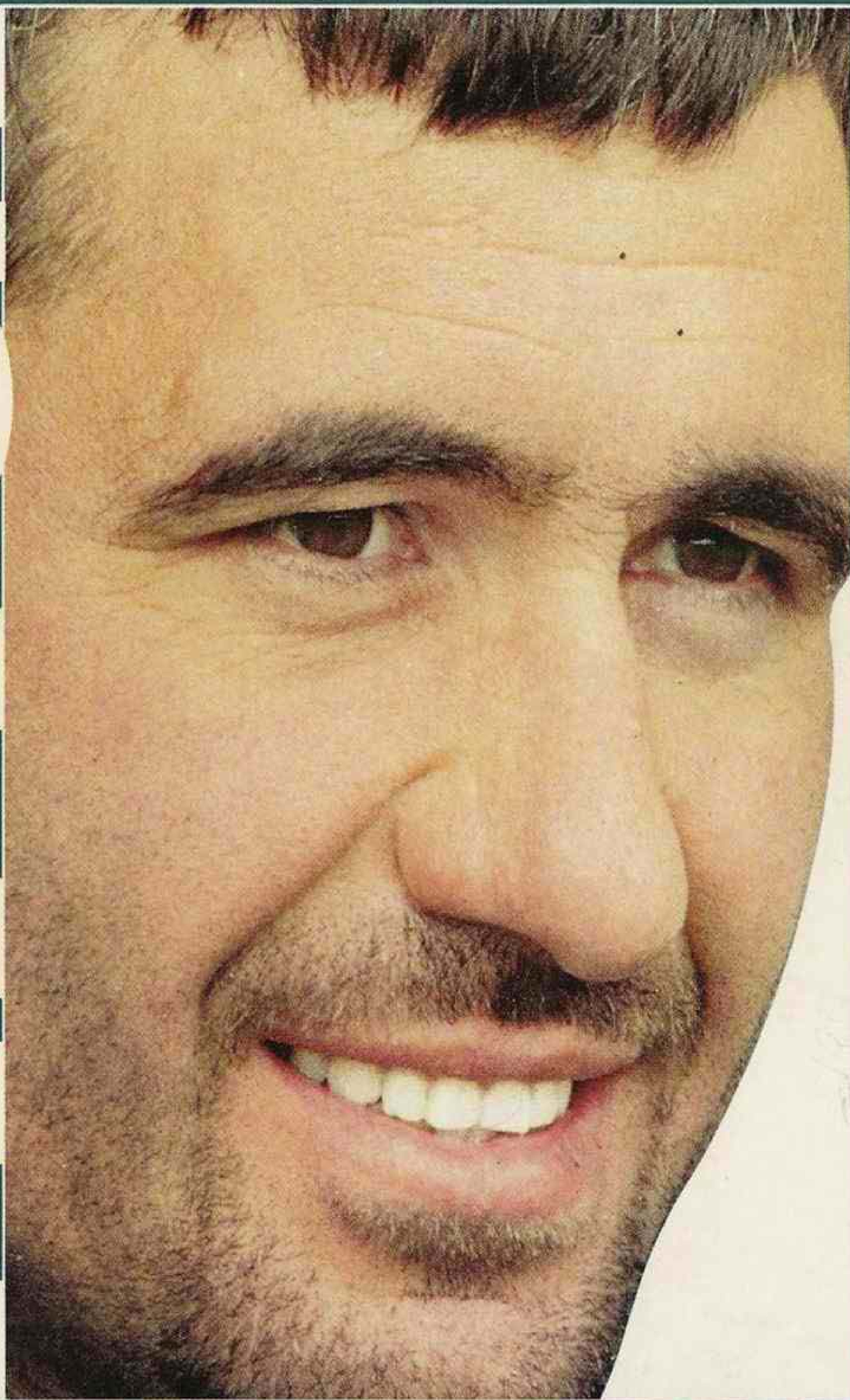
Grigore Cartianu

HAGI

PRO SPORT

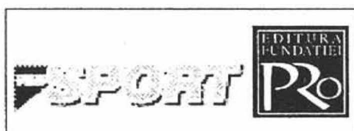
EDITURA FUNDAȚIEI PRO

Gillette
MACH3

Grigore Cartianu

HAGI

Ediţia a II-a

Coperta: Marian Toader
Imagini: Mediafax Foto (Cristi Preda, Toni Salabaşev, Marian Ilie), Emil Tănase, Reuter, arhivă personală
Tehnoredactare: Laurenţiu Apetri
Lector: Ana-Maria Georgescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
CARTIANU, GRIGORE
Hagi / Grigore Cartianu
Bucureşti: Editura Fundaţiei Pro, 2000
p. 448; cm. 14,7 x 20,5
ISBN 973-99708-1-8
1. Hagi, Gheorghe
796.332 (498) Hagi, G.
929 Hagi, G.

Şi noi, gazetarii,
am avut un Hagi:
Ioan Chirilă.
Lui îi este dedicată
această carte

HAGI

Risc asumat

Puţini s-au încumetat să-i dedice o carte serioasă lui Gică Hagi, pentru că despre zei, fie ei şi ai balonului rotund, e greu să scrii în general şi cu atît mai greu cînd sînt în viaţă. Grigore Cartianu şi-a asumat însă vitejeşte acest risc şi, parcurgîndu-i manuscrisul, m-am lămurit c-a scos-o bine la capăt, achitîndu-se excelent de o misiune dintre cele mai dificile, pe alocuri chiar primejdioase. Succesul lui şi al volumului pe care-l semnează constă şi în aceea că, întreţinînd cultul cu care e înconjurat Hagi, s-a rupt de vraja acestuia de cîte ori a simţit nevoia, înfăţişînd biografia şi cariera celui mai mare fotbalist român din toate timpurile aşa cum s-au petrecut ele, nefardîndu-le, necosmetizîndu-le. N-ar fi exclus ca pe Hagi însuşi să-l deranjeze unele din judecăţile colegului meu de la ProSport, iar pe admiratorii săi fără număr şi mai şi, dar nu mă îndoiesc că toţi vor înţelege, iar Hagi mai întîi, că un asemenea demers nu şi-a propus să fie un imn de slavă şi că el nu putea fi realizat cu mîna la chipiu. Nu o odă pe 450 de pagini îi trebuia căpitanului “tricolorilor”, ci o carte adevărată, care să-l prezinte şi să-l reprezinte cinstit, cu calităţile, dar şi cu defectele de care nu scapă nici un pămîntean.

O asemenea carte e cea semnată de Grigore Cartianu. Redactată fluent şi atrăgător, în stil modern, ea denunţă harul unui gazetar care, şi cînd devine scriitor, nu-şi trădează obiectivitatea, refuzînd să-şi menajeze eroii. Nu doar pe Hagi, dar şi pe Cartianu îi veţi recunoaşte pe parcursul unui volum pe care, şi fără îndemnul meu, îl veţi citi pe nerăsuflate.

Ovidiu Ioaniţoaia

Ferice de noi că nu sîntem celebri!

Grigore Cartianu a dispărut acum două luni din redacția ProSport. Cînd a revenit, era slăbit, avea cearcăne și purta o barbă de parcă ar fi eșuat pe insula lui Robinson Crusoe. "Ce faci, dom'le, ai născut?", l-am întrebat noi, colegii, ironici. Grigore a zîmbit. În acest concediu, el chiar născuse cartea.

Cînd am auzit tema volumului, toți am fost sceptici. "Hagi? Ce să mai scrii nou despre Hagi?". Închipuiți-vă scena. O duzină de jurnaliști cinici, teribili, obișnuiți să mănînce președinți și arbitri cruzi, stau strînși în jurul autorului. Grigore începe să povestească un episod din viața lui Hagi. Ceva de pe timpul lui Valentin Ceaușescu. Fețele se lungesc. Cînd termină de vorbit, se aud exclamații. "E adevărat?!". Grigore ia figura omului jignit. "Bineînțeles că e adevărat. De șase luni mă documentez. Dar p-asta o știți?". Și începe altă poveste inedită cu "Maradona din Carpați". "Formidabil! De unde le-ai scos, frate? Nici Hagi nu mai ține minte prin ce-a trecut!". "Stați așa, p-asta o știți?". Urmează un alt episod biografic al căpitanului echipei naționale, de care nimeni n-avea habar, petrecut în primii ani de după Revoluție. Între timp, cercul ziariștilor curioși a crescut. În redacție nu mai lucrează nimeni. Cineva șoptește: "De pe vremea lui nea Vanea, Dumnezeu să-l ierte, n-am mai stat așa la palavre". O exagerare?

Grigore Cartianu nu e un nou nea Vanea Chirilă. El este doar vechiul Grigore Cartianu, ziaristul pornit acum aproape zece ani la "Evenimentul zilei" și rostogolit ca o bombă cu nervi în lumea pe atunci amorțită a presei sportive. Categorisit, ca aproape toți cei din generația noastră, drept "tînăr, scormonitor și rău", Grigore va îmbătrîni probabil cu această etichetă. Cartea îi va consolida reputația de tip care nu se lasă pînă nu găsește ce caută și care e în stare să dea 50 de telefoane ca să obțină detaliul fără de care rîndurile nu stau în picioare. Așa e scrisă și cartea de față, rezultat al unei documentări chinuitoare, pe parcursul căreia ziaristul a vorbit cu zeci de oameni și a refăcut cu picioarele sale traseul lui Hagi, începînd chiar din casa părintească a fotbalistului, în satul dobrogean Săcele. Se spune că Sadoveanu aprindea o lumînare în încăperea în care își scria romanele istorice, pentru ca aroma de ceară arsă să-l conducă înapoi în timp. Grigore a umblat zile întregi de nebun

în livezile unde Hagi fura cireşe şi pe cîmpurile pe care păştea oile. A făcut aşa ca să dea veridicitate cărţii.

După ce o veţi citi, veţi răsufla uşuraţi. Slavă Domnului că nu sîntem celebri precum Hagi, ca să se apuce Grigore Cartianu să ne scrie biografia! Nu am putea ascunde nimic şi viaţa noastră ar fi expusă publicului pînă la cele mai ascunse fapte, emoţii şi gînduri.

Cătălin Tolontan

Capitolul 1

Vremuri de bejanie

Într-o dimineaţă mohorîtă din toamna anului 1932, pe o uliţă prăfuită din marginea Kavalei, orăşel situat în nordul Greciei, stăteau aliniate douăzeci căruţe. La fiecare erau înhămaţi cîte doi cai. Prin cîteva curţi, oamenii se agitau nervoşi, adunînd în trocul căruţelor, sub coviltir, tot ce le putea fi de folosinţă la un drum lung, pe care nu-l mai făcuseră niciodată. Oamenii aceia erau machedoni, sau aromâni, iar graba cu care îşi încărcau în căruţe agoniseala de o viaţă însemna că pentru ei acolo nu mai era de trai.

Două căruţe din convoi erau ale familiei Hagi. În ele fuseseră îngrămădite haine şi pături groase, tigăi de tablă şi oale de lut, toporişti ascuţite şi butoaie cu brînză. Înainte de a porni la drum, Gheorghe şi Sultana Hagi au mai aruncat o privire înspre căsuţa pe care o lăsau în urmă. Acolo, unde uliţa se curba ca spinarea unui moşneag, trăiseră părinţii, bunicii, străbunicii lor.

Kavala era un port important în nordul Mării Egee, unde francezii aveau stabilimente comerciale încă din 1771. Era o regiune bogată, locuitorii săi ocupîndu-se mai ales cu păstoritul şi comerţul. Poetul Dimitrie Bolintineanu, în "Macedonele" sale, le-a cîntat pe aromâncele din Kavala, "vestite muncitoare, oneste şi cutezătoare".

În veacurile trecute, la aromâni purtau numele de Hagi doar cei care mergeau în pelerinaj la Muntele Sfînt. Deoarece drumul pînă la Ierusalim era foarte lung şi primejdios, aromânii care plecau spre Muntele Sfînt şi se întorceau nevătămaţi erau primiţi cu mult fast, fiind respectaţi toată viaţa. La numele pe care îl purtau li se adăuga şi cel de Hagi - care derivă de la cuvîntul aromânesc "hăgilâchi", în traducere "pelerinaj". Pentru machedoni, "hagi" sau "hagiu" avea înţelesul de "vrednic de laudă".

Aşadar, Iancu Hagi s-a născut într-o familie în care unul dintre străbuni a fost la Muntele Sfînt. O dată cu trecerea timpului s-a pierdut numele pe care îl aveau cei din această veche familie, rămînînd doar cel de Hagi.

Cînd huruitul greu al căruţelor anunţa plecarea în pribegie, Kavala abia se trezea la viaţă. Doar negustorii cei mai vrednici apucaseră să-şi lase jos obloanele, expunîndu-şi marfa şi ademenindu-i pe trecătorii matinali. La ora aceea, treji erau mai ales vînzătorii de peşte.

Convoiul machedonilor urmă ulicioara pînă la liziera pădurii, apoi se înscrise pe un drumeag ceva mai larg, care urca şerpuit spre creasta unui deal. După un ceas de mers, căruţele se opriră în faţa unei stîne, iar cîţiva bărbaţi se îndreptară spre ţarcul imens în care se agitau, speriate, vreo trei mii de oi. Bărbaţii dădură drumul oilor, ia fel caprelor şi măgarilor, apoi mînară dobitoacele spre drumeagul ce ducea spre miazănoapte. Cîţiva vlăjgani, mergînd călare, încadrară turma pe toate părţile. Înainte de a da semnalul de plecare, Gheorghe Hagi se propti în mijlocul drumului, cu picioarele înfipte în ţărînă, înălţă pumnul spre cer şi, privind în urmă, către Kavala, slobozi un blestem de moarte. Pe cei ce-l alungaseră din casă, de pe pămînturile sale, îi lăsa să-i judece Dumnezeu.

Drumul a fost lung şi plin de peripeţii. Hotărîţi să ajungă în Cadrilater, partea cea mai sudică a României - unde guvernul liberal al lui Ionel I.C. Brătianu le promisese loc de casă şi cîte 10, 20 sau chiar 30 de hectare de pămînt, în funcţie de mărimea familiei -, machedonii au pribegit două săptămîni. Ziua mergeau, iar noaptea făceau foc de tabără, să se încălzească şi să sperie lupii ce dădeau tîrcoale turmei. Mai întîi au urcat şi au coborît nenumărate dealuri, depărtîndu-se de ţărmul Mării Egee şi lăsînd pe stînga lanţul Munţilor Rodopi. Apoi, în Bulgaria, au parcurs o zonă de şes, pentru ca în ultima parte a aventurii lor să traverseze un şir de păduri întunecoase. Oamenii erau epuizaţi, caii la fel, iar oile mureau pe capete. Nici ploaia nu le dădea pace - o ploaie măruntă, rece, care le pătrundea în oase. Bieţii oameni mai aveau un motiv să fie cu băgare de seamă: în orice moment puteau fi atacaţi, întrucît prin codru mişunau numeroase bande de tîlhari.

În plus faţă de tovarăşii săi de pribegie, Gheorghe Hagi mai avea şi grija nevestei. Sultana era însărcinată în trei luni, iar Gheorghe nici nu voia să audă că ar putea pierde copilul. Omul îi făcuse nevestei sale culcuş pe un morman de haine, dar căruţa o scutura ori de cîte ori vreo roată se afunda într-o groapă ori încăleca un bolovan.

Pe la sfîrşitul lui septembrie, convoiul a trecut graniţa bulgară, intrînd în Regatul României. După încă o zi de mers, a ajuns într-un sat ascuns între dealuri, pe nume Cainargeaua Mare. Găsind loc de casă şi păşuni pentru oi, machedonii au hotărît să rămînă pe loc, să-şi dureze case şi să înceapă o viaţă nouă.

Şase luni mai tîrziu, pe 1 aprilie 1933, Sultana Hagi a născut un băieţel,

căruia i-a zis Ianis, dar pe care notarul Primăriei l-a înregistrat cu numele românesc, Iancu.

Tot pe 1 aprilie 1933, într-o altă familie de aromâni din Cainargeaua Mare, un bondocel de fetiţă, pe nume Chiraţa, primea în dar o coroniţă ca un curcubeu. Tatăl ei, Tănase Mega, venind de la pădure, i-o împletise din flori de cîmp, pentru că în acea zi mezina familiei împlinea doi ani. Chiraţa era al patrulea copil al soţilor Tănase şi Elena Mega, ceilalţi trei fiind doi băieţi, Dincă şi Stere, şi o fată, Zoia. Cu toţii se născuseră în Grecia, la Kavala, de unde plecaseră în pribegie în primăvara anului 1932, cînd Chiraţa avea un an. Deşi familiile Hagi şi Mega locuiseră destul de aproape una de alta, în mahalaua Soho din Kavala, ele nu s-au cunoscut înainte de a se stabili în Cainargeaua Mare.

Dar de ce plecaseră aromânii în pribegie? Ce-i speriase atît de tare încît să-şi abandoneze gospodăriile din nordul Greciei şi, traversînd Bulgaria, să se stabilească în Cadrilaterul românesc? Pentru a răspunde corect la aceste întrebări, vom face o incursiune în istoria acestui popor fără ţară.

Încă de acum 2.700 de ani, populaţia tracică de la sud de Dunăre s-a organizat într-un stat, condus de regi şi de prinţi. Statul se numea Macedonia, iar apogeul dezvoltării sale s-a înregistrat în timpul domniei lui Alexandru Macedon (336 - 323 înainte de Christos).

În anul 160 î.Ch., Imperiul roman, aflat în plină expansiune, şi-a propus să cucerească teritoriile balcanice locuite de tracii sudici. 12 ani mai tîrziu, Macedonia devenea provincie romană. Au urmat peste două milenii de dominaţie, sub trei imperii: roman (148 î. Ch. - 510), bizantin (510 - 1453) şi otoman (1453 - 1913).

Din punct de vedere etnic, aromânii au continuat să existe. La sfîrşitul sec. XIX şi începutul sec. XX, cea mai mare întindere ocupată de aromâni era regiunea Pindului, între Grecia şi Albania. Numeroşi erau şi aromânii din teritoriul albanez de mai tîrziu, grămuştenii, fârşeroţii, mucâchiarii, cît şi cei de la Nicea, Moscopole, Pleasa, apoi cei aşezaţi în triunghiul Ohrida - Crusova - Bitola.

Marea dramă a macedonenilor a început în 1913. Atunci, Macedonia, ţară care tocmai fusese recunoscută de Imperiul Otoman, a dispărut complet de pe hartă, fiind împărţită între cîteva state balcanice: Grecia, Serbia, Bulgaria şi Albania. Aromânii s-au trezit aruncaţi în patru colţuri diferite, în patru ţări care se aflau în relaţii tensionate. În funcţie de noua lor ţară, aromânii au devenit, peste noapte, duşmani între ei. În primul

război mondial au luptat în armatele statelor din care făceau parte.

Încet-încet, a dispărut şi termenul de macedoneni, lăsînd locul unor denumiri precum machedoni (machidoni) sau aromâni (armânji). Ei spun că nu au nici o legătură cu Macedonia actuală, născută prin pulverizarea fostei Iugoslavii federale. Un argument în favoarea acestei teorii este actuala repartiţie a aromânilor în Peninsula Balcanică: 800.000 în Grecia (o şeptime din populaţie), 350.000 în Macedonia ex-iugoslavă, 300.000 în Albania, 200.000 în România, 100.000 în Bulgaria.

Pentru aromânii din Grecia, cel mai nenorocit an a fost 1923. Convocată pentru a găsi o cale de aplanare a sîngerosului conflict dintre Turcia şi Grecia, Conferinţa Internaţională de Pace de la Lausanne a decis ca, pe lîngă o modificare de frontieră, să aibă loc un masiv schimb de populaţie între cele două ţări beligerante. Aproape un milion şi jumătate de greci din Asia Mică, unde locuiau din antichitate, de pe vremea lui Homer, au fost strămutaţi în Grecia. Pe de altă parte, 400.000 de turci au fost alungaţi din Grecia, stabilindu-se în Turcia. Paradoxal, cei mai afectaţi au fost aromânii din Grecia. Pentru a-i împroprietări pe cei un milion şi jumătate de cetăţeni repatriaţi din Turcia, guvernul de la Atena a dispus confiscarea păşunilor montane deţinute de aromâni în nordul Greciei. Cum majoritatea aromânilor se ocupau cu creşterea oilor, ei se vedeau, peste noapte, ameninţaţi cu ruinarea. Cohorte de nou veniţi se aşezau în satele lor. Protejaţi de poliţişti, repatriaţii se dedau la abuzuri de tot felul. Aromânilor le erau incendiate casele, violate femeile, confiscate averile. Statul grec asista nepăsător la acest surghiun, ba mai mult, îl alimenta prin biruri tot mai mari puse pe spinarea crescătorilor de oi. În ţinuturile nordice ale Greciei avea loc o deznaţionalizare forţată.

În aceste condiţii, aromânii şi-au convocat Congresul la Veria, în 1925. Atunci s-a decis migrarea masivă în Cadrilaterul românesc. Facilităţile oferite de guvernul român - 10 pînă la 30 de hectare de pămînt, vatră de sat, scutire de impozite - au făcut ca în următorii ani să se stabilească în Dobrogea de Sud peste 40.000 de aromâni. Printre ei, familiile Hagi şi Mega, care şi-au durat gospodării în satul Cainargeaua Mare. În urma emigrării, vestite aşezări de aromâni - Veria, Perivole, Avalela, Seres, Kavala, Drama - au fost ocupate de populaţia grecească.

Dar nenorocirile aromânilor nu s-au oprit aici. Cînd abia apucaseră bieţii oameni să prindă cît de cît rădăcini, a izbucnit cel de-al doilea război mondial. Pe 7 septembrie 1940, la Craiova, România a fost nevoită să semneze Tratatul cu Bulgaria, în care s-a prevăzut cedarea către vecinii din sud a celor două judeţe din Cadrilater: Durostor (Silistra de

azi) şi Caliacra. Respectiva zonă urma să fie populată masiv cu bulgari. În acea toamnă a anului 1940, 130.000 de cetăţeni români au părăsit Cadrilaterul. Oierii veniţi din Mărginimea Sibiului (atraşi şi ei de facilităţile oferite în sudul Dobrogei de guvernele anilor '20) s-au întors în Ţara Făgăraşului. Aromânii, în schimb, nu mai aveau unde să se întoarcă. Atunci ei au apucat-o încă o dată spre nord, dar nu s-au depărtat prea mult de ţărmul mării. Majoritatea s-au stabilit în Dobrogea actuală, sporind sate deja existente sau durînd altele noi. Ca şi în precedenta lor migraţie, au căutat terenuri bune de păşunat, pentru că la asta se pricepeau cel mai bine: la oierit.

Cînd au plecat din nou în pribegie, Chiraţa Mega avea 9 ani, iar Iancu Hagi - 7. Părinţii lor au căutat pămînt şi loc de casă în satele judeţului Constanţa, dar acestea, fiind mai apropiate de Cadrilater, erau suprapopulate. Atunci, într-un convoi de cîteva zeci de căruţe, ei au mai mers două zile spre nord, stabilindu-se într-un sat din Tulcea, pe nume Hagilarea (actualul Lăstuni). S-au apucat oamenii să strîngă materiale pentru a-şi face case, dar cum migraţia nu se sfîrşea, în cîteva luni satul a devenit neîncăpător. Păşunile erau insuficiente pentru atîtea oi, mai ales cînd ploaia transforma cîmpiile joase în bălţi. Viaţa devenind tot mai grea, cîteva familii de aromâni au făcut cale-ntoarsă spre sud, în primăvara anului 1941, aşezîndu-se în Săcele, un sat situat la 35 de kilometri de oraşul Constanţa. Printre acestea, independent una de alta, familiile Hagi şi Mega.

Primul lucru pe care l-au făcut cei nou veniţi în Săcele a fost să-şi ridice case. Gheorghe Hagi, tatăl lui Iancu, şi-a ales un loc în partea "de sus" a satului, pe o pantă domoală, străbătută de un fir de apă. Cum pîrîul nu avea nume - românii din sat îi spuneau pur şi simplu "pîrîu" -, machedonii l-au botezat "Dereaua", termen care desemna exact acelaşi lucru în fostul lor sat, Cainargeaua Mare. În curînd, toţii locuitorii din Săcele, inclusiv românii, aveau să-i zică pîrîului "Dereaua". Nu ştiau exact ce înseamnă, dar important era că-i găsiseră un nume.

Gheorghe şi Sultana Hagi - care între timp îi dăruiseră lui Iancu o soră, Maria, şi un frate, Stelică - au fost împroprietăriţi cu 10 hectare de pămînt, de pe nesfîrşitele cîmpuri fără stăpîn. Ei au continuat să crească oi, pentru că asta făceau dintotdeauna. Erau vremuri grele, de război, iar ei trebuiau să dea de mîncare la trei copii. Capul familiei avea o vorbă: "Bă, ascultaţi-mă pe mine: de bine, de rău, oaia nu te lasă să mori de foame". Aşa, cu brînză, cu lapte şi cu zer, şi-a crescut copiii. Erau vremuri grele, pentru că după război a urmat foametea. S-a pus o secetă mare, iar grînele României, atîtea cîte erau, plecau în URSS, ca despăgubiri de

război. Plecau grînele, dar şi carnea, şi petrolul, şi tot ce le era ruşilor de folos. Într-o vreme cînd aproape toată populaţia României era înfometată, Iancu şi fraţii săi n-au simţit ce înseamnă să ţi se lipească stomacul de şira spinării. Tatăl lor, crescătorul de oi, avea întotdeauna o bucată de brînză pe care să le-o pună pe masă. Ba mai mult, cîteodată mai şi vindea, să facă rost de bani pentru haine şi pentru alte lucruri trebuincioase. Gheorghe Hagi a reuşit chiar să strîngă nişte bani, cu care a cumpărat materiale să-şi ridice o căsuţă. Inflaţia zădărnicea însă orice efort, creşteau preţurile de trei ori pe zi, astfel încît bietul om abia a putut să ridice un fel de bordei, cu pereţi de chirpici şi acoperiş de şindrilă.

Cîţiva ani mai tîrziu, Iancu Hagi nu mai era un flăcău, ci un bărbat în toată firea. Îi plăcea munca, dar şi vorba. Gura satului i-a găsit şi o poreclă: Palavra, care tocmai asta exprima: plăcerea lui de a pălăvrăgi. Maică-sa îl mai repezea cîteodată: "Ho, mă, ho, ce, ai limbariţă?".

În 1950, Iancu şi-a pus în cap să-şi construiască o casă adevărată, după care să se însoare. Îi picase cu tronc o fată frumoasă şi cu vorbă domoală, pe care la horele macedoneşti n-o scăpa din ochi. Era Chiraţa Mega, cea născută în aceeaşi zi cu el, 1 aprilie, dar cu doi ani mai devreme. Chiraţa Mega, fetiţa alături de care copilărise la Cainargeaua Mare, Hagilarea şi apoi Săcele.

Iancu a trudit din greu, a strîns ceva bani şi s-a apucat de treabă. Şi-a mobilizat vreo trei prieteni, a săpat şanţuri, a făcut rost de piatră de munte, a zidit fundaţia. Apoi a adus de la cîmp cîteva căruţe de pămînt galben, argilos, l-a amestecat cu apă şi cu paie, l-a frămîntat şi l-a pus să se usuce la soare, în bucăţi paralelipipedice. După trei săptămîni de muncă, avea deja suficiente cărămizi să-şi ridice casa. Tot el, cu mîna lui, a înălţat zidurile pentru două camere. Nu erau din cărămizi arse, de fabrică, dar pe atunci, în satele Dobrogei, aproape toate casele se făceau din acel amestec, lut cu paie, numit chirpici.

Cu banii strînşi, Iancu şi-a cumpărat grinzi şi ţiglă pentru acoperiş. Spre sfîrşitul toamnei, casa era gata. Apoi, Iancu a dărîmat bordeiul construit de părinţii săi, pe care i-a mutat într-una din cele două camere ale noii clădiri.

În 1951, Iancu Hagi s-a însurat cu Chiraţa Mega. Nunta au făcut-o în decembrie, de Sf. Nicolae. Naşii au venit cu trenul de la Hagilarea, iar de la gară au fost luaţi cu căruţa, pentru că în vremea aceea la Săcele nu existau maşini.

În luna mai a anului 1954, Iancu a fost încorporat în Armată. Rămasă acasă, soţia lui era însărcinată în 7 luni. Pe 24 iulie 1954, Chiraţa a născut

primul copil - o fetiţă botezată Sultana, la fel ca mama lui Iancu. Repartizat la o unitate de grăniceri, acesta n-a primit nici o permisie în cei 2 ani şi 4 luni cît a durat stagiul militar. În septembrie 1956, cînd s-a întors acasă, Iancu a găsit o fetiţă de doi ani şi două luni, care s-a speriat de el ca de un străin. A fost nevoie de cîteva săptămîni pentru ca fetiţa să accepte să-i spună tata.

Următorul copil al soţilor Hagi a fost un băiat, care a primit numele Gheorghe, precum tatăl lui Iancu. Bucuria n-a ţinut însă mult, pentru că la 9 luni copilaşul a murit. Atunci a fost mare tristeţe în casa familiei Hagi. La aromâni, un băiat e ceva cu totul deosebit, întrucît poartă cu el speranţa părinţilor în a-şi proteja bătrîneţile şi în a-şi menţine neamul.

În anul 1962 s-a născut încă o fetiţă, Elena. Dar cea mai mare bucurie a fost trăită de familia Hagi în noaptea de 4 spre 5 februarie 1965. O noapte geroasă, în care zăpada, spulberată de un vînt turbat, biciuia ferestrele casei. Cînd pe Chiraţa au apucat-o durerile facerii, Iancu a dat fuga la moaşa satului, o machidoancă trecută de 80 de ani, care locuia în apropiere. Numele ei era Chiraţa Terzi, dar toată lumea îi zicea Baba. Chiraţei Hagi, căreia îi moşise şi primii trei copii, îi venea un fel de mătuşă. De fapt, Baba moşise aproape tot satul. Dintre oamenii ce trăiau în Săcele, puţini erau cei pe care bătrîna Terzi nu-i asistase la naştere.

Atunci, pe 5 februarie 1965, puţin după ora 1:00, în crucea nopţii, a venit pe lume un băieţel care, ca şi fratele său dispărut, a primit numele Gheorghe. Cînd au hotărît asta, Iancu şi Chiraţa au trecut peste o vorbă din bătrîni, conform căreia un copil nu trebuie să poarte acelaşi nume cu un frate mort, pentru că va avea aceeaşi soartă. Dorinţa de a nu pierde din familie numele Gheorghe, cel purtat de bunicul din partea tatălui, a fost pentru Iancu Hagi mai mare decît spaima de a înfrunta o tradiţie care venea din negura timpului.

Naşterea copilului n-a fost una obişnuită. Mezinul familiei Hagi a venit pe lume învelit "în cămaşă" - cum se spune la ţară -, adică în placentă. El a fost curăţat de Baba, care, ştiind cît de rare sînt astfel de cazuri, a făcut o predicţie: "Băiatul acesta va avea parte de multă bogăţie. Va fi om mare şi va sta pe un munte de bani". Iancu şi Chiraţa s-au bucurat să audă asemenea vorbe, dar în acele clipe, crezînd că fuseseră spuse doar pentru încurajare, nu le-au acordat atenţie. Peste ani aveau să-şi dea seama că Baba avusese dreptate.

Capitolul 2

Băiatul cu sacaua

Încă de cînd era cît un ghemotoc, băiatului lui Iancu Hagi i s-a spus *Gica,* varianta machedonească a numelui de Gică, diminutivul lui Gheorghe. Aşa îl strigau şi surorile, şi părinţii, şi bunicii. Numai vecinii i-au zis *"a lu' Palavra"*. De altfel, după naştere, în camera Chiraţei a fost un adevărat pelerinaj. Veneau babele buluc, să vadă ce copil are *Palavra.* Erau toate din neamul machedonilor - şi Elena Danti, şi Vangheriţa Gârbă, şi Joiţa Gurahan...

Gica a monopolizat atenţia întregii familii. Bătrîna Sultana îl înfăşura în scutece groase şi îl lega fedeleş, "să nu i se strîmbe picioarele". Apoi, cînd a venit vara, l-a ţinut mai mult pe afară, să-l vadă soarele, "să-i întărească oasele". I-a făcut şi un fel de hamac, din sfoară de cînepă, în curte, sub un gutui. Toamna, băieţelul ştrengar a început să se deplaseze de colo-colo, "în patru labe", iar înainte de Crăciun mergea deja în picioare. De mare folos i-au fost scaunele de lemn pe care i le înşira Sultana prin casă, îndemnîndu-l să alerge de la unul la altul.

Pe la sfîrşitul anilor '60, familia Hagi mai avea vreo 40 de oi, o capră şi un măgar. De toate astea se ocupa bătrînul Gheorghe. El le păştea, el le mulgea, iar primăvara tot el le tundea, cu nişte foarfeci vechi, de tablă. Brînza o făcea, de regulă, nevasta lui, Sultana. De dimineaţa pînă seara, Iancu şi Chiraţa trudeau la muncile cîmpului - el, ca brigadier la *cooperativă;* ea, ca muncitoare zilieră. Cele 10 hectare primite în 1940 le fuseseră luate cu forţa de comunişti, în '57, cînd cu colectivizarea. Dar nu numai pămîntul, ci şi caii, şi plugul, şi două căruţe. Din proprietari de pămînturi, aromânii deveniseră încă o dată sclavi. Pentru a supravieţui, ei aveau o singură variantă: să muncească la CAP (Cooperativa Agricolă de Producţie - în fapt, celebrul colhoz inventat şi exportat de sovietici). Ca brigadier - tehnician zootehnist la sectorul "Ovine" -, Iancu Hagi primea un salariu ca vai de mama lui. În schimb, Chiraţa muncea fără leafă, pentru "zile de muncă". O astfel de zi îi aducea, la sfîrşitul toamnei, 5 lei

- cu care putea cumpăra trei pîini - şi un kilogram de grîu sau de porumb. Pentru asta, Chiraţa trudea, în arşiţa verii, cel puţin zece ore pe zi.

Gheorghe Hagi a încercat să-şi iniţieze nepotul, de mic, în tainele oieritului. Cînd *Gica* avea cîţiva ani, *papu* (bunicul, în machedoneşte) îl lua cu el pe păşunile ce se deschideau chiar din faţa casei. Îl ducea "La Lilieci" (i se spunea aşa pentru că acolo înfloreau primăvara sute, dacă nu mii de lilieci), treceau apoi pe la "Movila lu' Prică", urcau "La Adi" (după numele boierului căruia îi aparţinuse terenul, Adi Petcu) şi, în drum spre casă, coborau pe "Pîrloaga lu' Vlad". Bătrînul Gheorghe avea mereu capul acoperit - vara cu o şapcă lată, cu cozoroc, iarna cu o căciulă groasă, de oaie. De *cîrliban* - bastonul său, îndoit la un capăt sub formă de cîrlig, să poată prinde oaia de picior - nu se despărţea niciodată.

Pentru tatăl lui Iancu au fost şi vremuri mai bune. În anii '40 - '50, înainte de colectivizare, avusese vreo zece vaci, iar cînd renunţase la ele îşi sporise numărul de oi. De două ori pe săptămînă îşi urca în căruţă bidoanele cu lapte şi butoaiele cu brînză şi se ducea în Piaţa Chiliei din Constanţa, unde făcea vînzare bună.

Întotdeauna mergea cu căruţa. Nu voia să vorbească lumea de el ca de Gheorghe Şiret, un machedon calic, care pleca la oraş pe jos, ducînd în spate putina cu brînză. Mai oprea cîte o căruţă, cînd îl ajungea din urmă, dar Şiret nu voia să urce, de teamă că la coborîre căruţaşul i-ar fi putut cere bani.

Gheorghe era un om scund şi domol la vorbă. Nici Sultana nu era mai voinică, dar avea vorba ascuţită, aproape că şuiera. Pentru *Gica,* ei erau *papu* (bunicul) şi *baba* (bunica). În familia Hagi se vorbea numai machedoneşte. La fel şi pe uliţele satului ori la muncile cîmpului, în discuţiile cu alţi aromâni. De exemplu, cînd fiul său se ţinea de ştrengării, Chiraţa îi zicea: *"Şez fronim, lăi, fecior!",* ceea ce însemna "Fii cuminte, măi, băiete!". Pentru machedoni, soba e *chiumbe,* şcoala - *sculie,* iar mingea - *topă.* Oamenii nu merg la seceriş, ci la *siţirare.* Pe cîmp, ei strîng recolte de *gîrnu* (grîu), *misur* (porumb) şi *slînciu* (floarea-soarelui), în timp ce din livadă culeg *hierhiti* (piersici), iar din podgorie *auuă* (struguri). La animale, cuvintele lor seamănă cu cele din limba română: *oi, căpri, cai şi ghumari* (măgari).

Dar ce fel de limbă este aromâna? Cînd au cucerit Macedonia antică, în anul 148 î. Ch., romanii au impus latina ca limbă oficială. Şapte secole mai tîrziu, în anul 510, Focas, împăratul Bizanţului, a înlocuit latina cu greaca, vorbită aproape 1.000 de ani, pînă la căderea Constantinopolului. Au urmat patru secole şi jumătate de dominaţie turcească (1453 - 1913). Grosul cuvintelor din actuala limbă aromână (pe

care mulţi o consideră a fi doar un dialect) e dat tocmai de aceste trei dominaţii succesive: 1.600 de cuvinte provin din latina vulgară, 2.600 din limba greacă şi 1.600 din cea turcă. La acestea se adaugă 300 de cuvinte preluate din albaneză şi 40 din română. Din macedoneana veche au rămas doar 10 cuvinte.

Tarzan din Săcele

La 5-6 ani, pe *Gica* Hagi îl preocupa joaca şi numai joaca. Grupul său de prieteni cuprindea doi veri din partea mamei, Tănase şi Gheorghe Mega, pe fraţii Gârbă - Costel, Stere şi Mihai -, pe Mihai şi Iani Babaşcu, pe Nicu şi Stere Paris, pe Vasilică Bratu şi Gheorghiţă Gurahan, cu toţii machedoni. Acestora li se alăturau uneori Dina Terzi, poreclit şi *"Omul negru"* pentru boacănele sale, precum şi Vali şi Nicu Burhală, ce veneau de dincolo de Derea.

Cel mai adesea, *Gica* îi avea tovarăşi de joacă pe *"ai lu' Babaşcu"* şi *"ai lu' Gârbă"*, care-i erau şi vecini. Ziua înălţau zmeie sau paraşute cu foc pe pajiştea din apropiere, iar seara veneau acasă flămînzi, repezindu-se la cratiţă să-şi potolească foamea. Cînd îl vedea alergînd cu zmeul în urma lui, Sultana îi striga, din bătătură: "Gica, vin-odat' acasă, că te ia vîntul!". Iar el răspundea: "Nu mă ia, că sînt mare!".

Casa familiei Hagi era a treia din capul satului, pe uliţa machedonilor. Din faţa ei pornea o pantă la început domoală, apoi abruptă, pentru ca spre vîrf să redevină lină. Un nesfîrşit covor de iarbă, care urcă mai bine de un kilometru înainte de a coborî într-o văioagă adîncă. Pe măsură ce te depărtezi de sat, din pămînt se iţesc muchiile unor stînci - unele ascuţite, altele teşite, îndelung şlefuite de ploi şi de vînt. Din loc în loc apare cîte-o groapă, adîncă de doi-trei metri, semn că în acele locuri, cîndva, oamenii ardeau calcarul pentru a-l transforma în var. În gropi sau după stînci se ascundea *Gica* ori de cîte ori îl striga *baba* să vină acasă!

Acolo, sus, nu poate fi cultivat nimic. Dar pentru turmele de oi, panta stîncoasă e loc bun de păşunat. Din vîrful dealului, Săcele se vede ca în palmă. Casele par nişte cutii îngrămădite una într-alta, iar Dereaua - o sabie zdrenţuită, ce despică satul în două.

Pe dealul din faţa casei şi-a făcut *Gica* primele antrenamente. Alergătura zilnică, în sus şi-n jos, cu zmeiele ridicate-n vînt, i-a întărit gleznele şi plămînii. Deşi era mic şi slab, se vedea că are vînă. Dar mai ales că nu-i place să piardă. Dacă unul dintre *ai lu' Babaşcu* ridica zmeul la o înălţime, *Gica* nu pleca acasă pînă nu-l înălţa cu o palmă mai sus.

Cînd, la trîntă, îl "dovedea" vreun flăcău mai voinic, *Gica* îl provoca imediat la un meci de poarcă. Iar dacă şi atunci ieşea pe locul doi, căuta să se revanşeze la carambol. El trebuia neapărat să aibă ultimul cuvînt.

Poarca era un fel de golf primitiv, în care trebuia să loveşti o sferă (făcută din plute de la năvoadele pescarilor) cu o bîtă ("crosă"), astfel încît s-o trimiţi într-o groapă, la vreo zece metri depărtare.

La carambol, în joc intrau şi cutiile de chibrituri ale familiei Hagi. *Gica* le rupea, făcînd din ele zeci de jetoane, pe care le aşeza unul peste altul. Dacă adversarul, aruncînd cu o piatră, i le dobora, automat i le şi captura. Cînd unul din combatanţi nu mai avea jetoane, însemna că el a pierdut meciul. Numai că *Gica* nu accepta aşa ceva! Dacă rămînea în pană, el fugea repede acasă, mai şterpelea cîteva cutii de chibrituri, din care făcea alte jetoane şi intra din nou în joc. Uneori, Iancu le auzea pe Sultana sau pe Chiraţa plîngîndu-se că au rămas fără chibrituri, dar nu le acorda atenţie: "Ia vedeţi-vă de treabă, că vorbiţi prostii! Cine să fure chibrituri din casă?". Femeile au tăcut, dar *baba* s-a aşezat la pîndă. Şi n-a trecut mult pînă cînd a lămurit problema: "hoţul" era *Gica*!

Copilăria lui *Gica* Hagi nu s-a redus la zmeie, poarcă şi carambol. Împreună cu alţi ştrengari de seama lui, băiatul lui Iancu şi al Chiraţei făcea frînghii de răchită şi zbura de la un copac la altul, ca Tarzan. Se mai plîngea cîte-o babă că *a lu' Palavra,* cu chiotele lui, îi sperie curcile, dar *papu* Gheorghe îi lua apărarea nepotului său: "Las' să se joace, că de-aia-i copil!". Ca să fie mai convingător, tot el o tachina pe pîrîcioasă: "Ai văzut dumneata copil cuminte şi babă frumoasă?". Cîteodată, de ochii lumii, se făcea că-l ceartă pe ştrengar. Rareori se întîmpla însă ca *papu* să-şi "altoiască" nepotul. Doar Iancu, cînd se nimerea prin preajmă, era mai sever cu *Gica*: "Vezi că aplic Constituţia!".

Lui *Gica* îi plăcea să se agaţe de căruţe, cînd treceau pe uliţă. Căruţaşii mai înţelegători îl lăsau să se plimbe o bucată de drum, după care băiatul sărea din mers, mîndru de aventura sa. Erau însă şi unii care-i trînteau cîte-un bici pe spate, "că nu dă tac-tu mîncare la caii mei!".

Pe vremea aceea, prin pădurile de lîngă Săcele trăiau multe vulpi. Hoţomanele intrau noaptea în curţile oamenilor să fure găini. Nici familia Hagi n-a scăpat fără să plătească tributul de moţate. A doua zi, *baba* Sultana se văicărea, blestemînd vulpea care i-a provocat pagubă, iar *papu* Gheorghe îşi făcea planuri să pună mîna pe roşcată. Nepotul său îi sărea în ajutor: "Lasă, *papu*, c-o prind eu!". Dar, cu toată vitejia lui, n-a apucat măcar să vadă vreuna.

Gheasur

Gica învăţase de la băieţii mai mari că Dereaua e plină de peşte, mai ales biban, plătică şi roşioară. Şi-a făcut undiţă din sfoară de balot, iar la capăt a legat un cîrlig de sîrmă. Rezultatul? *Gica* a prins mai mult broaşte decît peşte!

Cum în pielea unui pescar se dezvoltă şi aptitudini de vînător, *Gica* s-a dotat cu un arc, din lemn de alun, şi cu săgeţi de stuf. La capătul săgeţilor punea tablă din cutii de conserve, iar cu arma astfel obţinută trăgea după păsări. N-a nimerit nici una.

Toamna, după culesul strugurilor, *Gica* nu lipsea de la vînătoarea de iepuri, prin plantaţia de viţă-de-vie a CAP-ului. Între bărbaţi în toată firea şi flăcăi vînjoşi, el era cel mai prichindel. Deşi iute de picior, abia se ţinea după ceilalţi hăitaşi. Şi totuşi, nimeni nu concepea să plece la vînătoare fără *a lu' Palavra,* pentru că bunicul acestuia avea un cîine pe cinste. Era un ciobănesc mare, negru şi lăţos, capabil să pună jos şi un mistreţ. Pe *Gica* îl privea însă cu ochi îngăduitori, chiar şi atunci cînd băieţelul îl trăgea de urechi sau încerca să-l călărească. *Papu* Gheorghe îi pusese cîinelui numele Gheasur, dar nimeni nu ştia de unde venea şi ce însemna acest cuvînt. Probabil urmase acelaşi traseu ca şi convoiul machedonilor, cînd cu pelerinajul dinspre Kavala şi Cadrilater...

A lu' Palavra era mic şi slăbănog, dar avea capul mare. Iancu îl mai tachina cînd se lovea de încăpăţînarea fiului său: "Bă, da' căpos mai eşti!". Apoi, tot el, către Chiraţa, rîzînd cu subînţeles: "Seamănă cu mine!".

De cînd se topeau zăpezile şi pînă la prima brumă de toamnă, *Gica* obişnuia să umble desculţ pe uliţele satului. Îl mai luau la rost cei de acasă - "Pune-ţi, mă, copile, o pereche de tenişi!" -, dar el tot pe-a lui o ţinea. Îi plăcea să simtă pămîntul reavăn, chiar dacă pietrele îi învineţeau tălpile, iar mărăcinii i se înfigeau în pielea tăbăcită.

Deseori avea probleme cu nasul, care i se "dezgheţa" mai ales în zilele friguroase. Cînd îl mai certa cîte-un moşneag - "Mă, prichindache, suflă nasul ca lumea!" -, el îşi trecea în fugă mîneca peste faţă şi grăbea pasul, să scape de gura pricinosului.

Casa familiei Hagi era compusă din două camere, care pe jos n-aveau pardoseală, ci pămînt galben, bătătorit. Într-o cameră stăteau Iancu şi Chiraţa, iar în cealaltă *papu* Gheorghe, *baba* Sultana şi cei trei nepoţi ai lor. Bătrînii dormeau într-un pat, iar *Gica* şi surorile sale în celălalt.

Dimineaţa, cînd se trezea, *Gica* dădea o fugă în grădina din spatele casei, să vadă dacă bunicul său a apucat să plece cu oile la păscut. Dacă nu, îl ruga să-l ia cu el, promiţîndu-i că-l va ajuta să păzească turma. De cele mai multe ori, *papu* se îndura. De fapt, şi lui îi convenea să aibă cu cine schimba o vorbă. Tare mîndru mai era băiatul Chiraţei cînd ieşea cu oile pe poartă! Pe cîmp dădea ocol turmei, aşa cum văzuse el că făcea *papu*. Uitîndu-se la bolovanii ce brăzdau pămîntul, nu-l înţelegea deloc pe Iani Babaşcu, care era cam de aceeaşi vîrstă cu el. Iani păzea oile călare pe bicicletă! Într-un fel, *Gica* îşi invidia prietenul. Nu atît pentru că acesta avea bicicletă, cît pentru că, asemenea ciobanilor adevăraţi, îşi ducea oile la apă fluierînd.

Cînd lui *Gica* i se făcea foame, *papu* Gheorghe se aşeza turceşte pe iarbă, apoi scotea din traistă o bucată de brînză, un codru de mămăligă şi ce se mai nimerea. Mîncau amîndoi în tăcere, dar niciodată nu uitau să-i facă parte şi credinciosului lor ciobănesc. *Gica* îi mai dădea şi pe furiş, să nu-l vadă *papu*.

Spre seară, oile intrau la muls, în strunga din spatele casei. În vreme ce *papu* Gheorghe le mulgea una cîte una, *Gica* încerca să le călărească. E drept, nu prea reuşea, pentru că nu era cu mult mai înalt decît ele.

Basericu'

Cînd nu-şi însoţea bunicul la cîmp, *Gica* îşi făcea de lucru în jurul casei. Şi de regulă nu se plictisea, întrucît se ducea la copiii lui Dumitru şi ai Vangheriţei Gârbă, care locuiau la o aruncătură de băţ. Stere Gârbă era de aceeaşi vîrstă cu el, Costel cu un an mai mare, iar Mihai cu doi mai mic. Ziua se hîrjoneau pe maidanul din spatele casei lui Babaşcu, iar noaptea se jucau de-a hoţii şi vardiştii. Dimineaţa dădeau iama în cuibare, luau ouăle şi le puneau într-un coş de răchită, unde ştiau ei că le strînge Vangheriţa. Uneori nu apucau să-şi ducă planul la capăt, pentru că-i dădea de gol corul de cotcodăcituri. Atunci Vangheriţa le lua prada şi-i certa. Auzise ea că găinile, dacă sînt speriate, nu mai vor să facă ouă.

Multe ştrengării punea la cale mezinul familiei Hagi! Toamna, el şi tovarăşii săi de joacă se ascundeau prin şirele de coceni, ca şoarecii. Vara, se furişau prin lanurile de porumb, luau cîţiva dovleci, îi scobeau, le făceau ochi, nas şi gură. Înăuntru puneau cîte o lumînare, pe care o aprindeau la lăsarea serii. "Felinarele" astfel obţinute erau apoi plasate pe la porţi, de se speriau babele şi începeau să bată mătănii pînă la pămînt, să-l alunge pe necuratul.

Lui *Gica* îi plăcea să dea iama în pepenii unor vecini şi în plăcintele Elenei Danti. Bătrîna machedoancă le făcea mereu gustoase, indiferent

că erau cu mere sau cu brînză. Le băga în cuptor şi, aşteptînd să se coacă, îşi vedea de alte treburi. Cînd se întorcea să scoată plăcintele din cuptor, mai găsea doar cîteva. Femeia ştia că pe acolo trecuseră *a lu' Palavra* şi băieţii Vangheriţei, dar nu se supăra. Îşi zicea doar că data viitoare va face mai multe plăcinte, "să le ajungă la toţi dracii ăştia de copii".

Exista în Săcele un om de care lui *Gica* îi era o frică teribilă. Se numea Filipiţă Floroiu, dar toţi îi ziceau *Basericu'*. Porecla i se trăgea de la înjurătura sa favorită: "'Tu-ţi basericu' mă-tii!", o pocire a lui "'Tu-ţi biserica mă-tii!". Basericu' era cel mai fioros paznic de la livada de pomi fructiferi a CAP-ului. Umbla cu toporişca pe mînă, iar cînd vedea vreun copil dînd tîrcoale livezii, îl fugărea aruncînd toporişca după el.

CAP-ul avea două plantaţii de pomi: una mai mică, aproape de sat, şi alta întinsă pe cîteva hectare, la mai bine de un kilometru depărtare. *Gica* nu se ducea niciodată singur la furat de fructe. Se strîngeau cîte 4-5 copii, astfel încît unul sau doi să stea de pază, iar ceilalţi să se caţere în pomii plini de roade. Uneori, de frica lui *Basericu'*, şmecherii mai mari îl aruncau peste gard doar pe *a lu' Palavra*, că era cel mai prichindel, iar ei îl aşteptau la loc ferit de primejdie.

Cînd se întorceau, pe ascuns, spre sat, copiii aveau asupra lor atîtea fructe cîte puteau duce. Cei mari - mai multe, cei mici - mai puţine. Ca să nu fie văzut de vecini, *Gica* se furişa pe Derea, care trecea chiar prin grădina lui. Ajuns acasă, îşi chema surorile, se aşeza lîngă o măsuţă de lemn, îşi scotea tricoul din pantaloni şi revărsa tot ce avea în sîn. Măsuţa se umplea, în funcţie de sezon, cu mere, pere, piersici, prune, cireşe, vişine, nuci sau gutui. După ce isprăvea de deşertat, *Gica* se uita mîndru la captura sa.

Într-o zi l-a prins un paznic, dar i-a dat drumul, pentru că a venit altul şi a zis: "Lasă-l, mă, că-i băiatul lui nea Iancu!". Altă dată, băieţii mari au fugit şi în mîinile paznicilor a picat tot *a lu' Palavra*, că era cel mai mic. Atunci a ieşit tărăboi mare, vorbeau babele prin sat că-l arestează pe *Palavra*. Pînă la urmă, capul familiei Hagi s-a ales cu o amendă, iar Chiraţa cu cîteva zile de muncă tăiate de pe borderou. Cînd a venit Iancu acasă, l-a certat rău pe *Gica*, dar atît. Nu-l lăsa inima să-şi stîlcească odrasla în bătaie, cum făceau alţii prin sat.

Oricum, bine că nu l-a prins *Basericu'*! Pe ăsta, văzîndu-l cît e de rău, copiii îl pîndeau să-i dărîme bordeiul, construit din baloţi de paie. Unii făceau gălăgie într-o parte, păcălindu-l să se depărteze de bordei, iar alţii veneau şi împrăştiau baloţii, după care fugeau cu toţii cît îi ţineau picioarele. În urma lor, temutul paznic scotea flăcări pe gură: "Te prind eu, 'tu-ţi *Basericu'* mă-tii!".

✦

La joacă, lui *Gica* toate i se păreau frumoase atît timp cît cîştiga. Se întîmpla însă să mai şi piardă, iar atunci era jale mare. De necaz, se repezea la gardul lui Dumitru Gârbă şi dărîma lespezile de piatră, împrăştiindu-le prin curte. Vangheriţa lua foc, dar *Gica* ştia că ea e numai cu gura. Problemele apăreau cînd se întorcea Dumitru de la cîmp. Cum intra în bătătură, îl şi lua în focuri pe *a lu' Palavra*: "'Tu-ţi ţeara paptii, iar dărîmaşi pietrele din gard! Pune-le la loc, că te omor!". *Gica* se făcea nevăzut, dar nu pentru mult timp, mai ales cînd vreunul din băieţii lui Dumitru Gârbă îl anunţa printre uluci: "Hai, mă, că tata se duse iar la cîmp!".

De încăpăţînarea lui *Gica* nu scăpa nici Chiraţa. Deodată se trezea cu el: "Pîne voi, mana! Pîne voi, mana!". Pe Chiraţa o părăsea răbdarea: "Pîne ai, caş ai, acu' taci!". Năzdrăvanul se trîntea pe jos, cu pîinea într-o mînă şi cu caşul în cealaltă, repetînd întruna: "Pîne voi, mana! Pîne voi, mana!".

✦

Iarna, copiii se dădeau pe derdeluş, la Nazîru, lîngă Derea. Era o pantă care cobora de sus, din uliţă, pînă jos, la firul apei. Aveau sănii de lemn, dar foloseau şi bucăţi de nailon, care alunecau mai bine pe zăpadă.

Cînd gerul le pătrundea în oase, *Gica* era primul care se cocoţa pe soba Vangheriţei, într-o cămăruţă mică şi întunecoasă. Stătea acolo, sus, şi ronţăia seminţe de floarea-soarelui. Dacă i se făcea foame, mînca pîine cu ceapă. Seara, bunică-sa, Sultana, venea să-l ia acasă. Îl ducea în spate, ca pe un sac de cartofi, iar pe drum îl mai "încălzea" cu cîte o palmă, la schimb cu şuturile pe care le primea în cocoaşă.

Una din zilele aşteptate cu nerăbdare era cea a tăierii porcului. Cînd animalul, înjunghiat, nu mai mişca, *papu* Gheorghe îl acoperea cu paie, cărora le dădea foc. La operaţiunea de curăţire, *Gica,* dotat cu un cuţit, avea misiunea să se ocupe de coadă şi de urechi. Drept răsplată, primea o bucată mare de şorici.

Primăvara, de Paşti, Chiraţa obişnuia să vopsească zeci de ouă, atîtea cîte încăpeau în coşul ei de nuiele. *Gica* profita de ocazie şi, deşi nu mînca nici unul, încerca să le spargă pe toate. Ciocnea cu toată lumea, iar cînd se vedea refuzat, rezolva treaba singur, ciocnind ouăle două cîte două, pînă la ultimul. Pe cei de vîrsta lui îi păcălea cu oul de lemn, care le spărgea pe toate celelalte. Mai neplăcut a fost cînd aceeaşi idee i-a venit şi lui Mihai Babaşcu. Ouăle se încăpăţînau să rămînă întregi, deşi cei doi ştrengari le-au ciocnit pînă s-a dus vopseaua de pe ele.

Colţii-babii

Mai uşor descoperi cauzele dispariţiei dinozaurilor de pe Pămînt decît momentul în care Gică Hagi a pus prima dată piciorul pe minge! De fapt, el joacă de cînd se ştie. Cert e că în decembrie 1966, înainte de a împlini doi ani, a avut parte de un cadou bizar. Cînd a tranşat porcul, în acel an, *papu* Gheorghe nu i-a mai aruncat vezica, aşa cum făcea de obicei, ci a spălat-o, a umflat-o şi a pus-o la uscat. Două zile mai tîrziu avea un balon cam diform, pe care i l-a dăruit nepotului său. Copilul a prins drag de el, iar *mana* Chiraţa a speculat asta imediat: cînd nu voia să mănînce, îl ameninţa că-i ia balonul. Atunci prichindelul deschidea gura larg, acceptînd bunătăţile pe care i le pregătea mama sa.

Pe la patru ani, *Gica* alerga deja, prin bătătură, după o *topă* (minge de cîrpe), făcută de *baba* Sultana. O lua în braţe, o trîntea de pămînt, apoi se repezea spre ea şi o izbea cu piciorul. Cum mingea se deşira repede, *baba* Sultana trebuia s-o repare sau să facă alta nouă, altfel nu mai avea trai cu nepotul său.

Un an mai tîrziu, *papu* Gheorghe, în timp ce păştea oile, i-a lucrat o minge din păr de cal. A doua zi, toată uliţa ştia că *Gica* are o minge nouă! Avusese el grijă să-i anunţe şi pe *ai lu' Gârbă,* şi pe *ai lu' Babaşcu,* şi pe Gheorghiţă Gurahan. Cînd *Gica* a încercat să facă o demonstraţie în curtea lui Gurahan, a călcat pe un boboc de raţă. Atît i-a trebuit Joiţei, mama lui Gheorghiţă: "Mă, îmi omori puii, pleacă de-aici cu mingea ta!".

Pentru mezinul familiei Hagi, cam pe-atunci au început şi miuţele. Se strîngeau mai mulţi copii în spatele casei lui Babaşcu, *"la salcîmi"* - maidanul era străjuit de un rînd de salcîmi -, se împărţeau în două echipe şi începeau să joace. N-aveau porţi, dar improvizau patru bare din haine, căciuli, ce se nimerea. Cum terenul era puţin în pantă, legea o făceau cei mai mari dintre băieţi, care alegeau "poarta de sus". Astfel, *Gica* trebuia să învingă şi urcuşul spre poarta adversă.

Năzdrăvanii jucau pînă le sîngerau picioarele. Se înţepau în colţii-babii, nişte ciulini parşivi, ce creşteau prin iarbă, lipiţi de pămînt. Spre sfîrşitul verii, picioarele micilor fotbalişti, zgîriate şi pline de vînătăi, arătau jalnic. Nici unghii la degete nu mai aveau!

Într-o seară, cînd i-a văzut rănile, Chiraţa i-a spus lui *Gica* să nu se mai ducă la fotbal. Dar ţi-ai găsit... A doua zi, băieţelul era tot acolo, în spatele casei lui Babaşcu. E drept, n-a mai jucat în picioarele goale, ci şi-a pus o pereche de ciorapi groşi, de lînă. O vreme a ţinut-o tot aşa, chiar şi în toiul verii, dar cu timpul a observat că ciorapii mai mult îl încurcau. Amortizau mingea prea mult. Şutul îşi pierdea din forţă, iar golurile picau tot mai rar. *Gica* a revenit la jocul cu picioarele goale. Pentru a nu da

nimic de bănuit, continua să-şi ia ciorapii de acasă, dar cînd ajungea la teren îi dădea jos. Au reapărut şi juliturile, pe care baba Sultana i le trata cu gaz din lampă şi cu ceaiuri din tot felul de buruieni.

Iarna, fie pe pămîntul îngheţat, fie pe zăpadă, *Gica* juca în tenişi. Apa ajungea cu uşurinţă la picioare, care îngheţau bocnă. Dar băiatul de-o şchioapă continua să joace pînă se spărgea gaşca. La sfîrşit, cînd pleca acasă, nu-şi mai simţea picioarele. Atunci, mai mult ca oricînd, simţea nevoia să se cuibărească pe sobă.

La 6 ani, *mana* Chiraţa i-a adus de la oraş o minge adevărată. Una de cauciuc, care costa vreo 7 lei. Pentru prima dată în viaţă, *Gica* avea o altfel de minge decît cele făcute de bunici din cîrpe sau păr de cal. În acea zi, băiatul Chiraţei s-a simţit stăpînul lumii.

Verile la Săcele erau toride. Soarele se scurgea din cer precum lava fierbinte a unui vulcan. Pe cîmp, oamenii se ascundeau sub copacii cei mai umbroşi. Auziseră ei că din cauza căldurii "poate să-ţi plesnească vreo arteră". Viaţa era parcă suspendată. Doar în capul satului, la salcîmi, se mai auzea ceva zarvă. Bronzaţi ca nişte berberi africani, copiii continuau să bată mingea. Pămîntul le ardea tălpile, iar soarele îi prăjea fără milă. Cînd chinul devenea insuportabil, puştii dădeau fuga la Derea, să se răcorească. Trebuiau să fie cu băgare de seamă, pentru că pe malul gîrlei se puteau întîlni cu băieţii mai mari. Iar unii dintre aceştia obişnuiau să se distreze scufundîndu-i pe prichindei şi ţinîndu-i la fundul apei pînă dădeau semne că nu mai au aer. Cîtă apă n-a înghiţit *Gica* pînă să înveţe de cine să se ferească!

Să bei apă din Derea nu era un lucru tocmai plăcut. Pîrîul îşi are izvoarele dincolo de Cogealac. După ce şerpuieşte printre dealuri cale de vreo 15 kilometri, lasă în urmă satul Fîntînele, trece şi de Săcele, pentru a-şi încheia cursa vărsîndu-se în Lacul Nuntaşi, la cîţiva kilometri de malul Mării Negre. În satul copilăriei lui Gică Hagi, nici bătrînii nu-şi amintesc Dereaua altfel decît cu miros de oaie. Mai întîi la Fîntînele, apoi în amonte de Săcele, apa a fost mereu folosită la spălatul şi adăpatul oilor. Femeile nu se speriau de asta şi mai spălau rufele în pîrîu. Hainele ieşeau curate, dar miroseau a oaie.

Şcolarul

În toamna anului 1970, în viaţa lui *Gica* a avut loc primul cutremur. Avea cinci ani şi jumătate cînd mama sa l-a dus la grădiniţă! La Săcele funcţiona o grădiniţă cu program prelungit, în cadrul căruia copiilor le era asigurată o masă la prînz. Dar *a lu' Palavra* nu mergea chiar în fiecare zi,

pentru că i se făcea repede dor de cîmpurile pe care, împreună cu *papu* Gheorghe, ducea oile la păscut.

Un an mai tîrziu, în '71, *Gica* a trebuit să meargă la şcoală. Primul ghiozdan, primele caiete, prima uniformă de elev... Şocul a fost teribil. Programul nu mai era facultativ, ci obligatoriu. Obişnuit să se zbenguie de dimineaţa pînă seara pe pajiştile de la marginea satului, *Gica* s-a văzut dintr-o dată nevoit să se scoale cu noaptea-n cap, să se ducă la şcoală, să stea patru ore cu nasul în hîrţoage şi, pe deasupra, să-şi mai facă şi temele, după-amiaza, acasă! Învăţătoarea, Elena Dobriţoiu, era o femeie tînără şi blajină, dar nu uita niciodată să-i controleze pe copii dacă şi-au făcut temele.

Şi la şcoală, lui *Gica* îi era gîndul tot la minge. Stătea smerit în banca sa, pe rîndul de la perete, cu urechile ciulite să audă clopoţelul ce anunţa pauza. Cînd ora se termina, băieţii se buluceau spre uşă, grăbiţi să ocupe o parcelă din curtea şcolii, pe care să încingă o miuţă. Nu la fel de grăbiţi erau cînd acelaşi clopoţel anunţa încheierea pauzei.

La sfîrşitul programului, *Gica* nu se grăbea spre casă. Mereu găsea, printre colegii săi, cîţiva amatori de fotbal. Cu ghiozdanele sub braţ, coborau pînă la cişmeaua de lîngă Derea, unde jucau pînă li se făcea foame. Uneori ajungeau acasă cu o întîrziere de două-trei ore.

La teme, cînd pixul nu-l asculta, lui *Gica* îi sărea în ajutor sora sa Elena, care era cu trei ani mai mare decît el şi căreia îi spunea *Lena* (de cealaltă soră, Sultana - Tanţa, pe care o striga chiar aşa, *Sora,* îl despărţeau 11 ani). La început, caietele s-au umplut cu beţişoare şi bastonaşe, apoi cu propoziţii simple - "Ana are mere", "Nina are mure" -, pentru ca după un an băiatul Chiraţei să poată pune pe hîrtie povestioare de cîteva rînduri. Dar nu-i plăcea deloc o astfel de ocupaţie, cînd afară îl aşteptau mingea, maidanul şi tovarăşii de joacă. De multe ori îl salva Lena, care-i mai făcea temele, cerîndu-i în schimb să se ducă în locul ei cu oile. *Gica* atîta aştepta: ţîşnea pe poartă şi fugea în salturi, urcînd dealul iepureşte spre locul în care ştia că-şi paşte turma *papu* Gheorghe. De frică să nu se răzgîndească *Lena,* nici nu se mai uita înapoi. Cu oile era mult mai bine, pentru că bunicul era înţelegător şi-l lăsa la fotbal cînd se strîngeau băieţii la salcîmi.

Şcoala era situată în centrul satului, aproape de bufet şi de primărie. Pînă acolo, *Gica* avea de mers cam un kilometru şi jumătate. Dacă trecea pe lîngă el vreo căruţă - şi de obicei treceau multe -, puiul de om se pierdea în norul de praf ce se ridica în urma atelajelor. Grăbea pasul şi îşi ţinea respiraţia, pînă cînd dădea de aer curat. Mai rău era primăvara, la topirea zăpezilor, şi toamna, cînd ploua zile în şir. Atunci, uliţa, scobită la mijloc ca un lighean, devenea lac. În unele gropi, cizmele, oricît de înalte,

nu foloseau la nimic. Oamenii mergeau mai mult desculţi, aşteptînd fie căldura verii, fie îngheţul iernii. Ca să ajungă la şcoală, *Gica* îşi punea cizmele, iar unde era apa mare se agăţa de garduri, ca maimuţa, sau o lua prin grădini. Dar acasă, la prînz sau după-amiază, tot ud ajungea.

Într-o seară, prin '72, Iancu Hagi şedea pe pat şi îi privea pe ceilalţi cum mănîncă, strînşi în jurul mesei. Dintre toţi, părea să-l fixeze pe *Gica*. Erau cu toţii obosiţi. În tăcere, se auzeau doar lingurile lovind strachinile de lut. Nu era o noutate că Iancu refuza să mănînce. Capul familiei obişnuia să le spună copiilor săi: "Hai, mîncaţi voi, nu-mi duceţi mie de grijă. Eu mă satur să vă văd pe voi mîncînd!". Totuşi, în acea seară privirea lui Iancu era mai gravă decît de obicei. Să se fi întîmplat vreo nenorocire? Ocupată să umple strachinile, Chiraţa n-a observat nimic. Nici Gheorghe sau Sultana, doborîţi de oboseala unei lungi zile de muncă. Doar fetele păreau să fi băgat de seamă că s-a întîmplat ceva ciudat cu tatăl lor, dar n-au îndrăznit să-l întrebe nimic. Se apropiau cu toţii de sfîrşitul mesei, cînd Iancu, continuînd să-şi fixeze fiul cu privirea, a spus, pe un ton la fel de grav: "Bă, *Gica*, bă, te-ai făcut băiat mare! La anu' te însor". Iancu trăia o revelaţie: fiul său chiar se făcuse *băiat mare*. Pînă atunci, omul nici nu avusese timp să vadă asta.

Dintr-o dată, camera a prins viaţă. Pînă atunci tăcuţi, toţi simţeau nevoia să-şi dea cu părerea. Sultana, încercînd să-şi necăjească nepotul: "Mmm, mare cît un ghemotoc!". Dar *Gica* apucase să se umfle în pene: "Păi, vedeţi? Nu v-am spus eu că sînt mare?". Apoi, către tatăl său: "Tata, dacă sînt mare, îmi iei şi mie o minge?". A apucat să-i smulgă o promisiune, iar a doua zi avea o minge nouă.

Gica se apropia de 8 ani şi, într-adevăr, nu mai era ghindocul de odinioară, care alerga după mingea de cîrpe a Sultanei. La şcoală trecuse în clasa a II-a. La fotbal nu mai avea adversar printre băieţii de vîrsta lui. Îi dribla pe toţi şi marca goluri cu nemiluita. Indiferent că jucau "Dealul cu Valea" ori "machedonii cu românii", echipa lui ieşea mereu învingătoare. Apoi a început să-l atragă terenul *celor mari*, situat mai sus, pe un tăpşan, spre vîrful dealului. *Gica* stătea pe margine şi privea fascinat. Terenul i se părea imens, iar combatanţii - musculoşi ca Hercule. Şi totuşi, parcă s-ar fi încumetat să intre...

Dar *cei mari* - băieţi de 15-20 de ani, ba chiar şi unii bărbaţi în toată firea - nu se încurcau cu *prichindeii*. Le era teamă să nu-i lovească, din greşeală, cu mingea. Mereu se găsea cîte unul hotărît să-i alunge: "Să nu vă mai prind pe-aici, că vă rup picioarele!". Totuşi, uneori îi tolerau pe margine, ca să aibă cine aduce mingea, cînd era şutată departe de teren.

Pe arşiţă, la cîmp

Constatarea lui Iancu Hagi, că fiul său s-a făcut băiat mare, avea şi o altă explicaţie. De ceva vreme, *Gica* nu se mai mulţumea să meargă cu oile, pe dealul din faţa casei. La început imens, universul acela i se părea acum prea mic. Băiatul Chiraţei ardea de nerăbdare să-şi însoţească părinţii la cîmp.

Ca să fie mai convingător, *Gica* a încercat să se facă util. Într-o seară, cînd şi-a auzit mama plîngîndu-se că în acea zi şi ea, şi celelalte femei au cam răbdat de sete, *Gica* a sărit prompt: "Mana, vin eu să vă aduc apă!". Dar treaba asta nu era deloc uşoară, şi în nici un caz nu putea s-o facă un copil de 7-8 ani. Pămînturile pe care trudeau femeile se întindeau pînă la şoseaua Constanţa - Tulcea şi pînă la hotarele satelor Tariverde, Gura Dobrogei şi Nuntaşi, situate la 4, 5, chiar 6 kilometri depărtare. Apa trebuia adusă de la o fîntînă din sat, şi în cantităţi mari, ca să potolească setea a 70, 80, poate 100 de femei.

Responsabil cu aprovizionarea, în acea vreme, era vecinul şi tovarăşul de joacă al lui *Gica*: Mihai Babaşcu. Tatăl său - tot brigadier, ca Iancu Hagi - îl luase la cîmp de mic. Pe *a lu' Babaşcu,* toţi îl ştiau ca fiind *băiatul cu sacaua.* În Dobrogea, sacaua însemna un atelaj simplu: o osie şi două roţi, pe care era aşezat un bidon mare de plastic. Atelajul era tras de un cal. Mihai Babaşcu avea în grijă calul CAP-ului, o mîrţoagă care abia urca pantele mai abrupte.

Gica l-a convins pe *a lu' Babaşcu* să meargă împreună cu sacaua. Luau apă de la o fîntînă cu cumpănă, din capul satului. Găleata, lucrată din lemn de stejar, era greu de scos. În acele momente Mihai Babaşcu se felicita că l-a luat cu el pe *a lu' Palavra,* mai ales că butoiul, ca să fie plin, înghiţea 200 de litri. Cei doi flăcăi dădeau apoi bice calului, mergînd pe lîngă el, iar cînd animalul nu mai putea să tragă sacaua, îl ajutau, împingînd butoiul de la spate.

La cîmp, femeile îi aşteptau cu gîturile uscate. Cît era ziua de mare, ele erau cu mîna pe sapă, pe furcă sau pe seceră. Prăşeau porumbul, adunau fînul sau cartofii, tăiau pălăriile de floarea-soarelui, urcau în căruţe grîul şi baloţii de paie. Cum vedeau că se apropie sacaua, începeau să-i strige pe băieţi: "Hai, coru-bălai, mai repede cu apa aia!". Puţin mai tîrziu, *a lu' Babaşcu* oprea calul la capătul tarlalei. *Gica* lua apă într-o găleată, din butoi, şi se ducea către femeile uscate ca iasca. Le umplea cănile pe rînd, dar ele, setoase, îl zoreau întruna: "Hai, coru-bălai, mai toarnă-ne apă!". Cînd butoiul se golea, *a lu' Palavra* şi a *lu' Babaşcu* plecau să-l mai umple o dată. Curînd, sătenii îi ştiau pe amîndoi drept băieţii cu sacaua.

De la an la an, viaţa la Săcele era tot mai grea. Oamenii nu puteau să muncească în altă parte decît la CAP. Iar CAP-ul devenise un fel de magazie la care aveau acces doar activiştii de partid. Oameni de încredere ai Partidului Comunist, aceştia nu ştiau ce e aceea munca, erau doar cu gura. Totuşi, trepăduşii din sat aveau mereu hambarele pline, iar cei veniţi în control, "de la judeţ", plecau cu portbagajul doldora de brînză, ouă, miei, cartofi şi ce se mai găsea. Ţăranii erau mereu păcăliţi. Primăvara li se spunea să ia în lucru cît mai multe hectare de pămînt, pentru că vor primi jumătate din recoltă, iar toamna se trezeau că din munţii de grîu şi de porumb li se dădeau şi lor cîte 7-8 saci, cît să încapă în trocul unei căruţe. Oamenii trăiau cu obidă în suflet, dar şi cu teamă. Împinşi spre înfometare, mai furau, noaptea, cu spinarea. Dar cu cîte riscuri! Cine era prins risca să facă ani grei de puşcărie.

Printre aceşti oameni necăjiţi se numărau şi părinţii lui *Gica* Hagi. Ca să-şi poată hrăni cei trei copii, ei nu mai aveau odihnă. La muncile cîmpului le luau şi pe cele două fete, Tanţa şi Lena. Doar *Gica,* mezinul, se mai bucura de libertate. Pentru el, viaţa continua să fie agitată şi frumoasă, ca un meci de fotbal la salcîmii lui Babaşcu.

Că lucrurile nu mergeau bine se putea vedea şi în centrul satului, la crîşma lui Uzum. Acolo, în jurul unor mese reci, de tablă, se adunau bărbaţii seara, să stea la taifas şi să-şi înece amarul în rachiu. Din cînd în cînd se mai ducea şi Iancu Hagi. Lua şi el *una mică,* dar nu mai mult. Nimeni nu-şi aminteşte să-l fi văzut vreodată beat. Îi plăcea să se întindă la vorbă, că doar nu degeaba i se spunea *Palavra.* Cînd vedea că Iancu întîrzie, Chiraţa îşi trimitea feciorul să-l cheme acasă. *Gica* se ducea, pe întuneric, iar la întoarcere tatăl său îl lua în cîrcă, să nu-şi mai zdrelească degetele picioarelor izbind bolovanii din drum. Într-o asemenea seară, cînd a ajuns acasă, Iancu i-a spus Chiraţei pe un ton hotărît: "Vindem şi plecăm la oraş. Mama lor de nenorociţi!".

Camionul cu prelată

Cînd Iancu a vorbit prima oară de plecare, era primăvara anului 1973. Cîteva luni mai tîrziu, el a găsit şi un client pentru casă - unul Pricop, venit de prin părţile Bacăului. De ceva vreme tot veneau moldoveni, dintr-un sat de pe lîngă Buhuşi. Aflaseră ei că la Săcele ar fi rost de pricopseală. Numai că pe măsură ce moldovenii se aşezau în sat, machedonii îşi strîngeau lucrurile şi plecau la Constanţa. Printre ei, părinţii şi fraţii Chiraţei.

Atunci, în '73, a fost ultima vacanţă a lui *Gica* la Săcele. Avea 8 ani şi jumătate şi terminase clasa a doua. Pe la sfîrşitul lui august, la poarta familiei Hagi a tras un camion mare, cu prelată. Iancu, ajutat de cîţiva oameni, a încărcat hainele, mobila şi ce a mai considerat el că-i va fi de folos în noua casă. În camion şi-au făcut loc Iancu şi Chiraţa, *papu* Gheorghe şi *baba* Sultana, *Sora* şi *Lena. Gica,* pierdut printre mese şi dulapuri, stătea în spatele maşinii, să vadă ce rămîne în urmă. Se adunaseră copiii ca la bîlci - erau prietenii lui, cu care făcuse atîtea năzdrăvănii... Cînd să plece camionul, Stere, unul dintre copiii Vangheriţei Gârbă, s-a prins cu mîinile de oblon, strigînd: "*Gica,* merg şi eu cu tine la oraş!". *Gica* a apucat o stinghie de lemn şi i-a dat peste mîini, să nu urce.

Tot drumul, *a lu' Palavra* a stat acolo, lîngă oblonul din spate. Camionul a străbătut mai întîi uliţa, a făcut apoi la stînga, a ajuns în centru, a lăsat şcoala pe stînga şi bufetul pe dreapta şi s-a înscris pe şoseaua principală, care vine dinspre Istria şi duce spre Constanţa. Curînd, satul a rămas în urmă. Casele se pierdeau în zare, iar din dealul pe care *Gica* păscuse oile împreună cu *papu* Gheorghe se mai vedea doar coama. De unde la început se bucura, deodată parcă-i părea rău că pleacă. Dereaua, uliţa, dealul... În urmă rămînea, de fapt, o parte din copilăria sa.

Capitolul 3

Nea Ioji

La Constanţa, familia Hagi s-a instalat în cartierul Coiciu. Pentru nişte machedoni veniţi de la ţară, acesta avea două avantaje: unu, majoritatea locuitorilor săi erau aromâni; şi doi, trăiau nu în apartamente la bloc, ci în case. Iar pe lîngă case se mai găsea şi cîte-un petic de pămînt, cît să cultive omul un butuc de vie, un gutui, să crească un porc sau cîteva păsări. Ba, spre periferie, unde era mai mult pămînt, unii, continuîndu-şi tradiţia rurală, ţineau chiar şi turme de oi.

Iancu a împărţit casa cu fratele său Stelică. Fiecărei familii i-a revenit cîte o jumătate. La început *Gica* s-a bucurat, pentru că de-acum, gata, era şi el băiat de oraş. Nu mai trebuia nici să mîne oile în strungă, la muls, nici să care apă cu sacaua. Chiar dacă plină de hîrtoape, strada Rîndunelelor, ce-i trecea pe la poartă, era bulevard pe lîngă uliţa mocirloasă de la Săcele. La Constanţa nu mai erau nici *Basericu'*, să-l alerge cu toporişca, nici Dumitru Gârbă, să-l înjure că i-a dărîmat pietrele din gard. Oamenii păreau mai înţelegători, poate şi pentru că viaţa lor, deşi grea, era totuşi infinit mai uşoară decît cea de la ţară.

Şi totuşi, destul de curînd, lui *Gica* i s-a făcut dor de Săcele. Pe măsură ce zilele treceau, mînatul oilor la strungă nu i se mai părea chiar aşa o corvoadă, iar noroiul de pe uliţă încetase a mai o fi o nenorocire. Pe de altă parte, amintirea lui Dumitru Gârbă devenea tot mai mult cea a unui om bun la suflet. Cît despre *Basericu'*, parcă, totuşi, nu era dracul chiar atît de negru!

Cu băiatul Chiraţei se petreceau schimbări mari. Cele mai multe ţineau de faptul că el se depărta ireversibil de anii copilăriei sale rurale. Se pierdeau undeva, în urmă, şi greutăţile, dar şi farmecul acelei lumi lăsate dincolo de oblonul camionului cu prelată. Cu timpul, avea să dispară şi dorul de Săcele. Rămînea doar nostalgia, pe care *Gica* era condamnat s-o poarte-n suflet toată viaţa, indiferent unde-l vor purta paşii.

"Goool Iooordănescuuu!"

Cînd a venit la Constanţa, mezinul familiei Hagi a încetat să mai fie *a lu' Palavra*, după cum nici tatăl său nu mai era *Palavra*. Aceste apelative au rămas între hotarele satului Săcele. La oraş, nici numele de *Gica* n-a rezistat prea mult, transformîndu-se în Gică. Aşa îi spuneau mai ales noii săi colegi de la Şcoala 23, de lîngă Institutul de Marină.

Un lucru n-a uitat Gică: plăcerea de a juca fotbal. Cum la şcoală avea puţine ore de sport, iar prin pauze nici n-apuca să "încălzească" mingea că trebuia să intre din nou în clasă, s-a lipit repede de o gaşcă deja formată. Toţi băieţii erau machedoni: Stila Ciolacu, fraţii Iancu şi Nicolae Carabaş, Mihai Lipară, ca şi Tănase Mega, văr primar cu Gică, din partea mamei. Aveau un fel de consemn, prin care, la sfîrşitul fiecărui joc, stabileau în ce zi, la ce oră şi pe ce teren va fi următoarea întîlnire. Cînd se apropia momentul, Gică ieşea tiptil pe poarta casei, parcurgea în grabă strada Rîndunelelor, pînă la prima intersecţie, traversa alte două-trei străduţe, îşi lua vărul - pe Tănase Mega - de pe Lăpuşneanu şi împreună ajungeau la locul stabilit. Cînd se reunea toată gaşca, mai strîngeau cîţiva gură-cască şi dădeau drumul la miuţă. Cel mai adesea jucau pe Artileriei - o stradă lată, pe care nu circulau maşini, pentru că era chiar în "borcanul" Miliţiei. Alteori se duceau la Şcoala 11, unde era un teren de bitum.

Gică era cel mai mic dintre toţi. El avea 9 ani, iar ceilalţi - cu 3, 4 sau chiar 7 mai mult. Din acest motiv, dar şi pentru că nu le plăcea să fie driblaţi de un prichindel, cei mari îl puneau mereu portar. Gică protesta, dar n-avea încotro. Pentru un copil îndrăgostit de minge era un calvar să stea în poartă, dar şi mai dramatic ar fi fost să nu-l mai accepte cei mari la meciurile lor.

Se încingeau miuţe de tot felul. Cînd machedonii cu românii, cînd între găşti ori între cartiere. Gică se arcuia curajos în poartă, chiar dacă mingea, şutată cu putere, îl izbea cîteodată de ziceai că-l zboară. Îi mai curgea sînge din nas, se mai încovoia ţinîndu-se cu mîinile de burtă, dar niciodată nu dădea bir cu fugiţii. În acele clipe, singura lui dorinţă era să stea altul în poartă! De milă, cei mari îi făceau hatîrul, iar Gică atîta aştepta: lua mingea şi le "înnoda" picioarele, iar cînd mingea trimisă de el perfora poarta adversă, striga cît îl ţineau plămînii: "Goool Iordănescu!" sau "Goool Dumitru!". (Cei doi, vedetele echipei Steaua Bucureşti, i-au plăcut lui mult cînd i-a văzut la televizor. Ei l-au convins să ţină cu Steaua încă de mic). De obicei, rebeliunea mezinului era curmată prin faulturi, iar cîte-un găligan din apărarea adversă trecea la ameninţări: "Pleacă, bă, că-ţi rup picioarele!".

La oraş, Gică a scăpat de colţii-babii - ciulinii care-l înţepau la Săcele -, dar nu şi de răni. Juca fie cu piciorul gol, fie încălţat în tenişi ori în papucii de cauciuc ai bunicii. Cînd nimerea cîte-un bolovan desprins din pavaj, i se umflau degetele cît castraveţii. Seara, acasă, punea gaz, cum îl învăţase *papu* Gheorghe, şi cîteva zile mai tîrziu putea din nou să joace, să înscrie goluri strigînd din pieptul lui de copil: "Goool Iooordănescuuu!".

Clasa a treia a trecut repede, iar a patra se apropia de sfîrşit. Gică mai avea două-trei luni şi încheia ciclul primar, urmînd să meargă mai departe, la şcoala generală. Iancu şi Chiraţa nu-l slăbeau deloc, să-şi vadă de carte, să fie în rîndul lumii, ca mîine-poimîine să poată cîştiga şi el o pîine. Îi dădeau şi exemple, *uite-l pe a lu' Dima, e strungar, ălălalt electrician, nu ştiu care - şofer. Gică, tată, să nu mă faci de rîs, că mai bine intru-n pămînt decît să rîdă alţii de mine că n-am băiatu' bun!*

Cam aşa îşi dădăcea nea Iancu fiul, şi uneori îl năpădeau grijile. În vreme ce copiii altora luau note bune la şcoală, Gică nu se prea omora cu învăţătura. "E deştept, tovarăşe Hagi, dar nu prea-i place cartea", îi spunea învăţătoarea, iar nea Iancu găsea explicaţia pe loc: "Păi da, pentru că toată ziua bate mingea". Iar către Gică, dojenitor: "Să mai laşi dracu' fotbalu' ăla, că n-o să-ţi dea fotbalu' să mănînci!". Cînd i se părea că a fost prea aspru cu fiul său, cobora glasul: "Mă, Gică, eu azi sînt, mîine nu mai sînt. Vezi şi tu ce faci, că nici eu, nici mamă-ta nu-ţi vrem răul". Gică se înduioşa şi o zi, două nu se mai ducea să joace cu văru' Tănase ori cu *ai lu' Carabaş.* Dar minunea nu ţinea mult, pentru că mingea îl atrăgea prea tare!

4 aprilie 1975

În 1975, ziua de 1 aprilie a picat într-o marţi. Chiraţa Hagi (care lucra ca femeie de serviciu la o mică pensiune) a împlinit atunci 44 de ani, iar Iancu (dulgher navetist la Mangalia, înainte de a deveni şef de depozit la Combinatul petrochimic Midia-Năvodari) - 42. În aceeaşi zi, un fotbalist de la juniorii clubului-fanion al oraşului, FC Constanţa, s-a dus la antrenorul său, Iosif Bükössi, şi i-a zis: "*Nea Ioji,* la Şcoala 23 e un copil, în clasa a patra, care i-a zăpăcit pe toţi. Nu poţi să-i iei mingea decît dacă-l pui jos". Cel ce spunea vorbele astea se numea Constantin Aurel, avea 15 ani şi juca extremă stîngă. Pe Gică îl ştia de la Şcoala 23. Bükössi nu l-a prea luat în serios - cîtă bază poţi pune pe vorbele unui "selecţioner" de 15 ani? -, dar, totuşi, după antrenament l-a întrebat: "Relule, şi cum ziceai că-l cheamă pe dracu' ăla de copil?". "Hagi. Hagi Gheorghe", a venit răspunsul. În capul lui Bükössi a încolţit un plan: "Află şi tu cînd are ore,

că vreau să merg să-l văd".

A doua zi, miercuri, după antrenament, Iosif Bükössi s-a grăbit spre Şcoala 23. A ajuns însă prea tîrziu şi nu l-a mai găsit pe "dracu' ăla de copil", care apucase să plece acasă.

Joi, antrenorul l-a luat deoparte pe Constantin Aurel. "Mă, Relule, eu nu l-am găsit pe copilu' ăla. Adu-mi-l tu mîine, să vii cu el de mînă!".

Vineri, 4 aprilie 1975. Cu o jumătate de oră înainte de începerea antrenamentului, pe marginea terenului mocirlos din coasta stadionului constănţean şi-a făcut apariţia un copil mic şi slab, pierdut într-un tricou de trei ori mai larg decît trupul lui firav. Povesteşte Iosif Bükössi: "Cînd l-am văzut aşa mititel, m-am uitat mustrător spre Relu Constantin: «Ăsta-i, mă, Garrincha pe care mi l-ai lăudat atît?». Dar am zis că dacă tot a bătut drumul pînă aici, hai să-l pun la încercare. «Mă, tu eşti marele fotbalist de la Şcoala 23?». A tăcut, sfios. L-am mai întrebat o dată. «Spune, mă, puştiule, tu eşti ăla?». S-a ruşinat şi mi-a răspuns încet, încît abia l-am auzit: «Da, eu sînt». «Şi chiar îţi place fotbalul?». «Da, îmi place». «Bine, să te văd. Uite, stai în spatele porţii, să dai mingile înapoi. Dar ai grijă să nu te lovească vreuna, că mă bagi la belea!». Jucau juniorii de 16-17 ani. Puştiul s-a aşezat unde i-am spus. La început a fost mai timid, apoi a început să prindă curaj. În loc să se ferească, sărea după mingile şutate pe lîngă bară şi pe care portarul nu le putea prinde! Atunci am văzut că, deşi mic, era plin de viaţă. Cînd aducea mingea, în loc s-o trimită imediat pe teren, o juca de cîteva ori pe picior şi apoi îi dădea un şpiţ cum nu reuşeau alţii după cîţiva ani de antrenament. Ei, mi-am zis, ăsta chiar e un drac de copil!".

După antrenament, Bükössi i-a dat o minge de piele, bulgărească, şi l-a pus să jongleze cu ea: "Ia ţine-o, mă, puţin pe picior! Să te văd, poţi să faci ceva cu ea?". Gică a ridicat-o de la pămînt şi nu se mai oprea. "Cine te-a învăţat, mă, copile?". "Nimeni", a venit răspunsul. "Uite, ia mingea asta acasă. Ai grijă de ea şi bate-o pînă s-o subţia! De mîine vii în fiecare zi la stadion şi stai în spatele porţii".

Din acea zi, Gică Hagi a început să vină la antrenamente în fiecare zi. Venea primul şi pleca ultimul. Era fericit să dea mingile înapoi, cînd jucau juniorii mai mari cu 6-7 ani decît el. Se uita la ei cu admiraţie, doar erau legitimaţi la FC Constanţa, iar clubul le dăduse ghete şi tricouri. Printre antrenamentele cu *nea Ioji* Bükössi, trăgea cu coada ochiului la echipa mare a Constanţei, la Antonescu, Popa, Nistor, Petcu, Peniu, Mărculescu, Buduru şi Sălceanu, iar noaptea visa că într-o zi va juca şi el pe stadionul mare, că va fi lume multă în tribune şi că nea Iancu va fi şi el acolo şi se va mîndri: *Îl vedeţi pe stîngaciu' ăla mic? E băiatul meu!* Iar cînd visele mergeau mai departe, Gică se vedea marcînd goluri şi primind cîţiva

bănuţi, pe care va alerga să-i ducă acasă, la *tata* Iancu şi la *mana Chiraţa, uite, să vă luaţi şi voi ce aveţi nevoie...*

Zorii zilei alungau însă dulceaţa viselor ce se ţeseau în mintea lui de copil. Cînd se apropia ora antrenamentului, îşi lua tenişii, de regulă rupţi, şi pleca ţopăind spre stadion. Pe arşiţa verii, pe burniţa toamnei sau prin troienele iernii, el mergea în aceiaşi tenişi, care nu-l puteau feri de apă sau de frig. Iosif Bükössi îl lua deoparte: "Nu ţi-e frig la picioare? Ia descalţă-te!". Era ud. "Vino în bocanci. Dacă n-ai, îţi cumpăr eu o pereche". "Am, *nea Ioji*", sărea el şi, modest, continua să vină în tenişi.

Nea Iancu a fost cam neîncrezător cînd a auzit că pe fiul său a pus ochii un antrenor de la club. S-a dus la stadion şi i-a spus lui Bükössi să nu-l mai cheme la fotbal, "că e prea mic". Dar *nea Ioji* s-a ţinut tare: "Las' să joace, că ştie cu mingea! Are talent, poate ajunge departe". "Cît de departe?", l-a întrebat nea Iancu. "Departe de tot", i-a răspuns antrenorul, speriindu-se parcă să spună vorbe mari. La 10 ani, Gică era, totuşi, "un copil firav, de 26 de kile", cum îşi aminteşte *nea Ioji.*

Cu timpul, nea Iancu s-a mai liniştit. Bükössi a reuşit să-l convingă că, într-adevăr, Gică are un talent ieşit din comun. Povestea asta chiar a început să-i placă fostului brigadier de CAP. Auzi, băiatul lui să ajungă cineva... Păi, nu asta voia şi el, Iancu Hagi? Nu de asta îl lua mereu la rost, să pună mîna pe carte? Ptii, dar la chestia cu fotbalul nu se gîndise niciodată! Nu credea că poate fi mai mult decît o joacă. Orice-ar fi, băiatul meu trebuie să înveţe carte, şi-a spus nea Iancu în sinea lui, cînd a realizat cu adevărat că Gică, totuşi, ar putea face treabă bună şi alergînd după minge.

Pitic în ţara uriaşilor

Pentru Iosif Bükössi, acel sezon, 1974-75, era primul ca antrenor la Centrul de copii şi juniori al FC Constanţa. Îi fuseseră încredinţate două grupe: una formată din copii născuţi în 1957-'58, cealaltă acoperind perioada 1962-'63. Altfel spus, el lucra cu copii de 16-17 ani, respectiv de 12-13 ani. Dar ce să facă, atunci, cu Gică Hagi, care abia împlinise 10 ani? Nea Ioji a găsit repede soluţia: l-a încadrat la grupa de 12-13 ani, chiar dacă Gică era cu 2-3 ani mai mic decît ceilalţi copii. Arăta ca un pitic rătăcit printre uriaşi. "Mi l-au cerut la grupa 1964-'65, cea a vîrstei lui, dar nu am vrut să-l dau. Pentru asta mi-am făcut mulţi duşmani, dar am zis că mai bine îl bag să joace cu copii mai mari decît el, să «se coacă» repede, decît să-l ţină alţii-n loc". Iosif Bükössi îşi mai aminteşte: "Dribla de-i înnebunea pe toţi. I-am avertizat pe ceilalţi: «Aveţi grijă să nu-i daţi peste picioare, că nu e nici jumătate cît voi!». Mi se mai plîngea cîte unul: «Nea

Ioji, zici să nu-l lovim, da' uite, ăsta face mişto de noi!». «Nu e mişto, mă, asta-i artă! Încercaţi şi voi să faceţi ca el, să vedem, puteţi?». Le ceream un lucru imposibil numai aşa, să-i mai potolesc".

La antrenamente, *nea Ioji* căuta să-l înveţe pe Gică lucruri pe care nu avusese cine să i le arate pînă atunci. De exemplu, perfecţionarea lovirii mingii. I-a spus de la început lui Gică: "Dacă nu dai în minge cu vîrful labei şi nu încordezi laba piciorului, n-ai nici o şansă să imprimi forţă şutului. Totul pleacă de aici şi de la pendularea piciorului". Gică era numai ochi şi urechi. La el, încet-încet, încăpăţînării îi lua locul ambiţia. O ambiţie care deja îl scoatea din rîndul celorlalţi copii.

Mezinul grupei lui Bükössi a prins devreme şi gustul loviturilor libere. Trăgea plasat, peste sau pe lîngă zidul de 5-6 manechine de metal, imprimînd mingii un efect pe care colegii lui nu-l reuşeau. Nea Ioji le oferea şi un stimulent: cine dă cel mai frumos gol are un bon în plus la masă! De cele mai multe ori, bonul respectiv îi revenea celui mai mic dintre toţi: Gică Hagi. Pe vremea aceea, sportivii luau masa la restaurantul hotelului "Sport", de pe strada Cuza Vodă. La 30 de lei pe zi, mîncarea era destul de bună. Dar pentru Gică un bon în plus nu strica niciodată.

Bükössi a intuit de prima dată că, dincolo de talentul formidabil, Gică avea nevoie şi de forţă. Pentru a o căpăta, a căutat să-i asigure o alimentaţie cît mai completă. Cînd puştiul pleca acasă, *nea Ioji,* care le cunoştea bine pe fetele de la "Sport", îi băga în sacoşă banane, portocale, mere, struguri, ciocolată, compoturi chinezeşti la cutie. Gică se mai ruşina, dar *nea Ioji* i-o reteza scurt: "Hai, bagă în sacoşă, să te faci mare!". "Mă fac", zicea Gică, în al cărui glas se amestecau dorinţă şi promisiune.

Tunarul

Soarta a vrut ca primul antrenor din cariera lui Hagi să fie Iosif Bükössi. Dacă era unul mai rigid, probabil că nici n-ar fi stat la discuţii cu el, l-ar fi trimis imediat la plimbare. Nimeni nu poate şti ce s-ar fi întîmplat, în acest caz, cu formidabilul talent numit Gică Hagi. Poate că pînă la urmă tot ar fi erupt, precum un vulcan din străfundurile pămîntului, după cum nu-i exclus să fi rămas ascuns multă vreme, sau pentru totdeauna, ca o nestemată care aşteaptă zadarnic să vină cineva să o descopere. Dar asta este deja treabă de destin, după cum destinului i se datorează şi faptul că bunicii lui Gică Hagi n-au rămas în Grecia sau în Bulgaria, ori că părinţii aceluiaşi Gică Hagi au părăsit la timp satul Săcele, unde harul de fotbalist valora infinit mai puţin decît priceperea de a duce oile la păscut ori de a înhăma caii la căruţă.

Tot destinul i l-a scos în cale copilului de 10 ani şi pe antrenorul Büközsi. Născut la Mediaş, pe 12 august 1936, din părinţi maghiari, Iosif Büközsi a deprins de tînăr meseria de strungar. La 16 ani juca deja titular într-o echipă de fotbal din campionatul judeţean, Sparta Mediaş. La 17 ani a fost promovat în Divizia B, la Gaz Metan, echipa-fanion a oraşului ardelean. Era vremea WM-ului (1-3-2-5), iar el juca inter stînga. Ducîndu-i-se vestea că are un şut năprasnic, de unde şi porecla "Tunarul", a fost chemat la naţionala de juniori. În ianuarie 1956, cînd a terminat junioratul, a fost repartizat la CCA Bucureşti, cea care în 1961 avea să-şi schimbe numele în Steaua. În Ghencea a nimerit însă peste o echipă mare, din care era greu să disloci pe cineva. El, Büközsi, juca mijlocaş coordonator sau inter stînga, iar "11"-le de bază al CCA avea următoarea alcătuire: *Toma (Voinescu) - V. Zavoda, Apolzan, V. Dumitrescu - Onisie, Bone - Cacoveanu, Constantin, Alexandrescu, Fr. Zavoda, N. Tătaru.* Pe cine să scoţi din această echipă? Nu prea aveai pe cine. Totuşi, Iosif Büközsi a prins istoricul turneu din Anglia, în octombrie 1956 (1-1 cu Arsenal, 4-3 cu Luton Town, 3-3 cu Sheffield United şi 0-5 cu Wolverhampton), însă şi în Insulă a fost mai mult rezervă. În 1958 a trecut la Dinamo, în urma unui troc: ni-l daţi pe Büközsi şi vă dăm două puncte (numai că atunci, chiar şi cu cele două puncte făcute cadou de Dinamo, titlul nu l-a luat CCA, ci Petrolul Ploieşti, la golaveraj). La Dinamo l-a adus antrenorul Giussy Baratky, fostul mare internaţional al anilor '30 - '40. În 1960, împrumutat la Rapid, Büközsi a refuzat să se prezinte în Giuleşti, preferînd să joace în Divizia B, la Dinamo Obor. Asta, şi pentru că antrenorul celor din Obor, Titi Teaşcă, i-a promis că-i dă casă, dar nu i-a dat. În 1962 a părăsit Bucureştiul pentru a juca din nou, timp de 6 ani, în Divizia A, la FC Constanţa. Au urmat încă 4 ani în Divizia B, la Portul, tot în Constanţa. În 1972, cînd a pus capăt carierei de jucător, Iosif Büközsi avea 36 de ani. S-a apucat imediat de antrenorat. Mai întîi, doi ani la Portul, care retrogradase în Divizia C, apoi, din 1974, la Centrul de copii şi juniori al FC Constanţa.

Acesta este Iosif Büközsi, omul care, chiar în primul său an de lucru cu juniorii Constanţei, a avut şansa şi inspiraţia de a descoperi un lingou de aur în nisipul de pe plaja Mării Negre.

Constantin Aurel, băiatul care i-a pomenit pentru prima dată lui Büközsi de Gică Hagi, a avut o soartă nemiloasă. După ce şi-a terminat junioratul la Constanţa, a plecat în Ardeal, unde a jucat succesiv la două divizionare B, Carpaţi Mîrşa şi Şoimii Sibiu. Într-o zi, pe cînd se plimba printr-un parc din Sibiu, nişte copii, care se jucau pe o alee, i s-au adresat rugător: "Nene, dă-ne şi nouă mingea aia!". Fotbalistul a lovit-o cu

putere, dar imediat s-a chircit de durere: făcuse dublă fractură. De atunci, pentru el s-a zis cu fotbalul. Mingea cerută de copii era plină cu pietre.

Dar să revenim la începuturile carierei de fotbalist a lui Gică Hagi. Aşadar, din 4 aprilie 1975, cînd avea 10 ani şi două luni, băiatul lui nea Iancu a intrat pe mîna lui Iosif Büközsi. Pe Gică, tînărul antrenor (pe atunci nu împlinise 40 de ani) nu l-a încorsetat de la început cu rigori tactice. Îl lăsa să zburde cît voia el, cu mingea la picior, chiar dacă, exagerînd cu driblingurile, de multe ori o pierdea. Unii antrenori, de la celelalte grupe, mai strîmbau din nas: "Bă, Ioji, păi aşa vrei tu să faci din el fotbalist? Pune-l să dea pase, să joace tactic!". Dar Büközsi o ţinea pe-a lui: "Lasă-l să dribleze cît poate, că are timp şi de tactică". Iar către elevul său: "Gică, şi firul de iarbă să-l driblezi, nimic să nu scape nedriblat!". Obiectivul său era să-i rafineze cît mai mult procedeele tehnice, cele pe care dacă nu le înveţi de mic, nu le mai înveţi niciodată.

Capitolul 4

Vedetă la 11 ani

Timp de un an, pînă în în vara lui '76, Gică n-a participat la nici o competiţie oficială. Venea zilnic la antrenamente, juca în meciuri amicale, dar campionate pentru copiii de vîrsta lui nu existau, nici măcar la nivel judeţean sau municipal. De aceea, tare bucuros a fost băiatul Chiraţei cînd, pe la începutul verii anului 1976, *nea Ioji* Bükössi l-a anunţat că, la fel ca în anii precedenţi, Constanţa va găzdui faza naţională a Cupei Speranţelor, căreia, propagandistic, i se mai spunea şi Cupa Cravatelor Roşii. (Aici se impune o precizare. Purtători ai "cravatelor roşii cu tricolor", numiţi şi pionieri, erau toţi elevii de la clasa a doua sau a treia în sus. Totul era făcut propagandistic de Partidul Comunist, care căuta să-i îndoctrineze pe copii încă de mici. Aberaţia a mers şi mai departe. Propaganda comunistă a fost introdusă şi la grădiniţă, ajungîndu-se ca, în basmele copiilor de 4-5 ani, ridicaţi la rangul de "şoimi ai patriei", locul lui Făt-Frumos să fie luat de Nicolae Ceauşescu, iar cel al Ilenei Cosînzeana de Elena Ceauşescu).

Pe 8 iulie 1976, în ziarul "Sportul", care se tipărea la Bucureşti şi era difuzat în toată ţara, a apărut următoarea ştire: **"Cupa Speranţelor, ediţia a 6-a.** O dată cu primele zile ale vacanţei mari a elevilor, s-a dat startul celei de-a 6-a ediţii a Cupei Speranţelor, competiţie de mare amploare organizată de Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor, în colaborare cu Federaţia Română de Fotbal, şi rezervată minifotbaliştilor din toate oraşele ţării. Întrecerea se va desfăşura în patru etape, după cum urmează: 1. Etapa pe cartiere, cu participarea echipelor de străzi înscrise la Casele Pionierilor. 2. Etapa la nivel de localitate, cu formaţiile cîştigătoare pe cartiere. 3. Etapa judeţeană, fază în care se vor întîlni echipele campioane de oraş. 4. În sfîrşit, faza finală a competiţiei, organizată, ca în fiecare an, la Constanţa, între 27 august şi 3 septembrie, la care se vor alinia echipele cîştigătoare ale etapei a treia din 20 judeţele care au angrenat cel mai mare număr de jucători participanţi la competiţie, vîrsta maximă admisă fiind 12 ani (copii născuţi după 15 iunie

1964). Cupa Speranţelor se află la a 6-a ediţie. Reamintim pe cîştigătoarele celorlalte 5: Ajax Galaţi, Viitorul Valea Bistriţei - Bacău, Pescăruşul Constanţa, Aripi Piteşti şi Chimica Tîrnăveni".

Cînd a aflat că şi în acel an Cupa Speranţelor se va desfăşura tot la Constanţa, Iosif Bükössi a dat fuga la Casa Pionierilor, unde un prieten al său, profesorul Cornel Bădilă, tocmai făcea selecţia pentru Tomis, echipa judeţului Constanţa. "Mă, Cornele, am şi eu un copil foarte bun, bagă-l şi pe el în lot! Hai, mă, ia-l şi pe-al meu, că n-o să-ţi pară rău!", l-a rugat *nea Ioji*. Pînă la urmă, Bădilă s-a înduplecat. La 11 ani şi jumătate, pentru prima oară în viaţă, Gică Hagi urma să atace un trofeu!

Omul cu mapa

Meciurile s-au disputat în Parcul Pionierilor, pe teren redus (de-a latul unuia obişnuit), între echipe formate din cîte 7 jucători. Au participat formaţiile a 20 de judeţe, dintre cele 40 ale ţării. În trupa Constanţei, Gică Hagi juca în atac. Spre deosebire de alţi copii, el avea un mare avantaj: era obişnuit cu canicula lunii iulie, de pe vremea cînd se zbenguia cu băieţii din Săcele, la salcîmi, pe tăpşanul din spatele casei lui Babaşcu. Cu Hagi prim-solist, Constanţa a făcut spectacol. Driblinguri braziliene, pase imprevizibile, şuturi nimicitoare - parcă se mutase Copacabana de pe malul Atlanticului pe cel al Mării Negre! Golurile curgeau pe bandă rulantă. Pornită din stîngul aparent firav al lui Gică, mingea exploda în "năvoadele" porţilor adverse. Şi tot aşa 4 meciuri la rînd, pînă în turneul final. În bătălia pentru cîştigarea trofeului mai rămăseseră echipele a patru judeţe: Constanţa, Mureş, Iaşi şi Caraş-Severin. După primele jocuri (Constanţa - Iaşi 7-6 şi Mureş - Caraş-Severin 4-1), se profila un duel între formaţiile învingătoare, duel confirmat în etapa a doua: Constanţa - Caraş-Severin 2-2 şi Mureş - Iaşi 3-2. Urma confruntarea decisivă, pe 3 septembrie '76 (a picat într-o zi de vineri): Constanţa - Mureş. Echipa lui Hagi avea o singură variantă: victoria. Oaspeţilor (reprezentaţi de copiii de la Chimica Tîrnăveni, cîştigătorii ediţiei din anul precedent) le era suficient şi un rezultat de egalitate. Meciul a fost de un dramatism rar întîlnit. Au condus cînd unii, cînd alţii, iar în final s-au desprins mureşenii: 6-4. În atacul gazdelor, Hagi a fost admirabil. A marcat 3 goluri, a tras de alte 3 ori în bară, a driblat, a pasat. Dar n-a fost suficient. Pe contraatac, ardelenii, excelent conduşi de un băieţel pe nume Florin Hîncu, au lovit necruţător. Sfîrşitul partidei l-a găsit pe Gică Hagi cu lacrimi în ochi, prăbuşit pe gazon. La 11 ani, 6 luni şi 29 de zile, se aflase la un pas de a cîştiga primul turneu adevărat al vieţii sale.

Înaintea festivităţii de premiere, laureaţii se ştiau deja: cîştigător al

Cupei Speranţelor - judeţul Mureş; cel mai tehnic jucător al turneului - Hagi Gheorghe (Constanţa); cel mai bun portar - Becherescu Cornel (Dolj); golgeter - Burghelea Dinu (Galaţi), 28 de goluri. Bükössi a sărit ca ars: "Cum, Galaţi? Staţi aşa, că-i o greşeală, cele mai multe goluri tot Gică le-a dat. Uitaţi-vă mai bine, că are 29". Un bărbat tinerel şi cam scund, cu o mapă sub braţ, i-a sărit în faţă: "Nu se poate, tovarăşe, totul e scris aici", şi a arătat spre mapa pe care o ţinea sub braţ. *Nea Ioji* l-a luat tare: "Eu nu ştiu ce ţi-ai notat dumneata şi nici nu mă interesează. Eu ştiu că în acest turneu cele mai multe goluri le-a dat jucătorul Hagi Gheorghe, nu ăla din Galaţi!". *Omul cu mapa* a scos nişte hîrtii. A adunat o dată - hmm, a dat din cap nemulţumit. A mai adunat o dată - s-a înnegrit de tot. "Tovarăşe Bükössi, înţelege şi dumneata că nu putem da toate premiile unui singur jucător". "Daţi-i, dom'le, dacă a fost şi golgeter, de ce să nu-i daţi!?", a răcnit nea Iancu, dar nu mai avea cine să-l asculte. *Omul cu mapa* plecase spre microfon, să anunţe că golgeterul turneului este Burghelea din Galaţi...

Chiar şi furîndu-i-se un premiu, Gică Hagi s-a întors acasă cu trei diplome (un loc I şi două locuri II) şi tot atîtea genţi, îngrămădite într-o sacoşă de plastic. El s-a simţit cu adevărat important cînd i-a spus mamei sale că în acel an nu mai trebuie să le cumpere genţi pentru şcoală nici lui, nici soră-sii Lena, care trecea în clasa a opta.

Seara, Gică a fost cu ochii pe televizor. Singurul post care emitea pe atunci în România era cel oficial, TVR. Cînd a apărut genericul grupajului de ştiri sportive, inima lui Gică a început să zvîcnească tot mai tare, de parcă voia să-i sară din piept. Auzise el la stadion că s-ar putea să se dea cîteva imagini şi la televizor. "Uite, mana, ăsta-i terenul nostru!", s-a aprins Gică. Iar vocea crainicului anunţa: "Azi, la Constanţa, s-a încheiat Cupa Cravatelor Roşii la fotbal, competiţie rezervată...". Băiatul de nici 13 ani se lipise de televizor. Deodată a izbucnit: "Ăsta sînt eu!". Îi venea să zboare. Chipul său a stăruit pe ecran cîteva secunde. Erau prezentaţi premianţii turneului. Cînd în televizorul alb-negru al familiei Hagi au pătruns alte personaje, Gică a anunţat: "Şi trebuia să-mi mai dea un premiu. Pe cuvîntul meu, întrebaţi-l pe *nea Ioji*!". Cea mai emoţionată era Chiraţa. Ea îşi măsura fiul de sus pînă jos, admirativ. Iar el trăgea şi mai mult aer în piept: "Vezi, mana, că nu mă duc degeaba la fotbal?". Drept răspuns, Chiraţa l-a mîngîiat tandru pe creştet. Nea Iancu se uita lung la fiul său: "Bă, Gică, ştiam eu că tu eşti cel mai bun!". Apoi, ţanţoş: "Normal, doar eşti băiatul meu". Înainte ca Gică să apuce să spună ceva, tatăl său i-a reamintit: "Da' vezi ce faci cu şcoala, că aia-i pe primul plan!".

În felul său de-a fi, nea Iancu avea ceva din Moromete. Chiar dacă se

mutase la oraş, el continua să fie un ţăran autentic. Simplu, dar profund. Sever, dar blajin. Nevoiaş, dar cinstit. Uneori, ai fi pariat că a coborît din cărţile lui Marin Preda.

"Viitorul Livciuc al Constanţei"

Două zile mai tîrziu, într-o foaie numită "Litoral", supliment al ziarului local "Dobrogea Nouă", urma să apară un articol despre dubla ispravă constănţeană - a echipei şi a atacantului Hagi. Gică, nerăbdător, a început să răsfoiască hîrţoaga. Pe prima pagină, cîteva titluri care n-aveau nici o legătură cu fotbalul - "Combaterea omizii păroase a dudului", "Expoziţie de păsări cîntătoare la Constanţa"... La interior, aceeaşi arie: "Sub deviza «Să ne asigurăm, de pe acum, pentru perioada de stabulaţie» / O tonă de fîn pentru fiecare bovină!". Lui Gică i se făcuse inima cît puricele. Poate pe ultima pagină... Da, pe ultima pagină! Acolo erau şi articolul despre Cupa Cravatelor Roşii, semnat de Liviu Bruckner, şi două fotografii! Într-una zîmbeau învingătorii, în cealaltă jongla cu mingea un copil slăbuţ de ziceai că-l zboară vîntul. Era Gică Hagi, marea vedetă a turneului din Parcul Pionierilor. Sub poză, autorul articolului pusese următoarea explicaţie: "Hagi, viitorul Livciuc al Constanţei". Mihai Livciuc era vedeta primei echipe a Constanţei şi purta numărul 10, la fel ca micuţul Hagi în Cupa Speranţelor (primul tricou primit de Hagi, cu un an în urmă, avea imprimat pe spate numărul 11, dar *nea Ioji,* dîndu-şi seama cu cine are de-a face, i l-a preschimbat rapid într-unul cu 10).

Cînd s-a recunoscut în cele două poze din ziar, Gică s-a scormonit prin buzunare, a scos un leu şi a cumpărat trei exemplare (la preţul de 30 de bani bucata). Apoi a dat fuga acasă, unde marea veste trebuia degrabă împărtăşită şi celorlalţi membri ai familiei Hagi.

Pe 7 septembrie 1976, cineva i-a spus lui Gică să ia ziarul "Sportul", pentru că scrie şi de el. Gică a căutat pe la cîteva chioşcuri pînă l-a găsit. Pe pagina 3, în colţul din dreapta sus, era un articol destul de mare, scris cu litere mărunte. L-a citit de mai multe ori, ajungînd să memoreze fraze întregi. Era o zi istorică: numele îi apărea pentru prima dată într-un ziar naţional! Gică a pus şi acel articol deoparte. Iată-l, reprodus aproape în întregime.

"La Constanţa, pe terenurile de la Complexul sportiv al pionierilor, s-au disputat jocurile fazei finale a celei de-a 6-a ediţii a Cupei Speranţelor.

Organizatorul competiţiei: Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor, în colaborare cu Federaţia Română de Fotbal. Participanţi: aproximativ 70.000 de pionieri.

Cîştigătoarea ediţiei a 6-a: reprezentanta judeţului Mureş, Chimica

Tîrnăveni, echipă pregătită pentru turneul final de profesorul Nicolae Făgetan. În ultima partidă, care a hotărît formaţia clasată pe primul loc, Chimica a întîlnit «şaptele» constănţean Tomis. Victoria a revenit, cu 6-4, micuţilor jucători din Tîrnăveni. Rezultatele care au decis învingătoarea: Mureş - Iaşi 3-2, Constanţa - Iaşi 7-6, Mureş - Caraş-Severin 4-1, Constanţa - Caraş-Severin 2-2, Mureş - Constanţa 6-4, Iaşi - Caraş-Severin 12-3.

Clasamentul final: 1. Mureş, 2. Constanţa, 3. Iaşi, 4. Caraş-Severin, 5. Galaţi, 6. Maramureş, 7. Dolj, 8. Ilfov, 9. Sibiu, 10. Bihor, 11. Vaslui, 12. Satu Mare, 13. Botoşani, 14. Argeş, 15. Cluj, 16. Arad, 17. Buzău, 18. Neamţ, 19. Vîlcea. La faza finală au fost invitate 20 de echipe. Una, reprezentanta judeţului Suceava, a fost scoasă din competiţie deoarece a prezentat jucători care depăşiseră vîrsta regulamentară (12 ani).

Premianţii competiţiei: Gheorghe Hagi (Constanţa) - cel mai tehnic jucător; Cornel Becherescu (Dolj) - cel mai bun portar; Dinu Burghelea (Galaţi) - golgeterul turneului final, cu 28 de goluri înscrise în 7 meciuri; Galaţi - cea mai tehnică echipă".

Articolul era semnat chiar de *omul cu mapa,* cel care, în urmă cu 4 zile, decernase premiile în Parcul Pionierilor din Constanţa!

Legitimaţia nr. 97.515

Succesul din Cupa Speranţelor, dar şi găinăria cu titlul de golgeter l-au îndîrjit pe Gică şi mai tare. Resorturile psihologice ale acestui copil de nici 12 ani erau cu adevărat miraculoase: cînd cîştiga, îşi zicea că trebuie să confirme, să cîştige şi data viitoare; cînd i se întîmpla, totuşi, să mai şi piardă, rejuca meciul de zeci de ori, seara, în gînd, plecînd în lumea viselor abia cînd i se părea că ştie ce are de făcut ca să nu mai piardă şi a doua oară. În oricare situaţie, băiatul firav de pe strada Rîndunelelor era împins de la spate de o ambiţie rar întîlnită la copiii de vîrsta lui.

Toamna anului 1976 l-a găsit în clasa a şasea. Între timp apăruseră şi materii care să-i placă: geografia, istoria, chiar şi biologia. Totuşi, un elev cu adevărat silitor nu a devenit niciodată. Isteţ da, pentru că prindea din zbor, îi mergea mintea, dar silitor nu. Gîndul îi zbura mereu la minge, la *nea Ioji,* la ziua cînd va juca el pe stadionul cel mare, în aplauzele a mii de spectatori. Cu şcoala se descurca, pentru că era băiat inteligent, care "trăia" din sclipiri. Îl mai impulsiona şi nea Iancu, dar asta cînd şi cînd, pentru că era mai mult plecat. De cele mai multe ori, cea care-i lua la întrebări pe Gică şi pe Elena era sora lor cea mare, Tanţa. Le lua cartea de istorie sau de limba română şi începea: "În ce an a fost bătălia de la Rovine?". Sau: "Care este capitala Madagascarului?". Gică mai dădea din

colţ în colţ, Elena încerca să-i sară în ajutor, dar Tanţa era necruţătoare cu amîndoi. "Le mai încasam", îşi aminteşte Elena, care pe atunci avea 14 ani, iar sora sa cea mare cu 8 mai mult.

Pe Gică, fotbalul l-a acaparat tot mai mult. Se ducea nu numai la antrenamentele grupei lui, dar îi plăcea să caşte gura şi la alţii mai mari. Stătea pe margine, alergînd după minge s-o dea înapoi cînd aceasta părăsea terenul. Uneori, dacă echipele erau inegale numeric sau dacă un jucător se accidenta, el, Gică, intra imediat, chiar dacă în acea zi îl mai storsese şi *nea Ioji* vreo două-trei ore. Aşa s-a scurs toamna anului 1976, la fel anul 1977 şi tot aşa a început primăvara lui '78. La un moment dat, s-a pus problema ca jucătorul Hagi Gheorghe să fie legitimat la FC Constanţa. Pe 24 martie 1978, el a primit legitimaţia cu numărul 97.515. Pentru prima dată, Gică se vedea fotbalist cu acte-n regulă. Fotbalist la 13 ani!

Au început şi meciurile în campionatul judeţean de juniori. Cu Portul şi Energia Constanţa. Cu Callatis Mangalia şi Cimentul Medgidia. Deplasările prin judeţ se făceau cu un microbuz de 18 persoane, închiriat de club de la ONT. Gică a început să înveţe geografia judeţului: Cernavodă, Mangalia, Năvodari, Negru Vodă, Techirghiol, Medgidia, Cogealac... Cu şcoala nu era problemă, pentru că meciurile de cadeţi se jucau doar în zilele de duminică. Mai greu era cu ora de începere, 9:00 dimineaţa. Pentru a fi pe teren la 8:30, copiii se trezeau cu noaptea-n cap. Uneori, chiar înainte de ora 6:00. Pentru Gică Hagi, care în zori îşi dormea somnul cel mai dulce, a fost una dintre cele mai teribile încercări.

La Simeria

Vara lui '78 a venit repede, iar o dată cu ea şi vacanţa. Gică n-a prea avut însă parte de timp liber, pentru că luna iulie i-a adus o nouă premieră: convocarea la un lot naţional! Iosif Bükössi a auzit că antrenorul federal Constantin Ardeleanu va conduce o tabără de fotbal la Simeria, în judeţul Hunedoara, cu scopul de a pune pe picioare o echipă de copii născuţi în 1964-'65 (numită naţionala UEFA '83, după anul în care acest grup urma să-şi încheie junioratul). Cum a aflat de treaba asta, *nea Ioji* l-a sunat acasă pe Ardeleanu: "Nea Titi, am şi eu un copil deosebit, vă rog din suflet să mi-l testaţi. Dacă n-o să vă placă, eu, unul, mă las de meserie. Mă duc la mînăstire, mă călugăresc!". Ardeleanu l-a întrebat ce vîrstă are puştiul şi pe ce post joacă. "Are 13 ani şi joacă orice! Şi mijlocaş, şi atacant. Şi pe stînga, şi pe dreapta". Antrenorul federal i-a zis lui Bükössi să-l trimită pe Hagi la un test, la Bucureşti. Pe unul din terenurile de la "23 August", elevul lui *nea Ioji* l-a dat gata pe Ardeleanu. La sfîrşit, acesta i-a zis lui Bükössi: "Mă, Ioji, unde l-ai găsit,

mă, pe dracu' ăsta? E un diamant, o să ajungă departe!". Apoi, către Hagi: "Tinere, mergi acasă şi-ţi faci geamantanul. Ne vedem la Simeria!".

Organizarea taberei a fost o iniţiativă a Federaţiei, care hotărîse înfiinţarea unui club special la Bucureşti: Luceafărul. Aici urmau să se pregătească, începînd din septembrie 1978, echipele naţionale de juniori, la toate categoriile de vîrstă. Pentru că avea nevoie de jucători talentaţi, FRF a organizat trei tabere de vară, toate în Ardeal: una la Bistriţa (pentru juniorii de 17 ani - UEFA '79), una la Sighişoara (16 ani - UEFA '80 şi 15 ani - UEFA '81) şi alta la Simeria (pentru copiii de 13 ani - UEFA '82 şi UEFA '83). Urmau să fie testaţi, în total, aproape 300 de tineri fotbalişti, dintre cei preselecţionaţi anterior la nivel judeţean. Acestora li se adăugau şi cîţiva jucători remarcaţi cu alte ocazii ori recomandaţi de antrenori cu credibilitate. Din cea din urmă categorie a făcut parte şi Gică Hagi.

După o zi chinuită prin trenuri aglomerate şi gări murdare, Gică a ajuns la Simeria pe 21 iulie 1978. A fost cazat la internatul unei şcoli profesionale, chiar în spatele gării. Acolo l-a reîntîlnit pe antrenorul Ardeleanu. Nea Titi şi ajutoarele sale aveau de testat 92 de jucători, veniţi din toate colţurile ţării. De unul, Miron Raj, au scăpat repede, cînd au descoperit că era cu doi ani mai bătrîn. Întrebat de ce şi-a dat o vîrstă falsă, Raj a recunoscut: "Ca să mă luaţi şi pe mine la fotbal, că acasă mor de foame". A fost eliminat pe loc, pentru tentativă de fraudă.

Timp de aproape trei săptămîni, sita a tot cernut. La final, printre cei reţinuţi se numărau Mihali, Ackerman, Soare, Hambaraş, Hîncu, Ţîrlea, Văsîi, C. Varga, O. Grigore, C. Mirea, Iaşko, Musznay şi Meszaros. Şi, bineînţeles, Hagi, care în caietul doctorului Eugen Cristea, medicul Centrului de juniori Luceafărul, figura la poziţia 64. Conform fişei întocmite de Cristea, Hagi avea, la 13 ani şi jumătate, următorii parametri: înălţime - 1,54 metri; perimetru toracic - 71 cm (repaus) / 75 cm (inspiraţie); perimetru abdominal: 65 cm; membre inferioare: 81 cm; bust: 73 cm; dinamometrie (forţa de strîngere a dinamometrului): 24 cu mîna dreaptă şi 20 cu cea stîngă. Aceste cifre arată că, în privinţa vîrstei biologice, Hagi, spre deosebire de majoritatea colegilor săi, nici nu intrase în pubertate.

La sfîrşitul taberei, celor 18 jucători reţinuţi pentru naţionala UEFA '83, printre care şi Hagi, li s-a spus să meargă acasă, să-şi termine şcoala generală, iar în septembrie '79 să se prezinte la Luceafărul, în Capitală. Cu o excepţie, toţi se aflau în faţa clasei a VIII-a, iar Luceafărul avea posibilitatea să-i şcolarizeze, la Liceul Electroaparataj, doar dintr-a IX-a pînă

într-a XII-a. Excepţia se numea timişoreanul Constantin Varga, de care nu se lipea cartea deloc şi care, pentru a fi cooptat ca fotbalist la Luceafărul, avea să fie trecut, prin falsuri, din clasa a VII-a direct într-a IX-a!

Gîndacii de pe pereţi

După *episodul Simeria,* Gică şi-a reluat pregătirea cu Iosif Bükössi. Acelaşi teren cu zgură, de care *nea Ioji* se ocupa personal. Venea cu o oră înainte de antrenament, îl mătura şi-l uda, trăgînd după el un furtun lung şi greu. Condiţiile de pregătire erau mizerabile: mingi uzate, teren denivelat, cabine vechi, prin care mişunau gîndaci cît coropişniţa de mari. La Constanţa începuseră să vină echipe de juniori din nordul Europei, unde soarele e mai puţin generos. Cînd au văzut olandezii cum alergau gîndacii pe pereţi, au ieşit imediat, speriaţi: "Mai bine ne dezbrăcăm afară!". Conducătorul delegaţiei lor i-a spus lui Bükössi: "Domnule, dacă dumneata din mizeria asta scoţi aşa jucători, înseamnă că la noi, la Feyenoord, ai face fabrică de fotbalişti. Dar ai şi cîştiga o grămadă de bani!". Deşi apropoul era evident, *nea Ioji* s-a făcut că nu pricepe unde bate olandezul.

Altădată au venit nişte suedezi, care, pentru a evita gîndacii din vestiar, s-au echipat în autocar. La meciul acela, un vlăjgan blond l-a lovit cam tare pe Hagi, care abia-i ajungea pînă la piept. Cuprins de remuşcări, suedezul i-a cerut scuze lui Gică şi apoi a părăsit terenul, fără să fi fost eliminat de arbitru! După joc, vikingul a explicat de ce s-a autopedepsit în acest fel: "Mi-a părut rău că l-am lovit pe cel mai bun fotbalist pe care l-am întîlnit vreodată". Erau vorbele sincere ale unui copil din Suedia despre un copil din România.

La antrenamente, Gică se pregătea cu tot mai multă înverşunare. După ce Bükössi scotea untul din ei, copiii, epuizaţi, se grăbeau să plece acasă. Gică mai rămînea însă pe teren, împreună cu *nea Ioji* şi, uneori, cu un portar, căruia să-i tragă la poartă. "Se bucura cînd îi spuneam să mai rămînă după plecarea celorlalţi", îşi aminteşte Bükössi. Asta poate şi pentru că după antrenament mingea era doar a lui, nu trebuia s-o mai împartă cu alţii. Era îndrăgostit de ea, ar fi fost în stare să şi-o lege de picior şi cînd mergea pe stradă, ori să se culce cu ea în pat.

Cu timpul, *nea Ioji* a început să-l ia la rost cînd era prea individualist. Gata, prima etapă, cea a libertăţii totale, se încheiase. Urma o anume disciplinare în joc, astfel încît două-trei driblinguri spectaculoase să nu fie continuate cu altul inutil. *Nea Ioji* îi striga scurt: "Dă drumul la minge, că şi alţii trebuie să joace!". Dacă Gică pierdea mingea, vocea antrenorului

îi biciuia auzul: "Înapoi, la recuperare! Păi, ce facem, le-o lăsăm lor?". Nu prea îi plăcea faza asta a jocului. El era cu înjghebarea propriilor atacuri, nu cu destrămarea celor adverse.

Mai era şi problema piciorului de şut: Gică folosea de mic stîngul, deşi nici dreptul nu-i era doar de sprijin. Necesitatea educării celui din urmă l-a făcut pe *nea Ioji* să insiste asupra unui exerciţiu în care, timp de un sfert de oră, dreptacii aveau voie să lovească mingea doar cu stîngul, iar stîngacii doar cu dreptul. Pentru a-l ambiţiona şi mai mult, antrenorul îi spunea lui Hagi: "Dacă foloseşti dreptul doar ca să urci în tramvai, la fotbal o să rămîi repetent!". Pentru orgoliul lui Gică era suficient. Urmau sute de şuturi cu piciorul drept, chiar şi atunci cînd poziţia pe teren era favorabilă execuţiilor cu stîngul.

Orgoliul lui Hagi era o armă cu două tăişuri, ce trebuia mînuită cu multă dexteritate. Odată, la un turneu desfăşurat în Sala Sporturilor din Constanţa, Gică şi-a pus genunchiere şi glezniere, ca vedetele, să pară că are muşchi. Cum l-a văzut, *nea Ioji* l-a luat la rost: "Alea se pun dacă eşti accidentat, nu ca să arăţi că eşti vedetă. Dacă nu ţi le dai jos, la pauză te schimb!". Gică şi le-a dat jos fără să comenteze. A pus capul în piept, ruşinat. "A fost un copil pe cît de ambiţios, pe atît de supus", îşi aminteşte antrenorul, cu nostalgie în glas.

Alergînd între şcoală şi stadion, mezinul familiei Hagi îşi trăia o copilărie agitată, dar totuşi fericită. De el căutau să aibă grijă şi părinţii, şi surorile, şi bunicii, şi, de cîţiva ani, *nea Ioji* Bükössi. În decembrie 1978, Gică a suferit însă un prim şoc, atunci cînd *baba* Sultana a trecut în lumea celor drepţi. Copilul de aproape 14 ani a suferit mult, pentru că sufletul său curat nu era pregătit să accepte moartea unei fiinţe dragi. Cum adică, ieri ai fost şi azi nu mai eşti? De ce trebuie să moară oamenii buni? Cu ce a greşit *baba,* să plătească atît de scump? Erau întrebări care dădeau năvală în mintea lui Gică, dar cărora acesta nu le găsea răspunsuri acceptabile. De fapt, cum să accepţi moartea? Cu timpul, lacrimile s-au uscat, dar Gică a rămas cu o concluzie: nu tot ce se întîmplă pe lumea asta este drept.

14 ani, două luni şi 8 zile

Pe la începutul lunii martie 1979, într-o seară, Iosif Bükössi s-a trezit că sună telefonul. "Mă, Ioji, ce mai face, mă, copilu' ăla, că vreau să-l scot în lume". Era Titi Ardeleanu, care urma să conducă naţionala de cadeţi la un turneu în Franţa, la Montaigu. Bükössi a zis gata, e al tău, numai vezi ce faci, să mi-l aduci întreg. Ardeleanu s-a mai interesat ce face Hagi, "e la fel de bun?". "E mai bun!", a replicat *nea Ioji,* care îşi cunoştea bine "marfa".

Din lotul lui Ardeleanu mai făceau parte, printre alţii, Ţîrlea de la Arad, Văsîi de la Sibiu, Iaşko şi Meszaros de la Cluj, care fuseseră şi la Simeria. I-a strîns pe toţi la Bucureşti şi i-a dus în cantonament la Snagov, comună situată pe malul unui lac, la 30 de kilometri de Capitală. Baza de pregătire se învecina cu vilele ştabilor, inclusiv cu cea în care veneau să se recreeze Nicolae şi Elena Ceauşescu. Cuplul dictatorial obişnuia să joace volei, sport în care atît coechipierii, cît şi adversarii (cu toţii din nomenclatura comunistă) se înghesuiau să coboare fileul cît mai jos atunci cînd urma să tragă "genialul". Tot la Snagov îşi găseau odihna şi odraslele Ceauşeştilor - Nicu, Valentin şi Zoe. Atunci, la 14 ani, nici nu bănuia Gică Hagi cît de mult aveau să-i influenţeze viaţa "vecinii" de la Snagov...

După două săptămîni de pregătire, Titi Ardeleanu şi-a luat echipa şi a urcat-o în avion, cu destinaţia Paris. Pentru Hagi era prima deplasare cu avionul. Şi tot prima în străinătate. Timp de trei ore nu s-a dezlipit de hublou. Privea fascinat cum se succed munţi şi cîmpii, fluvii şi oraşe. O imensă filă desprinsă din cartea de geografie. Iar pe deasupra zbura el, feciorul Chiraţei şi al lui Iancu Hagi! El, băieţelul firav din Săcele, avea Europa la picioare! Nu era oare un vis?

Nu, era pura realitate. După trei ore de zbor, avionul a făcut o voltă deasupra Parisului şi a aterizat pe pista cenuşie. Micuţii fotbalişti s-au îmbarcat într-un alt avion, care i-a dus în vestul Franţei, la Nantes, aproape de coasta Oceanului Atlantic. De acolo, 50 de kilometri cu autocarul pînă la Montaigu - orăşel liniştit, aşezat pe un mic rîu, Maine, ce-şi poartă apele spre fluviul Loire şi, mai departe, spre Atlantic.

Copiii lui Titi Ardeleanu au fost cazaţi cîte 6 în cameră. Mîncarea era bună, oamenii drăguţi, dar să dormi aşa, claie peste grămadă...

De mai mulţi ani, la Montaigu se desfăşura, de Paşti, un mare turneu internaţional pentru echipe de cadeţi. În 1979, România a fost repartizată în grupă cu Scoţia, Grecia şi Israel. Primul meci: pe 13 aprilie, cu Grecia. Ca şi la Cupa Cravatelor Roşii, se juca pe teren redus, cu echipe formate din portar plus 5 jucători de cîmp. Printre titulari şi-a făcut loc şi mezinul lotului, Gică Hagi. Ardeleanu avea să se felicite pentru această decizie, pentru că Gică a jucat dumnezeieşte. Scor final: România - Grecia 2-0. Atunci, pe 13 aprilie 1979, Hagi s-a echipat pentru prima dată în roşu, galben şi albastru, culorile României. Avea 14 ani, două luni şi 8 zile.

Grecia... Grecia... Grecia... Soarta a vrut ca Gică Hagi să debuteze în arena internaţională înfruntînd ţara în care s-au născut mama şi bunicii săi. Într-un astfel de moment nu poţi să nu faci o constatare: dacă în anii '20 - '30 grecii nu-i sileau pe machedoni să-şi părăsească gospodăriile din Kavala, poate că pe 13 aprilie 1979 Gică Hagi conducea echipa Greciei spre victorie! Poate, dar pînă una-alta Gică este al nostru, al românilor.

Iar asta se vede pe tabela de marcaj a micuţului stadion din Montaigu: România 2, Grecia 0.

În următoarele două zile, băieţii lui Titi Ardeleanu au făcut 1-1 cu Israel şi au pierdut cu 0-3 în faţa Scoţiei. Cu o victorie, un egal şi o înfrîngere, golaveraj 2-3, România a ocupat, norocos, locul 2 în grupă, după Israel. Drept urmare, a jucat "finala mică", în care a întîlnit Portugalia. La pauză, 0-0. După 80 de minute, 1-1. Pentru departajare a fost nevoie de lovituri de la 11 metri, procedeu la care românii s-au impus cu 4-3, ocupînd locul 3 din 8 participante. Unul dintre penaltyuri a fost transformat de Gică Hagi.

Titi Ardeleanu le-a împărţit micuţilor fotbalişti banii primiţi de la organizatori. Nu le-a dat la toţi la fel, ci în funcţie de cît de bine au jucat. Hagi, mezinul, a primit 60 de franci, ceea ce însemna aproape 50 de dolari. Erau primii bani cîştigaţi de Gică din fotbal!

Dacă prestaţia formaţiei pregătite de Titi Ardeleanu a fost oscilantă, Hagi, cu driblingurile sale, i-a vrăjit pe toţi. Inclusiv pe iscoadele cîtorva cluburi occidentale, venite la Montaigu să pună ochii pe vedetele zilei de mîine. Cîţi ani are puştiul? Cărui club aparţine? N-aţi vrea să rămîneţi aici împreună cu el? Sînt doar cîteva dintre întrebările care-l ţinteau pe Titi Ardeleanu. Acesta, ajuns la o vîrstă la care nu-l mai tentau aventurile, a fost însă ferm: nici Hagi, nici vreun alt jucător nu este de vînzare. Şi ca să nu aibă vreo surpriză, nea Titi a stat tot timpul cu ochii pe copii. Ştia că, dacă-i lipsea vreunul la întoarcerea în ţară, era un om terminat. În lagărul socialist, o astfel de neglijenţă era considerată trădare de ţară şi pedepsită cu ani grei de puşcărie.

Revenit la Constanţa, Gică Hagi le-a arătat alor săi premiul pe care l-a primit în Franţa, acela de cel mai tehnic jucător al turneului. Apoi le-a povestit, seri la rînd, cum i-a driblat el pe toţi cei care i-au ieşit în cale. La şcoală, creştea inima în el cînd colegii dintr-a opta, ba chiar şi unii profesori, se adunau ciorchine în jurul lui, să-i asculte poveştile. Gică nu era un băiat lăudăros. În schimb, era mîndru pînă-n măduva oaselor. Iar mîndria asta o avea de la părinţii şi bunicii săi, care, deşi pătimiseră mult de-a lungul vremii, nu se dăduseră bătuţi niciodată. Doar nu degeaba erau neam de Hagi, înnobilat cîndva de călătoria unui străbun la Muntele Sfînt!

Suspendat pe termen nelimitat

La două luni după Montaigu, Gică Hagi a încheiat socotelile cu şcoala generală. Conform planului stabilit în urmă cu un an la Simeria, urma să se înscrie în clasa a IX-a, la Liceul Electroaparataj din Bucureşti, iar pe

plan fotbalistic să se transfere la Luceafărul. Nea Iancu a pus însă piciorul în prag: "Copilul meu nu pleacă nicăieri! Ce, să ajungă vreun derbedeu de Bucureşti? Să se apuce de fete sau de fumat? Să bea cu golanii prin boscheţi?". La Luceafărul, antrenor-coordonator era Titi Ardeleanu, cu care Hagi fusese la Simeria şi în Franţa. Ardeleanu a cerut ajutorul lui Daniel Lăzărescu, cel ce se ocupa de juniori în cadrul Federaţiei. "Tovarăşu' Lăzărescu, vă rog să-mi aduceţi copilu' ăsta! Să vedeţi ce va ieşi din el!". Secretarul federal a înroşit telefonul cu Constanţa. Büküssi a zis că nu depinde de el, ci de tatăl jucătorului. Iar nea Iancu a fost de neclintit: "Să vă fie clar, Gică nu pleacă de lîngă mine!".

Au început presiunile, apoi ameninţările. Dacă pînă la 15 septembrie nu se prezenta la Luceafărul, Gică risca să fie suspendat. Ceea ce s-a şi întîmplat. Printr-o telegramă semnată de adjunctul lui Lăzărescu, Florian Dumitrescu - "Fofa", clubul din Constanţa era anunţat că "jucătorul Hagi Gheorghe, născut la... în localitatea... fiul lui... şi al... posesor al legitimaţiei nr. ... este suspendat pe termen nelimitat". Din acel moment, Hagi nu mai avea voie să joace în nici o competiţie oficială, la nici o categorie de vîrstă!

La început, noua situaţie l-a cam speriat. Cum adică să nu joace, nu de fotbal îşi legase el toate speranţele? Nu fusese el cel mai tehnic şi la «Cravatele Roşii», şi în Franţa? Nu despre el scrisese în ziar că este "viitorul Livciuc al Constanţei"? Toate astea chiar nu mai contau, trebuia să le şteargă cu buretele?

Soluţia a găsit-o tot Büküssi: l-a băgat să joace pe fals, în campionatul judeţean de juniori! În foaia de arbitraj apărea numele altui jucător, care cîteodată nici măcar nu se afla la stadion. Gică nici nu prea stîrnea bănuieli, pentru că era cel mai mic dintre toţi. Avea cu doi ani mai puţin decît ceilalţi. Cine să conteste un copil pricăjit? E drept că, după începerea meciului, copilul acela pricăjit făcea instrucţie cu zmeii din echipa adversă. Uneori chiar *nea Ioji* îi spunea: "Gică, las-o mai moale, că intră ăştia la bănuieli".

Spre sfîrşitul sezonului de toamnă, Hagi a fost deconspirat. I s-a tras, se pare, de la unii cărora le-a dat vreo trei goluri într-o repriză, de se minunau ăia ca la apariţia unui extraterestru. Vestea a ajuns şi la Federaţie. Daniel Lăzărescu nu s-a grăbit să dea pierdute de către FC Constanţa toate meciurile în care a jucat Hagi, ci a folosit prilejul pentru a mai încerca o dată să-l aducă la Luceafărul. L-a cîştigat de partea lui şi pe Büküssi, care ştia ce sancţiuni dure îl aşteaptă dacă Lăzărescu va face valuri în legătură cu folosirea pe fals a unui jucător. De la Bucureşti a venit o nouă telegramă, prin care Federaţia îl soma pe Hagi să se prezinte de urgenţă la Luceafărul, altfel va fi suspendat pe viaţă! Nea Ioji

I-a luat deoparte de tatăl lui Gică: "Nea Iancule, lasă-l, dom'le, să plece la Bucureşti, că pînă la urmă tot acolo ajunge! Dacă vrea să se apuce de prostii, se apucă şi aici - ce, numai acolo sînt bagabonţi?". Dar nea Iancu a rămas pe poziţie: "Nu pleacă nicăieri!".

Totuşi, peste cîteva săptămîni s-a mai înmuiat. Povesteşte Lăzărescu: "Spre sfîrşitul lui '79, înainte de Crăciun, mă trezesc, în biroul meu din strada Vasile Conta, cu Dumitru Sever, preşedintele lui FC Constanţa. Zice: «Tovarăşu' Lăzărescu, ascultă la mine, eu ţi-l trimit pe Hagi la Luceafărul!». Eu, neîncrezător: «Nu poţi, tovarăşu' Sever, că nu-l lasă tasu. Cum îl convingi?». Iar el, ţanţoş: «Treaba mea cum îl conving!»".

Sever s-a ţinut de cuvînt. A stat de vorbă cu nea Iancu, căruia i-a explicat ce fabrică de fotbalişti e acest Luceafărul. Degeaba. I-a spus apoi că acolo, la Bucureşti, copiii nu-şi pot face de cap, pentru că sînt supravegheaţi permanent. Neîncrederea lui nea Iancu a început să se topească. În final, Sever i-a vorbit despre excelenţii profesori de la Liceul Electroaparataj şi despre şansele mari ca Gică, la terminarea a 12 clase, să intre la facultate. A fost formula magică! Pentru nea Iancu nimic nu conta mai mult decît ca fiul său "să ajungă cineva".

În ianuarie 1980, loturile naţionale de juniori au urcat la munte, în tabere de iarnă. Grupa lui Hagi, UEFA '83, a fost repartizată la Sîngeorz-Băi. La apelul antrenorului Aurel Măndoiu (fost jucător la Progresul Bucureşti) lipsea un singur jucător: Gheorghe Hagi. "Ăştia de la Constanţa sînt neserioşi", şi-a zis Daniel Lăzărescu, de la Federaţie. Se gîndea să le pregătească nişte sancţiuni dure, "să se înveţe minte", cînd a sunat telefonul: "Gata, mîine vine Hagi!". Era Sever, preşedintele de la FC Constanţa. Povesteşte Lăzărescu: "M-am dus la agenţie, am luat două bilete la cuşetă, pentru mine şi pentru Hagi. În seara următoare am plecat împreună din Gara de Nord. Dimineaţa, în zori, am ajuns la Bistriţa, unde Jean Pădureanu, preşedintele Gloriei, ne aştepta în gară. Ne-a dus la Hotelul Partidului, să dormim cîteva ore, apoi ne-a dat o maşină să ajungem la Sîngeorz-Băi. Acolo i l-am predat pe Hagi lui Măndoiu, care-l aştepta de 3 zile". De fapt, antrenorul îşi aştepta jucătorul nu de 3 zile, cîte trecuseră de la începutul taberei, ci de 4 luni, cît durase refuzul lui Gică de a se prezenta la Luceafărul.

Cu nisip în jambiere

După cele 20 de zile petrecute la Sîngeorz-Băi, Gică s-a întors la Constanţa. Aşa a fost înţelegerea între Federaţie şi clubul de pe Litoral: Hagi să rămînă la Constanţa pînă în vară, pentru a-şi termina clasa a IX-a

la Liceul 5 (cu profil de Mine-Geologie), apoi să fie transferat, pe linie şcolară, în Bucureşti, la Liceul Electroaparataj. O mutare similară urma să aibă loc şi pe plan sportiv, de la FC Constanţa la Luceafărul.

În primăvara acelui an, 1980, Hagi a fost solicitat de antrenorul echipei de juniori republicani, Constantin Tîlvescu. Deşi abia împlinise 15 ani, urma să joace într-o competiţie a juniorilor de 17-18 ani. Büközssi i l-a dat, dar i-a atras atenţia să nu-l expună inutil acolo unde adversarii, ridiculizaţi, par hotărîţi să-i rupă picioarele. Şi cum să nu-l vîneze ghiolbanii stadioanelor cînd el, Gică Hagi, indiferent că juca la Tulcea, Galaţi, Slobozia ori Bucureşti, le dădea goluri din "foarfecă", *folha-seca* ori direct din corner?

La antrenamente, cel mai mult îi plăcea cînd îi scotea *nea Ioji* pe malul mării, jos, la Esplanadă. Lîngă dig era o plajă largă, pe care se putea improviza oricînd un teren de dimensiuni normale. Ei, jucătorii, abia aşteptau să se împartă în două echipe şi să înceapă un meci, dar *nea Ioji* le dădea mai întîi cîteva ture de alergare, "să simţiţi briza mării, că de-aia sînteţi marinari". (Li se spunea aşa, marinari, pe oriunde mergeau să joace prin ţară, pentru că aparţineau unui oraş-port). Uneori, în plin efort, le mai intra nisip în jambiere ori chiar îşi mai puneau ei, pentru că aşa auziseră că se antrena pe vremuri Pelé, brazilianul: cu gleznele îngropate în nisip. Kilogramele în plus aveau să-i prindă bine şi lui Gică Hagi, aflat în căutare de forţă, că tehnică avea să mai dea şi la alţii.

Cînd a venit vremea ca Hagi să plece la Bucureşti, lui Iosif Bükössi i s-au umezit ochii: "Gică, tu acum îţi iei zborul, o să ajungi departe... dar n-o să uiţi de unde ai plecat?". "Nu, *nea Ioji*, cum să uit? O să ne vedem mereu, că eu o să vin des pe-acasă". Şi totuşi, blajinul antrenor nu putea alunga gîndul că va rămîne fără jucătorul său de suflet. Pe de altă parte, îşi zicea că e mai bine ca Gică să-şi vadă de drumul lui, să nu dea cu piciorul şansei de a juca regulat, la nici 16 ani, în naţionala de juniori a României. Viaţa merge înainte, se încuraja *nea Ioji*, jumătate vesel, jumătate trist. Îl privea pe Gică şi nu-i venea să creadă cît s-a schimbat în ultima vreme. Uite, a pus muşchi pe el, a făcut chiar şi pulpiţe, constata el, întrebîndu-se unde e băiatul acela slăbuţ, de 26 de kile...

Capitolul 5

Luceafărul

La 7 ani după ce părăsise satul Săcele, Gică Hagi îşi schimba din nou "cuibul", lăsînd Constanţa pentru Bucureşti. Pentru prima oară însă, el zbura de sub aripa ocrotitoare a părinţilor săi. Brusc, Gică s-a trezit singur, într-un oraş zgomotos şi aglomerat. Va reuşi oare să nu-şi piardă busola în furnicarul bucureştean?

Deşi noul an şcolar urma să înceapă la jumătatea lunii septembrie, Gică a fost chemat în Capitală încă din iulie. L-au luat în primire antrenorii Aurică Măndoiu şi Dumitru Lică, desemnaţi să pregătească grupa juniorilor de 15-16 ani. A urmat un cantonament de două săptămîni în Oraşul Dr. Petru Groza (fostul Ştei, rebotezat de comunişti după numele prim-ministrului instalat de ei în fruntea Guvernului în 1945). A fost ales acel oraş pentru că era situat în vest, aproape de graniţa cu Ungaria, ţară în care tinerii tricolori urmau să participe la un turneu, între 2 şi 7 august.

Călătoria spre orăşelul din judeţul Bihor a fost un calvar. Mergînd cu un tren supraaglomerat şi neavînd locuri rezervate, Hagi şi colegii săi au stat pe culoarul unui vagon mizerabil, ghemuiţi pe bagaje. Ba, o parte din bagaje nu mai avuseseră loc nici pe culoar, fiind înghesuite pe tampoane, între vagoane. Cînd copiilor li s-a făcut foame, antrenorul Măndoiu a scos dintr-o valiză două calupuri de salam şi cîteva pîini, le-a tăiat cu cuţitul, pe genunchi, a făcut sandwich-uri şi le-a dat din mînă în mînă, să ajungă la jucători. Era bătaie pe sandwich-urile mai mari...

Coşmarul a continuat în Oraşul Dr. Petru Groza. Jucătorii au fost cazaţi într-un cămin de liceu, bîntuit de şoareci şi de gîndaci. Pe paturi, saltelele erau rupte, iar cearşafurile - sfîşiate şi îngălbenite de timp. În delegaţie fusese inclus şi reputatul medic Dorin Sarafoleanu, de la Spitalul Griviţa, dar acesta, cînd a văzut care-i situaţia, şi-a făcut cruce: "Cum puteţi, dom'le, să staţi în mizeria asta?". Şi-a luat geamantanul şi s-a dus la hotel, unde a rămas pînă la plecarea spre Ungaria. Hagi şi ceilalţi băieţi au rămas însă la cămin, să facă slalom printre gîndaci şi şobolani.

La cantină, toată hrana consta într-o zeamă lungă, pe post de ciorbă, şi un terci puturos, la felul doi. Măndoiu a dibuit însă o măcelărie în oraş, de la care, o dată la două-trei zile, se întorcea cu cîte o sacoşă de carne.

În schimb, măcelarul-şef s-a ales cu o minge de fotbal şi o pereche de jambiere.

Cît au stat acolo, tinerii tricolori au jucat şi cîteva meciuri amicale cu cele două echipe de Divizia C din oraş, Minerul şi Oţelul. De fiecare dată au cîştigat localnicii, la scoruri strînse, dar ei erau oameni în toată firea, de 25-30 de ani, în vreme ce adversarii lor abia trecuseră de 15. Prima impresie a lui Măndoiu despre Hagi: "Era un copil, dar gîndea ca un om matur. Vedea tot terenul, pentru că ţinea capul sus. N-avea cine ştie ce calităţi fizice, poate doar sprintul acela scurt, prin care-şi lăsa adversarul fără replică. Păcătuia prin individualism, ţinea mingea prea mult. De multe ori, prin asta îmi strica jocul. L-am şi urecheat de cîteva ori, că avea şi răbdarea mea o limită". Măndoiu confirmă astfel ce spun alţii despre el: că obişnuia să-şi bată jucătorii. Iar Hagi a fost unul din "favoriţii" săi.

Spre sfîrşitul stagiului, în vestul ţării s-a pornit un mare potop. Turna cu găleata, de ziceai că s-a spart cerul. Apele Şteiului au ieşit din matcă, iar pe străzi se mai putea merge doar cu barca. În ziua plecării spre Ungaria, jucătorii au fost îmbarcaţi într-un hîrb de autobuz, care trebuia să-i ducă la gară. Rabla înainta greu prin apele învolburate. Roţile nu i se mai vedeau, de ziceai că-i şalupă, nu maşină. Şi ploua întruna... În cele din urmă, autobuzul a ajuns la gară. Copiii au urcat în vagon, iar cînd trenul s-a pus în mişcare, au răsuflat uşuraţi. Lăsau în urmă un potop ca de sfîrşitul lumii.

Pe drum, pentru a-i mai înveseli pe tinerii fotbalişti, doctorul Eugen Cristea (fost tenismen de performanţă, component al echipei de Cupa Davis a României în anii '50) le-a povestit ce păţise el, cu un sfert de veac în urmă, tot în trenul de Budapesta. "Prin '56, mergeam la un turneu de tenis împreună cu fraţii Gogu şi Marin Viziru. În gara din Budapesta, cînd să coborîm, încalţă-te, Cristeo, dacă ai cu ce! Golanii ăia îmi ascunseseră pantofii. Le zic: «Bă, unde mi-aţi pus pantofii?». Ei, nimic, dar chicoteau pe ascuns. Tot eu: «Las' că-i scot pe ăilalţi, din geamantan». Mă uit - nu mai aerau nici ăia! Am coborît din vagon cu geamantanul în mînă, îmbrăcat într-un costum de stofă, englezesc, cu stema RPR în piept, cravată, pantalon călcat la dungă..., dar în ciorapi! Lasă, mi-am zis eu, că ne urcă ăia în autocar, nu avem de mers decît 20-30 de metri. Mă dau şi eu pe după ăilalţi, să nu vadă ungurii că nu am pantofi. Cînd colo, altă belea: ăia ne aşteptau cu fetiţe-pioniere, să ne dea onorul. Le-am pupat, ne-au dat flori, ne-au spus poezii, dar eu eram tot în ciorapi! Apoi, un ungur zice: «N-am mai adus autocarul, pentru că hotelul e aproape, la 20 de minute de mers pe jos!»". I-o făcuse Gogu Viziru, cel mai bun

tenismen român al acelor vremuri, vestit pentru poantele sale. Pe tinerii fotbalişti, povestea doctorului Cristea i-a amuzat teribil.

Scatoalce de la Măndoiu

Meciurile din turneul maghiar s-au disputat la Balaton, pe malul lacului cu acelaşi nume. Sosiţi pe 1 august 1980, fotbaliştii români au fost cazaţi la Veszprem, o comună din apropiere. În primul joc, cel cu Austria, disputat chiar a doua zi, pe o caniculă care contrasta cu furtuna lăsată pe partea românească a graniţei, Hagi a fost uitat pe banca de rezerve. La pauză, ai noştri conduceau cu 2-0. Şi se părea că vor învinge la scor, pentru că în repriza secundă a intrat şi Gică Hagi. Numai că arbitrii, nişte unguri, le-au tăiat aripile, dictînd două lovituri de la 11 metri în favoarea austriecilor şi inventînd ofsaiduri la două curse impetuoase ale lui Hagi. Scor final: 2-2, şi băiatul plecat din Săcele a constatat, trist şi dureros, că drumul spre glorie e presărat cu multe ticăloşii.

A urmat confruntarea cu echipa gazdă. Ai noştri, cu Hagi titular, au început în forţă, deschizînd scorul prin Văsîi, în primul sfert de oră. Maghiarii au egalat, dar spre finalul primei reprize a avut loc o fază de manual: centrare de pe stînga, la o lovitură liberă, recentrare de pe dreapta şi gol cu capul, din plonjon. Autorul lui? Nimeni altul decît Gică Hagi, aflat la prima reuşită pentru echipa naţională. Această zi trebuie reţinută: 3 august 1980.

Putea fi chiar 3-1, în ultimele minute ale partidei, cînd Hagi a scăpat singur cu portarul. Măndoiu a răcnit: "Du-te, Gică!", dar el s-a oprit, permiţîndu-le fundaşilor adverşi să se replieze. Plin de nervi, Măndoiu l-a schimbat imediat, apoi, la marginea terenului, l-a luat la scatoalce. Gică plîngea cu sughiţuri. Strînsese în el prea multă obidă! Cineva a zis: "Lasă-l, Aurică, lasă-l, că-i ajunge!", dar doctorul Sarafoleanu a simţit nevoia să intervină: "Las' că merită, dă-l încolo de încăpăţînat!". Lui Gică îi vîjîiau urechile, parcă se învîrtea pămîntul cu el. Îi venea să zică: da' cine eşti tu, bă, Măndoiule, să mă baţi pe mine? Ce, m-ai crescut tu? De-asta eşti antrenor, să baţi jucătorii? Şi-a oprit năduful în gît. Era, totuşi, un băieţel de 15 ani. Necăjit, Gică şi-a adus aminte că la Constanţa, în 5 ani de zile, *nea Ioji* Bükössi nu-l atinsese niciodată...

Ungurii au cîştigat acel meci cu 3-2, dar numai după ce arbitrii au prelungit meciul cu vreo opt minute, exact cît le-a trebuit gazdelor să marcheze de două ori. Pe Măndoiu, sfîrşitul meciului l-a găsit în tribună, unde l-a trimis arbitrul, pentru proteste...

Din acel moment, echipa s-a prăbuşit. Aşa s-a ajuns la 0-3 cu Polonia, două zile mai tîrziu. Ultimul meci, cel cu juniorii lui Bayern München, a

marcat o revenire, concretizată într-o primă victorie, 3-1. În carnetul de notiţe al antrenorului, la fila rezervată meciului cu Polonia, apare următoarea frază: *"Capacitate de efort scăzută - Cîrjan, Ilovan, Ţîrlea, Hodină, Hagi"*. Era începutul unei controverse care avea să atingă punctul culminant doi ani mai tîrziu.

Sejurul la Balaton s-a încheiat cu o masă festivă oferită de maghiari. La un moment dat, şefii delegaţiei austriece au venit la omologii lor români şi le-au dat cîte o trusă Parker, stilou plus pix. Ai noştri au mulţumit, au zîmbit, dar era un zîmbet speriat, pentru că nu aveau cu ce să se "revanşeze"! Cum se întîmpla de obicei, lipsa banilor îi punea în situaţii penibile. Fiecare membru al delegaţiei, fie el conducător, antrenor sau jucător, primea la deplasarea în străinătate o diurnă de doi dolari pe zi. Ce să faci cu doi dolari, că nici de-un breloc nu-ţi ajungeau?! Românii încercau să mai cîrpească situaţia cu insigne şi fanioane ale FRF, pe care le aduceau de la Bucureşti. Îţi dădea un englez o sticlă de whisky - îi răspundeai prompt cu o insignă. Te "lovea" un francez cu o cravată - pac, îi "ardeai" un fanion. Aşa s-a întîmplat şi cu austriecii: ca replică la stilourile lor, s-au trezit cu un pumn de insigne. Pentru români, penibilul era însă abia la început: după austrieci urmau nemţii de la Bayern München, care pregătiseră vreo 20 de fanioane. Medicul lor se şi grăbise să-i dea unul lui Cristea al nostru. Întreaga delegaţie română mai avea un singur fanion. Soluţia a dat-o doctorul Sarafoleanu, care i-a spus lui Cristea: "La sfîrşit, aştepţi să plecăm cu toţii, apoi te duci la medicul lor, îi dai fanionul şi fugi!". Aşa au reuşit românii să-i evite pe restul germanilor, care, cînd s-au dezmeticit, n-au mai avut cu cine să facă schimb de suveniruri.

De la Balaton, tot cu trenul, echipa s-a întors la Arad, pentru a participa la Trofeul Petschovschi. Erau prezente 8 formaţii de juniori. Rezultatele tricolorilor: 0-2 cu Vojvodina Novi Sad (Iugoslavia), 3-0 cu UTA şi 5-0 cu "Poli" Timişoara. În "catalogul" lui Măndoiu, Hagi a fost în creştere de la meci la meci: nota 6 contra iugoslavilor, 7 cu UTA (la fel ca Hodină, Ţîrlea şi Varga, dar mai puţin decît Meszaros, Hîncu şi Pîrvoiu, notaţi cu 8), pentru a încheia cu un 8 în confruntarea cu "Poli" Timişoara.

Cum a ajuns la Bucureşti, Gică Hagi a dat o fugă la Constanţa. După o lună petrecută prin trenuri, cămine şi hoteluri, îl mistuia dorul de casă. Simţea nevoia să stea de vorbă cu părinţii săi, cu *papu* Gheorghe, să le spună cum a fost printre străini. Abia atunci a înţeles cît de greu îi va fi să stea ani de zile departe de căsuţa din cartierul Coiciu.

Viaţa la cămin

Revenit în Capitală, Hagi a primit un loc la căminul-internat al Liceului Electroaparataj, situat chiar în coasta stadionului "23 August" (cu cele 70.000 de locuri, cea mai mare arenă din ţară). A fost repartizat în cameră cu alţi doi fotbalişti-liceeni, Ilovan şi Hîncu. Ilovan era de loc din Bistriţa, iar Hîncu din Tîrnăveni. Hîncu - cel care-l învinsese pe Gică în finala Cupei Cravatelor Roşii!...

Camera, situată la etajul I, ca ale tuturor fotbaliştilor, era destul de încăpătoare, dar cele 3 paturi îi reduceau drastic spaţiul. Pe jos se întindea o mochetă cam scorojită, iar unul dintre pereţi era mascat de un şifonier mare, compartimentat. Dotările mai cuprindeau cîte o noptieră lîngă fiecare pat, o chiuvetă, precum şi perdelele şi draperiile agăţate la ferestre. Pe tot etajul nu exista baie, ci doar o toaletă şi cîteva duşuri pe hol, la mijlocul palierului. Tinerii fotbalişti se duceau la duş cu şamponul şi săpunul în mînă, apoi se întorceau înveliţi în prosoape. Iarna parcurgeau holul în fugă, de frică să nu-i prindă vreo răceală. Nici camerele nu erau încălzite prea bine, dar băieţii mai aduceau cîte-un reşou, mai trăgeau cîte-un fir pe placă de azbest, astfel încît nu apucau să dîrdîie de frig. Cînd cădeau siguranţele sau lua foc tabloul electric, începeau controalele prin camere. Era chemat de-acasă directorul liceului, Radu Ene, dar acesta, băiat de treabă, avea o singură preocupare: să-i acopere pe "contravenienţi".

Administrator al căminului sportivilor era Bebe Ivanovici, un şmecheraş căruia fotbaliştii îi mai dădeau cîte un bon de masă. Acest Ivanovici nici n-ar fi fost pomenit dacă peste ani, mai exact după prăbuşirea regimului Ceauşescu, nu se cocoţa pînă în Parlamentul ţării, poziţie din care a organizat una din marile porcării ale României post-ceauşiste: fabricarea pe bandă rulantă a certificatelor de revoluţionar. O afacere terifiantă, ridicată pe mormintele celor ucişi în Revoluţia din decembrie '89. Închidem paranteza aici şi, dînd timpul înapoi cu 10 ani, revenim la firul poveştii noastre.

Pe 26 august 1980, Hagi s-a prezentat la Centrul de Medicină Sportivă, pentru un control medical amănunţit. Doctorii n-au sesizat nimic în neregulă. Conform fişei medicale nr. 171, jucătorul avea o înălţime de 170,5 cm şi o greutate de 60,5 kg. Doi ani mai tîrziu, la ultimul său control efectuat la Centrul de Medicină Sportivă, cei doi parametri aveau să devină 174,5 cm şi 65,3 kg. Altfel spus, de la 15 la 17 ani, Hagi şi-a sporit înălţimea cu 4 centimetri şi greutatea cu aproape 5 kilograme.

La Luceafărul, Hagi a fost repartizat la echipa UEFA '83. Printre noii săi colegi, Iaşko, Ilovan, Meszaros, Hîncu, Varga şi Ţîrlea.

În campionatul 1980-'81, echipa lui Măndoiu, Luceafărul III, a jucat în campionatul de juniori republicani. Deşi formată din jucători cu doi ani mai mici decît adversarii lor, a cîştigat grupa de calificare, la mare luptă cu Petrolul Ploieşti. La turneul final, disputat la Bacău, în vara lui '81, Hagi şi ai săi au ratat locul 1 în grupă la golaveraj, în faţa Metalului Bucureşti, formaţie ce avea să devină campioană. Formula de bază a echipei lui Măndoiu arăta astfel: Iaşko - Ilovan, Marta, Cîrjan, Meszaros - Pîrvoiu, Hîncu, Ştefan - Varga, Ţîrlea, Hagi. Aşadar, postul lui Gică, în acea vreme, era cel de extremă stînga.

Viaţa la cămin avea în ea ceva cazon. Ziua, programul era atît de încărcat, încît nu-ţi rămînea timp să te apuci "de prostii". Antrenament, şcoală, din nou antrenament, plus cele trei mese pe zi, la care copiii mergeau organizat. Peste noapte, în internat rămînea un profesor de la liceu ori unul dintre antrenori, care făcea pe santinela. Măsura fusese introdusă în urma unui "eveniment" petrecut prin februarie 1979, în primul an de existenţă a Luceafărului. Atunci, trei tineri fotbalişti au făcut amor nebun, o noapte întreagă, cu o elevă de la acelaşi liceu, Electroaparataj. Fata locuia în acelaşi cămin cu ei, dar cu un etaj mai sus, la II. Cum în noaptea cu pricina nu se împotrivise, atît ea, cît şi cei trei Casanova au fost exmatriculaţi.

În acei ani, cea mai severă santinelă s-a dovedit a fi unul dintre antrenori, Alexandru Lazăr, zis *Săndulici*. Ăsta şi la ora 2:00 noaptea intra în camerele jucătorilor, să verifice dacă nu lipseşte vreunul. Sau dacă nu cumva s-a strecurat vreun intrus pe sub cearşafuri, cum se întîmplase la o grupă mai mare. Antrenorul Costică Toma îşi aminteşte: "Curtean, de la Sibiu, avea o gagică. Într-o seară am intrat în camera lui şi am zis: «Măi, băieţi, haideţi la masă!». El: «Hai să mergem», şi m-a împins pe mine spre uşă, să ies primul. Eu atunci m-am răţoit la el: «De ce mă împingi, mă, tu pe mine? Ia dă-te la o parte!». A ieşit de sub pătură. Altul s-a băgat între noi, să facă paravan. «Dă-te, mă, la o parte!», m-am răstit eu, şi am tras pătura. Cînd colo, ce să vezi? Era gagica lui Curtean! O cunoşteam, că era şi ea elevă tot la Electroaparataj.

Iaşko

La şcoală, Hagi a fost repartizat într-o clasă cu profil mecanic, a X-a H, care-şi desfăşura cursurile în sala 1.3 de la etajul I. Diriginte l-a avut pe profesorul de matematică, Marin Mitroi, un om pe cît de sufletist, pe atît de exigent. Şeful clasei, desemnat dintre elevi, era Mihai Ţîrlea de la Arad, care avea cele mai bune note. De el ascultau toţi, inclusiv la fotbal,

unde Țîrlea răspundea de mingi, de echipament și, în general, de orice acțiune a echipei lui Măndoiu. Dar pe gazon, cînd începea hîrjoana cu mingea, șef devenea Gică Hagi!

Băiatul Chirației a anulat repede handicapul de a fi venit la Luceafărul cu un an în urma celorlalți. Deși mai degrabă reținut decît jovial, el s-a făcut respectat în primul rînd pentru că știa cu mingea. Colegii îi spuneau *Ana* sau *Machedonu'*. Prima poreclă i se trăgea de la felul său de a se descătușa cînd trimitea mingea spre poarta adversă: "A-naaa!". Un fel de "poftim, ia-o și p-asta!", în limbajul cifrat al machedonilor. Gică avea un avantaj teribil: anticipa cu o fracțiune de secundă traiectoria mingii. Cînd izbea mingea, o și vedea în poartă. Și atunci, înainte ca portarul să se dezmeticească, slobozea acel strigăt de războinic victorios: "A-naaa!".

După meciuri, Gică stătea mult sub duș, fredonînd cu voce tare cîntece machedonești. Ceilalți îl ascultau, dar nu înțelegeau mai nimic. În acele momente, cu apa biciuindu-i plăcut trupul de adolescent, Gică se simțea liber. La fel de liber ca în zilele cînd alerga pe dealuri, slobod, bucurîndu-se de răcoarea ploilor de vară.

Spre sfîrșitul anului 1980, Hagi s-a mutat în cameră cu Zoltan Iașko, zis și *Țoco,* cel ce-i devenise prieten nedespărțit. Zoli, un ardelean de blajin, era portarul titular al naționalei de juniori II. Pentru a sta cu Hagi, el s-a despărțit de vechii săi colegi de cameră, Meszaros și Musznay, clujeni ca și el.

Cu Iașko rămînea Gică după antrenamente, să exerseze executarea penalty-urilor și a loviturilor libere. Așeza mingea pe la 30 de metri de poartă, se dădea înapoi cîțiva pași, apoi se îndrepta agale spre ea, accelera scurt și o lovea năprasnic, scăpărînd acel strigăt misterios: "A-naaa!". În poartă, *Țoco* se arcuia spre una din bare, dar de multe ori efortul său era zadarnic. Cînd lua gol de la Ana, *Țoco* nu se supăra. Își zicea doar că are în față unul din marii fotbaliști ai zilei de mîine.

"Nea Balint"

În afara lui Zoli Iașko, din grupul de prieteni apropiați ai lui Gică mai făceau parte Țîrlea și Meszaros. Cînd prindeau cîte o zi liberă, luau autobuzul și mergeau în centrul Bucureștiului, la cofetăria Casata, pentru o prăjitură, un suc sau un profiterol. De obicei rămîneau să vadă și un film, la Patria sau la Scala, apoi se întorceau la cămin. Alteori se mulțumeau cu filmele de la Gloria, un cinematograf de cartier, situat în Balta Albă, aproape de internat.

De trei ori pe zi, tinerii fotbaliști trebuiau să străbată parcul de la "23 August" pentru a ajunge la cantina complexului, unde aveau masă gra-

tuită. Traseul nu era prea lung, dar destul de periculos, mai ales după lăsarea întunericului. Pe la colţuri îi aşteptau derbedeii din Pantelimon, care, prin forţă, încercau să-i buzunărească, să le ia banii. Dar principala atracţie a haimanalelor o constituiau fetele cazate în căminul fotbaliştilor, la etajul II. Unele erau sportive la atletism, canotaj sau kaiac-canoe, altele lucrau în fabrică, la Electroaparataj. Nu o dată, pentru a evita să se încaiere cu golanii de cartier, dintre care unii erau clienţi ai puşcăriilor, Gică şi colegii săi au fost nevoiţi s-o rupă la fugă. Pentru a mai prinde curaj, luau beţele de susţinere a umeraşelor, din dulap, pe care le ascundeau sub haine. Nu aveau de gînd să le folosească, ci doar să le aibă la îndemînă în situaţii-limită. De multe ori, cînd se întorceau de la masă, i-au evitat pe vagabonzi sărind gardul din spatele internatului, pe la terenul de tenis.

Alteori, băieţii dintr-a X-a îi aşteptau pe cei dintr-a XII-a, să traverseze parcul împreună. Dintre cei din urmă, grupul lui Hagi s-a apropiat mai ales de Gabi Balint, vedeta "naţionalei" de juniori I. Pentru nişte copii de 15 ani era o mare onoare să fie prieteni cu căpitanul celor de 17 ani. Într-o zi, puştii chiar l-au rugat pe Balint să facă o poză cu ei, în parcarea de la "23 August". Gabi a acceptat, iar Gică Hagi - care, în modestia lui, i se adresa cu "nea Balint" - i-a mulţumit. "Stai liniştit, în curînd or să te roage alţii pe tine să faci poze cu ei", i-a răspuns Balint.

Din prietenia cu Zoli Iaşko, un ardelean blajin, Gică a învăţat să-şi păstreze calmul. Pe Ţoco nu puteai să te superi niciodată, după cum nici el nu prea obişnuia să-şi iasă din fire. Prefera să lase de la el, "pentru că dacă mă enervez îmi mor neuronii şi, deci, mor şi eu mai repede". Filozofia lui îşi avea rădăcinile într-un anume specific al Ardealului, dublat de o educaţie deosebită în familie. Clujenilor le place să spună, exagerînd puţin, că se află mai aproape de Viena decît de Bucureşti. În glasul lor se ascunde nostalgia după Dunărea liniştită a lui Johann Strauss, mult diferită de cea zbuciumată de la Orşova sau Brăila.

În zilele mohorîte, cînd zăboveau multe ore între pereţii cenuşii ai camerei de cămin, Gică şi Zoli au făcut pasiune pentru jocul de minifotbal. Era un joc ieftin, îl puteai cumpăra cu 9 lei, preţul a doi litri de lapte. Avea două porţi de plastic şi o minge, pe care o dirijai apăsînd pe nişte jetoane. Porţile erau simple, fără plasă, dar băieţii, pentru a evita discuţiile de genul a fost gol - n-a fost gol, au confecţionat plase din perdelele ce atîrnau la ferestrele camerei de cămin.

În căminul de la "23 August" a fost pusă pe picioare o adevărată Cupă a Campionilor, cu tururi preliminare, semifinale, finală. Fiecare jucător îşi alegea o echipă celebră. Iaşko, de exemplu, era Bayern

München, Văsîi "trăgea" pentru Ajax Amsterdam, iar Meszaros pentru FC Liverpool. Gică Hagi ar fi vrut să-şi boteze echipa Steaua Bucureşti, dar cum toţi ceilalţi şi-au ales doar formaţii din străinătate, a făcut şi el la fel. Drept urmare, a intrat în joc cu o trupă spaniolă: FC Barcelona.

Notiţă apărută în ziarul "Sportul" din 15 ianuarie 1981: "În cele 3 partide amicale Sportul Studenţesc - Lotul de tineret s-au etalat destui nervi şi chiar cuvinte nu tocmai cavalereşti (mai ales Mircea Sandu) la adresa coechipierilor, adversarilor şi arbitrilor". Fost internaţional, Mircea Sandu era vîrful de atac al echipei din Regie.

În primăvara anului 1981, naţionala "under 17" a continuat să joace, sub titulatura Luceafărul III, în campionatul de juniori republicani. Pe plan internaţional, n-a avut însă nici o acţiune oficială, ci doar un meci amical, cu Bulgaria, în deplasare. Pe la începutul lunii martie, înaintea plecării spre Ruse, la "23 August" a fost zarvă mare. Venise Aurel D. Neagu, fotoreporter renumit de la ziarul "Sportul". Jucătorii s-au aliniat pe gazon, la poarta dinspre tabelă, pentru o fotografie de grup. Apoi nea Aurică i-a pozat doi cîte doi, cum îi ceruse Măndoiu. Hagi s-a "cuplat" cu Hodină, colegul său de bancă. Hodină era un moldovean din Bacău, căruia, ca şi lui Gică, îi plăcea să "frece" mingea.

La Ruse, pe 11 martie, 0-0. Hagi a jucat *da capo al fine,* însă fără realizări deosebite. Era şi destul de greu, întrucît bulgarii aveau nişte fundaşi rudimentari, care, arbitraţi cu multă îngăduinţă de un compatriot de-al lor, căutau să-i ia pe atacanţii noştri cu fulgi cu tot. Sesizînd pericolul unor accidentări grave, şi Hagi, şi Ţîrlea au jucat mai retras, evitînd clinciurile riscante. Important era să scape nevătămaţi.

La căpătîiul lui *papu*

La puţin timp după episodul Ruse, Gică a trecut printr-o încercare teribilă. Se afla în cămin, tocmai se întorsese de la masa de seară. Cineva i-a spus bă Gică, vezi că a sunat tatăl tău, zicea că bunicul e pe moarte. Gică s-a speriat. A început să tremure, necontrolat. Deşi abia mîncase, parcă i s-a deschis o prăpastie în stomac. Primul tren spre Constanţa era după miezul nopţii, la ora 1:25. Pînă la Gara de Nord a luat un taxi. În tren n-a închis un ochi. Stătea ghemuit, pe o banchetă şubredă. Sufletul îi era sfîşiat de gînduri negre, mai negre decît întunericul ce-l înconjura. De ce să moară *papu*? De ce tocmai el, un om atît de bun? Imaginile de pe retina băiatului de 16 ani alunecau spre anii copilăriei... Iată-l pe *papu* Gheorghe dînd ocol turmei de oi, cu toiagul său încîrligat... scoţînd din

traistă o bucată mare de brînză... răsucind părul de cal pentru a-i face lui Gica o minge... Din cînd în cînd, trenul se scutura, înlocuind filmul magic al copilăriei cu întunericul gros din compartiment. Gică se uita pe geam, dar nu vedea nici o lumină. Trenul gonea în noapte, alungînd pentru o clipă liniştea Bărăganului...

La 4:30, Gică se afla pe peronul gării din Constanţa. A luat-o pe jos, cu paşi grăbiţi, spre cartierul Coiciu. Puţin înainte de ora 5 a intrat în casă. Sora sa, Elena, i-a spus că singura dorinţă a lui papu, înainte de a închide ochii, era să-l vadă pe Gică.

... Iar cînd l-a văzut, în ochii bătrînului a licărit o luminiţă. Era Gică al lui, venise de la Bucureşti... *Papu* i-a luat mîna între degetele sale palide. L-ar fi strîns mai tare, ca pe vremuri, dar puterile îl părăsiseră. Curînd, bătrînul a adormit.

După o oră şi jumătate, Gică s-a ridicat şi a plecat. Trebuia să prindă trenul de 7:00, pentru că la prînz avea meci în campionat. Simţea că, mai mult decît oricînd, trebuia să joace. Înainte de a ieşi din cameră, l-a mai privit o dată pe papu. Stătea întins pe pat, aşteptînd să-i vină ceasul. Gică şi-a şters discret o lacrimă şi a tras uşa în urma lui.

Un sfert de oră mai tîrziu, *papu* Gheorghe trecea în lumea celor drepţi. Mulţumit că-şi văzuse nepotul...

Prin colbul Diviziei C

Vara lui '81 a adus un nou meci internaţional pentru echipa lui Hagi: 2-2 cu Polonia, pe 28 iunie, pe stadionul Autobuzul din Bucureşti. Şi tot amical. Înaintea partidei, pe marginea terenului se agita un individ care lui Gică Hagi i se părea cunoscut. Şi-a amintit imediat: era omul cu mapa, cel care, cu 5 ani în urmă, la Constanţa, îi furase titlul de golgeter în Cupa Cravatelor Roşii! Era redactor la "Sportul" şi fusese trimis să scrie cronica meciului România - Polonia...

Deşi polonezii au venit cu echipa de juniori, puştanii noştri, mai mici cu un an decît adversarii lor, au jucat ofensiv, spectaculos. Ambele goluri ale românilor au fost înscrise de căpitanul Ţîrlea. Măndoiu i-a trimis în teren pe: *Iaşko - Ilovan, Martha, Cîrjan, Meszaros - Pîrvoiu, Hîncu, Ştefan - Varga, Ţîrlea, Hagi,* adică formaţia ideală. În "Sportul", *omul cu mapa* i-a remarcat pe Iaşko, Pîrvoiu, Cîrjan şi Ţîrlea.

A urmat turneul final de juniori republicani, la Bacău, unde Luceafărul III a ratat titlul la golaveraj, în favoarea Metalului Bucureşti. După o vacanţă de doar cîteva zile, Hagi şi colegii săi s-au strîns din nou la "23 August", pentru a ataca un nou campionat. De această dată, unul şi mai aspru: Divizia C. Echipa lui Măndoiu, devenită Luceafărul II, făcea parte

din seria a V-a, avînd ca adversare echipe de seniori din Bucureşti sau din împrejurimile Capitalei. Hagi a constatat atunci că îţi trebuie mult curaj să joci la Bolintin, Videle ori Chirnogi, după cum e destul de riscant să-ţi expui picioarele pe maidanele de la Abatorul, Danubiana, Voinţa sau Tehnometal. Totuşi, Gică a început să marcheze tot mai des, execuţiile sale lăsîndu-i fără replică pe ciomăgarii ce-l urmăreau să-i pună "capace". Echipa lui Măndoiu evolua în afara competiţiei, cum se spune. Rezultatele sale nu erau luate în calcul la întocmirea clasamentului. Totuşi, meciurile erau, de regulă, aspre. Pe de o parte, tinerii internaţionali nu admiteau să piardă în faţa unor fotbalişti din eşalonul trei. Pe de altă parte, oameni de 25-30 de ani considerau o jignire să fie învinşi de puştani de 16-17 ani. Rezultau încleştări echilibrate, în care juniorii alternau victoriile cu înfrîngerile.

Spre sfîrşitul lunii septembrie, urmare a unui ordin venit *de sus,* toţi elevii din România trebuiau să participe la campania agricolă de toamnă. Inclusiv cei de la Liceul Electroaparataj, chiar dacă aceştia aveau un program special de pregătire sportivă. Hagi, Ţîrlea şi ceilalţi liceeni-fotbalişti au primit misiunea patriotică de a aduna cartofi la IAS-urile din jurul Capitalei. Pe vremea aceea, din ordinul lui Ceauşescu, şi medicii erau scoşi din spitale, şi cercetătorii din laboratoare, să pună umărul la prăşitul sfeclei furajere, depănuşatul porumbului sau strîngerea tomatelor de pe ogoare.

Pînă la urmă, şefii Luceafărului au reuşit să-şi scape fotbaliştii de strînsul cartofilor. Pentru cîteva zile, ca să nu bată la ochi, i-au trimis pe bucureşteni acasă, iar pe provinciali - în oraşele lor. Ca să nu rămînă în urmă cu pregătirea, Hagi s-a dus la stadion, la Iosif Bükössi: "Mă primiţi şi pe mine?" (De cînd plecase la Luceafărul, era întrebarea lui preferată ori de cîte ori venea la Constanţa, mai ales cînd îl găsea pe nea Ioji antrenîndu-şi copiii pe plajă). Bükössi i-a făcut loc imediat în echipa de tineret, care tocmai trebuia s-o înfrunte pe cea de seniori. El îşi aminteşte: "Gică a jucat fantastic. L-a lăsat cu gura căscată pe Lache Haşoti, antrenorul seniorilor, care la un moment dat m-a întrebat: «Ioji, cine-i dracu' ăsta?». «Nu-l ştii? E Hagi, de la lot». După meci, l-a luat deoparte şi au vorbit macedoneşte - nu ştiu ce, că nu înţelegeam". Din acel moment, Haşoti avea să se intereseze permanent de evoluţia la Luceafărul a micului machedon.

"Momient, tavarişci!"

Toamna anului 1981 a însemnat, în primul rînd, debutul echipei lui Hagi într-o competiţie oficială: Campionatul European de juniori II. România a

fost repartizată într-o grupă cu URSS şi Ungaria. Prima confruntare - pe stadionul Progresul din Bucureşti, pe 18 octombrie, cu sovieticii. Cadeţii români aveau în minte meciurile de senzaţie pe care le reuşiseră, în zilele precedente, colegii lor mai mari, juniorii I, la Campionatul Mondial din Australia. Erau acolo, la capătul Pămîntului, şi Gabi Balint, şi Mircea Rednic, Gabor sau Hanghiuc, băieţii "dintr-a doişpea", de la Luceafărul. Prin intermediul rezumatelor de la televizor, elevii lui Măndoiu admiraseră fantasticele goluri ale lui Romulus Gabor în poarta Italiei, Uruguayului sau Angliei, ultimul chiar cu o zi înainte ca juniorii mici să-i înfrunte pe sovietici, pe Progresul... Golul prin care România, cîştigînd "finala mică", a luat bronzul mondial, după ce, în grupe, lăsase în urmă şi Brazilia...

În fine, nu era timp pentru reverie. La juniori II se anunţa un meci crîncen, iar isprava juniorilor mari nu-l făcea mai uşor. La ora de start, 14:00, pe stadionul Progresul se afla o singură echipă, cea a României. La centru s-au aliniat: *Iaşko - Ilovan, Marta, Tomescu, Meszaros - Hodină, Hîncu, Loghin - Varga, Ţîrlea, Hagi.* Arbitrul a dat de înţeles că va aştepta un sfert de oră, cum cere regulamentul, după care, dacă sovieticii nu-şi vor face apariţia, va consemna victoria României, prin neprezentarea adversarului. Jucătorii noştri erau cu ochii pe ceas: un minut, două, trei... Şi tot aşa pînă la 13. Cînd mai erau două minute pînă la expirarea sfertului de oră regulamentar, un cetăţean transpirat a apărut la marginea gazonului, gîfîind. Cu ochii bulbucaţi, el făcea semne disperate, cu mîinile deasupra capului: "Momient, tavarişci, momient!". Cîteva zeci de secunde mai tîrziu, ajuns lîngă grupul de la centrul terenului, s-a prăbuşit pe iarba veştejită. A încercat, precipitat, să explice ceva. Cu oarecare dificultate, cei de faţă au înţeles că musafirul era un fel de delegat al echipei sovietice, că vorbea numai rusa şi că din moment în moment trebuia să sosească şi autocarul echipei sale. Cetăţeanul transpirat a spus ceva şi de o neînţelegere, anume că ei, sovieticii, ştiau de ora 15:00. Aşteptarea a mai durat vreo zece minute, pînă la 14:25, dar arbitrii au zis că dacă a fost neînţelegere, se cade să nu mai aplice regula sfertului de oră.

Şi meciul s-a jucat, în deschiderea unei partide de Divizia A, Progresul - ASA Tîrgu Mureş. Au învins sovieticii cu 1-0, dar scorul putea fi mult mai mare. Pe lîngă vlăjganii cu care veniseră vecinii de la Răsărit, ai noştri păreau nişte copii pricăjiţi. Măndoiu, antrenorul, repeta obsedant: "Ce le-or fi dat, măi, frate, să mănînce, că sînt toţi ca nişte cai?!". Era vocea unui om neputincios şi disperat...

Returul s-a disputat 10 zile mai tîrziu, la Erevan. După un zbor de patru ore, fotbaliştii români au fost ţinuţi în aeroportul din Moscova

aproape o noapte întreagă. Pe la ora 3:30 a venit un avion, care i-a dus în capitala Republicii Socialiste Sovietice Armene, situată în Munţii Caucaz. După cîteva ore de somn, Măndoiu şi-a scos jucătorii la o mişcare de dezmorţire. Acum admite că "poate am greşit, mai bine îi lăsam să doarmă". Rupţi de oboseală, tinerii tricolori au rezistat eroic o repriză. A fost 1-0 pentru sovietici, Varga a egalat cu un voleu senzaţional, la o lovitură liberă liberă executată de Hagi de pe stînga, în diagonală, iar pînă la pauză gazdele au mai marcat o dată.

Ultimele 40 de minute au adus însă dezastrul. 3-1... 4-1... 5-1... 6-1... 7-1... Spre final a mai dat şi Ţîrlea un gol, dar echipa lui Măndoiu se întorcea acasă cu un umilitor 2-7. Orele petrecute prin avioane şi prin aeroporturi îşi cereau tributul.

La Bucureşti, jucătorii au fost băgaţi în şedinţă şi acuzaţi de trădare de ţară, iar antrenorii lor - ameninţaţi cu puşcăria...

După primele două partide, calificarea era compromisă. Confruntarea tur-retur cu Ungaria mai conta doar pentru onoare. La Budapesta, pe "Ferencvaros", Hagi a făcut un meci mare. Ba nu, unul magnific. La a doua vizită în capitala maghiară, lui Gică i-a ieşit tot. A driblat cîte 4-5 adversari, a dat pase ideale, a şutat senzaţional. Dar cum se întîmplă uneori în fotbal, în acea zi, 11 noiembrie 1981, nu l-au ajutat nici norocul, nici colegii de echipă. De unul singur n-a putut decît să constate, resemnat, că după 80 de minute de joc tabela indica: Ungaria 3, România 0.

Echipa lui Măndoiu a încheiat campania de calificare aşa cum a început-o: cu o înfrîngere pe teren propriu, şi tot cu 0-1. În Giuleşti, singura noutate a fost apariţia unui jucător nou, mai tînăr chiar şi decît Hagi: Dorin Mateuţ. Acesta a acţionat pe flancul stîng, ca mijlocaş, devenind partenerul de joc al lui Hagi, care continua să fie folosit atacant, pe aceeaşi parte. Antrenorul explică decizia astfel: "Nu puteam să-l folosesc pe Hagi mijlocaş. Ar fi fost singurul din echipa mea care nu făcea faza de apărare. Or, eu aşa ceva nu concepeam".

Într-o grupă cîştigată de URSS, România s-a clasat pe ultimul loc, cu zero puncte şi un golaveraj ruşinos: 2-12. Şi asta, deşi Măndoiu avusese la dispoziţie cîţiva jucători de mare valoare: Hagi, Iaşko, Meszaros, Ţîrlea, Varga. Tot mai multe voci îl indicau ca principal vinovat pentru dezastrul din preliminarii pe antrenorul Aurel Măndoiu. Îndepărtarea acestuia de la cîrma unei generaţii de excepţie devenise o chestiune de timp.

Zidul Plîngerii

Ca şi în vară, Gică Hagi n-a avut parte de vacanţă nici în iarnă. De Crăciun, el s-a alăturat unei selecţionate de juniori, UEFA '82, ce urma să

participe la turneul de Anul Nou de la Tel Aviv. Într-o echipă formată din jucători de 18 ani, Gică, mezinul, nu împlinise nici 17. La un an şi jumătate de cînd venise la Luceafărul, Hagi o lua practic de la capăt, cu noi colegi şi cu un nou antrenor, Mircea Rădulescu, desemnat de federaţie doar pentru turneul din Israel.

Chiar dacă mai mic, Gică a început ca titular. Cu Portugalia, pe 27 decembrie 1981, Rădulescu a optat pentru: Perneş - Zah, Preda, Belodedici, Bucico - Mirea, Burchel, Hagi - Oprea, Văsîi, Oct. Popescu. Într-o echipă formată cu ceva timp în urmă, se strecuraseă doi "intruşi": Hagi şi Văsîi. Ambii, promovaţi de la juniorii mici.

Contra portughezilor, românii au înscris un singur gol, prin Cornel Mirea, pierzînd cu 1-2. Pentru confruntarea din ziua următoare, cu Elveţia, Mircea Rădulescu l-a împins pe Hagi în atac, alături de Octavian Popescu şi de Văsîi, pentru a-i face loc în linia de mijloc unui alt june nărăvaş: Marius Lăcătuş, care juca deja în prima echipă a Braşovului. Rezultatul, 1-1 (gol Burchel), avea să se repete şi în cel de-al treilea meci, cu Suedia, în care Hagi a rămas însă pe banca de rezerve.

Ultimul adversar al tricolorilor în turneul de la Tel Aviv a fost, pe 30 decembrie, chiar echipa ţării gazdă. Revenirea lui Hagi în formaţie, ca mijlocaş stînga, a sporit forţa ofensivă a tricolorilor, care au marcat de două ori, prin Octavian Popescu şi Oprea. Apărarea a fost însă vraişte, iar rezultatul final a consemnat acest lucru: Israel - România 5-2.

Acele zile nu au însemnat doar fotbal, ci şi turism. Şi nu oriunde, ci în locurile sfinte. Nu în orice zi ai ocazia să vizitezi ieslea din Bethleem, să urci pe Via Dolorosa ori să pui un bileţel la Zidul Plîngerii...

Pentru Hagi, Revelionul care marca intrarea în anul 1982 a fost unul trist. Abia revenit din Israel, Gică a făcut o mişcare greşită, la "23 August", şi s-a ales cu piciorul stîng "în pioneze". Diagnosticul medicului Eugen Cristea suna lugubru: "entorsă de gradul II a genunchiului stîng, cu smulgere distală a ligamentului colateral intern". Totuşi, refacerea a fost rapidă, astfel încît, în ianuarie '82, Gică n-a ratat nici o zi din pregătirea de iarnă.

Începea un an dens, în care orice zi era importantă. Perla descoperită de *nea Ioji* Büközsi în nisipul de pe malul mării începuse să strălucească. Pentru Hagi, timpul nu mai avea răbdare.

Capitolul 6

Dezastru în Asia Centrală

De la 1 februarie 1982, Hagi, trecut la lotul UEFA '82, a intrat pe mîna altor antrenori: Marcel Pigulea şi Costică Toma. Unul, fost jucător şi antrenor de primă divizie. Celălalt, mare portar al CCA şi al naţionalei române în anii '50. La CCA, Toma l-a avut coleg, timp de doi ani, pe Iosif Bükössi, cel care două decenii mai tîrziu avea să-l descopere pe Hagi. Toma şi Bükössi s-au reîntîlnit în anii '70, de astă-dată ca antrenori, la FC Constanţa, unde fostul portar a mîncat o pîine ca secund timp de 7 ani (1971-'78), în "guvernele" Cosmoc şi Haşoti.

Pigulea era un oltean ambiţios, din Mehedinţi. Cînd a preluat echipa de la Măndoiu, el avea 38 de ani. Deşi nu era "fabricat" de partid, ci venea "din iarbă", obişnuia să-şi încheie şedinţele tehnice, în vestiar, înainte de meciuri, cu cuvintele: "Trăiască Partidul Comunist Român, care ne-a creat cele mai bune condiţii de muncă şi viaţă!". Cîteodată, secundul Toma îl mai trăgea de mînecă: "Bă, dă-te dracu', lasă prostiile astea, că uite, copiii îşi dau coate, au început să rîdă de tine!". Pigulea îi răspundea, făcîndu-i cu ochiul: "Las', că nu ne doare gura! Trebuie să mai zicem şi de-astea".

În '82, confruntările internaţionale au debutat devreme. Pigulea şi-a început mandatul ducîndu-şi echipa în judeţul său, Mehedinţi, pentru două meciuri cu Turcia. Lîngă Hagi şi Văsîi, el i-a mai promovat de la UEFA '83 pe Iaşko şi Ţîrlea.

Pe 14 februarie, la Turnu Severin, România - Turcia 0-0. Deşi Pigulea a trimis în teren o linie de mijloc ultraofensivă, Lăcătuş - Burchel - Hagi, terenul alunecos şi adversarul tenace au făcut ca scorul să rămînă alb pînă la final. În "Sportul" de a doua zi, Gheorghe Nertea descria meciul astfel: "În primele două minute, juniorii turci reuşesc să construiască două faze periculoase la poarta noastră, dar Oktay şi Selami au şutat în afara porţii apărate de Iaşko. A fost un simplu foc de paie, pentru că în continuare fotbaliştii români - avînd în mijlocaşul Hagi un bun coordonator - pun stăpînire pe joc". Devenea evident că Hagi, deşi în schemă figura ca om

de flancul stîng, venea mereu spre zona centrală, asumîndu-şi rolul de dispecer. El a ratat trei bune ocazii în primul sfert de oră, semn că apărea tot mai insistent şi la finalizare. De fapt, Gică voia să facă totul.

Două zile mai tîrziu, la Orşova, aceleaşi echipe (România şi Turcia), acelaşi arbitru (localnicul Sever Drăgulici), acelaşi scor (0-0). Aflat în faza de căutări, Pigulea a umblat la formula de start, lăsîndu-l pe Hagi rezervă. L-a introdus la pauză, cînd a făcut 5 schimbări, dar golul n-a picat nici în ultimele 40 de minute. Cronicarul celor două partide avea să tragă următoarea concluzie: "Dintre cei 4 jucători aflaţi sub limita de vîrstă, Hagi, Văsîi, Ţîrlea şi Iaşko, doar doi au confirmat întrucîtva: Hagi şi Iaşko" ("Sportul", 24 februarie 1982).

Abia reveniţi la Bucureşti, tinerii tricolori au plecat spre Salonic, pentru două meciuri cu Grecia. Pentru prima dată în viaţă, Gică Hagi punea piciorul pe pămînturile din nordul Mării Egee, nu departe de Kavala, unde trăiseră strămoşii săi. Şi unde se născuse mama sa, Chiraţa. Într-un fel, Gică se simţea acasă...

În prima partidă, pe 22 februarie, Grecia - România 1-1. Hagi a jucat tot meciul (golul nostru a fost marcat de Dumitreasa). Apoi echipele s-au deplasat la Katerini, un orăşel situat aproape de Salonic, dar ceva mai departe de Kavala.

Pe 24 februarie 1982, suporterii din Katerini, majoritatea greci de origine aromână, l-au îndrăgit pe Hagi din primele minute. Ceva-ceva le spunea că Gică e unul de-al lor. Iar argintul viu din echipa României a dansat pe teren, uimindu-i pînă şi pe propriii antrenori. La pauză, românii conduceau cu 1-0, prin golul marcat de Hagi. Pînă la final, scorul a luat proporţii: 4-1. Intrînd în hora declanşată de colegul lor, Oct. Popescu, T. Radu şi Ţîrlea l-au transformat pe portarul grec în simplu spectator.

Timp de o săptămînă, aceste isprăvi au rămas necunoscute microbiştilor români. Abia pe 2 martie, cele două rezultate au apărut într-o notiţă din ziarul "Sportul". Alături, o declaraţie a antrenorului Pigulea: "În meciurile din Grecia, un randament constant bun au avut Belodedici, Hagi, Octavian Popescu şi Mirea". Dar jucătorii n-au mai apucat să citească acea notiţă. Pe 2 martie, ei se aflau deja în avion spre Taşkent, capitala Republicii Sovietice Socialiste Uzbekă. Urmau să joace în Asia Centrală, mai aproape de Himalaya decît de Munţii Carpaţi.

La Taşkent se desfăşura un turneu internaţional la care, pe lîngă 7 echipe naţionale, participau şi formaţiile a 3 republici sovietice. România a fost cenuşăreasa competiţiei, înregistrînd 5 înfrîngeri consecutive: 0-1 cu RSS Gruzină, 0-2 cu Finlanda, 1-3 cu Polonia, 0-1 cu URSS (toate în grupă),

0-2 cu RSS Uzbekă (în meciul pentru locurile 9-10). Zero puncte, golaveraj 1-9, ultimul loc din 10 participante - acesta a fost bilanţul celei de-a doua campanii catastrofale din cariera de fotbalist a lui Gică Hagi, după cea eşuată, cu cîteva luni în urmă, în triunghiul Bucureşti - Erevan - Budapesta. Singurul gol al românilor a fost marcat de Octavian Popescu, *"Jairzinho din Tîrgovişte"*, a cincea odraslă a unei familii cu 15 copii. La revenirea în ţară, antrenorul Pigulea a explicat dezastrul de la Taşkent astfel: "Am fost net depăşiţi la capitolul forţă şi angajament fizic. Toţi adversarii ne-au fost superiori ca talie şi gabarit" ("Sportul", 20 martie 1982).

Dar ce s-a întîmplat, de fapt, acolo, în Asia Centrală? În primul rînd, pe români i-a stors zborul infernal, pe traseul Bucureşti - Moscova - Taşkent. Apoi, i-a doborît diferenţa de fus orar dintre capitala României şi cea a Uzbekistanului sovietic, de aproape patru ore. Cînd au ajuns la Taşkent, la poalele Munţilor Tianşan, jucătorii lui Pigulea abia se ţineau pe picioare. A mai contat şi faptul că în formaţia-tip a României, *Iaşko - Bălan, Mirea, Belodedici, Meszaros - Lăcătuş, Dumitreasa, Burchel - Oct. Popescu, Ţîrlea, Hagi,* au evoluat 4 jucători cu un an mai tineri decît restul combatanţilor. E vorba de Iaşko, Meszaros, Ţîrlea şi Hagi.

La Taşkent, jucătorii români n-au dus-o prea rău cu banii. La deplasarea precedentă, în Grecia, Pigulea îi învăţase să cumpere blugi, tricouri, adidaşi, ţigări şi cafea, ca să aibă din ce scoate dolari în ţara rublei. Ideea s-a dovedit inspirată. Toată marfa românilor a fost cumpărată, pe dolari adevăraţi, de Samir, barmanul hotelului "Uzbekistan".

Într-una din zile, uzbecii i-au dus pe români la o uzină de prelucrare a metalelor preţioase. Hagi a văzut acolo ceva desprins parcă din Ţiganiada, epopeea lui Ioan Budai Deleanu: un jgheab prin care curgeau ghiuluri de aur cu nemiluita! Jucătorii, se înţelege, au avut voie doar să privească, nu să şi pună mîna pe bijuteriile din jgheab.

"Ştampilele" lui Belo

Pe 12 martie, spre seară, era programată plecarea din Taşkent. Şeful delegaţiei române, Dan Ionescu (directorul clubului Luceafărul), a coborît la recepţia hotelului "Uzbekistan", să predea camerele pe care ai noştri le ocupaseră timp de zece zile. Acolo, stupoare: recepţionera, o asiatică rotofeie, zice staţi aşa, că aveţi de plătit distrugerile! "Ce distrugeri?", a îngăimat Dan Ionescu. Femeia cu ochii oblici i-a zîmbit galeş, l-a luat de mînă, l-a dus la lift şi de acolo la camera liberoului Belodedici şi a portarului de rezervă, Barba. Cînd colo, ce să vezi? Toţi pereţii camerei erau "tapetaţi" cu urmele unei mingi de fotbal! Dan Ionescu n-a avut încotro, a scos vreo zece ruble şi a plătit. Iar rubla era dată dracului: una

singură valora un dolar şi 20 de cenţi! Noroc cu dolarii de la Samir...

Mai tîrziu, în drum spre Bucureşti, avea să fie dezlegat misterul "ştampilelor" de pe pereţi. Totul se întîmplase cu cîteva zile în urmă, cînd toată delegaţia a mers la cumpărături, în centrul oraşului Taşkent. Doar doi jucători, sub pretextul că sînt obosiţi, au rămas în cameră: Belodedici şi Barba. În lipsa şefilor, Belo s-a dezlănţuit. Timp de aproape două ore, a făcut un-doi-uri cu peretele, lovind mingea cu capul. Barba stătea tolănit în pat şi se uita la colegul său. Din cînd în cînd, îl ajuta să numere loviturile succesive fără ca mingea să atingă podeaua.

De unde să ştie ei că fiecare lovitură avea să se convertească în ruble?

Juniorii români au revenit la Bucureşti sîmbătă, 13 martie. A doua zi, duminică, sub titulatura Luceafărul I, ei au jucat cu Gaz Metan Mediaş, în seria a II-a a Diviziei B. Eşalonul secund ajunsese la etapa a treia din retur, dar Luceafărul, care evolua doar atunci cînd avea o "fereastră" în programul internaţional, se afla la debutul intern pe 1982. Pentru Hagi, acel meci avea o semnificaţie aparte: era prima sa partidă în Divizia B, după un "rodaj" de 6 luni în "C". Gică n-a stat prea mult pe gînduri şi în minutul 8 a deschis scorul, printr-o *folha-seca* de la 25 de metri. Oaspeţii au preluat apoi conducerea cu 2-1, Ţîrlea a egalat imediat după pauză, pentru ca spre final unul, Bălău, să aducă victoria ardelenilor cu 3-2.

Tricolorii n-au apucat să-şi tragă sufletul, pentru că urma meciul cu Bulgaria, din preliminariile Campionatului European de juniori. Au urcat în tren şi s-au dus la Hunedoara, unde era programată confruntarea. Duminică, 21 martie, o ultimă verificare: Naţionala de juniori - Explormin Deva (Divizia C) 5-0, golul 3 fiind marcat de Hagi.

Marţi, 24 martie, pe stadionul Corvinul, România - Bulgaria 2-2, "în urma unei evoluţii neconvingătoare a echipei noastre", cum avea să consemneze Gheorghe Nertea în "Sportul" de a doua zi. UEFA a delegat o brigadă de arbitri de primă mînă: Miroslav Stupar (URSS) la centru, Cristian Teodorescu şi Ioan Igna (ambii din ţara gazdă), la tuşe. Formaţia României: *Somogyi (min. 48 Iaşko) - Bălan, Mirea, BELODEDICI, Burchel - Dumitreasa, Oct. Grigore, Mateuţ (min. 48 Oct. Popescu) - HAMBARAŞ, ŢÎRLEA, Hagi.* Pe vremea aceea, cu majuscule erau scrişi jucătorii remarcaţi de cronicarul ziarului "Sportul". La meciul de la Hunedoara, acesta, cronicarul, a mai consemnat faptul că "în prima repriză, cea mai clară ocazie de gol a fost aceea din min. 15, cînd Hagi a centrat de pe partea stîngă şi Hambaraş a reluat puternic din interiorul careului, dar portarul Grudev, bine plasat, a reţinut". Ai noştri au deschis scorul prin Dumitreasa (min. 27), dar bulgarul Mironov, puternic ca un buldog, a punctat de două ori (min. 38 şi 41). Nervos, Marcel Pigulea i-a schimbat atît pe portarul Somogyi, cît şi pe mijlocaşul Mateuţ. Nu mai conta că

ultimul, hunedorean get-beget, era favoritul tribunelor. Românii s-au năpustit în atac, Belodedici şi Dumitreasa au şutat în bară, iar Ţîrlea a egalat spre final (min. 76). Dar calificarea balansase deja spre bulgari.

Returul s-a disputat pe 7 aprilie, la Samokov, în apropiere de Boroveţ. Românii au ajuns acolo cu un autocar vechi, care trebuia dat de mult la casat. Pigulea nu l-a inclus pe Hagi în formaţia de bază. În minutul 15 era deja 2-0 pentru bulgari. La pauză, disperat, Pigulea l-a introdus pe Hagi în locul lui Hambaraş. Jocul s-a iuţit. Ocaziile au început să apară la poarta bulgară. În minutul 49, Lăcătuş, din voleu, a zguduit bara. Hagi a scăpat singur de două ori (min. 60 şi 77), dar şuturile sale au fost apărate de temerarul portar al gazdelor. În ciuda zbaterilor unui Hagi admirabil, scorul a rămas 2-0. România: *Barba - Bălan, Mirea, BELODEDICI, Pascu - LĂCĂTUŞ, Dumitreasa, O. Grigore (min. 63 Preda) - Hambaraş (min. 41 HAGI), Ţîrlea, O. POPESCU.* Din formaţia noastră, cronicarul "Sportului" a remarcat, aşadar, patru jucători: Hagi, Belodedici, Lăcătuş şi Octavian Popescu. Dar ce folos? România a mai ratat o calificare.

După Samokov, urma o deplasare la Tîrgu-Jiu, pentru un meci de Divizia B. Jucătorii erau însă epuizaţi. Într-o lună şi jumătate, adunaseră multe mii de kilometri, pe un traseu ameţitor: Turnu Severin - Orşova - Bucureşti - Atena - Salonic - Katerini - Atena - Bucureşti - Moscova - Taşkent - Moscova - Bucureşti - Hunedoara - Bucureşti - Samokov - Bucureşti. În acest pelerinaj, elevii lui Pigulea au jucat 13 meciuri, dintre care 11 internaţionale. Dar cel mai mult îi costau nopţile albe făcute prin autocare, avioane şi aeroporturi.

A urmat o săptămînă de pauză, apoi tinerii fotbalişti au reintrat în caruselul Diviziei B. 1-3 cu Şoimii Sibiu (golul Luceafărului, marcat de Hagi)... 1-1 cu Carpaţi Mîrşa (gol Martha)... 1-2 la Slatina (gol Ţîrlea)... 1-1 la Moreni (gol Biro)... 1-5 cu Dunărea Călăraşi (gol Bica)... 3-4 cu Automatica (goluri Ţîrlea, Varga şi Biro)... În ultima etapă, meciul cu Rapid, fostă campioană a României, nu s-a mai disputat. Rapidul tocmai ratase promovarea, în faţa unei alte foste campioane, Petrolul Ploieşti.

Se întîmplau multe pe stadioanele ruginite ale Diviziei B. Marcel Pigulea îşi aminteşte că, la Slatina, echipa locală avea cîteva mingi peticite. Cei de Luceafărul au scos din bagaje un "Tango", să se joace meciul cu el. Pînă la un punct, s-a jucat. La o fază banală însă, un fundaş de la Energia Slatina a degajat mingea peste gard, făcîndu-le semn cîtorva puradei să fugă repede cu ea. "Schema" fusese pregătită dinainte.

Ca şi Luceafărul II în Divizia C, Luceafărul I juca în "B" fără a influenţa

ierarhia celorlalte 18 formaţii. De altfel, nici nu figura în clasament. Totuşi, meciurile aveau o miză concretă: prima de victorie. În caz de succes, fiecare jucător încasa cîte 300 de lei, echivalentul a 6 dolari "la negru". Băieţii de la Luceafărul nu primeau însă banii în mînă, ci li se depuneau pe cîte-un cec, în posesia căruia puteau să intre doar la terminarea junioratului.

În meciurile considerate "acasă", Luceafărul juca fie la "23 August", fie pe stadionul Republicii. Tot la "23 August" se desfăşurau şi antrenamentele. În coasta celei mai mari arene a ţării erau două terenuri, unul de iarbă şi altul de zgură. De fapt, cel de iarbă devenise o arătură. Cînd ploua, totul se transforma într-o mocirlă. Apoi terenul se zvînta, formîndu-se glonţari tari, ca de beton. În timp, aceştia erau măcinaţi de crampoanele jucătorilor. Pe vreme secetoasă se ridicau nori de praf, de nu se mai vedea om cu om.

La o masă rotundă organizată de ziarul "Sportul", antrenorul Marcel Pigulea s-a dezlănţuit împotriva cluburilor care refuzau să trimită jucători la Luceafărul. "Din păcate, ne mai întîlnim şi cu antrenori care, din interese înguste, egoiste, nevăzînd dincolo de gardul ogrăzii lor, ascund tineri talentaţi, crezînd că astfel îşi fac datoria faţă de cluburile lor (...) Lăcătuş, de pildă, de la FCM Braşov, pînă mai ieri era un necunoscut pentru noi. La selecţia făcută în oraşul de sub Tîmpa, anul trecut, el nu a fost trimis de club şi apoi, deodată, a apărut în prima formaţie divizionară! (...) La fel şi în cazul lui Minea de la Steaua". De Hagi, care refuzase să vină la Luceafărul în 1979, n-a zis nimic. Între timp, Gică urcase atît de mult, încît antrenorul său a simţit nevoia să-l menajeze.

Vicecampion naţional de juniori

Pe 18 mai 1982, pe stadionul Republicii, naţionala de tineret a României (sub 21 de ani) a jucat două reprize cu adversari diferiţi: reprezentativele UEFA '82 (juniori mari) şi UEFA '83 (juniori mici). Altfel spus, jucători de 21 de ani dădeau piept cu alţii de 18 şi, respectiv, 17 ani. La pauză, "tineretul" conducea cu 2-0. Diferenţa de vîrstă îşi spunea cuvîntul. Cum urmau la rînd juniorii mici, pe "Republicii" era aşteptat un "măcel". Ce să facă nişte copii de 17 ani în faţa unor fotbalişti cu 3-4 ani mai mari?

Dar puştii lui Pigulea au reuşit o repriză formidabilă. În formula *Stîngaciu* (apare Stîngaciu!) - *Rus, Jinga, Rogojanu, Meszaros* - *Trîmbiţaş, Bica, Hagi* - *Varga, Diaconescu, Mărgărit,* ei au jucat fără complexe, chiar cu tupeu. În cronica din "Sportul", Gheorghe Nertea avea să puncteze:

"În prima repriză, juniorii mari se văd destul de puţin (un singur remarcat: Belodedici). (...) Mult mai bună avea să fie replica de după pauză a juniorilor mici, astfel că jocul a fost mult mai echilibrat decît în prima lui parte. Mijlocaşul Hagi se remarcă prin cîteva şuturi puternice, care sînt respinse cu dificultate de Gîrjoabă, portarul «tineretului»". În minutul 76, la 0-0 (0-2 scor total), juniorii au reuşit să înscrie: "Matei l-a faultat în careu pe Varga, penaltyul a fost ratat de Hagi (a apărat portarul), dar arbitrul bucureştean C. Maghiar a dictat repetarea, pentru că Gîrjoabă s-a mişcat. Apoi, a transformat Trîmbiţaş" ("Sportul", 19 mai 1982).

Hagi s-a supărat atunci că antrenorul Pigulea nu l-a lăsat să execute tot el şi a doua oară. Fusese cel mai bun şi i se cuvenea onoarea de a perfora poarta naţionalei de tineret. El a continuat să joace foarte bine, terorizîndu-l pe Gîrjoabă cu torpile din afara careului. La final, întrebat ce jucători i-au plăcut, Pigulea a răspuns: "Am trecut un plus în dreptul lui Hagi, Trîmbiţaş, Bica şi Meszaros". Chiar dacă ratase un penalty, Hagi era, totuşi, primul nume rostit de Pigulea.

Deşi la Bucureşti steaua lui urca tot mai mult pe bolta fotbalului, Hagi n-a uitat de Constanţa. Cînd Iosif Bükössi l-a rugat să joace pentru echipa sa la turneul final al campionatului republican de juniori, Gică a zis "da" fără să stea pe gînduri. Regulamentul prevedea că în ultima fază a competiţiei, cînd se decidea campioana ţării, jucătorii de la Luceafărul puteau să evolueze la cluburile de la care proveneau. Cu condiţia, fireşte, ca acestea să se fi calificat.

Aşa a ajuns Hagi la Focşani, spre sfîrşitul primăverii anului 1982. Meciurile s-au disputat între 27 şi 30 mai, pe două terenuri denivelate, "23 August" şi "Milcovul". Cele două arene din Focşani erau cufundate în mizerie, de la vestiarele puturoase pînă la anexele primitive.

FC Constanţa a cîştigat grupa fără a primi gol: 7-0 cu FC Baia Mare, 0-0 cu Chimica Tîrnăveni (condusă de un jucător de excepţie: Laurenţiu Bozeşan) şi 8-0 cu CSŞ Craiova. În formula *Popa - Rădulescu, Popovici, Matache, Mihale - Ruşa, Manea (Arăpaşu), Hagi - Samara, Cr. Ivan, Zamfiriu,* echipa antrenată de Adam Munteanu şi Iosif Bükössi s-a calificat pentru finala campionatului. Fază în care urma să dea piept cu cîştigătoarea celeilalte grupe de la Focşani, Corvinul Hunedoara.

Finala s-a disputat pe 9 iunie, de la ora 16:00, pe stadionul Dinamo din Bucureşti. Federaţia i-a aruncat pe cei 22 de jucători în gura unui furnal. Te treceau apele stînd la umbră, darămite jucînd sub razele nemiloase!

Ajutat şi de somnolenta defensivă constănţeană, Corvinul conducea în minutul 5 cu 2-0. Hagi s-a zbîrlit la colegii săi, care parcă intraseră beţi

pe teren. Jocul s-a echilibrat, iar Gică şi-a început slalomurile spre poarta adversă. În minutul 24, el a readus speranţa în tabăra constănţeană, marcînd printr-un şut imparabil. Dar abia a fost pusă mingea la centru şi fundaşii l-au mai trădat o dată. Imediat după pauză, Mateuţ, colegul lui Gică de la Luceafărul, şi-a înscris şi el numele pe lista marcatorilor. La 4-1, zarurile erau aruncate. Meciul, arbitrat de Dan Petrescu "Fibră", s-a încheiat cu scorul de 4-2. Din formaţia Litoralului, ziarul "Sportul" avea să remarce doar doi jucători: Hagi şi Popovici.

Imediat după finală, Hagi a venit la Bucureşti, pentru că urma să plece cu naţionala de juniori la Varşovia, pentru două meciuri amicale cu Polonia. Era debutul internaţional al unei echipe mult diferite de cea din dubla cu Bulgaria. Din vechea garnitură rămăseseră doar jucătorii aflaţi sub limita de vîrstă. Terminîndu-şi junioratul, Belodedici, Lăcătuş, Octavian Grigore şi ceilalţi "veterani" urcaseră mai sus, spre "tineret".

La Varşovia, noua echipă naţională de juniori a început cu dreptul: 2-0 în primul meci (goluri Ţîrlea - min. 62 şi Hagi - min. 66), 1-1 în cel de-al doilea (gol Hagi - min. 25). Jocurile s-au disputat pe 13, respectiv 16 iunie. Aşadar, într-o săptămînă, 9-16 iunie, Hagi a jucat trei partide, marcînd de fiecare dată. Posesorul unui stîng nimicitor, el ajunsese la o regularitate care băga în sperieţi orice adversar.

Naşul a făcut rost de mîncare

Abia reveniţi din Polonia, tinerii tricolori au urcat în trenul de Belgrad. România fusese invitată la turneul de juniori de la Opatija, alături de alte 7 echipe, toate din ţările socialiste. Portarul Stîngaciu şi-a făcut debutul internaţional în meciul cu Japonia, cîştigat de asiatici cu 1-0. Au urmat trei confruntări cu formaţii de club, toate cîştigate, astfel încît, în ierarhia finală a turneului, România a ocupat locul 3.

Întoarcerea la Bucureşti a fost plină de peripeţii. Mai întîi, autocarul ce-i ducea pe români de la Opatija la Belgrad a rămas în pană. Pînă la remedierea defecţiunii, întreaga delegaţie (25 de persoane) a aşteptat în cîmp, pe marginea şoselei. În gara din Belgrad, trebuia să vină cineva din partea federaţiei iugoslave, cu nişte pachete pentru drum. N-a venit. Dan Ionescu, Pigulea şi Toma au cumpărat două salamuri şi cîteva pîini, au făcut sandwich-uri şi le-au dat băieţilor, să-şi mai potolească foamea.

Tricolorii aveau bilete de tren doar pînă la Timişoara. Acolo, în gară, trebuia să-i aştepte un angajat al clubului local Politehnica, însărcinat de federaţie să procure biletele pentru continuarea călătoriei, plus pachete cu mîncare pentru toţi membrii delegaţiei ce venea din Iugoslavia.

Confirmînd însă unul din principiile lui Murphy - ce începe prost se termină şi mai prost -, cetăţeanul respectiv n-a apărut în gara din Timişoara. Fotbaliştii erau disperaţi. N-aveau bilete şi, în plus, timp de zece ore, pînă la Bucureşti, urmau să facă foamea. Norocul lor că au nimerit un "naş" de treabă! Acesta, aflînd cine sînt călătorii, nu numai că i-a lăsat să circule fără bilete, dar nu le-a cerut nici un ban. Ba mai mult, a dat o fugă la vagonul-restaurant şi le-a adus cîte ceva de mîncare. Prea i se făcuse milă, văzîndu-i cît erau de flămînzi...

Pe 30 iunie 1982, într-un birou din centrul Bucureştiului a avut loc o şedinţă care avea să influenţeze şi cariera lui Hagi. Comitetul Executiv al CNEFS (Consiliul Naţional pentru Educaţie Fizică şi Sport, organism ce funcţiona ca un minister al sporturilor) l-a confirmat pe Mircea Lucescu în funcţia de antrenor al echipei naţionale. Totodată, fostul internaţional, ajuns la 37 de ani, urma să activeze şi ca director tehnic al FRF, fiind împuternicit să coordoneze activitatea tuturor loturilor reprezentative. În mai puţin de un an, cărarea lui Lucescu avea să se intersecteze cu cea a lui Hagi.

Sudorii cu jambiere

Din deplasare în deplasare, jucătorii lui Pigulea nu prea mai aveau timp să treacă pe la şcoală. Cei mai mulţi profesori nu le făceau probleme, înţelegînd că liceul avea un specific aparte. La Luceafărul-Electroaparataj, performanţa se cerea pe terenul de joc, nu la poezii şi logaritmi. Om abil, directorul liceului, Radu Ene, a repartizat la clasele de fotbal, pe cît posibil, dascăli microbişti. De exemplu, "profu' de română", Luca Felea, era rapidist înfocat, iar cel de CSP (cunoştinţe social-politice), unul Solomon, nu pierdea vreun meci al lui Dinamo. Cei doi se ciondăneau mereu, inclusiv în şedinţele Consiliului Profesoral.

Între conducerea liceului Electroaparataj şi cea a clubului Luceafărul se făcuse, în prealabil, o înţelegere. Aceasta prevedea ca la fiecare deplasare în străinătate să fie cooptat în delegaţie şi un profesor, prin rotaţie. Pe vremea aceea, cînd prin magazinele din România nu se găsea mai nimic, iar graniţele erau un fel de gratii, a ieşi "afară" era un mare privilegiu.

Jucătorii mai obişnuiau să le aducă profesorilor, la fiecare "ieşire", cîte o mică atenţie - un breloc, o cafea, o ţigară, un săpun... La fel şi maiştrilor din atelierul liceului ori din uzină, unde se desfăşurau orele de "practică productivă". Chiar dacă li se făcea favoarea de a nu tăia corniere cu bomfaierul, elevii-fotbalişti trebuiau să se plimbe printre strunguri, să fie văzuţi pe-acolo. Chiar aşa se exprima unul dintre maiştri: "Staţi şi voi pe-aici, să vă vadă directorul fabricii, dacă apare prin hală".

O oră, două, cît zăboveau printre utilaje, băieţii se ţineau de şotii. În scurt timp apăreau acuzaţiile celor din uzină: că "încurcă producţia", că "nu se ţin de treabă", că "pun în pericol realizarea planului cincinal"...

Profesorii îi treceau clasa, umplînd catalogul cu note de 5 şi 6. Se mai găsea însă cîte unul hotărît să facă din fotbalişti maeştri în sudură sau în prelucrări prin aşchiere. Spaima clasei lui Hagi era un inginer, Ilie Tomescu, care îi înnebunea pe copii cu materiile tehnice - rezistenţa materialelor, mecanisme şi organe de maşini, utilajul şi tehnologia prelucrărilor prin aşchiere... Directorul liceului, Radu Ene, l-a "îmblînzit" pe Tomescu luîndu-l în turnee mai des decît îi venea rîndul. Cum componenţa delegaţiei trebuia aprobată de cei de la CNEFS, inginerul Tomescu era trecut, de regulă, masor, chiar dacă în viaţa lui nu masase nici măcar o pisică.

Linguriţă

La Luceafărul, jucătorii se mai întîlneau cu cîte-o fată, mai ales dintre cele ce locuiau în cămin cu ei. Memorabilă a rămas o păţanie a lui Constantin Varga, timişoreanul ce juca extremă dreaptă în echipa lui Pigulea. Varga se îndrăgostise o fată ce locuia deasupra camerei lui, la etajul II. Fata era nimeni alta decît Sanda Toma, multipla campioană mondială la canotaj. Pentru a-i atrage atenţia, Varga ieşea pe pervazul ferestrei şi agita o linguriţă, legată de un crăcan de lemn. Cînd se deschidea geamul de deasupra, iar Sanda Toma scotea capul să vadă cine se ţine de glume, Varga se retrăgea în cameră, ruşinat. Figura s-a repetat de cîteva ori, pînă cînd canotoarea a ieşit brusc, surprinzîndu-l pe făptaş. Cînd l-a văzut cît e de pitic, cu picioruşele ca grisinele, i-a zis vreo cîteva de nu mai ştia bietul Costică pe unde să se mai ascundă. I se făcuse teamă că, furioasă, Sandei Toma i-ar putea trece prin cap să-i facă o vizită. Nu de alta, dar era de două ori mai voinică decît el şi avea palma cît lopata. În urma acelei întîmplări, Varga s-a ales şi cu o poreclă: "Linguriţă".

Fotbaliştii, în general, ştiau de frica federaţiei. Gică Hagi, care efectiv era un băiat liniştit, nu se speria de Daniel Lăzărescu ori de "Fofa" Dumitrescu. La liceu, el punea capul în pămînt, ruşinat, doar dacă vreun profesor îl "ameninţa" că-l spune părinţilor.

Din cînd în cînd, pe la Gică venea tatăl său, Iancu Hagi. Se bucura că băiatul îi era tot mai apreciat ca fotbalist, dar nu uita să-i atragă atenţia: "Gică, tată, vezi că nu mai e mult şi termini liceul. Cu fotbalul, treaba ta,

joacă dacă-ţi place, dar mie să-mi intri la facultate, că mîine-poimîine ai nevoie de serviciu şi nu vreau să-ţi rupi oasele, ca mine!". Gică încerca să-şi liniştească tatăl, zicîndu-i să nu-şi facă griji, că totul va fi bine. Dar nea Iancu nu părăsea Bucureştiul pînă nu trecea şi pe la Marin Mitroi, profesorul de matematică: "Domnu' diriginte, eu pe dumneata mă bazez. Băiatul meu trebuie, în primul rînd, să termine şcoala!". Iar dirigintele îl liniştea: "Lasă, domnu' Hagi, că de asta ne ocupăm noi".

La două săptămîni după episodul Opatija, Pigulea şi-a dus echipa la Brad, în Munţii Apuseni. În plină vară, răcoarea pădurilor a fost binevenită. La fel şi apa Crişului Alb, în care jucătorii se scăldau în zilele caniculare.

"Sportul" a publicat, pe 27 iulie, următoarea ştire: "Aflat într-o pregătire centralizată la Brad în vederea participării la Turneul Prietenia, lotul naţional de juniori UEFA '83 a susţinut duminică, 25 iulie, două partide de verificare. O echipă a jucat la Brad cu divizionara B Aurul, pierzînd cu 0-4 (0-2), iar o alta s-a deplasat la Reşiţa, unde a încheiat la egalitate, 1-1 (0-1), meciul cu divizionara B din localitate, FCM". Hagi s-a numărat printre jucătorii ce au plecat neînvinşi de la Reşiţa.

În ţara lui Kim

Pe 10 august, trupa lui Pigulea a urcat în avionul de Phenian. În acel an, organizarea Turneului Prietenia, la care participau echipe din juniori din ţările comuniste, îi fusese atribuită Republicii Populare Democrate Coreene. Ca la orice deplasare în străinătate, CNEFS-ul, care funcţiona şi ca o poliţie politică în domeniul sportului, avusese grijă să introducă în delegaţie şi un securist, ca să aibă cine trage cu urechea la ce mai vorbeau unul-altul. Omul figura ca magazioner, funcţie de care, se înţelege, nu era nevoie într-un voiaj la capătul pămîntului.

În avion, Hagi şi Bica jucau poker în doi. Antrenorul secund de atunci, Costică Toma, care pentru jucători era "cel mai al dracu' antrenor", îşi aminteşte: "A venit unul şi mi-a spus: «Nea Toma, Bica îl curăţă pe Hagi!». Eu, speriat: «Cum îl curăţă?». «Îi ia banii la cărţi». Bica îl terminase, dar Hagi nu voia să recunoască. Am luat cărţile şi le-am rupt, iar lui Bica i-am spus să-i dea banii înapoi. Cred că i-a dat, pentru că mai tîrziu, cînd i-am întrebat, aşa mi-au spus amîndoi". (Bica era un bun jucător de cărţi, parcă în compensaţie cu faptul că la şcoală fugea de carte ca dracu' de tămîie. Venise de la o şcoală de cărămidari, din Slatina).

Pentru europeni, deci şi pentru români, Coreea de Nord a

reprezentat un şoc teribil. Antrenorul secund, Costică Toma, îşi aminteşte că "noaptea, cînd am pus piciorul în Phenian, am crezut că am ajuns la Paris! Străzile erau luminate de ziceai că-i zi". Avea să se convingă că era doar faţadă: în case, oamenii bîjbîiau pe semiîntuneric, la becuri de 15-20 de waţi. Nici ziarul nu puteau să-l citească la asemenea "licurici". Trebuiau să iasă afară, la lumina neoanelor de pe străzi.

Delegaţiile participante la Turneul Prietenia au fost cazate la cel mai luxos hotel din Phenian. Regimul lui Kim Ir Sen se străduia să arate că RPD Coreeană este Raiul pe pămînt. Românii au fost împrăştiaţi pe mai multe etaje, iar la fiecare nivel exista un frigider plin cu sticle de bere. A doua zi, Costică Toma s-a dus la şeful hotelului şi i-a cerut fie să-i mute pe toţi într-o singură aripă, pe un etaj, fie să ia berea din frigidere. Îi era teamă că, nesupravegheaţi, jucătorii vor da iama în sticlele de bere. Şeful hotelului a optat pentru varianta mutării.

În prima dimineaţă la Phenian, pe la ora 6, jucătorii s-au trezit în zornăit de chei. Uitîndu-se pe fereastră, s-au lămurit: toţi coreenii din blocul vecin coborau să facă gimnastică, iar cheile şi le agăţau pe un cerc metalic. Cine lipsea de la repriza de gimnastică îşi pierdea, pentru o vreme, drepturile cetăţeneşti. Nefericitul nu mai primea bonuri pentru masă, pentru haine ori pentru a călători cu autobuzul. Fără bon, nici o plimbare cu barca nu puteai face. Posibilităţi de compensare nu existau, întrucît banii practic dispăruseră. Singurul mijloc de supravieţuire erau bonurile distribuite de comitetele de partid. Dacă nu aveai bonuri, erai un om mort.

Nici un străin nu avea voie să părăsească hotelul neînsoţit. Trebuia să anunţe la recepţie, de unde i se spunea cînd şi cu cine are voie să plece. Într-o zi, antrenorul Marcel Pigulea şi doctorul Eugen Cristea şi-au pus în cap să-şi bată joc de însoţitorul nord-coreean ce i-a preluat de la recepţie. În faţa hotelului era o imensă fîntînă arteziană, în mijlocul unui bazin în aer liber. Pigulea a luat-o pe o parte, iar Cristea pe cealaltă. Coreeanul era disperat, nu ştia cum să-i urmărească pe amîndoi. La un moment dat, a început să plîngă! "Ni s-a făcut milă de el. După ce am depăşit bazinul, eu şi Pigulea ne-am reîntîlnit, să ne poată însoţi pe amîndoi", îşi aminteşte doctorul Cristea.

La banchetul final, Costică Toma şi-a pus în gînd să-l îmbete pe securistul nord-coreean cu "pulasu", băutură tradiţională la Phenian. Şi l-a îmbătat de începuse asiaticul să grohăie ca porcul.

Pentru români, mîncarea a constituit o mare problemă. "De teamă că ne dau ăia carne de cîine, ne-am ferit de carne ca dracu' de tămîie", îşi aminteşte doctorul Cristea. "Ne dădeau orez şi cartofi atît de iuţi, că ne săreau flăcări din gură!", îl completează Costică Toma. Printr-un interpret de la Ambasada României la Phenian, el i-a spus bucătarului-şef s-o lase mai moale cu condimentele. "Mai bine ne-ai aduce nişte pîine", i-a

sugerat fostul portar, iritat că de la Bucureşti nu mai văzuse nici măcar o chiflă. Într-o zi, toţi membrii delegaţiei au fost invitaţi la Ambasada ţării noastre, unde li s-a spus ce fel de "Rai" e acolo, în Coreea de Nord. Pentru jucători, sătui de ce le dădeau asiaticii, a fost o desfătare să simtă din nou gustul mîncării europene.

În Coreea comunistă, prin parcuri sau pe străzi, nimeni nu se ţinea de mînă. Cei mai afectuoşi tineri se plimbau la o distanţă de un metru unul de altul. Sărutatul în public, se înţelege, era delict deosebit de grav. De altfel, însăşi căsătoria avea reguli ciudate. Bărbatul fruntaş în producţie trebuia s-o ia de nevastă pe muncitoarea cea mai harnică, şi era fericit că partidul i-a repartizat o stahanovistă. Nu conta că pînă atunci poate n-a mai văzut-o niciodată.

Într-o zi, românii au vrut să iasă la cumpărături. Dar în magazinele pentru străini nu se vindea nimic, tot ce puteai obţine era o programare pentru ziua următoare. Ai noştri s-au programat la un magazin din centrul oraşului. A doua zi, ce să vezi? Coreenii puseseră în rafturi nişte caiete, cafea, băutură, dar aduseseră şi vreo cîteva sute de cetăţeni, pe care-i "plantaseră" în magazin. Aceştia nu cumpărau nimic, dar nici nu se dădeau la o parte să cumpere altcineva. După cîteva tentative nereuşite de a se apropia de tejghea, românii s-au lăsat păgubaşi. Tactica nord-coreenilor - cumpăraţi, dacă puteţi - funcţionase perfect.

Altădată, jucătorii lui Pigulea au fost urcaţi de gazde într-un autobuz cu scaune de lemn şi duşi într-o localitate situată pe malul Mării Galbene, la vreo 60 de kilometri de Phenian. Era satul natal al preşedintelui Coreei comuniste, Kim Ir Sen. Casa în care se născuse "conducătorul iubit", devenită loc de pelerinaj, aducea mai degrabă a bordei, acoperit cu paie de orez. Doctorul Cristea, fotograful de ocazie al delegaţiei, i-a aliniat pe jucători în faţa casei dictatorului nord-coreean, pentru cîteva poze. Hagi era pe rîndul din spate, la marginea grupului. În astfel de momente, el îşi trăda tendinţa de a fi un singuratic.

Înainte de meciuri, stadionul cel mare, de 100.000 de locuri, se umplea la comandă, în zece minute. Spectatorii veneau încolonaţi, iar în tribună n-aveau voie să se ridice de pe scaune. Dacă un copil întorcea capul în spate sau sărea o treaptă, tăbărau poliţiştii cu bastoanele pe el şi-l băteau pînă-l lăsau lat.

La primul meci susţinut de români, cel cu echipa Ungariei, stadionul era plin cu o oră înaintea confruntării. Cînd tricolorii au pătruns pe gazon, spectatorii au izbucnit în hohote de rîs. Şi rîdeau, şi rîdeau, de începuseră

să se ţină cu mîinile de burtă. Ai noştri, contrariaţi, nu pricepeau ce se întîmplă. Totul s-a lămurit cînd doctorul Eugen Cristea s-a apropiat de marginea gazonului. Hohotele din tribună s-au înteţit, iar unii spectatori arătau cu degetul spre medicul echipei române. Atunci s-a lămurit totul: pe nord-coreeni îi amuza teribil faptul că văzuseră un om cu burtă! La Phenian, cu regimul alimentar impus de Kim Ir Sen (pe care oamenii chiar îl venerau), aveai mai multe şanse să vezi marţieni decît cetăţeni supraponderali.

Doctorul Cristea a mai păţit ceva. La stadion, closetele erau plasate în aer liber, iar prin faţa lor trecea un puhoi de lume. Într-o zi, medicul echipei române a vrut să intre într-unul din closete, dar a observat că la toate lipseau uşile. Cristea l-a întrebat pe antrenorul Pigulea: "Ce mă fac, Marcele, că se uită ăştia la mine?!". "Rezistă şi tu pînă la hotel!", l-a sfătuit Pigulea. Peste un sfert de oră, a venit un nord-coreean cu o uşă în spate. "Bă, Marcele, ăştia-s daţi dracu' - ne ascultă şi la closet!", a constatat doctorul Cristea.

În formula *Iaşko (Barba) - Rus, Cîrstea, Meszaros, Bănuţă - Mateuţ, Mărgărit, Bica - Varga, Ţîrlea, Hagi,* românii au avut evoluţii inconstante. După o înfrîngere, 0-2 cu Ungaria, au urmat trei victorii consecutive, fără a primi gol:1-0 cu RPD Coreeană (gol Mateuţ), 1-0 cu Polonia (gol Ţîrlea) şi 3-0 cu Bulgaria (două goluri Ţîrlea şi unul Hagi). Elevii lui Pigulea au încheiat cu o înfrîngere, 1-2 cu URSS (gol Varga), într-un meci în care au zguduit de patru ori barele porţii sovietice. Competiţia a fost cîştigată de RPD Coreeană, însă printr-o mare hoţie. După înfrîngerea în faţa României, gazdele au schimbat echipa, prezentîndu-se la celelalte meciuri cu jucători mai bătrîni cu 2-3 ani decît celelalte formaţii.

România a încheiat Turneul Prietenia pe locul 6, după RPD Coreeană I şi II, Cehoslovacia, URSS şi Ungaria. La întoarcerea în ţară, antrenorul Pigulea i-a remarcat pe Iaşko, Barba, Mateuţ, Rus, Mărgărit şi Ţîrlea. Despre Hagi, nici o vorbă. Ba, mai degrabă, cîteva săgeţi otrăvite: "Selecţionatei UEFA '83 îi lipsesc un fundaş de marcaj şi un mijlocaş care să-şi pună amprenta asupra acţiunilor ofensive. Va trebui să-i căutăm. Tot aşa cum va trebui să mai lucrăm şi în privinţa îmbunătăţirii capacităţii de efort a jucătorilor" ("Sportul", 2 septembrie 1982). Hagi putea fi uşor identificat şi în pielea "mijlocaşului care să-şi pună amprenta asupra acţiunilor ofensive", şi în cea a jucătorului cu "capacitate de efort" redusă. Iar asta, deşi Gică fusese unul dintre cei doar 4 marcatori români la Phenian.

Capitolul 7

Inapt pentru fotbal

Pentru Gică Hagi, toamna anului 1982 a fost plină de evenimente. Pe 2 septembrie 1982, în ziua în care ziarul "Sportul" publica primele informaţii despre turneul de la Phenian, băieţii lui Pigulea înfruntau la Bucureşti, pe stadionul Progresul, naţionala de juniori a Libiei. Africanii au venit şi cu un arbitru, Bellard, căruia, dacă tot a făcut atîta drum, i-a fost încredinţată conducerea partidei. Puţinii spectatori au plecat acasă buimăciţi: scorul final a fost 0-0, deşi un jucător, Gheorghe Hagi, a trimis mingea de 4 ori în barele porţii adverse! Mai mult, tricolorii au ratat şi un penalty, prin Ţîrlea, în minutul 13.

Trei zile mai tîrziu, într-o duminică, meci senzaţional la Sibiu: Şoimii - Luceafărul 4-5 (2-3). Era prima apariţie a echipei lui Pigulea în noul campionat, chiar dacă Divizia B ajunsese la etapa a patra. Scorul alb a rezistat o jumătate de oră. În două minute, 32-33, gazdele au făcut 2-0. În acel moment, la rampă a ieşit Hagi. Într-un interval de 10 minute, el a răsturnat scorul, practic de unul singur. Statisticile au reţinut următoarele: min. 36, 1-2, gol Hagi; min. 41, 2-2, gol Hagi; min. 45, 2-3, gol Ţîrlea, din pasa lui Hagi. Imediat după pauză, pentru a-şi scăpa echipa de emoţii, Hagi a mai accelerat o dată, aflîndu-se la originea acţiunii din care Videscu a mărit diferenţa Luceafărului la două goluri. Meciul se îndrepta spre o victorie spectaculoasă a oaspeţilor, numai că, în minutele 70 şi 83, sibienii au punctat pentru 4-4. Fundaşii Luceafărului încă se mai ciondăneau cînd, la două minute după egalare, Hagi a luat o minge de la centru, a înşirat trei adversari, a făcut un un-doi, a mai culcat un sibian şi de la marginea careului a şutat năprasnic: 4-5! A fost ultimul act al unei demonstraţii de fotbal total. Acolo, la Sibiu, Hagi a început prin a fi huiduit, ca orice adversar al Şoimilor, şi a sfîrşit prin a fi aplaudat furtunos, privilegiu rar pentru "musafiri".

Jucătorii lui Pigulea au plecat de la Sibiu imediat după meci. În seara aceleiaşi zile, după cinci ore de captivitate în autocar, au ajuns la Bucureşti. Înainte de a dormi, Hagi a rememorat fazele importante ale

confruntării din acea zi. Într-adevăr, îi ieşise totul! Chiar dacă, perfecţionist din fire, găsea şi cîte ceva să-şi reproşeze - "La 0-0 a fost o fază cînd, decît să trag, mai bine îi pasam lui «Linguriţă», era plasat mai bine" -, colegul său de cameră, Zoli Iaşko, îi risipea orice dubiu: "Lasă, Gică, ai jucat fenomenal. Ai fost cel mai bun". Dar era oare suficient să fie cel mai bun? După întîmplările de a doua zi, se pare că nu.

Luni, 6 septembrie, Hagi a fost anunţat de antrenorul Pigulea că trebuie să meargă la Centrul de Medicină Sportivă, pentru un control amănunţit. În urma mai multor teste, medicul echipei, Eugen Cristea, a tras concluzia că Hagi are probleme atît de mari cu capacitatea aerobă în condiţii de efort, încît ar fi mai bine să fie trimis acasă! În acest sens, Cristea a făcut şi o notă, adresată lui Dan Ionescu, directorul clubului Luceafărul.

Ce se întîmplase, de fapt? La ultimul control, din cei 17 componenţi ai lotului, 9 nu îndepliniseră baremul de capacitate aerobă: Iaşko, Ilovan, Cîrstea, Săndoi, Mihali, Bica, Ţîrlea, Văsîi şi Hagi. Dintre aceştia, cei mai slabi parametri îi prezenta Hagi. Cît a stat la Luceafărul, pe 17 probe de verificări, acesta avea o capacitate aerobă medie de 79% din cea normală. Pentru doctorul Cristea, îngrijorătoare erau şi fluctuaţiile: între 106% (adică foarte bine) la 1 septembrie 1980 şi 51% (catastrofal) doi ani mai tîrziu. Acest 51% însemna că, din punct de vedere medical, efortul pe care-l putea depune Hagi se situa doar la jumătatea capacităţii normale!

Doctorul Cristea explică: "Hagi avea, de departe, cea mai bună capacitate anaerobă: 120-125% în raport cu cea normală. Asta s-ar traduce prin aceea că el putea accelera formidabil, însă pe un interval de timp scurt. Organismul său nu era făcut pentru a susţine un efort prelungit. Numai că un mijlocaş trebuia să-şi asume un mare travaliu, mai ales că, nefiind un tip combinativ, lui Hagi îi cam plăcea să «care» mingea. De aceea m-am adresat doctoriţei Pufulete, de la Centrul de Medicină Sportivă. Am întrebat-o: «Doamnă, ce mă fac cu ăsta?»". Elisabeta Pufulete l-a supus pe Hagi unui control complex, ale cărui concluzii, comunicate doctorului Cristea, au fost: 1. putere maximă aerobă - slabă; 2. economie cardiovasculară în efort - slabă; 3. economie respiratorie în efort - relativ bună". Interpretînd aceste rezultate, doctorul Cristea a notat în fişa lui Hagi, cu pix roşu, următoarele: *"Se remarcă adaptare defectuoasă la efort între frecvenţa cardiacă 132-156 pe minut. Economie cardiovasculară foarte slabă (gol de adaptare). Recomandări: atenţie în procesul de antrenament pe exerciţiul de respiraţie! Concret, se recomandă: 1. angrenare treptată în efort, cu încălzire prelungită; 2. în procesul de antrenament se va insista pe exerciţiile la care frecvenţa*

cardiacă se situează între 132-156 pe minut; 3. antrenament individual".

Ce înseamnă toate astea? Că organismul lui Hagi funcţiona fără probleme la un puls mai mic de 132 pe minut sau mai mare de 156 pe minut. Şi că jucătorul avea "groapă de adaptare": dacă-şi lua mingea de la propriul careu, se sufoca înainte de a ajunge la cel advers. De aceea, pînă să remedieze aceste probleme printr-o pregătire specială, antrenorii săi trebuiau să-l distribuie pe un post cu travaliu mai redus, de exemplu atacant, nicidecum pe unul gen mijlocaş-maratonist.

După ce i-au parvenit rezultatele controlului de la Centrul de Medicină Sportivă, Pigulea s-a hotărît: în nici un caz nu-l va trimite pe Hagi acasă, cum îi sugerase iniţial doctorul Cristea. Era o absurditate să renunţi la un jucător care, chiar şi cu problemele pe care le avea, dădea goluri şi cîştiga meciuri singur. Primele indicaţii ale lui Pigulea către Hagi, după acel control, au fost: "Joci în jumătatea lor, nu mai treci centrul terenului, înapoi. Laşi apărarea în seama altora, că are cine s-o facă".

Pe Gică îl necăjea faptul că, independent de voinţa lui, devenise un caz. Se pregătise ireproşabil, nu supărase pe nimeni, iar dintr-o dată, acolo, la Luceafărul, toată lumea discuta de el ca de un fotbalist cu viitor incert. Îl chinuia o întrebare: ce putea face ca să iasă din situaţia aceea? Tot el şi-a oferit răspunsul: "Trebuie să joc şi mai bine, să dau şi mai multe goluri!". Frumos zis, dar era oare posibil?

Pe prima scenă

Din fericire, acolo, sus, e cineva care veghează ca strîmbătăţile să fie mai puţin strîmbe, ca nedreptăţile să nu devină eterne. Într-una din zilele acelea, cînd era sfîşiat de îndoieli, Hagi a fost sunat de Iosif Büksössi: "Gică, să fii pregătit, că o să te cheme Lache Haşoti, să joci la Bacău!". Era o veste formidabilă. Alături de alţi trei juniori, Matache, Popovici şi Mihale, care, ca şi el, făcuseră parte din formaţia ce disputase finala campionatului naţional de juniori (acel 2-4 cu Corvinul), Hagi fusese inclus în lotul primei echipe a Constanţei pentru ediţia 1982-'83 a Diviziei A. Numai că din lot făceau parte 24 de jucători, iar de la simpla enumerare printre aceştia la prezenţa pe gazon era o cale lungă. Acum, nea Ioji venea cu vestea că debutul lui Gică în prima divizie era iminent. Ultimele evoluţii, mai ales cea de la Sibiu, nu-l lăsaseră indiferent pe antrenorul Haşoti, machedon şi el, ca mulţi dintre fotbaliştii Litoralului. Dar dacă, totuşi, Haşoti se va răzgîndi?

Nu, Haşoti nu putea să se răzgîndească, pentru că formaţia sa avea nevoie de sînge proaspăt. FC Constanţa era o echipă bătrînă, iar asta se reflecta şi în clasament: locul 15 după primele 5 etape, cu o zestre de

numai 3 puncte (o victorie, un egal şi 3 înfrîngeri). "11"-le de bază arăta astfel: Costaş (29 de ani) - Purcărea (23), Antonescu (37), I. Constantinescu (33), Caramalău (25) - Gache (25), Vanea (30), Buduru (29) - Petcu (25), Peniu (29), I. Moldovan (28). Deci, o medie de 28 de ani şi jumătate. În acel moment, Dumitru Antonescu, la 37 de ani împliniţi, era cel mai vîrstnic jucător din Divizia A.

Sîmbătă, 11 septembrie 1982, Hagi a debutat în Divizia A! Caseta publicată în "Sportul" de luni, 13 septembrie, arăta astfel:

SC Bacău - FC Constanţa 3-0 (1-0)

Stadion "23 August" din Bacău; timp frumos. Şuturi: 23-7 (pe poartă: 12-2). Cornere: 12-1. Goluri: Movilă (min. 15, 46), Şoşu (min. 88).

SC Bacău: Mangeac - Andrieş, Lunca, CĂRPUCI, Penoff (min. 85 Viscreanu) - C. SOLOMON, ŞOŞU, MOVILĂ - Şoiman, Antohi (min. 65 I. Solomon), CHITARU.

FC Constanţa: COSTAŞ - Purcărea, I. CONSTANTINESCU, Matache, Caramalău - Hagi, Gache, Vanea - Petcu (min. 75 Rusu), Peniu (min. 70 Buduru), Mănăilă.

Arbitri: R. Matei - D. Petrescu, M. Niculescu (toţi din Bucureşti).

Cartonaşe galbene: Vanea, Mănăilă, Hagi, Caramalău.

Caseta vorbea de la sine. Băcăuanii au dominat autoritar, fapt semnalat şi în cronica din "Sportul": "Jocul a avut aproape tot timpul un singur sens, spre poarta lui Costaş". Hagi, care l-a transformat pe Buduru în rezervă, a primit cartonaş galben la primul său meci în Divizia A, pe motiv că, din exces de zel, a făcut un fault mai tare. Cronicarul, Mihai Ionescu, n-a scris nici un cuvînt despre debutul unui jucător de 17 ani, 7 luni şi 6 zile. Acelaşi Mihai Ionescu care, devenind secretar federal cu probleme de juniori, avea să se mai ciocnească de cîteva ori cu Hagi. Un fotbalist pe care era evident că nu-l agreează.

Miercuri, 15 septembrie, mare eveniment la Baia Mare: echipa locală a primit vizita celebrei Real Madrid, în primul tur al Cupei Cupelor. Pe malul Săsarului, la poalele Munţilor Gutîiului, au poposit Camacho, Gallego, Stielike, Juanito, Santillana, precum şi ilustrul lor antrenor, Alfredo Di Stefano. Meciul s-a încheiat nedecis, 0-0, un rezultat onorabil pentru băimăreni, care două săptămîni mai tîrziu aveau să piardă returul de la Madrid cu 2-5.

Hagi ţinea mult să vadă meciul de la Baia Mare, pentru că nu în fiecare zi venea Real Madrid în România. Numai că marţi, în preziua jocului respectiv şi la exact trei zile după ce debutase în Divizia A, el se îmbarcase în avionul de Dubai, împreună cu colegii săi din naţionala de juniori.

Sechestrat în Dubai

Echipa lui Pigulea urma să dispute două meciuri amicale cu naţionala Emiratelor Arabe Unite, la Sharjah. Avionul ce-i avea la bord pe tricolori a făcut o escală în capitala Iordaniei, Amman. Acolo, prima surpriză: iordanienii le-au spus românilor că nu-şi mai pot continua călătoria spre Emirate, chiar dacă avionul cu bagaje plecase deja! Autorităţile de la Amman şi-au motivat decizia prin aceea că meciurile de la Sharjah au fost anulate de un anumit domn Zacour, care, ca să fie mai convingător, a semnat şi un fax "din partea FRF". Zacour era un impresar libanez stabilit în Brazilia. În prealabil, acesta ceruse federaţiei de la Bucureşti să se ocupe el de turneul românilor în Emirate, contra unui comision, evident. Numai că, fiind vorba de o reciprocitate între cele două federaţii, nu se mai justifica implicarea unui intermediar.

Jucătorii români au dormit o noapte la un hotel sărăcăcios din Amman. Ziua se topeau de cald, iar noaptea dîrdîiau de frig. Miercuri, 15 septembrie, conducătorul delegaţiei, "Fofa" Dumitrescu, a anunţat că lucrurile s-au lămurit. După încă o escală, la Abu Dhabi, capitala Emiratelor, avionul a aterizat noaptea, la ora 3:30, pe aeroportul din Dubai, de unde echipa urma să-şi continue călătoria spre Sharjah cu autocarul. În aeroportul din Dubai, alt necaz: cinci membri ai delegaţiei nu aveau voie să intre în Emirate, pentru că aveau pe paşapoarte viza israeliană! Cei cinci erau: antrenorul secund Costică Toma, doctorul Eugen Cristea, jucătorii Hagi, Barba şi Bucico. Adversităţile politico-istorice dintre arabi şi israelieni făceau victime în rîndul unor cetăţeni români care n-aveau nici o treabă cu vreuna din părţi. Doar nu i-o fi trecut cuiva prin cap că în trupul firav al lui Gică Hagi s-ar ascunde vreun terorist feroce!

În crucea nopţii, arabii erau de neînduplecat: cei cinci trebuie să se întoarcă acasă! "Fofa" Dumitrescu, care vorbea foarte bine engleza, a jucat însă tare: "Dacă-i aşa, atunci ne întoarcem toţi". A venit ministrul sporturilor din Emirate, care i-a dat 200 de dolari lui Toma, să cumpere mîncare pentru cei cinci captivi, pînă dimineaţa, "cînd o să se rezolve totul". Restul delegaţiei a plecat cu autocarul spre Sharjah. Toma şi Cristea n-au dormit deloc. Doar jucătorii, Hagi, Barba şi Bucico, s-au întins pe băncuţe, acolo, în aeroport. Somnul i-a furat repede, pentru că erau rupţi de oboseală. A doua zi, pe la ora 11, au venit nişte oficiali arabi şi i-au scos pe cei cinci români din aeroport, ducîndu-i cu o maşină la Sharjah. Le-au oprit însă paşapoartele, spunîndu-le că le vor fi înapoiate la plecarea din Emirate.

Primul meci s-a disputat chiar în seara acelei zile, pe 16 septembrie,

în nocturnă. Scor: 1-1, golul nostru fiind marcat de Mateuţ, spre sfîrşitul partidei. Două zile mai tîrziu, arabii, hotărîţi să ne bată, ne-au rezervat două surprize. În primul rînd, n-au mai pus meciul seara, în nocturnă, ci după-amiază, cînd ardea soarele mai tare. Apoi, n-au mai venit cu naţionala de juniori, ci cu cea de tineret. De bătut, ne-au bătut fără probleme: 4-1. Pentru România, golul de onoare a fost înscris de unul dintre "sechestraţii din aeroport": Gică Hagi.

În ziua dintre meciuri, românii au ţinut să viziteze bazarul din Sharjah. În faţa hotelului "Holiday Inn" (ai cărui patroni erau italieni), cîţiva taximetrişti i-au invitat, elegant, să urce în maşinile lor. Antrenorul secund, Costică Toma, şi-a sfătuit conaţionalii: "Nu urcaţi, mă, că ne iau ăştia pielea de pe noi!". Şi au pornit românii pe jos, cale de vreun kilometru, înfruntînd vitejeşte căldura ucigătoare. Ei înainte şi taximetriştii după ei! Limuzinele mergeau încet, la mică distanţă de grupul de fotbalişti. Ritualul s-a repetat la întoarcere, cînd românii trăgeau după ei şi cîte-o scoşă, două cu ce cumpăraseră din bazar. La hotel, unul din patronii italieni i-a luat la rost pe şefii delegaţiei noastre: "Băi, fraţilor, voi nu sînteţi întregi la minte? Păi, pe canicula asta mergeţi voi pe jos? De-aia am trimis maşinile, să nu vă doboare căldura!". Alor noştri le venea să-şi dea palme: taxiurile pe care le refuzaseră ei circulau gratuit!

Miercuri, 22 septembrie, la patru zile după acel 1-4 de la Sharjah, Hagi a jucat într-o etapă intermediară de Divizia B. La Bucureşti, Autobuzul - Luceafărul 2-1, golul juniorilor fiind înscris chiar de Hagi, din penalty, în minutul 80.

Două zile mai tîrziu, în "Sportul" au apărut - ca de obicei, cu mare întîrziere - primele informaţii despre turneul din Emirate. Antrenorul Marcel Pigulea continua să se plîngă că "printre posturile deficitare se află cel de mijlocaş ofensiv". Ziarul, se înţelege, nu strecura nici o vorbă despre aventurile din Amman şi Dubai.

Tot pe 24 septembrie, Hagi a jucat o nouă partidă în Divizia B: Luceafărul - Gaz Metan Mediaş 2-1, meci devansat din etapa a opta. Au marcat: Mateuţ (min. 10), Hagi (min. 74), respectiv Albotă (min. 60). Încă o dată, Gică Hagi, cel cu "capacitatea aerobă redusă", aducea victoria echipei sale.

E timpul pentru un time-out. Trăgînd linie după meciul cu Gaz Metan Mediaş, rezultă că, într-un interval de trei săptămîni (2-24 septembrie 1982), Hagi a jucat 7 partide pentru 3 echipe (Luceafărul, Farul şi naţionala de juniori), a înscris 6 goluri, a străbătut mii de kilometri, cu avionul şi autocarul, pe traseul Bucureşti - Sibiu - Bucureşti - Bacău -

Bucureşti - Amman - Dubai - Sharjah - Bucureşti. Pentru un adolescent de 17 ani şi jumătate, era poate prea mult. Dar Gică nu era un adolescent oarecare. Era liderul unei generaţii care avea ceva de spus.

Mîndria neamului Hagi

Sîmbătă, 2 octombrie 1982. O zi memorabilă: Hagi a apărut pentru prima dată pe stadionul din Constanţa, în Divizia A! Campionatul ajunsese la etapa a 9-a, iar FC Constanţa ocupa locul 15 (din 18), cu doar 5 puncte, golaveraj 10-19. Pe Litoral venea o echipă periculoasă, Sportul Studenţesc.

Cînd antrenorul Haşoti l-a anunţat că va fi titular, Gică a devenit brusc agitat. Se mişca de colo-colo prin vestiar, negăsindu-şi locul. E drept, debutase deja în prima divizie, la Bacău, în urmă cu trei săptămîni, dar acum era cu totul altceva. I se împlinea visul din copilărie, de a juca pe stadionul cel mare al Constanţei, "1 Mai", în faţa a mii de spectatori. Adversari îi erau fotbalişti renumiţi, Iorgulescu, Munteanu II, Terheş, Mircea Sandu. Iar la cîrma lor - nea Titi Ardeleanu, antrenorul care l-a convocat pe Gică prima dată la un lot naţional, cel de cadeţi. Simeria... Montaigu...

În tribune au luat loc 12.000 de oameni. Printre ei, membrii neamului Hagi: părinţi, surori, unchi, mătuşi, verişori... Toţi erau mîndri că unul de-al lor reprezintă oraşul, acolo jos, pe gazon.

Echipele:

FC Constanţa: Costaş - MĂNĂILĂ, Zahiu, I. Constantinescu (min. 62 TURCU), Caramalău - Vanea (min. 62 Bătrîneanu), Gache, Buduru - Petcu, Peniu, Hagi.

Sportul Studenţesc: Speriatu - M. Mihail, Iorgulescu, Cazan, Munteanu II - TERHEŞ, PANĂ (min. 87 Munteanu I), O. Ionescu - Fl. Grigore, M. SANDU, Bucurescu (min. 88 Chihaia).

Bucureştenii au cîştigat cu 2-0, prin golurile înscrise de Mircea Sandu (min. 45) şi Florin Grigore (min. 59). Meciul s-a rupt în finalul primei reprize, cînd vîrful de lance al "studenţilor", Mircea Sandu, supranumit Naşu', a scos din amorţeală tabela de marcaj. Hagi s-a zbătut mult, dar, prins în cleştele Terheş - Mihail Marian - Iorgulescu, n-a avut prea mult spor. Centrările sale de pe stînga nu au fost valorificate de "vîrful" Peniu.

Pentru Gică a fost un debut trist. Deşi el, personal, a avut parte de cîteva ropote de aplauze (poate şi pentru că era mezinul constănţenilor), echipa lui Haşoti a fost huiduită copios. Prin asta, spectatorii taxau evoluţiile tot mai modeste ale formaţiei lor de suflet, prăbuşită pe locul 17, penultimul. După 9 etape, adică un sfert din campionat, în urma Constanţei mai era doar Timişoara.

Sîmbăta următoare, pe 9 octombrie, Hagi n-a jucat la Rîmnicu Vîlcea, în partida Chimia - FC Constanţa 2-0. O zi mai tîrziu, el a apărut însă în formaţia Luceafărului, în meciul de Divizia B pe care "elevii" lui Pigulea îl disputau la Tîrgu-Jiu, cu Pandurii. Lui Gică i-a ieşit o evoluţie fantastică, cu două goluri şi faze cum gorjenii nu mai văzuseră vreodată pe terenul lor. Scor final: Pandurii - Luceafărul 1-4, prin golurile lui Rădulescu (min. 51), respectiv Săndoi (min. 35), Ţîrlea (min. 60) şi Hagi (min. 70 şi 73). La ultima reuşită a oaspeţilor, Gică Hagi şi-a ridiculizat adversarii, driblîndu-i pe toţi cei ce i-au ieşit în cale şi înscriind în poarta goală. De ciudă, portarul de la Pandurii a părăsit terenul de joc, spunîndu-i antrenorului să bage pe altul în poartă, pentru că el nu mai apără. Nefericitul a fost convins cu greu să nu se lase definitiv de fotbal...

La trei zile după episodul Tîrgu-Jiu, Luceafărul a jucat la Săcele, în judeţul Braşov (nici o legătură cu Săcele de Constanţa, satul în care s-a născut şi a copilărit Gică Hagi!). Federaţia hotărîse ca miercuri, 13 octombrie, să se dispute o etapă intermediară, a 11-a, în Divizia B. Rezultat: Precizia Săcele - Luceafărul 2-5 (1-3), golurile oaspeţilor fiind marcate de Hagi (min. 8, 20, 73, 76) şi Videscu (min. 30). Aşadar, Gică Hagi a punctat de patru ori în 90 de minute, făcîndu-i să pară caraghioşi pe toţi cei ce au încercat să-i stea în cale.

După alte trei zile, pe 16 octombrie, Hagi se afla din nou acasă, pe Litoral, pentru meciul FC Constanţa - Corvinul Hunedoara. În tribune, un viespar: 12.000 de oameni au venit să asiste la încercarea disperată a echipei lor de suflet de a întrerupe şirul eşecurilor. Printre ei, din nou, părinţii, surorile şi toate rubedeniile lui Gică.

Hunedorenii aveau o trupă de primă mînă, construită cu migală de Mircea Lucescu, înainte de a fi fost numit la cîrma echipei naţionale. Mai mult de jumătate dintre titularii Corvinului erau internaţionali.

FC Constanţa: Costaş - Mănăilă, Turcu, ZAHIU, Caramalău - S. Petcu, I. Constantinescu (min. 64 Rusu), GACHE - Bătrîneanu (min. 59 Purcărea), Peniu, HAGI.

Corvinul: IONIŢĂ - Rednic, Dubinciuc, ANDONE, BOGDAN - MATEUŢ, Oncu, I. Petcu - Gabor (min. 89 Dumitrache), Cojocaru (min. 46 KLEIN), Nicşa.

Printre adversarii lui Hagi se număra, aşadar, şi Mateuţ, colegul lui de la Luceafărul! Din nou Mateuţ, ca şi în finala campionatului naţional de juniori, cîştigată de Corvinul cu 4-2, la Bucureşti, cu patru luni în urmă. Hagi îi mai cunoştea de la Luceafărul pe Mircea Rednic şi pe Romulus Gabor, care făcuseră parte dintr-o grupă mai mare cu doi ani, UEFA '81.

Arbitru a fost Nicolae Rainea, care în vara acelui an participase, în Spania, la al treilea Campionat Mondial al vieţii sale, după RFG '74 şi Argentina '78.

Hunedorenii, pe care-i despărţeau patru zile de întîlnirea cu FC Sarajevo, din Cupa UEFA, au menţinut scorul de 0-0 pînă în minutul 56, cînd Gache a reuşit să marcheze. Se părea că, în sfîrşit, a ieşit soarele şi pe uliţa constănţeană. Numai că, după doar 5 minute, nou intratul Klein a egalat, iar spre final (min. 85) Gabor a adus victoria echipei ardelene. Era acelaşi Gabor care, cu exact un an în urmă, uimea planeta la Campionatul Mondial de juniori, din îndepărtata Australie.

Sub titlul "Naufragiul continuă", ziarul "Sportul" avea să consemneze: "Formaţia de pe Litoral, ca o navă fisurată după o puternică furtună, cu toate încercările individuale ale unora dintre componenţi, n-a putut nici de astă dată să termine, pe propriul teren, învingătoare". Cînd a vorbit de "încercările individuale ale unora dintre componenţi", autorul articolului trebuie să se fi gîndit în primul rînd la Hagi.

În urma acelei partide, Corvinul a săltat de pe locul 5 pe 4, fiind devansat doar de Dinamo, Sportul Studenţesc şi Universitatea Craiova. În schimb, FC Constanţa a coborît pe ultima poziţie, a 18-a, cu 5 puncte din 11 meciuri (două victorii, un egal şi opt înfrîngeri), golaveraj 11-25. Elanul, valoarea şi ambiţia unui "marinar" de nici 18 ani nu erau suficiente pentru a salva de la naufragiu un "vapor" ce lua apă pe la toate încheieturile. E drept, "bătrîni" mai aveau şi alţii (chiar în aceeaşi etapă, FC Argeş a învins pe FC Olt cu 2-1, avîndu-i în teren pe ambii antrenori: Nicolae Dobrin - 35 de ani şi Constantin Cîrstea - 33 de ani), dar în lotul Constanţei se adunaseră, totuşi, prea mulţi veterani.

În chiloţi, la marginea şoselei

Gică Hagi s-a întors, necăjit, la Bucureşti. A urmărit tot mai atent prestaţiile echipelor româneşti în cupele europene: Dinamo - Aston Villa 0-2 (două goluri Garry Shaw); Corvinul - FC Sarajevo 4-4 (scorul trecînd prin 0-2 şi 4-2); Shamrock Rovers - U. Craiova 0-2 (goluri Irimescu şi Balaci). Celui mai bun junior român al momentului nu-i era indiferentă evoluţia "pieţei cluburilor" din ţară. Cine ştie, mîine-poimîine trebuia să aleagă...

Luceafărul şi-a continuat periplul prin "B": 0-2 cu Chimica Tîrnăveni (ambele goluri ale ardelenilor au fost marcate de Florin Hîncu, cel cu care se întîlnise Gică în finala Cupei Speranţelor, la Constanţa, cu 6 ani în urmă, şi care apoi îi fusese coleg la Luceafărul), 1-4 cu Dinamo Victoria Bucureşti (echipa Securităţii se grăbea să ajungă în Divizia A şi, de acolo,

în cupele europene). Apoi, cu Costică Toma la cîrmă (Pigulea era plecat în Austria, la un curs de perfecţionare), juniorii români s-au deplasat la Moreni, pentru un nou amical cu Bulgaria. Ei aveau de răzbunat ruşinea din dimineaţa aceleiaşi zile, cînd, la Bucureşti, în meciul formaţiilor de juniori II, bulgarii cîştigaseră cu 4-0! Antrenorul echipei lui Dănuţ Lupu era Aurică Măndoiu, vechea cunoştinţă a lui Gică Hagi.

Pe atunci, la Moreni nu existau vestiare cît de cît civilizate. Componenţii ambelor formaţii s-au echipat la marginea terenului şi a drumului ce trecea pe lîngă stadion. Mai claxona o maşină, se mai minuna un trecător - doar nu le era dat să vadă în fiecare zi 30 de tineri ce-şi dau jos nădragii la marginea şoselei!

După 40 de minute, la Moreni, bulgarii conduceau cu 2-0. Imediat după pauză, ei şi-au mărit avantajul la 3-0. Aceiaşi bulgari care, la Phenian, cu două luni în urmă, pierduseră în faţa românilor cu 0-3... "Din minutul 43, cînd a primit golul 3, echipa noastră se avîntă spre poarta oaspeţilor, atacă însă dezordonat, cu toate eforturile pe care le fac Hagi şi Mateuţ, acesta din urmă marcînd şi singurul gol al tricolorilor, în minutul 77". ("Sportul", 28 octombrie 1982). România: Stîngaciu - Rus, Meszaros, Achim, Bănuţă - Săndoi, Grosu, Mateuţ - Hagi, Ţîrlea, Văsîi. Tot căutîndu-şi locul ideal în cadrul "orchestrei", Hagi, "dirijorul", a ajuns extremă dreaptă.

"Sportul" din 29 octombrie a consemnat cîteva răspunsuri la întrebarea "Ce jucători aţi remarcat din echipa noastră?". Traian Ionescu (antrenor): "Am venit să văd o echipă care se pregăteşte de trei ani şi n-am văzut nici o echipă, ci doar doi jucători: Hagi şi Bănuţă". Ilie Oană (antrenor): Nu pot remarca decît pe numărul 5, Săndoi". Cornel Simionescu (federal): "Doar Hagi". Costică Rădulescu (antrenor): "Hagi - dar fără superficialităţile din unele faze, Mateuţ - pentru hărnicie, Ţîrlea - minus ratările". Constantin Ştefan (antrenor): "Hagi şi Ţîrlea, ambii din atac. Foarte slabă apărarea". Florin Popescu (arbitrul meciului): "Mateuţ şi Hagi". Mihai Ionescu (secretar al FRF): "Relativ bine au jucat doar Hagi, Mateuţ şi Săndoi". Din cei 7 chestionaţi, 6 au pronunţat numele lui Hagi.

La Bucureşti, abia coborît din autocarul de Moreni, Gică a sărit în trenul de Constanţa. Divizia A ajunsese la etapa a 13-a, iar echipa lui Haşoti era pe punctul de a pierde orice şansă de salvare. Sîmbătă, 30 octombrie, în timpul partidei cu ASA Tîrgu Mureş, pe Litoral bătea un vînt turbat, care ducea mingea pe traiectorii ciudate.

Echipele:

FC Constanţa: Costaş - Mănăilă (min. 32 Purcărea), ANTONESCU, Zahiu, Turcu - Gache, HAGI, Rusu (min. 75 Matache) - Petcu, PENIU, I. Moldovan.

ASA Tîrgu Mureş: Biro II - JENEI, Ispir, Bölöni, Gall - Monoki (min. 55 Cernescu; min. 72 Varga), C. ILIE, DULĂU - CIORCERI, Biro I, HAJNAL.

În minutul 33, cei 8.000 de spectatori au sărit în aer: 1-0 pentru FC Constanţa, printr-un penalty transformat de Petcu. Două minute mai tîrziu, tribunele au îngheţat: Zahiu a fost eliminat şi echipa lui Haşoti era condamnată să joace mai mult de o repriză în inferioritate numerică. Se anunţau vremuri grele pentru constănţeni...

Meciul a fost descris cu fidelitate de unul dintre ziariştii de clasă ai "Sportului", Eftimie Ionescu: "În prima repriză, bune ocazii de a înscrie a avut juniorul Hagi, în minutele 10 şi 42. (...) Tot printr-o splendidă acţiune personală a lui Hagi (cel mai bun de pe teren, împreună cu tîrgmureşeanul Ciorceri) începe şi repriza secundă, dar scorul rămîne 1-0. (...) Vine minutul 69, cînd Hagi (iarăşi el!) pătrunde în careu şi Ispir îl faultează. Penalty. Execută Petcu, slab şi neplasat, şi Biro II respinge. Momentul psihologic al jocului. Nu numai că gazdele n-au reuşit desprinderea, dar Bölöni şi coechipierii lui, scăpaţi de acel moment greu, vor evolua foarte energic şi mult mai curajos în atac". Pe acest fond a venit golul egalizator, marcat de Hajnal în minutul 80. Şi a fost o minune că dobrogenii au rămas totuşi cu un punct, pentru că, pe final, oaspeţii au ratat trei ocazii uriaşe. Cu doar 6 puncte din 26 posibile (golaveraj 13-28), FC Constanţa şi-a "consolidat" ultimul loc în clasament. Învingătoare în aceeaşi etapă, "Poli" Timişoara, ocupanta locului 17, a depăşit-o cu două puncte. "Marinarii" stăteau pe un butoi cu pulbere. Cineva trebuia să plătească pentru dezastruosul sezon de toamnă. Şi, conform aşteptărilor, a plătit antrenorul Emanoil Haşoti. Locul acestuia a fost luat de cuplul Constantin Tîlvescu (principal) - Constantin Mareş (secund).

Ciudat sport şi fotbalul ăsta: un jucător face minuni de vitejie, dar nu-şi poate scăpa antrenorul de ghilotină. Totuşi, undeva, plusurile se contabilizează. De exmplu, în pixul lui lui Eftimie Ionescu, care simte nevoia să revină cu o notiţă: "Hagi, apariţie timpurie (şi, sperăm, nu meteorică) pe prima scenă. (...) Doi jucători au dominat meciul de la Constanţa: Hagi, 17 ani, şi Ciorceri, 27 de ani".

Cînd aceste rînduri apăreau în ziar, Hagi era deja în Germania răsăriteană, pentru două meciuri amicale. În primul, marţi, 2 noiembrie, la Plau-am-See, RDG - România 0-0. Două zile mai tîrziu, într-o altă localitate micuţă, Ludwigslust, din nou egalitate: 1-1. Hagi a marcat spre finalul primei reprize (min. 36), nemţii au egalat cu cîteva minute înainte de sfîrşitul partidei (min. 73). Echipa României: *Barba - Rus, Meszaros, Achim, Varga - Mărgărit, Săndoi, Bobaru (Szel), E. Radu - Ţîrlea, Hagi.*

În cupele europene, partide retur, Aston Villa - Dinamo 4-2 (alte trei goluri Garry Shaw, după cele două de la Bucureşti), U. Craiova - Shamrock Rovers 3-0 (două goluri Cîrţu, plus un autogol al irlandezilor), FC Sarajevo - Corvinul Hunedoara 4-0 (Dumitrache şi Gabor eliminaţi, pentru că l-au bătut pe arbitru ca-n Vestul Sălbatic).

Victimă: Iordache

Gică Hagi nu va uita niciodată ziua de sîmbătă, 6 noiembrie 1982. Atunci, la 48 de ore de la golul înscris în poarta Republicii Democrate Germane, el a călcat pentru prima dată în viaţă pe gazonul stadionului Steaua. FC Constanţa, codaşa Diviziei A, înfrunta formaţia militară, ocupanta locului 4. Nimeni nu se îndoia de victoria Stelei, singura întrebare era care vor fi proporţiile scorului.

Gică s-a întors din RDG după miezul nopţii. De la Otopeni s-a dus direct la hotelul "Palas", unde se aflau în cantonament jucătorii Farului. Iosif Bukossi nu se culcase, îl aştepta pe el. "Ai venit, măi, copile?". "Am venit, nea Ioji". "Cum a fost la nemţi?". "Bine, mi-au dat şi o cupă pentru cel mai tehnic jucător". "Ţi-e foame?". "O-ho!". Bukossi îi pregătise un pachet consistent. Ştia că, după un drum lung, Gică vine flămînd. "Ia şi mănîncă, *Gigi,* să nu mai rămînă nimic!". Tînărul jucător a înfulecat tot ce-i dăduse nea Ioji, apoi a trecut la culcare. Într-un minut era în lumea viselor. În aceeaşi zi, după-amiază, urma să se dispute meciul cu Steaua.

Evident obosit, Hagi a fost lăsat de Tîlvescu pe banca de rezerve. La pauză, cînd Steaua conducea cu 1-0 (gol Minea, min. 11), antrenorul constănţean l-a introdus pe Gică în locul veteranului I. Constantinescu. A intrat apoi şi Petrică Buduru în locul lui Ion Moldovan. Ce s-a întîmplat mai departe, aflăm din cronica lui Stelian Trandafirescu, intitulată "Un junior (Hagi) stopează echipa bucureşteană!" ("Sportul", 8 noiembrie 1982): "După pauză, FC Constanţa, care adusese în teren pe talentatul junior Hagi, a încercat... marea cu degetul". Peniu a egalat (min. 68), după care, "stupoare în tribune: în minutul următor putea fi 1-2, Mănăilă trimiţînd cu capul peste bară la centrarea lui Hagi". Cu un sfert de oră înainte de final, Gabi Balint (fostul jucător al Luceafărului, transferat de la Gloria Bistriţa la Steaua după terminarea junioratului) a ratat din careu, apoi tot el a făcut 2-1, printr-un gol norocos, bară-gol, din afara careului. Putea fi 3-1 în minutul 87, cînd Gache a respins de pe linia porţii, dar faza meciului avea să se deruleze peste mai puţin de 60 de secunde: "În minutul 88, Hagi va înscrie senzaţional (ce şut cu efect!) de la distanţă".

Aşa se încheie cronica din "Sportul". Ea trebuie completată cu cîteva

precizări. În poarta Stelei se afla Vasile Iordache, cel care în primăvara lui '81 făcuse un meci senzaţional pe Wembley, Anglia - România 0-0, în preliminariile Campionatului Mondial. În 1982, Iordache a stat cîteva luni departe de gazon, din cauza unor prelungite crize de sciatică. Pentru a reveni în echipă, el a ales un meci mai uşor, cel cu "lanterna roşie" a campionatului. De unde să ştie că se va găsi un puşti, Hagi, care să tragă nebuneşte de la 35 de metri?

Acel meci merită reţinut şi prin prisma componenţei celor două formaţii:

Steaua: Iordache - IOVAN, Fl. Marin, Sameş, Eduard (min. 88 Fodor) - MINEA, Balint, Mureşan - Majearu (min. 63 D. Zamfir), Cîmpeanu II, BARBU.

FC Constanţa: COSTAŞ - Purcărea, ANTONESCU, Matache, Caramalău - GACHE, I. Constantinescu (min. 46 HAGI), Mănăilă - Petcu, Peniu, I. Moldovan (min. 58 Buduru).

Prin acest 2-2, Steaua a coborît de pe locul 4 pe 6, iar FC Constanţa a rămas ţintuită pe ultimul loc. Pentru cele două poziţii pierdute de "militari", "vinovat" era cel mai tînăr jucător de pe teren: Gică Hagi.

Printre spectatorii din Ghencea a fost şi unul aflat în misiune de serviciu. Se numea Mircea Lucescu şi era antrenorul primei reprezentative a României. După meci, acesta a coborît pe gazon, l-a luat de gît pe Hagi şi i-a zis: "Băiete, din acest moment eşti jucător la echipa naţională!".

E timpul pentru un nou time-out. Şi pentru cîteva constatări. Între 2 octombrie şi 6 noiembrie 1982, deci în decurs de 5 săptămîni, Hagi a jucat 11 partide (cu o medie de un joc la trei zile), remarcîndu-se în 9 dintre ele şi înscriind 8 goluri: 6 pentru Luceafărul, unul pentru Farul şi unul pentru naţionala de juniori a României. Adăugînd antrenamentele şi interminabilele deplasări (Constanţa - Bucureşti - Tîrgu Jiu - Săcele - Bucureşti - Constanţa - Bucureşti - Moreni - Bucureşti - Constanţa - Bucureşti - Berlin - Bucureşti), rezultă un program infernal. Lui Hagi, acest interminabil maraton nu i se părea o corvoadă. Pentru el, important era să joace cît mai bine. Pînă în ziua cînd Mircea Lucescu i-a spus că-l va promova în prima reprezentativă, încă îl mai obseda gîndul că, nu demult, cineva îi pusese eticheta "inapt pentru fotbal"...

Bodyguardul Costică Toma

La o săptămînă după surpriza din Ghencea, echipa lui Tîlvescu a primit vizita Petrolului Ploieşti, echipă care-l avea ca antrenor pe Viorel

Mateianu. Nerăbdători să-l vadă la treabă pe "noul Maradona", cum deja începuse să i se spună lui Hagi, constănţenii au venit cu mic, cu mare la stadion. Cei 12.000 de spectatori au trăit însă o cruntă deziluzie. "Marinarii" au reintrat în "grafic", pierzînd cu 0-2. Hagi a jucat 90 de minute, pe postul de mijlocaş stînga. Cronicarul "Sportului" a notat: "Jucătorii care s-au zbătut să realizeze ceva au fost cei tineri, Mănăilă, Purcărea şi Hagi".

După meci, Gică a trecut pe acasă, a schimbat cîteva vorbe cu ai săi, apoi a fugit la gară, să prindă trenul de seară spre Bucureşti. A doua zi, la ora 11:00, era prezent pe terenul IV de la "23 August", în formaţia de bază a Luceafărului. Într-un meci contînd pentru Divizia B, echipa lui Pigulea a surclasat pe Carpaţi Mîrşa: 6-2. Golurile juniorilor au fost marcate de Văsîi (două), Bănuţă (două), Rus şi Hagi. Dintre toţi, doar ultimul se afla la al doilea meci în mai puţin de 24 de ore. Situaţia avea să se repete de mai multe ori, pentru că de Hagi trăgeau şi Tîlvescu, şi Pigulea. Ca să-i împace pe amîndoi, Gică juca sîmbătă pentru FC Constanţa şi duminică pentru Luceafărul. Pleca din Bucureşti vineri după-amiază, cu trenul, sau venea cîte cineva de la FC Constanţa (uneori chiar antrenorul Haşoti) să-l ia cu maşina. De cele mai multe ori îl însoţea secundul Costică Toma, care avea grijă să-l aducă înapoi la timp pentru a juca şi în meciurile Luceafărului. Acum, lui Toma îi place să glumească pe tema asta: "Pe vremea lui Ceauşescu, eu am fost primul bodyguard din România!". Bodyguardul lui Gică Hagi.

Lui Marcel Pigulea nu prea îi convenea situaţia. El l-ar fi vrut pe Hagi cît mai odihnit, însă nici Constanţa nu putea renunţa la tînărul jucător, care începuse să tragă echipa după el. Totul se rezolva pe "firul scurt". Preşedintele CJEFS Constanţa, Dumitru Ivan, îi dădea telefon generalului Dragnea, şeful său de la Bucureşti, rugîndu-l să intervină pentru ca Hagi să joace pentru FC Constanţa. Dragnea îi suna pe Pigulea sau pe Toma şi le ordona: "Să ajungă Hagi în oraşul cutare!", unde urmau să evolueze "marinarii". Şi Hagi ajungea, braţ la braţ cu "bodyguardul" Toma.

Dacă lui Hagi îi era frică de cineva, acel cineva se numea Costică Toma. Fostul portar al CCA avea în el o duritate care lui Gică îi amintea de Basericu', paznicul livezii din Săcele. Vai de cei ce ajungeau să-i solicite clemenţă lui "Michi" Toma! Prin '79, un fotbalist de la grupa UEFA '81, Aurel Gheorghieş, a simţit-o pe pielea lui. Pe atunci, unele grupe îşi disputau meciurile din campionatul de juniori duminică dimineaţa, de la ora 8:00, pentru că în restul zilei terenul Luceafărului era mereu ocupat. Într-o astfel de partidă, n-au trecut trei minute şi

Gheorghieş i s-a plîns lui Toma: "Dom' profesor, mă doare burta!". "Taci dracu', stai acolo, că n-ai nimic!", s-a răstit antrenorul. Bietul băiat a încercat să intre şi el în joc, dar după cîţiva paşi s-a întors din nou spre marginea terenului: "Dom' profesor, mă doare burta, nu mai pot!". Toma s-a stropşit şi mai rău la el: "Joacă, bă, puturosule, că te ia mama dracu'!". N-a trecut un minut şi, deodată, Gheorghieş şi-a dat şortul jos, şi-a băgat un deget în fund şi a tulit-o spre parcul de alături! Peste cîteva clipe, din spatele boscheţilor s-a auzit o "detunătură", urmată de un oftat de uşurare...

Semnătură pentru Steaua

Costică Toma era considerat spionul infiltrat de Steaua în "lanul" de talente numit Luceafărul. De-a lungul timpului, el i-a direcţionat sau avea să-i direcţioneze spre Ghencea pe Lăcătuş, Balint, Belodedici, Stîngaciu, Bolba, Rus, Curtean, Iaşko, Sertov. Odată chiar l-a chemat generalul Diaconescu, de la Dinamo: "Tovarăşe Toma, dumneata numai la Steaua ştii să dai jucători? La Dinamo de ce nu dai nici unul? Ce fel de comunist eşti dumneata, dacă nu ştii să împarţi egal la toate cluburile mari?". Toma i-a răspuns: "Tovarăşe general, eu la Steaua am jucat, la Steaua dau jucători. De ce nu puneţi şi dumneavoastră un antrenor dinamovist la Luceafărul?". Deşi avea o putere discreţionară în Ministerul de Interne, Diaconescu l-a lăsat în pace. Ştia că Toma are şi el "proptele" tari, printre generalii de Armată.

În noiembrie '82, Costică Toma şi-a pus în gînd să-i ducă la Steaua pe Hagi şi pe Stîngaciu. Trebuia să acţioneze rapid, pentru că, auzise el, şeful său de la Luceafărul, Marcel Pigulea, voia să-i "plaseze" pe ambii jucători la Sportul Studenţesc. Toma îşi aminteşte: "Eram la Snagov, ne pregăteam la baza CNEFS, unde exista şi o sală gonflabilă. Într-o zi l-am văzut pe Ion Alexandrescu jucînd table cu un colonel de Armată, Vasile Popescu. Alexandrescu, fostul meu coleg de la CCA, era şeful secţiei de fotbal a clubului Steaua. La un moment dat, cei doi au lăsat tablele deoparte şi au venit la mine. Mi-au cerut să-l îndrum pe Hagi spre Steaua. Acelaşi lucru îl urmăream şi eu, numai că Hagi nu prea voia să vină în Ghencea. Mă ruga să nu-l duc la Steaua, îi era teamă că acolo va fi rezervă. Totuşi, pînă la urmă l-am convins. I-am spus că decît să facă armata în poligon ori la curăţat cartofi, mai bine să-şi ia livretul militar dînd cu piciorul în minge".

La cîteva zile după discuţia de la Snagov, lui Costică Toma i s-a spus că este aşteptat, "de mînă cu jucătorul Hagi", la sediul clubului Steaua, de pe Calea Plevnei. Toma îşi continuă povestea: "M-am întîlnit cu Hagi în faţa Operei. El venea de la «23 August», cu autobuzul. L-am dus la

sediul clubului, în Sala de Consiliu, unde ne aşteptau generalul Ion Aurel (comandantul clubului militar), generalul Gomoiu (preşedintele CNEFS) şi Ion Alexandrescu. Gomoiu i-a citit ordinul semnat de generalul Olteanu, ministrul Apărării Naţionale, prin care acesta îl făcea subofiţer de Armată, cu gradul de plutonier major. Ministrul i-a spus lui Hagi că l-ar fi ridicat şi la rangul de ofiţer, dar legea nu permitea acest lucru pentru cei ce nu aveau liceul terminat. Gică se afla abia la începutul clasei a XII-a". Acolo, în faţa celor doi generali, Hagi a semnat o hîrtie prin care îşi dădea acordul să joace la Steaua din vara anului următor, 1983, cînd termina junioratul. Cînd a părăsit clădirea din Calea Plevnei, îi vîjîia capul. Îndoielile nu-i dădeau pace. Nu făcuse, oare, o greşeală? Dacă acolo, la Steaua, nu va prinde un loc în echipă? Ce vor zice tata Iancu şi mana Chiraţa, cînd vor afla că fiul lor nu va merge la facultate, ci la Armată?...

Inamicul Miliţiei

Sîmbătă, 20 noiembrie 1982, Hagi n-a jucat în derbyul codaşelor, "Poli" Timişoara - FC Constanţa. Locul 17 cu locul 18. Bănăţenii au învins cu 4-0, îngropîndu-i pe dobrogeni şi mai rău. Patru zile mai tîrziu, în ultima etapă a turului, Hagi a reapărut însă în formaţia de pe Litoral. Şi nu în orice meci, ci în cel contra liderului la zi, Dinamo Bucureşti. După 16 etape, situaţia la vîrful clasamentului era următoarea: 1. Dinamo - 24 de puncte (golaveraj +22); 2. Sportul Studenţesc - 24 de puncte (+13). Cum studenţii din Regie aveau meci uşor, acasă, contra lui FC Bihor, dinamoviştii aveau neapărată nevoie de victorie pentru a "ierna" pe primul loc.

Numai că n-a fost de acord şi Hagi! Într-o partidă aprigă, acesta a făcut ravagii printr-o apărare considerată "beton". În faţa a 16.000 de spectatori, Hagi şi-a ridiculizat adversarii care i-au ieşit cel mai des în cale, Dragnea, Ion Marin şi Cornel Dinu.

Caseta meciului, aşa cum a fost publicată ea în "Sportul":

FC Constanţa - Dinamo 1-1 (1-0)

Şuturi la poartă: 17-19; pe poartă: 9-9. Cornere: 2-16.

Goluri: Peniu (min. 10), respectiv Augustin (min. 65).

FC Constanţa: Costaş - Purcărea, Antonescu (min. 46 I. Constantinescu), Zahiu, Caramalău - Gache, Petcu, I. Moldovan (min. 46 Rusu) - Mănăilă, PENIU, HAGI.

Dinamo: MORARU - I. Marin, C. Dinu, L. Moldovan, Stredie - Dragnea, AUGUSTIN, Custov - Iordache (min. 46 Mulţescu), Văetuş, Orac (min. 24 Ţălnar).

Cartonaşe galbene: Hagi, Mănăilă, Văetuş, Zahiu.

Cronicarul acelei partide, Paul Slăvescu, a punctat: "La scorul de 1-0, «lanterna roşie» a avut posibilitatea să majoreze scorul spre finalul primei reprize, dar Peniu a fost faultat dur de Dinu, iar Hagi nu l-a putut depăşi şi pe Moraru, ieşit la blocaj (min. 41) (...) După pauză, o excelentă acţiune individuală a tînărului Hagi (azi, cel mai bun jucător constănţean) s-a încheiat cu un şut neaşteptat, din afara careului, Moraru a rămas spectator, dar l-a salvat transversala! (...) După ce Augustin a egalat la un luft al lui Petcu (min. 65), Dinamo revine la linia de plutire, Dragnea şutează în transversală (min. 70), dar ultimele ocazii le au tot constănţenii, prin Hagi (min. 83) şi Rusu (min. 85 - şut în stîlpul din dreapta porţii lui Moraru, poartă rămasă goală!)".

La adăpostul mulţimii, oamenii au simţit nevoia să se descarce, să strige liber, pentru că tot se afla acolo echipa Ministerului de Interne. Puhoiul de lume avea să primească o critică aspră, tovărăşească, în coloanele ziarului "Sportul": "Greu de înţeles maniera nesportivă, persiflantă, a unor spectatori constănţeni, care scandau la adresa dinamoviştilor «Aston Villa!», ca şi cum echipa campioană nu a reprezentat fotbalul nostru". Mai rămînea să fie cerută arestarea celor "necuviincioşi". Erau momente cînd în redacţia "Sportului" tăceau profesioniştii ca să vorbească activiştii. Acolo nu lucrau numai artişti ai cuvîntului, precum Ioan Chirilă, Eftimie Ionescu, Radu Urziceanu sau Mircea M. Ionescu, ci şi parveniţi care nu deosebeau o minge de fotbal de una de rugby. (Unul dintre ei, Pompiliu Vintilă, fusese torţionar notoriu în anii '50. De altfel, pe la colţuri i se spunea "Unghiuţă", pentru că în tinereţe se dovedise foarte zelos în şedinţele de tortură cînd deţinuţilor politici le erau smulse unghiile cu cleştele).

Deşi neînvinsă în 17 etape (8 victorii, 9 remize), Dinamo a încheiat turul abia pe locul 2, cu un punct mai puţin decît Sportul Studenţesc (învingătoare cu 4-1 în faţa lui FC Bihor). "Vinovat": Gică Hagi, cel pentru care evoluţiile fantastice în confruntările cu Dinamo aveau să devină o specialitate. Iar cartonaşul galben primit la Constanţa, pe 24 noiembrie 1982, vorbea de la sine despre înverşunarea cu care tînărul jucător aborda meciurile cu echipa Miliţiei.

Pentru FC Constanţa a fost o toamnă catastrofală. În 17 etape, echipa Litoralului a adunat doar 8 puncte (două victorii, patru remize, 11 înfrîngeri, golaveraj 16-38), ocupînd ultimul loc, la două puncte de "Poli" Timişoara (locul 17) şi la 5 de FCM Braşov şi Chimia Rîmnicu Vîlcea (locurile 15-16). Cum urmau să retrogradeze ultimele 3 clasate, şansele "marinarilor" de a se salva, în cea de-a doua jumătate a campionatului, erau mai degrabă utopice. Nu era suficient că Hagi creştea de la meci la meci.

✦

O notiţă nesemnată, în "Sportul" din 26 noiembrie '82: "Un tînăr fotbalist care se afirmă pe prima scenă: Hagi, un viitor conducător de joc cu... viitor".

✦

26 noiembrie: Luceafărul - Rova Roşiori 1-1, goluri Văsîi (min. 60), respectiv Florea (min. 23). Două zile mai tîrziu, a început "Cupa a 35-a aniversare a Republicii", o competiţie pur propagandistică, la care participau 16 echipe din prima divizie. Spre deosebire de fostul său coleg Belodedici, care a apărut în echipa Stelei, Hagi n-a jucat în formaţia Constanţei. El a urcat cu naţionala de juniori la Băile Herculane, pentru a pregăti primul meci cu Cipru, din preliminariile Campionatului European. Zilnic, alergări prin păduri, exerciţii de gimnastică, un cros de 3,5 kilometri, refacere la bazin. S-a găsit timp şi pentru un amical: 2-2 cu Progresul Herculane, la Mehadia, o localitate apropiată. Pe traseele montane, la tot pasul se iveau indicatoare cu "Atenţie, vipere!". Dar la sfîrşit la noiembrie nu era nici un pericol: viperele intraseră de mult în hibernare.

✦

Pe 4 decembrie, înainte de a decola spre Cipru, Hagi şi colegii săi au urmărit, la televizor, meciul dintre primele reprezentative ale Italiei şi României, din preliminariile Euro '84. Pe Stadio Comunale din Florenţa, deşi din minutul 55 au jucat în 10 oameni (eliminat Ţicleanu), tricolorii lui Lucescu au scos un incredibil 0-0. Incredibil, pentru că squadra azzurra era campioană mondială, titlu pe care-l cîştigase cu numai 5 luni în urmă! Lucescu a reuşit o combinaţie ideală între U Craiova şi Corvinul, cluburi ce au 9 din cei 11 titulari: *Lung - Rednic, Iorgulescu, Ştefănescu, Ungureanu - Ţicleanu, Bölöni, Balaci, Klein - Gabor (min. 58 Andone), Cămătaru (min. 86 Augustin).* La 37 de ani, Mircea Lucescu avea curajul de a sfida Capitala, care avea în echipa naţională un singur titular: Gino Iorgulescu, de la Sportul Studenţesc. În afara hunedorenilor, Ardealul îl mai dădea şi pe Bölöni, medicul stomatolog de la ASA Tîrgu Mureş.

Cînd, cu o lună în urmă, pe stadionul Steaua, îi spusese lui Hagi că "din acest moment eşti jucător la echipa naţională", Lucescu nu vorbise ca să se afle în treabă. El chiar avea un gînd secret, să-l ia pe Gică în lot, însă a lăsat-o pe altă dată, pentru că de Hagi era încă mare nevoie la naţionala de juniori. Dar gîndul de a promova în prima echipă un jucător de nici 18 ani nu-i dădea pace.

✦

Partida tur dintre juniorii români şi cei ciprioţi s-a disputat pe 8 decembrie 1982, în oraşul-port Larnaca. Pe un stadion situat la cîteva sute de metri de malul Mediteranei, Gică Hagi se simţea în largul lui. Unui

dobrogean pe care briza mării l-a mîngîiat de mic, apropierea ţărmului îi dădea putere.

În prima repriză, Hagi, numărul 11 din echipa României, a tras de două ori milimetric pe lîngă bară. Cum mingea se încăpăţîna să nu intre în poarta cipriotă, gazdele au prins curaj şi în minutul 30 au deschis scorul. Ce s-a întîmplat mai departe ne povesteşte trimisul "Sportului" la acel meci, Modesto Ferrarini: "Fotbaliştii noştri reuşesc egalarea de-abia în min. 70, cînd Hagi, cel mai bun şi mai tehnic jucător de pe teren, centrează de pe stînga în careu. Văsîi fructifică situaţia, expediind mingea în poartă, la vinclu". La finalul meciului, încheiat cu scorul de 1-1, cronicarul a remarcat 4 jucători: Hagi, Mateuţ, Săndoi şi Văsîi. La revenirea în ţară, el a mai punctat o dată: "Foarte bun a fost Hagi, atît prin tehnica arătată, cît şi prin dăruirea cu care a luptat pentru culorile echipei. Un model". ("Sportul", 11 decembrie 1982).

La ora cînd Hagi şi colegii săi realizau acel 1-1 în Cipru, asigurîndu-şi prima şansă pentru returul de pe teren propriu, Universitatea Craiova făcea un pas decisiv către primăvara europeană: 2-0, în Bănie, cu Girondins Bordeaux, după 0-1 în prima manşă. Golurile lui Ţicleanu şi Geolgău au propulsat "Ştiinţa" în sferturile de finală ale Cupei UEFA. Primul efect n-a întîrziat să apară: Ilie Balaci, liderul Craiovei Maxima, a fost desemnat cel mai bun fotbalist român al anului 1982.

"Subsemnatul Hagi Gheorghe..."

Meciul din Cipru a pus capăt unui sezon extenuant. După "episodul Larnaca", Gică Hagi a revenit în căminul de la "23 August". Îl aşteptau cîteva teze, pentru a încheia primul trimestrul al ultimului an de liceu. Cum a prins cîteva zile libere, a şi luat trenul de Constanţa. Tot într-acolo, dar într-o Dacie, gonea şi Eugen Banciu, vicepreşedintele Sportului Studenţesc. Acesta aflase că Steaua era pe punctul de a-l încorpora pe Hagi şi pusese la cale un plan de deturnare a jucătorului spre Regie. Banciu îşi aminteşte: "Pusesem ochii pe el şi nu voiam să-l pierd. M-am sfătuit cu Mac Popescu, preşedintele clubului, şi am hotărît să mă duc la Constanţa, să discut cu părinţii lui Gică Hagi. El era minor, nu avea drept de semnătură. Fără acordul scris al părinţilor nu se putea transfera de la FC Constanţa la un alt club. Cînd am ajuns acolo, pe strada Rîndunelelor nr. 59 A, erau acasă doar Elena - sora lui Gică - şi un unchi, pe care am înţeles că-l chema Stelică. Am aflat că, în acel moment, tatăl jucătorului era plecat din localitate, iar mama lucra la o fabrică de îmbuteliat sucuri. Am urcat în maşină şi m-am dus acolo, la fabrică, s-o caut pe Chiraţa Hagi. Era echipată într-un halat de protecţie. S-a învoit la şeful ei şi am

mers împreună la ea acasă, pe Rîndunelelor, să stăm de vorbă. Era o femeie simplă, cu mult bun simţ. I-am spus că din vară am vrea să-l luăm pe Gică la Sportul Studenţesc, unde ar avea alte perspective decît la Steaua, unde l-ar aştepta o viaţă cazonă. Mă ajuta şi argumentul fotbalistic: în acel moment, la jumătatea campionatului, Sportul Studenţesc se afla pe primul loc, cu 26 de puncte, iar Steaua abia pe 6, la 7 puncte distanţă. Totuşi, femeia nu prea voia să-şi dea acordul. Atunci am aruncat argumentul hotărîtor: i-am spus că-i băgăm băiatul la facultate! Chiraţa Hagi n-a mai stat pe gînduri: a mai întrebat o dată, parcă pentru a se convinge că n-a fost o glumă, apoi, obţinînd răspunsul dorit, a scris pe loc, de mînă, şi a semnat declaraţia pe care i-am dictat-o eu. La îndemnul ei, Gică a făcut la fel. Cu declaraţiile în mapă, am plecat la Bucureşti liniştit: din vară, Hagi era al Sportului Studenţesc. Nu-mi închipuiam că ar mai fi putut interveni cineva sau ceva care să complice situaţia".

Dar iată conţinutul hîrtiilor cu care a plecat Banciu, triumfător, spre Bucureşti:

"Declaraţie

Subsemnata Hagi Chiraţa, mama sportivului Hagi Gheorghe, declar prin prezenta că nu sînt de acord ca fiul meu să fie încorporat înainte de termen şi implicit de a activa la clubul Steaua din Bucureşti. Doresc în acelaşi timp ca fiul meu să urmeze Institutul de Educaţie Fizică şi Sport din Bucureşti, activînd ca sportiv în cadrul clubului de fotbal Sportul Studenţesc. În acest fel va avea posibilitatea să practice fotbalul de performanţă alături de activitatea profesională ca student.

16 - XII - 1982

Hagi Chiraţa"

"Declaraţie

Subsemnatul Hagi Gheorghe, legitimat în prezent la FC Constanţa, component al lotului naţional de juniori al R.S.R., declar prin prezenta că doresc să activez la clubul de fotbal Sportul Studenţesc, începînd din anul competiţional 1983-'84, deoarece doresc să devin student la Institutul de Educaţie Fizică şi Sport din Bucureşti. Menţionez că în luna noiembrie 1982 am semnat un acord privind încorporarea mea îninte de termen, pentru clubul Steaua, dar la care renunţ, avînd în vedere intenţia mea de a urma cursurile universitare în Bucureşti, dorinţă exprimată şi de părinţii mei. Întrucît la data semnării actului respectiv eu eram minor, nu am avut asentimentul părinţilor, pe care nu-l am nici în prezent, mă determină să-mi retrag acordul dat clubului Steaua.

16 - XII - 1982

Hagi Gheorghe"

La aceste declaraţii, Eugen Banciu a mai adăugat şi un Acord de consimţămînt. Era vorba de un formular-tip eliberat de Comitetul Municipal Bucureşti pentru Educaţie Fizică şi Sport, formular pe care Banciu i l-a dat Chiraţei Hagi să-l completeze şi să-l semneze. Iată conţinutul său:

"C.M.B.E.F.S.

Comisia Municipală de Fotbal

ACORD de CONSIMŢĂMÎNT

al părintelui (tutorelui) pentru transferul jucătorilor de fotbal juniori (copii)

Subsemnata *Hagi Chiraţa,* domiciliată în *Constanţa,* strada *Rîndunelelor* nr. *59 A,* judeţul *Constanţa,* posedînd buletinul de identitate seria *AD* nr. *773960* eliberat de *Postul de Miliţie Cogealac, judeţul Constanţa,* în calitate de mamă a juniorului *Hagi Gheorghe,* jucător de fotbal legitimat în prezent la echipa *FC Constanţa,* consimt ca fiul meu să activeze la echipa *Sportul Studenţesc* din Bucureşti.

Menţionez că prezentul formular l-am completat personal şi acordul dat reprezintă hotărîrea mea ca părinte.

Semnătura părintelui

Hagi Chiraţa

Data

Anul *1982.* Luna *decembrie.* Ziua *16* "

O dată cu semnăturile puse pe aceste documente, Gică Hagi şi-a luat o piatră de pe inimă. Nu mai trebuia să facă armata înainte de termen şi nici nu mai exista riscul să ajungă rezerva vedetelor din Ghencea. Îl speria gîndul încorporării, pentru că nu-i plăceau constrîngerile. Pe cînd era mic, se ataşase de Steaua lui Iordănescu şi a lui Liţă Dumitru, de arabescurile pe care cei doi mari jucători le desenau pe gazon, nicidecum de o cazarmă înconjurată cu sîrmă ghimpată. De aceea, Gică s-a simţit uşurat cînd a înlocuit angajamentul faţă de Steaua şi de Armată cu cel faţă de Sportul Studenţesc. Totuşi, un club universitar, nu o garnizoană militară.

Capitolul 8

Istanbul-Bucureşti în vagonul de poştă

Începutul anului 1983 a adus o revoluţie în viaţa lui Gică Hagi. Imediat după Revelion, cînd Luceafărul şi FC Constanţa se băteau să-l ia în pregătiri (coincidenţă, ambele echipe îşi fixaseră cantonamentul la Sîngeorz-Băi, judeţul Bistriţa-Năsăud), Hagi a primit o veste fabuloasă: Mircea Lucescu l-a convocat la echipa naţională! La 18 ani neîmpliniţi, chemat să joace în prima reprezentativă a României! Trecuseră doar două luni de la acel Steaua - FC Constanţa 2-2, din Ghencea. Într-adevăr, Lucescu nu vorbise doar ca să se afle în treabă. Înainte de a începe trimestrul II al ultimului său an de liceu, Gică Hagi intra în familia selectă a "tricolorilor mari". Şi ce nume erau acolo... Balaci, Ştefănescu, Cămătaru, Bölöni, Iorgulescu, adică primii 5 fotbalişti români ai anului 1982. Apoi, cele trei nuclee pe care se baza Lucescu: cel craiovean, cel hunedorean şi cel de la Sportul Studenţesc. Nu în cele din urmă, Gică îl reîntîlnea pe stelistul Gabi Balint, promovat de la lotul de tineret. El, Hagi, nu apucase să joace niciodată la tineret. Lucescu îl ajuta să sară de la naţionala de juniori direct la cea de seniori. Fostul selecţioner explică: "Atunci era o situaţie specială. După ce Marcel Răducanu şi Radu Nunweiller rămăseseră în Occident, jucătorilor de la Steaua şi de la Dinamo care «nu prezentau garanţii» nu li se mai dădea viză de ieşire din ţară. O vreme, n-au avut voie să iasă nici Sameş, nici Iordache, nici Tudorel Stoica. Atunci am luat hotărîrea ca, în jurul fotbaliştilor consacraţi, să cresc o naţională tînără, de viitor. Mi-am propus să aduc, în primul rînd, vîrfurile de generaţie. Am început cu Balint, au urmat Hagi, Mateuţ şi toţi ceilalţi. Şi în ce condiţii făceam treaba asta? Avînd împotriva mea întregul Colegiu Central al Antrenorilor! Pe Hagi l-am promovat de la juniori direct la echipa mare, fără să-l trec pe la tineret, bazîndu-mă pe următorul principiu: un jucător de mare valoare trebuie să «ardă» etapele şi să accelereze procesul de maturizare internaţională".

Pe 7 ianuarie, în ziarul "Sportul", pe pagina 3, apărea următoarea notiţă: "Componenţii lotului reprezentativ, reuniţi de două zile la Bucureşti, s-au prezentat ieri dimineaţă la Centrul de la «23 August», în

vederea efectuării unui riguros control medical". Notiţa, însoţită de o fotografie în care Costică Ştefănescu şi Telu Stancu pedalau la bicicleta ergometrică, se încheia astfel: "O convocare de ultimă oră: prezenţa tînărului constănţean Hagi". A fost prima ştire care-l anunţa pe Gică Hagi în lotul de seniori al României!

Sîmbătă, 8 ianuarie. Tot în "Sportul", şi tot în pagina 3, serialul analizelor privind turul Diviziei A ajunsese la ultima clasată, FC Constanţa. De "marinari" s-a ocupat *"Unghiuţă"*, fostul torţionar care ajunsese să zgîrie hîrtia. Într-o jumătate de pagină, ziaristul făcut *la apelul de seară al bocancilor* nici măcar n-a pomenit numele lui Hagi, deşi acesta fusese marea revelaţie a echipei dobrogene, dovadă faptul că era singurul jucător de pe Litoral chemat la echipa naţională.

Viaţa are însă grijă să compenseze întunericul cu lumina, necazul cu bucuria, răul cu binele. Luni, 10 ianuarie, în numărul ce i-a succedat celui în care *"Unghiuţă"* tortura adevărul, ziarul era deschis cu un articol semnat de marele gazetar Ioan Chirilă: "Fotbaliştii tricolori iau startul în etapa aspră a acumulărilor". Nu era un titlu tocmai inspirat, dar asta din cauza politrucilor care conduceau redacţia. În mediocritatea lor, aceştia ţineau morţiş să-şi arate importanţa, fracturînd metaforele ce curgeau prin pana măiastră a lui nea Vanea.

Articolul merită redat masiv, întrucît oferă informaţii preţioase despre atmosfera pe care a găsit-o Hagi la echipa naţională.

"Fotbaliştii tricolori pleacă astăzi spre Poiana Braşov, din faţa stadionului «23 August». După o scurtă mini-etapă de cinci zile, petrecută la Centrul «23 August» (control medical şi primele antrenamente de acomodare), Lotul începe astăzi după-amiază etapa aspră din Poiană, care se va încheia în jurul datei de 23 ianuarie".

După ce a amintit că "la controlul medical, cei mai buni indici i-au avut Bölöni şi Klein", în vreme ce "Coraş a venit cu un surplus de 4 kilograme", Ioan Chirilă a descris prima zi de maximă intensitate din viaţa de "tricolor mare" a lui Gică Hagi.

"Am asistat ieri dimineaţă la un antrenament în sală. A fost o galopadă non-stop, cu o variaţie de exerciţii debordantă - s-a lucrat şi după o schemă italiană. La cronometru, Mircea Rădulescu, pentru simplul motiv că Mircea Lucescu s-a antrenat cot la cot cu ceilalţi, avîndu-l ca partener (aţi ghicit!) pe Gabor, care, astfel stimulat, a lucrat din plin. Se poate spune că antrenamentul de ieri dimineaţă a fost un perpetuum mobile, minutele de relaxare dintre exerciţii fiind jocul de baschet, cu mingea medicinală, pe două terenuri simultan. Printre coşgeteri, Ştefănescu, Stancu, Duckadam, Cămătaru, adică aceia care au, în

general, doar 25 de centimetri mai puţin decît Opşitaru. După-amiaza de ieri a fost consacrată înotului, pentru supleţe şi relaxare". Roman Opşitaru era unul dintre baschetbaliştii renumiţi ai acelor ani.

Lotul de 22 pentru Poiana Braşov, primul care îl avea în componenţă şi pe Gică Hagi: Moraru, Lung, Duckadam (portari); Rednic, Iorgulescu, Ştefănescu, Ungureanu, Andone, Stancu, Munteanu II (fundaşi); Augustin, Bölöni, Balaci, Balint, Klein, Coraş (mijlocaşi); Gabor, Cămătaru, Radu II, Nica, Iordache, Hagi (atacanţi). Antrenorul Mircea Lucescu a precizat că nu era un lot complet. "Îi mai am în vedere, printre alţii, pe craiovenii Irimescu, Cîrţu şi Geolgău, care vor reveni în lot după pregătirea de la club". Un alt oltean, Aurică Ţicleanu, tocmai se operase la ochi şi nu avea voie să facă efort timp de cîteva săptămîni. Ilie Balaci era prezent în lot, dar stătea mai mult înfofolit, cu o bonetă pe cap, pentru că îl chinuia o sinuzită.

Înainte de a urca în Poiană, Lucescu a făcut o expunere interesantă. "Am alcătuit un lot lărgit, în care se află şi cîţiva dintre probabilii purtători ai tricoului olimpic. În ceea ce priveşte numele noi, să încep cu mezinul, deci cu Hagi, un tînăr care va împlini în februarie 18 ani! El s-a remarcat în cîteva jocuri şi am socotit necesar să-l prindem în rodaj. Controlul medical ne-a demonstrat că am procedat corect, deoarece potenţialul lui fiziologic e mult sub cel tehnic şi trebuie mărit. Sper să înţeleagă semnificaţia acestei chemări şi să prindă din zbor ritmul internaţional". De fapt, cu ritmul internaţional Gică se obişnuise de mult, pentru că pînă în acel moment jucase peste 50 de meciuri în contul echipelor naţionale de juniori.

Sus, în Poiană - zăpadă de un metru. Mircea Lucescu şi secundul său, Mircea Rădulescu (cel care-i fusese antrenor lui Hagi la Tel Aviv, în turneul din decembrie '81, în locul lui Măndoiu), scoteau untul din jucători. Timp de o săptămînă, alergări, gimnastică şi iar alergări. Lucescu îi storcea în trei antrenamente pe zi. Şi tot zilnic le repeta: "Cu cît ne e mai greu acum, cu atît ne va fi mai uşor la primăvară". O primăvară care aducea la Bucureşti Italia, campioană mondială, şi Cehoslovacia, una dintre forţele fotbalului european.

Pe 15 ianuarie, tricolorii au coborît în Braşov, pentru cîteva meciuri în Sala Sporturilor. Lotul a fost împărţit în patru echipe de cîte 5 jucători, care au jucat două partide a 40 de minute fiecare. Ce a remarcat cronicarul de la "Sportul"? "Dîrzenia, ambiţia şi angajamentul fără menajamente ale tuturor jucătorilor care au apărut pe parchetul sălii braşovene, inclusiv ale foarte tînărului Hagi, care a evoluat însă mai puţin decît ceilalţi. N-a jucat deloc fotbalistul numărul 1 al anului 1982, Ilie

Balaci, el fiind uşor accidentat". Gică se uita la "Minunea Blondă" a Olteniei cu un respect aparte. Pentru el, Balaci era un zeu.

Pe 19 ianuarie a început seria meciurilor amicale. Mai întîi, 4-0 cu Torpedo Zărneşti, din Divizia C. Două zile mai tîrziu, 3-0 cu Şoimii (Divizia B), goluri Cămătaru, Bölöni şi Radu II, într-o atmosferă fantastică pentru mijlocul iernii. "Peste 15.000 de spectatori au înţesat tribunele, blocurile în construcţie şi macaralele din jurul stadionului", a consemnat Ioan Chirilă. Tricolorii: *Lung (64 Moraru) - Rednic, Iorgulescu, Ştefănescu (62 Andone), Ungureanu - Augustin (46 Balint), Bölöni (70 Coraş), Balaci, Klein (64 Hagi) - Gabor (53 Radu II), Cămătaru*. Aşadar, Gică Hagi a jucat aproape o jumătate de oră alături de Ilie Balaci, în faţa unor tribune pline ca un stup. Pentru un fotbalist de nici 18 ani era deja o mare performanţă.

De la Sibiu, lotul a revenit la Braşov, unde a doua zi, pe 21 ianuarie, urma să dea piept cu Universitatea Craiova, pe "Municipal". Numai că oltenii, aflaţi în pregătiri la Buşteni, nu s-au prezentat la Braşov, preferînd să joace cu Petrolul Ploieşti, la Plopeni. Atunci, Mircea Lucescu a găsit un alt adversar aflat în pregătiri pe Valea Prahovei: Sportul Studenţesc, liderul la zi al Diviziei A. Tricolorii au învins cu 5-1 (1-1), prin golurile înscrise de Gabor (min. 30), Iordache (min. 52), Radu II (min. 66), Balint (min. 71) şi Coraş (min. 86), respectiv Terheş (min. 36). Alexandru Terheş, care pînă nu demult făcea parte din lotul lui Lucescu... Echipa de bază a fost clădită pe craioveni. În ultimul sfert de oră, ea arăta însă astfel: *Lung - Rednic, Andone, Stancu, Munteanu II - Balint, Coraş, Hagi - Iordache, Radu II, Nica*. Din însemnările lui Ioan Chirilă: "A lipsit căldura tribunelor (jocul a fost urmărit de numai 1.500 de spectatori, oarecum dezamăgiţi de forfaitul Universităţii), iar terenul a fost deosebit de greu (îngheţat). Toate acestea au purtat şi amprenta «închiderii», deoarece imediat după fluierul final jucătorii s-au îmbarcat în autocar, spre Bucureşti, cu două excepţii: craiovenii au «tăiat» prin Bran, «în cinci», într-o maşină condusă de Balaci, iar hunedorenii au luat direct drumul spre casă, pentru a avea - şi ei - o zi plină, în mijlocul familiilor lor, înainte de revenirea la lot".

Strînşi din nou la "23 August" în seara de sîmbătă, 22 ianuarie (mai puţin craiovenii, care urmau să plece în Grecia, pentru a pregăti dubla cu nemţii de la Kaiserslautern, din "sferturile" Cupei UEFA), tricolorii au jucat a doua zi cu lotul de tineret. Nu s-a ţinut scorul, pentru că s-au făcut mai multe permutări între cele două echipe. Hagi a intrat în repriza secundă, ca şi pe 26 ianuarie, în partida cu Dinamo, cîştigată de Lotul A cu 2-1.

Duminică, 29 ianuarie, de la ora 14:00, România urma să înfrunte Turcia, într-un amical, pe "Ali Sami Yen", stadionul clubului Galatasaray. Deşi Mircea Lucescu solicitase ca lotul să plece spre Istanbul cu două zile înainte de meci, conducerea CNEFS, din motive financiare, a rezervat bilete pentru avionul de sîmbătă seara, cînd mai erau doar 20 de ore pînă la partidă! Numai că, din cauza zăpezii şi a viscolului, avionul a aterizat pe malul Bosforului mult după miezul nopţii, iar jucătorii au ajuns la hotel spre dimineaţă. Au tras un pui de somn, după care - alte peripeţii: nefiind de loc din Istanbul, ci din Izmir, şoferul autocarului a rătăcit drumul spre stadion! Cînd, într-un tîrziu, românii au ajuns la porţile lui "Ali Sami Yen", ceasul arăta 13:30. Pînă la începutul partidei Turcia - România mai era o jumătate de oră.

Deşi obosiţi, elevii lui Lucescu au făcut un meci bun. Gabor a deschis scorul dintr-o lovitură liberă executată magistral, din afara careului (min. 9), precum odinioară în Australia. Gazdele au egalat prin Selcuk (min. 33), care a transformat un penalty, după ce tot el fusese agăţat în careu de Coraş. Deşi trimis de Lucescu la încălzire, Hagi a rămas pe banca de rezerve pe toată durata partidei.

"Tinere, îţi stă bine în alb-albastru!"

De la Istanbul, tricolorii au luat avionul de Atena. La 10.000 de metri deasupra mării, cel mai palid era Ţeţe Moraru. Avînd rău de înălţime, portarul dinamovist nu îndrăznea să privească pe hubloul din dreptul său. Augustin l-a tachinat: "Ţeţe, uită-te în jos, să vezi ce frumoasă e Marea Egee dimineaţa!". Hagi doar asculta şi zîmbea. În familia echipei naţionale, el era ultimul venit.

Elevii lui Lucescu au rămas o noapte în hotelul "Regina Maria", situat în apropierea aeroportului din Atena. Luni dimineaţa, ei au făcut un antrenament pe unul din terenurile clubului Panathinaikos. Au făcut joncţiunea cu lotul şi 5 internaţionali craioveni: Lung, Ştefănescu, Ungureanu, Balaci şi Cămătaru, aflaţi în Grecia cu echipa lor de club. În seara aceleiaşi zile, după mai bine de patru ore de mers cu autocarul, tricolorii au ajuns la Larissa, oraş situat în apropierea golfului Salonic. Două zile mai tîrziu, acolo urma să se dispute meciul amical Grecia - România.

Hagi nu s-a aflat însă printre jucătorii deplasaţi la Larissa. Alături de alţi cîţiva internaţionali, el a fost lăsat de Lucescu la Atena, să joace în ultimele amicale ale Universităţii Craiova. Şi au fost două: marţi, 6-0 cu Halkida, divizionară secundă (goluri Crişan - două, Cioroianu, Negrilă, Geolgău şi piteşteanul Nica, ultimul împrumutat şi el de la lotul

reprezentativ), iar miercuri, 2-3 cu Apollon Atena (goluri Geolgău; Crişan a fost eliminat în minutul 43).

Lucescu ar fi vrut să-l urce pe Hagi şi în autocarul de Larissa, dar a renunţat cînd a aflat de existenţa unei reglementări speciale a UEFA. Anume, că dacă un junior apuca să debuteze în prima reprezentativă a ţării sale, el nu mai avea voie să joace în selecţionata corespunzătoare vîrstei lui (cu ani în urmă, aşa păţise Ilie Balaci, care la 17 ani şi-a pierdut dreptul de a juca în naţionala de juniori). Or, Marcel Pigulea şi Costică Toma nu-şi puteau permite să rămînă fără Hagi la Europenele din luna mai. Aşa a ajuns Hagi să joace în echipa Craiovei, care mai avea o lună pînă la dubla cu Kaiserslautern, din Cupa UEFA.

Acolo, la Atena, Hagi a fost abordat de un bărbat între două vîrste, cu ochelari subţiri şi chelie proeminentă. Era Corneliu Stroe, profesor universitar, preşedintele secţiei de fotbal a clubului Universitatea Craiova. "Tinere, îţi stă bine în alb-albastru!", i s-a adresat el lui Hagi, după meciul cu Halkida (alb-albastru erau culorile echipei oltene). Hagi i-a răspuns cu un zîmbet. Nici nu bănuia cît de departe bătea cu gîndul profesorul Stroe...

După ce miercuri, 2 februarie '83, a învins Grecia cu 3-1 pe stadionul "Alkazar" din Larissa (un gol Bölöni, două Cămătaru), naţionala României s-a întors cu autocarul la Atena. Acolo i s-au alăturat tricolorii împrumutaţi Universităţii, printre care şi Hagi, iar împreună s-au îmbarcat în avionul cu destinaţia Bucureşti.

Pe 3 februarie, abia revenit de la Atena, Hagi s-a alăturat Luceafărului, trecînd de sub comanda lui Mircea Lucescu sub cea a lui Marcel Pigulea. Iar meciurile amicale s-au înşirat ca mărgelele.

... 5 februarie: Luceafărul - ICSIM 4-4 (pe stadionul Electronica), golurile Luceafărului marcate de Ţîrlea, Văsîi şi Hagi (două)...

... 11 februarie: Gaz Metan Mediaş - Luceafărul 2-3, goluri Ţîrlea (două) şi Rus...

... 13 februarie: Şoimii Sibiu - Luceafărul 5-1, gol Văsîi...

... 16 februarie: Luceafărul - CSŞ Electroaparataj 4-1 (pe terenul IV de la "23 August"), goluri Hagi, Săndoi, Ţîrlea şi Văsîi...

... 18 februarie: Olimpia Rîmnicu Sărat - Luceafărul 0-1, gol Văsîi.

În toate aceste partide, Hagi a fost "integralist", jucînd cîte 90 de minute. Şi au fost deplasări grele, de sute de kilometri, cu un autocar hîrbuit, în plină iarnă...

Pe la Luceafărul mai trecea, din cînd în cînd, şi generalul Marin Dragnea, prim-vicepreşedintele CNEFS. Înaintea sezonului de primăvară

al anului 1983, acesta le-a cerut antrenorilor Marcel Pigulea şi Costică Toma să-i explice în amănunt planul de pregătire pînă la Europenele din luna mai. Generalul a ridicat din sprîncene, semn că nu pricepuse mare lucru, apoi a zis: "E bine, tovarăşi, dar se poate şi mai bine!". Era un clişeu al "mult iubitului secretar general al PCR", Nicolae Ceauşescu, pe care mulţi trepăduşi din aparatul de partid şi de stat îl preluau din proprie iniţiativă, pentru a creşte în ochii stăpînului. Unul dintre acei trepăduşi era generalul Dragnea. El reuşise "performanţa" de a intra şi în folclorul subversiv al acelor ani. Se vorbea, de exemplu, că înaintea unei regate internaţionale de canotaj, hotărît să reducă din "cheltuielile nejustificate", Dragnea s-a indignat: "Ce-i aia 8+1? Taie-l, tovarăşe, pe «+1», să rămînă «8» curat!". Se înţelege că acel "+1", în cadrul echipajului de "8 cu cîrmaci", era chiar cîrmaciul...

Trenul groazei

Pe 21 februarie, naţionala de juniori a României, care practic se confunda cu Luceafărul, a plecat cu trenul în Turcia, pentru două meciuri amicale cu reprezentativa similară a Semilunei, la Sakarya şi Kocaeli. Ca să ajungi la Sakarya, trebuie să schimbi trenul în Istanbul şi să călătoreşti încă 100 de kilometri spre răsărit, pe continentul asiatic, în direcţia Ankara. Pentru Hagi era o revenire în Turcia, la nici o lună după ce fusese cu reprezentativa lui Lucescu.

O deplasare în Turcia era mană cerească pentru trepăduşii federali care se "lipeau" de echipele naţionale de juniori. Cele mai multe legende s-au ţesut în jurul lui Mircea Cezar Ionescu, zis şi *Zimbru'*, zis şi *Mu-Mu,* care s-a întors odată cu un sac de adidaşi! Cetăţeanului i se spunea *Zimbru'* din cauza părului său vîlvoi şi a privirii de cornută. O geneză mult mai interesantă are însă apelativul *Mu-Mu.* Într-una din numeroasele deplasări în Turcia, *Zimbru'* a intrat într-un magazin de bijuterii, împreună cu antrenorul Marcel Pigulea, cu doctorul Eugen Cristea şi cu şeful delegaţiei, Dan Ionescu. Doctorul şi-a cumpărat un lănţişor de aur, cu medalion reprezentînd zodia sa, Fecioară, şi a mai luat şi un "Leu" pentru fiul său. Cînd a aflat "ce-s alea", *Zimbru'* i s-a adresat lui Cristea: "Doctore, spune-i tu să-mi dea unul, dar vezi că-s Taur!". Pigulea şi Dan Ionescu l-au tras însă de mînecă pe doctor: "Lasă-l, mă, să se descurce, că zice că-i profesor!". Au ieşit toţi trei din magazin, continuînd să urmărească evoluţia conaţionalului lor prin geam. *Zimbru'* l-a îndrumat pe vînzător, cu degetul arătător, spre vitrina cu medalioane, iar cînd a trebuit să-şi indice zodia a spus: "Taur!". Cum turcul făcea semne că nu pricepe, federalul şi-a pus două degete la cap, simulînd nişte coarne, şi a mugit semnificativ: "Mu! Mu!".

Prima partidă s-a disputat miercuri, 23 februarie, pe stadionul "Ataturk" din Sakarya şi a fost cîştigată de turci cu 1-0. În repriza secundă, românii au ratat patru mari ocazii de gol, prin Hagi (de două ori), Mateuţ şi Szel. Au jucat atunci: *Barba - Vîdescu, Meszaros, Stredie, Varga - Mateuţ, Săndoi, Mărgărit - Ţîrlea (73 Szel), Văsîi (52 Bica), Hagi.*

Combatanţii urmau să se reîntîlnească vineri, 25 februarie, în ceea ce se numea partida-revanşă. Numai că, peste noapte, în acea zonă a Turciei s-a pornit o ninsoare teribilă. Pînă dimineaţa, stadionul din Kocaeli a fost acoperit cu un strat gros de zăpadă, de aproape un metru. Al doilea joc, fireşte, a fost anulat. Plecată în grabă, cu o zi mai devreme decît era planificat, pentru că se produsese o încurcătură cu cazarea, delegaţia română nu şi-a putut rezerva bilete la trenul Istanbul - Bucureşti. E drept că nici nu mai avea bani pentru respectivele tichete! În gara din Istanbul, antrenorii Pigulea şi Toma s-au rugat de conductor să-i lase şi pe ei, cu jucători cu tot, în vagonul de poştă. Pînă la urmă, şeful de tren, un turc mustăcios, s-a înduplecat. Drept mulţumire, românii s-au scormonit prin bagaje şi au contribuit care cu un pachet de ţigări, care cu o cafea ori un săpun, strîngîndu-le pe toate într-un pachet şi dîndu-i-le "naşului" turc. Le cumpăraseră pentru cei de acasă, din diurna de doi dolari...

Călătoria a început seara, după lăsarea întunericului. Costică Toma ("şeful manutanţei", cum i se mai spunea, pentru că din tot grupul era cel mai priceput în ale bucătăriei) a alungat, cît de cît, foamea care-i cuprinsese pe jucători, tranşînd cîteva salamuri, o roată de caşcaval şi vreo zece pîini. Totuşi, traseul pînă la Giurgiu a fost un coşmar. Trenul înainta greu, iar pe teritoriul Bulgariei se tot oprea în cîmp. Cît vedeai cu ochii, nici o luminiţă. Doar imensul covor alb, care se îngroşa de la un ceas la altul. În vagonul de poştă, jucătorii s-au ghemuit pe coletele aruncate de-a valma, unul peste altul. Cei mai norocoşi prinseseră locuri "la etaj", agăţaţi în plasele pentru bagaje. Barem acolo, sus, în hamacele improvizate, nu mai erau nevoiţi să simtă în coaste ascuţişul coletelor poştale...

De frig n-a scăpat însă nici unul dintre fotbalişti. Vagonul era prost izolat, astfel că pe la capete intra, şuierînd, zăpada. A doua zi după-amiază, la 20 de ore de cînd plecase din Istanbul, trenul a trecut Dunărea, la Giurgiu. Acolo, pe jucători îi aştepta un autocar trimis de Federaţie. Cînd au coborît din tren, cei 18 tricolori erau tot atîtea sloiuri de gheaţă.

În "Sportul" de vineri, 25 februarie, alături de menţionarea rezultatului partidei de la Sakarya, a apărut şi următoarea precizare:

"Revanşa nu se va mai disputa la Kocaeli, aşa cum se stabilise, ci la Izmit". Tragicomedie în toată regula. În primul rînd, pentru că atunci cînd era tipărită această ştire, Hagi şi colegii săi tremurau în vagonul de poştă, rugîndu-se la Dumnezeu să ajungă acasă. Apoi - dacă asta mai are vreo importanţă -, nu există un Kocaeli şi un Izmit. Există doar două nume pentru unul şi acelaşi oraş, port pe malul asiatic al Mării Marmara, nu departe de Istanbul.

Patrula din Sibiu

Miercuri, 2 martie, la o săptămînă după meciul de la Sakarya, "Sportul" a publicat cîteva amănunte despre ceea ce se întîmplase pe stadionul "Ataturk". "Românii au ratat patru mari ocazii, prin Ţîrlea, Mateuţ (de două ori) şi Hagi (min. 61 - acţiune personală încheiată cu un şut peste transversală)". Concluzie: testul de la Sakarya a scos în evidenţă, printre altele, şi "jocul individualist al lui Hagi şi Mateuţ, care au pierdut prea uşor numeroase mingi, oferind astfel adversarului posibilitatea de a contraataca".

În aceeaşi zi şi aceeaşi pagină, dar mai jos: "După cum se ştie, astăzi, la Sibiu urma să aibă loc partida amicală dintre selecţionatele de juniori ale României şi Greciei. Ieri, federaţia elenă a comunicat telefonic că nu mai poate efectua deplasarea, astfel că partida a fost contramandată. Pentru a asigura, totuşi, jucătorilor un program corespunzător de pregătire, lotul de juniori va susţine astăzi, la Mîrşa, un joc de verificare în compania divizionarei «B» Carpaţi din localitate". Meciul a fost cîştigat de tricolori cu 3-1, pe un teren ca o orezărie. La pauză conduceau gazdele, dar în repriza secundă a marcat Hagi din lovitură liberă (min. 55), apoi tot el din penalty (min. 76), pentru ca Mateuţ (min. 78) să stabilească scorul final.

Acolo, la Sibiu, s-a întîmplat ceva monstruos. Cînd a coborît în faţa hotelului "Continental", unde erau cazaţi el şi colegii săi, Gică Hagi s-a trezit înconjurat de trei miliţieni. Unul s-a răstit la Gică: "Bă, tu vii cu noi la post! Unde-s ţigările, ai? Unde le-ai ascuns?". Apoi, întorcîndu-se către ceilalţi *caralii:* "Luaţi-l pe bişniţarul ăsta, fir-ar mama lui a dracu'!". Gică a rămas ca trăsnit. Dacă îi cădea cerul în cap, nu era atît de şocat. Caraliii puseseră mîna pe el, să-l ducă la secţia de Miliţie. S-a întîmplat însă ca tocmai atunci să iasă din hotel masorul lotului. Acesta l-a chemat de urgenţă pe directorul Luceafărului, Dan Ionescu, care conducea delegaţia. Dan Ionescu le-a explicat miliţienilor că tînărul reţinut de ei este fotbalist în echipa naţională de juniori, că joacă în prima divizie şi că ar fi o eroare cumplită să fie luat drept bişniţar. Deşi au priceput cam

greu cum stau lucrurile, miliţienii, în cele din urmă, i-au dat drumul lui Hagi. Acesta nu ieşise însă din starea de şoc. *Să vină nişte brute şi să te ia, aşa, din senin, pentru că după mintea lor obtuză a te plimba prin faţa unui hotel este totuna cu a fi bişniţar... Şi, pe deasupra, să te înjure de mamă...*

Pentru Gică Hagi, *mana* Chiraţa era o icoană. Mai bine îi tăiai o mînă decît să-l înjuri de mamă. Dar de unde să ştie asta cretinoizii aceia îmbrăcaţi în uniforme de miliţieni?

Berea generalului Coman

Pe 5 martie s-a disputat etapa a 18-a a Diviziei A (prima din retur). Meciul FC Constanţa - Universitatea Craiova a fost însă amînat, la cerea oaspeţilor, care cu trei zile înainte jucaseră în Germania Federală, la Kaiserslautern, în sferturile de finală ale Cupei UEFA. (Oltenii au pierdut cu 2-3, revenind de la 0-3 prin golurile lui Geolgău şi Crişan).

Apoi, Gică Hagi a ratat şi meciul din etapa a 19-a, FCM Braşov - FC Constanţa 1-0 (12 martie '83), pentru că în aceeaşi zi juca pentru naţionala de juniori un amical cu Minerul Horezu, scor 3-1 (goluri Ţîrlea - două şi Văsîi). Echipa lui Pigulea se afla pe Valea Oltului, unde pregătea returul cu Cipru, decisiv pentru calificarea la Campionatul European. O zi mai tîrziu, un nou amical: 7-2 cu Lotru Brezoi, prin golurile marcate de Hagi (3), Ţîrlea (două), Văsîi şi Mateuţ.

Revanşa cu ciprioţii s-a disputat miercuri, 16 martie, pe stadionul "1 Mai" din Rîmnicu Vîlcea. Oraşul fusese ales de Marcel Pigulea, care cu cîţiva ani în urmă antrenase echipa locală, Chimia. Pe atunci, prim-secretar de partid al judeţului Vîlcea era generalul Ion Coman, cel ce avea să devină ministru al Apărării. Acesta a stat pe banca de rezerve, alături de antrenori. Coman era bun prieten cu Costică Toma, "pe linie de Steaua".

Cu un sfert de oră înainte de începerea meciului, tribunele stadionului "1 Mai" erau pustii. Oltenii erau pironiţi în faţa televizoarelor, tremurînd pentru Universitatea Craiova, care juca returul cu FC Kaiserslautern. Nemţii - echipă mare, cu Brehme, Geye, Briegel, Bongartz şi Thomas Allofs - au ţinut 0-0 pînă în minutul 82, cînd fundaşul Negrilă a înscris golul calificării în semifinale. Pentru prima dată în istoria cupelor europene, o echipă românească pătrundea în semifinale!

Meciul de la Craiova a luat sfîrşit la ora 15:48. Cel de la Rîmnicu Vîlcea urma să înceapă la 16:00. Oltenii au coborît în stradă. Coman a pus mîna pe telefon şi într-un sfert de oră stadionul "1 Mai" era aproape plin! La ordinul generalului, retransmis de activiştii ce mişunau peste tot, şcolile

se goliseră de elevi, uzinele de muncitori, iar străzile de oameni fericiţi. Toţi fuseseră mobilizaţi să ocupe cele 10.000 de locuri ale arenei din Zăvoi.

După 1-1 la Larnaca, românii, avînd în formaţie trei fotbalişti de Divizia A (Hagi, Mateuţ şi Stîngaciu), porneau mari favoriţi. Şi jocul a confirmat-o. Purtată de o echipă magistral condusă de Gică Hagi, mingea s-a rostogolit spre o singură poartă. Scor final: România - Cipru 5-0 (2-0). Relevante sînt cîteva pasaje din cronica apărută în "Sportul".

"Scorul a fost deschis chiar în primul minut, cînd Hagi a pătruns pe partea stîngă, a centrat scurt înapoi şi Ţîrlea a reluat din apropiere în plasă. În minutul 12 tabela de marcaj arăta 2-0, în urma unei lovituri libere de la 30 de metri executate cu măiestrie de Hagi, şut la vinclu". Au urmat o bară a lui Mateuţ (min. 33) şi încă un gol al lui Ţîrlea (min. 45). Apoi şi-a intrat în rol Văsîi, care, după ce a zguduit bara (min. 57), a scuturat de două ori plasa porţii cipriote (min. 59 şi 68), ultima dată "în urma unei centrări impecabile a lui Hagi". ("Sportul", 17 martie 1983). România: *Stîngaciu - Rus, Cîrstea (80 Bica), MESZAROS, Ilovan - Musznay (41 Bobaru), SĂNDOI, MATEUŢ - VĂSÎI, ŢÎRLEA, HAGI.* Şase remarcaţi din echipa noastră. Dintre ei, cel mai bun a fost Hagi, care a înscris un gol magnific, a pus două pase ideale şi a făcut demonstraţii de virtuozitate în Zăvoiul vîlcean.

Calificarea la turneul final din Anglia, ce urma să se desfăşoare în luna mai, a fost cinstită de generalul Coman cu două lăzi de bere Radeberger. Una a lăsat-o în cabină, pentru jucători, cealaltă au luat-o antrenorii, oficialii şi, ca de obicei, băgătorii de seamă. Pe vremea aceea, bere Radeberger aveau voie să bea doar ştabii. Pentru cîteva momente, 17 adolescenţi au fost şi ei ştabi.

Hagi şi colegii săi n-au avut însă timp să se bucure prea mult. În seara aceleiaşi zile, autocarul naţionalei de juniori a României, avîndu-i la bord pe tinerii tricolori, proaspăt calificaţi la turneul final din Anglia, înghiţea cei peste 300 de kilometri ce despart Rîmnicu Vîlcea de Rîmnicu Sărat. Acolo, la hotarul dintre judeţele Buzău şi Vrancea, era programat a doua zi, joi, 17 martie, un amical cu reprezentativa similară a Republicii Democrate Germane.

Statisticile au consemnat următoarele: România - RDG 3-1 (1-0), golurile noastre fiind marcate de Bobaru (unul) şi Hagi (două). "În minutul 44, Hagi îl surprinde pe portar cu un şut din unghi, din afara careului. (...) Echipa noastră mai reuşeşte un gol, printr-o execuţie de efect, dintr-o lovitură liberă din unghi închis (un fel de corner scurt), autor acelaşi Hagi". ("Sportul", 18 martie 1983). Aşadar, intrat la pauză pentru a

impulsiona atacul, Hagi şi-a exersat dexteritatea de a înscrie din unghiuri imposibile. România: *Barba (73 Stîngaciu) - Rus, Cîrstea, Stredie (26 MESZAROS), Bănuţă - Musznay (41 HAGI), Săndoi (41 Văsîi), MATEUŢ - BOBARU, Nuţă, Mărgărit.*

La nemţi, doi remarcaţi: fundaşul Waldolw şi atacantul Sammer. În mod deosebit atrăgea atenţia acest puşti, Matthias Sammer, pe care est-germanii l-au aruncat în luptă deşi avea doar 15 ani şi jumătate. Motivaţia lor? "E un talent uimitor!". Doar timpul va putea s-o dovedească.

Juniorul zburător

Reîntors, pe seară, la Bucureşti, pe Gică Hagi l-a aşteptat o Dacie trimisă de FC Constanţa, care-l voia neapărat pentru meciul cu FC Olt, programat sîmbătă, 19 martie, la trei zile după jocul cu Cipru şi la două după cel cu RDG. Alţi 250 de kilometri înghiţiţi în goana maşinii. Noroc că Gică s-a obişnuit să doarmă oriunde, în orice poziţie...

FC Constanţa - FC Olt 1-0. Gol: Buduru (min. 32).

FC Constanţa: Lascu - Lică, ZAHIU, DINU, Caramalău - Gache, I. Moldovan, Petcu - Buduru (46 Rusu), PENIU (88 Mănăilă), HAGI.

FC Olt: Ariciu - PREPELIŢĂ, Bumbescu, CĂŢOI, Matei - Balaur, Bărbulescu (56 Burleanu), EFTIMIE, M. POPESCU - Şoarece, Piţurcă (65 State).

Titlul cronicii din "Sportul" de luni, 21 martie: "Juniorul Hagi, redivivus!". După ce, în primele rînduri, a notat că "FC Olt a avut merite chiar dacă a pierdut la limită, 0-1" (era vorba, totuşi, de echipa din Scorniceşti, leagănul Ceauşeştilor!), Aurel Neagu s-a ocupat şi de joc: "FC Constanţa a început meciul cu mult avînt, juniorul Hagi remarcîndu-se prin manevre abile, chiar dacă FC Olt făcea un marcaj strict. (...) Golul s-a înscris după o jumătate de oră de joc. Acest Hagi, care miercuri a jucat împotriva Ciprului în echipa de juniori a României şi a înscris un gol, iar joi din nou în echipa României, UEFA '83, cu R.D. Germană, şi a marcat două goluri, vineri a venit la Constanţa, pentru ca sîmbătă, în acest meci, de la el să pornească golul victoriei, în minutul 32: Hagi a realizat o acţiune individuală pe partea stîngă, a trecut de doi adversari, a centrat pe jos în careu şi Buduru a împins mingea în poarta goală, părăsită de Ariciu, fără ca fundaşii olteni s-o mai poată scoate".

Formidabil! Un jucător de 18 ani a evoluat de 3 ori în 4 zile şi s-a remarcat de fiecare dată! Dar nu numai că s-a remarcat, el a fost determinant pentru toate cele 3 partide.

De reţinut: Hagi îi întîlnea pentru prima oară pe Bumbescu, Bărbulescu, Piţurcă, de care avea să se mai lovească în îndelungata-i carieră.

După 20 de etape, ultimele locuri în clasamentul Diviziei A erau ocupate de:

15. Chimia Rm. Vîlcea	-	16 puncte
16. FCM Braşov	-	16
17. "Poli" Timişoara	-	14
18. FC Constanţa	-	10

Aşadar, în ciuda victoriei din cea de-a 20-a etapă, echipa Litoralului continua să fie codaşa detaşată a primului eşalon.

Antrenorul Constantin Tîlvescu l-a reţinut pe Hagi şi pentru meciul de la Petroşani, din etapa a 21-a, programată miercuri, 23 martie. În Valea Jiului, dobrogenii au fost călcaţi în picioare. Rezultat final: Jiul - FC Constanţa 3-0. "Sportul" a consemnat: "În minutul 59, la o excelentă centrare a lui Peniu, Hagi, singur la 7 metri de Cavai, s-a încurcat şi a ratat o ocazie cît roata carului". Faza s-a petrecut la scorul de 1-0. Din echipa lui Tîlvescu s-au remarcat trei jucători: Hagi, Gache şi Zahiu.

Trei zile mai tîrziu, Gică Hagi a îmbrăcat tricoul Constanţei pentru a treia oară într-o săptămînă. Sîmbătă, 26 martie, pe malul mării a fost sărbătoare. Aduşi la stadion de vestea că în echipa lui Tîlvescu e un puşti care face ce vrea cu mingea, 12.000 de oameni au plecat acasă fericiţi. Pentru prima dată în acel campionat, "marinarii" cîştigau la scor: FC Constanţa - FC Bihor 4-1 (3-1). Goluri: Lică (min. 10), Rusu (min. 22), Hagi (min. 38), Petcu (min. 51), respectiv Puşcaş (min. 45). Trimisul ziarului "Sportul", Adrian Vasilescu, avea să-şi înceapă cronica astfel: "Sub un cer înnorat, «lanterna constănţeană» a acţionat cu «faza mare», graţie în special lui Hagi, acest talentat junior care a mai descreţit, prin realizările lui de efect, frunţile suporterilor locali".

Jocul a curs numai spre poarta bihoreană. Mai întîi a marcat fundaşul Marcel Lică (oltean ajuns pe Litoral pentru că s-a însurat cu o tătăroaică, voleibalista Gulniza Gelil), apoi "treptat, Hagi urcă viguros la pupitru şi în minutul 22, după o abilă manevră pe partea dreaptă, îl serveşte ideal pe Rusu, care reia din apropiere în plasă". Cronica explodează precum evoluţia celui mai bun de pe teren. "Fază de mare spectacol în minutul 38: Hagi «croşetează» mai mulţi fundaşi, este faultat (inspirat avantaj lăsat de arbitrul R. Matei), revine, continuă cascada driblingurilor, îl «culcă» şi pe portarul Bojtor şi înscrie cu un şut puternic". Spre finalul primei reprize, ardelenii au înscris prin Puşcaş, dar după pauză s-a refăcut diferenţa de trei goluri. Autor: Petcu, "la o lovitură liberă executată de Hagi". Petcu şi Peniu au ratat alte patru mari ocazii, "după acţiuni plecate de pe «rampa Hagi»".

În acea zi de vis, echipa Constanţei a arătat astfel: *LASCU - LICĂ, Zahiu, D. Dinu, Caramalău - Gache (84 I. Moldovan), Petcu, DROGEANU - Rusu (46 Mănăilă), PENIU, HAGI.*

Marţi, 29 martie, într-o restanţă din Divizia B: Progresul Bucureşti - Luceafărul 1-3. Pentru juniori au înscris Mateuţ (de două ori) şi Văsîi. Hagi, uşor obosit, a jucat numai pînă în minutul 62.

A doua zi, el a urmărit la televizor meciul amical de la Timişoara: România - Iugoslavia 0-2. Cu mai puţin de o lună înaintea confruntării cu Italia, echipa lui Lucescu părea complet lipsită de vlagă. Ca o curiozitate, cuplul de fundaşi centrali al sîrbilor era Zajec - Hagici. Interesant nume, Hagici... Aceeaşi rădăcină, *Hagi*, ca şi grecul Hagipanagis ori cipriotul Hagipoulos, ca şi bulgarul Hagiev ori macedoneanul Hagievski... Nu cumva toţi s-or trage din strămoşi îndrăzneţi, care, înfruntînd primejdiile, au plecat în acele "hăgilâchi" spre Muntele Sfînt?

Trezirea la viaţă a echipei constănţene a făcut mare vîlvă în oraşul de la malul Mării Negre. Nu e de mirare că sîmbătă, 2 aprilie, stadionul "1 Mai" era arhiplin cu mult înaintea orei de începere a meciului cu SC Bacău. 18.000 de oameni, dacă n-or fi fost 20.000, s-au înghesuit în ovalul de beton ca sardelele în cutia de conservă. SC Bacău era chiar echipa împotriva căreia Hagi debutase în Divizia A.

Împinşi de la spate de suflarea ca un uragan a publicului, constănţenii au învins, după multă suferinţă, cu 1-0. "Drumul spre poarta excelentului Mangeac a fost greu de parcurs, pentru că Hagi (un Balaci în miniatură) a încercat să spargă de unul singur «betonul armat» al oaspeţilor" ("Sportul", 4 aprilie, pagina 3). Unicul gol a venit tîrziu, în minutul 72, şi l-a avut ca autor pe Ştefan Sameş, fostul internaţional al Stelei, aflat la primul meci în tricoul Constanţei. "Sameş - Hagi, cei doi poli ai speranţelor constănţene. Avîndu-l pe Sameş la un pol, cel al maturităţii, şi pe Hagi la celălalt, al prospeţimii generatoare de fantezie şi entuziasm, FC Constanţa a prins să spere din nou la zile mai însorite - tot în Divizia A - pe Litoral" ("Sportul", 5 aprilie). Jucătorii remarcaţi, în ordinea posturilor din echipă: Lică, Sameş, Petcu, Hagi.

În urma acelei victorii, "marinarii" au părăsit ultimul loc. Totuşi, ei se aflau încă departe de salvare. În subsolul clasamentului, situaţia după 23 de etape arăta astfel: 14-16. ASA Tg. Mureş, FCM Braşov, Petrolul Ploieşti - cîte 18 puncte; 17. FC Constanţa - 14 puncte (golaveraj 22-43); 18. "Poli" Timişoara - 14 puncte (24-47). Drumul Diviziei B urma să fie luat de ultimele trei clasate la finalul campionatului.

✦

Cînd făcea calcule privind şansele echipei sale de a supravieţui în prima divizie, Hagi se afla deja în maşina ce-l ducea la Bucureşti. A doua zi, la ora 11:00, adică la exact 16 ore de la încheierea partidei FC Constanţa - SC Bacău, jucătorul de 18 ani era în Giuleşti, pe stadionul Rapid, unde era programat meciul Luceafărul - Şoimii Sibiu, din Divizia B. Hagi a jucat din nou foarte bine. În minutul 68, la 0-1, a marcat golul egalizator al formaţiei sale, dar în cele din urmă Luceafărul a pierdut cu 1-2.

✦

Miercuri, 6 aprilie 1983: Benfica Lisabona - Universitatea Craiova 0-0, pe "Estadio da Luz", în prima manşă a semifinalei Cupei UEFA. Craiova a jucat eroic, avînd în Cămătaru un jucător imperial.

În aceeaşi zi, etapă intermediară în Divizia A. La Piteşti, FC Argeş - FC Constanţa 4-0 (1-0), într-un meci extrem de ciudat. În "Sportul", Stelian Trandafirescu consemna: "Echipa de pe litoral este dezinvoltă în joc, realizează cîteva şarje spectaculoase prin Hagi, dar nu poate opri iureşul gazdelor". Principalele momente ale unei confruntări în care "marinarii" trăgeau nădejde să dea lovitura: min. 30 - autogol Drogeanu, la vinclu; min. 52, Radu II înscrie din ofsaid; min. 58, Tulpan respinge de pe linia porţii "ghiuleaua" lui Gache; min. 59 - Hagi şutează la rădăcina barei; min. 63, portarul Lascu face un fault gratuit, în careu, şi Tulpan ridică scorul la 3-0; min. 75 - bară Gache; min. 80 - Zahiu degajează în propria poartă. Bilanţul echipei lui Tîlvescu în acel meci a fost unul antologic: două autogoluri, un gol primit din ofsaid, unul dintr-un penalty prostesc, două şuturi în bară, altul respins de pe linia porţii. "Cu aşa ghinion, nici Brazilia n-ar fi cîştigat la Piteşti", a exclamat, disperat, antrenorul oaspeţilor. Dintre jucătorii săi, trei au ieşit în evidenţă: Hagi, Gache şi Lică. Dar Constanţa a coborît din nou pe ultimul loc...

✦

Vineri, 8 aprilie: Rova Roşiori - Luceafărul 0-4, goluri Hagi (două), Terek şi Văsîi. La două zile după neşansa de la Piteşti, Hagi s-a răzbunat pe primii adversari care i-au ieşit în cale în Divizia B. A dat două goluri, iar în minutul 65 a fost schimbat. Încet-încet îşi făcea loc oboseala.

Duminică, 10 aprilie: Luceafărul - Automatica Bucureşti 1-2, gol Mateuţ. Hagi - din nou înlocuit, în minutul 70. La acest meci, pe marginea terenului şi-a făcut apariţia şi Corneliu Stroe, omul care în februarie, în turneul din Grecia, îi spusese lui Hagi că îi stă bine în alb-albastru. L-a întrebat ce mai face - *mulţumesc, bine* - şi discuţia s-a oprit aici, deşi Stroe ar fi vrut să-i spună ceva cu adevărat important. Dar a lăsat pe altă dată.

Joi, 14 aprilie: pe stadionul Republicii, Luceafărul - Metalul Bucureşti 1-2, gol Hagi, care a evoluat ca atacant dreapta, împingîndu-l pe Văsîi spre stînga.

Sîmbătă, 16 aprilie, stadionul "23 August" din Bucureşti a găzduit una din partidele de referinţă ale fotbalului românesc. Prima reprezentativă, avîndu-l ca antrenor pe Mircea Lucescu, întîlnea Italia în preliminariile Campionatului European. "Macaronarii" lui Enzo Bearzot veneau să răzbune acel 0-0 de la Florenţa, din urmă cu cîteva luni. Şi, poate, cele trei remize consecutive de pînă atunci, remize care-i aruncaseră pe locul 3. Numai că Lucescu a adoptat o tactică perfectă, graţie căreia probabil n-ar fi pierdut nici dacă ar fi jucat toată noaptea. Într-o nocturnă istorică, cu 80.000 de torţe aprinse spre final, România - Italia 1-0, şi din pipa bătrînului Bearzot rămînea doar scrumul. Golul lui Bölöni, din minutul 24 - lovitură liberă de la aproape 30 de metri -, l-a trimis pe legendarul portar Dino Zoff direct la pensie. Omul avea 40 de ani, iar la 39 cîştigase titlul mondial.

Celebrul cotidian francez "L'Equipe" avea să sintetizeze meciul astfel: "Echipa României a învins pentru că şi-a asumat toate riscurile în primele 45 de minute şi a ştiut să reziste fără dificultăţi în repriza secundă".

România: Moraru - Rednic, Iorgulescu, Ştefănescu, Ungureanu - Augustin (78 Andone), Klein, Bölöni, Balaci - Geolgău (87 Cîrţu), Cămătaru.

Italia: Zoff - Gentile, Collovatti, Scirea, Cabrini - Marini, Tardelli, Antognoni (57 Dossena) - Conti, Rossi, Bettega (70 Altobelli).

Arbitru: Michel Vautrot (Franţa).

Clasamentul grupei începea să ne surîdă:

1. România	4	3	1	0	6-1	7
2. Cehoslovacia	4	1	3	0	11-5	5
3. Suedia	3	1	1	1	3-4	3
4. Italia	4	0	3	1	3-4	3
5. Cipru	5	0	2	3	3-12	2

Undeva pe malul Mării Negre, Gică Hagi se tot frămînta: *oare m-aş fi descurcat dacă mă aflam acolo, pe teren, faţă-n faţă cu campionii lumii?* Dar el ştia că nu putea juca în echipa lui Lucescu înainte de a încheia conturile cu naţionala de juniori. Pînă la Campionatul European din Anglia mai era o lună.

Pregătirile juniorilor au continuat cu un meci amical chiar pe litoral, la Hagi acasă: FC Constanţa - Luceafărul 2-1. Era o zi frumoasă de duminică

(17 aprilie), iar toată lumea comenta marea victorie a *tricolorilor mari*, din seara precedentă. Gică ar fi vrut să evolueze o repriză la o echipă, o repriză la cealaltă, dar Pigulea a fost ferm: *joci la noi, pentru că Europenele bat la uşă!* Şi favoritul tribunelor şi-a făcut treaba timp de 50 de minute, pînă cînd, resimţind oboseala unei primăveri încărcate, i-a lăsat locul lui Mărgărit.

După meciul acela prietenesc, Hagi nu s-a întors cu colegii săi la Bucureşti. A rămas acasă, pe malul mării, unde îl aştepta un examen cu adevărat important: confruntarea cu una dintre contracandidatele la retrogradare, CS Tîrgovişte. Marţi, 19 aprilie, la două zile după ce jucase împotriva Constanţei, Hagi încerca din nou s-o salveze de la retrogradare, în faţa a 15.000 de spectatori pătimaşi.

Rezultatul? 4-1, scorul etapei a 25-a! Goluri: Hagi (min. 42 şi 82), Buduru (min. 47) şi Caramalău (min. 58 - din penalty), respectiv Kallo (min. 52 - din penalty). Cronica din "Sportul", cu titlul "Hagi nu se lasă", spune totul despre acea confruntare. "În prima repriză, tîrgoviştenii s-au baricadat bine în defensivă, închizînd culoarele spre poarta lui Mia. De aici precipitarea, lipsa de luciditate a constănţenilor într-o serie de momente (min. 5, 9, 14, 16 şi 34) în care puteau deschide scorul, la frumoasele faze create mai ales de Hagi, motorul echipei. Primul gol s-a tot amînat şi a venit abia în minutul 42: Hagi a reluat sec, cu capul, în plasă, balonul centrat impecabil de Peniu". După pauză, scorul a devenit 2-0, apoi 2-1, moment în care, simţind pericolul, argintul viu al echipei constănţene a luat din nou jocul pe cont propriu. "În minutul 58, Hagi pătrunde vijelios în careu, Aelenei îl «agaţă» şi Caramalău transformă lovitura de la 11 metri. (...) În minutul 82, Hagi semnează ultimul gol al meciului: cursă de peste 30 de metri, în care a driblat totul în cale, inclusiv pe portarul Mia. Aplauze la scenă deschisă pentru Hagi, care îşi conduce încă o dată echipa la victorie". Ultima frază a lui Stelian Trandafirescu reflecta fidel atmosfera dintr-un stadion în delir. 15.000 de oameni plecau acasă fericiţi graţie momentelor de magie ale unui adolescent de 18 ani.

Prin acea victorie, FC Constanţa (cu 5 evidenţiaţi: Hagi, Lică, Gache, Petcu şi Peniu) pasa din nou "Interna" de codaşă Politehnicii Timişoara. Dar pînă la locurile salvatoare mai era destul.

Miercuri, 20 aprilie: U. Craiova - Benfica Lisabona 1-1, şi oltenii au ratat calificarea în finala Cupei UEFA fără să fi pierdut vreunul din cele două meciuri cu portughezii. E drept că nici n-au cîştigat. În Bănie, avantajul luat prin golul marcat de Balaci (min. 17) a fost anulat de reuşita

iugoslavului Filipovici (min. 53). A mai zvîcnit o dată Crişan, a tras în bara transversală (min. 73), dar asta n-a folosit la nimic. Legenda spune că, mai tîrziu, cînd Benfica şi Anderlecht jucau cu cupa pe masă, oltenii au descoperit că bara cu pricina era aşezată cu 8 centimetri mai jos decît ar fi fost regulamentar. Şi cînd te gîndeşti că lui Crişan îi erau suficienţi doar 3 din aceşti 8 centimetri...

Vineri, 22 aprilie, Hagi a descins cu FC Constanţa în Regie, pentru a da piept cu Sportul Studenţesc. Ocupantă a locului 2, echipa lui Ion Voica se afla la un singur punct de Dinamo. Campionatul ajunsese la etapa a 26-a şi nevoia de puncte devenea tot mai apăsătoare. "Studenţii" aveau şi ei calculele lor: dacă-i învingeau pe constănţeni, ceea ce părea a fi o formalitate, iar Dinamo pierdea în faţa Stelei, Mircea Sandu şi colegii săi ţîşneau pe primul loc.

Cei din Regie au făcut atunci o greşeală: nu l-au luat în calcul pe Gică Hagi. Sau poate că l-au luat, gîndindu-se că acesta nu se va agita prea mult tocmai împotriva viitoarei sale echipe. Dacă au gîndit aşa, s-au înşelat amarnic. Hagi a făcut o partidă de zile mari, paralizîndu-şi adversarii cu şarjele sale. "Meciul a început cu un excelent joc combinativ al constănţenilor, avîndu-l «la pupitru» pe Ştefan Petcu, bine susţinut de ceilalţi doi mijlocaşi şi de tehnicul Hagi. (...) Hagi amînă deschiderea scorului în minutul 22, cînd, singur în careu, întîrzie şutul şi este deposedat de Iorgulescu. Dar, patru minute mai tîrziu, tînărul fotbalist constănţean scapă de marcajul «umbră» al lui Mihail Marian şi înscrie spectaculos, cu capul, pe lîngă Speriatu, fructificînd centrarea cu efect a lui Marinoff". ("Sportul", 23 aprilie). Sportul Studenţesc a reuşit doar să egaleze, prin Bucurescu (min. 54), nu să şi învingă, deşi a jucat dur, la intimidare, dovadă faptul că toate cartonaşele arătate de arbitrul Ion Crăciunescu - 4 galbene (Iorgulescu, Munteanu II, Mircea Sandu, Florin Grigore) şi unul roşu (Florin Grigore, min. 88) - au fost adresate jucătorilor gazdă.

Sportul Studenţesc: Speriatu - M. Mihail, Cazan, IORGULESCU, MUNTEANU II - Pană, Chihaia, Oct. Ionescu (61 Terheş) - Fl. Grigore, M. Sandu, BUCURESCU.

FC Constanţa: LASCU - Lică, SAMEŞ, G. DINU, Caramalău - Gache, PETCU, Drogeanu (61 Mănăilă) - Marinoff, Peniu (61 Buduru), HAGI.

A fost al 7-lea meci consecutiv, în Divizia A, cînd numele lui Hagi era scris cu majuscule - situaţie cu care în returul campionatului nu se mai putea mîndri nici un jucător, nici măcar de la echipele fruntaşe!

În aceeaşi zi, Balint şi Belodedici, prietenii lui Hagi de la Luceafărul, au fost titulari, şi remarcaţi, în derbyul Dinamo - Steaua 1-1. Cu 8 etape

înainte de final, dinamoviştii rămîneau lideri, în vreme ce FC Constanţa părea să aibă elanul necesar evadării de pe locurile retrogradabile.

Porţelan de Dorohoi

Pe Hagi îl găsim apoi într-un autocar hîrbuit, în drum spre Botoşani. Acolo, în nordul Moldovei, a hotărît Marcel Pigulea să se desfăşoare cantonamentul naţionalei de juniori înaintea turneului final din Anglia. Căutînd liniştea, tinerii fotbalişti s-au ales cu oboseală. Au fost şi cîteva meciuri amicale: 1-0 cu CS Botoşani (28 aprilie - gol Hagi, care a fost folosit vîrf dreapta, cu Ţîrlea deplasat pe stînga), 4-2 cu Unirea Săveni (2 mai - Hagi n-a jucat), 1-2 cu CSM Suceava (5 mai - a marcat Hagi, la 0-1, printr-un şut imparabil de la marginea careului) şi 4-3 cu Cristalul Dorohoi (6 mai - din nou fără Hagi), urmate de partida cu Pandurii Tîrgu-Jiu, pe stadionul Autobuzul, imediat după revenirea în Bucureşti: 1-1, pe 8 mai (goluri Hagi, din penalty, respectiv Găman).

În nordul Moldovei, la oboseala meciurilor, a antrenamentelor şi a nesfîrşitelor deplasări s-a adăugat şi cea derivată dintr-un obicei al acelor vremuri: vizitarea unor fabrici din zonă. Aşa s-au trezit Hagi şi colegii săi printre filatoarele fabricii de confecţii din Botoşani ori prin halele celei de porţelanuri din Dorohoi. Cam la fel se întîmplase şi la Taşkent, în anul precedent, cu diferenţa că acolo, în Uzbekistan, nu veneau pe bandă ceşcuţe şi nădragi, ci ditamai lingourile de aur.

Disperaţi cum erau, cei de la FC Constanţa l-au luat pe Hagi şi din cantonamentul de la Botoşani. Astfel, pe 30 aprilie, la doar două zile după ce marcase golul victoriei cu CS Botoşani, Gică a jucat în partida cu Chimia Rîmnicu Vîlcea, încheiată 0-0, pe malul mării. Pentru prima dată în acel retur, 15.000 de oameni au plecat de la stadion dezamăgiţi. Ion Cupen, în "Sportul": "Însuşi Hagi, jucătorul exploziv şi eficace de altădată, a fost acum şters, neinventiv. El n-a avut putere să scape de marcajul aspru a unuia sau chiar a doi apărători vîlceni. Două curse individuale în slalom (stinse în preajma careului advers), cam tot ce a realizat, i-au arătat totuşi clasa acestui junior şef de promoţie. Repetata navetă Luceafărul - Constanţa şi-a cerut însă tributul în această a 27-a etapă". Hagi a jucat 90 de minute. Pentru prima dată în primăvara anului 1983, numele lui nu era scris cu majuscule în caseta meciului. Dar mai mult îl durea că nu-şi putuse duce echipa la victorie. O victorie pentru care tăiase Moldova în două, cale de aproape 500 de kilometri. Obosit şi nesusţinut de colegii din atac, s-a zbătut însă ca peştele pe uscat. Totuşi, bătălia pentru salvare nu era definitiv pierdută.

Vulpoiul Stroe

Meci cu Chimia Rîmnicu Vîlcea a fost ultimul jucat de Hagi pentru FC Constanţa înainte de a pleca la Campionatul European de juniori. În rest, a mai fost doar acel Luceafărul - Pandurii 1-1, în Divizia B, pe 5 mai, cînd Hagi a transformat un penalty. Atunci, pe marginea terenului IV de la "23 August" şi-a făcut din nou apariţia Corneliu Stroe, preşedintele secţiei de fotbal a Universităţii Craiova. Stroe l-a tras pe Gică deoparte şi l-a atacat direct: "Vrei să joci la Craiova?". Răspunsul a întîrziat să vină, dar discuţiile au continuat acolo, în spatele tribunei a II-a a celui mai mare stadion al ţării, mai bine de-un ceas. Abil, olteanul i-a vorbit lui Hagi despre cupele europene, despre Fiorentina, Bordeaux şi Kaiserslautern, despre şansele mari ale Craiovei de a cîştiga campionatul. I-a povestit apoi cum, în calitatea lui de profesor universitar, "cu relaţii peste tot", îi face studenţi şi apoi economişti pe toţi fotbaliştii care trag pentru "Ştiinţa", cum i se mai spune echipei din Bănie. Stroe îşi aminteşte: "Prima dată l-am văzut în februarie '82, la Turnu Severin şi la Orşova, cînd juniorii români şi cei turci au făcut de două ori 0-0. Se vedea că are ceva în plus faţă de ceilalţi. A contat mult faptul că ne-am intersectat în Grecia, un an mai tîrziu, cînd Lucescu ni l-a «pasat» nouă pentru un meci. Nea Tică Oţet, antrenorul nostru, mă tot bătea la cap: «E unul la Constanţa ce nu s-a pomenit. Vezi ce faci, adu-l la noi». De isprăvile lui Hagi îmi mai povestea şi Săndoi. Apoi, cînd a început să joace în Divizia A, trebuia să fii chior ca să nu-l vezi. Aşa ne-am hotărît să-l aducem la Craiova".

Uşor-uşor, Gică s-a lăsat sedus. Ceea ce-i propunea Stroe era cu adevărat interesant. Se vor bucura şi *tata* Iancu, şi *mana* Chiraţa cînd vor auzi că fiul lor va juca alături de Balaci şi, totodată, va fi student la Ştiinţe Economice... În cele din urmă, Hagi a bîiguit: "Da, domnu' Stroe, mi-ar plăcea să joc la Craiova!".

Din acel moment, cei doi au ţinut legătura prin Emil Săndoi, reprezentantul Universităţii Craiova în grupa UEFA '83 de la Luceafărul. A rămas stabilit că Stroe îi va aştepta şi pe Hagi, şi pe Săndoi la poarta liceului, în iulie, imediat după terminarea bacalaureatului.

Operaţia reuşită, pacientul mort

Pe 11 mai, 17 jucători s-au îmbarcat în avionul de Londra. România urma să întîlnească, pe rînd, Iugoslavia, Turcia şi Italia, pe terenuri din capitala Angliei. Partidele celorlalte trei grupe se derulau la Birmingham, Liverpool şi Leeds. Cîştigătoarele celor patru grupe urmau să se întîlnească în semifinale, iar restul formaţiilor - să se întoarcă acasă.

La plecare, toţi jucătorii erau îmbrăcaţi la fel. Antrenorii le comandaseră costume la Apaca, oprindu-le bani de pe cecuri (cei strînşi din primele de joc). "Peste tot pe unde am mers, întorceau fetele ochii după ei. Erau arătoşi", spune Marcel Pigulea. Secundul acestuia, Costică Toma, are şi o altă explicaţie: "I-am îmbrăcat pe toţi la fel ca să nu poată fura din magazine, să fie vînzătorii cu ochii pe ei. De cîte ori mergeam în Occident, le spuneam: «Vedeţi aparatul ăla din perete? Vede tot, nu cumva să furaţi ceva, că e jale!». Eram speriat, pentru că mereu se ivea cîte-un scandal - că boxerul X a furat din Suedia, că pe canotorul Y l-a prins într-un magazin din Germania"... Toma, care avea reputaţia de a fi "cel mai al dracu' antrenor", le-a interzis jucătorilor, în anumite deplasări, şi să mănînce ciorbă! "Clipoceau prea tare, iar la alţii nici nu se auzea. Le-am zis: «Decît să ne facem de rîs, mai bine trecem direct la felul doi!»".

Pentru români, "acţiunea Anglia" s-a desfăşurat sub semnul aberaţiilor. Să le luăm pe rînd.

1. Echipa a plecat la Londra cu doar două zile înaintea primului joc, cel cu Iugoslavia, în vreme ce alte formaţii erau acolo de o săptămînă.

2. Portarul Stîngaciu n-a fost inclus în lot, alături de Iaşko, aşa cum şi-ar fi dorit antrenorii. Motivul? Un ordin venit de sus: "Merge Barba!". Doar nu era să fie selecţionat un băiat crescut la Casa de copii (Stîngaciu) în dauna unuia al cărui tată era mare director...

3. Musznay n-a zburat în acelaşi avion cu restul echipei, pentru că nu-i ieşise viza britanică. El a ajuns la Londra singur, cu o întîrziere de trei zile, adică exact în preziua celei de-a doua partide, cea cu Turcia. Deşi jucător de bază, n-a apucat să joace nici un minut.

Colac peste pupăză, în prima repriză a meciului cu iugoslavii, pe terenul unei echipe de ligă inferioară (Aldershot), fundaşul dreapta, Nicolae Rus, a suferit un accident teribil: dublă fractură de tibie şi peroneu. "I s-a frînt piciorul ca un surcel. Ţipa bietu' copil ca din gură de şarpe", îşi aminteşte doctorul Eugen Cristea. Rus a fost dus de urgenţă la cel mai apropiat spital. Acolo i-au făcut nişte calmante, l-au operat, apoi i-au somat pe conducătorii delegaţiei române să-l ia şi să-l ducă la altă clinică. Într-un tîrziu, au aflat şi ai noştri de ce insistau englezii să scape de ei: acela era un spital al trupelor NATO, iar România, ca ţară comunistă, făcea parte din Tratatul de la Varşovia!

Cu un Hagi obosit după un sezon istovitor, echipa lui Pigulea a ratat startul: 0-2 cu Iugoslavia. Echipa trimisă de el pe teren, în acea zi cu ghinion, 13 mai 1983: Iaşko - Rus, Meszaros, Cîrstea, Bănuţă - Mateuţ, Săndoi, Bica - Ţîrlea, Văsîi, Hagi. În carneţelul său, antrenorul şi-a notat: *"Ne-am bătut singuri. Am dominat 60 de minute din 80. Raportul*

şuturilor la poartă: 21-8, iar al şuturilor pe poartă: 11-5, ambele în favoarea noastră. Lipsă de concentrare şi de responsabilitate la finalizare: Văsîi, Săndoi, Hagi, Mateuţ. Driblinguri în plus. Operaţia reuşită, pacientul mort". Erau concluziile unui antrenor care ştia ce-l aşteaptă la revenirea în ţară, după ce la plecare i se spusese clar: "Joci finala, altfel e de rău!".

15 mai: pe terenul unei alte echipe londoneze, Reading, era programat meciul România - Turcia. În prima zi, reprezentanţii Semilunei reuşiseră o mare surpriză: 1-1 cu Italia. Teoretic, românii mai aveau şanse să cîştige grupa. Prima condiţie era să-i bată pe turci. Deşi extenuat, Hagi şi-a zis că, la nevoie, va cîştiga meciul de unul singur. Simţea că e momentul să iasă la rampă. S-a lansat în driblinguri spre poarta adversă, dar turcii s-au aşezat pe trei linii de apărare. A tras de la distanţă, însă nici şuturile nu-i mai ieşeau ca altădată. A venit înapoi, spre propriul careu, să ia mingea, cărînd-o apoi pînă dincolo de centrul terenului. Dar scorul continua să rămînă 0-0. Antrenorii au început să ţipe la el. Ceilalţi jucători au găsit şi ei prilejul să atace: "Da' ia-o, bă, acasă! Du-o la mă-ta!". Cînd auzea vorbe grele la adresa mamei sale, lui Gică i se întuneca privirea. *Să-mi zică mie ce vor, dar pe mana s-o lase-n pace!* Băga capul în pămînt şi nu le mai dădea nici o pasă. Erau momentele lui de revoltă. Încerca să taie terenul în două, cu mingea la picior, şi să dea golul victoriei - aşa vedea el răzbunarea supremă. Dar de la margine se auzeau sudalme tot mai violente. Şeful delegaţiei (Mihai Ionescu), antrenorul secund (Costică Toma) şi medicul lotului (Eugen Cristea) aveau feţele congestionate. Cu mîinile pîlnie la gură, strigau la Marcel Pigulea: "Schimbă-l, bă, pe căposu' ăsta! Schimbă-l dracu', că ne mănîncă meciul!". Pigulea îl cunoştea însă mai bine pe Hagi. De aceea, s-a ţinut tare pînă la pauză, cînd n-a mai avut ce face. L-a anunţat pe jucătorul său vedetă că în repriza a doua va rămîne pe margine. (Mai tîrziu, avea să noteze în caietul său de însemnări: *"Hagi - nervozitate mare; apatie, stare de oboseală, lipsă de concentrare pe fond nervos"*).

Meciul a luat o întorsătură ciudată. Săndoi a deschis scorul în minutul 44. A fost semnalul descătuşării. Turcii au căzut. Mateuţ a marcat de trei ori într-un sfert de oră (min. 50, 59 şi 65), a urmat Ţîrlea (min. 74) şi din nou Mateuţ (min. 78). 6-0 cu egala Italiei, într-o singură repriză - asta da ispravă! În bucuria generală, nimeni n-a observat însă că, retras într-un colţ, un jucător trecea prin momente dramatice. Era Gică Hagi, care în acea zi simţise o umilinţă fără margini. Atunci cînd avea nevoie de o vorbă bună, a fost tratat cu răceală, dacă nu cu răutate.

Cînd a revenit în cameră, la hotelul "Cunrad International", Zoli Iaşko

l-a găsit pe Gică plîngînd. "Era distrus. Plîngea întruna, îi părea rău că nu poate să joace din cauza unei supraîncărcări la inghinali. De prea mult efort, i se blocaseră muşchii". În afara bunului său prieten Zoli, nimănui nu i-a păsat însă de necazul care-l chinuia pe omul numărul 1 al echipei, Gică Hagi.

Cum Italia a învins Iugoslavia cu 2-0, României îi era necesară o victorie în faţa "macaronarilor" pentru a se califica în semifinale. Înaintea ultimei etape, clasamentul arăta astfel:

1. Italia	2	1	1	0	3-1	3
2. România	2	1	0	1	6-2	2
3. Iugoslavia	2	1	0	1	2-2	2
4. Turcia	2	0	1	1	1-7	1

Pe 17 mai, pe stadionul Orient, italienii nu ne-au lăsat însă nici o şansă. Au cîştigat cu 2-0 şi s-au calificat în semifinale, urmînd să întîlnească Franţa. Misiunea le-a fost uşurată de faptul că Hagi nu depăşise perioada critică. De altfel, el a fost schimbat la puţin timp după pauză. În caietul său, antrenorul Pigulea a fost laconic: *"Am vrut, dar n-am putut"*. Cum Iugoslavia a învins Turcia cu 3-1, echipa noastră a încheiat grupa abia pe locul 3. Unde era finala de care vorbeau, la Bucureşti, generalii din conducerea CNEFS?

Cîteva zile mai tîrziu, Laurenţiu Dumitrescu, fără să fi fost la turneul final, ci pe baza a ceea ce-i spuseseră oficialii români, scria în "Sportul": "S-au pus mari speranţe în Hagi. Dar Hagi a fost schimbat la pauza meciului cu Turcia pentru evoluţie slabă. Comportarea lui necorespunzătoare se datorează atît permanentei navete între lot şi FC Constanţa, cît şi unor preocupări mai înalte, legate de transferul său pentru care se bat cu neînchipuită îndîrjire mai multe divizionare A". Ca şi cum n-ar fi destul de important cînd şi unde te transferi...

Fermierul olandez

Din Anglia, echipa n-a revenit în ţară, ci s-a dus în Olanda, unde fusese invitată la Cupa Daventria, ediţia a 15-a - în fapt, un puternic turneu organizat la Deventer şi sponsorizat de concernul Philips. Acolo, surpriză: cei 17 jucători, plus antrenorul Costică Toma, au fost cazaţi la o fermă, undeva la vreo 30 de kilometri în afara oraşului. Era un fel de fermă-cabană, "De kleine Haar" ("Micul Păr"), în mijlocul unui cîmp nesfîrşit. De jur-împrejur - sute de vaci, toate din rasa Holstein, cu ugere imense, prinse cu sutiene de piele, ale căror curele erau trecute pe spate. Vacile păşteau pe parcele împrejmuite, gardul fiind de fapt nişte sîrme parcurse

de curent electric (de cîteva ori s-au "curentat", intenţionat, şi jucătorii noştri, care aflaseră că tensiunea e mică, nu prezintă pericol de electrocutare). Pe fiecare parcelă era o vacă-şefă, cu o talangă la gît, plus un tranzistor agăţat de coarne. Prin intermediul acelui aparat, vrînd-nevrînd, dobitoacele ascultau anumite genuri de muzică, special alese pentru a le creşte pofta de păscut!

Fermierul, un om de treabă, a făcut tot posibilul ca oaspeţii săi să se simtă bine. Le-a dat în fiecare zi lapte proaspăt, de mare calitate. Nu semăna deloc cu zeama lungă cu care erau obişnuiţi românii. Verdeţurile erau de asemenea foarte proaspete, abia culese din grădină. Cînd fermierul pleca la cîmp, de musafiri avea grijă soţia sa, care, deşi însărcinată în 7 luni, robotea toată ziua pe lîngă casă.

În privinţa cazării, tot ce le-a putut pune la dispoziţie fermierul fotbaliştilor români a fost o încăpere mare, cu cîte trei paturi suprapuse, ca la armată. Dormeau toţi acolo, între patru pereţi, iar unii mai şi sforăiau, făcîndu-le celorlalţi somnul coşmar.

Totuşi, pe gazon, rezultatele au fost remarcabile. După 0-1 cu Go Ahead Eagles (gol primit din penalty), 2-0 cu Beveren şi 1-0 cu Leicester City, România a cîştigat grupa, calificîndu-se în finală. Adversar în ultimul act: Roda Kerkrade, din prima ligă olandeză. Înaintea confruntării, fermierul de la "De kleine Haar" le-a propus antrenorilor Pigulea şi Toma să rămînă în Olanda, împreună cu toţi jucătorii! Le-a promis că-i angajează pe toţi, cu salarii consistente, iar pentru a fi şi mai convingător l-a prezentat românilor pe unul dintre directorii clubului PSV Eindhoven. Sfîşiaţi de incertitudini, Pigulea şi Toma au hotărît că trebuie, totuşi, să se întoarcă în ţară.

În finala cu Roda Kerkrade, după 80 de minute, scor 1-1. Au urmat prelungirile, în care românii au marcat de două ori, învingînd cu 3-1 şi intrînd în posesia premiului de cîteva mii de dolari. Omul numărul 1 a fost Gică Hagi, care, depăşind rapid momentul greu numit Anglia, a făcut din nou legea pe teren. Fermierul şi emisarul de la PSV Eindhoven au revenit cu oferta, insistînd să rămînă măcar cîţiva jucători, cu Hagi în frunte. Au fost din nou refuzaţi.

După finală, organizatorii le-au dat învingătorilor cîte 30 de bonuri, care puteau fi preschimbate în produse, la barul-restaurant unde avea loc banchetul. De fiecare bon puteai să-ţi iei o bere, un pahar de vin, o ciocolată sau ceva de genul ăsta. Cum jucătorii nu prea se omorau cu băutura, ei s-au orientat spre produse pe care le puteau face cadou la întoarcerea în ţară. Numai că, la ora 11 fix, Mihai Ionescu, şeful delegaţiei, i-a scos pe toţi din restaurant, trimiţîndu-i la fermă, pe motiv

că se făcuse prea tîrziu! Pigulea şi doctorul Cristea s-au certat cu el, sfătuindu-l să nu cadă în absurd, dar n-au avut cu cine se înţelege. Astfel, majoritatea bonurilor au rămas nevalorificate, fapt care i-a revoltat pe fotbalişti. *Cum adică, dacă are partidul în spate, chiar poate să facă orice? Data viitoare să intre el pe teren!* Dar pînă *data viitoare*, Mihai Ionescu avea grijă să trăiască din plin clipa. Şi nu oricum, ci întorcîndu-se la barul-restaurant şi chefuind pînă în zori, pe seama bonurilor cîştigate de jucătorii pe care tocmai îi trimisese la culcare...

Aghiotantul coanei Leana

Pe Hagi şi pe colegii săi îi aşteptau şi alte lovituri, unele mult mai dure. Banii primiţi de la olandezi pentru cîştigarea turneului nu le-au fost împărţiţi lor, cum era normal şi cum se anunţase înaintea competiţiei. I-a luat Mihai Ionescu şi i-a adus la Bucureşti, să-i dea generalului Stan, pentru a-i arăta cît îi e de devotat.

Jucătorii se aflau însă abia la poarta de intrare în Iad. Cele mai mari umiiinţe îi aşteptau la Otopeni. Povesteşte antrenorul secund, Costică Toma: "Din ordinul generalului Stan, poliţiştii de frontieră şi vameşii şi-au bătut joc de noi ca de ultimii borfaşi. Ne-au luat paşapoartele, de parcă plecam, nu veneam. Ne-au controlat bagajele la sînge, chiar şi lucrurile intime. Celor care apucaseră să cumpere cîte un aparat electronic, le-au confiscat pe loc, dîndu-le în schimb cîte o chitanţă. Au spus: «Cînd plătiţi vama, primiţi aparatele înapoi». Trei ore ne-au ţinut în aeroport, de parcă eram terorişti, nu români care ne întorceam în propria noastră ţară. Atunci mi-am zis: proşti am fost că n-am rămas în Olanda, cînd ne-au rugat oamenii ăia! Am venit aici, să-şi bată joc de noi tot felul de cretini". Costică Toma a aflat şi motivul acestui purgatoriu: în ciuda "minunatelor condiţii oferite de partid şi de stat", echipa nu s-a calificat în finala Campionatului European, "pierzînd lamentabil în faţa unor imperialişti"! Judecata i-a aparţinut generalului Nicolae Stan, vicepreşedintele CNEFS şi mîna dreaptă a generalului Marin Dragnea. Acest Stan, care se comporta ca o ţaţă, era un exemplu clasic de parvenire. Înainte de a fi paraşutat şef peste sportul din România, fusese ospătar, apoi aghiotantul Elenei Ceauşescu şi degustătorul ei personal. Cînd a făcut o boacănă, *tovarăşa* i-a zis *tovarăşului:* "Nicule, dă-l, dragă, pe prostu' ăsta afară! Trimite-l la sport, să nu-l mai văd pe-aici, că mă *inervează!*". Aşa a ajuns tembela cătană să-l frece pe Hagi trei ore, la Otopeni.

Retrogradat în Divizia B

Acasă, Gică Hagi a găsit o situaţie de înmormîntare. Naţionala lui Lucescu fusese învinsă de Cehoslovacia, 0-1 la Bucureşti (gol Vizek din

penalty, min. 40), în preliminariile Campionatului European, iar FC Constanţa era practic în Divizia B, după ce pierduse toate partidele jucate fără Hagi: 1-2 la Hunedoara, 0-2 cu Politehnica Iaşi, 0-1 în restanţa cu Universitatea Craiova, 0-2 la Tîrgu Mureş. Cînd plecase în Anglia, Gică lăsase Constanţa cu şanse de salvare. La întoarcere, o găsea pe ultimul loc, definitiv îngropată. Şi el, care sacrificase totul, sărind dintr-un tren în altul, dintr-o maşină în alta, pentru a încerca să-şi menţină oraşul în prima divizie... Aşadar, totul fusese în zadar.

Între 2 şi 5 iunie, la Bistriţa s-a disputat turneul final al campionatului republican de juniori I. Între cele 8 echipe calificate - şi FC Constanţa, cu Iosif Bükössi la cîrmă. *Nea Ioji* l-a rugat pe Gică să-i dea o mînă de ajutor, însă cei de la Luceafărul s-au opus. Ei au produs şi o inechitate, întrucît, la aceeaşi competiţie, pe Mateuţ l-au lăsat să joace pentru Corvinul, iar pe Varga şi Văsîi - pentru CSŞ Electroaparataj. Fără Hagi, constănţenii au ratat calificarea în finală la golaveraj.

Deşi preocupat în primul rînd de examenul de bacalaureat, Hagi a reapărut totuşi pe gazon într-o duminică, pe 5 iunie, la un meci de "B": Luceafărul - Aluminiu Slatina 3-1. De altfel, el a şi marcat golul al treilea, spre final, în minutul 82.

Pe 9 iunie, la Stockholm, în preliminariile Euro '84, o victorie uriaşă: Suedia - România 0-1, gol Cămătaru (min. 29). Tricolorii reveneau în forţă la şefia grupei. Tricolorii, în rîndul cărora tînjea să ajungă, cît mai curînd, şi Gică Hagi.

Pentru FC Constanţa (care între timp pierduse şi cu Steaua, acasă, 0-1), Hagi a jucat în ultimele trei etape ale Diviziei A.

... 18 iunie (etapa a 32-a): Petrolul Ploieşti - FC Constanţa 4-0 (3-0). De la oaspeţi, doi remarcaţi: Hagi şi Gache. "În repriza secundă, perioade îndelungate jocul a fost echilibrat. Constănţenii, impulsionaţi de talentatul Hagi, s-au apropiat mai des de poarta lui Jipa" ("Sportul", 20 iunie 1983)...

... 25 iunie (etapa a 33-a): FC Constanţa - "Poli" Timişoara 2-1 (0-0). Goluri: Hagi (min. 54 şi 88), respectiv Bozeşan (min. 89). FC Constanţa, în acel ultim meci jucat pe teren propriu: *Lascu - LICĂ, Sameş (64 Purcărea), G. DINU, Drogeanu - GACHE, Zahiu, I. Moldovan (46 Marinoff) - Rusu, Peniu, HAGI.* Arbitru: bucureşteanul Petre Balaş. "După pauză, echipa litoralului a atacat în viteză şi forţă, iar «ucenicul vrăjitor» Hagi a reuşit două goluri foarte spectaculoase, la cel din urmă trecînd ca un sprinter pe lîngă Ştefanovici şi liftînd balonul pe lîngă portarul Suciu" ("Sportul", 27 iunie

1983). La şarjele lui Gică au asistat însă doar vreo 2.000 de spectatori. Unde erau cei 15.000 care umpleau stadionul, cu două luni în urmă?...

... 2 iulie (etapa a 34-a): Dinamo - FC Constanţa 3-0 (1-0). Goluri: Movilă (min. 45), Văetuş (min. 64), Dragnea (min. 87). În minutul 11, Hagi a prins un şut bun, blocat cu greu de portarul Moraru. Apoi, lovit fără milă, el a fost nevoit să părăsească terenul de joc în minutul 33, lăsîndu-i locul lui Rusu. Dinamoviştii nu puteau uita că puştiul acela le făcuse clipe amare, în toamnă, la Constanţa...

Dinamo a devenit campioană, devansînd cu 3 puncte pe U. Craiova (învinsă în ultima etapă la Tîrgovişte) şi cu 5 pe Sportul Studenţesc (învinsă, şi ea, la Oradea). Pe locul 4 a venit FC Argeş, iar pe 5 - Steaua.

Au retrogradat FCM Braşov (29 de puncte), "Poli" Timişoara (24) şi FC Constanţa (20). Linia de clasament a "marinarilor":

FC Constanţa	34	7	6	21	30-65	20p

Echipa dobrogeană a stabilit recordurile negative ale acelui campionat: cele mai puţine goluri marcate (30) şi cele mai multe goluri primite (65), dintre toate cele 18 echipe.

Principalii marcatori ai Constanţei au fost Petcu (9 goluri), Hagi (7), Peniu (3), Buduru şi Gache (cîte două). Cu precizarea că Petcu bătea toate penaltyurile şi că jucase mult mai multe meciuri decît Hagi (31 faţă de 18). Luînd ca reper media de goluri pe meci, devine evident că, în acel campionat, Hagi a fost cel mai prolific jucător al echipei de pe litoral.

Aceste constatări au fost confirmate şi de ancheta realizată de ziarul "Sportul" printre antrenorii celor 18 formaţii din Divizia A şi publicată miercuri, 6 iulie. La întrebarea "Ce jucători tineri, de perspectivă, v-au impresionat în campionatul 1982-'83?", Hagi a fost nominalizat de 17 ori, devansîndu-i pe Movilă (11), Balint (8), Mateuţ (8), Belodedici (4) etc. Pentru Hagi au "votat" nume mari ale fotbalului românesc. Printre acestea, Nicolae Dobrin (FC Argeş), Gheorghe Constantin (Steaua), Constantin Oţet (U. Craiova), Florea Dumitrache (Corvinul Hunedoara), Viorel Mateianu (Petrolul Ploieşti), Ion Oblemenco (Chimia Rîmnicu Vîlcea), Emerich Dembrovschi ("Poli" Timişoara), Ştefan Coidum (FCM Braşov), Florin Halagian (FC Olt) şi Costică Rădulescu (CS Tîrgovişte). Cel ce-l avusese "elev" la FC Constanţa, Constantin Tîlvescu, l-a indicat chiar şi în echipa ideală a campionatului, într-un atac de 24 de carate: Geolgău - Cămătaru - Hagi. Doar antrenorul de la Dinamo, Dumitru Nicolae-Nicuşor, s-a făcut că nu-l "vede". Asta, deşi Nicuşor simţise pe propria-i piele ce poate zvîrluga constănţeană. Dar pentru că timpul este cel mai bun judecător, să vedem pe cine a remarcat onorabilul tehnician: Movilă, Paveliuc, V. Radu, Balint, Ad. Popescu, Oct. Popescu, Gheorghiu, Burdujan. Vă amintiţi să fi devenit apoi mari internaţionali

Paveliuc sau Burdujan? De Hagi parcă am mai auzit cîte ceva...

În acel an, finala Cupei României (U. Craiova - "Poli" Timişoara 2-1) s-a disputat pe 6 iulie, la cîteva ore după ce la Geneva se desfăşurase tragerea la sorţi a primului tur din cupele europene. De aici a izbucnit şi un mare scandal: România a rămas fără echipă în Cupa Cupelor, întrucît nu a comunicat numele reprezentantei sale în respectiva competiţie pînă la 30 iunie, data-limită stabilită de UEFA! Şi cum să-l comunice, dacă nici nu-l ştia?! Astfel, în urna de la Geneva s-au aflat doar trei echipe româneşti: Dinamo (pentru Cupa Campionilor Europeni), U. Craiova şi Sportul Studenţesc (pentru Cupa UEFA). Dacă finala Cupei României s-ar fi disputat înainte de 30 iunie, Craiova ar fi mers în Cupa Cupelor, iar FC Argeş i-ar fi luat locul pe tabloul Cupei UEFA. Din prostia celor ce conduceau fotbalul românesc, am pierdut însă o echipă în întrecerile continentale.

Scandalul a ajuns pînă la guvernul ţării, care în urma şedinţei sale din 11 iulie a emis următorul comunicat: ***"Cu privire la neparticiparea unei echipe de fotbal la Cupa Cupelor.*** *În legătură cu gravele deficienţe manifestate, guvernul a dat un sever avertisment tovarăşilor Dragnea Marin, preşedinte al CNEFS, şi Stan Nicolae, vicepreşedinte al CNEFS. S-a hotărît destituirea tovarăşului Rădulescu Andrei din funcţia de preşedinte al Federaţiei Române de Fotbal şi a tovarăşului Dumitrescu Florian din funcţia de secretar al federaţiei; sancţionarea cu avertisment pe linie profesională a tovarăşului Pascu Mircea, vicepreşedinte al FRF. În legătură cu abaterile care au avut loc, guvernul a hotărît sancţionarea pe linie de partid a tovarăşilor Dragnea Marin şi Stan Nicolae cu vot de blam cu avertisment".* Guvernul comunist, condus în mod direct de Nicolae Ceauşescu, n-a făcut altceva decît să taie coada la mîţă ca să nu mai intre frigul în casă. În realitate, Andrei Rădulescu şi *Fofa* Dumitrescu nu erau vinovaţi, pentru că îi informaseră din timp pe generalii Dragnea şi Stan în legătură cu data-limită prevăzută de UEFA. Stan a "rezolvat" problema în stil personal: "Ia mai dă-i în mă-sa de imperialişti, că prea şi-au luat-o-n cap! Jucăm cînd vrem noi, nu cînd ne dictează ei!". Cu acest moş Teacă, însă, ne vom mai întîlni...

După ce joi, 7 iulie, s-a prezentat la sediul FRF de pe strada Vasile Conta, unde era programată reunirea loturilor A (23 de fotbalişti), olimpic (19) şi a celor mai reprezentativi jucători de la tineret (9) şi juniori (4) - el făcînd parte din cea din urmă "tabără", alături de Stîngaciu, Săndoi şi Mateuţ -, Hagi a lăsat fotbalul deoparte, pentru că bătea la uşă examenul de bacalaureat. A ratat astfel prezenţa la turneul de la Paris

(8-12 iulie), care avea să fie cîştigat chiar de tricolorii lui Lucescu, deşi nici un român nu şi-a trecut numele pe lista marcatorilor! Concret: 1-0 cu brazilienii de la Botafogo (autogol Ataide) şi tot 1-0 cu Paris Saint-Germain (autogol Janvion).

Elevul Hagi dintr-a doişpea

La bacalaureat, Gică Hagi se prezenta ca un elev disciplinat, care în cei 12 ani de şcoală n-a fost corigent niciodată. La purtare a avut mereu nota 10. În catalogul clasei a X-a, apoi a XI-a şi a XII-a H de la Electroaparataj, unde diriginte i-a fost profesorul de matematică, Marin Mitroi, elevul Hagi Gheorghe figurează cu următoarele medii:

- matematică: 5,67 în clasa a X-a, 5,00 într-a XI-a şi 5,00 într-a XII-a
- limba şi literatura română: 6,00 / 5,00 / 5,67
- fizică: 5,66 / 5,00 / 5,00
- chimie: 6,00 / 5,00 / 6,00
- biologie: 6,67 / 5,33 / 5,33
- geografie: 6,33 / 6,33 / 5,67
- istorie: 5,66 / 6,00 / 5,33
- limba franceză: 5,00 / 5,67 / 6,00
- limba rusă: 6,66 / 6,00 / 5,00
- cunoştinţe social-politice: 5,33 / - / -
- economie politică: - / 5,33 / -
- mecanică: 5,33 / 5,00 / 5,33
- rezistenţa materialelor: 5,67 / - / -
- mecanisme şi organe de maşini: 5,00 / 5,00 / -
- utilajul şi tehnologia prelucrărilor mecanice: 5,33 / - / -
- utilajul şi tehnologia prelucrării prin aşchiere: - / 5,00 / 5,00
- acţionări şi automatizări: - / - / 5,00
- organizarea producţiei şi a muncii: - / - / 5,00
- practica productivă: 6,33 / 6,00 / 5,33
- educaţie fizică (sport): 10 / 10 / 10
- purtare: 10 / 10 / 10.

Mediile anuale ale lui Gică Hagi la Liceul Electroaparataj au fost 7,08 în clasa a X-a, 6,05 într- XI-a şi 5,88 într-a XII-a. Pe măsură ce se afirma ca fotbalist, el avea tot mai puţină vreme pentru şcoală. Dar Hagi nu reprezenta un caz singular. Prin situaţii similare treceau şi colegii săi, cărora fotbalul le consuma aproape tot timpul.

Bacalaureatul era un examen greu, o sperietoare pentru liceenii-fotbalişti. Fiind mai mereu pe drumuri, ei făceau un fel de cursuri fără

frecvenţă. Cum elevii din clasa a XII-a riscau să piardă de tot contactul cu cartea, directorul liceului, un om inventiv, a găsit soluţia: i-a trimis în turneele ori în cantonamentele Luceafărului şi pe profesorii de matematică (Marin Mitroi) şi de limba română (Luca Felea, rapidistul). Tinerii fotbalişti erau mereu în focuri: nu scăpau bine de alergări şi flotări, că se şi luau la trîntă cu derivate, integrale şi ritmuri iambice. Pregătirea pentru bacalaureat a continuat în căminul-internat de la Electroaparataj. Seara, se adunau acolo, într-o cameră, cîte 8 sau chiar 10 adolescenţi obosiţi, iar Felea şi Mitroi le împuiau capul cu analize literare şi matrici.

Înainte de bacalaureat, Hagi a avut probleme cu un inginer, Vartan Baian, care nu voia să-i încheie situaţia la o materie tehnică, "Utilajul şi tehnologia prelucrării prin aşchiere". Inginerul nu admitea să-i dea medie de trecere unui elev pe care, de-a lungul unui trimestru, nici nu-l văzuse la faţă. S-a rugat de el şi directorul, Radu Ene, dar degeaba. Atunci, lui Marin Mitroi, dirigintele clasei, i-a venit o idee. L-a chemat la el pe Hagi şi i-a spus: "Adu-mi şi mie cîteva ziare «Sportul» în care scrie de tine!". Gică a dat fuga în cameră şi s-a întors cu un maldăr de ziare. Mitroi i le-a arătat lui Baian. "Mda... Nu ştiam că e aşa valoare", s-a înmuiat inginerul. A luat catalogul, l-a deschis la elevul Hagi Gheorghe, a scris un "5" apăsat şi i-a încheiat situaţia pe loc.

S-a organizat apoi un banchet frumos, în Bucureşti, la restaurantul "Rucăr". Ca de obicei, Gică n-a pus pe limbă pic de alcool. El era cu crudităţile - Marin Mitroi, dirigintele, i-a dat şi salata lui. Tot atunci, cînd o întreagă promoţie a Luceafărului ajungea la final, fiecare jucător a primit cîte-un cec, alimentat din primele de joc. La Hagi, în trei ani se strînseseră 11.000 de lei. El a îndesat cecul într-un buzunar, fericit că va putea să le ducă părinţilor atîţia bani. Cînd banchetul a luat sfîrşit, Gică şi-a dus dirigintele acasă cu taxiul. Deşi în ochii celorlalţi părea zgîrcit, el ştia cînd să fie generos. Niciodată, însă, risipitor.

La examenul de bacalaureat, cine nu lua cel puţin nota 5 în scris trebuia să intre şi la proba orală. În acel an, la matematică, subiectele au fost atît de grele, încît dintre toţi fotbaliştii de la a XII-a H, doar doi au luat notă de trecere: Hagi Gheorghe şi Soare Nicolae! A picat pînă şi eminenţa cenuşie a clasei, Ţîrlea Mihai. Crezînd că Gică a copiat de la colegii săi din jur, preşedintele Subcomisiei de examinare - un profesor de la Politehnică - i-a comparat lucrarea cu ale celorlalţi elevi. Rezultatul? Nici o asemănare! Nota obţinută iniţial, 5,66, a fost validată.

Ceilalţi elevi au intrat la oral, unde, pentru a elimina orice surpriză, preşedintele Subcomisiei de examinare a apelat la un truc: cînd el intra în sală şi le dădea elevilor subiectele gata rezolvate, Marin Mitroi,

dirigintele, tocmai ieşea "la o cafea"! Dănuţ Bica, olteanul venit de la o şcoală de cărămidari din Slatina, n-a reuşit însă nici aşa să ia nota 5. Pînă la urmă a mai fost "examinat" o dată, ca să treacă toată lumea. Cu cîţiva ani în urmă, Ceauşescu decretase: pentru orice elev corigent sau care nu trece bacalaureatul i se reţine din salariu profesorului, "pentru că nu l-a pregătit suficient". Şi-atunci, cum să-l lase Marin Mitroi fără notă de trecere pe Dănuţ Bica?

Înaintea ultimei probe, cea de "îndemînare practică", în care fiecare elev trebuia să arate ce strungar bun sau ce frezor fruntaş ar ieşi din el, preşedinta Comisiei de examinare pe liceu, o renumită profesoară universitară, i-a zis lui Marin Mitroi: "Tovarăşe diriginte, toate bune şi frumoase, dar am şi eu o pretenţie - să-l văd pe Hagi jucînd într-un meci!". Auzise de isprăvile fotbalistului Hagi, care apărea tot mai des prin ziare. Mitroi a vorbit cu Pigulea, iar acesta a aranjat o partidă între UEFA '83 (echipa lui Hagi) şi UEFA '84 (echipa lui Mihali), acolo, la "23 August", pe terenul IV. A luat Gică mingea şi a "frecat-o" de cîteva ori de-şi dădea ochii peste cap distinsa profesoară universitară!

Hagi a luat bacalaureatul cu 5,67 la matematică, 5,00 la română şi 7,00 la proba practică, rezultînd o medie de 5,89. Cînd a ieşit din sală după ultima probă, la ieşire îl aştepta preşedintele Universităţii Craiova, Corneliu Stroe. Hagi şi Săndoi au mers la cămin, şi-au coborît bagajele din cameră şi au urcat cu ele în maşina lui Stroe, o Lada 1500. Un demaraj scurt şi maşina a început să înghită kilometrii ce despart Bucureştiul de Craiova...

Capitolul 9

O gară prea îndepărtată

Cînd, după trei ore de mers, automobilul Lada 1500 a intrat în Cetatea Băniei, Corneliu Stroe l-a dus acasă pe Săndoi, care era de-al locului, iar pe Hagi l-a cazat la hotelul "Jiul". A doua zi, jucătorului constănţean i-a fost pusă în faţă o hîrtie, pe care acesta trebuia s-o completeze şi s-o semneze. Era acordul lui de a juca în noul campionat, 1983-'84, la Universitatea Craiova. Cînd a văzut formularul, Gică s-a codit: "Nea Cornel, dar eu am mai semnat două cereri de-astea! Una în cunoştinţă de cauză, pentru Sportul Studenţesc, şi alta mai înainte, pentru Steaua, fără să mă uit ce semnez, cînd au venit ăia cu actele de recrutare". Stroe l-a luat repede: "Gică, ştii ceva? Oricum ai două semnături şi te pot suspenda. Dă-mi-o mie pe a treia, te bag la facultate şi pe urmă rezolvăm noi să nu fii suspendat. Ştii cum vine treaba - rămîi aici, dacă tot ai intrat la facultate". Şi Gică a semnat pentru a treia oară în mai puţin de un an.

Pînă la examenul de admitere mai erau cîteva zile. Gică Hagi şi-a depus dosarul la Facultatea de Ştiinţe Economice a Universităţii din Craiova, iar Stroe a plecat la Costanţa, să discute cu nea Iancu. Nu pentru că ar fi fost nevoie de acordul lui - între timp Gică împlinise 18 ani, era major şi putea lua singur decizii -, ci pentru că aşa îşi educase fiul: să nu iasă din cuvîntul părinţilor. Deşi l-a pus pe drumuri, această atitudine a tînărului fotbalist l-a impresionat pe Stroe. "Avea un nemaiîntîlnit cult al părinţilor, după cum îi respecta profund pe toţi bătrînii. O dată, cînd l-am luat la mine acasă, i-a sărutat mîna unui unchi al meu, de vreo 80 de ani. Îl impresiona, probabil, părul lui alb", îşi aminteşte Stroe. Tot el continuă: "La Constanţa, nea Iancu n-a avut nici un fel de rezerve. «Eu ţin neapărat ca Gică să meargă la Craiova. Ştiu că acolo se face treabă serioasă şi la carte, şi la fotbal», mi-a zis el. M-am întors la Craiova, am făcut ce trebuia pentru ca Gică să intre la facultate - doar eram profesor acolo, la Universitate, iar lucrările scrise le corectau colegii mei, nu extratereştrii... În fine, Hagi era student la Craiova. Pînă una-alta, asta era cel mai important".

Pe vremea aceea exista o reglementare a Ministerului Educaţiei şi Învăţămîntului, conform căreia un student în anul I nu se putea transfera de la o facultate la alta, de la un centru universitar la altul. Ştiind acest lucru, Stroe ar fi putut dormi liniştit: Hagi era al Craiovei. Dar nu, ceva îl făcea să fie agitat. Preşedintele "Ştiinţei" nu putea face abstracţie de faptul că, în România lui Ceauşescu, orice era posibil.

Calculele lui Stroe se bazau pe regulamentul de transferare a jucătorilor, existent în acel moment într-un campionat de amatori. La punctul 8, documentul prevedea: *"Echipele participante în cupele europene şi în Cupa Balcanică pot transfera un singur jucător de la echipe divizionare «A» (neparticipante în competiţiile continentale), «B» sau «C» fără acordul de transfer al clubului (asociaţiei) de la care pleacă, dar cu consimţămîntul scris al jucătorului în cauză. Cluburile (asociaţiile) nu pot pierde în baza acestei prevederi decît un singur jucător. Cluburile (asociaţiile) care beneficiază de această prevedere sînt obligate să cedeze în schimb un jucător din lotul de 23 de jucători".*

Aşadar, dacă prindeai un loc în competiţiile internaţionale, puteai să iei un jucător de la o altă echipă chiar şi fără acordul conducătorilor acelei echipe. Era de ajuns să-l convingi pe jucătorul respectiv să iscălească un petic de hîrtie. De aceea se bătuseră Steaua, Sportul Studenţesc şi Universitatea Craiova pe semnătura lui Hagi! Probleme puteau să apară atunci cînd un alt jucător de la aceeaşi echipă, în cazul nostru de la Farul, era luat prin aceeşi metodă. Conform regulamentului, ceilalţi jucători puteau să plece doar dacă le dădea drumul conducerea. Or, asta presupunea negocieri şi, deci, bani în plus. Bani negri, pentru că "morala socialistă" nu permitea ca fotbaliştii să fie vînduţi, oficial, ca o marfă.

Perioada de transferări fusese fixată, în acel an, între 21 iulie şi 10 august. Dacă voia să-l aibă pe Hagi în echipă, Stroe trebuia să se grăbească. Altfel, risca fie să i-o ia înainte Steaua sau Sportul Studenţesc, fie să-l blocheze una dintre echipele "europene" transferînd un alt jucător de la Farul pe baza punctului 8. Atuul conducătorului oltean era acela că Hagi nu era student în Bucureşti, ci la Craiova.

După admitere, Gică Hagi a plecat la Constanţa. În sfîrşit, se anunţau şi pentru el cîteva zile liniştite, alături de părinţi, de rude, de prietenii din copilărie. N-a fost să fie însă aşa. Îndoielile, spaimele chiar, nu-i dădeau pace.

... Dacă va fi suspendat, pentru triplă semnătură? Un embargo similar suportase pe cînd avea 14 ani, dar atunci, copil fiind, nu i-a fost prea greu să joace pe fals, în campionatul judeţean. Ce va face însă acum, la acest nivel, cînd îl cunoaşte toată lumea?...

... Dacă la Craiova nu va avea loc în echipă? Acolo erau mijlocaşi unul şi unul - Balaci, Ţicleanu, Donose, Irimescu - şi atacanţi pe măsură - Cămătaru, Geolgău, Cîrţu, Crişan...

... Dacă lui Balaci nu-i va conveni să împartă rolul de "şef de orchestră" cu un *venetic*, cum le spun oltenii celor veniţi din alte părţi?...

Şi întrebările nu se opreau aici. Ele îl urmăreau pe Gică şi în somn. Dar era prea tîrziu pentru a schimba ceva. Nu-i rămînea decît să aştepte să vadă ce-i mai rezervă soarta.

Prima veste a venit din partea lui Mircea Lucescu: printre cei 20 de jucători care, formînd o "selecţionată divizionară", urmau să plece într-un turneu de pregătire în Olanda fusese nominalizat şi Gheorghe Hagi. Pe 25 iulie, în avionul de Amsterdam, lipseau fotbaliştii de la Craiova. Explicaţia a fost furnizată de ziarul "Sportul": "Din cauza sezonului competiţional de primăvară foarte încărcat, internaţionalii Universităţii Craiova îşi vor prelungi perioada de refacere, urmînd să se alăture selecţionatei divizionare în ziua de 5 august, cînd întreaga echipă craioveană va sosi în Olanda pentru cîteva jocuri amicale".

Lucescu a fixat cantonamentul tricolorilor la Roden, o localitate din nordul "Ţării Lalelelor". Au urmat scurte deplasări cu autocarul, pentru jocuri de verificare: 5-0 cu Heerenveen, 5-2 cu Cambuur, scoruri de maidan cu alţi adversari din categorii inferioare. Hagi a început ca rezervă, a continuat ca titular şi a sfîrşit ca unul din principalii oameni ai echipei. Ce concluzie a tras Lucescu după prima săptămînă de pregătire? "Aş sublinia dorinţa de integrare în lot a tinerilor. Menţiuni speciale pentru Hagi - în primul rînd - şi pentru Movilă".

Cînd au sosit la Roden, jucătorii craioveni au adus din ţară şi ziarul în care fusese publicat programul noii ediţii de campionat. Hagi a căutat cu privirea meciul Craiovei: în prima etapă, deplasare la Bacău. Adică exact acolo unde el, Gică Hagi, debutase în prima divizie! Împreună cu Balint a descoperit şi confruntarea U. Craiova - Steaua, nu prea departe, în etapa a 6-a. "Să vezi cîte-o să vă dau!", şi-a tachinat Gică prietenul, care a zîmbit îngăduitor. Apoi, discret, s-a interesat şi de primul meci al Sportului Studenţesc. *Aha, la Hunedoara... în bîrlogul lui Mateuţ...*

Sejurul olandez a continuat cu turneul de la Utrecht. Primul meci, pe 5 august, cu belgienii de la Lokeren, s-a încheiat cu un mare scandal. În minutul 86, la 2-2, arbitrul, un localnic, a inventat un penalty împotriva românilor. Văetuş l-a scuturat un pic şi a fost eliminat. Belgienii au făcut 3-2, dar Andone a egalat imediat. Apoi a fost trimis la cabine şi Coraş, un alt Robin Hood al secolului XX. S-a trecut la executarea penaltyurilor de departajare. Ai noştri au transformat patru (Bölöni, Movilă, Klein,

Iorgulescu) şi au ratat trei (Cămătaru, Andone şi portarul Iordache), ratînd calificarea în finala cu FC Utrecht. Hagi, uşor accidentat, a părăsit terenul în minutul 58, la 1-0, lăsîndu-i locul lui Geolgău. Lucescu l-a menajat şi în meciul pentru locurile 3-4, pierdut cu 0-2 în faţa englezilor de la Nottingham Forest. Mai importantă era partida de la Oslo, unde naţionala României urma să ajungă direct din Olanda. Înainte de plecarea spre Norvegia, Mircea Lucescu şi-a completat concluziile despre turneul abia încheiat: "Cel care face faţă angajamentului modern e Coraş. Movilă a marcat o anume scădere, iar Hagi, talentat, nici vorbă, ilustrează cum nu se poate mai bine erorile în pregătirea copiilor, capitol la care pregătirea atletică se neglijează în favoarea tehnicii care fură ochiul. Tehnica e indispensabilă, fără discuţie, dar ea are nevoie de o armură".

Lucescu şi Nicuşor

Pe 9 august, în aeroportul din Amsterdam, s-a derulat o scenă teribilă. Lotul naţional urma să se îmbarce în avionul de Oslo, iar Corneliu Stroe, preşedintele Universităţii Craiova, venise, oficial, să-i conducă pe Lung şi Ştefănescu, cei doi olteni reţinuţi de Mircea Lucescu. Dar adevăratul scop al lui Stroe era să schimbe cîteva vorbe cu Hagi. "L-am luat de după umeri, l-am tras într-un colţ şi i-am zis: «Gică, vezi ce faci în Norvegia, eu te aştept la Craiova». Iar el, puţin stingher: «Ştiţi, e o problemă cu venirea mea la Craiova. Nea Mircea Lucescu mi-a spus să mă duc la Sportul Studenţesc, că dacă nu mă duc o să fiu suspendat». Am încercat să mut discuţia în altă parte. I-am vorbit de nea Iancu, de facultate, de visurile noastre europene, dar am simţit că-l voi pierde. Ceva-ceva îmi spunea mie că voi rămîne fără Hagi!".

Stroe era resemnat. Nu vorbele lui Hagi îi tăiaseră elanul, ci o altă întîmplare. Pe 3 august, înainte de plecarea echipei sale în Olanda, conducătorul oltean trecuse pe la federaţie, să oficializeze transferul lui Hagi de la FC Constanţa la Universitatea Craiova. Cei de acolo l-au refuzat, invocînd o hotărîre luată de conducerea CNEFS chiar în acea zi. Era vorba de renunţarea la punctul 8 din regulamentul de transferări! Altfel spus, nu mai puteai lua nici un jucător fără a avea acordul clubului de care aparţinea acesta. În cazul lui Hagi, trebuia să te înţelegi cu conducătorii de la FC Constanţa. Dar dacă se înţeleseseră alţii înainte?

Şi se înţeleseseră, pentru că schimbarea peste noapte a regulamentului nu fusese operată la întîmplare. Ea avea un iniţiator - Nicu Ceauşescu, omul-forte al Sportului Studenţesc - şi un scop precis: blocarea plecării lui Hagi la Craiova!

Cînd i-a spus lui Stroe că "nea Mircea Lucescu mi-a spus să mă duc la Sportul Studenţesc", Hagi nu vorbea prostii. Însuşi Lucescu recunoaşte că a făcut tot posibilul să-i blocheze transferul la Universitatea. "Cînd Gică a intrat la facultate în Craiova, eu, ca antrenor al echipei naţionale, am intuit că lui îi va fi foarte greu să joace alături de Balaci. Balaci era o personalitate deosebită, un om care atrăgea asupra lui atenţia tuturor. Nu i-ar fi permis altuia, deci nici lui Hagi, să crească. Nu că n-ar fi vrut, dar era imposibil de imaginat o echipă cu doi prim-solişti, mai ales în Oltenia! Atunci, eu m-am dus la Nicu Ceauşescu şi am insistat să-l aducă pe Hagi la Sportul Studenţesc. I-am spus: «Domn'e, faceţi tot ce-i posibil să-l transferaţi de acolo cu şcoala, că altfel îi întîrziem foarte mult creşterea, explozia». El mi-a ascultat argumentele şi mi-a promis că o să intervină în acest sens. Am ales Sportul Studenţesc pentru că era una din echipele foarte bune ale campionatului. Le bătea frecvent pe Steaua şi pe Dinamo. Şi, foarte important pentru un fotbalist tînăr, îi permitea să se dezvolte multilateral. Jucătorul avea o libertate de a se mişca, de a gîndi, nu era pus sub o ghilotină, nu trebuia să cîştige cu orice preţ, ca la Steaua şi la Dinamo. În plus, Sportul Studenţesc, ca şi Craiova, asigura unele posibilităţi pe linie studenţească. Jucătorii săi aveau garanţia că, în paralel cu activitatea fotbalistică, termină şi o facultate". Se confirmă, astfel, că Nicu Ceauşescu renunţase la Hagi, însă Lucescu l-a "întărîtat" din nou.

Debut la Oslo

Ziua de miercuri, 10 august 1983, este una dintre cele menţionate în orice biografie, cît de sumară, a carierei lui Gheorghe Hagi. Atunci, tînărul jucător a debutat într-un meci de palmares pentru prima reprezentativă a României. Avea 18 ani, 6 luni şi 5 zile. Şi, ca la toate debuturile sale, a evoluat *da capo al fine*. Dar să vedem caseta tehnică, întocmită de trimisul ziarului "Sportul" în capitala Norvegiei, Laurenţiu Dumitrescu.

Norvegia - România 0-0

Stadion "Ullevaal" - Oslo; teren bun, timp frumos.

Spectatori: 15.000.

Şuturi: 7-12 (pe poartă: 3-6); cornere: 8-5.

Norvegia: Thorstvedt (46 T. Jakobsen) - Soler (29 Erlandsen), Kojedal, HAREIDE (55 Repvik), Grondalen - Fjolberg, GISKE, P. JAKOBSEN, Davidsen - Dokken, Torensen (16 Kallshangen).

România: Lung - Rednic, Iorgulescu, ŞTEFĂNESCU, Văetuş - Movilă, Bölöni, KLEIN, HAGI - GABOR (84 Iovan), Coraş (89 Bărbulescu).

Arbitru: Ulf Eriksson (Suedia).
Cartonaşe galbene: Ştefănescu, Gabor.
Cartonaş roşu: Ştefănescu (min. 83).

Meciul a început la ora 20:00, iar în România a fost transmis doar la radio. În acea seară frumoasă de vară, toată Constanţa a fost cu urechile pe aparate. Lesne de bănuit că în casa de pe strada Rîndunelelor numărul 59 A volumul era dat la maximum...

A doua zi, într-un subtitlu de pe prima pagină, "Sportul" anunţa: "Debut promiţător al mezinului Hagi". Iar textul venea să confirme de ce tînărul jucător s-a numărat printre cei patru remarcaţi ai formaţiei noastre. "În minutul 11, Hagi iniţiază un reuşit contraatac, finalizat de Gabor cu un şut-bombă, dar portarul Thorstvedt intervine şi acordă corner. (...) În minutul 30, o acţiune personală a lui Hagi se încheie cu un şut prin surprindere, rămas fără rezultat. (...) Din nou echipa României se află aproape de deschiderea scorului, în minutul 61: Hagi pătrunde, centrează în urmă şi Gabor reia din plonjon, cu capul, în bară". Era a doua bară a lui Romulus Gabor, "Gheata de Aur" a Mondialului de juniori din 1981, după cea din minutul 27, cînd a trimis în transversală după ce driblase şi portarul.

Cuvintele de laudă au continuat şi după revenirea în ţară. "Mă bucur nespus că Gabor şi Hagi au evoluat foarte bine într-o partidă în care Norvegia, cu o forţă deosebită de joc, a dorit să obţină prima sa victorie în faţa României" (Mircea Lucescu, 11 august). "Se cuvine să reţinem, mai ales, debutul spectaculos al lui Hagi în echipa naţională. El a conlucrat cu Gabor atît de bine, de parcă juca de-o viaţă în «11»-le tricolor. Acesta este principalul cîştig al meciului cu Norvegia" ("Sportul", 12 august 1983).

Fotbaliştii români au revenit de la Oslo chiar în noaptea de miercuri spre joi, la cîteva ore după meciul de pe "Ullevaal". La Otopeni, în aeroport, Gică Hagi a căutat din priviri vreun oficial de la Craiova, care, conform înţelegerii iniţiale, urma să-l ducă în Cetatea Băniei. Dar nu-l aştepta nimeni. Dezamăgit, Gică a rămas în Bucureşti, hotărîndu-se să se prezinte la antrenamentele Sportului Studenţesc. S-a gîndit că poate a făcut o greşeală semnînd pentru un club care deja dădea semne că nu-l prea interesează soarta jucătorului Hagi, ci doar talentul lui. Atunci, mult după miezul nopţii, *băiatul din cartierul Coiciu* şi-a zis că nu are rost să ia trenul spre capitala Olteniei. Pentru prima dată, Craiova i se părea o gară prea îndepărtată...

Primul-secretar

Cinci zile mai tîrziu, pe 16 august, a revenit în ţară, din Olanda, şi delegaţia Universităţii Craiova. Preşedintele Stroe a intrat în panică. Deşi

termenul-limită de operare a transferurilor expirase pe 10 august, situaţia lui Hagi nu era încă lămurită. Povesteşte Stroe: "Nici n-am ajuns bine în ţară că primul-secretar al judeţului Dolj, Ion Radu, m-a chemat la el. «Mă, Cornele, tu vrei să mă schimbi din funcţie?». Eu mi-am permis o glumă: «Păi, tovarăşu' prim, încă n-am primit o asemenea putere, dar cînd o voi avea, mă mai gîndesc!». «Băi, zice el, nu e glumă! Păi tu n-ai găsit să iei pe altcineva decît pe Ilie Bărbulescu şi pe Hagi? Pentru Ilie mă sună Lică Bărbulescu de la Olt şi mă ameninţă că dacă-i iei jucătorul retrage echipa din campionat şi face mare scandal, iar pentru Hagi mă sună Nicuşor Ceauşescu, zice că i l-ai furat, că pentru el a dat deja doi jucători la Constanţa». Eu i-am spus că Ilie Bărbulescu e foarte bun pe stînga, iar Hagi va ajunge un superjucător. «Da' noi nu găsim aici, la Centrul nostru de copii şi juniori, nişte elemente autohtone?», nu s-a lăsat primul-secretar. I-am explicat că nici în marea noastră echipă nu erau prea mulţi olteni, majoritatea fuseseră aduşi de prin alte părţi. Atunci a dat semne că-şi pierde răbdarea: «Tovarăşu' Stroe, orientează-te la alţii, că pe ăştia doi nu putem să-i luăm!»". Stroe s-a dat bătut. Şi-a dat seama că soarta lui Hagi şi a lui Ilie Bărbulescu fusese decisă în alte structuri de putere.

Chiar aşa, cum să te baţi cu Nicu Ceauşescu, fiul favorit al lui Nicolae Ceauşescu, şi cu Lică Bărbulescu, cumnatul dictatorului? Cel din urmă era bărbatul celebrei sperietori Elena Bărbulescu, sora preşedintelui ţării. Lică ocupa funcţia de prim-secretar al judeţului Olt şi primise ordin de la Bucureşti, de la "cabinetul 1", să aibă grijă de echipa locală. FC Olt, "născută" Viitorul Scorniceşti, îl avea ca preşedinte pe un fost miliţian, Dumitru Dragomir, iar ca antrenor pe cel ce cîştigase campionatul de două ori cu FC Argeş, Florin Halagian.

Nicu Ceauşescu era ministrul Tineretului, făcea parte din Comitetul Central al Partidului Comunist Român, iar la Sportul Studenţesc fusese instalat preşedinte onorific. De gruparea din Regie se apropiase "pe linie de tineret". Sportul Studenţesc ţinea de Uniunea Asociaţiilor Studenţilor Comunişti din România (UASCR), care, la rîndu-i, se subordona Comitetului Central al PCR, personal lui Nicu Ceauşescu. De fapt, pe fiul cel mic al clanului Ceauşescu îl adusese în Regie preşedintele clubului, arhitectul Barbu Emil Popescu, cu care Nicu era prieten de pahar. Mac Popescu, cum îi spuneau apropiaţii, îşi asigurase astfel protecţie la nivel înalt. Iar transferul lui Hagi, în condiţii cu totul speciale, era o dovadă clară că nu se înşelase.

Deşi realizat la cîteva zile după expirarea termenului-limită, transferul lui Hagi de la FC Constanţa la Sportul Studenţesc a fost trecut în scriptele federale exact în ultima zi de *mercato*, 10 august 1983. Clubul din Bănie a primit un răspuns scris din partea federaţiei abia o lună mai

tîrziu. În acea notiţă, semnată de vicepreşedintele Mircea Pascu, oltenii erau informaţi că "nu se poate opera transferul jucătorului Hagi Gheorghe la Universitatea Craiova, întrucît nu există acordul scris al conducerii FC Constanţa". Acel acord îl avea, în schimb, Sportul Studenţesc. Decisive fuseseră ameninţările lui Nicu Ceauşescu, adresate, "pe linie de partid", primului-secretar al judeţului Constanţa.

Strategia Sportului Studenţesc o explică Eugen Banciu, vicepreşedintele clubului din Regie. "Noi ştiam că în provincie puteai băga sportivii la facultate mult mai uşor decît în Bucureşti. Acolo, totul depindea de primul-secretar. De aceea, cînd am aflat că oltenii au intrat pe fir să-l ia pe Hagi, am zis: lasă-i să-l bage la facultate, că pe urmă îl luăm noi!". Şi l-au luat, prin intervenţia lui Nicu Ceauşescu. Acelaşi personaj a făcut presiuni şi pentru ca Hagi să fie transferat pe linie universitară în Capitală. Ministerul Învăţămîntului s-a conformat, trimiţînd o notă Facultăţii de Ştiinţe Economice din Craiova, căreia i se punea în vedere, ultimativ, să expedieze dosarul de student al lui Hagi la Academia de Studii Economice din Bucureşti. Ce mai conta că astfel de "transferuri", înainte de încheierea anului I, erau ilegale? Legea era făcută pentru *fraieri*, nu pentru beizadeaua lui Ceauşescu.

Gică Hagi îl cunoscuse pe Nicu Ceauşescu în urmă cu aproape un an, pe cînd Luceafărul se pregătea la Student Parc, în Tei. Acolo avea şi Nicuşor o cameră, dotată cu televizor color. Cum în România astfel de aparate erau extrem de rare, tinerii fotbalişti tînjeau să fie lăsaţi şi ei la "colorul" cu pricina. Uneori, fiul şefului statului îi lăsa şi pe ei să se uite la televizorul color.

În "Sportul" de joi, 18 august, trecerea lui Hagi la Sportul Studenţesc devenea publică. Şi asta, prin pana măiastră a lui Ioan Chirilă: "A fost o perioadă de transferări deosebit de activă. Au circulat nume multe, uneori prea multe. Dar, în sfîrşit, poate că nu e rău ca spectacol să se vadă şi un nume nou. În fond, dacă Radu Beligan joacă «Amadeus», de ce nu s-ar emoţiona şi galeria Sportului Studenţesc avîndu-l pe Hagi în reprezentaţie?".

În cartea vieţii lui Gică Hagi se deschidea o nouă pagină.

Capitolul 10

"Aici şeful sînt eu!"

Cînd Hagi a virat-o spre Regie, echipa antrenată de Ion Voica (zis şi *Mielu* Voica) tocmai jucase trei meciuri amicale în Iugoslavia (0-1 cu Rijeka, 0-3 cu Ljubljana şi 1-0 cu Primorje) şi se pregătea pentru alte două în Italia. Abia veniţi din Norvegia, cei patru tricolori ai Sportului Studenţesc, Hagi, Coraş, Iorgulescu şi Terheş, s-au alăturat lotului în Peninsulă, contribuind la victoriile cu Rimini (3-1) şi AC Massa (2-0). Gică Hagi şi Marcel Coraş tocmai fuseseră transferaţi de la Constanţa şi, respectiv, Arad. Integrarea celor doi a fost uşurată de faptul că se cunoşteau deja cu internaţionalii echipei, Iorgulescu şi Terheş. În plus, Gică i-a regăsit pe *nea Titi* Ardeleanu (cel ce-i fusese primul selecţioner, la 14 ani, pentru turneul de la Montaigu, şi care acum era secundul lui Mielu Voica), pe Burchel şi pe Văsîi, foştii săi colegi de la Luceafărul.

Primul care a simţit nevoia să-i dea o lecţie tînărului constănţean a fost unul dintre veteranii echipei, Mircea Sandu, supranumit *Naşu'*: "Puştiule, oi fi tu bun la brizbrizuri, dar nu uita - aici şeful sînt eu!". Hagi dăduse piept cu *Naşu'* de două ori în campionatul precedent. Prima dată, pe litoral, cîştigase Sportul cu 2-0, pentru ca în retur Hagi să înscrie golul care le-a "furat" studenţilor locul 1. Şi cînd te gîndeşti că de atunci trecuseră doari patru luni...

Onor conducătorului iubit

Abia întors din Italia, Hagi a fost convocat din nou la echipa naţională. Pe 24 august era programat amicalul cu Republica Democrată Germană, pe stadionul Steaua ("23 August" era distrus de pregătirile pentru defilare, parcă trecuse o turmă de mistreţi pe acolo). Cei 20 de tricolori s-au strîns cu trei zile înainte de meci, la Complexul "23 August". Mircea Lucescu planificase cîte două antrenamente pe zi, dar acestea au rămas doar pe hîrtie. Motivul? Un ordin venit de la partid, prin intermediul CNEFS şi al FRF: *toată lumea se încolonează şi merge la defilare!* Ziua naţională a României, care semnifica întoarcerea armelor împotriva

Germaniei hitleriste, era exploatată intens de Partidul Comunist. De altfel, actul de la 23 august 1944, înfăptuit de Regele Mihai împreună cu principalele partide democratice, a fost trecut prin laboratoarele propagandei comuniste, rezultînd *Revoluţia de eliberare naţională şi socială, antifascistă, antihitleristă şi antiimperialistă.*

Pentru a arăta cît de mult îi iubesc românii, Nicolae şi Elena Ceauşescu au comandat, pentru acel an 1983, o mare paradă în Piaţa Aviatorilor. Au fost aduşi muncitori din fabrici, ţărani de pe cîmp, era nevoie şi de sportivii de frunte ai ţării. Dan Lăzărescu, cel ce ocupa funcţia de secretar general al FRF, îşi aminteşte: "Ni s-a dat ordin: «Neapărat să fie şi echipa naţională de fotbal, că e în lupta pentru calificare!». Cînd se realiza ceva bun, toţi trebuiau să-i mulţumească lui Ceauşescu pentru «minunatele condiţii de muncă şi de viaţă»".

În acel an, ziua de 23 august a picat într-o marţi. Fotbaliştii s-au trezit de dimineaţă, pentru că erau obligaţi să facă şi o repriză de repetiţii. Apoi, cînd le-a venit rîndul să defileze, l-au salutat din mers pe Ceauşescu, care dădea din cap, mulţumit. Gică Hagi n-a putut să nu observe că la prezidiu, printre multe feţe necunoscute, se afla şi Nicu Ceauşescu, omul care-l adusese la Sportul Studenţesc.

Absurdul a continuat şi în ziarele apărute după eveniment. "Sportul" de joi, 25 august, era deschis cu un chenar în care scria, cu litere de-o şchioapă: "Întregul nostru popor a adus prinos de slavă Zilei de 23 August, omagiu fierbinte patriei, partidului, conducătorului iubit, tovarăşul NICOLAE CEAUŞESCU". De altfel, întreaga pagină întîi - atenţie, a unui ziar de sport! - era dedicată Ceauşeştilor. Undeva în dreapta jos apărea o fotografie cu fotbaliştii din echipa naţională, aliniaţi ca la instrucţie militară şi salutînd spre tribuna oficială. Sub poză, cîteva rînduri: "Componenţii lotului reprezentativ de fotbal al României au participat la demonstraţia oamenilor muncii din Capitală. În prim-plan: Mircea Lucescu, Lung, Bölöni, Iorgulescu, Cămătaru şi Geolgău". Undeva, în planul îndepărtat, Gică Hagi...

Sub titlul "Parada sportivilor - expresie vie a dragostei de viaţă, pace şi sport" urma un text amplu, din care multe pasaje merită reproduse, pentru a şti şi copiii noştri, şi copiii copiilor noştri, ce vremuri canceroase au trăit părinţii, bunicii lor. "Marea demonstraţie a oamenilor muncii din Capitală s-a desfăşurat, potrivit tradiţiei, în Piaţa Aviatorilor, îmbrăcată, în întregul ei, în haine de sărbătoare. (...) Ultimele coloane de oameni ai muncii trec prin faţa tribunelor. Piaţa Aviatorilor freamătă în aşteptarea momentului, mereu de mare interes, al parăzii sportivilor. În fruntea coloanei, flancat de drapele tricolore şi roşii, un grup de sportivi poartă portretul secretarului general al partidului, tovarăşul NICOLAE

CEAUŞESCU, preşedintele României socialiste, precum şi stemele Republicii şi Partidului. Imagine cu putere de simbol, exprimînd vibrantul omagiu adus de tineretul sportiv al patriei partidului şi fiului cel mai iubit al poporului nostru. (...) Îşi face apariţia lotul reprezentativ de fotbal al României. Tricolorii noştri, care urmau să întîlnească a doua zi echipa R.D. Germane, au fost aplaudaţi spontan pentru frumoasele lor reuşite din preliminariile Campionatului European şi din cupele europene". În tot acest delir, în tot acest triumf al limbii de lemn, s-a strecurat, probabil involuntar, şi un adevăr: "tricolorii noştri au fost aplaudaţi spontan". Cît despre celelalte aplauze, adresate de mulţime dinozaurilor comunişti de la prezidiu - clanul Ceauşeştilor, plus Constantin Dăscălescu, Emil Bobu, Ion Dincă, Lina Ciobanu, Manea Mănescu, Suzana Gâdea, Ilie Verdeţ, Dumitru Popescu etc. - orice se putea spune, numai că sînt spontane, nu! Trebuia să-şi justifice şi cohorta de activişti privilegiile cumva...

Aşadar, la o zi după calvarul din Piaţa Aviatorilor, fotbaliştii români i-au înfruntat, în Ghencea, pe cei est-germani. Componenţa formaţiei tricolore, învingătoare cu 1-0 (gol Negrilă în minutul 33), merită trecută în revistă, măcar pentru că reprezenta debutul lui Hagi în echipa naţională pe teren propriu. Deci: *Lung (46 Moraru) - NEGRILĂ, Iorgulescu, Ştefănescu, Ungureanu (74 Văetuş) - Ţicleanu (72 Puşcaş), MOVILĂ (83 Augustin), BÖLÖNI, HAGI (80 Balaci) - Coraş, CĂMĂTARU.* Pentru prima oară, Balaci era rezerva lui Hagi! Chiar dacă olteanul venea după o accidentare, rocada aceasta spunea multe despre creşterea lui Gică Hagi în ultimele luni.

În cronica partidei, Constantin Firănescu a notat: "Tinerii vin puternic din urmă. Cînd spunem tineri, ne gîndim în primul rînd la Hagi şi Movilă, două «piese» de profil diferit, dar care se vor putea completa excelent în echipa naţională". La 30 de ore după ce defilase prin Piaţa Aviatorilor, Hagi a tras, practic, echipa după el. Cîteva faze desprinse din filmul meciului sînt edificatoare. "În minutul 7, Hagi încheie o acţiune personală cu un şut de la 18 metri, care nu nimereşte ţinta. (...) În minutul 30, Cămătaru, bine angajat de Hagi, este la u pas de deschiderea scorului, şutul său fiind parat cu dificultate de portarul Rudwaleit. (...) Golul va veni în minutul 33: Hagi execută o lovitură liberă de pe stînga, balonul ajunge pe partea opusă la Negrilă, care înscrie cu un şut sec, la semiînălţime. (...) În minutul 53, Cămătaru trimite o pasă înapoi, cu călcîiul, spre Hagi şi mezinul echipei noastre zdruncină stîlpul din stînga porţii lui Rudwaleit".

Hagi nu mai era o simplă promisiune. Pentru cei ce aveau ochi să vadă, el devenise o certitudine. Maturizarea în joc fusese fulgerătoare. Al doilea meci în echipa naţională - a doua remarcare. Reporterii au început

să-l caute pentru declaraţii. La sfîrşitul partidei cu RDG, el a afirmat: "Am vrut să joc bine pentru a confirma debutul de la Oslo. Puteam să joc şi mai bine. Mă simt excelent în familia tricoloră şi sper să nu-i dezamăgesc pe cei care cred în mine". O spunea un tînăr de 18 ani şi jumătate, în seara zilei de 24 august 1983.

Palinca lui Sandu Terheş

Lotul Sportului Studenţesc pentru campionatul 1983-'84 cuprindea 21 jucători. Cel mai vîrstnic era Paul Cazan (32 de ani), iar cel mai tînăr Gică Hagi (18 ani). De altfel, Hagi era şi mezinul Diviziei A. Echipa de bază a "alb-negrilor" arăta astfel: *Speriatu (26 de ani) - M. Mihail (25), Cazan (32), Iorgulescu (27), Munteanu II (28) - Şerbănică (27), Pană (23), Coraş (24) - Terheş (23), M. Sandu (31), Hagi (18).* Mai făceau parte din lot Gîrjoabă (20), Chihaia (31), Bucurescu (30), Munteanu I (28), Fl. Grigore (27), Lala (25), Burchel (19), Văsîi (19), Meszaros (20) şi Beşchea (21). Golgeterii echipei, de-a lungul vremii, erau Mircea Sandu (123 de goluri) şi Gino Iorgulescu (43). Cu cele 7 reuşite ale sale în Divizia A, Gică Hagi se afla abia la început de drum.

După ce a încheiat conturile cu Luceafărul (care din acel an nu mai juca în Divizia B, ci în campionatul de tineret-speranţe, în locul formaţiei Petrolul Ploieşti), Gică Hagi s-a mutat în căminul 303 din Grozăveşti. Acolo erau cazaţi toţi jucătorii provinciali ai Sportului Studenţesc. Noul coleg de cameră al machedonului a devenit Alexandru Terheş, pe care-l cunoscuse (şi împărţiseră aceeaşi cameră, după cum îi repartizase Mircea Lucescu) în cantonamentul din Olanda, urmat de deplasarea la Oslo. Astfel, Hagi îşi menţinea astfel simpatiile în perimetrul Ardealului: după un clujean (Iaşko), a venit rîndul unui băimărean (Terheş).

La început, Gică se simţea mai stingher. Cu timpul s-a apropiat de "grupul căminiştilor": Terheş venea de la Bia Mare, Coraş de la Arad, Mihail Marian de la Braşov, Speriatu de la Piteşti, Burchel de la Lupeni, Văsîi de la Sibiu, Costel Pană de la Snagov, ulterior aveau să li se alăture Bozeşan de la Timişoara şi Ţîrlea de la Arad. De *gaşca lui Naşu'* (Mircea Sandu, Iorgulescu, Chihaia, Cazan, Munteanu I), Gică a păstrat mereu o oarecare distanţă. De altfel, *Naşu'* era un tip mai dur, îi plăcea să se impună în faţa celorlalţi. Odată, la un antrenament, l-a "şifonat" zdravăn pe Burchel chiar de ziua lui. Terheş şi Coraş au adus o poză mare a lui *Naşu'*, au făcut din ea ţintă, au lipit-o pe perete şi l-au pus pe Burchel să tragă în ea cu un pistol cu apă.

Mircea Sandu avea şi un deosebit spirit de organizator: dacă-şi

propunea să aranjeze un chef sau un Revelion, o făcea fără cusur.

Era frumoasă viaţa de căminist! Frumoasă şi boemă. Gică Hagi şi Sandu Terheş stăteau la etajul 1, camera 1 - prima pe stînga. Cînd Sandu venea de acasă, de la Baia Mare, aducea mereu palincă şi slănină cu boia. Gică, în schimb, venea de la Constanţa cu brînză de oaie. El nu se atingea de palincă, pentru că nu bea tărie niciodată - prefera, din cînd în cînd, un Martini sau un Cinzano -, dar la slană era primul. Spărgea o ceapă în pumn, punea sare pe ea şi masa putea fi servită. Terheş îşi aminteşte că Hagi "mînca bine, dormea bine, dar şi juca al naibii de bine! La deplasările mai lungi, cînd autocarul se punea în mişcare, Gică adormea «la cheie», nu pierdea nici un minut".

De regulă mîncau la cantina de la subsolul căminului, unde şeful, "nea Sandu", avea grijă să fie mereu mîncare bună. Băieţii, în schimb, îi aduceau din deplasări cîte o sticlă de whisky, iar pe bucătărese le îmbunau cu săpunuri şi deodorante. Acolo, la cantina lui "nea Sandu", totul era proaspăt, adus din comuna 30 Decembrie, de la Gospodăria de partid. Tot de acolo jucătorii aveau dreptul să cumpere săptămînal produse de 200-300 de lei, la preţuri mici, de fabrică. Luau cît aveau nevoie - caşcaval, iaurt, smîntînă, cremwurşti, cabanos -, dar mai duceau şi acasă, la părinţi, pentru că în magazine oricum nu se găsea nimic. Uneori, căminiştii din "303" mai ieşeau la o cîrciumioară de lîngă stadionul Progresul - "la domnul Victor", aşa îi ziceau. Înainte de partidele oficiale intrau în cantonament, la Complexul Studenţesc Tei, acolo unde avea şi Nicu Ceauşescu camera lui, cu televizor color...

Uneori mergeau să pregătească meciurile la Snagov, spre sat, unde Sportul Studenţesc avea rezervate două vile. Cînd era frig, jucătorii îşi făceau singuri focul în sobe. Cei mai matinali ieşeau în zori pe malul lacului, să se uite la pescarii care îşi încercau norocul. Uneori mai luau şi ei, fotbaliştii, cîte-o undiţă şi se proţăpeau în stufăriş, dar nu prindeau mare lucru. La pescuit, ca şi la fotbal, aveau succes doar profesioniştii.

Divizia A s-a pus în mişcare pe 27 august, la trei zile după meciul România-RDG. În prima etapă, la Hunedoara, Corvinul - Sportul Studenţesc 0-0. Mezinul campionatului (Gică Hagi) îl înfrunta pe veteranul primului eşalon (fostul internaţional Florea Dumitrache - *Mopsu'*, care la 35 de ani continua să joace). Să vedem caseta primului meci oficial jucat de Hagi pentru echipa din Regie.

Corvinul: IONIŢĂ - Vlad, Dubinciuc, Gălan, BOGDAN - L. Moldovan (55 Stredie), MATEUŢ, I. Petcu - GABOR, Dumitrache (70 Cojocaru), VĂETUŞ.

Sportul Studenţesc: SPERIATU - M. Mihail, CAZAN, IORGULESCU,

Munteanu II - Şerbănică, Pană, CORAŞ - Fl. Grigore (71 Bucurescu), M. Sandu (83 Văsîi), HAGI.

"Sportul Studenţesc, aceeaşi echipă solidă pe care o cunoaştem, a arătat un plus de periculozitate în atac, unde Hagi şi Coraş se dovedesc cîştiguri reale. De altfel, cele mai periculoase acţiuni ale studenţilor au fost cele întreprinse chiar de noii veniţi, Hagi şi Coraş, deosebit de activi. Cel mai aproape de gol s-a aflat Hagi, care în minutul 48 a şutat în bară, de la 14 metri" (Radu Urziceanu în "Sportul" din 29 august 1983).

O scenă memorabilă s-a petrecut imediat după joc. Mircea Sandu i-a altoit una după ceafă lui Văsîi, care, abia venit de la Sibiu, via Luceafărul, îi luase locul în minutul 83. *Naşu'* a şuierat printre dinţi: "De ce-ai intrat, mă, în locul meu?". "Păi, nea Mielu Voica m-a băgat", s-a justificat, speriat, tînărul jucător. "Nu trebuia să intri, bă, fraiere! Chiar ţi s-a urît cu binele?", l-a lămurit Naşu' cam cum stau lucrurile la Sportul Studenţesc. Cu Hagi, însă, n-a avut spor. E drept că nici machedonul nu-i dădea ocazia, pentru că el îşi avea locul lui în echipă, nu trebuia să şi-l dispute cu *Naşu'* sau cu altcineva. Băieţi isteţi, cei doi tartori ai echipei, Mircea Sandu şi Gino Iorgulescu, au priceput rapid că Hagi e suficient de încăpăţînat s-o ţină pe-a lui, dacă încearcă să-l ia tare sau ţipă la el. Era mai avantajos şi pentru ei să-l ia cu binişorul...

În prima etapă a acelui campionat s-a mai întîmplat ceva interesant. La meciul Rapid - FC Olt, jucat la doi paşi de arena din Regie, suporterii giuleşteni i-au găsit lui Hagi un nume de alint: *Maradonel.* Deşi nu juca la Rapid, Hagi, cu driblingurile sale sclipitoare, le mergea la suflet. Dar cine ştie, poate că într-o zi *Maradonel* îşi va măsura puterile chiar cu Maradona, cel ce-i inspirase pe fanii din Giuleşti...

Prima dată cînd s-a dus acasă, la Constanţa, după ce s-a transferat la Sportul Studenţesc, Gică l-a avut ca şofer pe Sandu Terheş, care era însoţit de soţia sa, Mirela. Dacia lui Terheş a rămas însă în pană, pe la miezul nopţii, în plin Bărăgan. Nu aveau nici o sursă de lumină, iar pe întuneric era imposibil de reparat. Au mers vreun kilometru, pînă la cel mai apropiat sat, şi au găsit un băiat care se pricepea la maşini. Flăcăul a venit cu o lampă mare, pe gaz, şi a remediat defecţiunea, astfel încît Hagi şi soţii Terheş au reuşit să ajungă la Constanţa înainte de ivirea zorilor.

Pe 3 septembrie, Sportul Studenţesc - Dunărea Galaţi 3-0. Totul s-a decis în primele 45 de minute, "o repriză în care am remarcat jocul lui Coraş, pătrunderile lui Iorgulescu, cîteva sclipiri ale lui Hagi şi cuminţenia oaspeţilor" ("Sportul", 5 septembrie 1983). În faţa unor tribune dezolant de goale (vreo 2.000 de spectatori - unde erau cei 15.000 de la

Constanţa, la retrogradare?), Hagi a fost înlocuit de Şerbănică în minutul 67. Cronicarul, Constantin Alexe, avea să revină: "Ce e mult strică. Aşa cum e cazul cu conducătorul de joc de la Sportul Studenţesc. Şi Chihaia «filtrează» mingile, şi Coraş (în virtutea rolului avut la UTA), şi Hagi, cu efecte negative asupra ritmului de joc. După pauză, însă, toţi trei au cam dispărut, tînărul Hagi dînd dovadă şi de un exagerat joc individualist". ("Sportul", 7 septembrie).

În calitatea sa de director tehnic al tuturor echipelor naţionale, Mircea Lucescu s-a implicat direct în pregătirea lotului olimpic, care-l avea ca antrenor pe Gheorghe Staicu. Pe 7 septembrie, la Cracovia, urma să se dispute un meci amical între primele reprezentative ale Poloniei şi României. În vreme ce, la gazde, Antoni Piechniczek avea la dispoziţie o duzină de jucători ce participaseră la *El Mundial - España '82,* în frunte cu Mlynarczyk, Buncol, Iwan şi Dziekanowski, Lucescu a deplasat o selecţionată olimpică, din care făceau parte şi cîţiva componenţi ai lotului "A". Deci: *Lung - Bărbulescu, Iovan, Stancu, Ungureanu - Mulţescu (60 Cîrţu), Movilă, Irimescu - Geolgău (80 Şoiman), Coraş, Hagi (67 Pană).* Rezultat: Polonia - România 2-2 (pentru noi au marcat Movilă şi Irimescu).

La trei zile după "episodul Cracovia", îl găsim pe Hagi la Oradea, unde Sportul Studenţesc avea să spulbere pe FC Bihor: 4-1, după ce la pauză era 1-1! Două goluri Coraş, două Terheş. Uşor accidentat, Gică n-a prea fost în apele lui. De altfel, el a şi fost schimbat cu Chihaia, în minutul 65. După 3 etape, echipa din Regie ocupa poziţia a doua, avînd acelaşi număr de puncte (5) ca Steaua şi Dinamo, ocupantele locurilor 1 şi 3, diferenţa făcînd-o golaverajul. Dar adevărata forţă de joc trebuia să şi-o arate miercuri, 14 septembrie, la primul meci jucat de studenţi, după o întrerupere de 7 ani, în cupele europene.

Debut în cupele europene

Pentru Hagi, partida cu Sturm Graz, din primul tur al Cupei UEFA, reprezenta debutul absolut pe scena competiţiilor continentale intercluburi. El a intrat pe gazonul stadionului Steaua (gazda confruntării), pe 14 septembrie 1983, hotărît să facă istorie. Încă din primele minute, prin cîteva şarje formidabile, i-a făcut pe austrieci să intre în panică. Puştiul din faţa lor era diavol, nu jucător! Dacă nu luau măsuri urgente, dezastrul era iminent. Disperat, antrenorul austriecilor l-a chemat la margine pe căpitanul echipei sale, şoptindu-i ceva la ureche. Din acel moment, Hagi a stat numai pe jos. Îl trînteau fundaşii, îl loveau mijlocaşii, îl şicanau chiar şi

atacanţii, veniţi în spate, să dea o mînă de ajutor. Hagi avea o singură şansă: să de drumul la minge cît mai repede. Numai că unii dintre colegii săi dormeau pe teren, parcă fuseseră muşcaţi de musca ţeţe...

Totuşi, la pauză era 1-0 pentru români, graţie unui gol norocos marcat de Munteanu II, de la 22 de metri, la două minute după ce Iorgulescu ratase nonşalant o lovitură de la 11 metri. Repriza secundă avea să se transforme însă într-un calvar pentru echipa lui Mielu Voica. Mai întîi ungurul Szokolay, apoi austriacul Jurtin, profitînd de somnolenţa fundaşilor Cazan şi Iorgulescu, l-au "executat" pe Speriatu. Meciul s-a încheiat cu 2-1 în favoarea oaspeţilor, care deveneau mari favoriţi la calificarea în turul II.

Sportul Studenţesc: Speriatu - M. Mihail, Cazan, Iorgulescu, MUNTEANU II - Pană, CORAŞ, Şerbănică - Terheş (65 Bucurescu), M. Sandu (60 Chihaia), HAGI.

Sturm Graz: SARIA - SCHAUSS, Pichler, Steiner, Feirer - THONHOFER, Breber, Marko (80 Huberts) - Bakota, SZOKOLAY (89 Ströbl), Jurtin.

Ce a reţinut Radu Urziceanu pentru "Sportul" de joi, 15 septembrie: "Studenţii ar putea invoca neşansa ratării unei lovituri de la 11 metri şi duritatea apărării adverse (Hagi, cel mai bun jucător bucureştean, a fost faultat aproape la fiecare acţiune). (...) Iorgulescu a şutat slab la penaltyul din minutul 29 şi Saria a respins în corner".

În aceeaşi zi, Kuusysi Lahti - Dinamo 0-1 (gol Dragnea - min. 49) în Cupa Campionilor Europeni şi U. Craiova - Hajduk Split 1-0 (gol Geolgău - min. 86) în Cupa UEFA.

Duminică, 18 septembrie, în etapa a 4-a a campionatului, a fost organizat primul cuplaj bucureştean după o întrerupere de doi ani şi jumătate. Ca avancronică la meciul-vedetă, Steaua - Sportul Studenţesc, Alexandru Clenciu a făcut în "Sportul" o caricatură (Hagi pitic faţă-n faţă cu Iordache voinic), însoţită de următorul catren:

Hagi, fără protocol,
Lui Iordache-i zice-n şoapte:
- Pariez că-ţi dau un gol!
Deşi-s mic, eu fac cît şapte.

Hagi nu i-a dat lui Iordache nici un gol, dar echipa sa a cîştigat cu 2-1 (au înscris Coraş - min. 47, Munteanu I - min. 78, respectiv Cîmpeanu II - min. 79). O precizare a cronicarului face inutile orice alte comentarii: "Ieri, cel mai bun fotbalist de pe teren a fost Hagi". Era a doua oară, în mai puţin de un an, cînd Gică Hagi spunea "Stop!" formaţiei militare, cea cu care simpatiza în copilăria sa pe malul mării!

Pe "23 August" au venit 70.000 de spectatori, care au urmărit la lucru următorii jucători:

Steaua: IORDACHE - Iovan, Fl. Marin, Tătăran, Fodor - Balint, Şt. Petcu, Puşcaş, Majearu (46 Cîmpeanu II) - Lăcătuş, Piţurcă (73 Turcu).

Sportul Studenţesc: Speriatu - MUNTEANU I, CAZAN, IORGULESCU, Munteanu II - CORAŞ, Pană, Şerbănică - Fl. Grigore, M. SANDU, HAGI (78 Bucurescu).

În deschidere, Rapid - Dinamo 1-2, goluri Ion Ion (min. 50), respectiv Augustin (min. 62) şi Nemţeanu (min. 68).

Situaţia după 4 etape: 1. Sportul Studenţesc - 7p (9-2); 2. Dinamo - 7p (8-1).

Maradona şi Maradonel

Ca de obicei, Gică Hagi nu a avut timp să savureze succesul, pentru că a doua zi se afla din nou în avion. De astă-dată, cu destinaţia Vigo, unde fusese antamat un meci demonstrativ între naţionala României şi Selecţionata ligii spaniole. Formaţia iberică era condusă de pe bancă de Alfredo Di Stefano şi din teren de Diego Armando Maradona. Luni seara, în preziua partidei, Mircea Lucescu a dirijat antrenamentul, o bună bucată de timp, pe întuneric, pentru că nocturna de pe "Estadio Balaidos" a refuzat să se aprindă!

Deşi fără tripleta craioveană Ştefănescu - Balaci - Cămătaru (toţi, accidentaţi), românii au scos un onorabil 2-2.

Selecţionata ligii spaniole: N'KONO (46 Fenoy) - Urucuiada (75 Maeno), ARTECHE, Higillo, CAMACHO (46 CUNDI) - Enrique (80 Nacio), MONTERO, Martinez - Amarillo (75 Benito), MARADONA (60 Suarez), Lopez Ufarte (46 Amoros).

România: LUNG (46 MORARU) - REDNIC, Andone, Iorgulescu (75 Iovan), Ungureanu - Ţicleanu (72 Balint), BÖLÖNI, Irimescu (46 KLEIN), Hagi (46 Augustin) - GABOR, CORAŞ.

Principalele faze reţinute de trimisul "Sportului" la Vigo, Mircea M. Ionescu: min. 7 - bară Coraş; min. 9 - centrare Lopez Ufarte, "cap" Amarillo, 1-0; min. 11 şi 15 - Lung intervine salvator la acţiunile lui Maradona; min. 25 - lovitură liberă de la 20 de metri, Bölöni trage necruţător, 1-1; min. 42 - Maradona pătrunde în careu, Iorgulescu îl trînteşte şi tot Maradona transformă penaltyul: 2-1; min. 67 - Bölöni, cu o pasă lungă, îl găseşte demarcat pe Coraş, care pătrunde fulgerător şi şutează pe colţul lung: 2-2.

Cum o firmă comercială din Vigo pusese la bătaie un mic trofeu - *El Corte Ingles* - după expirarea celor 90 de minute regulamentare trebuia

găsită o modalitate de departajare. Arbitrul - un spaniol, Ramos Marcos - i-a spus lui Lucescu că poate alege: tragere la sorţi sau lovituri de la 11 metri. Lucescu a replicat: "N-am venit să facem loterie, ci să jucăm fotbal!". Şi s-au făcut listele de executanţi. Cei doi antrenori au convenit că au dreptul să execute şi jucătorii schimbaţi pe parcursul partidei. Lucescu s-a uitat după Hagi - dar Hagi, ca şi Iorgulescu, se îmbrăcase de stradă. Doar Irimescu, înlocuit la pauză, rămăsese în echipament de joc. Şi Irimescu a marcat, ca şi Bölöni. Au ratat, în schimb, Gabor şi Andone. Spaniolii au transformat tot şi au cîştigat cu 4-2.

Di Stefano către Lucescu: "Señor, aveţi o echipă frumoasă, te încîntă prin jocul ei ofensiv". Iar Maradona, în "Faro de Vigo": "Mi-a plăcut echipa României. Are destui jucători tehnici, care dau drumul repede la minge". Deşi nu a făcut nominalizări, Maradona trebuie să fi fost impresionat şi de Hagi, care, deşi a driblat uneori prea mult, a reuşit cîteva numere de fachir.

Măcel în Regie

Sîmbătă, 24 septembrie, stadionul din Regie. În etapa a 5-a, un mare derby: Sportul Studenţesc - Universitatea Craiova. Locul 1 cu locul 5. Echipa la care juca Hagi contra echipei la care era gata-gata să joace Hagi. Craiova era decimată, lipseau Ştefănescu, Balaci, Cîrţu, Crişan şi Geolgău. Pe teren, nervi ca la balamuc. În minutul 58, la 0-0, Beldeanu, de la 30 de metri, a zguduit bara porţii lui Speriatu. Coraş a deschis scorul (min. 63), iar Irimescu a egalat dintr-un penalty corect acordat (min. 69). Hagi a căutat golul victoriei, dar omul care-l avea în pază, Negrilă, i-a aplicat un marcaj nemilos. Tensiunea a atins cote insuportabile. În tribune, miliţienii ţineau în frîu tot mai greu miile de suporteri olteni, majoritatea studenţi în Bucureşti. Pe gazon, crampoanele căutau tibia adversarului, iar pumnii despicau aerul aproape la fiecare duel. Cu lovituri de boxeri versaţi, Iorgulescu şi Mircea Sandu şi-au doborît adversarii la pămînt. Arbitrul Mustăţea - nimic. Nu vedea, nu auzea. A văzut în schimb fault la un duel banal între Hagi şi Donose, cu 5 minute înainte de final. Şi de aici - Infernul. Are cuvîntul lui Gheorghe Nertea, cel ce a făcut cronica acelei confruntări.

"De neimaginat finalul penibil al acestui meci, al acestui derby, aşteptat cu justificat interes (dovadă tribunele pline ale stadionului din Regie), între două echipe fruntaşe ale fotbalului nostru! Un meci care de fapt n-a mai avut... final, pentru că partida s-a încheiat în minutul 85. Atunci, la o pătrundere forţată a lui Hagi în suprafaţa de pedeapsă, Donose l-a întîmpinat căutînd să-l deposedeze şi din contactul umăr la umăr (corect, deci) înaintaşul bucureştean s-a dezechilibrat şi a căzut.

Arbitrul Mustăţea din Piteşti (depăşit şi pînă atunci de evenimentele din teren) a fluierat, indicînd punctul de la 11 metri. O lovitură de pedeapsă care a stupefiat asistenţa şi i-a scos din sărite pe jucătorii craioveni, rămaşi în 10 oameni din minutul 77, prin eliminarea (justificată) a lui Ungureanu, pentru că l-a lovit pe Mircea Sandu fără balon. Cu multă greutate Coraş a reuşit să-şi potrivească balonul la punctul de la 11 metri şi să transforme penaltyul, schimbînd astfel deznodămîntul unei partide care se îndrepta spre o remiză echitabilă. După primirea acestui gol, al înfrîngerii, craiovenii n-au mai vrut să reia jocul. Nici intervenţiile arbitrului, care i-a atenţionat că după cele 3 minute regulamentare va fluiera sfîrşitul întîlnirii, a directorului tehnic al FRF, Mircea Lucescu, a observatorului federal Kevork Ghemigean n-au reuşit să-i convingă să pună mingea la centru. După minute penibile, Al. Mustăţea, consultîndu-şi cronometrul, a fluierat regulamentar sfîrşitul jocului, spre nemulţumirea celor 10.000 de spectatori cărora nu le venea să creadă că sînt martorii unor astfel de scene (provocate în special de portarul Lung), care nu au nimic comun cu fotbalul. Indiferent de ce s-a întîmplat, craiovenii au comis un gest reprobabil refuzînd să mai reia jocul".

Merită amintiţi şi *gladiatorii* acelui meci de pomină.

Sportul Studenţesc: Speriatu - M. MIHAIL, Iorgulescu, Cazan, Munteanu II - Munteanu I, PANĂ, CORAŞ - Fl. Grigore (80 Bucurescu), M. Sandu, Hagi.

U. Craiova: Lung - Negrilă, Tilihoi, Donose, Ungureanu - Ţicleanu, Beldeanu, Irimescu - Ad. Popescu, Cămătaru, Bîcu.

Federaţia Română de Fotbal a amînat judecata pînă după returul partidelor din cupele europene. Miercuri, 28 septembrie, la patru zile după măcelul din Regie, cele două combatante au încercat marea cu degetul în Cupa UEFA.

Conduşi cu 1-0, scorul cu care se impuseseră şi ei în prima manşă, craiovenii au rezistat la Split pînă la sfîrşitul prelungirilor. Dar la penaltyuri nervii le-au cedat. Au ratat Beldeanu, Ţicleanu, Ungureanu, a marcat doar Irimescu. Iugoslavii au transformat 3 din 4 şi s-au calificat.

La Graz, Sportul Studenţesc a dominat insistent, a avut şi o bară (Coraş) în minutul 87, dar tabela a rămas blocată la 0-0 şi austriecii au mers mai departe. Acolo, pe "Liebenau", deznodămîntul putea fi altul dacă Hagi n-ar fi fost faultat dur, în minutul 13, de Thonhofer, un buldog fără mamă, fără tată. Micuţul român a încercat să tragă de el, dar 7 minute mai tîrziu, tîrîndu-şi piciorul după el, i-a lăsat locul lui Chihaia.

România a rămas cu o singură echipă pe tabloul european: Dinamo, învingătoare cu 3-0 în faţa finlandezilor de la Kuusysi Lahti, în Cupa

Campionilor (goluri Movilă, Augustin şi Mulţescu, toate după pauză).

Vineri, 30 septembrie, FRF a dat publicităţii următorul comunicat:

"Comisia de competiţii şi disciplină a FRF a analizat actele nesportive de la sfîrşitul meciului Sportul Studenţesc - Universitatea Craiova, în urma nereluării jocului din minutul 85 de către U. Craiova, şi a hotărît:

- pierderea jocului cu scorul de 3-0 de către U. Craiova, care a primit şi un avertisment;

- avertisment public vicepreşedintelui clubului U. Craiova, Cornel Stroe, antrenorul Constantin Oţet urmînd să fie audiat de către Colegiul central de antrenori;

- portarul Silviu Lung a fost suspendat 3 etape de campionat, iar jucătorii Nicolae Ungureanu, Nicolae Tilihoi şi Sorin Cîrţu, cîte două etape.

Biroul F.R. Fotbal a ratificat sancţiunile date de Comisia de competiţii şi disciplină, dar avînd în vedere interesele imediate de reprezentare la cel mai bun nivel a echipelor naţională şi olimpică ale României, din care fac parte jucători de la Universitatea Craiova, a amînat aplicarea suspendărilor dictate jucătorilor pînă la data de 30 noiembrie 1983, cînd se vor încheia preliminariile Campionatului European".

Tot atunci s-a anunţat că arbitrul Alexandru Mustăţea, cel care dăduse penalty la căderea lui Hagi, a fost suspendat "pînă la sfîrşitul campionatului 1983-'84". Altfel spus, pe 29 de etape!

La cîteva săptămîni după scandalul din Regie, Silviu Lung avea să i se destăinuie lui Ioan Chirilă: "Cînd arbitrul a arătat punctul de la 11 metri, am văzut roşu, nu mă mai puteam stăpîni. Fierbeam. Nea Mircea Lucescu mi-a spus: «Silviule, du-te şi spune-le alor tăi să reia jocul! Nu e bine ce faceţi». I-am răspuns pe loc: «Mi-e imposibil, nea Mircea». A continuat: «Măcar du-te tu în poartă!». Eram gata să pornesc, am şi pornit, apoi m-am întors. Vedeam din nou roşu în faţa ochilor»".

Pentru Hagi au început săptămîni de coşmar. Lovitura primită din partea austriacului Thonhofer nu-i dădea pace. N-a jucat la Ploieşti, cu Petrolul (2-0), iar acasă, cu FC Argeş (2-1), a părăsit terenul după o jumătate de oră. Totuşi, Sportul Studenţesc, cu o excepţională linie de clasament după 7 etape (6 victorii şi un egal), se distanţase pe locul 1, la 3 puncte de Dinamo: 13 faţă de 10. Au urmat însă înfrîngerile de la Iaşi (0-1, din nou fără Hagi) şi cu Rapid (1-2, Hagi a jucat 90 de minute, dar "mult prea individualist" - Gheorghe Nicolaescu, "Sportul") şi echipa din Regie a fost prinsă din urmă de Steaua şi de FC Bihor (Dinamo, angrenată în formidabila bătălie cu Hamburger SV din Cupa Campionilor

Europeni, 3-0 la Bucureşti şi 2-3 în R.F. Germania, acumula meciuri-restanţă în campionat). Renaşterea "ucenicului vrăjitor" s-a petrecut pe 29 octombrie, la partida Sportul Studenţesc - FC Olt 2-1, cînd, în sfîrşit, numele său a fost scris din nou cu majuscule în caseta tehnică a meciului! Dar de marcat tot n-a marcat, această onoare revenindu-le lui Coraş (la o minge "lucrată" de Hagi) şi lui Mircea Sandu.

Pe plan internaţional, Mircea Lucescu a continuat să-l ia pe Hagi peste tot, chiar şi atunci cînd acesta nu era complet vindecat.

Mai întîi, pe 5 octombrie, la Utrecht, la meciul Olanda - România 0-0, din preliminariile Jocurilor Olimpice, cînd tricolorii au evoluat în formula: *LUNG - UNGUREANU, STANCU, IOVAN, Bogdan - Bărbulescu, MULŢESCU, Irimescu, Hagi (74 Balint) - Cîrţu (53 Şoiman), Coraş.*

Apoi, la amicalul Ţara Galilor - România 5-0 (Wrexham, 12 octombrie), cînd Ian Rush se distra cu Iorgulescu, iar Hagi, ţintuit pe banca de rezerve, vedea cu ochii lui cît de scurt e drumul spre dezastru. Fiecare gol marcat de galezi era o lovitură de pumnal în inima celui mai tînăr dintre tricolori.

Din nou la olimpici, pentru o confruntare crucială, România - Italia, la Braşov (26 octombrie). Antrenorul "macaronarilor", Cesare Maldini, avea la dispoziţie jucători precum Galli, Vierchowood, Massaro, Bagni şi Franco Baresi. Chinuit de o infecţie la piciorul stîng, Hagi n-a fost aruncat în luptă de la început de Lucescu. La pauză însă, el i-a luat locul lui Văetuş, "mizîndu-se pe calităţile lui de dislocare a apărării adverse, dar nici mezinul echipei n-a putut învinge o defensivă pternică. (...) Ne-a lipsit un mijlocaş coordonator - ceea ce a încercat Hagi după pauză, dar modest" ("Sportul", 27 octombrie 1983). Scorul a rămas 0-0 şi şansele României de a prinde un bilet la Los Angeles s-au diminuat sever.

Un Bölöni negricios şi cu mustaţă

După încă o înfrîngere, cu Sportul Studenţesc, în campionat (1-2 la Baia Mare, după ce Terheş deschisese scorul pentru bucureşteni în urma unei centrări perfecte a lui Hagi), mezinul echipei din Regie a fost luat din nou de Mircea Lucescu la naţională. Pe 4 noiembrie, 19 jucători au urcat în avionul de Tel Aviv, pentru un stagiu de pregătire înaintea meciului din Cipru, penultimul în campania de calificare. În amicalul cu Israel, Hagi s-a numărat printre titulari, în următoarea formulă: *Lung - Rednic, Ştefănescu, Al. Nicolae, Ungureanu - Mulţescu, Bölöni, Klein, Hagi - Augustin, Cămătaru.* După pauză, cu excepţia lui Moraru (lovit de o criză de sciatică), au jucat toţi componenţii lotului: Iordache, Negrilă, Iorgulescu,

Ţicleanu, Coraş, Gabor, Geolgău. Evreii ne-au condus cu 1-0, apoi Coraş a ratat un penalty şi tot el, spre final, a adus egalarea.

Joi seara, tricolorii au zburat spre Insula Afroditei. Vineri, Rednic a făcut febră, 38 de grade, iar sîmbătă a fost meciul. Unul într-adevăr dificil, ciprioţii dovedind că nu întîmplător făcuseră egal, 1-1, şi cu Italia, şi cu Cehoslovacia, iar Suedia îi bătuse cu 1-0 în minutul 89. Pentru a păstra şanse să cîştige grupa, românii aveau neapărată nevoie de victorie. În prima repriză, singura mare ocazie la poarta lui Constantinou a fost ghiuleaua lui Bölöni, din lovitură liberă, însă golul a fost anulat pentru că, uitînd să se retragă din careul cipriot, Cămătaru se afla în ofsaid. Jocul se lega binişor, dar lipsea viteza. Aveai impresia că scorul va rămîne 0-0 şi dacă meciul continua toată noaptea. La pauză, însă, Lucescu a făcut o mutare inspirată: l-a scos pe Mulţescu şi l-a trimis în teren pe Hagi. Jocul s-a iuţit, iar ciprioţii au început să dea semne că nu mai fac faţă. "Mircea Lucescu a gîndit bine mizînd în repriza a doua totul pe cartea atacului, cu alternări de ritm, de direcţie. (...) Jocul se schimbă în mare măsură, evoluţia fotbaliştilor noştri fiind marcată pozitiv de introducerea lui Hagi, care aleargă pe tot terenul şi schimbă vitezele atacului nostru. (...) În minutul 61, Hagi şutează foarte periculos, portarul Constantinou respingînd cu mare dificultate şutul lîngă bară al fotbalistului român" ("Sportul", 14 noiembrie 1983). Permanent hărţuită de neastîmpăratul Hagi, apărarea gazdelor a cedat cu 12 minute înainte de final. Atunci, Bölöni l-a deschis pe Klein pe partea stîngă, inepuizabilul Mişa a centrat lung, în careu, pentru Cămătaru, dar din spate a venit, ca un bolid, acelaşi Bölöni, care, cu o lovitură de cap, a teleghidat mingea spre vinclul porţii cipriote. 1-0, România continua cursa spre Euro '84! Formaţia aliniată pe gazonul stadionului "Tsirion" din Limassol: *LUNG - Rednic, ŞTEFĂNESCU, AL. NICOLAE, UNGUREANU - Ţicleanu, BÖLÖNI, KLEIN, Mulţescu (46 HAGI) - Cămătaru, Coraş (73 Gabor).*

După meci, jucătorii celor două echipe au făcut obişnuitul schimb de tricouri. În tabăra noastră, fericire mare. Îmbrăţişări, felicitări, pupături. De la o asemenea sărbătoare nu putea lipsi generalul Stan, şeful delegaţiei. Cînd jucătorii se retrăgeau de pe teren, el le-a ieşit în întîmpinare, pe tunelul ce ducea la vestiare, şi a început să-i pupe de mama focului pe cei echipaţi în roşu. Vine unul cu tenul măsliniu - *ţoc, ţoc, ţoc,* "bravo, mă, băiete, te-ai bătut ca un leu!". Apare altul crăcănat, cu privirea coborîtă în pămînt - *ţoc, ţoc, ţoc,* "bucură-te, tovarăşe, doar i-am bătut, ce mama dracu', nu sîntem la înmormîntare!". Uite-l şi pe numărul 10 - aha, 10 e Bölöni... *Ţoc, ţoc, ţoc,* "bravo, Loţi, dragă, le-ai dat-o la fix! Le-ai băgat mortu'-n casă, aoleu, ce-ai mai dat în ea!". Numărul 10, brunet şi cu

mustaţă, l-a privit contrariat: "What?". "Bă, Loţi, eu le-am mai spus şi la alţii: eşti sculă, nene, sculă!". "I'm sorry, I'm not...". "Ştii ceva? Tu ai mai dat o boabă, da' era ăla în *opţai*". "Mister, I'm not Romanian, I'm from Cyprus! My name's Iangoudakis, Iannis Iangoudakis!", a spus ferm purtătorul tricoului cu numărul 10, zîmbind ironic şi grăbind pasul spre vestiar. Generalul Stan s-a uitat lung, puţin descumpănit, apoi a mormăit: "Păi da, aşa sînteţi toţi: cînd vi se urcă fumurile la cap, o daţi pe păsăreşte!". Un jucător echipat într-un tricou alb, al naţionalei cipriote, i-a aruncat din mers: "Lăsaţi, tovarăşu' general, nu-i mai certaţi atît. Şi-aşa sînt supăraţi că au pierdut meciul". Fostul om de casă al Elenei Ceauşescu a tresărit: de cînd vorbesc ciprioţii româneşte? Apoi s-a găsit unul să-i explice: "Ştiţi, ăia echipaţi în roşu sînt ai lor, iar în alb ai noştri. După meci au făcut schimb de tricouri". Doar aşa s-a putut transforma blondul Bölöni într-un tip ţigănos, brunet şi cu mustaţă...

După victoria de la Limassol, clasamentul grupei a 5-a arăta astfel:

1. Suedia	8	5	1	2	14-5	11
2. România	7	5	1	1	8-2	11
3. Cehoslovacia	6	2	3	1	12-6	7
4. Italia	6	0	3	3	3-9	3
5. Cipru	7	0	2	5	3-18	2

Mai erau de jucat două meciuri cruciale (Cehoslovacia - Italia şi Cehoslovacia - România) şi unul de vacanţă (Italia - Cipru). Primul, pe 16 noiembrie, i-ar fi putut scoate din cursă pe cehoslovaci, dacă aceştia nu-i învingeau pe italieni. Dar echipa lui Frantisek Havranek a cîştigat cu 2-0, cufundînd campioana mondială într-o umilinţă fără precedent: nici o victorie, şi doar 3 puncte, în 7 partide consecutive!

Meciul de la Bratislava a mai avut un efect important. Dacă gazdele cîştigau la un singur gol diferenţă, în cărţile calificării mai rămînea şi Suedia, care putea spera apoi la un deznodămînt similar în confruntarea Cehoslovacia - România. Al doilea gol primit de italieni i-a scos însă definitiv din cursă pe scandinavi. Din acel moment, prezenţa la turneul final din Franţa devenea o afacere între cehoslovaci şi români. În termenii Pronosportului, lor le trebuia "1" solist, iar noi aveam la dispoziţie o dublă: "X,2". În termeni fotbalistici, pe stadionul "Slovan" din Bratislava nu aveam voie să pierdem.

Între Limassol şi Bratislava, Hagi a mai jucat două meciuri în campionat. A reuşit evoluţii admirabile, dar echipa nu l-a ajutat.

Miercuri, 16 noiembrie: Sportul Studenţesc - SC Bacău 1-1. "În

minutul 45, la 0-1, Hagi este faultat în careu, dar Coraş ratează penaltyul. (...) Egalarea survine cu 6 minute înainte de final: Hagi execută din lateral o lovitură liberă din apropierea careului, Mircea Sandu prelungeşte cu capul spre plasă, Mangeac respinge şi Cazan înscrie din apropiere" (Radu Tudoran în "Sportul", 17 noiembrie 1983).

Sîmbătă, 19 noiembrie: Chimia Rîmnicu Vîlcea - Sportul Studenţesc 4-2. Doar trei remarcaţi din formaţia vizitatoare: Hagi, Iorgulescu şi Mihail Marian.

Bratislava '83

Urmează Bratislava! Dar mai înainte, un cantonament de 8 zile în Olanda, ţară de care Lucescu părea să fi prins drag. Cei 19 jucători convocaţi iniţial au devenit 20, pentru că li s-a alăturat şi dinamovistul Dragnea.

Bratislava a fost, pe rînd, chin, bucurie, suferinţă şi, în cele din urmă, fericire. Susţinuţi de 60.000 de spectatori, cehoslovacii ne-au presat uneori sufocant, dar nu ne-am pierdut cu firea. Cîteva cifre sînt edificatoare. Şuturi la poartă: 14-3; pe poartă: 5-2; cornere: 12-1. Ei au avut 12 cornere, noi unul singur! Dar mai aproape de gol a fost Gabor, care în minutul 11 a tras în bară. Lucescu l-a scos pe Hagi la încălzire încă de la jumătatea primei reprize. Voia să-l surprindă pe Havranek cu o mutare de mare maestru. Dar jocul a curs pe alt calapod. Geolgău a deschis scorul în minutul 62, schimbînd planurile lui Lucescu. Din acel moment, prioritate absolută devenea defensiva. În vreme ce Hagi continua să facă sprinturi pe margine, în luptă a fost aruncat Augustin, un mijlocaş ofensiv care făcea foarte bine şi faza de apărare. Numai că în acea seară Augustin a greşit grav şi Luhovy a egalat. Au urmat 5 minute infernale, în care secundele se dilatau, părînd minute, iar minutele - ani.

Cînd ungurul Karoly Palotai a fluierat sfîrşitul partidei, tabăra română s-a transformat într-un torent al bucuriei. Pentru prima dată de la Mexico '70, România regăsea drumul spre un mare turneu final! Printre cei ce făceau să răsune stadionul "Slovan" de chiotele lor se număra şi Gică Hagi, singurul jucător care se afla la cea de-a doua calificare în acel an, după cea obţinută, în primăvară, cu juniorii lui Pigulea.

Pentru istorie, echipele de la Bratislava:

Cehoslovacia: Hruska - Jakubec, FIALA, Prokes, Rada - Chaloupka, ZELENSKI, Janecka - VIZEK, Danek (72 Luhovy), Stambacher (72 Jurkemik).

România: LUNG - NEGRILĂ, ŞTEFĂNESCU, IORGULESCU, UNGUREANU - REDNIC, BÖLÖNI, KLEIN - GEOLGĂU, CĂMĂTARU, GABOR (79 Augustin; 89 Al. Nicolae).

Clasamentul final al grupei a 5-a:

1. România	**8**	**5**	**2**	**1**	**9-3**	**12**
2. Suedia	8	5	1	2	14-5	11
3. Cehoslovacia	8	3	4	1	15-7	10
4. Italia	8	1	3	4	6-12	5
5. Cipru	8	0	2	6	4-21	2

Senzaţional: România cîştiga o grupă în care pornea cu şansa a patra!

La Bucureşti, într-un nou cuplaj pe "23 August" (3 decembrie), Sportul Studenţesc a fost zdrobită de Dinamo: 0-3! "Prima ocazie mare i-a aparţinut lui Hagi, în minutul 2: şut pe lîngă Moraru, dar şi pe lîngă poartă. Studenţii au mai produs, în continuare, cîteva clipe de panică în careul advers, dar prin acelaşi «solist» Hagi, în timp ce Dinamo acţiona tot mai clar ca o adevărată echipă" ("Sportul", 5 decembrie 1983). Lider după 7 etape, Sportul Studenţesc s-a trezit aruncată, spre finalul turului, pe locul 6, cu 16 puncte în 14 partide.

Degringolada s-a prelungit şi în meciul de Cupă cu o divizionară C, Mureşul Luduş (7 decembrie): 0-0 după 120 de minute, bucureştenii reuşind să se califice în optimi abia după loviturile de la 11 metri: 3-1, au transformat Şerbănică, Bucurescu şi Hagi. Antrenorul Mielu Voica a trebuit să-i lase locul secundului său, Titi Ardeleanu, care oricum ştia mai multă meserie.

După alte cîteva rezultate contradictorii (3-1 cu CS Tîrgovişte, 1-0 la Tîrgu Mureş şi 0-0 cu Jiul Petroşani), Sportul Studenţesc a încheiat turul pe locul 4, cu 21 de puncte şi golaveraj 27-18, după Dinamo (25), Steaua (24) şi U. Craiova (22). Cele 27 de goluri ale studenţilor au fost marcate de 9 jucători, printre care, surprinzător, nu s-a regăsit şi Hagi! Avea să fie singurul sezon din cariera sa cînd n-a înscris măcar o dată în meciurile din campionat.

Într-un interviu acordat după prima jumătate a campionatului, Paul Cazan, căpitanul echipei din Regie, a făcut următoarele aprecieri: "Dintre noii veniţi, Coraş s-a încadrat bine şi e un cîştig, nu numai pentru că a înscris 9 goluri. În schimb, Hagi a făcut cîteva lucruri foarte frumoase, dar pentru spectatori, nu şi pentru echipă. E o valoare, însă la noi nu a demonstrat-o încă. Eu, ca fundaş, am înscris două goluri în tur. El, ca înaintaş, nici unul". Cuvintele lui Cazan conţineau şi mult venin. E adevărat, Hagi nu marcase încă pentru formaţia din Regie. Dar centrările perfecte, pasele decisive nu se pun? Nici meciurile în care Gică fusese cel mai bun "sportist"? Tot chemîndu-l la naţională, Lucescu era un nebun? Din cîte ne amintim, nu Hagi a compromis calificarea în turul II a Cupei UEFA, ci tocmai Cazan şi Iorgulescu, vitejii din apărare...

✦

În ancheta ziarului "Sportul", cel mai bun fotbalist român al anului 1983 a fost desemnat Ladislau Bölöni, de la ASA Tîrgu Mureş. Pe locurile următoare: 2. Lung; 3. Ştefănescu; 4. Cămătaru; 5. Rednic. Deşi pe locul 3 în campionat, grosul tot Craiova îl dădea.

✦

De Crăciun, Hagi ar fi vrut să fie la Constanţa, lîngă ai săi. Dar chiar pe 25 decembrie a fost solicitat să participe la *Gala fruntaşilor sportului românesc*, organizată în Bucureşti, la Palatul Sporturilor şi Culturii. Au fost trei reprize de minifotbal, cîte 10 minute, în care s-au întîlnit, fiecare cu fiecare, naţionalele anilor 70 *(Mexicanii)*, '84 *(Prezentul)* şi '88 *(Viitorul)*. În jocul-derby, *Viitorul* (la care au evoluat, pe rînd, Lung, Rednic, Andone, Klein, Ţicleanu, Hagi, Cămătaru, Coraş, Geolgău) a depăşit net *Prezentul* (Moraru, Negrilă, Ştefănescu, Ungureanu, Iorgulescu, Bölöni), cu 4-1. Pentru o jumătate de ceas, Hagi a redevenit copilul care, în urmă cu 7 ani, dribla tot în drumul spre finala Cupei Cravatelor Roşii...

✦

Sfîrşitul de an l-a găsit pe Gică, în sfîrşit, acasă, pe malul mării. Pînă la reluarea pregătirilor, a avut timp să rememoreze filmul lung al acelui an. Fuseseră 12 luni obositoare, cu meciuri pe multiple fronturi. Hagi a tras şi pentru Luceafărul (în Divizia B), şi pentru FC Constanţa ori Sportul Studenţesc (în Divizia A). Şi pentru naţionala de juniori, şi pentru cea olimpică, şi pentru cea de seniori. A răspuns la comenzile mai multor antrenori: Lucescu, Staicu şi Pigulea la loturi, Tîlvescu, Voica şi Ardeleanu la echipe de club. A jucat aproape 100 de partide, în toate zonele ţării (la Baia Mare, Oradea, Hunedoara, Petroşani, Tîrgu Mureş, Luduş, Sibiu, Mîrşa, Braşov, Rîmnicu Vîlcea, Piteşti, Ploieşti, Rîmnicu Sărat, Bacău, Iaşi, Suceava, Botoşani şi, bineînţeles, la Constanţa şi în Bucureşti), precum şi în 13 ţări din Europa şi Asia. A făcut cantonamente la Poiana Braşov, Botoşani, în Israel şi în Olanda. Sărind dintr-un tren într-altul, dintr-un avion în altul, a adunat vreo 80.000 de kilometri, echivalent cu a înconjura de două ori Pămîntul pe la Ecuator. În fine, a susţinut examenul de bacalaureat şi pe cel de admitere la facultate.

Per total, a fost cel mai greu an din viaţa de fotbalist a lui Hagi. Toţi au tras de el, pe principiul: dacă portocala e dulce, stoarce-o cît poţi de mult, că altfel vine altul şi o lasă fără zeamă. Iar Hagi era o portocală cum nu mai existase în livada fotbalului românesc!

Capitolul 11

La capătul Pămîntului

Cu gîndul la Europenele din Franţa, Mircea Lucescu nu i-a lăsat pe tricolori să "hiberneze" prea mult. El a convocat la "23 August", pe 6 ianuarie, 23 de jucători, pe care, ca şi în anul precedent, i-a urcat la Poiana Braşov. În premieră, lui Hagi şi lui Balint, deja obişnuiţi cu ritmul primei reprezentative, li s-au alăturat Mateuţ şi Lăcătuş, foştii lor colegi de la Luceafărul. Din lot lipseau internaţionalii dinamovişti, care se pregăteau separat pentru dubla manşă cu Dinamo Minsk, din sferturile de finală ale Cupei Campionilor Europeni.

Cum Lucescu a plecat apoi la Paris, pentru a participa la tragerea la sorţi a grupelor turneului final, primele antrenamente le-a condus secundul Mircea Rădulescu. Au fost reprize frumoase, pe zăpadă, în uralele cîtorva sute de turişti din Poiană. Bölöni a făcut şi cîteva coborîri cu schiurile, Balaci s-a luat la întrecere cu autocarul, alergînd pe lîngă el, iar Hagi a făcut tumbe în stratul gros de omăt. Acolo, pierduţi în pădurile de brad, tricolorii redeveneau copii.

N-au lipsit pronosticurile în privinţa adversarilor de la Europene. Unii, în frunte cu Balaci, doreau să picăm în grupa Franţei, în vreme ce alţii, avîndu-l pe Bölöni purtător de cuvînt, preferau Germania Federală.

Pe 10 ianuarie, telefon de la Mircea Lucescu. "Sîntem în grupă cu RFG, cu Portugalia şi cu Spania!". Aşadar, cum a vrut doctorul Bölöni. Pe cealaltă parte de tablou urmau să se înfrunte Franţa, Danemarca, Belgia şi Iugoslavia.

Undeva, în creierii Munţilor Carpaţi, începeau să se ţeasă frumoase vise de mărire.

Pe 13 ianuarie, tricolorii s-au deplasat la Sibiu, pentru un meci cu Şoimii (3-2, goluri Cămătaru, Klein şi Balint). A doua zi, 19 dintre ei se aflau din nou în avion. Urma o călătorie lungă, peste Atlantic, spre un

tărîm pe care Hagi nu-l văzuse niciodată: America de Sud.

Pentru această aventură, Mircea Lucescu i-a reţinut pe Lung, Iordache, Negrilă, Ştefănescu, Iorgulescu, Iovan, Zare, Ungureanu, Munteanu II, Ţicleanu, Bölöni, Klein, Hagi, Balaci, Mateuţ, Geolgău, Cămătaru, Gabor şi Lăcătuş.

Pentru Gică Hagi, zborul spre Quito, capitala Ecuadorului, a fost ca un plonjon într-o lume ireală. De la 10.000 de metri, oceanul se vedea superb. Razele soarelui se reflectau în valurile înalte, ce semănau cu brazdele unei arături de primăvară. Din cînd în cînd, pe imensul tablou albastru apărea cîte-o mogîldeaţă plutitoare. Cît de mici păreau acele vapoare faţă de mastodonţii din port, de la Constanţa!

La primii paşi pe pămînt sud-american, şocul a fost imens: în locul nămeţilor din Bucureşti ori de la Poiana Braşov - un soare care te lichefia! Simţeai că ţi se topeşte şi pămîntul sub picioare. O simplă răsucire în jurul globului, cu "pasărea de oţel", fusese suficientă pentru a trece dintr-o iarnă geroasă într-o vară toridă. O vară care acolo, în zona ecuatorială, ţine 12 luni pe an.

Mai întîi, România a participat la un turneu pe malul Oceanului Pacific, la Guayaquil. Pentru Hagi, încă o premieră: în timpul liber putea să se lase mîngîiat de valurile blînde ale celei mai mari întinderi de apă a planetei.

... Duminică, 15 ianuarie, ora 19:00 (la Bucureşti era luni, ora 2:00): România - Polonia (echipa olimpică) 2-0. Pe terenul tare, denivelat, al stadionului "Moledo", la o "temperatură de topire" (40 de grade), românii au făcut legea, marcînd prin Geolgău (min. 39) şi Lăcătuş (min. 82). Hagi a jucat din minutul 58, în locul lui Balaci.

... Miercuri, 18 ianuarie: România - Chile (echipa olimpică) 1-2. Ţicleanu a deschis scorul în minutul 2 - "voleu din interiorul careului, la o centrare a lui Hagi" -, dar pînă la pauză sud-americanii au întors rezultatul, pe care apoi l-au apărat şi cu dinţii. Hagi a jucat tot meciul.

... Duminică, 22 ianuarie: Ecuador - România 1-3. Bölöni a dezmorţit tabela printr-un gol "cum la Guayaquil nu s-a mai văzut" - ghiulea la vinclu, de la 30 de metri (min. 52) -, Iorgulescu şi Cămătaru au dus scorul la 3-0, pentru ca, spre final, gazdele să reuşească golul de onoare. Hagi l-a înlocuit pe Klein, pentru ultimele 27 de minute.

Peste Amazon

Au urmat o nouă îmbarcare în avion, un zbor de zece ore, spre răsărit, pe ruta Guayaquil - Quito - Rio de Janeiro - Florianapolis, cu survolarea fantasticei păduri amazoniene, şi iată-i pe tricolori punînd piciorul pe pămîntul Braziliei! Urmau două confruntări cu echipa olimpică a "Ţării

Cafelei", care se pregătea pentru Olimpiada de la Los Angeles. Florianapolis reprezintă o insulă şi un oraş ce se înalţă din apele Oceanului Atlantic. Delegaţia română a tras la "Itaguasu", unul din sutele de hoteluri pe care se bazează impresionanta industrie turistică a insulei.

... 25 ianuarie, Florianapolis: Brazilia (echipa olimpică) - România 3-1. Golul nostru a fost marcat de Cămătaru, la 2-0 pentru gazde. Intrat cu 20 de minute înainte de final, în locul lui Gabor, Hagi a iniţiat faza din care Geolgău a şutat în bară (min. 82).

... 28 ianuarie, Curitiba: Brazilia (echipa olimpică) - România 3-0. Hagi l-a înlocuit la pauză pe Balaci.

Africa

Tricolorii au mai zăbovit trei zile în America de Sud, apoi au traversat Atlanticul în sens invers, spre Algeria. Pentru mulţi dintre ei, printre care şi Gică Hagi, Africa însemna o nouă premieră.

Meciul cu echipa care la *Mundialul* spaniol învinsese Germania Federală cu 2-1 s-a disputat într-o zi de marţi, 7 februarie, pe marele stadion "5 Iunie" din Alger (82.000 de locuri). Din cronica apărută în "Sportul" se desprind patru faze importante: "puternicul şut al lui Hagi (min. 26), deviat în corner de portarul Cerbah", "uriaşa ocazie a lui Balaci (min. 50), care, bine servit de Cămătaru, în careu, a ratat deschiderea scorului", precum şi cele două goluri. În minutul 73, "Hagi a pătruns pe stînga, a centrat, Klein a reluat puternic, din voleu, iar Guendouz a deviat, cu capul, mingea în gol, o minge care şi aşa se ducea în poartă". Algerienii au egalat în minutul 80, cînd "acelaşi Hagi a pierdut copilăreşte o minge la 35 de metri de poartă, Zidane a interceptat, l-a «văzut» în faţă pe Ben Chikh, care se afla cel puţin doi metri în ofsaid, şi... 1-1".

Atunci, Lucescu s-a înfuriat. După cele două înfrîngeri usturătoare din Brazilia, avea nevoie de un rezultat cît mai bun. L-a chemat la margine pe Hagi, înlocuindu-l imediat cu Gabor. Lucescu îşi aminteşte: "Gică a venit înapoi, a luat o minge din careu, a vrut să dribleze, dar a fost deposedat şi algerienii au egalat. În acel moment, toţi să-i sară în cap! «Bătrînii» mai ales, ei nu-l puteau ierta. L-am schimbat pentru a detensiona situaţia din teren. Deşi nici mie nu mi-a picat bine «isprava» lui Hagi, eu i-am luat apărarea în faţa celorlalţi. El a înţeles mesajul. Era, totuşi, un jucător tînăr, iar caracteristica vîrstei respective o constituie inconstanţa. Un fotbalist de 19 ani poate să facă lucruri senzaţionale, dar şi greşeli determinante. Totul e să ai răbdare cu el".

În căutarea golului

În primăvara anului 1984, Gică Hagi şi-a condus propria maşină. Prin intermediul clubului, el şi-a cumpărat, cu 85.000 de lei, o Dacia 1300, bleumarin metalizat, făcută pe comandă. Aşa era procedura: îi spuneai cuiva din conducere că ai vrea şi tu o maşină, ăla vorbea la fabrică şi în două-trei luni te chemau să-ţi iei hardughia. Tot era un avantaj, pentru că oamenii de rînd trebuiau să aştepte 4-5 ani după ce depuneau banii. Omul de legătură între Sportul Studenţesc şi fabrica din Piteşti-Colibaşi era portarul Speriatu, care fusese transferat în Regie de la FC Argeş.

De cînd venise în Regie, Hagi începuse să cîştige bani la care nici nu visa cu cîteva luni în urmă. Cum într-un fotbal amator nu exista meseria de fotbalist, jucătorii erau angajaţi la Complexul Studenţesc Tei, ca electricieni, instalatori sau muncitori necalificaţi, fără să fie însă obligaţi să treacă pe la respectivul "loc de muncă". Acesta le asigura un salariu de bază de 1.700-1.800 de lei, la care se adăugau indemnizaţiile de efort (consistente pentru formaţiile clasate pe locurile 1-4 în campionat), primele de joc (200 de lei la victorie şi 100 de lei la meci egal), plus bonusurile pentru meciurile din cupele europene şi de la echipa naţională. În total, un jucător cu statutul lui Hagi cîştiga în jur de 10.000 de lei pe lună. Cam de 5 ori salariul mediu pe economie.

Dar ce credeţi că a făcut Hagi cu primii bani pe care i-a primit de la Sportul Studenţesc? Ne spune Eugen Banciu, vicepreşedintele clubului: "S-a dus la poştă şi i-a trimis părinţilor". Acesta era Gică Hagi, omul care nu şi-a uitat niciodată rădăcinile!

În acel an, returul campionatului a început cu două săptămîni mai devreme decît de obicei. Primele etape s-au disputat pe terenuri fie îngheţate, fie mocirloase, multe meciuri devenind lupte de gladiatori.

... 18 februarie: Sportul Studenţesc - Corvinul 1-0 (etapa a 18-a). Într-un duel Hagi - Mateuţ (cei mai buni de pe teren), s-a impus cel dintîi, care a "pritocit" faza unicului gol: "În minutul 20, Coraş a şters mingea cu capul, la o centrare a lui Hagi, balonul poposind în plasă lîngă stîlpul din dreapta lui Alexa" ("Sportul", 20 februarie 1984).

... 21 februarie: Dunărea Galaţi - Sportul Studenţesc 0-0 (etapa a 19-a). În formaţia vizitatoare, doar trei remarcaţi: Hagi, Cazan şi Iorgulescu.

... 23 februarie: la Piteşti, în "optimile" Cupei României, Sportul Studenţesc - Chimia Rîmnicu Vîlcea 2-2 după prelungiri, 5-4 la penaltyuri. La 0-1, în inferioritate numerică (Speriatu fusese eliminat pentru bruscarea arbitrului), "studenţii egalează în minutul 34 prin Coraş, excelent deschis de Hagi. (...) În minutul 71, Hagi execută din nou

impecabil o lovitură liberă de pe stînga şi Mihail Marian înscrie plasat, cu capul, de pe dreapta: 2-1. (...) În minutul 77, egalitate numerică, Teleşpan (care primise un cartonaş galben în prima repriză) fiind eliminat pentru faulturi repetate asupra lui Hagi. (...) Vîlcenii egalează în minutul 90, prin Carabageac. (...) Suspans mare în minutul 118, cînd Hagi, faultat în careu, execută penaltyul şi Roşca apără, spre bucuria celor 800 de spectatori, care aşteptau seria loviturilor de la 11 metri". ("Sportul", 24 februarie 1984). Bucureştenii s-au calificat transformînd 5 penaltyuri consecutive (Iorgulescu, Munteanu I, Terheş, Coraş şi Munteanu II), în vreme ce pentru vîlceni a ratat portarul Roşca.

... 26 februarie: Sportul Studenţesc - FC Bihor 3-1. A trebuit să vină etapa a 20-a pentru ca Hagi să înscrie primul său gol pentru formaţia din Regie! De altfel, în "Sportul", Radu Urziceanu şi-a titrat cronica tocmai pe această idee: "Şi Hagi ştie să marcheze!". Derulată în minutul 70, la scorul de 2-1, faza este descrisă astfel: "Foarte abil, talentatul atacant al alb-negrilor a trimis balonul în plasă dintr-un unghi aproape imposibil, printre apărătorii bihoreni, punînd capăt oricărui dubiu asupra rezultatului".

... 29 februarie: Sportul Studenţesc - Steaua 2-0, într-un cuplaj cu 70.000 de spectatori pe "23 August". Înaintea partidei, Steaua era lider, cu 29 de puncte (cu 3 mai multe decît echipa din Regie). Hagi, printr-un joc magific, şi Mircea Sandu, prin două goluri de vulpoi bătrîn, au stopat însă marşul triumfal al militarilor, permiţînd lui Dinamo (1-0 cu Rapid, în deschidere) să revină în fruntea clasamentului. Spicuiri din cronica lui Ioan Chirilă: "Am urmărit permanentele încercări de demarcaj ale lui Hagi, temperate de jocul aspru, dar nu brutal, al lui Pînter. (...) Hagi sprintează ca în visurile noastre despre el, se întoarce, îşi reia joaca nebună, slalomează, centrează perfect pe jos, dar Terheş, singur, reia în bară (min. 73)"...

Bilanţul primelor două săptămîni ale sezonului intern: Hagi a jucat de 5 ori cîte 90 de minute, aflîndu-se de fiecare dată printre remarcaţi. Cum, de altfel, avea să se întîmple şi la partida România - Grecia, disputată pe 7 martie, la Craiova, şi cîştigată de ai noştri cu 2-0. Necontînd pe dinamovişti (care în aceeaşi zi, printr-un gol marcat de Rednic în minutul 87, scoteau un 1-1 la Tbilisi, cu Dinamo Minsk, în sferturile de finală ale Cupei Campionilor Europeni), Mircea Lucescu a construit o linie de mijloc cu doi jucători sub 20 de ani: Hagi şi Mateuţ. Şi nu s-a înşelat. "Îmbucurător faptul că «pistoanele» cele mai eficiente s-au numit Mateuţ şi Hagi, cei mai tineri dintre tricolori. (...) În minutul 11, la centrarea lui Hagi, Ţicleanu a expediat balonul, de la 13 metri, în transversală, iar în

minutul 17 s-a deschis scorul: Hagi a executat o lovitură liberă de pe partea dreaptă (tot el fusese faultat) şi Coraş a înscris, cu capul, de la 7 metri, în colţul scurt. (...) În minutul 61, Negrilă l-a angajat excelent pe Mateuţ şi acesta a înscris plasat". ("Sportul", 8 martie 1984).

România: Lung (46 Iordache) - NEGRILĂ, Iorgulescu, ŞTEFĂNESCU (57 Stancu), Ungureanu (70 Irimescu) - ŢICLEANU (46 Balint), Bölöni, MATEUŢ, HAGI - Cămătaru (61 Gabor), Coraş.

Înapoi la campionat! La patru zile după confruntarea cu grecii, Hagi, Iorgulescu şi Coraş se întorceau în Bănie. Rezultat dezastruos: U. Craiova - Sportul Studenţesc 4-1! Oltenii s-au revanşat pentru tot ce pătimiseră în tur, în Regie. În minutul 28, era deja 3-0. Hagi n-a fost în apele lui. Nu putea scăpa de privirea rece, ca lama cuţitului, a omului ce-l avea în pază, Nicolae Negrilă. Dar, mai ales, nu-i dădea pace gîndul că în acea zi ar fi putut juca în echipa Craiovei, alături de Crişan, Ţicleanu, Cămătaru, Cîrţu...

... 14 martie: Sportul Studenţesc - Petrolul Ploieşti 1-2! La pauză era 1-0 ("În minutul 17, Hagi a executat o lovitură liberă de pe dreapta şi Coraş s-a înălţat şi a înscris imparabil cu capul"), dar în repriza a doua prahovenii, aflaţi la retrogradare (pe locul 17), au lovit mortal. E drept că şi "sportiştii" au dispărut din joc...

... 18 martie: FC Argeş - Sportul Studenţesc 0-0 (etapa a 23-a), într-o luptă surdă pentru un loc în Cupa UEFA. Hagi - printre cei mai buni de pe teren.

... 20 martie, la Sibiu, în "sferturile" Cupei: Sportul Studenţesc - ASA Tîrgu Mureş 3-1, într-un meci dominat de liderii a două generaţii diferite: Hagi şi Bölöni. Studenţii erau, deja, în semifinale. (A doua zi, pe "23 August", Dinamo învingea cu 1-0 pe Dinamo Minsk, gol Augustin, şi se califica în semifinalele Cupei Campionilor Europeni, premieră pentru o echipă din România).

Imediat, pentru Gică Hagi a apărut o nouă solicitare: meciul de la Bologna, dintre selecţionatele olimpice ale Italiei şi României. Era o revanşă pentru acel 0-0 de la Braşov, dar, mai ales, era o şansă disperată de a prinde, totuşi, un loc la Olimpiada californiană. Pe 22 martie, Hagi, Balint, Lăcătuş şi colegii lor au decolat de la Băneasa, pe o ninsoare ca în basmele copilăriei. Destinaţia: Oradea, unde era prevăzut un scurt stagiu de pregătire. Acolo, pe o vreme primăvăratică, "olimpicii" au cîştigat un amical cu FC Bihor (2-1, Hagi i-a lăsat locul lui Lăcătuş în minutul 68), apoi au zburat spre Bologna.

Miercuri, 28 martie, rezultat mare: Italia - România 1-2! Iar pentru *squadra* lui Cesare Maldini au jucat un Tassoti, un Mancini, un Tancredi,

un Vierchowood... Soarta meciului s-a decis în minutul 75, la 1-1, cînd italienii presau tot mai sufocant: "Hagi a driblat pe partea dreaptă, a «întors» trei adversari, a trimis un şut-centrare, Tancredi a respins exact în faţa lui Balint, care, de la 5 metri, a trimis balonul în poartă" ("Sportul", 29 martie 1984). Prin acel rezultat, echipa pregătită de cuplul Lucescu-Staicu s-a apropiat la un singur punct de liderul grupei, Iugoslavia.

România: Lung - ZARE, STANCU, IOVAN, UNGUREANU - Bărbulescu (74 Balint), Dragnea, Irimescu (76 Lăcătuş) - HAGI, CÎRŢU, Coraş.

Malaxorul campionatului începe iar să macine. Etapele se succed cu repeziciune, pentru că Europenele bat la uşă.

... 1 aprilie: Sportul Studenţesc - Politehnica Iaşi 1-1 (etapa a 25-a). Un Hagi furibund n-a putut cîştiga meciul de unul singur. Doar trei remarcaţi din echipa gazdă: Hagi, Iorgulescu şi Mihail Marian.

... 4 aprilie: Rapid - Sportul Studenţesc 0-1. "Unicul gol a fost marcat în minutul 43, cînd Hagi s-a lansat într-o cursă impetuoasă pînă la linia de corner, a centrat înapoi şi Mircea Sandu, preluînd balonul din mijlocul unui grup de adversari, a şutat plasat, din întoarcere. (...) Tînărul internaţional Hagi a fost cel mai bun jucător al meciului de pe stadionul bucureştean «23 August». Dacă îşi va regla şi tirul loviturilor la poartă din multiplele acţiuni pe care le iniţiază, randamentul său va fi excelent" ("Sportul", 5 aprilie 1984).

... 8 aprilie: FC Olt - Sportul Studenţesc 2-0. Cu doi "jandarmi" puşi de Halagian să-l păzească "şi la toaletă", Hagi s-a apropiat rar de careul gazdelor.

... 11 aprilie: un nou *intermezzo*, prilej pentru echipa naţională să susţină un amical cu Israelul. 0-0 la Oradea, dar Hagi a ratat, singur, patru mari ocazii.

... 15 aprilie: Sportul Studenţesc - FC Baia Mare 6-2! (etapa a 28-a). Nici la acest scor, Hagi nu s-a aflat printre marcatori. De altfel, el a căutat să-i pună mingi "pe tavă" lui Coraş, aflat în luptă cu Grosu, Cîrţu, Tulba şi Lăcătuş pentru titlul de golgeter. Şi Coraş a înscris de trei ori, păstrîndu-şi poziţia de lider.

Hagi n-a lipsit nici de la ultimul meci din preliminarii al echipei olimpice: 1-0 cu Iugoslavia, pe 18 aprilie, la Brăila. Meciul nu mai avea nici o miză, pentru că anterior "plavii" cîştigaseră în Olanda, distanţîndu-se la 3 puncte şi asigurîndu-şi, astfel, biletele pentru Los Angeles. Aşadar, un simplu meci de palmares, în care unicul gol a fost înscris de Mateuţ. Oricum, clasamentul unei grupe în care două forţe precum Italia şi Olanda ocupă ultimele locuri merită trecut în revistă.

1. Iugoslavia	**6**	**4**	**1**	**1**	**14-6**	**9**
2. România	6	3	2	1	7-5	8
3. Italia	6	0	4	2	7-12	4
4. Olanda	6	0	3	3	4-9	3

*

Campionatul se afla în faţa ultimelor 6 etape. Miza era atît cîştigarea titlului (pentru care se băteau Steau şi Dinamo), cît şi asigurarea unui loc în Cupa UEFA (şanse bune avînd U. Craiova, Sportul Studenţesc şi FC Argeş).

... 22 aprilie: SC Bacău - Sportul Studenţesc 2-0. Hagi, evident obosit, a fost înlocuit de Burchel după o oră de joc. (Trei zile mai tîrziu, Dinamo şi-a încheiat aventura europeană, fiind eliminată, în semifinalele CCE, de celebra FC Liverpool: 1-2 la Bucureşti, după 0-1 în tur).

... 26 aprilie: Sportul Studenţesc - Chimia Rîmnicu Vîlcea 3-2. Primul meci din acel sezon în care Hagi n-a jucat.

... 29 aprilie: Dinamo - Sportul Studenţesc 3-1. Semifinalista Cupei Campionilor n-a putut fi oprită din cursa spre titlu.

... 2 mai: CS Tîrgovişte - Sportul Studenţesc 1-5. Hagi a marcat al doilea gol al formaţiei sale, după un *un-doi* cu Mircea Sandu.

... 5 mai: Sportul Studenţesc - ASA Tîrgu Mureş 3-2. Excelent pînă în minutul 80, Hagi a părăsit terenul pe targă, accidentat la cap, în urma unei lovituri violente primite din partea portarului Varo. Totuşi, el a putut juca, trei zile mai tîrziu, în amicalul susţinut de selecţionata României cu FC Nantes, cu ocazia inaugurării stadionului "Beaujoire". Statisticienii vor reţine că primul gol marcat pe arena de pe malul Oceanului Atlantic îi aparţine românului Mircea Irimescu. În cele din urmă partida s-a încheiat la egalitate, 1-1. Prezent pe "Beaujoire", selecţionerul german i-a remarcat pe Klein, Gabor şi Bölöni, listă pe care francezul Georges Boulogne a adăugat două nume: Ţicleanu ("pentru vitalitate") şi Hagi ("pentru fantezie tehnică").

... 11 mai: în semifinalele Cupei României, Dinamo - Corvinul 2-0 şi Steaua - Sportul Studenţesc 2-0. Balint, Belodedici, Lăcătuş au fost mai buni. Hagi a încercat să întoarcă meciul de unul singur, dar de două ori mingea şutată de el a fost respinsă de pe linia porţii.

... 13 mai: în ultima etapă, a 34-a, Jiul Petroşani - Sportul Studenţesc 3-2. Hagi a făcut un meci mai slab. Ocupînd locul 4, cu 40 de puncte, după Dinamo (49), Steaua (47) şi U. Craiova (43), echipa lui Titi Ardeleanu şi-a îndeplinit obiectivul: un loc în Cupa UEFA. La primul său an în Regie, Marcel Coraş a devenit golgeterul României (cu 20 de reuşite), devansîndu-i pe Cămătaru şi Augustin (cîte 17).

Capitolul 12

Triumful lui Platini

Cu o lună înaintea debutului la Europene, Lucescu şi-a urcat "oastea" în Poiana Braşov. Au lipsit dinamoviştii şi steliştii, rămaşi în Bucureşti pentru a-şi disputa finala Cupei României (2-1 pentru cei dintîi). Au fost şi două jocuri amicale, 2-2 cu FC Braşov şi 5-1 cu Şoimii Sibiu.

Pe 25 mai, lotul, cuprinzînd 24 de jucători (inclusiv absenţii din Poiană), a plecat în Italia. Antrenamente la Coverciano (centrul de pregătire al federaţiei italiene) şi la Milanello (cantonamentul celebrei AC Milan), precum şi două partide amicale: 2-0 cu Fiorentina lui Passarella (goluri Cămătaru şi Bölöni) şi 3-2 cu AC Milan (Cămătaru, Dragnea, plus un autogol). Hagi a jucat 90 de minute la Florenţa şi un sfert de oră pe "San Siro" din Milano.

După 5 zile în Peninsulă, tricolorii au zburat pe deasupra Europei pentru a ajunge în Olanda, la Sittard - ultima "haltă" înaintea turneului final. Şi un ultim amical, peste graniţă, la Beveren: 1-2 cu campioana Belgiei (gol Ştefănescu), rezultat pe care Lucescu nu l-a putut salva nici trimiţîndu-i în teren, la pauză, pe "junii" Hagi şi Lăcătuş.

Pe 2 iunie, cînd a definitivat lista de 20 de jucători pentru Europene, Lucescu a hotărît: se întorc acasă Geolgău (accidentat), Balint, Mateuţ şi Lăcătuş. Pe Hagi l-a păstrat, alături de alţi trei atacanţi: Cămătaru, Gabor şi Coraş.

Cu cîteva zile înaintea meciului cu Spania, tricolorii au tras la Chasse-sur-Rhone, o oază de linişte în apropierea unui Saint-Etienne nerăbdător să înceapă reprezentaţia.

Şi a început! Joi, 14 iunie, stadion "Geoffroy Guichard": România - Spania 1-1! Ai noştri au fost peste iberici, meritau victoria. Carrasco a deschis scorul din penalty (min. 22), Bölöni a egalat rapid (min. 35), iar Rednic a ratat o ocazie monumentală spre finalul primei reprize. Apoi jocul s-a mai calmat, ambele echipe fiind preocupate, în primul rînd, să nu piardă. Nici Hagi, introdus în ultimul sfert de oră, n-a putut schimba

soarta partidei. Pentru început nu era rău.

România: Lung - Rednic, Ştefănescu, Iorgulescu, Ungureanu - Coraş, Dragnea (57 Ţicleanu), Bölöni, Klein - Cămătaru, Gabor (76 Hagi).

Spania: Arconada - Urquiaga, Maceda, Goicoechea, Camacho - Gallego (73 Alberto), Victor, Gordillo, Señor - Santillana, Carrasco.

În cealaltă confruntare din grupă, R.F. Germania - Portugalia 0-0.

Un suporter ciudat

De la Chasse-sur-Rhone, românii şi-au mutat cartierul general la Beuvry, în apropiere de Lens. Urma meciul cu Germania Federală!

În drumul lor spre nordul Franţei, jucătorii lui Lucescu au făcut o escală în Paris. Au luat masa la o terasă, unde din senin au apărut vreo 30 de suporteri români, care le-au făcut pe loc o demonstraţie de simpatie. Între ei, unul de vreo 35 de ani, care părea să le fie şef. Se tot dădea pe lîngă Hagi, încerca să intre în vorbă cu el. Cetăţeanul respectiv se numea Ioan Becali, era aromân ca şi Gică, fugise din ţară în 1975, trecînd Dunărea cu o anvelopă de tractor, şi se stabilise în Germania Federală. *Giovanni*, cum îi spun prietenii, reconstituie întîlnirea din acea zi: "Ştiam de Hagi, auzisem că există un fotbalist cu numele ăsta. Fratele meu, Victor, care rămăsese la Bucureşti, îmi tot vorbea de el, la telefon. Alte rude, la fel - că Hagi e tare, că Hagi e mare, că Hagi face şi drege. Eram curios să-l cunosc. La Europene, în '84, am adunat vreo 30 de români, care din Paris, care din Frankfurt sau de pe unde s-au mai nimerit, ne-am dotat cu steaguri, cu baloane - ce mai, am făcut o galerie frumoasă. Înaintea meciului cu Germania de Vest, am aflat că jucătorii trec prin Paris şi ne-am gîndit să le facem o vizită. Gică era posomorît, retras, fricos, nici nu voia să stea de vorbă cu mine. Cine ştie, poate că i-a fost teamă de securiştii din delegaţie... Am încercat pe româneşte - nimic. Am dat-o pe aromână - iar nimic. Lucescu chiar i-a zis: «Vorbeşte, mă, macedoneşte, că doar eşti machedon, ce dracu'?». Atunci n-am rezolvat nimic. Dar nici nu m-am dat bătut! Doar nu era ultima dată cînd Hagi venea în Occident". Becali spune că la restaurant au apărut şi Ilie Năstase, tenismenul, şi alţi cîţiva români care lucrau pe bani frumoşi în Franţa ori în RFG, "dar masa, pentru treizeci şi ceva de persoane, tot eu am plătit-o!".

Duminică, 17 iunie. Lucescu i-a pregătit lui Derwall o surpriză: Hagi titular pe partea stîngă! Dar Hagi a fost strivit de miza partidei, de greutatea unor nume precum Briegel, Völler şi Rummenigge, de cei 30.000 de nemţi care dominau tribuna... La pauză, cînd nemţii conduceau cu 1-0 (gol Völler, în minutul 25), Gică a fost schimbat cu Zare, de meserie

fundaş. Lucescu, despre acel moment: "Atunci m-am supărat pe el. Nu pentru prestaţia lui din prima repriză m-am supărat, ci pentru că la golul nemţilor s-a întors cu spatele. A scăpat Meier pe partea stîngă - în direcţia lor de atac -, a făcut o fentă de centrare şi Gică s-a întors cu spatele. Lung a ieşit pe centrare, dar a scăpat mingea şi Völler a împins-o în poartă. Aşa am luat primul gol".

Totuşi, norocul părea să fie de partea noastră: imediat după pauză, Coraş l-a "executat" pe Schumacher! Era 1-1, iar în minutul 64 putea fi 2-1: venind din stînga, Coraş a rămas faţă în faţă cu acelaşi Schumacher, a ridicat mingea peste el, spre colţul lung, dar portarul vest-german a reuşit s-o agaţe, cu mănuşa... În loc de 2-1, scorul a devenit 1-2. La trei minute după ratarea lui Coraş, Völler a mai lovit o dată, la o minge întoarsă de Rummenigge...

România: Lung - Rednic, Andone, Ştefănescu, Ungureanu - Dragnea (62 Ţicleanu), Bölöni, Klein, Hagi (46 Zare) - Cămătaru, Coraş.

R.F. Germania: Schumacher - B. Forster, K.H. Forster (80 Buchwald), Stielike, Briegel - Matthäus, Meier (65 Littbarski), Brehme - Rummenigge, Völler, K. Allofs.

Cum Spania şi Portugalia au terminat la egalitate, 1-1, clasamentul înaintea ultimei etape arăta astfel:

1. R.F. Germania	2	1	1	0	2-1	3
2. Spania	2	0	2	0	2-2	2
3. Portugalia	2	0	2	0	1-1	2
4. România	2	0	1	1	2-3	1

Şi au început calculele. Toate se învîrteau însă în jurul unei teoreme fundamentale: dacă-i băteam pe portughezi cu două goluri diferenţă, ne calificam în semifinale indiferent de rezultatul partidei Spania - RFG! Iar dacă învingeam la limită, numai un scor trăsnit între Munoz şi Derwall ne putea arunca pe locul 3, scoţîndu-ne din luptă.

Banii lui Chiraţă

Mircea Lucescu s-a confruntat în acele zile cu o problemă neprevăzută: stimulentele pentru jucători. Venind dintr-o ţară socialistă, românii nu puteau pretinde prime de zeci de mii de dolari, precum nemţii, francezii sau spaniolii. Dacă se întîmpla una ca asta, îi trimitea Ceauşescu pe toţi la Canal! Totuşi, înainte de turneul final, federaţia le promisese jucătorilor cîte două-trei sute de dolari pentru fiecare punct obţinut. Cum de la remiza cu Spania trecuseră ceva zile, Costică Ştefănescu, în calitate de căpitan al echipei, l-a întrebat pe Lucescu de bani. Selecţionerul l-a chemat la el în cameră pe contabilul federaţiei,

unul Chiraţă, somîndu-l să le dea fotbaliştilor sumele cuvenite. Chiraţă avea banii la el, dar îi era frică să-i împartă fără ordin din partea şefilor lui pe linie de partid, "că mă împuşcă ăia cînd mă întorc la Bucureşti"! Atunci Lucescu, de faţă cu cîţiva jucători, a pus mîna pe telefon, a format un număr cu prefix de România, i-a întins receptorul bietului contabil, care tremura ca varga, şi i-a spus pe un ton aspru: "Poftim, vorbeşte cu federaţia!". Chiraţă a bălmăjit ceva în receptor, s-a scuzat, apoi a zis că "trebuie, e urgent", iar s-a scuzat... Pînă la urmă a primit acceptul să le dea jucătorilor sumele promise. Dar pentru asta a fost nevoie să izbucnească un pui de revoltă...

Din păcate, mult mai uşoare s-au dovedit a fi calculele decît jocul cu Portugalia. Pe 20 iunie, la Nantes, România a pierdut cu 0-1 şi a părăsit competiţia. Golul a venit tîrziu, în minutul 81 (autor Nene), dar şi pînă atunci tot lusitanii fuseseră mai periculoşi. Deşi atacul nostru nu avea forţă, Lucescu nu l-a mai aruncat în luptă pe Hagi. N-a intuit ce ambiţie îl rodea pe mezinul lotului să se revanşeze după modesta repriză cu Germania Federală...

România: Moraru - Negrilă, Iorgulescu, Ştefănescu, Ungureanu - Irimescu (59 Gabor), Rednic, Bölöni, Klein - Cămătaru (34 Augustin), Coraş.

Portugalia: Bento - Pinto, Eurico, Pereira, Alvaro - Chalana (19 Diamantino), Carlos Manuel (67 Nene), Frasco, Sousa - F. Gomes, Jordao.

În cealaltă partidă: Spania - R.F. Germania 1-0! Golul fundaşului Maceda, din minutul 90, i-a trimis pe vicecampionii mondiali acasă.

Clasament final:

1. Spania	**3**	**1**	**2**	**0**	**3-2**	**4**
2. Portugalia	**3**	**1**	**2**	**0**	**2-1**	**4**
3. R.F. Germania	3	1	1	1	2-2	3
4. România	3	0	1	2	2-4	1

În semifinale: Franţa - Portugalia 3-2, după 120 de minute şi după ce lusitanii luaseră conducerea cu 2-1 chiar în prelungiri! Spania - Portugalia 1-1, de asemenea după 120 de minute, ibericii calificîndu-se în urma executării loviturilor de la 11 metri.

Finala a consfinţit triumful lui Michel Platini: Franţa - Spania 2-0.

Pentru jucătorii români, astea erau însă meciuri trăite acasă, la televizor, cu o berică în faţă. Tumultul stadioanelor franceze rămăsese undeva, departe...

Capitolul 13

Omul care aduce golul

Trecuse un an de la "desantul" în Regie şi Gică Hagi tot stingher se simţea faţă de unii colegi de echipă. El era tot cu "gaşca" lui din cămin, cu Terheş, cu Coraş, cu Mihail Marian, în vreme ce pe Mircea Sandu, Iorgulescu sau Munteanu I (Aurel) îi vedea mereu în preajma lui Nicu Ceauşescu. Discutau, glumeau, rîdeau, apoi plecau împreună la Snagov ori, seara, se "propteau" în vreun bar select din Bucureşti.

În schimb, Gică şi-a făcut doi prieteni la care nici nu se gîndea: fraţii Rifi şi Amer Almouzayen. Cei doi sirieni erau studenţi la Facultatea de Medicină. Rifi locuia în Grozăveşti, în căminul vecin celui al fotbaliştilor, iar Amer ceva mai încolo, în Belvedere. În ziua cînd Hagi a venit la Sportul Studenţesc, Sandu Terheş (care avea deja doi ani "vechime" la alb-negri) i-a zis: "Hai să-ţi prezint nişte băieţi de treabă!". Şi l-a dus în căminul de alături, la Rifi Almouzayen. Nedumerit, arabul l-a întrebat: "Sandule, cine-i copilul ăsta?". "E un fotbalist mai talentat decît noi toţi la un loc!", i-a răspuns Terheş. Din acel moment, Rifi l-a inclus pe Gică Hagi printre "băieţii de încredere". Asta însemna că urma să-i schimbe dolari "la negru", sau chiar să-l împrumute, ori de cîte ori avea nevoie. Iar fotbaliştii aveau nevoie de dolari cînd plecau în străinătate, adică foarte des. "Cursul de schimb" era de 50 de lei la un dolar american.

Cînd a plecat de la Rifi, Sandu Terheş s-a dus gonţ în Belvedere, să-i dea vestea şi lui Amer. "Vezi că a venit un băiat de la Constanţa. Îl luăm în gaşca noastră, să nu-l strice bagabonţii ăia!". "Bagabonţii ăia" erau cei din grupul lui *Naşu'*. A doua zi, Amer şi Hagi s-au întîlnit în camera lui Rifi. "Gică era liniştit, politicos, vorbea numai cu «dumneavoastră». Eu nu mai întîlnisem un om cu atîta bun simţ", îşi aminteşte cel mic dintre fraţii Almouzayen.

Timp de doi ani, Hagi s-a intersectat cu Amer doar la schimbul valutar. Despre fotbal discuta numai cu Rifi, care era o enciclopedie în domeniu. În vara lui '85, Rifi şi-a terminat însă studiile şi a plecat să facă armata, în Siria. Amer i-a preluat afacerile, camera din Grozăveşti şi microbul

fotbalului. Din acel moment, Gică şi Amer au fost nedespărţiţi.

La Sportul Studenţesc, lui Hagi i se spunea în mai multe feluri. Pentru unii era Gică, pentru alţii Gicanu' sau Machedonu'. Sandu Terheş îi zicea Gicuţă, pentru că îl considera un fel de frate mai mic. De altfel, însuşi nea Iancu, cînd venea pe la Bucureşti - şi venea des, aproape la fiecare meci'-, nu uita să-i amintească fiului său: "Să-l asculţi pe Sandu, că altfel te bat de nu te vezi!". Nu-l mai bătea de mult (de fapt, nu-l bătuse niciodată cu adevărat), dar îi plăcea lui să spună aşa, să se ştie cine-i şeful.

Hagi şi Terheş nu aveau telefon în cameră. Ei au constatat însă că pînă la încăperile ce găzduiau sediul clubului nu era o distanţă prea mare. Şi le-a venit ideea: au luat un fir telefonic din cabinetul secretarei şi l-au tras pînă în camera lor! De atunci, trai, nineacă, pe banii babachii: vorbeau băieţii cît voiau, îşi sunau toţi prietenii din ţară. În contul clubului se adunau adiţionale mai ales cu Baia Mare şi Constanţa. Cîteodată îi prindea Eugen Banciu, "vicele", şi le lua firul, dar ştrengarii pîndeau momentul potrivit şi-l întindeau din nou pînă la etajul 1, prima cameră pe stînga...

Pe 14 iulie 1984, la mai puţin de o lună de la trista aventură franceză, Mircea Lucescu a sunat din nou goarna pentru tricolori. Era o vară caniculară, de aceea Lucescu s-a refugiat pentru două săptămîni, împreună cu elevii săi, în pădurile Bucovinei, la Cîmpulung Moldovenesc. Acest prim cantonament marca startul în campania de calificare la El Mundial - Mexico '86. Noutăţi în lot: Belodedici de la Steaua şi Musznay de la "U" Cluj. Se regăseau, în acel moment, 8 dintre jucătorii care mîncaseră o pîine împreună la Luceafărul: Balint, Rednic, Gabor (de la UEFA '81), Hagi, Mateuţ, Lăcătuş, Belodedici şi Musznay (de la UEFA '83). Peste noapte, se mutase Luceafărul în curtea primei reprezentative!

... 22 iulie: România - CSM Suceava 6-2, Hagi titular.

... 24 iulie: România - Gloria Bistriţa 1-1, Hagi a intrat în repriza a doua.

... 26 iulie: Sportul Studenţesc - Excelsior Rotterdam 1-0, gol Hagi. Meciul s-a disputat pe stadionul "1 Mai" din Constanţa, în cadrul unui turneu la care mai participau FC Constanţa şi o altă echipă olandeză, Haarlem. Mircea Lucescu l-a lăsat pe Hagi să plece de la Cîmpulung Moldovenesc, prea îi ardeau călcîiele să joace pe gazonul copilăriei sale...

... 29 iulie: la Iaşi, România - China 4-2. Hagi n-a jucat, pentru că în aceeaşi zi cîştiga cu Sportul Studenţesc turneul de la Constanţa, după 1-1 cu Haarlem.

... 31 iulie: la Buzău, România - China 1-0. Cei mai buni de pe teren au

fost Hagi şi Balint. De la ei a venit şi unicul gol al partidei: şut-centrare Hagi, "cap" Balint, la vinclu. A fost şi meciul de retragere al lui Dudu Georgescu în echipa naţională. Lucescu şi-a lăsat fostul coleg să joace 14 minute, apoi l-a scos de pe gazon, trimiţîndu-l în istorie.

... 11 august: un nou turneu internaţional cîştigat de Sportul Studenţesc, cel de la Anvers (Belgia), după 2-0 cu Beerschot (goluri Hagi şi Mircea Sandu) şi tot 2-0 cu Lierse (Munteanu II şi Florin Grigore). Încet-încet, "ucenicul vrăjitor" îşi regăsea pofta de gol.

... 22 august: din nou spre Ţările de Jos, de astă-dată cu naţionala lui Lucescu.

... 24 august: Ajax - România 1-0, în prima zi a "Marelui premiu al oraşului Amsterdam". Hagi, cel mai bun jucător din echipa lui Lucescu, n-a încheiat partida pe gazon, fiind luat "cu fulgi cu tot" de un adversar, în repriza a doua. Accidentat, i-a lăsat locul lui Mateuţ.

... 26 august: Feyenoord Rotterdam - România 3-1. Hagi n-a putut juca nici un minut.

... 29 august: R.D. Germană - România 2-1, la Gera, unde tricolorii au venit direct din Olanda. Meci cu peripeţii. La 1-1, cînd mai era de jucat aproape o repriză, Iorgulescu şi Irimescu au fost eliminaţi. Hagi a zguduit bara, de la 22 de metri, din lovitură liberă, apoi, atacat iarăşi violent, a fost înlocuit cu Mateuţ (min. 78). Est-germanii au marcat golul victoriei în ultimele secunde de joc. Mircea Lucescu: "În acest meci, din formaţia noastră s-au remarcat Hagi, Ţicleanu, Klein şi Cămătaru". Iar din întregul turneu? "Hagi, apoi Cămătaru şi Ţicleanu". De fiecare dată, enumerarea începea cu Hagi...

Terminator la Buzău

Şi din nou acasă, pentru că începea campionatul! Duminică, 2 septembrie, Sportul Studenţesc debuta la Buzău. Fără Hagi, care încă mai pătimea după loviturile primite în Olanda şi RDG. Susţinuţi de 20.000 de spectatori, Şumulanschi, Balaur şi Dudu Georgescu ridicau baricade în calea ofensivei bucureştene, întărită prin aducerea lui Claudiu Bozeşan de la "Poli" Timişoara. Finalul a fost însă ireal.

... Minutul 55: bară Terheş!

... Minutul 65: din nou bară Terheş! Pe lîngă neputinţă, oaspeţii aveau şi ghinion.

... Minutul 72. Scorul, tot 0-0. Hagi îi zice antrenorului Ardeleanu: "Nea Titi, bagă-mă acum, că un sfert de oră pot!".

... Minutul 78: 0-1, gol Hagi, direct din corner! Mingea s-a dus ca o săgeată în colţul lung al porţii apărate de Cristian II.

... Minutul 82: 0-2, gol Hagi, cu un şut plasat, după ce i-a "culcat" din

fentă pe fundaşii centrali ai Gloriei.

... Minutul 87: 0-3, gol Iorgulescu, din apropiere.

Şi pentru că toate astea trebuiau să poarte un nume, li s-a spus, simplu, Gheorghe Hagi.

Lider neaşteptat după prima etapă, Sportul Studenţesc şi-a rotunjit golaverajul în etapa a doua: 5-0 cu Politehnica Iaşi. Hagi, încă nerefăcut complet, a intrat în minutul 55, la 3-0, şi a marcat 8 minute mai tîrziu. Dar cum? A executat un penalty, portarul Bucu a respins şi tot Hagi a reluat în plasă. Deci, gol curat, din acţiune!

Miercuri, 12 septembrie 1984 - o altă dată de referinţă în cariera lui Gică Hagi. Pe "Windsor Park" din Belfast, "ucenicul vrăjitor" a marcat primul său gol într-un meci oficial pentru România! Era minutul 36 şi nord-irlandezii lui Billy Bingham conduceau cu 1-0 (autogol stupid Iorgulescu), cînd Hagi a readus speranţa în tabăra română. Iată cum a descris golul Constantin Alexe în ziarul "Sportul": "Ţicleanu îl lansează în adîncime pe Augustin, acesta şutează, Jennings respinge pînă la Hagi, care de la 22 de metri reia plasat. McElhinney încearcă să respingă cu capul de pe linia porţii, dar nu poate evita golul: 1-1".

Din nefericire, relaxarea multor jucători a făcut ca britanicii să conducă apoi cu 3-1 şi să cîştige, finalmente, cu 3-2 (a redus scorul Geolgău, în minutul 80). Cronicarul avea să observe că "Hagi, de la noi, şi Stewart, de la ei, au fost cei mai buni de pe teren". Din formaţia României, doar patru remarcaţi: Hagi, Lung, Ştefănescu şi Ungureanu. Insuficient pentru a porni cu dreptul în campania de calificare la al doilea *Mundial* mexican...

La trei zile după Belfast, Hagi se afla la Braşov, unde Sportul Studenţesc încerca să se menţină pe linia punctajului maxim. Dar tot meciul s-a redus la o fază ilară, petrecută în minutul 80, la 0-0. "Cazan, complet liber în marginea careului, vrea să schimbe direcţia de atac, adică să paseze lui Mihail Marian, pe dreapta. El loveşte însă greşit mingea, care trece peste Speriatu, ieşit din poartă, şi se îndreaptă spre gol. Portarul Sportului Studenţesc, după o clipă de uluială, îşi revine şi se aruncă disperat spre balon. Înainte însă ca să ajungă să-l respingă, tuşierul Silion indică gol. Arbitrul de centru, Rotărescu, lasă faza să «curgă», mingea este reluată de Benţa şi deviată în corner. Şi ambii arbitri arată acum corner. Dar nu sînt de acord jucătorii braşoveni, care-l iau în primire pe tuşier şi-l determină să acorde gol, cum arătase iniţial. Rotărescu e de acord şi... sar ca arşi cei de la Sportul Studenţesc. După

parlamentările de rigoare, cei doi arbitri arată iar corner. Intervin braşovenii şi, tot aşa, timp de şase minute, pe parcursul cărora s-a indicat de cinci ori gol şi de şase ori corner. Pînă la urmă se ajunge la concluzia: autogol Cazan!" ("Sportul", 17 septembrie 1984).

Aşa au pierdut studenţii cu 0-1, la Braşov, în etapa a 3-a.

Învingătorul lui Zenga

După Benţa, Manciu şi Mandoca, au urmat Bergomi, Causio şi Altobelli. Joi, 20 septembrie 1984, pe stadionul "23 August" din Bucureşti a poposit una dintre legendele Europei: Internazionale Milano. Şi a ieşit un meci de povestit nepoţilor.

Sportul Studenţesc - Inter Milano 1-0 (0-0)

A marcat Mircea Sandu (min. 84).

Sportul Studenţesc: SPERIATU - M. MIHAIL, Cazan, IORGULESCU, MUNTEANU II - TERHEŞ (88 Munteanu I), Pană, Bozeşan (83 Şerbănică) - Coraş, M. Sandu, HAGI.

Inter: Zenga - Bergomi, Collovatti, BINI, BARESI - Mandorlini, BRADY, Marini - CAUSIO, ALTOBELLI, Muraro (78 Pasinato).

Italienii au început în forţă. În minutele 5 (Altobelli), 10 (din nou Altobelli) şi 12 (Collovatti), ei au trimis mingea de trei ori în barele porţii lui Speriatu! Apoi jocul s-a mai echilibrat, iar Mircea Sandu a ratat o ocazie rarisimă, din 4 metri. "În minutul 50, Bozeşan centrează, balonul ricoşează din Bini, iar Baresi scoate mingea din poartă. Gol valabil, care nu este însă validat de arbitrul spaniol Lamo Castillo. (...) Ghiuleaua lui Hagi (min. 68) este scoasă uimitor, din vinclu, de Zenga. (...) Golul victoriei a venit în minutul 84: Hagi a executat cu măiestrie o lovitură liberă de la 25 de metri, balonul a întîlnit bara, a revenit în teren şi Mircea Sandu l-a expediat în plasă". ("Sportul", 21 septembrie 1984).

Era prima victorie a lui Hagi în cupele europene.

Duminică, 23 septembrie, la trei zile după victoria cu Inter, Sportul Studenţesc a dat piept cu liderul Diviziei A, Dinamo. Şi tot pe "23 August", într-un cuplaj de zile mari. În deschidere, Steaua - Rapid 2-0 (cu un Lăcătuş de neoprit). Meciul-vedetă părea încheiat la pauză, cînd dinamoviştii conduceau cu 3-1. Fraze memorabile din cronica lui Ioan Chirilă: "Min. 3, Cazan greşeşte şi Dragnea şutează necruţător. (...) Min. 17: Coraş ratează un penalty acordat la un fault asupra lui Hagi. (...) Min. 23: Hagi îl «găseşte» pe Mircea Sandu, care egalează. (...) Min. 26, corner Orac, recentrează Tulba, Andone - gol cu capul. (...) Min. 31, diagonală frumoasă Movilă, şut cu stîngul, Speriatu - surprins - cedează. (...) Cine ar

fi crezut că Sportul va rezista marii erori a lui Cazan la primul gol şi, mai ales, greşelii de neconceput a lui Speriatu, la cel de-al treilea? Şi iată că ceea ce părea imposibil s-a produs după pauză. Sportul a prins aripi. Hagi a luat jocul pe cont propriu, trăgîndu-l după el pe Coraş, care, absent în prima repriză, i-a prins trena. (...) Min. 61: Coraş - Iorgulescu - Munteanu II, bombă, gol. (...) Min. 80: ultima performanţă a lui Hagi - gol din unghi. Aşa s-au produs răsturnarea şi egalarea, care a culminat, după 3-3, cu atacurile dezlănţuite ale alb-negrilor, cu bara lui Bozeşan, din minutul 88, şi cu plonjonul lui la un pas de golul victoriei". ("Sportul", 24 septembrie 1984).

Gladiatorii care au reuşit acel antologic 3-3:

Sportul Studenţesc: Speriatu (46 Zariosu) - M. Mihail, IORGULESCU, Cazan, MUNTEANU II - Şerbănică (77 Chihaia), PANĂ, Bozeşan, HAGI - M. Sandu, Coraş.

Dinamo: Moraru - MOVILĂ, Al. Nicolae, Ion Marin, Stredie (74 V. Radu) - ANDONE, DRAGNEA, Suciu - Ţălnar (87 G. Moldovan), Tulba, Orac.

Miercuri, 26 septembrie: Sportul Studenţesc - Universitatea Craiova 3-1. Cu 5 minute înainte de final era 3-0... Între două goluri marcate cu capul (Mircea Sandu şi Şerbănică), Hagi a punctat "cu cap": "În minutul 52, buldozerul Coraş pleacă din terenul său, face o cursă excelentă, Lung respinge în faţă şutul năprasnic şi Hagi înscrie viclean, spre colţ, sus, în stînga portarului, cu un şut de la 15 metri" (Mircea M. Ionescu în "Sportul" din 27 septembrie 1984).

O precizare: după 5 etape, lider în clasamentul golgeterilor era Gheorghe Hagi, cu 5 reuşite!

Şi încă o precizare: la pauză, în formaţia olteană a reintrat Ilie Balaci, care n-a reuşit însă mare lucru. Balaci, cel cu care l-a speriat Lucescu pe Hagi, ca să-l convingă să renunţe la Craiova...

Miercuri, 3 octombrie: pe "San Siro", Inter Milano - Sportul Studenţesc 2-0. A reintrat şi germanul Rummenigge, care în minutul 85 a înscris golul calificării (după ce irlandezul Brady, în minutul 69, anulase avantajul luat de studenţi la Bucureşti). Pentru Hagi şi colegii săi, participarea în Cupa UEFA s-a limitat, din nou, la un singur tur. Iar necazurile au continuat la revenirea în ţară. Vameşii de la Otopeni au manifestat un zel ieşit din comun, percheziţionîndu-i pe alb-negri în căutare de valută şi scormonindu-le bagajele pentru a-i vămui la sînge. Dinamo nu le putea ierta "tupeul" de a le fi făcut "cîinilor roşii" zile fripte, pe "23 August", cu 10 zile în urmă...

Duminică, 7 octombrie: Sportul Studenţesc - FC Baia Mare 4-0. Două goluri Mircea Sandu, două Hagi. "Morişca studenţilor este pusă în mişcare de Hagi, care face pe teren cam tot ce vrea, trece de orice adversar (şi uneori trece de doi-trei la rînd), apare în joc peste tot (vîrf, mijlocaş, fundaş), construieşte acţiunne după acţiune şi înscrie - uşor şi spectaculos - două goluri: unul dintr-o acţiune personală, altul, plasat, cu capul. Impresionantă bucuria de copil a lui Hagi atunci cînd marchează!" (Marius Popescu în "Sportul", 8 octombrie 1984).

Miercuri, 10 octombrie. La iniţiativa lui Mircea Lucescu, pe "23 August" s-au înfruntat două categorii de tricolori: "consacraţii" cu "aspiranţii". În minutul 20, cînd "consacratul" Hagi a părăsit terenul de joc, uşor accidentat, echipa sa, cu Lung, Ştefănescu, Bölöni etc., conducea cu 1-0. În final avea să fie 5-1 pentru ceilalţi: Balint, Mateuţ, Belodedici, Lăcătuş...

... 14 octombrie: Sportul Studenţesc - Steaua 0-0, în Divizia A, etapa a 8-a. Cu un Hagi beteag (înlocuit după o oră de joc), studenţii n-au construit mai nimic. Dar nici steliştii!

... 17 octombrie: Jiul Petroşani - Sportul Studenţesc 0-2, într-un meci-restanţă. Hagi, accidentat, n-a făcut deplasarea. Clasamentul după 8 etape complete: 1. Steaua - 12p (13-1); 2. Dinamo - 13p (16-9); 3. Sportul Studenţesc - 12p (20-5).

... 21 octombrie: Corvinul Hunedoara - Sportul Studenţesc 4-2 (din nou fără Hagi). În minutul 72 era 4-0...

... 28 octombrie: Sportul Studenţesc - FC Bihor 3-1. A reintrat Hagi! Şi a reintrat cu gol - e drept, din penalty.

... 4 noiembrie: "Poli" Timişoara - Sportul Studenţesc 2-1. Zi mai slabă pentru Hagi.

... 11 noiembrie: Rapid - Sportul Studenţesc 2-4. Altă viaţă! Hagi a marcat un gol, a dat două pase decisive şi a zguduit o dată bara porţii lui Toader. Cel mai bun de pe teren.

... 18 noiembrie: Sportul Studenţesc - FC Argeş 2-1. În minutul 79, la 1-1, "Hagi fructifică spectaculos pasa inteligentă dată de Bozeşan", iar cu 5 minute înainte de final "şutează splendid, dar şi parada lui Cristian e pe măsură". ("Sportul", 19 noiembrie 1984).

... 25 noiembrie: SC Bacău - Sportul Studenţesc 0-0. Hagi nu s-a simţit în apele lui.

... 29 noiembrie: Unirea Dinamo Focşani - Sportul Studenţesc 0-2, în "16"-imile Cupei României. Hagi a deschis scorul în minutul 25, din

penalty.

... 2 decembrie: Sportul Studenţesc - FC Olt 2-0. Au marcat "siamezii golului", Mircea Sandu şi Hagi. În minutul 30, la 0-0, portarul Barba a apărat un penalty executat de Hagi.

... 5 decembrie: Grecia - România 2-1, într-un meci amical, la Atena. Hagi a "lucrat" faza din care Mateuţ a egalat, în minutul 58. Mircea Lucescu: "Hagi a fost permanent vînat şi «s-a retras» oarecum din joc".

... 9 decembrie: ASA Tîrgu Mureş - Sportul Studenţesc 0-0. Subordonîndu-se unor considerente tactice, Hagi a jucat mai mult în propria jumătate de teren.

... 12 decembrie: Sportul Studenţesc - Chimia Rîmnicu Vîlcea 7-0! Trei goluri Hagi (unul mai frumos ca altul), două Mircea Sandu... Hagi a mai ratat şi un penalty, dar a făcut şi nenumărate artificii tehnice pe care, dacă le vedeau, în mod sigur le revendicau brazilienii.

Clasamentul turului: 1. Steaua - 28 de puncte; 2. Dinamo - 27p; 3. Sportul Studenţesc - 24p; 4. U. Craiova - 21p.

Şi ierarhia golgeterilor: în frunte, Hagi (14 goluri), urmat de Mircea Sandu (12), Grosu (9), Dudu Georgescu (8) etc.

Doar Lung e mai sus

Vineri, 21 decembrie. "Sportul" a publicat rezultatele anchetei sale pe anul 1984. Cei mai buni fotbalişti au fost desemnaţi: 1. Lung; 2. Hagi; 3. Ştefănescu; 4. Rednic; 5. Moraru; 6. Ungureanu; 7-8. Cîrţu şi Lăcătuş; 9-10. Klein şi Mateuţ. Dintre numele grele ale soccer-ului din România, Bölöni a ocupat locul 11, Cămătaru - 14, iar Balaci - 20.

Formidabil saltul lui Gică Hagi, într-un singur an! La ancheta precedentă, pe anul 1983, el nu fusese "văzut" de nici unul din cei 54 de votanţi. Doar 12 luni mai tîrziu, marea lor majoritate l-au bifat pe buletine în *Top 5*, mulţi indicîndu-l chiar pe primul loc. Printre aceştia, Titi Ardeleanu, antrenorul Sportului Studenţesc. Sau, altfel spus, omul care, în '79, a făcut loc unui băieţel pricăjit în lotul pentru Montaigu...

Capitolul 14

Lumini și umbre

1985 a fost anul unor realizări de excepție, dar și al unei mari dezamăgiri: ratarea calificării la *Mundialul* mexican. Într-o grupă din care treceau Oceanul primele două clasate, România a ocupat locul 3.

Ca de obicei, în ianuarie Lucescu și-a dus elevii la Poiana Brașov. Au fost și cîteva meciuri amicale, în Ardeal, cu ASA Tîrgu Mureș (2-0), Șoimii Sibiu (3-1) și FCM Brașov (2-1). La Tîrgu Mureș, golul al doilea a fost marcat de Hagi, din penalty. Chiar dacă Maradonel ratase trei astfel de lovituri în turul campionatului, Lucescu, la națională, continua să aibă încredere în el, desemnîndu-l să execute eventualele penaltyuri.

După Poiană, prima deplasare în străinătate a fost la Lisabona, pentru un amical cu Portugalia. Pe "Da Luz" (30 ianuarie), lusitanii, cu un Futre diabolic, conduceau în minutul 48 cu 2-0. Aflat în dificultate, Mircea Lucescu a făcut o primă mutare inspirată: Lăcătuș în locul lui Negrilă. Și, avîndu-l arc pe Bölöni, Lăcătuș a țîșnit ca o săgeată, marcînd de două ori (min. 57 și 77). Va fi 2-2? Nu, pentru că Lucescu a uitat de gripa și de cele aproape 39 de grade ale lui Hagi. L-a aruncat în luptă în minutul 82, iar "ucenicul vrăjitor" a prins, două minute mai tîrziu, un șut de extraterestru - de marțian, de plutonian, de ce vreți, numai de pămîntean nu! Aflat pe la 30 de metri de poarta portugheză, Hagi a dansat puțin cu mingea, a mîngîiat-o cu gheata piciorului stîng - parcă spunîndu-i *te rog să mă ierți pentru ce-o să-ți fac* - și a izbit-o scurt, din gleznă. Mingea s-a înălțat precum zmeiele copilăriei, odinioară, pe dealul din spatele casei lui Babașcu, apoi a coborît în picaj, drept în vinclul porții lui Damas. 3-2 pe "Da Luz", în bîrlogul Portugaliei! Aceeași Portugalie care, la Euro '84, ne spulberase ultimele iluzii...

Zacchini

Din Peninsula Iberică, în "Cizma" italiană. După o logodnă de trei săptămîni cu echipa națională, Hagi, Bozeșan și Coraș au reintrat în morișca Sportului Studențesc, sub comanda lui Titi Ardeleanu. Rezultat

bun cu AC Torino, ocupanta locului 3 în *Il Calcio:* 2-2, goluri Zaccarelli şi brazilianul Junior, respectiv Bozeşan şi Coraş. Apoi 2-3 cu Como şi tot 2-3 cu Perugia. În fine, două victorii: 2-1 cu Pescara şi acelaşi scor cu Bologna.

Aceste turnee în Italia (uneori, două-trei pe an) erau aranjate de un *"macaronar"*, Ermano Zacchini, care-şi făcea veacul mai mult pe la Bucureşti. Acest Zacchini era membru al Partidului Comunist Italian, ceea ce, pentru un străin, reprezenta un atu în România lui Ceauşescu. Deţinea şi o funcţie publică, un fel de consilier pe probleme de sport, în regiunea Ravenna, dar principala sa activitate era cea de impresar. Organiza turnee, mobiliza sponsori şi îşi lua comision. La Bucureşti nu stătea la hotel, ci în căminul 303 din Grozăveşti, unde locuiau şi fotbaliştii Sportului Studenţesc. Avea o cameră specială, cu un culoar separat de cel al jucătorilor. Acolo, în 303, s-a şi însurat, cu o româncă mult mai tînără decît el.

Dezastru la revenirea studenţilor în ţară: 0-1 cu FC Baia Mare, în optimile Cupei României! Pe 20 februarie, la Sibiu, nici Hagi, nici Mircea Sandu, nici Coraş, "tunarii" campionatului, nici Terheş ori Bozeşan n-au reuşit să perforeze o dată, măcar o dată, poarta lui Mia. Nici chiar din penalty - cazul lui Coraş, la 0-0, în minutul 71.

Trei zile mai tîrziu, Hagi şi-a reîntîlnit fosta echipă. Într-un amical disputat în Regie, Sportul Studenţesc - FC Constanţa 2-1, golul de 2-0 fiind marcat chiar de Hagi. În acel moment, echipa litoralului se zbătea pe la jumătatea clasamentului, în seria I a Diviziei B.

Pe 3 martie a început returul. Sportul Studenţesc - Gloria Buzău 3-1. Totul s-a derulat sub pecetea lui Hagi. "Scorul a fost deschis de Coraş (min. 54), după o săritură englezească pînă spre transversală. Să notăm precizia pasei lui Hagi, din lovitură liberă. Majorarea scorului s-a produs după numai şase minute, cînd un «trasor» la fel de inspirat al lui Hagi - tot din lovitură liberă - a fost deviat de Mircea Sandu, cam în stilul lui Uwe Seeler. (...) În minutul 69 ar fi putut să fie 3-0, dar «bolta» lui Hagi, peste portarul ieşit, a eşuat cu cîţiva centimetri. (...) Surprinşi de golul buzoienilor, studenţii readuc euforia în tabăra lui Gaudeamus, Hagi reluînd cu capul (min. 87), în stilul lui Rossi, după o cursă rapidă şi o centrare la fel de rapidă a lui Florin Grigore". Rîndurile îi aparţin, aţi ghicit, marelui Ioan Chirilă. Cînd cronicarul are un condei sprinţar, parcă şi golurile sînt mai frumoase.

Prinţ şi cerşetor

Campionatul ia viteză.

... 10 martie: Politehnica Iaşi - Sportul Studenţesc 0-0. Titlu în "Sportul": "Remiză de luptă, cu final Hagi". Mircea Sandu nu i-a fructificat, însă, excelentele pase.

... 13 martie: Sportul Studenţesc - FCM Braşov 1-0. Din nou, prezent în titlu: "Hagi ratează, dar şi marchează". Fază importantă în minutul 21: "Cum Mircea Sandu a căzut de cîteva ori în capcana ofsaidului, toate speranţele s-au pus în vijelioasele incursiuni ale lui Hagi. Acesta, pe o lansare făcută de Coraş, este agăţat în careu. Execută acelaşi Hagi, dar Şanta apără senzaţional". Din acel moment, Hagi a "arat" terenul, pentru a-şi răscumpăra greşeala. Într-un tîrziu (min. 70), a reuşit şi golul izbăvitor, cu un şut din afara careului.

... 16 martie: Dinamo - Sportul Studenţesc 1-2! "Un joc de nivel european, cu echipa studenţească în prim-plan. (...) Echipa din Regie şi-a creat mai multe situaţii favorabile, ca urmare mai ales a vervei de joc manifestate de Hagi şi Coraş, aplaudaţi deseori la scenă deschisă" (Constantin Firănescu în "Sportul" din 18 martie). La pauză, alb-negrii conduceau cu 2-0, Bozeşan şi Coraş marcînd din pasele lui Hagi.

... 23 martie: Universitatea Craiova - Sportul Studenţesc 0-1! A doua victorie importantă, într-o săptămînă, pentru trupa lui Titi Ardeleanu. Mircea M. Ionescu, în "Sportul", a reţinut "incursiunile viclene ale lui Hagi", una dintre ele încheiată cu golul din minutul 89: "La cîteva secunde după ce Cîrţu zguduise stîlpul din stînga lui Speriatu, Şerbănică îi pasează lui Coraş, «buldozerul din Regie» face învăluirea de la naţională (Mircea Lucescu şi Mircea Rădulescu erau în tribună), urcă pînă-n Ştefănescu, rămas singur contra trei, îl lansează pe stînga pe Hagi, sprint pînă spre linia de fund, centrare «computerizată» şi Florin Grigore, singur, înscrie: 0-1, prima victorie a Sportului în Bănie!".

Duminică, 24 martie, la "23 August", pentru echipa naţională a fost o reunire ciudată. Se aflau în aceeaşi barcă jucători care în ziua precedentă erau gata-gata să se ia la bătaie: "sportiştii" şi craiovenii! Lor li se adăugau dinamoviştii, cu care Hagi şi Coraş se războiseră cu o săptămînă în urmă. Dar corabia tricoloră era una singură şi ea trebuia să navigheze mai departe, avînd cap-compas coastele atrăgătoare ale Mexicului.

... 27 martie: România - Polonia 0-0, într-un meci amical, la Sibiu. (Mereu şi mereu la Sibiu! Făcea ce făcea Lucescu şi îi ducea pe tricolori în oraşul faţă de care părea să aibă o atracţie deosebită). Hagi şi Coraş au fost motoarele echipei. N-au avut, însă, noroc la gol.

... 3 aprilie: România - Turcia 3-0 pe "Centralul" craiovean, în preliminariile Campionatului Mondial. Trecuse aproape o jumătate de repriză şi românii dominau, dominau, dar nu marcau. A venit însă lovitura liberă din minutul 21, undeva pe la 25 de metri de poarta lui Arif. Hagi a trimis un proiectil direct la vinclu, dezmorţind tabela ce părea ruginită. Tot el i-a deschis ideal pe Cămătaru (autorul celorlalte două goluri) şi pe Mateuţ (care a luftat la 6 metri). Fază-simbol în minutul 84: Hagi a fost faultat în careu de portarul Arif, penalty clar, ratat însă de Ilie Balaci, favoritul tribunelor... A fost ziua lui Hagi, pe un stadion care ar fi putut să-l aclame nu doar la meciurile echipei naţionale. Dar n-a fost să fie...

România: Lung - Negrilă, IORGULESCU, Ştefănescu, UNGUREANU - REDNIC, IRIMESCU, Mateuţ (58 LĂCĂTUŞ), HAGI - Coraş (71 Balaci), CĂMĂTARU.

Turcia: Arif - Mujdat, Kemal, A. Kerim, SEMIH - Metin, HUSEYN, YUSUF, Senol (46 Hassan) - Ridvan, Selcuk (75 Iskender).

S-a reluat campionatul, şi-a reluat şi Hagi raidurile în picaj asupra porţilor adverse.

... 7 aprilie: Sportul Studenţesc - Jiul Petroşani 2-0. Primul gol a fost marcat destul de tîrziu, în minutul 47: Hagi a fost faultat în careu de portarul Homan şi Iorgulescu a transformat penaltyul.

... 10 aprilie: FC Baia Mare - Sportul Studenţesc 1-1. Hagi - excelent. "În minutul 35, Coraş îl lansează pe perfect pe Hagi, acesta se opreşte dibaci din viteză, în careu, cu adversarul în coastă, întoarce abil mingea spre Munteanu II, care de la 14 metri şutează necruţător: 0-1. (...) Hagi nu s-a potolit. În minutul 89, la scorul de 1-1, spiriduşul bucureştean a şutat în bară". (Mircea M. Ionescu în "Sportul" din 11 aprilie).

... 14 aprilie: Steaua - Sportul Studenţesc 1-1, pe "23 August", cu 50.000 de oameni în tribune. Hagi contra trioului Belodedici-Balint-Lăcătuş. Într-un derby arbitrat de Ion Crăciunescu, Majearu a deschis scorul pentru militari (min. 17), iar Hagi a egalat (min. 39). Cum, ne spune Eftimie Ionescu: "Alb-negrii declanşează un contraatac rapid şi Hagi nu poate fi oprit decît prin fault la aproximativ 30 de metri. Tot el execută lovitura liberă, cu ştiinţa-i cunoscută, şi găseşte «punctul nevralgic» al zidului advers, învingîndu-l pe Duckadam" ("Sportul", 15 aprilie 1985).

... 20 aprilie: Sportul Studenţesc - Corvinul 1-0. Fără Hagi (care, suspendat pentru cumul de cartonaşe galbene, a jucat la tineret), studenţii au găsit greu drumul spre poartă. Unicul gol a fost înscris tîrziu, în minutul 83, autor Coraş.

Revanşa copilului de mingi

Atenţia a balansat apoi din nou spre echipa naţională. În "bătălia pentru Mexic" urma un meci crucial: România - Anglia, pe "23 August". Gică Hagi a dezvăluit: "Mă gîndesc la meciul cu englezii din toamna lui '80. Atunci, cînd România a învins Anglia cu 2-1, eu eram copil de mingi. Jucam la Luceafărul şi am fost aduşi în jurul terenului, să dăm mingile înapoi"...

Duelul Hagi - Robson s-a încheiat nedecis, 0-0, ceea ce nu era tocmai rău. Lucescu a sintetizat meciul astfel: "Am încercat toate manevrele. Am jucat destule minute un fotbal caracteristic Europei Centrale - care e şi al nostru -, am jucat şi englezeşte, am avut (prin Hagi) scurte reprize de fotbal brazilian, dar golul, din păcate, golul pe care-l meritam n-a venit". Şi tot el, Lucescu, a oftat: "Oh, dacă Hagi ar fi avut un an în plus!". În acel moment, Hagi avea 20 de ani.

Cronicarul a notat: "În minutul 17, emoţiile au cuprins tot stadionul: Barnes a executat o lovitură liberă de pe stînga, Robson s-a înălţat şi a trimis înşelător, cu capul, în bara din stînga, aproape de vinclu. Peste un minut, din lovitură liberă de la 35 de metri, Hagi îl întinde serios pe Shilton. (...) În minutul 57, «fază Hagi», cu slalomul lui derutant, *un-doi* cu Coraş şi şut puternic, dar Shilton deviază balonul peste transversală. (...) Min. 72: Mariner, singur la 11 metri (Lung era la pămînt) a vrut să plaseze la «păianjen» şi a trimis peste poarta goală. (...) În minutul 82, Ungureanu traversează terenul, îi pasează lui Hagi, care, din interiorul careului, şutează cu dreptul şi Shilton scoate în corner o minge de gol".

Englezii veniseră la Bucureşti să ia ambele puncte. La sfîrşit, au zis *thank you* şi pentru unul singur. Într-un fel, a fost şi revanşa copilului de mingi...

România: LUNG - NEGRILĂ, Iorgulescu (39 Iovan), ŞTEFĂNESCU, UNGUREANU - Rednic, Bölöni, Klein, HAGI - Coraş (78 Lăcătuş), CĂMĂTARU.

Anglia: SHILTON - Anderson, WRIGHT, BUTCHER, Sansom - STEVEN, WILKINS, Robson, Barnes (73 Waddle) - Trevor Francis, Mariner (84 Lineker).

În meciul cu Anglia, Hagi a făcut de toate, dar n-a marcat. În următoarea confruntare a echipei naţionale, la Helsinki (6 iunie), a dat un gol de generic TV. Nici nu se aşezaseră bine jucătorii pe teren cînd, în minutul 7, vrăjitorul de la mijlocul terenului a primit mingea aproape de centru, a avansat, a driblat doi adversari, l-a scos din joc, cu o fentă din corp, şi pe al treilea, iar de la 18 metri a şutat năprasnic. În secunda

următoare, un fulger a lovit poarta finlandeză! Era 1-0 pentru România, scor atît de drag lui Lucescu. Din păcate, prea drag, pentru că încercarea de a-l conserva 83 de minute a eşuat într-un păgubos 1-1. Un punct în faţa Angliei înseamnă jumătate de victorie, unul la Helsinki - jumătate de înfrîngere.

Golgeter la 20 de ani

În campionat, lucrurile s-au simplificat. Pentru titlu au rămas să se bată Steaua şi Dinamo, în vreme ce Sportul Studenţesc, cu un avans confortabil faţă de Universitatea Craiova, a confiscat practic locul 3.

... 5 mai: FC Bihor - Sportul Studenţesc 2-0 (etapa a 27-a), cu un Hagi şters.

... 12 mai: Sportul Studenţesc - "Poli" Timişoara 5-1. Hagi a părăsit terenul în minutul 9, accidentat.

... 15 mai: Sportul Studenţesc - Rapid 2-2. Hagi n-a jucat.

... 19 mai: FC Argeş - Sportul Studenţesc 2-1. Hagi a "lucrat", pentru Pană, faza din care oaspeţii au deschis scorul.

... 23 mai: Sportul Studenţesc - SC Bacău 5-1. "Timp de 20 de minute, Bozeşan a făcut tot ce-a vrut. El a şi deschis scorul, la un corner executat de Hagi. Din acel moment, în rolul principal a intrat Hagi, care a făcut şi el cam tot ce se poate face în faţa unor adversari fără vlagă. Hagi a majorat scorul în minutul 24, în urma unei pase primite de la Coraş". ("Sportul", 24 mai 1985). Prin acel gol, *decarul* din Regie şi-a conservat poziţia de lider în clasamentul "tunarilor" campionatului, ameninţată tot mai serios de stelistul Piţurcă. Lupta urma să fie tranşată în ultimele trei etape, după revenirea echipei naţionale din Finlanda.

... 9 iunie: FC Olt - Sportul Studenţesc 0-2. "Bucureştenii au beneficiat de forma excelentă a lui Hagi, de departe cel mai bun jucător de pe teren". ("Sportul", 10 iunie). Dar golurile au fost marcate de Mircea Sandu (unul, oferit cadou de Hagi), după cum şi Piţurcă a înscris de două ori în partida Steaua - FC Bihor 2-2. În topul "tunarilor", situaţia s-a complicat: Piţurcă - 18 goluri, Hagi - tot 18 (dar unul din penalty), Mircea Sandu - 16.

... 16 iunie: Sportul Studenţesc - ASA Tîrgu Mureş 3-0. Hagi - două goluri, Mircea Sandu - unul. Dincolo, la U. Craiova - Steaua 5-2, Piţurcă a înscris doar o dată, din penalty. Înaintea ultimei runde, Hagi-Piţurcă 20-19!

... 19 iunie: Chimia Rîmnicu Vîlcea - Sportul Studenţesc 1-0. Hagi n-a avut noroc la gol. Dar nici Piţurcă, în meciul Steaua - SC Bacău 1-0! Aşadar, Hagi, la 20 de ani şi 4 luni, era noul golgeter al României. Din Ghencea, Piţurcă îi transmitea un mesaj: "Hagi, cel mai talentat jucător,

nu numai al generaţiei lui, merită stima noastră. Asta nu mă împiedică să-i arunc mănuşa, provocîndu-l la un nou duel pentru titlul de golgeter".

Devansînd cu două puncte pe Dinamo (54 faţă de 52), Steaua devenea campioana ţării, urmînd să reprezinte România în Cupa Campionilor Europeni. Sportul Studenţesc a încheiat pe locul 3, cu 48 de puncte (20 de victorii, 8 remize şi 6 înfrîngeri), iar U. Craiova pe 4, la o distanţă astronomică, de 9 puncte.

Acasă, mereu acasă

Vacanţa de vară a fost scurtă, pentru că bătea la uşă un sezon cu patru meciuri decisive în preliminariile Campionatului Mondial. Mircea Lucescu a alcătuit mai întîi un lot lărgit, de 30 de jucători, între care l-a inclus şi pe portarul de la "U" Cluj, Zoltan Iaşko, fostul "frate de cruce" al lui Hagi la Luceafărul! Tot ca noutăţi absolute, Burchel de la Sportul Studenţesc şi Meszaros de la "U" Cluj. Cantonamentul de la Sovata a fost completat cu cîteva meciuri amicale: 3-0 cu Tatabanya (Ungaria), la Tîrgu Mureş, apoi 5-2 cu Chemie Leipzig (RDG) în celălalt capăt al ţării, la Constanţa (pe "terenul lui", în faţa a 15.000 de spectatori care-l idolatrizau, Hagi s-a numărat printre cei doar patru jucători care au evoluat 90 de minute; el a deschis scorul, dintr-un penalty scos de Rednic). Şi dacă tot se afla acasă, Hagi a "fandat" din mers spre Sportul Studenţesc, care venise să joace în turneul "FC Constanţa '85". Rezultate: 2-0 cu FC Argeş (primul gol - marcat de Hagi) şi 1-0 în finala cu FC Magdeburg (RDG). Pentru Hagi, cel mai important lucru era că într-o săptămînă a jucat 270 de minute (3 meciuri întregi) în faţa publicului care l-a adoptat pe cînd nu împlinise 18 ani...

Şi a început sezonul oficial.

... 4 august: Sportul Studenţesc - FC Bihor 5-0. Hagi a marcat un gol din penalty, după ce tot el fusese faultat, şi a dat două pase decisive.

... 7 august: URSS - România 2-0, la Moscova, într-un amical. Pe stadionul "Lujniki", remarcaţi au fost doar Hagi, Moraru, Ştefănescu şi Mateuţ.

... 11 august: FCM Braşov - Sportul Studenţesc 1-4. "În minutul 21, Mircea Sandu i-a pasat lui Hagi, care, după un sprint scurt, din unghi, a şutat în colţul lung. (...) Hagi, păzit pe rînd «om la om» de Bălan, Gyorffi sau Spirea, i-a pierdut pe toţi pe drum, cum a făcut în minutul 64, cînd a centrat ca la carte şi Mircea Sandu a înscris din voleu, de la 6 metri. (...) În minutul 82, acelaşi Hagi a depăşit întreaga apărare adversă şi a înscris tot din unghi, tot în colţul lung". ("Sportul", 12 august 1985). După două

etape, echipa lui Titi Ardeleanu avea un golaveraj de 9-1!

... 14 august: U. Craiova - Sportul Studenţesc 2-1. "Oaspeţii, cu un Hagi sub cota lui reală, permit Universităţii să atace în valuri. (...) Spre final, Hagi a fost iarăşi el, la două incisive incursiuni, ultima barată cu siguranţă de Lung. Un 2-2 ar fi fost o mare injusteţe". ("Sportul", 15 august 1985). În aceeaşi etapă, un scor de maidan: Corvinul - Rapid 9-0!

... 18 august: Sportul Studenţesc - Victoria Bucureşti 4-0. De unde apăruse această Victoria? Din ambiţia bolnavă a unor generali de Miliţie şi Securitate de a mai avea o echipă în prima divizie, alături de Dinamo. Hagi a fost necruţător: un gol din penalty şi altul din acţiune.

Şi acum mai tremură bara de pe "Wembley"

Pentru revanşa cu finlandezii, Lucescu şi-a fixat tabăra la Bistriţa, de unde a "migrat" apoi cu oastea sa spre Timişoara, locul primei bătălii importante a sezonului de toamnă. Pe 28 august, România - Finlanda 2-0. Au înscris cei mai tineri tricolori: Hagi (min. 6 - "Europeus, presat de Coraş, greşeşte pasa, Hagi interceptează şi şutul său, pe colţul lung, propulsează balonul în plasă") şi Mateuţ (min. 56 - "splendidă centrare a lui Hagi, urmărită pe partea opusă de Mateuţ, al cărui şut îl lasă fără replică pe Huttunen"). Hagi are un fix: "Îmi doresc tare mult să marchez un gol pe «Wembley»"...

Şi Wembley-ul vine pe 11 septembrie (după o vizită făcută de Hagi bunului său prieten Zoli Iaşko, la Cluj: "U" - Sportul Studenţesc 1-1, cu Hagi zguduind bara). Înainte de joc, portarul Moraru are ceva de spus: "Îmi aduc aminte, Anglia ne-a dominat acum patru ani, dar Balaci a fost cel mai aproape de gol. Acum e rîndul lui Hagi, despre care Bobby Robson spune că e unul dintre cei mai buni jucători din Europa". Hagi, în replică: "Aş fi fericit ca un atacant, cum e Cămătaru, să marcheze din pasa mea. M-am uitat lung la Sansom al lor, îi cunosc toate mişcările, ştiu că e foarte puternic, dar fentele nu au apărut de pomană pe lumea asta!". Iar Ioan Chirilă, în avancronică: "Pe «Wembley», Hagi îşi joacă marele său meci de prezentare internaţională".

Anglia - România 1-1! Mai întîi, echipele:

Anglia: Shilton - Stevens, Wright, Fenwick, SANSOM - HODDLE, Robson, REID - Lineker (76 Woodcock), Hateley, WADDLE (69 Barnes).

România: LUNG - Negrilă, IOVAN, ŞTEFĂNESCU, Ungureanu - REDNIC, Bölöni, KLEIN (87 Mateuţ), HAGI - Coraş (82 Gabor), CĂMĂTARU.

... În minutul 7, pe "Wembley" s-a făcut linişte: plecată din stîngul lui

Hagi, de la 25 de metri, ca o rachetă intercontinentală, mingea a zguduit transversala porţii lui Shilton! A fost un zgomot surd, de ghilotină care cade la doi centimetri de grumazul unui condamnat... Cînd şi-a recăpătat glasul, tribuna a început să murmure: "*Number eleven... number eleven...*". Diavolul cu numărul 11 le stricase planul unei seri tihnite. "Probabil că şi acum mai vibrează bara după şutul lui Hagi", aveau să scrie ziariştii englezi a doua zi.

Hoddle l-a păcălit pe Lung în minutul 25, finalizînd din careu, după o lovitură liberă. Înainte de a intra la cabine românii au mai făcut o năzdrăvănie: lipit de tuşa stîngă, Coraş a trimis spre Hagi, printre picioarele lui Stevens, *number eleven* a pătruns în careu şi, dintr-un unghi aproape mort, a şutat în stîlpul din dreapta lui Shilton, aproape de vinclu. Era a doua bară într-o repriză! Şi nu oriunde, pe "Wembley"!

La marginea terenului, Lucescu l-a luat în focuri pe Hagi. "L-am certat, pentru că nu trebuia să tragă la poartă din acel unghi. Dacă pasa spre dreapta, unde Bölöni era liber în mijlocul careului, golul nu mai putea fi evitat. Bölöni nu era jucătorul care să rateze cu poarta goală. Gică mi-a spus că nu l-a văzut pe Bölöni, iar eu i-am replicat: «Trebuia să-l vezi, un jucător mare vede tot!». Oricum, Gică a făcut atunci un meci foarte bun", îşi aminteşte Lucescu.

Şi totuşi, deşi condusă la pauză, România n-a plecat învinsă de pe Wembley. În minutul 60, la o pasă a lui Rednic, Cămătaru s-a lansat spre careul englez precum un schior de slalom uriaş, i-a pierdut pe drum pe Fenwick şi Wright şi a plasat mingea pe lîngă Shilton: 1-1!

Ioan Chirilă a caracterizat prestaţia lui Hagi cu următoarele cuvinte: "Strălucitor, strălucitor în prima repriză, aplaudat în repetate rînduri la masa presei engleze, a impresionat prin bara, fără pendulare, din minutul 7 şi a fost la un pas de bolta lui Dobrin dintr-un meci cu Ungaria, dar iarăşi s-a opus bara. După pauză a jucat mai puţin, dar orice contact cu balonul îi trezea pe toţi «vameşii» apărării engleze".

Clasamentul începea să ne zîmbească:

1. Anglia	6	3	3	0	16-2	9
2. România	6	2	3	1	9-5	7
3. Irlanda de Nord	6	3	1	2	7-5	7
4. Finlanda	7	2	2	3	6-12	6
5. Turcia	5	0	1	4	1-15	1

În acea seară, şi prin rezultatul de la Izmir (Turcia - Irlanda de Nord 1-1), deveniserăm mari favoriţi la ocuparea locului 2. Meciul direct cu elevii lui Billy Bingham urma să se dispute la Bucureşti, iar în ultima etapă aveam o deplasare în Turcia, evident mai uşoară decît cea în Anglia a nord-irlandezilor.

Mai ţii minte, Stielike?

Poate în Rai să existe clipe de repaus, că aici, pe Pămînt (care nici Iad, dar nici Rai nu este), nici vorbă de aşa ceva! La o săptămînă după Wembley, Gică Hagi se afla pe stadionul "La Maladiere" de pe malul lacului Neuchatel, într-o zonă de basm a Elveţiei. Miercuri, 18 septembrie, acolo urma să debuteze Sportul Studenţesc în noua ediţie a Cupei UEFA. Pentru Hagi era a treia încercare, după rateurile numite Sturm Graz şi Inter Milano. În echipa lui Titi Ardeleanu, o surpriză: Aurel Ţicleanu, venit de la Universitatea Craiova.

Neuchatel Xamax - Sportul Studenţesc 3-0! 3-0 pentru Stielike, liberoul Germaniei Federale, deşi cel mai bun jucător de pe teren s-a numit Gheorghe Hagi! 3-0 într-un meci în care Pană şi Coraş au şutat în bară. 3-0...

În programul de meci pentru returul din Regie a apărut un reportaj impresionant. Un reportaj care, printre rînduri, explica şi ce a fost pe "La Maladiere". Autorul lui: Cornel Nistorescu, pe atunci reporter la revista "Flacăra". Iată-l, reprodus cuvînt cu cuvînt.

Încă o dată, la Bucureşti

Cînd a înscris din lovitură liberă în meciul cu Steaua, vecinul a venit la mine şi mi-a zis, ăsta jucător, am auzit că la antrenamente îşi umple jambierele cu nisip! După meciul de la Helsinki, un ziarist îmi spunea că a aflat de ce Hagi dispare uneori din joc. I-a spus lui un doctor că are inima mai mică şi nu rezistă, că n-are capacitate de efort. În Regie, după un meci de campionat, garda profesorilor de fotbal şi a antrenorilor pensionari a sărit de cîteva ori ca să ofteze, copiii mei, de-asta n-am mai văzut de la brazilieni, e curată foeha-seca, nu vedeţi cum se duce mingea şi coboară ca din tun?! În primul an sub culorile Sportului n-a reuşit decît două goluri şi din curţile altora se auzeau voci care se întrebau chiar şi public, unde-i marele talent al lui Hagi, că nu dă gol nici măcar o dată pe lună? Şi omul acesta scund, căruia ardelenii din echipa Sportului îi mai zic şi micu', de la micuţu', care rar rîde şi uită mereu să se bărbierească, de parcă ar purta doliu după meciul trecut sau n-ar avea timp, a crescut cu doi ani şi cu cîteva clase de fotbal. Kuusela l-a privit cu respect şi l-a dat în grija a doi oameni. Robson a spus şi la Bucureşti, şi la Londra că românul este unul dintre cei mai mari jucători ai Europei. La Neuchatel, în Elveţia, în rezumatul partidei pe care l-am urmărit la televizorul din camera hotelului, crainicul postului de limbă germană, de fiecare dată cînd mingea ajungea la Gică, exclama "Achtung, Haghi! Achtung, Haghi!", iar pe stradă, înainte şi după meci, chibiţii întrebau cu respect "quel est Hadi?". La Neuchatel, Hagi a făcut o partidă deosebită. Poate

că nu atît din punctul de vedere al eficienţei, el nereuşind nici un gol, cît din punct de vedere al dăruirii, al efortului. Timp de 90 de minute a alergat ca un cîine, s-a bătut pentru fiecare minge, s-a lăsat în genunchi şi a bătut cu pumnul în pămînt de fiecare dată cînd a ratat, i-a strigat şi pe ceilalţi şi de cîteva ori l-a căutat pe Stielike. Am impresia că ăsta a fost unul din marile lui orgolii, să ajungă lîngă Stielike şi să-l întoarcă pînă-l îngenunchează. Şi a reuşit. La un moment dat, pe partea stîngă, în repriza a doua, Hagi s-a întors de două ori şi l-a lăsat pe Stielike la pămînt, fără să-l fi atins, apoi a plecat cu mingea spre poarta elveţiană, unde a pus o pasă impecabilă, ratată de parcă ar fi fost un măr putred.

Seara tîrziu, cînd posturile elveţiene de televiziune şi-au încheiat emisiunile cu rezumatele partidelor din cupele europene şi pe toate cele 12 canale color nu mai erau de văzut decît mire şi pureci, am plecat cu Gheorghe Hagi într-o plimbare nocturnă prin Neuchatel. Aproape plîngea. Mai necăjit decît atunci nu l-am văzut niciodată. "Eu am avut bucurii la naţională, dar pîinea cea de toate zilele la club mi-o mănînc şi dacă nu scoatem nici o performanţă cu Sportul n-am cum să ies în lume". Am judecat jocul. L-am lăsat să văd cum gîndeşte. Hagi este în primul rînd inspiraţie. La Neuchatel am descoperit că pe lîngă că trăieşte fotbalul ca pe o poveste de dragoste, îl mai şi gîndeşte ca pe o lecţie de matematică. L-am întrebat de ce nu-şi spune cu glas tare aceste păreri. Ar putea fi de folos. "Eu sînt mic", a zis el. Micul om mare este de o modestie aproape incredibilă, de un bun simţ rarisim la marile vedete ale fotbalului. Se jena să-şi spună părerea. Treceam pe lîngă zidurile gălbui ale oraşului cu aer de cetate transilvană şi parcă mergeam prin muzeul ceasornicelor, prin locurile de naştere ale micilor maşinării destinate să ne arate mereu cît de ritmic murim şi cît de încet visăm. Doar cîte o pereche de poliţişti mai trecea somnoroasă pe lîngă noi şi cei care îl recunoşteau pe "Haghi" se opreau, dar nu îndrăzneau să zică nimic. Şi Hagi, trist ca o pendulă prăfuită şi părăsită, zicea "tot ce-am izbutit să fac pînă la 20 de ani am făcut pe puterea mea. Aşa am fost crescut. Şi azi am văzut că degeaba vrei. De unul singur nu ajunge. De-ai şti ce enervant e cînd ţie îţi iese tot şi echipei mai nimic". Am încercat să-l încurajez. Vremurile bune abia se pregătesc să vină. Cum ţi-ai aranjat casa? În nici un fel, a răspuns el. Cum adică?, am întrebat eu mirat în faţa unei clădiri în stil imperial, aşezată între celelalte ca un borcănel pe raftul unei farmacii. Aş vrea să mă întorc la Constanţa, să am grijă de ai mei. Se apropia dimineaţa şi mă lumina un zîmbet. Gică, la Constanţa n-o să te mai întorci decît la 40 de ani, exceptînd vacanţele la mare. Dacă nu ajungi la o mare echipă europeană, de Bucureşti n-o să scapi atîta vreme cît eşti în stare să înnebuneşti o minge! Încearcă să-ţi croieşti şi viaţa pe ideea

asta. A tăcut. Şi "să vedem ce-o fi după ce mă însor", a zis el cu aceeaşi tristeţe amestecată cu revoltă. Poate erau de vină vitrinele, poate Bucureştiul care nu-i place, poate mingea aceea ratată, poate faptul că la cîteva sute de metri de City Hotel, la o discotecă, Stielike, pe care îl îngenunchease, se bucura şi trăia victoria între adolescenţi şi fetiţe pictate pe faţă şi pe braţe cu "Xamax".

Cînd Sportul Studenţesc a încercat să facă un pas european, Gică Hagi a jucat impecabil, dar asta s-a nimerit să fie într-una din cele mai cenuşii zile ale echipei. La Neuchatel, pe întunericul străveziu care lăsa albul zăpezilor de pe crestele Alpilor să străbată pînă la noi, Gică Hagi a început să trăiască deja cu gîndul la meciul de la Bucureşti. Micul om mare, ajuns deja o celebritate în Europa, suferea că nu o poate cuceri încă. Era amărăciunea adolescentului trist încă o dată de adierea vicleană a unei şanse. Încă o dată, la Bucureşti.

Şi returul a fost o nebunie. Pe 3 octombrie 1985, Hagi a prins o zi excepţională. Spicuiri din cronica semnată de Radu Urziceanu. "În minutul 3, Hagi, în acţiune individuală pe stînga, «l-a lăsat de căruţă» pe Stielike şi a înscris plasat, în colţul opus. (...) În minutul 9, aripa dreaptă a apărării noastre greşeşte în lanţ la acţiunea fundaşului Ryff, Speriatu se plasează şi el greşit şi... 1-1. (...) În minutul 20, Iorgulescu (care a făcut un joc foarte slab) gafează copilăreşte, bîlbîie o minge simplă şi Luthi îi fură balonul, înscriind uşor, cu boltă. Trec doar 3 minute şi Mircea Sandu trimite abil, de aproape, peste portar: 2-2. (...) În minutele 41 (henţ al lui Jacobacci) şi 44 (Engel l-a ţinut de picior pe Mircea Sandu, la 6 metri de poartă), inepuizabilul Hagi transformă două penaltyuri clare. (...) La numai 5 minute de la reluare, fundaşul Don Givens vine în atac şi reia slab, de la 14 metri, centrarea lui Hermann, înscriind pe sub Speriatu. (...) În minutul 73, Stielike egalează: 4-4".

Actorii piesei din Regie:

Sportul Studenţesc: Speriatu - M. Mihail, Cazan, Iorgulescu (85 M. Popa), Burchel - Terheş, PANĂ, Bozeşan (70 Ţicleanu), HAGI, M. Sandu, Coraş.

Neuchatel Xamax: Engel - Salvi, DON GIVENS, Thevenaz, Ryff - HERMANN, Stielike, Perret - Elsener (46 Mottiez), Luthi (82 Nielsen), JACOBACCI.

Aşadar, doar doi remarcaţi din rîndul studenţilor bucureşteni. Doi remarcaţi şi multe suspiciuni. Vorbele au început să circule prin vestiar. Că Iorgulescu şi Cazan dinadins au lăsat-o mai moale... Că Speriatu şi elveţienii se aveau ca fraţii... Că nu ştiu cine s-a întîlnit cu nu ştiu cine...

Atunci, în Hagi s-a rupt ceva. Nu putea fi de acord să-şi bată joc

cineva de el. De munca lui, de talentul lui, de visele lui. Simţindu-se trădat, sufletul lui devenise transferabil. Aştepta doar un semnal de la soartă.

Nici cealaltă reprezentantă a României în Cupa UEFA, Dinamo, n-a trecut de turul 1: 0-1 în Iugoslavia, cu Vardar Skopje, după 2-1 în tur. În schimb, Steaua (1-1 şi 4-1 cu danezii de la Vejle), în Cupa Campionilor, şi Universitatea Craiova (0-2 şi 3-0 cu AS Monaco), în Cupa Cupelor, şi-au croit drum spre turul 2 al competiţiilor continentale.

Pe masa clubului din Regie a apărut prima ofertă din străinătate pentru transferul lui Hagi. Bologna, echipă din Serie A, era gata să scoată din cont două milioane de dolari pentru a-l avea pe briliantul român. La scurt timp, a intrat pe fir Juventus Torino, marele Juventus, care a plusat cu încă un milion peste oferta Bolognei. Dar conducătorii Sportului Studenţesc, în conformitate cu politica vremii, au spus nu. Iar Hagi a respins din start ideea "dezertării" după modelul lui Marcel Răducanu. Se gîndea la părinţii săi, la cît vor suferi ei dacă fiul lor ar face un asemenea pas.

Campionatul şi-a reluat cursul, şontîc-şontîc.

... 22 septembrie: Sportul Studenţesc - "Poli" Timişoara 2-2 (etapa a 7-a). Hagi, suspendat, n-a jucat.

... 28 septembrie: Sportul Studenţesc - ASA Tîrgu Mureş 4-0. Hagi a reintrat în forţă, orchestrînd tot jocul echipei sale.

... 6 octombrie: Steaua - Sportul Studenţesc 1-1. Primul punct pierdut de militari în campionatul 1985-'86, după 7 victorii consecutive! La insistenţele lui Mircea Lucescu, Hagi n-a jucat, fiind menajat pentru meciul echipei naţionale cu Irlanda de Nord.

Cîinii lui Ceauşescu

Acel teribil meci cu băutorii de bere (la *Mundialul* spaniol dăduseră gata cîteva butoaie) a avut un prolog cutremurător. Unul pe care Ioan Chirilă avea să-l dezvăluie, după '90, într-una din cărţile sale. Nea Vanea era un apropiat al lui Lucescu, îi ştia fiecare mişcare.

"Se apropie ziua de 16 octombrie 1985. Cea care avea să fie Infernul. Cu o seară înainte, i-am făcut o vizită lui Mircea la cantonamentul de la hotelul Tolstoi. Băieţii cinaseră. Mircea Lucescu şi celălalt Mircea, Rădulescu, se mai aflau la o masă. Priveau în gol, poate spre ziua de mîine. Era şi Mircea Angelescu, preşedintele federaţiei. Tăceau toţi trei. Era aşteptarea la mijloc.

Între timp a venit un bărbat cu părul roşcat, însoţit de un cîine negru. (Aveam să aflu că patrupedul este Labrador. Unul din cîinii Labrador ai lui Ceauşescu...) A intrat în vorbă, nepoftit. Era băut, nici vorbă. L-a chemat pe şeful de sală. Ne-am fi aşteptat ca şeful de sală să-i spună că restaurantul s-a închis de mult, aşa cum ne spusese şi nouă. Dar nu - a spus scurt «am înţeles» şi a dispărut. Avea să revină în cel mult zece minute cu o friptură imensă, într-o farfurie mare, cu mulţi cartofi prăjiţi. Cîinele cel negru s-a apropiat de farfuria aşezată pe un taburet şi a început să mănînce, cu mişcări evident antrenate în situaţii asemănătoare. Am încercat să mă ridic. Nu-mi făcea plăcere o asemenea schimbare de decor şi de atmosferă. Roşcatul a intervenit imediat: «Nu mişcă nimeni! Dacă pleci, pun Labradorul pe tine». Mi-am dat seama curînd că ştia cine sînt, că ştia cine e Mircea Angelescu... Atmosfera era apăsătoare. Roşcatul a început să rîdă fără nici un motiv. Şi, imediat, să plîngă. «O, de-aţi şti cît vă iubeşte şefu' şi mai ales şefa... Mai ales pe tine, blondule». Blondul era Mircea Rădulescu. Celălalt vizat era Mircea Lucescu. Şi imediat roşcatul s-a pornit din nou să rîdă. Şi din nou un bocet. «Eu văd toate meciurile voastre cu şefu' şi cu şefa... Stau în spatele lor... Eu sînt cel care gustă mîncarea pentru amîndoi... Şi vinul... Dacă bateţi mîine, va fi bine. Dacă pierdeţi, s-a zis cu voi!». Şi o nouă explozie de rîs la «s-a zis cu voi».

Atmosfera devenea insuportabilă. Cine m-a pus să-l vizitez pe Mircea? Mă uitam la el. Era încordat ca un arc, gata să plesnească. Roşcovanul continua să alterneze stările euforice cu izbucniri în plîns, ameninţările - în caz de înfrîngere - cu elogiile şi aplauzele care ar putea veni în caz de victorie... Din fericire, Labradorul, care mîncase pe săturate, dădea semne de nerăbdare. Uimitor era faptul că farfuria nu se clintise. Cîinele era educat, nici vorbă. Măcar el...

În uşă, roşcovanul, care parcă era maior, a aruncat un «lasă că ne vedem mîine». Am rămas un timp cu Mircea şi cu «blondul». Ne priveam. Încercam să ne ghicim gîndurile.

Ne-am ridicat. Mircea Lucescu era frînt. Angelescu reuşise să se furişeze. Nici n-am observat cînd... Am coborît pe trepte. Dormitorul tricolorilor era vizavi. Mircea a privit cerul. «Numai de n-ar ploua şi mîine». A lăsat capul în pămînt: «Sînt obosit. Mi-e frică de acest meci»... Cu trei săptămîni în urmă, unul din apropiaţii lui Ceauşescu, Emil Bobu, l-a văzut pe preşedintele CNEFS-ului, Haralambie Alexa (care îl înlocuise pe generalul Dragnea). Şi l-a întrebat pe neaşteptate: «Voi unde jucaţi meciu' ăla?» («Meciu' ăla» era cel cu Irlanda de Nord.) Şi Alexa, surprins de întrebare - nu era pregătit -, s-a simţit obligat să dea un răspuns prompt. (Dacă nu răspundeai imediat şi oricum, erai considerat un papă-

lapte.) Şi a răspuns pe loc: «Pe "23 August", tovarăşe secretar». Aşa s-a hotărît «23»... Lucescu prezentase la federaţie cinci variante. Prima era Timişoara. A doua - Clujul. A treia - Craiova. A patra - Ghencea. Stadionul «23 August» era doar a cincea variantă. «Nu e deloc o problemă secundară. Jucătorii au stadioane preferate. Nu e neapărat o superstiţie, dar ceva tot este... Mai mult, stadionul «23 August» nu e nici pe departe bun de joc. E o clisă acoperită cu iarbă». Dar răspunsul dat tovarăşului secretar nu mai putea fi întors din drum...

Am plecat pe jos. Era trecut de miezul nopţii. Auzeam, fără să vreau, hohotele de rîs şi bocetele roşcovanului. Am încercat să adorm. În zadar. Eram obsedat de seara pe care o ratasem. Într-un tîrziu am aţipit. Visam un copil scîncind. Şi ochii fioroşi ai Labradorului. N-am mai putut să adorm. Auzisem de atîtea ori, în copilărie, că visul cel mai rău e un copil scîncind..."

Teribilă povestea lui *nea Vanea!* Să stai la masă cu doi cîini - unul patruped şi unul biped... Cîinii lui Ceauşescu...

Ce s-a întîmplat a doua zi, pe 16 octombrie, a depăşit orice închipuire. Fără Ştefănescu (suspendat) şi Cămătaru (accidentat), dar cu Hagi promovat în premieră căpitan de echipă - căpitan la 20 de ani! -, românii au presat careul advers 85 de minute din 90, dar precipitat, cu frică. Au primit un gol stupid (Quinn, min. 29), au atacat haotic şi au avut un imens ghinion. Fundaşul Nicholl a respins de trei ori de pe linia porţii, la şuturile lui Bölöni (min. 52), Mateuţ (min. 68) şi Piţurcă (min. 73). Arbitrul danez Sorensen a arătat punctul de la 11 metri la o trîntă a lui Coraş cu fundaşii adverşi, apoi s-a răzgîndit şi a dictat doar "indirectă" din careu (min. 57). Hagi, folosit vîrf de atac, a şutat din toate poziţiile, dar mingea s-a încăpăţînat să ocolească poarta sau să poposească în mănuşa bătrînului portar Pat Jennings (40 de ani). Pînă în final, i-am "zdrobit" la raportul şuturilor la poartă (27-3), al şuturilor pe poartă (11-2) şi al cornerelor (21-0). Auziţi, 21-0... Dar scorul, singurul care contează în clasament, a rămas 0-1. Şi Mexicul s-a îndepărtat din nou, ca o Fata Morgana...

România: Lung - Negrilă (46 Geolgău), Iovan, Iorgulescu, Ungureanu - Mateuţ, Rednic, Bölöni, Klein - Coraş (62 Piţurcă), Hagi.

În revista "Sport", Ion Cupen a operat cu bisturiul: "În compania unui partener cu apărare ermetică, admirabil la mingile aeriene, abil pe contraatac, formaţia noastră a jucat inadecvat, dezordonat, cu centrări la întîmplare, cu atacuri nebuloase, fragmentate de tatonări fără rezultat. Unii jucători (Coraş, Klein, Iorgulescu) au părut uzaţi, alţii (Ungureanu, Hagi) ieşiţi subit din formă, un altul (Iovan) neasamblat în mecanismul de joc".

N-a greşit Lucescu împovărîndu-l pe Hagi şi cu banderola de căpitan? Fostul selecţioner explică: "Pentru mine, Hagi era mai mult decît un jucător. Era un diamant. Voiam să-l pun în vitrina fotbalului mondial, în dispută cu Maradona - pentru că atunci se vorbea mult de Maradona. Eu întrezăream în Hagi un jucător cu aceeaşi personalitate şi cu acelaşi talent. Totul era să ajungem în Mexic, la Mondiale. Sînt convins că Hagi ar fi jucat acolo un fotbal extraordinar. Ar fi uimit planeta... Dar n-a fost să fie".

În camera lui Lucescu

Teoretic, România mai avea şanse de calificare, dar cu două condiţii: să cîştige meciul cu Turcia, în deplasare, iar Irlanda de Nord să nu ia nici un punct pe Wembley. Numai că britanici sînt şi englezii, şi nord-irlandezii. Aţi vedea Oltenia bătînd Moldova ca să se califice Albania? Aşa şi cu Anglia: pe 13 noiembrie a remizat, 0-0, cu Irlanda de Nord, trecînd amîndouă, braţ la braţ, Oceanul. Degeaba am defilat noi la Izmir, conducînd în minutul 54 cu 3-0 (goluri Iorgulescu, Coraş şi Iovan, primele două "lucrate" de Hagi) şi cîştigînd în final cu 3-1. Degeaba ne-au aplaudat 30.000 de turci, pe stadionul "Ataturk" din Izmir. Degeaba...

Clasament final:

1. Anglia	**8**	**4**	**4**	**0**	**21-2**	**12**
2. Irlanda de Nord	**8**	**4**	**2**	**2**	**8-5**	**10**
3. România	8	3	3	2	12-7	9
4. Finlanda	8	3	2	3	7-12	8
5. Turcia	8	0	1	7	2-24	1

*

Acolo, la Izmir, într-una din camerele hotelului "Etap", s-a mai întîmplat ceva important pentru cariera lui Hagi. Episodul ne este relatat de Mircea Lucescu. "După meci, m-am dus la mine în cameră. Îmi amintesc ca acum: era acolo, pe perete, o tablă mare, neagră, o găsisem prin podul hotelului. Pe tabla aceea pregătisem meciul cu Turcia... La un moment dat a intrat pe uşă Gică Hagi. Mi-a spus că a fost contactat de Steaua, că ar vrea să plece la Steaua. Mi-a cerut părerea. Eu mă pregăteam să părăsesc echipa naţională şi să preiau pe Dinamo, care nu avea antrenor după demisia lui Cernăianu. Deci interesul meu era ca Gică Hagi să nu ajungă la Steaua, cu care urma să mă bat în campionat. Interesul meu era să-l îndrum spre Dinamo. Dar Dinamo era jos, avea mari probleme. Atunci l-am sfătuit pe Hagi să se transfere cît poate de repede la Steaua, care era pe val. Domina autoritar campionatul şi începuse să scoată capul în Europa. La discuţia mea cu Gică au fost de

faţă Gino Iorgulescu, Marcel Coraş şi Loţi Bölöni. Gino a intervenit, că Hagi e al Sportului Studenţesc şi că trebuie să rămînă la Sportul. Eu am fost ferm: «Interesul echipei naţionale, al fotbalului românesc este ca Hagi să joace la Steaua!»".

După Izmir, Lucescu a trecut, într-adevăr, la Dinamo, dar a mai continuat un an, în paralel, şi cu echipa naţională. Repeta experienţa de la Corvinul... Hagi, în schimb, n-a mai ajuns atunci la Steaua. Undeva, mult peste capul său, discuţiile s-au împotmolit. Gică a rămas în Regie, să se uite la televizor cum Lăcătuş, Belodedici, Balint şi ceilalţi băieţi luau viteză în Cupa Campionilor...

Să reluăm şi firul campionatului, de unde l-am lăsat. Aşadar...

... 20 octombrie: Sportul Studenţesc - Gloria Buzău 3-2 (etapa a 10-a). Un gol Coraş, două Hagi. Amîndoi se aflau la egalitate în "topul tunarilor", cu cîte 7 reuşite, devansaţi de craioveanul Bîcu (8) şi urmăriţi îndeaproape de Piţurcă, Mateuţ şi Gabor (cîte 6).

... 27 octombrie: Sportul Studenţesc - Rapid 1-0. Gol Ţicleanu, primul lui gol pentru alb-negri. Hagi, luat om la om de Rada, n-a reuşit să înscrie, dar a construit cîteva faze de senzaţie. "Prima repriză s-a încheiat cu o «bombă», la vinclu, a lui Hagi, greu deturnată de Manu. (...) Hagi şutează din nou periculos, la capătul unui slalom interminabil (min. 50), mai vine şi cu o altă «rachetă», dar la o lovitură liberă (min. 75)". (Ioan Chirilă - "Sportul", 28 octombrie 1985).

... 30 octombrie: Chimia Rîmnicu Vîlcea - Sportul Studenţesc 0-2 (restanţă din etapa a 6-a). În Zăvoiul vîlcean (acolo unde, învingînd Ciprul cu 5-0, se calificase la Europenele de juniori cu doi ani şi jumătate în urmă), Hagi a fost cu două clase peste toţi ceilalţi jucători. "În minutul 36, Hagi s-a lansat irezistibil pe aripa stîngă, a ajuns în apropierea liniei de fund, a centrat uşor la Coraş - aflat la 6 metri de poartă - şi acesta n-a avut altceva de făcut decît să împingă mingea în plasă. (...) Tot o acţiune a lui Hagi, la 3 minute după pauză, aduce cel de-al doilea gol. Intrat în careu, de data aceasta pe partea dreaptă, el este faultat clar şi arbitrul acordă fără ezitare penalty. Tot Hagi execută şi e 2-0". (Radu Urziceanu - "Sportul", 31 octombrie 1985).

... 3 noiembrie: Petrolul Ploieşti - Sportul Studenţesc 0-0. Hagi - 90 de minute, fără mari realizări.

... 6 noiembrie: Steaua se calífică în turul 3 al Cupei Campionilor Europeni, învingînd cu 4-1 pe Honved Budapesta (după 0-1 în tur). U. Craiova este eliminată din Cupa Cupelor de Dinamo Kiev (2-2 şi 0-3).

... 17 noiembrie: Sportul Studenţesc - SC Bacău 1-0. Gol Terheş, spre final. Abia revenit de la Izmir, afectat de ratarea calificării la Mondiale,

Hagi a intrat la pauză, cînd scorul era 0-0.

... 20 noiembrie: Sportul Studenţesc - Dinamo 2-1. Hagi l-a servit ideal pe Bozeşan, la golul victoriei.

... 24 noiembrie: Corvinul Hunedoara - Sportul Studenţesc 4-3. Hagi a înscris două goluri şi l-a "elaborat" pe cel de-al treilea. "Era minutul 16 cînd Hagi, după o frumoasă combinaţie cu Mircea Sandu, a pătruns în careul advers şi a înscris imparabil. (...) La puţin timp după pauză, la scorul de 1-1, asistăm la un adevărat recital al lui Hagi. În minutul 51, acesta pătrunde pe stînga, centrează, mingea este respinsă de hunedoreni, dar exact la Bozeşan, care o trimite sub bară. Nouă minute mai tîrziu, Hagi face o cursă splendidă, începută la centrul terenului şi încheiată, după cîteva driblinguri de efect, cu un şut plasat, pe lîngă portarul Ioniţă". (Constantin Firănescu - "Sportul", 25 noiembrie 1985). La 1-3, Corvinul a revenit, marcînd trei goluri în 22 de minute (două din penalty). Spre final, Hagi a avut calificarea de două ori în bocanc: "În minutul 88, dintr-o lovitură liberă, Hagi trimite mingea în bară, aceasta revine la Cazan, care, cu capul, o împinge spre poartă, dar Petcu o opreşte cu mîna. Penalty clar, pe care îl execută Hagi, însă Ioniţă apără magistral".

... 1 decembrie: Sportul Studenţesc - FC Argeş 0-0. Joc slab şi pentru Hagi, şi pentru echipa sa.

... 4 decembrie: în Cupa României, Oţelul Galaţi - Sportul Studenţesc 4-1, după prelungiri! Un meci de pomină, în care Hagi, uşor accidentat, nu a jucat.

... 8 decembrie: FC Olt - Sportul Studenţesc 2-2, în ultima etapă a turului. Un nou duel Hagi - Balaci. La jumătatea primei reprize, oaspeţii conduceau cu 2-0. Hagi a pasat decisiv la golurile lui Mircea Sandu (min. 15) şi Munteanu II (min. 22).

La jumătatea campionatului, clasamentul, în zona sa superioară, arăta astfel:

1. Steaua	17	14	3	0	34-6	31
2. Sportul Studenţesc	17	9	6	2	36-16	24
3. Dinamo	17	9	4	4	26-13	22
4. Univ. Craiova	17	9	3	5	19-15	21

Aşadar, studenţii din Regie aveau cel mai prolific atac. De altfel, doi dintre ei se aflau şi în topul "tunarilor", care "ierna" în următoarea situaţie: Petcu (Corvinul) - 13 goluri; Piţurcă - 11; Hagi - 10; Coraş, Bîcu, Giuchici - cîte 9.

Dar ce s-a întîmplat cu Steaua, cum a devenit ea, peste noapte, invincibilă? La prima vedere, cheia părea să fie noul cuplu de antrenori: Emerich Jenei-Anghel Iordănescu. Dar, şi mai important, acolo, în

Ghencea, se petrecuse o formidabilă mişcare de culise: din toamna anului 1984 se implicase, direct şi discreţionar, Valentin Ceauşescu, fiul cel mare al preşedintelui ţării!

Pe 10 decembrie, înainte de vacanţă, Mircea Lucescu a trecut în revistă 70 de jucători, într-un cuplaj organizat pe stadionul Dinamo. S-au înfruntat mai întîi naţionala de tineret cu cea de juniori (scor 3-1), apoi prima reprezentativă cu naţionala olimpică (3-2). La juniori, două nume despre care se va mai auzi: Gică Popescu şi Dan Petrescu. În partida-vedetă, Hagi a făcut cuplu cu Balaci, la mijlocul terenului. Şi s-au înţeles foarte bine - au driblat, au combinat, au învăluit. Ba chiar au "construit" împreună un gol: "Hagi îl deschide pe Balaci, şut respins de apărătorii lotului olimpic, dar pînă la Hagi, pe dreapta, care şutează cu efect în transversală, de unde mingea ricoşează în plasă". ("Sportul", 11 decembrie 1985). Nu Lucescu îl sfătuia pe Hagi, în '83, să nu plece la Craiova, pentru că Balaci, cu personalitatea sa, o să-l sufoce?

Primul în ţară, al 18-lea în lume

În sfîrşit, ancheta ziarului "Sportul": cel mai bun fotbalist român al anului 1985 - Gheorghe Hagi! Ordinea primilor zece: 1. Hagi; 2. Ştefănescu; 3. Bölöni; 4. Lung; 5. Klein; 6. Tudorel Stoica; 7. Cămătaru; 8. Belodedici; 9. Moraru; 10. Rednic. Spectaculoasă şi intrarea lui Belodedici în *Top ten*. Poate că nu strica să-l fi promovat şi Lucescu, în meciul cu Irlanda de Nord...

Şi încă o veste: în ancheta realizată de prestigioasa revistă britanică "World Soccer", Hagi a "venit" pe locul 18 în lume, performanţă nemaiatinsă, de-a lungul timpului, de vreun fotbalist român! Atunci, în '85, Hagi s-a situat înaintea unor celebrităţi precum Zico, Boniek sau Ian Rush!

El, copilul firav din Săcele... El, băiatul cu sacaua... El, jucătorul cu capacitate aerobă scăzută... El...

Capitolul 15

Bibeloul lui Nicuşor

Pentru Hagi, ca şi pentru colegii săi de la Sportul Studenţesc, anul 1986 a început cu un cantonament pe Valea Prahovei, la Pîrîu Rece. Două săptămîni de lupte cu gerul, cu munţii, cu zăpada pînă la brîu. A apărut şi mingea, s-a pus şi de vreo două amicale (3-1, la Rupea, cu Cimentul Hoghiz, 2-0 cu Muscelul Cîmpulung), apoi ţuşti în Italia, pe filiera Zacchini! 2-2 cu Pistoiese (ambele goluri Hagi), 3-3 cu Lucchese, 2-2 cu Udinese, 4-2 cu Centese, 6-1 cu Forli (două goluri Hagi) - majoritatea, adversari de mîna a doua. Alb-negrii (cu o singură noutate în lot: Tom Cristea, venit de la Braşov) au trecut apoi graniţa în Iugoslavia, unde au cîştigat turneul de la Koper (2-0 cu FC Koper şi tot 2-0 cu Dinamo Vinkovici). În fine, înainte de a reveni în ţară, 0-1 cu Rijeka.

Pe 22 februarie, Hagi a revenit acasă, pe malul mării, pentru un amical devenit tradiţional: FC Constanţa - Sportul Studenţesc 2-2. În ziua următoare, 4-0 cu Delta Tulcea, în oraşul de la gurile Dunării, apoi fuga la Bucureşti, pentru turneul echipei naţionale în Egipt. Tricolorii (fără stelişti, care pregăteau meciurile cu Kuusysi Lahti, din Cupa Campionilor) au jucat două amicale cu "faraonii", la Alexandria. Pe 28 februarie: 2-2, golurile noastre fiind marcate de Coraş şi Iorgulescu (din penalty). Două zile mai tîrziu: Egipt - România 0-1 (gol Gabor). Din minutul 41, elevii lui Lucescu au jucat în 10 oameni, Hagi fiind eliminat pentru că a oprit mingea cu mîna, la centrul terenului! A fost primul cartonaş roşu primit de Gică Hagi după trei ani şi jumătate de evoluţii în Divizia A şi în echipa naţională.

Primăvara '86 a fost mai puţin tumultuoasă decît precedentele. Echipa naţională nu avea nici un obiectiv imediat, iar Sportul Studenţesc părăsise şi Cupa UEFA, şi Cupa României. Singura miză era campionatul. Acolo şi-a mobilizat Gică toată energia.

... 8 martie: FC Bihor - Sportul Studenţesc 1-2. "Hagi a fost sîmbătă excelent, conducîndu-şi echipa cu brio, prin curse individuale, cavalcade de driblinguri irezistibile şi prin pasele de gol date lui Mircea Sandu şi lui

Bozeşan". (Constantin Alexe - "Sportul", 10 martie 1986).

... 11 martie: Sportul Studenţesc - FCM Braşov 5-1. Aproape toată cronica, semnată Ioan Chirilă, i-a fost închinată lui Hagi. "La numai trei zile după recitalul de la Oradea, Hagi şi-a reconfirmat clasa, într-o partidă spectaculoasă, dominată de accelerările internaţionalului. El a înscris un gol cum rar se poate vedea pe terenurile noastre şi a fost la originea tuturor celorlalte patru, cu contribuţii decisive. (...) Seria golurilor a început în minutul 20, cînd, la o centrare-trasor a lui Hagi, Coraş a deviat frumos, cu capul. În minutul 25, după un sprint Coraş, Hagi «desenează» aceeaşi centrare, permiţîndu-i lui Mircea Sandu să repete devierea, cu acelaşi efect: 2-0. În minutul 42, după o suită de driblinguri «în slalom», Hagi e faultat în afara careului. Execută Munteanu II, mingea loveşte transversala şi Ţicleanu reia puternic în plasă. Minutul 71 aduce superbul gol pe care l-am amintit: Iorgulescu centrează precis, văzîndu-l pe Hagi în zona extremei stînga, preluare pe piept şi voleu fulgerător, cu piciorul drept, în colţul lung: 4-0. Apoi, Coraş este faultat în careu şi Hagi ratează penaltyul, uluit parcă de faza fixă, după ce fusese într-o permanentă mişcare timp de 75 de minute. În minutul 83, din nou Hagi execută un corner neaşteptat, la firul ierbii, spre Terheş, care înscrie lejer".

... 19 martie: la Helsinki, Kuusysi Lahti - Steaua 0-1 (după 0-0 în tur) şi campioana României s-a calificat în semifinalele Cupei Campionilor Europeni! Pentru Hagi, aflat la Bucureşti, în faţa televizorului, încep regretele...

... 22 martie: Sportul Studenţesc - U. Craiova 1-1. Hagi, destul de şters.

... 26 martie: într-un meci amical, pe "Hampden Park" din Glasgow, Scoţia - România 3-0. Mircea Lucescu: "M-a surprins lipsa de pregătire a unora dintre jucătorii noştri. În această situaţie este şi Hagi, care traversează o criză de formă reală".

... 2 aprilie: Sportul Studenţesc - "U" Cluj 6-1. Hagi s-a răzbunat, marcînd trei goluri: două din penalty şi unul printr-un "trasor" de la 20 de metri. Cîteva ore mai tîrziu, din nou la televizor: Anderlecht Bruxelles - Steaua 1-0 în prima manşă a semifinalei CCE.

... 6 aprilie: Sportul Studenţesc - Chimia Rîmnicu Vîlcea 3-0. Hagi a marcat de două ori. El a deschis scorul dintr-o lovitură liberă de la 30 de metri, mingea vîjîind pe la urechile portarului Pavel, şi tot el l-a închis, din penalty. Constatare în "Sportul": "Mircea Sandu a fost mereu în contratimp, iar Hagi şi Coraş îşi adresau reciproc reproşuri la multele nereuşite".

... 13 aprilie: "Poli" Timişoara - Sportul Studenţesc 0-1. "Studenţii au avut din nou în Hagi un motor pe tot terenul. El a jucat în toate compartimentele, cu o dăruire pe care am dori-o mereu prezentă în jocul

său de atîtea ori strălucitor. Hagi a fost, de altfel, la originea golului, după un dribling derutant pe partea dreaptă, încheiat cu o centrare de mare fineţe spre Mircea Sandu, care a înscris spectaculos cu capul (min. 66). De asemenea, Hagi a fost şi autorul unei bare în minutul 71". (Ioan Chirilă - "Sportul", 14 aprilie 1986).

... 16 aprilie: Steaua - Anderlecht Bruxelles 3-0 şi campioana României e în finala Cupei Campionilor Europeni! Regretele lui Hagi sporesc...

... 19 aprilie: ASA Tîrgu Mureş - Sportul Studenţesc 1-4. La pauză era 0-0! Hagi a marcat de două ori, din acţiune (min. 70 şi 88).

... 23 aprilie: deşi fără stelişti, România a învins Uniunea Sovietică, la Timişoara, într-un meci amical, cu 2-1. "Hagi şi-a etalat, mai ales în prima repriză, clasa europeană, el fiind secundat de Mateuţ. (...) În minutul 13, superb gol al lui Hagi: dintr-o lovitură liberă de la 25 de metri, el a trimis înşelător, pe colţul scurt al porţii lui Dasaev". (Mircea M. Ionescu - "Sportul", 24 aprilie 1986). În echipa sovietică, nume mari: Blohin, Protasov, Dasaev, Kuzneţov. Peste toţi a fost, însă, machedonul Hagi.

... 27 aprilie: Sportul Studenţesc - Steaua 1-2. Deşi echipa sa a pierdut, golgeterul studenţilor a fost cel mai bun de pe teren. A vrut să le arate tuturor cine este Hagi şi a reuşit. Îndrăgostit de Regie de cînd acolo a poposit "ucenicul vrăjitor", Ioan Chirilă a consemnat: "După pauză, la 0-1, Hagi se lansează într-un slalom «imposibil», trecînd şi de Bölöni, şi de Bumbescu, în plin careu, Mircea Sandu are golul în picior, dar şutează peste bară, de la numai cîţiva metri. (...) Alb-negrii, mereu animaţi de Hagi, luptă pentru egalare, care se produce în minutul 61. Autorul golului: Cristea, la o pasă a aceluiaşi Hagi, dezlănţuit în pofida jocului dur al lui Bărbulescu (arbitrul Porumboiu fiind mult prea larg de dragul cursivităţii). (...) Speriatu apără un penalty executat de Bölöni. (...) Hagi execută impecabil o lovitură liberă, la vinclu, dar Duckadam apără extraordinar. (...) Cînd jocul se îndrepta spre o remiză, un contraatac purtat pe partea lui Lăcătuş (min. 85) se soldează cu o pasă «înăuntru», spre Bölöni, şi şutul acestuia, foarte puternic, aduce golul victoriei. (...) Clasa deosebită a lui Hagi nu a putut contracara plusul colectiv al finaliştilor Cupei Campionilor". Sînt rînduri lăsate mărturie de nea Vanea.

... 7 mai: Steaua a triumfat în Cupa Campionilor Europeni! În finala cu FC Barcelona, conservînd scorul de 0-0 timp de 120 de minute şi cîştigînd seria penaltyurilor de departajare cu 2-0, campioana României a stabilit o premieră pentru Europa de Est. Eroul finalei de la Sevilla: portarul Helmuth Duckadam, care a apărat 4 penaltyuri consecutive, executate de Alexanco, Pedrazza, Pichi Alonso şi Marcos! O echipă pentru istorie: *DUCKADAM - IOVAN, BUMBESCU, BELODEDICI, BĂRBULESCU - BĂLAN (72 IORDĂNESCU), BALINT, BÖLÖNI, MAJEARU - LĂCĂTUŞ,*

PIŢURCĂ (112 RADU II). Antrenori: EMERICH JENEI şi ANGHEL IORDĂNESCU. Pentru Steaua, la penaltyuri au ratat Majearu şi Bölöni, după care au marcat Lăcătuş şi Balint. Formidabil - regina Europei a fost decisă de golurile lui Lăcătuş şi Balint, foştii colegi ai lui Hagi la Luceafărul! Şi de intervenţiile lui Belodedici, alt "luceafăr" care a migrat spre Steaua... Iar "luceafărul luceferilor", Gică Hagi, ce făcea în acea seară fabuloasă? Se uita la televizor, într-un cămin din Grozăveşti! Dacă mai avea vreo îndoială că trebuie să plece de la Sportul Studenţesc, seara de 7 mai 1986 i-a spulberat-o definitiv.

... 10 mai: Gloria Buzău - Sportul Studenţesc 2-2. Pentru gazde a înscris de două ori Dudu Georgescu, fosta *Gheată de Aur* a Europei. Pentru oaspeţi... "În minutul 56, Hagi porneşte în slalom pe stînga, şutează, Lazăr respinge şi Coraş înscrie din apropiere. (...) În minutul 51, Hagi pătrunde în careu în dribling, este faultat de Comănescu şi tot el transformă penaltyul". ("Sportul", 12 mai 1986). Totuşi, cu 7 etape înainte de final, Hagi era devansat în clasamentul "tunarilor" de craioveanul Bîcu (20 de goluri, faţă de 19 ale "sportistului").

... 18 mai: Rapid - Sportul Studenţesc 3-1. Hagi n-a reuşit mai nimic.

... 21 mai: Sportul Studenţesc - Petrolul Ploieşti 3-1. Hagi a fost eliminat în minutul 60, pentru lovirea fundaşului Ştefan. Ce s-a întîmplat, de fapt? După ce timp de o oră îl "tocase" mărunt-mărunt, ploieşteanul l-a atacat violent, cu crampoanele înainte. Nervos, Hagi l-a lovit apoi cu piciorul, uşor, pe Ştefan, iar arbitrul Neşu i-a arătat imediat cartonaşul roşu.

... 25 mai: SC Bacău - Sportul Studenţesc 1-0. Fără Hagi, suspendat.

... 28 mai: Victoria - Sportul Studenţesc 2-2 (restanţă din etapa a 21-a). Hagi a făcut un meci bun, nu şi echipa lui. O fază sugestivă, cea de la golul 2 al studenţilor: "O «şarjă» a lui Hagi se soldează cu un fault la 20 de metri, lovitura este executată tot de el, în transversală, balonul revine în teren şi Bondoc îl reia în plasă". ("Sportul", 29 mai).

... 31 mai: Dinamo - Sportul Studenţesc 0-5! Hagi a deschis scorul în minutul 4 şi l-a ridicat la 3-0 în minutul 31. El fost principalul "vinovat" pentru umilinţa suferită de Dinamo, echipa pregătită de Mircea Lucescu, antrenorul lui Gică la naţională! De altfel, Lucescu tocmai îl convocase pentru amicalul cu Norvegia, însă Hagi, accidentat şi înlocuit în minutul 74 al meciului cu Dinamo, n-a evoluat contra scandinavilor.

... 8 iunie: Sportul Studenţesc - Corvinul 5-1. Două goluri Hagi, trei Mircea Sandu. "Spiriduşul" din Regie i-a egalat pe Bîcu şi pe Piţurcă în ierarhia "tunarilor" - cîte 23 de goluri fiecare. Şi mai erau două etape.

... 15 iunie: FC Argeş - Sportul Studenţesc 3-3. Două goluri Hagi: "În minutul 32, Hagi ia o minge de la 40 de metri, accelerează, driblează,

ajunge în careu, pe stînga, şi cu un şut sec îl învinge pe portarul Cristian. Peste trei minute, o nouă fază Hagi, pornită tot de la 40 de metri, sprint, şut sec şi... 2-3". ("Sportul", 16 iunie 1986).

Hagi-Piţurcă 31-29

Pe 18 iunie s-a disputat ultima etapă. În Regie, un rezultat ilar: Sportul Studenţesc - FC Olt 7-5. A fost un meci de pomină, ca şi cel din Bănie, U. Craiova - Steaua 5-4. Înaintea ultimelor 90 de minute, în duelul Hagi - Piţurcă pentru titlul de golgeter, stelistul conducea cu 26-25. Să reconstituim cele două partide în paralel (ele s-au jucat la aceeaşi oră, fiind transmise la radio). Deci, mare comedie din Regie pînă-n Bănie!

Actul I.

Min. 3: gol Mircea Sandu, 1-0 în Regie.
Min. 14: Eftimie (din penalty), 1-1 în Regie.
Min. 15: Bîcu, 1-0 în Bănie.
Min. 16: Hagi, 2-1 în Regie (în duelul Hagi - Piţurcă, 26-26).
Min. 20: Piţurcă, 1-1 în Bănie (Hagi - Piţurcă 26-27).
Min. 23: Cîrţu, 2-1 în Bănie.
Min. 27: Oct. Popescu, 3-1 în Bănie.
Min. 28: Hagi, 3-1 în Regie (Hagi - Piţurcă 27-27).
Min. 32: Georgescu, 3-2 în Regie.
Min. 41: Piţurcă (din penalty), 3-2 în Bănie (Hagi - Piţurcă 27-28).

Pauză. Urmează actul II.

Min. 46: Hagi, 4-2 în Regie (Hagi - Piţurcă 28-28).
Min. 52: Hagi (din penalty), 5-2 în Regie (Hagi - Piţurcă 29-28).
Min. 58: Bîcu (din penalty), 4-2 în Bănie.
Min. 62: M. Popescu (din penalty), 5-3 în Regie.
Min. 65: Despa, 5-4 în Regie.
Min. 66: Badea, 5-2 în Bănie.
Min. 70: Hagi, 6-4 în Regie (Hagi - Piţurcă 30-28).
Min. 75: Despa, 6-5 în Regie.
Min. 79: Piţurcă (din penalty), 5-3 în Bănie (Hagi - Piţurcă 30-29).
Min. 89: Hagi, 7-5 în Regie (Hagi - Piţurcă 31-29).
Min. 90: Radu II, 5-4 în Bănie.

Cade cortina. Sportul a cîştigat. Craiova a cîştigat. Hagi a cîştigat. Piţurcă a pierdut.

Aşadar, înscriind 6 goluri în ultima etapă, Hagi a ieşit din nou golgeterul României, cu un total de 31 de goluri. La pauză, însă, el a fost însă la un pas să nu mai intre pe teren! Ce s-a întîmplat? După primele 45 de minute, aflînd că Piţurcă marcase de două ori la Craiova (menţinîndu-

şi astfel avansul de un gol dinaintea etapei), Hagi s-a dus glonţ la vestiar, şi-a luat prosopul şi a intrat sub duş. Colegii săi au început să se alarmeze: *"Ce-i cu Gică? De ce face duş acum? Chemaţi-l încoace, ce, a înnebunit?"*. Dar Gică - nu şi nu! Că nu are rost să mai joace, că nu-i trebuie titlul de golgeter, că *ăla*, la Craiova, dă goluri cîte vrea... Cîţiva băieţi, în frunte cu Coraş şi cu Terheş, trăgeau de el: "Hai, Gică, nu fii supărat, că dai şi tu după pauză!". La fel, şi *nea Titi* Ardeleanu, antrenorul. Într-un tîrziu, Hagi s-a lăsat convins să joace şi repriza a doua. În care avea să înscrie de patru ori...

Clasament final în Divizia A, ediţia 1985-'86:

1. Steaua	34	26	5	3	79-25	57
2. Sportul Studenţesc	34	19	10	5	87-41	48
3. Univ. Craiova	34	20	6	8	65-36	46
4. Dinamo	34	20	6	8	49-27	46

Ochelarii fumurii şi pachetul de Kent

Lui Nicu Ceauşescu îi plăcea tot mai mult de Hagi. Îl considera proprietatea lui, pentru că el îl adusese în Regie. În vitrina fiului cel mic al şefului statului, Gică era bibeloul cel mai de preţ. Pentru el, pentru driblingurile şi pentru şuturile lui venea Nicu la unele meciuri de acasă ale Sportului Studenţesc (în deplasare nu mergea niciodată). De regulă îl aducea Mac Popescu - "Haideţi, tovarăşu' Nicu, să-l vedeţi pe dracu' ăla de Hagi cum îi întoarce pe toţi!". Şi tot Mac Popescu îl căuta apoi pe Gică, să-i atragă atenţia: "Ai grijă ce faci, că vine şi Nicuşor!".

Nicu îşi ocupa locul în tribuna din Regie doar la meciurile "în familie": cu Steaua, cu Dinamo, cu Victoria, să le poată face apoi în ciudă fratelui său, Valentin, unchiului Ilie sau vreunui alt general: "Ha-ha, te-am bătut!". Se aşeza pe scaun, între Mac Popescu şi Eugen Banciu, îşi scotea ochelarii fumurii şi îi aşeza pe masă, arunca lîngă ei pachetul de Kent - de care nu se despărţea niciodată - şi începea să-l descoasă pe Mac Popescu: "Mace, cît îi prima?". "Păi, pentru meciu' ăsta am făcut-o 2.000 de lei", răspundea preşedintele. "Dublează-o, numai să-i batem pe papagalii ăştia!", ordona Nicu, slobozind rotocoale de fum.

Blonda din ultimul rînd

În vara anului 1986, Gică Hagi avea deja la activ doi ani de facultate (începuse în '84, după 9 luni de serviciu militar "la fără frecvenţă"). Şi el, şi prietenul său Terheş erau studenţi la Academia de Studii Economice (ASE). Doar facultăţile difereau: Gică era la "Comerţ", iar Sandu la

"Turism". La cămin, Terheş i-a explicat lui Hagi că unele lucruri le reţii mult mai uşor dacă, în timp ce le citeşti, le şi aşterni pe hîrtie. De atunci, Gică n-a mai învăţat tolănit în pat, cu cursurile în braţe, ci stînd la masă, cu pixul în mînă. Asta era valabil pentru unele examene mai grele, în rest profesorii erau înţelegători cu fotbaliştii. E drept că şi jucătorii le mai aduceau cîte-o atenţie, iar clubul includea cîte-un profesor, doi în delegaţie la fiecare turneu peste hotare. Mai ales în Italia, unde se mergea cu autocarul, traversînd Iugoslavia.

În zilele cînd trecea Hagi pe la facultate, cursurile deveneau şuete. Studenţii ascultau ore în şir poveştile celebrului lor coleg, pe care nu-l slăbeau cu întrebările. De la acele şuete nu lipseau profesorii, uneori nici decanul facultăţii.

Dacă Gică îşi făcea uneori drumuri mai dese pe la ASE, treaba asta avea o cauză obiectivă: în seria lui erau cîteva fete tare drăguţe! Lui Gică îi plăcea mult o blondă. O mai invita la o cină, la un chef în cămin, îi făcea cadouri... Dar fata avea un "defect": nu era machedoancă! De aceea Gică nu-şi făcea planuri de însurătoare. Nu voia să treacă peste cuvîntul părinţilor săi, care-şi doreau o noră din micuţa lor comunitate. Tradiţia, la aromâni, are putere de lege.

Gică încerca, pe cît putea şi el, să-şi ajute rudele sau prietenii. Îşi ajuta machedonii lui. Odată, un verişor din Constanţa l-a trezit la ora 3 noaptea, disperat. Îi luaseră miliţienii permisul de conducere. Gică a sărit din pat, şi-a tras un pantalon şi a plecat să rezolve treaba. Altădată i-a făcut rost unui prieten de o Dacie nou-nouţă, din fabrică, fără să fie nevoit omul să aştepte ani de zile. Ca vedetă a echipei naţionale şi a Sportului Studenţesc, Hagi avea, oricum, mai multe posibilităţi decît un muritor de rînd.

Minunatele condiţii: 200 de dolari pe lună

În iulie '86, alb-negrii au plecat din nou în cantonament, la Pîrîu Rece. A urmat un turneu organizat chiar de clubul din Regie, care împlinea 70 de ani de la înfiinţare. Locul 1, după 3-2 cu Rapid (două goluri Hagi, unul Terheş - din pasa lui Hagi) şi 2-2 cu Velez Mostar. Dar atunci, pe 25 iulie 1986, în jocul cu iugoslavii, s-au întîmplat unele lucruri care merită povestite.

Lovitura de începere a fost dată, simbolic, de Mircea Sandu. După un minut, acesta a părăsit terenul, lăsîndu-i locul lui Ţicleanu. Era despărţirea sa de Sportul Studenţesc, după o idilă care a durat 15 ani. La 34 de ani, Naşu' găsea că-i mai uşor să tragi pentru Gloria Buzău...

Apoi, canicula care topea pămîntul i-a topit şi răbdarea lui Hagi. Trecuse aproape o oră de joc, scorul era 1-1 şi 7.000 de oameni, în tribună, scandau "Ve-lez! Mos-tar!". Era galeria Rapidului, pe care Gică făcuse imprudenţa să o înfrunte cu o zi în urmă. Hagi era un butoi cu pulbere, mai trebuia doar o scînteie pentru ca totul să sară în aer. Şi scînteia a venit în minutul 57, cînd iugoslavul Jurici l-a şfichiuit provocator. A urmat un schimb de pumni şi arbitrul clujean Mircea Salomir le-a arătat amîndurora drumul spre vestiare.

După meci, uşa vestiarului s-a deschis brusc şi în prag a apărut Mac Popescu. S-a dus direct la Hagi: "Mă, ţie nu ţi-e ruşine să faci una ca asta? Noi facem pe dracu'-n patru să vă creăm condiţii şi tu îţi baţi joc de noi?! Ei, lasă, că schimbăm placa! Aşa nu se mai poate!". Şi săpuneala a durat vreo zece minute, timp în care ceilalţi jucători tăceau. Ştiau că nu e bine să se pună cu Mac Popescu.

Era o practică obişnuită a activiştilor acelor vremuri, aceea de a aduce ca argument "minunatele condiţii pe care vi le asigură partidul şi statul nostru". Dar era, oare, Gică Hagi un jucător favorizat? Păi, s-o luăm băbeşte: el cîştiga, la Sportul Studenţesc, în jur de 10.000 de lei lunar, ceea ce "la negru" (singura piaţă unde se găsea valută) însemna în jur de 200 de dolari. Cel mai bun jucător român al anului 1985, golgeterul României în ultimii doi ani, văzut de "World Soccer" pe locul 18 în lume, primea 200 de dolari pe lună! Asta în vreme ce un fotbalist de top din Italia, Spania, Anglia sau Germania Federală cîştiga de cel puţin 100 de ori mai mult.

Situaţia îmi aduce aminte de un banc cu "tătucul" Stalin. La un congres al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, Stalin la prezidiu, Lavrenti Beria (şeful NKVD) în stînga sa, sala ticsită de fruntaşi bolşevici. Stalin scoate o hîrtie şi începe să citească: "Dragi tovarăşi, în intervalul care a trecut de la precedentul congres...". Cineva strănută în sală: "Hap-ciu!". Stalin, grav: "Cine-a strănutat?". Tăcere. "Vă mai întreb o dată: cine-a strănutat?". Nimic. "Beria, împuşcă-i pe cei din primul rînd!". Beria scoate mitraliera, îi împuşcă pe cei din primul rînd. Stalin, mulţumit, o ia de la început: "Dragi tovarăşi, în intervalul care a trecut de la precedentul congres, Uniunea Sovietică...". Din nou, cineva strănută în sală. Stalin: "Cine-a strănutat?". Linişte. "Vă mai întreb o dată: cine-a strănutat?". Aceeaşi linişte. "Beria, împuşcă-i pe cei din rîndul doi!". Beria pune iar mîna pe mitralieră şi lichidează rîndul doi. Scena se repetă de mai multe ori, pînă ce în sală mai rămîn în viaţă doar cei din ultimul rînd. Stalin, imperturbabil, îşi reia discursul: "Dragi tovarăşi, în intervalul care-a trecut de la precedentul congres, Uniunea Sovietică a dat o puternică lovitură...". Din sală, "hap-ciu!". Stalin, ameninţător: "Cine-a strănutat?". Tăcere. "Vă mai întreb o dată: cine-a strănutat?". Atunci, un individ speriat s-a ridicat de pe scaun,

tremurînd ca varga: "Eu, tovarăşe secretar general, recunosc: eu am strănutat!". "Da? Beria, ia-l, dragă, pe cetăţeanul acela şi du-l la spital, dă-i medicamente, fă ceva, poate că e răcit!".

Blestemul Cupei UEFA

După turneul din Regie, Sportul Studenţesc a jucat un meci în R.F. Germania, la Alsfeld-Eifa (3-1 cu FC Kassel, din liga a II-a, toate golurile marcate de Hagi), şi două în Belgia, la Liege (1-2 cu Standard Liege, gol Hagi, şi 4-1 cu Olympique Charleroi, două goluri Hagi şi două Terheş). Aşadar, Hagi a înscris 6 din cele 8 goluri ale echipei sale!

Din Belgia, repede acasă, că începe campionatul, şi nici naţionala nu mai are răbdare!

... 17 august: Sportul Studenţesc - "U" Cluj 3-0, goluri Terheş, Hagi şi Coraş. Noutate în poarta alb-negrilor: Cristian, venit de la FC Argeş, la schimb cu Speriatu.

... 20 august: Hagi a revenit pe stadionul "Ullevaal" din Oslo, acolo unde îşi făcuse debutul în naţională cu 3 ani în urmă. Şi a revenit cu gol, ridicînd scorul, în minutul 35, la 2-0 în favoarea României. Amicalul cu Norvegia avea să se încheie cu scorul de 2-2. Radu Urziceanu, în "Sportul": "În minutul 89, Hagi a făcut o cursă în genul celei a lui Maradona în meciul cu Anglia, de la Mundialul mexican. Păcat că a ratat". Pentru prima dată, pe banca tehnică, alături de Mircea Lucescu, a apărut şi antrenorul Stelei, Emerich Jenei.

... 24 august: Chimia Rîmnicu Vîlcea - Sportul Studenţesc 2-1. Timp de 90 de minute, Hagi a avut un jandarm nemilos: Teleşpan. În aceeaşi etapă, un rezultat de maidan: Dinamo - Gloria Buzău 10-2. Plecat din Bănie, Cămătaru (3 goluri) îşi începea cursa spre Gheata de Aur.

... 31 august: Sportul Studenţesc - Victoria 1-1. Bozeşan a egalat tîrziu, în minutul 86, la un corner executat de Hagi. Apoi, *Maradonel* a plecat cu echipa naţională la Bistriţa, pentru o săptămînă de pregătiri (inclusiv un amical: 3-1 cu Gloria) înaintea meciului cu Austria. Şi încă un amical la revenirea în Bucureşti: 3-2 cu FC Argeş (Hagi a dat un gol cu capul).

... 10 septembrie: România - Austria 4-0, în primul meci din preliminariile Euro '88! 1-0 Iovan, 2-0 Lăcătuş, 3-0 Iovan, 4-0 Hagi (în minutul 90). Golul lui Hagi a fost un cadou din partea lui Lăcătuş, care i-a pasat ideal în careu. Pentru Lucescu, a fost ultimul meci la echipa naţională. La 1 octombrie, federaţia a decis noul cuplu de antrenori: Emerich Jenei - Cornel Drăguşin. În locul lui Jenei, la Steaua, a fost promovat secundul acestuia, Anghel Iordănescu.

... 13 septembrie: Petrolul Ploieşti - Sportul Studenţesc 1-1. Hagi a "fabricat" golul oaspeţilor, centrîndu-i ideal lui Tom Cristea, şi tot el a "pus" o minge pe bara transversală.

... 17 septembrie: în primul tur al Cupei UEFA, Sportul Studenţesc - Omonia Nicosia 1-0. Unicul gol a picat în minutul 58: "Hagi a făcut o cursă, în stilul lui, de la centrul terenului, în diagonală, şi de la 18 metri metri, frontal, a şutat năprasnic şi a înscris". ("Sportul", 18 septembrie 1986).

... 21 septembrie: Sportul Studenţesc - Steaua 1-2. Au marcat foştii jucători ai Luceafărului: 0-1 Balint (min. 33, din penalty, la un fault asupra lui Lăcătuş), 0-2 Lăcătuş (min. 75), 1-2 Hagi (min. 82 - "la o pasă a lui Stănici, Hagi preia cu mare fineţe pe piept şi înscrie spectaculos").

... 25 septembrie: FC Argeş - Sportul Studenţesc 1-0. Hagi, obosit, a fost neutralizat de "umbra" lui, Bănuţă. După 6 etape, echipa din Regie ocupa locul 13, cu doar 4 puncte!

... 1 octombrie: Omonia Nicosia - Sportul Studenţesc 1-1 şi alb-negrii au depăşit, în sfîrşit, la a patra încercare, primul tur al Cupei UEFA. Hagi a făcut un meci excelent. I-a pasat decisiv lui Iorgulescu, care a deschis scorul (min. 45), a zguduit bara (min. 60), a "inventat" ocazii pentru Bozeşan, Pană, Burchel şi Mihail Marian, care însă au ratat. "Trei-patru ciprioţi alergau fără folos să-l prindă pe Hagi" (Constantin Alexe în "Sportul" din 3 octombrie 1986). Tot în Cupa UEFA, Universitatea Craiova, cu tînărul Gică Popescu - 19 ani! - în mare formă, a eliminat pe Galatasaray (1-2 la Istanbul, după 2-0 în Bănie). Mare surpriză însă în Cupa Cupelor: Dinamo Bucureşti - 17 Nentori Tirana 1-2 (după 0-1 în tur)! În Cupa Campionilor, Steaua urma să intre direct în turul II.

... 5 octombrie: Sportul Studenţesc - Corvinul Hunedoara 4-0. Un gol Hagi (cel mai bun de pe teren), unul Ţicleanu, două Coraş.

... 8 octombrie: la Tel Aviv, în primul amical susţinut de tricolori sub comanda lui Emerich Jenei, Israel - România 2-4. Jenei a remaniat naţionala, impunînd 5 titulari de la Steaua (Iovan, Bumbescu, Belodedici, Bölöni, Piţurcă), plus Balint intrat pe parcurs.

... 12 octombrie: Oţelul Galaţi - Sportul Studenţesc 0-1. Gol marcat de Ţicleanu (min. 71), la o lovitură liberă executată de Hagi.

... 16 octombrie: Sportul Studenţesc - Flacăra Moreni 2-1. Hagi (printre puţinii remarcaţi ai partidei) i-a făcut cadou lui Terheş golul deschiderii scorului. Ca şi Victoria Bucureşti, Flacăra Moreni era o nouă invenţie a generalilor de Securitate.

... 23 octombrie. În turul II al Cupei UEFA, catastrofă în Regie: Sportul Studenţesc - La Gantoise (Belgia) 0-3! Şi pe Hagi l-a înghiţit mediocritatea echipei. În acea zi, echipele româneşti au fost în zodia lui 0-3: Anderlecht Bruxelles - Steaua 3-0 în Cupa Campionilor şi Dundee United - U. Craiova 3-0 în Cupa UEFA.

... 30 octombrie: Jiul Petroşani - Sportul Studenţesc 1-0. Titi Ardeleanu a încercat o formulă de atac Iorgulescu-Hagi! În minutul 40, la 0-0, Hagi, din

lovitură liberă, a zguduit bara porţii lui Gîrjoabă.

... 5 noiembrie: în Cupa Cupelor, La Gantoise - Sportul Studenţesc 1-1. Iorgulescu (folosit din nou vîrf de atac) a deschis scorul în minutul 17, la o centrare perfectă a lui Hagi. Nici o echipă din România n-a reuşit să treacă în turul III (în partidele-retur, Steaua - Anderlecht 1-0, U. Craiova - Dundee United 1-0).

... 12 noiembrie: Spania - România 1-0, în preliminariile Campionatului European. Ne-a "executat" Michel, în minutul 58. Hagi - printre cei mai activi tricolori.

... 16 noiembrie: Sportul Studenţesc - Rapid 7-2. În minutul 67, scorul era 2-2! Hagi a construit pentru ceilalţi, iar spre final a marcat şi el, din penalty.

... 19 noiembrie: FCM Braşov - Sportul Studenţesc 3-2. Hagi a înscris un gol, din pasa-cadou a fostului său coleg de la echipa naţională, Costică Ştefănescu.

... 23 noiembrie: Sportul Studenţesc - Gloria Buzău 2-0. În absenţa lui Hagi (suspendat pentru cumul de cartonaşe galbene), responsabili cu golurile au fost Bozeşan şi Terheş.

... 26 noiembrie: U. Craiova - Sportul Studenţesc 1-1 (restanţă din etapa a 10-a). "Ungureanu a cîştigat net duelul său cu Hagi, ţinut mai mereu la respect" ("Sportul", 27 noiembrie 1986).

... 2 decembrie: Dinamo - Sportul Studenţesc 0-1. Deşi nu şi-a prea găsit paşii, Hagi i-a bătut din nou pe Ilie Balaci şi pe Mircea Lucescu.

... 7 decembrie: Sportul Studenţesc - FC Olt 0-1. Hagi, tot mai şters.

... 10 decembrie: în "16"-imile Cupei României, CS Tîrgovişte - Sportul Studenţesc 0-1. A marcat Terheş, chiar din start (min. 3), la un corner executat de Hagi.

... 14 decembrie: SC Bacău - Sportul Studenţesc 1-0. În această ultimă etapă a turului, alb-negrii, în formula *Voicilă - M. Mihail, Cazan, M. Popa, Munteanu II - Iorgulescu, Cristea, Bozeşan, Hagi - Terheş (75 Burchel), Coraş*, nu au tras nici măcar un şut pe spaţiul porţii lui Arvinte! În ziua în care Hagi juca la Bacău cu Arteni şi Penoff, prietenii săi de la Steaua - Balint, Belodedici şi Lăcătuş - disputau Cupa Intercontinentală, la Tokio, cu argentinienii de la River Plate...

Sportul Studenţesc (locul 8, cu 17 puncte - 7 victorii, 3 remize şi 7 înfrîngeri, golaveraj 27-17) a încheiat turul pe brînci. La fel şi Hagi, care marcase doar 5 goluri, în vreme ce Cămătaru "zburase" la 17, iar Piţurcă la 13. Dar gîndul lui Hagi era deja în altă parte...

Ancheta ziarului "Sportul", pentru cei mai buni fotbalişti români în anul 1986: 1. Duckadam; 2. Bölöni; 3. Belodedici; 4. Cămătaru; 5. Hagi. Apoi Bumbescu, Lung, Iovan, Lăcătuş, Klein...

Capitolul 15

Încorporarea

Meciul din 14 decembrie 1986, de la Bacău - locul unde în urmă cu patru ani debutase în Divizia A - avea să fie ultimul jucat de Hagi pentru Sportul Studenţesc. La începutul lui 87, Steaua a ieşit la atac.

La recomandarea lui Costică Toma, clubul militar pusese ochii pe Hagi încă din 1980, pe cînd juca la Luceafărul, iar în 1982 a avut o primă tentativă de a-l "încorpora". A fost acel episod cu generalii Ion Aurel şi Gomoiu, care l-au convins să semneze o hîrtie că e de acord să vină în Ghencea. Au mai fost discuţiile din octombrie '85, despre care Hagi i-a vorbit lui Lucescu la Izmir. În fine, întîmplarea din 21 septembrie 1986. Atunci, la sfîrşitul meciului cîştigat de Steaua, în Regie, cu 2-1, lîngă Hagi s-a insinuat colonelul Nicolae Gavrilă, comandantul clubului Steaua, care i-a zis pe un ton conspirativ: "Nu fii fraier, hai la noi, că-i mai bine!". Gică a fost un pic nedumerit, apoi, dîndu-şi seama despre ce este vorba, a replicat: "Eu nu fac nici o mişcare fără acordul lui tata".

Încet-încet, Steaua, deşi mărşăluia prin campionat, a început să aibă probleme. Duckadam, după accidentul vascular (lumea vorbea că, din invidie, l-ar fi împuşcat Nicu Ceauşescu în mîna cu care apărase 3 penaltyuri la Sevilla!), se afla într-o convalescenţă îndelungată; Jenei, antrenorul, fusese promovat la naţională, Anderlecht îi eliminase pe militari din Cupa Campionilor, iar Bölöni insista să plece la un club din străinătate. Fără achiziţii notabile, echipa din Ghencea era condamnată să coboare ştacheta.

La sfîrşitul lui noiembrie '86, generalul Ilie Ceauşescu, care răspundea de Steaua pe linie de partid, i-a convocat în biroul său pe colonelul Nicolae Gavrilă, comandantul clubului, şi pe Ion Alexandrescu, şeful secţiei de fotbal. Ilie Ceauşescu, care era un tip necioplit, un bădăran, i-a întrebat pe cei doi: "Bă, ce tot vreţi voi, bă, cu Hagi ăsta? Ce mă tot bateţi la cap cu el?". Alexandrescu i-a explicat: "E cel mai bun, tovarăşe general. Trebuie neapărat să-l luăm". "Zău, mă? Păi, atunci să-l luăm!", a zis fratele lui Nicolae Ceauşescu. "Duceţi-vă şi luaţi-l! Să mi-l aduceţi aici, să văd şi eu dacă e ceva de capul lui!". Numai că Valentin Ceauşescu,

adevăratul stăpîn la Steaua, nu era de acord ca Hagi să fie luat din Regie cu scandal. Îl îngrozea gîndul că ar putea intra în conflict cu fratele său, Nicu, "Prinţişorul" familiei. De aceea, într-o altă zi, el le-a spus lui Gavrilă şi lui Alexandrescu: "Gîndiţi-vă la un plan deştept, să nu facem valuri!".

Dar ce plan să născoceşti? Hagi nu putea fi luat în armată, întrucît îşi satisfăcuse serviciul militar în 1983-'84 - nouă luni, la termen redus, pentru că intrase la facultate. Era sergent major. Juca la Sportul Studenţesc, dar trecea pe la sediul clubului Steaua ori de cîte ori îl chemau comandanţii pe linie militară. Sediul Stelei era pe Calea Plevnei, nu departe de căminul 303 din Grozăveşti.

Deci asta, cu luarea la oaste, nu ţinea. Trebuia găsit altceva. Şi-atunci, colonelul Gavrilă - tip inteligent, de specialitate artilerist-rachetist, comandant de regiment la 37 de ani - şi-a adus aminte de replica lui Hagi după meciul din Regie: "Eu nu fac nici o mişcare fără acordul lui tata". Asta era! Gavrilă era de loc din Constanţa. Soţia lui încă locuia acolo, în cartierul Tăbăcăriei - vecin cu Coiciu, unde stăteau părinţii lui Gică. Povesteşte Nicolae Gavrilă: "Am încercat să intru în legătură cu nea Iancu, telefonic, dar n-am reuşit. Atunci am sunat-o pe nevastă-mea, care era directoare adjunctă la o întreprindere din Constanţa. I-am spus: «Ia vezi, nu poţi să dai de nea Iancu Hagi? Spune-i că vreau discutăm în legătură cu Gică». Peste două zile, mă sună nevasta: «L-am găsit pe nea Iancu, vrea să stea de vorbă». Mi-a dat numărul lui. L-am sunat, a fost ferm: «Băiatul meu nu pleacă de la Sportul Studenţesc decît dacă vreau eu!». A rămas să vorbim la Bucureşti, după Sărbători".

A trecut Crăciunul, a trecut şi Anul Nou şi se apropiau pregătirile de iarnă. Sportul Studenţesc suna adunarea pe 7 ianuarie, iar Steaua 3 zile mai tîrziu. Pe 6 ianuarie însă... Dar mai bine să-l lăsăm pe Nicolae Gavrilă să-şi depene amintirile.

"Era aşa, cam pe la orele prînzului, cînd mă sună nevastă-mea: «Vezi că şi Gică, şi nea Iancu vor să stea de vorbă cu tine. Vin cu acceleratul cutare, să-i aştepţi în gară». Mi-a spus ora la care pleca trenul din Constanţa. Seara, pe la ora 19, l-am luat pe Cristian Gaţu - care era secretarul clubului - şi ne-am dus în Gara de Nord, la capătul peronului. Eu îmbrăcat militar, Gaţu civil. Era un viscol!... Gaţu, care-i machedon de-al lui, l-a văzut primul, în mulţime. Era singur, avea o geantă sport. L-am luat: «Măi, Gică...». «Nu merg nicăieri!», ne-a retezat-o el. «Ştii, tovarăşu' Ilie ar vrea să stea de vorbă cu tine...». «Nu merg nicăieri!», a rămas el neclintit. L-am convins totuşi să urce în maşina noastră (veniserăm un Aro). «Pe mine mă lăsaţi la cămin!», a zis el, autoritar. N-a fost chip să-l ducem la sediul clubului Steaua, unde ne aştepta Ilie Ceauşescu. L-am lăsat în faţa căminului 303 şi ne-am întors la club, pe Plevnei. Am dat raportul: «Tovarăşe general, Hagi nici nu vrea să stea de vorbă cu noi».

«Nu eşti în stare de nimic!», s-a răstit Ilie la mine.

A doua zi, tot el, la telefon, pe *firul scurt:* «Faci o cerere oficială către Sportul Studenţesc!». Am făcut: *«Întrucît interesul naţional o cere, vă rugăm să...»,* bla-bla-bla, cum se făcea. M-am dus cu ea la Mac Popescu. Îi adunase pe toţi jucătorii Sportului Studenţesc, cu excepţia lui Hagi. Mac Popescu mi-a ieşit în întîmpinare: «Tovarăşe colonel, aceşti băieţi sîn prezenţi aici ca să vă arate că ei nu sînt de acord cu plecarea lui Hagi». Cînd trec printre jucători, Coraş îmi zice: «Luaţi-l, tovarăşe colonel, să cîştige şi el bani ca lumea, nu cum ne plătesc ăştia pe noi aici!».

În cererea pe care i-am adresat-o lui Mac Popescu, am precizat că în schimbul lui Hagi i-am pus la dispoziţie o listă de 7 jucători, din care să-şi aleagă 4. Văzînd că Mac Popescu nu răspunde, îi dau telefon pe 10 ianuarie. El: «Luaţi-vă gîndul de la Hagi!». La o săptămînă de la demersul nostru, ne-a răspuns şi în scris: «Nu». Între timp a venit şi nea Iancu la Bucureşti. Era de acord ca Gică să vină la Steaua, pentru bani mai mulţi decît la Sportul Studenţesc, dar cu o condiţie: «Să nu mi-l luaţi militar!». «Nu, nea Iancule, dacă dumneata aşa vrei, va rămîne civil, n-o să aibă nici o treabă cu milităria», l-am liniştit eu".

Pînă una-alta, Gică Hagi a plecat în pregătiri cu Sportul Studenţesc, la Pîrîu Rece. Marea noutate o constituia antrenorul: Mircea Rădulescu îi luase locul lui Titi Ardeleanu. De acolo, din creierii munţilor, Bucureştiul păre departe, departe de tot. Dar acolo, în Capitală, se ducea o infernală luptă de culise. Îşi continuă relatarea comandantul din acea vreme al clubului Steaua, Nicolae Gavrilă.

"Pe la jumătatea lui ianuarie, mă cheamă Ilie Ceauşescu: «Fii atent, îl iei pe Alexandrescu şi mîine la 10 vă duceţi la Nicu. Ai înţeles?». «Am înţeles, să trăiţi!». «Ce-ai înţeles? N-ai înţeles nimic. Ascultă aici: e vorba de Hagi! Vezi ce spune ăla, ni-l dă sau nu ni-l dă?».

A doua zi, la 10 punct, eu şi *Sfinxu'* eram în biroul lui Nicu. Stătea răsturnat în scaun. Zîmbeşte şmechereşte: «Colonele, ai venit la furat, la mînă-ntinsă?». Eu, făcîndu-mă mic: «Nu, tovarăşu' prim, noi sîntem oameni serioşi...». «Lasă, bă, şmecheriile - ce beţi?». «Ştiţi, noi nu...». «Hai, bă, că avem ce bea! Avem de toate». A venit o fată şi ne-a adus cîte-un pahar de suc. Deodată, Nicu se încruntă: «Bă, pe Hagi nu vi-l dau!». Nici nu pomenisem numele lui Hagi, dar Nicu ştia pentru ce am venit acolo. S-a întins după telefon şi l-a sunat pe Mac Popescu - «Ia să vedem ce spune şi Mac» -, dar nu l-a găsit, era plecat la facultate. Nicu, lăsînd orice glumă la o parte: «Bă, voi nu vă daţi seama că Sportul Studenţesc e o echipă serioasă? El, Gică, ce zice?». «Dacă-l lăsaţi, el vrea la Steaua. Totuşi, Steaua...». «Gata cu gargara, la revedere!», ne-a retezat-o el. Am plecat. Era într-o zi de joi.

A doua zi, vineri, sună telefonul. Era Mircea Angelescu, preşedintele

FRF. «Treceţi săptămîna viitoare pe la federaţie, e ceva important». Apoi, apăsînd cuvintele: «Tovarăşe Gavrilă, foarte important!».

L-am luat pe Ion Alexandrescu şi ne-am dus la federaţie. A venit şi Mac Popescu, cam bosumflat. Angelescu, către mine şi către Gaţu: «Hmm, e cam greu, să vedem cum o rezolvăm». Eu am jucat tare: «Tovarăşe Angelescu, treaba e foarte simplă: noi îl vrem pe Hagi! Bölöni e la o vîrstă, vrea să plece... Am fost şi la tovarăşu' Nicu». Angelescu a tresărit: «Daaa? Şi ce-a spus tovarăşu' Nicu?». «Dînsul a înţeles situaţia», am supralicitat eu. Mac Popescu s-a cam mirat, el cu Nicu vorbise altceva. În fine, totul a rămas în coadă de peşte. Cînd ieşeam pe uşă, Mircea Angelescu mi-a aruncat: «Aşa sînteţi dumneavoastră, tovarăşe Gavrilă, vreţi să luaţi tot!»".

Discuţiile au continuat în zilele următoare. După trei runde de negocieri, "beligeranţii" au ajuns la o înţelegere. Hagi urma să fie împrumutat Stelei doar pentru meciul cu Dinamo Kiev, din Supercupa Europei. Convenţia avea 5 prevederi:

1. Clubul Sportul Studenţesc este de acord ca jucătorul Gheorghe Hagi să fie detaşat la clubul Steaua, pentru jocul de la Monaco, din data de 15 decembrie 1986 pînă la 25 februarie 1987.

2. Clubul Steaua este de acord ca după întîlnirea de la Monaco jucătorul Gheorghe Hagi să revină la clubul său, Sportul Studenţesc, unde va activa în continuare în campionatul intern.

3. Cele două cluburi sînt de acord ca pe această perioadă Federaţia Română de Fotbal să elibereze o legitimaţie duplicat, valabilă numai pe această perioadă.

4. Clubul Steaua este de acord cu participarea jucătorului la meciul Sportului Studenţesc cu Fiorentina, din 15 februarie, prezenţa sa fiind clauză în contract.

5. La data de 26 februarie 1987, jucătorul se va prezenta la clubul Sportul Studenţesc.

Pe document şi-au pus semnătura patru ştabi: Nicolae Gavrilă (comandantul Stelei), Mac Popescu (boss-ul Sportului Studenţesc), Mircea Angelescu (preşedintele FRF) şi Haralambie Alexa (şeful CNEFS).

Urmare a "păcii de la Bucureşti", Hagi şi-a luat bagajele de la Pîrîu Rece (unde se afla în cantonament cu Sportul Studenţesc) şi s-a mutat cîţiva kilometri mai încolo, tot pe Valea Prahovei, la cabana Forban (unde îşi încărcau bateriile steliştii). A mai prins două zile la Forban, apoi a coborît spre Bucureşti, pentru a pleca în Israel, într-un turneu cu formaţia militară.

Acolo, la Forban, Hagi i-a regăsit pe Balint, pe Lăcătuş, pe Belodedici, pe Stîngaciu. A dat ochii şi cu Piţurcă, jucătorul căruia îi suflase de două ori titlul de golgeter. Iar ca antrenor l-a găsit pe Anghel Iordănescu - "nea

Puiu", cum îi ziceau băieţii -, cel care marca golul victoriei în poarta Angliei, atunci, în toamna lui '80, cînd Gică, pe margine, era un biet copil de mingi... Puiu Iordănescu, fotbalistul care, alături de Liţă Dumitru, în anii '70, l-a făcut pe mezinul familiei Hagi din Constanţa să ţină cu Steaua...

Gabi Balint rememorează prima zi de stelist a lui Hagi: "Eu stăteam în cameră cu Belodedici. Într-o zi a venit nea Puiu şi ne-a zis să ne hotărîm: unul rămîne cu Hagi, pentru că e nou şi trebuie «asimilat», iar celălalt pleacă în altă cameră. Şi eu, şi Belo voiam să rămînem împreună, dar nici la Hagi nu aveam de gînd să renunţăm. Pînă la urmă am găsit soluţia: am mai băgat un pat în cameră!".

În "Sportul" din 27 ianuarie 1987, primele trei pagini i-au fost dedicate lui Nicolae Ceauşescu, care fusese sărbătorit pentru împlinirea a 69 de ani. Ştirile sportive erau înghesuite în pagina a 4-a, ultima. Din fotbalul intern, un singur material, sec: "Buletinul transferărilor. Publicăm o serie de transferări operate la FRF: STEAUA - Gheorghe Hagi (de la Sportul Studenţesc), Adrian Giurcă (Chimia Rîmnicu Vîlcea), Roberto Opanschi (Poiana Cîmpina); DINAMO - Dorin Mateuţ (Corvinul), Dănuţ Lupu (Dunărea Galaţi)...".

Venirea lui Hagi n-a scutit clubul militar de convulsii în săptămînile ce-au urmat, ba dimpotrivă. Comandantul de atunci, Nicolae Gavrilă, face dezvăluiri senzaţionale. "Pe la începutul lunii februarie, m-am dus la federaţie să fac rost de Regulamentul de desfăşurare a Supercupei Europei. Doar Mircea Pascu, vicepreşedintele, ştia de el. El mi l-a tradus din franceză. Atunci am avut o mare surpriză. Articolul 8 prevedea că *pot participa în teren jucători licenţiaţi care au susţinut cel puţin o partidă oficială pentru formaţia respectivă.* Îl întreb pe Pascu: «Ce fac cu Hagi, că el n-a jucat nici un meci la Steaua?». Nu avea soluţie. Găselniţa a fost a lui Alexandrescu, într-o şedinţă de Birou Federal: «Băgăm restanţele din Cupa României înainte de Supercupa Europei!»". S-a hotărît pe loc ca restanţele din "16"-imi, printre care Gloria Bistriţa - Steaua (amînată din decembrie, cînd militarii se aflau la Tokio, pentru Cupa Intercontinentală), să fie programate pe 17 februarie, cu o săptămînă înainte de meciul de la Monte Carlo.

La Follonica

În turneul din Israel, Steaua, fără jucătorii convocaţi la lotul olimpic (Majearu, Bălan, Weissenbacher şi Cireaşă), a învins cu 3-2 formaţia elveţiană Locarno (goluri Piţurcă, Lăcătuş şi Rotariu) şi a remizat, 2-2, cu nemţii de la Borussia Mönchengladbach (goluri Piţurcă şi Balint). Au fost

primele meciuri în care Hagi a purtat tricoul roş-albastru al Stelei.

Abia reveniţi de la Tel Aviv, militarii au plecat în Italia, cu Cristian Gaţu şef de delegaţie. Ei s-au cantonat la Follonica, pe coasta vestică a Peninsulei, la 280 de kilometri nord de Roma. Acolo, la Follonica, îşi încheiase Gaţu cariera de handbalist şi şi-o începuse pe cea de antrenor. Stătuse în "Cizmă" 3 ani (1979-'82) şi păstrase unele relaţii. Gaţu i-a explicat lui Hagi de ce lor, machedonilor, li se mai spune şi "ţînţari". Cu multe decenii în urmă, cînd românii îi întrebau "mă, de unde tot veniţi voi? Mai sînteţi mulţi?", machedonii răspundeau: "Noi sîntem din ţinţi ţări". Nu puteau să spună "cinci ţări". Şi de la "ţinţi ţări" le-a rămas numele de "ţînţari".

În cantonamentul de la Follonica, unde nu existau camere cu trei paturi, Hagi s-a "cuplat" cu Ilie Bărbulescu, jucătorul pe care se bătea Corneliu Stroe să-l aducă la Craiova, împreună cu Hagi, în vara lui '83. Cu o întîrziere de trei ani şi jumătate, cei doi au ajuns, totuşi, colegi, dar în Ghencea, nu în Bănie. Bărbulescu îşi aminteşte: "Cînd se întorcea de la antrenamente, adormea buştean, nici nu mai apuca să coboare la masă. Îi ziceam: «Gică, hai, că rămîi nemîncat!». Greu îl convingeam. Iar noaptea, mamă, ce mai sforăia!... Era rupt de oboseală".

Steliştii aveau planificate trei partide amicale. 0-1 cu AS Roma, 1-0 cu Empoli (gol Iovan), 1-1 cu AC Torino (gol Belodedici). În meciul din urmă, Hagi şi Tudorel Stoica au zguduit barele porţii adverse. Formaţia-tip folosită de Iordănescu: *Stîngaciu - Iovan, Bumbescu, Belodedici, Bărbulescu - Bălan, T. Stoica, Bölöni, Hagi - Lăcătuş, Piţurcă.* Sărise din schemă Balint. Tocmai el, Gabi Balint...

După jocul cu Torino, de pe 19 februarie, Steaua urma să revină la Bucureşti, de unde să zboare pe 22 spre Monte Carlo. Dar peste Bucureşti a venit un viscol ca-n poveştile siberiene! Nicolae Gavrilă: "Mă duc la Ilie Ceauşescu: «Tovarăşe general, n-are rost să-i mai aducem pe băieţi în ţară pentru meciul de Cupă, nu vedeţi ce nenorocire e afară? Dacă nu mai poate pleca avionul? Îi ducem mai bine direct la Monte Carlo». Ilie: «Dar cine-i mai ţine în Italia două zile, cum facem cu banii?». «Vorbesc cu Gaţu la Follonica, se descurcă el». Ilie a fost de acord. Am făcut diligenţe şi ne-a mai plătit UEFA două zile în plus, pentru pregătirea Supercupei. Diurna oficială pe care le-am asigurat-o noi jucătorilor era de 3,5 dolari pe zi, avînd asigurate cazarea şi masa. Dar le mai dădeam şi cîte ceva în plus, «la negru», din «micile noastre rezerve»".

Golul de aur

De la Follonica, steliştii au plecat spre Monte Carlo cu autocarul. Pe drum s-au oprit să mai joace un amical, 2-1 cu Arezzo (goluri Majearu, din

penalty, şi Lăcătuş), iar duminică, 22 februarie, pe la prînz, au ajuns în Principatul Monaco. Pe traseu, ultima noapte au dormit la un hotel din Genova, portul mediteranean din care, în urmă cu 5 secole, Cristofor Columb pornea să descopere America.

Pe Coasta de Azur, vreme primăvăratică. Steliştii au fost cazaţi la un hotel de lux, "Plazza Beach" (doar plătea UEFA!). Au venit din ţară şi soţiile sau prietenele jucătorilor. Hagi îşi trecuse tatăl pe listă, dar nea Iancu nu a mai ajuns, pentru că nu i-a ieşit viza la timp.

Declaraţie a lui Hagi, în oraşul Supercupei: "M-am încadrat destul de repede în jocul echipei Steaua, mă simt capabil să fac faţă acestui meci. Sper să iasă bine".

24 februarie 1987. A început jocul cu Dinamo Kiev. Unul în care, paradoxal, favorită era socotită formaţia lui Lobanovski, cîştigătoarea Cupei Cupelor, şi nu Steaua, care triumfase în Cupa Campionilor. Sovieticii se prezentau cu un formidabil "trident" ofensiv: Zavarov - Blohin - Belanov (ultimul marcase trei goluri Belgiei la *Mundialul* mexican).

Pe gazonul stadionului "Louis II", mingea alerga cu o viteză năucitoare. Şi unii, şi alţii erau vitezişti pur-sînge. Deşi aflat la primul meci oficial în echipa militară, Hagi a arătat de la început că el e *comandorul*. Accelerările sale au creat panică în defensiva adversă. Iar în minutul 44, înainte de a intra la cabine, a pus bomboana pe coliva sovietică. Lovitură liberă de la 25 de metri, perpendicular pe poarta apărată de Cianov. Şut violent Hagi, mingea izbeşte umărul unui fundaş şi ricoşează în colţul opus celui în care plonjase Cianov! 1-0 pentru Steaua, scor care avea să rămînă neschimbat pînă în final! Campioana României devenea şi supercampioana Europei, iar asta în primul rînd datorită inspiraţiei lui Hagi! Acelaşi Hagi care, spre final, i-a lăsat locul bunului său prieten Gabi Balint. Şi care s-a grăbit să declare: "Nu voi uita niciodată acest gol, dar victoria este a echipei. A unei stări de spirit pe care aş numi-o exemplară".

Arbitrul italian Luigi Agnolin a condus formaţiile:

Steaua: *STÎNGACIU - IOVAN, BUMBESCU, BELODEDICI, BĂRBULESCU - BĂLAN, T. STOICA, BÖLÖNI, HAGI (84 BALINT) - LĂCĂTUŞ (89 MAJEARU), PIŢURCĂ.* Antrenor: *ANGHEL IORDĂNESCU.*

Dinamo Kiev: *Cianov - Bal, Baltacea, Kuzneţov, Demianenko - EVTUŞENKO, IAKOVENKO, Raţ, ZAVAROV (78 Morozov) - Belanov (51 Mihailicenko), Blohin.* Antrenor: *Valeri Lobanovski.*

Dintre nesfîrşitele comentarii ce au urmat partidei, spicuim din cel al cotidianului italian "Corriere dello Sport-Stadio": "Steaua, animată de excelenţii Hagi şi Lăcătuş, au cîştigat pe merit Supercupa". Agenţia de presă A.P.A. Viena a pus frişca pe tort: "Golul formaţiei române a fost

marcat de Hagi dintr-o lovitură liberă executată cu mare măiestrie. Mijlocaşul român a găsit o fisură în zidul jucătorilor sovietici şi a înscris cu un şut spectaculos". Era celebrul stîng care făcuse să tremure bara de pe "Wembley"...

Doamna Ema

În "convenţia celor 4" se preciza clar că "la data de 26 februarie 1987, jucătorul se va prezenta la clubul Sportul Studenţesc". Jucătorul, adică Hagi. Pe 26, la ora 19:30, acesta a revenit în ţară, la Otopeni, împreună cu întreaga delegaţie stelistă. Felicitări, zîmbete, pupături. Dar odată ieşit din aeroport ce trebuia să facă? Încotro s-o apuce?

Din partea Sportului Studenţesc nu s-a gîndit nimeni să-l aştepte la aeroport. Să-l ajute la bagaje, să-i zică *bravo, dar acum hai, că avem treabă!* Comandantul Stelei, Nicolae Gavrilă, a speculat momentul. S-a oferit să-l ducă pe Gică la cămin cu maşina sa. Nu conducea el, avea şofer plătit de clubul militar. În timp ce maşina despica întunericul, apropiindu-se de Bucureşti, Gavrilă a spart tăcerea: "Gică, mîine să treci pe la mine, să-mi laşi paşaportul". Hagi a replicat: "Da, tovarăşu' colonel, nici o problemă". Apoi, din nou linişte. Maşina a trecut de Băneasa şi curînd a intrat pe Kiseleff. O voce de femeie a şfichiuit întunericul: "Măi, Gică, tu nu ai vrea să rămîi la Steaua?". Era Ema, soţia colonelului. "A, păi cui nu i-ar plăcea să joace la Steaua?", a zis Hagi. "Păi, atunci de ce nu rămîi?", a mers mai departe doamna Gavrilă. "Aş vrea eu, dar mi-e ruşine de nea Mircea Rădulescu. El mă aşteaptă înapoi, la Sportul". Colonelul stătea şi asculta. Nevastă-sa a punctat din nou: "Păi, oricărui profesor i-ar plăcea ca elevului său să-i fie mai bine". "Da, doamnă, dar dac-ar vrea şi clubul". Maşina a oprit în faţa unui bloc. Acolo locuia colonelul. În timp ce-şi ajuta nevasta să coboare, acesta a băgat capul prin uşa întredeschisă: "Gică, aşa rămîne. Treci mîine pe la mine cu documentele şi cu echipamentul şi mai stăm de vorbă". "Da, tovarăşu' colonel", şi maşina a demarat spre Grozăveşti, unde era căminul 303.

A doua zi, pe 27 februarie - era o zi de vineri -, Hagi s-a dus la Gavrilă împreună cu "vicele" Sportului, Eugen Banciu. Colonelul i-a şoptit la ureche lui Gică: "Văd că-ţi cam place pe la Steaua". Iar cu voce tare, banalităţi, să audă şi Banciu: "Cînd mai mergi pe la Constanţa?... Altfel, toate bune?... Nea Iancu ce mai face?..."

După alte cîteva zile, Hagi şi Gavrilă s-au întîlnit din nou. Colonelul pleca la Constanţa şi Gică i-a dat un pachet pentru nea Iancu. "Eu aş vrea să nu te mai întorci la Sportul Studenţesc", i-a zis, direct, Gavrilă. "Dacă ei sînt de acord, eu rămîn la Steaua", a răspuns, la fel de direct, Hagi.

"Eşti dat dracu', colonele!"

În calendarul Stelei, sezonul de primăvară începea pe 1 martie, cu restanţa de la Bistriţa, în Cupa României. Prima etapă a returului era programată o săptămînă mai tîrziu. Colonelul Gavrilă a ţinut cont de aceste date cînd şi-a planificat o vizită la preşedintele FRF, Mircea Angelescu. "Tovarăşe Angelescu, România e în mare pericol. Sîntem acuzaţi că în loc de Steaua am folosit echipa naţională". "Cum, cine ne acuză?", a sărit ca ars şeful federaţiei. "Uniunea Sovietică", a răspuns, grav, comandantul clubului Steaua. Presa din Ucraina sovietică scrisese, într-adevăr, că românii au trişat şi că UEFA ar trebui să le retragă Supercupa, dar Dinamo Kiev sau federaţia de la Moscova, oficial, nu avuseseră nici o intervenţie în acest sens. "Păi, şi ce facem acum?", a întrebat, îngrijorat, Angelescu. "Ce faci dumneata e treaba dumitale, dar eu îl trec pe Hagi pe foaia de arbitraj la primul meci! Indiferent că e la mine sau la Sportul Studenţesc, eu îl trec pe foaie, să am o acoperire". "Ăsta-i şantaj! Terorism! Nu admit!", a izbucnit Angelescu, simţindu-se prins în capcană. "Nu e şantaj, dar dacă nu fac asta ne exclud ăia din toate competiţiile, din toate forurile, şi atunci ne ia dracu' pe toţi", i-a explicat, calm, colonelul. Ştia că, oricum, îi băgase harponul în gît.

De la Angelescu, Gavrilă a plecat direct la biroul lui Ilie Ceauşescu. Era acolo şi Valentin. Le-a povestit amîndurora despre ce e vorba. Ilie se prăpădea de rîs: "Eşti dat dracu', colonele! Hai, fă o notă, s-o trimit la CC!". Pentru o astfel de manevră, ilegală, dar "în interesul fotbalului românesc", era nevoie de acordul Comitetului Central al PCR. "Cînd m-am dus la Ilie Ceauşescu, mă aşteptam să mă belească. Dar totul s-a întors în favoarea mea", spune fostul comandant al clubului Steaua.

A doua zi, Mircea Angelescu l-a chemat la el pe adjunctul său, Mircea Pascu. "Spune-i lui Zimbru' să-i dea dezlegare lui Hagi la Steaua, pînă la vară!". Zimbru', sau Mu-Mu, cel care-şi etala zodia mugind prin bazarurile turceşti, ajunsese personaj important pe la federaţie. Printre altele, se ocupa de transferuri. În biroul lui Pascu, Zimbru' a zis: "Ce dezlegare să-i dăm lui Hagi fără legitimaţie?! Sportul nu vrea să ne dea legitimaţia lui". Angelescu, care era de faţă, a izbucnit însă furios: "Îi faci legitimaţie nouă lui Hagi şi îl treci la Steaua. Acum!". Zimbru' a coborît un etaj, pînă la biroul său, însoţit de Gavrilă şi de Alexandrescu, cărora le-a dat noua legitimaţie a lui Hagi. Cei doi s-au dus direct la machedon, care abia se întorsese de la Ankara (Turcia - România 1-3, pe 4 martie, într-un meci amical): "Gică, gata, e a ta! Ia-o şi hai la treabă!". Asta se întîmpla pe 6 martie 1987, cu două zile înaintea primei etape din retur!

Pentru Gavrilă era important să facă această manevră după 1 martie, data la care Steaua juca restanţa cu Bistriţa, în Cupa României. "Dacă o făceam mai devreme, îmi puneau la socoteală acel meci şi nu mi-l mai dădeau pe Hagi pentru campionat. Am preferat să mai aştept cîteva zile".

Manevrele cuplului Gavrilă-Alexandrescu n-ar fi fost însă posibile dacă nu-l aveau în spate pe Valentin Ceauşescu. Acesta fusese "argumentul" în faţa căruia cedase Angelescu, prietenul de pahar al lui Nicu Ceauşescu. Dintre cei doi fraţi, cel mare, susţinut şi de performanţele clubului pe care-l păstorea, avea mai multă trecere la cel mai înalt nivel al puterii politice, chiar dacă Nicu, mezinul, continua să fie "băieţelul lu' mămica".

Moş Teacă

Un personaj straniu în "ciorba" de la Steaua era generalul Ilie Ceauşescu. Acest *Moş Teacă* părea un dur, dar era doar un complexat. Suferea mult pentru că nu-l suporta cumnată-sa, Elena, şi din cauza asta pe el nu-l invitau la chermezele lor tovărăşeşti. Cel mai mult îi părea rău că de ziua *tovarăşului* sau a *tovarăşei*, ori la vreo aniversare a PCR, ei plecau să chefuiasă pe Valea Prahovei, iar pe el îl lăsau "de strajă" la Bucureşti. "Îl preferă pe prostu' de Bobu", mormăia Ilie, necăjit.

Îl mai supăra faptul că jucătorii de la Steaua nici nu-l băgau în seamă, în vreme ce pe Valentin îl tratau cu respect. Şi Valentin nu era general, ca el, ba mai mult, nu avea nici o funcţie în organigrama clubului.

Grobianismul lui Ilie Ceauşescu ieşea în evidenţă mai ales în ocazii oficiale. În şedinţe, adunări, plenare. Aşa s-a întîmplat, de exemplu, după revenirea Stelei de la Tokio, unde ratase Cupa Intercontinentală. La şedinţa Comitetului de partid din Armată, Ilie, cocoţat la tribună, i-a înfierat pe Gavrilă şi pe Gaţu, arătîndu-i cu degetul, demascator: "Uitaţi-vă la ei la aceşti trădători de ţară! Poporul a avut încredere în ei, iar ei nu s-au achitat de sarcini. Şi-au bătut joc de clasa muncitoare!".

Capitolul 16

Şeful de trib

La Steaua, Hagi a primit de la început tricoul cu numărul 10. Pînă atunci îl purtase Gabi Balint. "Cînd a venit Gică la noi, i-am spus că-i dau tricoul meu de bunăvoie, ca să nu ajungă el să mi-l ia. «Tu eşti adevăratul număr 10», i-am spus". De atunci, cît a jucat la Steaua, Hagi nu s-a mai despărţit de tricoul cu numărul 10. Număr pe care avea să-l preia şi la echipa naţională în 1988, după retragerea lui Bölöni (pînă atunci, Gică a evoluat cu 11 pe spate).

Antrenamentele erau mult mai dure, mai solicitante la Steaua decît la Sportul Studenţesc. E adevărat, şi pretenţiile erau altele. După primele şedinţe de pregătire, "condimentate" cu alergări pe un traseu de 10 kilometri, "pînă la şoseaua de Predeal şi înapoi", Hagi şi-a întrebat noii colegi: "Aşa se «trage» la voi mereu?". Băieţii au zîmbit cu subînţeles. Lăcătuş a prins momentul să plaseze o glumă: "Nu, Gică, pe astea le-a băgat nea Puiu acum, la mişto. De fapt, noi ne antrenăm la rummy şi la şeptic!". Nou venitul nu s-a supărat, doar îl cunoştea pe Lăcătuş de 7 ani.

La antrenamente, miuţele se jucau de obicei în formula *"Tinerii"* cu *"Bătrînii"*. Gică îşi începea slalomurile, dar cînd îi dribla pe Bumbescu şi pe Iovan era deranj mare! Se aprindea *Colonelu'*, scotea "coasa", iar *Moţăţei* scotea flăcări pe gură. În vreme ce Iordănescu se amuza de patimile fundaşilor săi, cei doi mormăiau: "Machedoane, ţi s-a urît cu binele?" sau "Mache, lasă prostiile, că te arunc în tuşă!". Dar nimeni nu se supăra, pentru că Gică avea grijă să accelereze ca să nu-l prindă *Colonelu'* şi *Moţăţei*.

La început, căpitanul Stelei, Tudorel Stoica, nu l-a prea agreat pe Hagi. În calitatea sa de *şef de trib*, Tudorel simţea că o parte din autoritate i se va transfera noului venit. Era inevitabil ca valoarea şi prestanţa unui astfel de jucător să-l impună curînd ca lider. Intuiţia căpitanului stelist a fost corectă: în scurt timp, Hagi a devenit noul *şef de trib*. Colegii săi au acceptat să ducă pianul, pentru ca el, maestrul, să se aşeze şi să cînte simfonia.

Primul meci jucat de Hagi pentru Steaua, în campionat, a fost cel cu FC Argeş, în Ghencea - duminică, 8 martie 1987. Au cîştigat militarii cu

1-0, prin golul lui Bumbescu, în minutul 50, la capătul unei faze de manual: "Hagi a executat bine un corner de pe partea dreaptă, iar Lăcătuş a prelungit balonul, cu capul, în faţa porţii, de unde Bumbescu, nemarcat, l-a trimis în poartă" ("Sportul", 9 martie 1987). În tribune au fost prezenţi aproape 25.000 de spectatori, ceea ce era, evident, mult peste Regie. Echipele din acel meci:

Steaua: Stîngaciu - Iovan, BUMBESCU, BELODEDICI, Bărbulescu (43 Weissenbacher) - Bălan (46 BALINT), STOICA, BÖLÖNI, Hagi - Lăcătuş, Piţurcă.

FC Argeş: SPERIATU, Voicu, STANCU, Ştefan, Eduard - Badea (71 Şerban), Bănuţă (67 Grigoriu), BALAUR II, Achim - D. Zamfir, Jurcă.

A doua zi, Hagi a zburat, cu echipa naţională, din nou spre Atena - destinaţie devenită tradiţională -, pentru un nou amical cu echipa lui Anastopoulos. Surprinzător, capitala Greciei i-a aşteptat pe români cu frig, lapoviţă şi ninsoare, iar miercuri seara, în timpul partidei de pe stadionul "Karaiskakis", a viscolit continuu. La pauză, cînd scorul era 0-0, gazdele au propus ca jocul să nu se mai reia, dar pînă la urmă cele două tabere au hotărît să joace şi repriza a doua. Saravakos a deschis scorul în minutul 52, iar Hagi a egalat cu 6 minute înainte de final, transformînd artistic un penalty obţinut tot de el. Din echipa României s-a remarcat în mod deosebit trioul Hagi - Bölöni - Mateuţ, care a făcut legea la mijlocul terenului.

Bobu şi studenţii

Acasă, campionatul s-a reluat cu etapa a 19-a. Deci...

... 15 martie: Corvinul Hunedoara - Steaua 2-3. "În minutul 30 a început «serialul Hagi»: un dribling, două, pe partea dreaptă, centrare şi Belodedici, din întoarcere, a reluat în colţul lung. (...) Min. 36: Hagi demarează pe stînga, centrează şi Piţurcă marchează golul său cu numărul 100 în Divizia A, cu o frumoasă lovitură de cap. Peste patru minute e 0-3: din nou Hagi cursă pe dreapta, centrare, Piţurcă trimite înapoi şi Balint înscrie din întoarcere". (Constantin Alexe - "Sportul", 16 martie 1987).

... 18 martie: Steaua - Oţelul Galaţi 2-0. Hagi - suspendat pentru cumul de cartonaşe galbene.

... 19 martie: reunit la Bucureşti, lotul naţional a plecat la Cluj, pentru a pregăti meciul cu Albania, din preliminariile Euro '88. A fost şi un amical, 4-0 cu "U" Cluj, a cărei poartă o apăra Zoli Iaşko, prietenul lui Hagi.

... 23 martie: lotul a revenit la Bucureşti.

... 25 martie: în Ghencea, România - Albania 5-1. A deschis scorul Piţurcă, a egalat Muca, pentru ca apoi să puncteze, în ordine, Bölöni, Hagi (din penalty, la un fault asupra lui Lăcătuş), Belodedici şi Bumbescu. Toţi de la Steaua! De altfel, dintre cei 11 titulari, 8 erau de la campioana ţării. Doar doi craioveni (Lung şi Ungureanu) şi un hunedorean (Klein) şi-au găsit loc printre fotbaliştii militari. Hagi a fost lovit tare de un albanez, Jera, în minutul 64, părăsind terenul accidentat. În acel moment, scorul era 4-1.

... 29 martie: Flacăra Moreni - Steaua 0-0. A treia remiză a militarilor în 20 de etape. Restul - victorii. Hagi a revenit pe terenul unde, în '82, la meciul cu juniorii bulgari (1-3), se echipase pe marginea şoselei. Între timp s-au construit vestiare... Supercampionilor Europei le-a cîntat fanfara Liceului de Petrol, iar pionierii le-au dăruit flori.

... 4 aprilie: Steaua - Sportul Studenţesc 4-0. Au marcat Piţurcă, Iovan, Lăcătuş şi Tudorel Stoica. Dar Hagi? Hagi n-a jucat. El încă se resimţea după loviturile albanezului Jera, dar nu acesta era motivul absenţei lui Gică. Ni-l dezvăluie colonelul Gavrilă: "Chiar sîmbătă dimineaţa, în ziua meciului, ne-a chemat Emil Bobu - pe mine, pe Mac Popescu şi pe Mircea Angelescu. «Tovarăşi, să nu joace Hagi, avem informaţii că studenţii vor face mare gălăgie. Vor veni cu sutele, să-l ceară înapoi pe Hagi»". (Emil Bobu era lacheul lui Nicolae Ceauşescu). Gavrilă i-a prezentat situaţia lui Iordănescu, care nu l-a trecut pe Hagi nici rezervă. În tribunele din Ghencea au fost masaţi mii de soldaţi, în uniforme kaki, pentru a descuraja orice tentativă de revendicare. În vacarmul creat de cei 25.000 de spectatori, dintre care soldaţii scandau la ordin, glasul celor cîteva sute de studenţi nici nu s-a auzit.

... 8 aprilie: România - Israel 3-2, într-un amical, la Braşov. Jenei a aliniat un fel de echipă secundă. Hagi, precum şi alţi titulari obişnuiţi, nu au fost convocaţi.

... 12 aprilie: Jiul Petroşani - Steaua 2-2. Un gol Piţurcă, unul Hagi (cu capul).

... 22 aprilie: Steaua - Rapid 3-1. Goluri Bölöni (direct din corner), Hagi (dintr-un penalty obţinut de Lăcătuş) şi Piţurcă (la o pasă ideală a lui Hagi).

... 29 aprilie: România - Spania 3-1, senzaţională victorie! Totul s-a decis în 7 minute magice, cînd tricolorii au marcat de trei ori, prin Piţurcă (min. 38), Mateuţ (min. 43) şi Ungureanu (min. 45). Cu 9 minute înainte de final, Caldere a reuşit doar un gol de consolare. La 0-0, Lăcătuş a "rupt" doi spanioli, scoşi din teren pe targă: Camacho (min. 20) şi Goicoechea (min. 37). Avînd 6 puncte din 4 partide, la fel ca echipa lui Miguel Munoz, dar un golaveraj net superior (12-3 faţă de 7-6), România a preluat şefia

grupei. Printre alte merite ale tricolorilor, Ioan Chirilă a remarcat "ruperile de ritm ale lui Hagi, pe care Sanchis, extenuat, l-a lăsat în final în grija lui Soler". Echipele din acea zi memorabilă:

România: LUNG - IOVAN (78 NEGRILĂ), BUMBESCU, BELODEDICI, UNGUREANU - MATEUŢ, BÖLÖNI, KLEIN (82 BALINT) - LĂCĂTUŞ, PIŢURCĂ, HAGI.

Spania: Zubizarreta - Sanchis, Andrinua, Goicoechea (37 SOLER), Camacho (20 JOAQUIN) - VICTOR, Gallego, Michel, CALDERE - Eloy, Butragueño.

Butragueño, cel care marcase patru goluri în meciul Spania - Danemarca 5-1, de la Mundialul mexican... Un nume de reţinut.

Iartă-mă, frate Zoli!

Din nou la campionat, unde Steaua, fără adversar, mărşăluieşte spre un nou titlu. Primul din cariera lui Hagi.

... 4 mai: FCM Braşov - Steaua 0-2. Ambele goluri, Hagi - unul din penalty (faultat Balint), iar celălalt printr-un şut de la 16 metri.

... 10 mai: Steaua - Gloria Buzău 4-1. Hagi a pus două pase de gol, lui Bölöni şi lui Piţurcă.

... 13 mai: Dinamo - Steaua 1-1. Mateuţ a deschis scorul în prima repriză, Weissenbacher (la o lovitură liberă executată de Hagi) a egalat după pauză.

... 24 mai: Steaua - FC Olt 8-0! Recital Hagi: trasor în transversală (min. 19), gol direct din corner (min. 24), alt gol după o cursă de 40 de metri (min. 51), pasă de gol pentru Piţurcă (min. 58), din nou şut în bară (min. 67) şi, în fine, o nouă pasă decisivă, pentru Kramer (min. 86). Să contabilizăm: două goluri, două pase de gol şi două bare!

... 27 mai: ICIM Braşov (Divizia B) - Steaua 0-2, în optimile Cupei României. Contra lui Chioreanu şi a lui Moşoman, Hagi a lăsat-o mai moale.

... 31 mai: SC Bacău - Steaua 2-2. Cu 12 minute înainte de final, Hagi i-a centrat lui Bălan pentru 2-2, menţinînd Steaua neînvinsă. În aceeaşi etapă a 29-a, Lucescu a declanşat operaţiunea "Cămătaru - Gheată de Aur". Primul episod: Dinamo - Corvinul 3-3, trei goluri *Cami!*

... 3 iunie: Steaua - "U" Cluj 7-0! Bietul Zoltan Iaşko... După ce rezistase fără să primească gol pînă în minutul 43, prietenul lui Hagi a fost schimbat cu veteranul Cavai, în minutul 64, cînd scorul era 5-0. Dar cine-l "mitraliase" pînă atunci? De două ori Hagi, o dată Belodedici (la un corner executat de Hagi) şi o dată Lăcătuş, foştii săi colegi de la Luceafărul, cărora li s-a mai adăugat şi Piţurcă. Pînă în final, şi Cavai avea să primească două goluri, semnate de Bölöni şi de acelaşi Belodedici. Pe celălalt front, al Ghetei de Aur, Oţelul Galaţi - Dinamo 3-3, toate golurile oaspeţilor fiind marcate, se înţelege, de Cămătaru, ajuns deja la "cota 30".

Primul titlu, prima Cupă

... 10 iunie. La Aalborg, rezultat incredibil în preliminariile Jocurilor Olimpice: Danemarca - România 8-0! Printre tricolori, patru jucători de la Steaua: Belodedici, Weissenbacher, Bălan şi Kramer.

... 13 iunie: Chimia Rîmnicu Vîlcea - Steaua 0-4. Hagi i-a pasat ideal lui Piţurcă pentru 0-1, a marcat cu capul pentru 0-2, i-a mişcat mingea lui Bölöni pentru 0-3 şi i-a făcut culoar lui Belodedici pentru 0-4. Dincolo, ruşinea nu mai avea margini: Dinamo - Flacăra Moreni 2-3, două goluri Cămătaru. Victima acestei monstruoase porcării avea să fie Jiul Petroşani, care a fost împinsă spre Divizia B pentru a fi salvată echipa-surogat din Moreni.

... 16 iunie: Steaua - Rapid 1-0, în sferturile de finală ale Cupei României. "Militarii sparg gheaţa în minutul 29, cînd Hagi pătrunde irezistibil pe stînga, pînă la linia de fund, centrează şi Lăcătuş reia în plasă" (Radu Urziceanu - "Sportul", 17 iunie 1987).

... 18 iunie: Steaua - Victoria 2-0. Portarul Niţu a apărat un penalty executat de Hagi (min. 59), la 1-0. În ceea ce-i priveşte pe "ăilalţi", ţineţi-vă cu mîinile de burtă: Sportul Studenţesc - Dinamo 5-4, patru goluri Cămătaru! Bietul *Cami,* cum accepta să-şi compromită o carieră altfel admirabilă... Bietul Lucescu, ce piesă proastă punea în scenă, după ce regizase celebra calificare la Euro '84...

... 20 iunie: Petrolul Ploieşti - Steaua 1-1. Hagi - suspendat pentru "galbene". În Ştefan cel Mare, Dinamo - Jiul Petroşani 6-2, cinci goluri Cămătaru!!!

... 23 iunie: la Piteşti, Steaua - FCM Braşov 4-0, în semifinalele Cupei României. Un gol Hagi, unul Weissenbacher, două Lăcătuş.

... 25 iunie: U. Craiova - Steaua 1-1 (restanţă din etapa a 17-a). "În minutul 3, la o centrare a lui Lăcătuş în careu, Hagi este mai abil decît Lung, ieşit indecis, şi introduce balonul în poarta goală: 0-1" (Paul Slăvescu - "Sportul", 26 iunie). La jumătatea primei reprize a egalat Irimescu. De la oaspeţi, trei evidenţiaţi: Hagi, Belodedici şi Lăcătuş. "Luceferii"... În aceeaşi zi, punct final în "epopeea Ghetei de Aur": Rapid - Dinamo 4-3, toate golurile ospeţilor avîndu-l ca autor, fireşte, pe *Cami.* Care, însă, a plecat din Giuleşti cu anatema unui refren neiertător: "Cămătaru Rodion / Nu e *Gheată,* e şoşon!". Galeria Rapidului, cea care îl botezase pe Hagi *Maradonel,* n-a dus lipsă de inspiraţie niciodată.

28 iunie: Steaua - Dinamo 1-0, în finala Cupei României. Pe "23 August", în faţa a 60.000 de spectatori, unicul gol a fost marcat de Bölöni, în minutul 25. Dar omul meciului a fost Hagi. Are cuvîntul

maestrul Ioan Chirilă. "La început a demarat furtunos Steaua, un Hagi care a impus tuturor - coechipieri şi adversari -, sprintînd ca din block-starturi, aruncînd mingea în dreapta şi în stînga cu o uşurinţă de aripă neozeelandeză scăpată spre buturi, irezistibilă. Steaua a amintit de marile ei jocuri, «plonjoanele» sufocante ale lui Hagi fiind dublate de pressinguri colective şi de mişcări largi, în diagonală. (...) A învins echipa care a avut în Hagi un animator de clasă continentală şi s-a apărat cu mare precizie" ("Sportul", 29 iunie 1987).

Echipele din finala arbitrată de ploieşteanul Adrian Moroianu:

Steaua: STÎNGACIU - Cireaşă (46 Weissenbacher), IOVAN, BELODEDICI, Bărbulescu - ROTARIU, Majearu (68 Balint), BÖLÖNI, HAGI - Lăcătuş, Piţurcă. Antrenor: Anghel Iordănescu.

Dinamo: MORARU - JERCĂLĂU, Al. Nicolae (46 Orac), Movilă, VARGA - LUPU, Andone, Rednic, Mateuţ - Cămătaru, DAMASCHIN I. Antrenor: Mircea Lucescu.

Fuga-fuga, că se închide urna!

Luni, 29 iunie, la o zi după finală, Steaua trebuia să joace şi restanţa cu Universitatea Craiova, din etapa a 34-a, altfel România pierdea un loc în Cupa UEFA. Cum, de altfel, mai păţise şi cu 4 ani ani în urmă, cînd FC Argeş a rămas pe dinafară. Obligaţia de comunica reprezentantele în cupele europene pînă pe 30 iunie a dus şi la teribila comprimare a finalului de sezon, cînd, între 13 şi 29 iunie, adică în 17 zile, Steaua a jucat 8 meciuri, dintre care un sfert de finală, o semifinală şi o finală de Cupă!

În meciul de tragere a cortinei, Steaua a trimis în teren formaţia de tineret, "plombată" cu Blid şi cu Ilie Dumitrescu, rezerve la prima echipă. A fost un 1-1 liniştit, în urma căruia U. Craiova, cu 35 de puncte, a prins la golaveraj locul 5 şi, implicit, Cupa UEFA. "Pe lîngă" a rămas, şi de această dată, tot FC Argeş...

Neînvinsă pe parcursul celor 34 de etape, Steaua a încheiat acel campionat cu 25 de victorii şi 9 remize, golaveraj 87-17. De Dinamo, clasată pe locul 2, o despărţeau 15 puncte, în condiţiile în care atunci se acordau două puncte la victorie.

La sfîrşitul acelui campionat, podiumul "tunarilor", dominat de Cămătaru şi de josniciile lui, arăta astfel: 1. Cămătaru - 44 de goluri (cu care, într-adevăr, avea să ia Gheata de Aur, dar un aur coclit); 2. Piţurcă - 22 de goluri ; 3. Hagi şi I. Petcu (Corvinul) - cîte 15 goluri.

Casa din Săcele în care s-a născut şi şi-a trăit primii 8 ani de viaţă Gheorghe Hagi. În medalion, Gică la vîrsta de 3 ani

3 septembrie 1976: la 11 ani şi jumătate, Hagi (al doilea din stînga, pe rîndul de jos) a jucat finala Cupei Cravatelor Roşii. El a fost răsplătit cu premiul cuvenit celui mai tehnic jucător al turneului

Hagi şi "nea Balint" (cei doi din faţa maşinii) în 1980, anul în care s-au întîlnit la Luceafărul

Naţionala de juniori (UEFA '83) în august 1982, în faţa Circului de Stat din Phenian (RPD Coreeană). Rîndul de sus, de la stînga la dreapta: translatorul Lee, doctorul Eugen Cristea, masorul Doru Vinţu, Nedelcearu, Marta, Gh. Cîrstea, Barba, Săndoi, colonelul Ioniţă (de la Paşapoarte), Marcel Pigulea (antrenor principal), Costică Toma (antrenor secund), Iaşko, Hagi. Rîndul de jos: Mărgărit, Mateuţ, Varga, Deaconescu, Rus, Szel, Ţîrlea, Bănuţă, Meszaros, Bica

Naţionala de juniori a României la Campionatul European din Anglia (mai 1983). În picioare, de la stînga la dreapta: doctorul Eugen Cristea, Marcel Pigulea (antrenor principal), Mihali, Meszaros, Musznay, Săndoi, Gh. Cîrstea, Văsîi, Barba, Costică Toma (antrenor secund), Mărgărit. Rîndul de jos: Ţîrlea, Hagi, Bănuţă, Iaşko, Szel, Mateuţ, Bica, Ilovan

Hagi şi primul său antrenor, Iosif Bukossi, pe vremea cînd Gică juca la Sportul Studenţesc

Monte Carlo, 24 februarie 1987: componenţii echipei Steaua după victoria asupra echipei sovietice Dinamo Kiev (1-0) în Supercupa Europei. Al treilea din stînga, pe rîndul de jos: autorul unicului gol, Gheorghe Hagi

Hagi contra Maradona, pe 18 iunie 1990, pe stadionul "San Paulo" din Napoli

Hagi la Brescia (1992-1994)

Hagi la Barcelona (1994-1996)

9 iulie 1995: Gheorghe Hagi se căsătoreşte cu Marilena Vlahbei

Bucurie nemărginită la World Cup '94

Minutul 56 al meciului cu Croaţia (Bordeaux, 30 iunie 1998): Hagi îi lasă locul lui Craioveanu şi anunţă că se retrage din echipa naţională

Gică Hagi la începutul lunii iunie 1998, jucîndu-se cu fetiţa sa Chira pe gazonul stadionului "Steaua"...

... şi, o lună mai tîrziu, fiind adulat la revenirea din Franţa

Gică între părinţii săi, Iancu şi Chiraţa

Doi cumnaţi galactici: Gică Hagi şi Gică Popescu

Într-o carieră fabuloasă, Hagi şi-a curăţat ghetele de mii de ori

Revelionul 2000 - în familie, la Poiana Braşov. Surorile Vlahbei (Luminiţa şi Marilena) sînt încadrate de celebrii lor soţi. Vedetele se numesc însă Chira şi Ianis, cei doi copii ai familiei Hagi

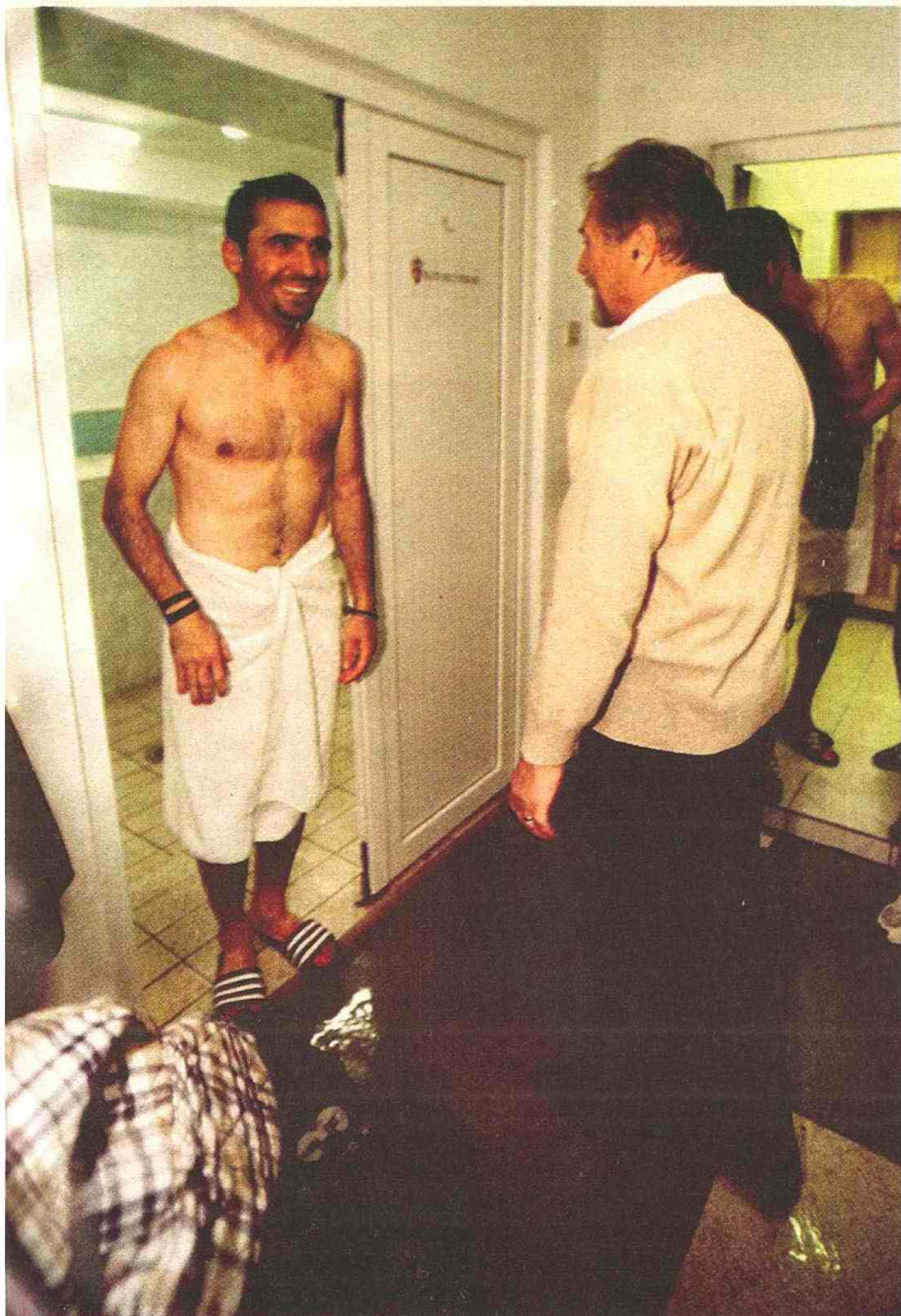
Cu mîna la inimă, cînd se cîntă imnul României

În istoricul meci cu Ungaria (2-0, pe 5 iunie 1999), Hagi a părăsit terenul pe targă...

... iar la sfîrşit a fost purtat pe braţe ca un rege

Finalul partidei cu Portugalia (1-1, pe 8 septembrie 1999) a consfinţit a şasea mare calificare din cariera lui Hagi

Surpriză în vestiar: cînd iese de sub duş, căpitanul "tricolorilor" dă ochii de preşedintele României, Emil Constantinescu!

17 mai 2000: Hagi cîştigă Cupa UEFA cu Galatasaray Istanbul

Tovarăşu' Vali

Buuun! A venit vara, s-a încheiat campionatul, deci, conform ultimei înţelegeri dintre Steaua şi Sportul Studenţesc, Gică Hagi urma să revină în Regie. Hagi însuşi era convins că odată şi-odată tot va trebui să îmbrace din nou tricoul alb-negru. De aceea, dar şi pentru că se simţea bine acolo, el a locuit în căminul 303 încă aproape un an după ce şi-a mutat driblingurile în Ghencea. Locuia la căminul Sportului, dar juca pentru Steaua!

Cînd Mac Popescu a ridicat din nou glasul, el n-a mai avut nici un ecou. Conducerea Stelei nu-l mai băga în seamă, Angelescu de la federaţie zicea că nu vrea să-şi bată cuie-n talpă, Nicu nu se mai prea implica, pentru că între timp fusese trimis prim-secretar la Sibiu... Însuşi Hagi ţinea morţiş să rămînă în Ghencea, unde, pe lîngă performanţă, era şi mult mai bine plătit. Dar cu o condiţie: să nu aibă grad militar, ceea ce însemna că într-o mare unitate militară cum era clubul Steaua - UM 2301- , Gică era unul dintre puţinii civili.

Formula de plată era asemănătoare cu cea de la Sportul Studenţesc: un salariu mizerabil ca angajat la o "întreprindere de oameni ai muncii" (în cazul lui Hagi, TMUCB - ceva cu montaj şi construcţii, nu prea ştia exact nici Hagi ce însemnau acele iniţiale, şi nici nu-l interesa), plus indemnizaţia de efort. Dar cele mai importante erau primele de joc şi "primele de merit", ultimele necontabilizate şi împărţite doar de Valentin Ceauşescu, după ce se consulta cu Iordănescu. În acei ani, cu participări notabile în Cupa Campionilor Europeni, nu era jucător în echipa de bază a Stelei care să cîştige sub 25.000 de lei lunar. Asta însemna cam 10 salarii medii în România. Hagi depăşea frecvent 50.000 de lei pe lună. Adică, în jur de 600 de dolari (între timp, pe "piaţa neagră", deci şi la *change*-ul clandestin al lui Amer, "paraiul" sărise de 80 de lei).

Aşadar, deşi înţelegerea dintre Steaua şi Sportul Studenţesc n-a fost prelungită, Hagi a rămas să joace în Ghencea. Peste Valentin Ceauşescu, în fotbal, nu dicta nimeni. Cu atît mai puţin Mac Popescu, care după plecarea lui Nicu la Sibiu pierduse mult din putere.

Spre deosebire de Jenei, care era mai distant, Iordănescu discuta mult cu Valentin. Despre strategie, despre tactică, despre tot. Fiul cel mare al preşedintelui ţării era un tip descuiat, modern chiar, cu cunoştinţe ample despre fotbal. Avea calităţi de manager în adevăratul sens al cuvîntului. În sistemul anchilozat peste care domneau părinţii săi, pentru a construi ceva solid aveai, uneori, o singură cale: să recurgi la abuz. Şi Valentin a făcut-o de nenumărate ori, inclusiv în cazul "încorporării" lui Hagi. Cei din anturajul său susţin însă că, spre deosebire de majoritatea dromaderilor produşi de sistemul comunist,

Valentin nu simţea nici o plăcere să aplice metode de forţă, dictatoriale, pentru a-şi atinge scopurile. Uneori li se plîngea apropiaţilor săi că nu poate face şi el ca Berlusconi, ca Vardinoiannis sau ca Bernard Tapie. Să cumpere şi să vîndă jucători, astfel încît, luînd tot ce-i mai bun în România, să construiască o echipă cu care să domine Europa.

Dintre jucătorii Stelei, cei mai apropiaţi de Valentin Ceauşescu erau Tudorel Stoica, Bölöni şi Piţurcă. Spre sfîrşitul anilor '80, cînd aceştia au primit aprobare să-şi încheie cariera la echipe din străinătate, locul lor în intimitatea lui Valentin a fost luat de Marius Lăcătuş. Hagi a păstrat mereu o anumită distanţă, aşa cum procedase şi faţă de Nicu, la Sportul Studenţesc.

Pentru majoritatea jucătorilor stelişti, Valentin Ceauşescu era "tovarăşu' Vali". Preparatorul fizic Florentin Marinescu îi spunea simplu: "Vali". (Pe *sensei* Marinescu chiar *Vali* l-a adus la club. Îi era profesor de arte marţiale, l-a instruit pînă la centura neagră cu 3 dani. Recunoscător, fiul preşedintelui ţării l-a angajat la clubul militar. Şi nu i-a părut rău, pentru că metodele asiatice ale *senseiului* au făcut ca Steaua să nu aibă nici un jucător accidentat în campania 1985-'86, încheiată în triumf la Sevilla). În fine, comandantul clubului, colonelul Gavrilă, i se adresa cu "tovarăşu' Valentin". Cîteodată, mai ales după vreo discuţie cu generalul Ilie Ceauşescu, Gavrilă îl lua cu "tovarăşe general". Atunci Valentin se enerva: "Mai lasă-mă, bă, cu generalii tăi, că-s sătul pînă-n gît de ei!".

Cumpăr Hagi, ofer fabrică

În 1987, Hagi a avut o vacanţă mai lungă decît în anii precedenţi. Steaua şi-a reluat pregătirile pe 20 iulie, urcînd pentru 10 zile în zona Predealului, la cabana Forban, ce aparţinea Armatei. A fost şi un meci amical, 5-0 cu ICIM Braşov, apoi militarii au coborît "la şes", pentru un turneu organizat chiar de clubul lor. Invitatele Stelei au fost FC Bruges (din Belgia), Den Bosch (Olanda) şi Vorwärts Frankfurt pe Oder (R.D. Germană).

Pe 4 august, în deschidere, Vorwärts - FC Bruges 2-0. Apoi, spre seară, Steaua - Den Bosch 6-1. Meciul a început cu cîteva jonglerii ale lui Iordănescu şi un plonjon al lui Duckadam, care-şi făceau astfel retragerea din activitatea de jucători. După un minut, cei doi le-au lăsat locul lui Hagi şi lui Liliac. Iar Hagi avea să fie cel mai bun jucător al cuplajului.

A doua zi, în finală, mare surpriză. 20.000 de spectatori au asistat uluiţi la neputinţa Stelei de a înscrie un gol în poarta modestei formaţii germane. 0-0 după 90 de minute (cu un şut în bară al lui Hagi), apoi lovituri de la 11 metri. Au transformat Hagi, Rotariu, Belodedici, Balint, Stîngaciu, Bălan, Bölöni, au ratat Iovan şi Piţurcă. Irosind o singură lovitură, est-germanii au cîştigat cu 8-7. S-au acordat şi premii individuale. Cel mai tehnic jucător - cine altul decît Gică Hagi?

Steaua şi FC Bruges s-au revăzut, cîteva zile mai tîrziu, la turneul organizat de clubul belgian şi cîştigat de cel bucureştean. Pe 8 august: Steaua - Gremio Porto Alegre (Brazilia) 0-0, 5-4 la penaltyuri. În finală (9 august): Steaua - Naţionala Marocului 2-0 (goluri Piţurcă). Presa belgiană l-a considerat pe Hagi "mai brazilian decît brazilienii".

După încă un joc în Ţările de Jos (2-2 cu Charleroi), Steaua a plecat în Italia, unde pe 18 august a înfruntat, pe "San Siro", celebra AC Milan, cu Gullit în prima repriză şi cu Van Basten în cea de-a doua. A fost 0-0, chiar dacă Lăcătuş a înscris un gol perfect valabil (doar arbitrul n-a văzut că balonul a trecut linia porţii). "Corriere della Sera": "Acest strălucitor Hagi ştie să facă orice cu mingea".

La finalul întîlnirii de pe "San Siro", magnatul Silvio Berlusconi s-a interesat dacă Hagi este de vînzare. Răspunsul conducătorilor stelişti a fost nu. În tribune mai erau însă cîteva perechi de ochi care-l urmăreau pas cu pas pe *decarul* stelist. Urmarea avea să se vadă cîteva săptămîni mai tîrziu, cînd la Bucureşti a descins un comando al clubului Juventus Torino, cîştigător al Cupei Campionilor în 1985, chiar înaintea Stelei. Căutînd un "urmaş" pentru francezul Platini, boss-ul Juventusului şi al uzinelor FIAT, Giovanni Agnelli, a pus ochii pe românul Hagi. Oferta a fost fabuloasă: Agnelli se angaja ca, în schimbul lui Hagi, să costruiască o uzină FIAT la Bucureşti! Guvernul comunist a spus însă încă o dată nu.

Fiara dezlănţuită

În 1987, s-a întîmplat ca prima divizie să se pună în mişcare chiar pe 23 august, fapt considerat de propaganda de partid drept un omagiu adus *tovarăşului* şi *tovarăşei*. De fapt, a fost o simplă coincidenţă. În fine...

... 23 august: Steaua - Corvinul 4-0. Goluri Piţurcă (din pasă Hagi), Balint, Hagi şi Rotariu.

... 26 august: Oţelul Galaţi - Steaua 1-2. "După pauză, la 1-1, începe repriza lui Hagi, deseori irezistibil, care marchează în minutul 52, după un sprint spectaculos pe un culoar pe care apărătorii par pironiţi. Recitalul Hagi continuă cu o «foarfecă» spectaculoasă, aproape de gol. (...) Hagi a simţit nevoia de a sprinta ca pe velodrom, de pe loc, cîştigînd doi-trei metri pe bucăţi de cinci", a scris Ioan Chirilă în "Sportul". Hagi a primit nota 8,5, cea mai mare din etapă. (Din acel sezon, ziarul a renunţat la remarcări, cu majuscule, optînd pentru întocmirea unui "catalog", cu note din jumătate în jumătate de punct).

... 30 august: Panathinaikos Atena - Naţionala României 1-0, pe stadionul Olimpic din capitala Greciei. Ştiind că Vardinoiannis, armatorul

care patronează clubul elen, e cu ochii pe el, Hagi a fost preocupat mai mult de evoluţia lui decît de cea a echipei. El a ieşit bine la impresia artistică, dar echipa a pierdut. La sfîrşitul partidei, reproşurile l-au încolţit din toate părţile. Şi Jenei, şi unii jucători... Dar lui Vardinoiannis i-a plăcut.

... 2 septembrie: Polonia - România 3-1, într-un amical disputat la Bydgoszcz. În minutul 17, la 0-0, Hagi a fost faultat în careu, dar arbitrul a scos infracţiunea în afara suprafeţei de pedeapsă. Apoi, nervos, el a driblat excesiv, şi cînd trebuia, şi cînd nu trebuia. O dată, în minutul 19, a pierdut mingea şi pe contraatac polonezii au deschis scorul. Iar reproşuri... La pauză era deja 3-0. Jenei l-a schimbat pe Hagi cu Negrilă. Spre final, Bölöni a transformat un penalty, în cel de-al 100-lea meci jucat de el pentru echipa naţională.

... 6 septembrie: Steaua - FC Olt 5-0. Hagi (un gol şi trei pase de gol) - nota 8, cea mai mare din etapă.

... 9 septembrie: Petrolul Ploieşti - Steaua 0-4. Hagi a fost la originea tuturor celor patru goluri: pe unul l-a marcat, la alte două i-a centrat perfect lui Piţurcă, iar la ultimul l-a presat pe un fundaş ploieştean, care şi-a trimis în propria poartă. În tribune, 25.000 de oameni l-au aplaudat, entuziasmaţi. Din nou nota cea mai mare: 8,5.

... 16 septembrie: Steaua - MTK Budapesta 4-0, în primul tur al Cupei Campionilor Europeni. Senzaţional meci a făcut Hagi! S-a aruncat asupra porţii maghiare ca o fiară dezlănţuită. "În minutul 11, mingea a circulat rapid de la Iovan la Bölöni, ultimul l-a angajat pe Hagi şi *decarul* Stelei s-a «înşurubat» printre patru apărători, după care a şutat cu stîngul, necruţător: 1-0. (...) În minutul 26, Lăcătuş l-a simţit pe Hagi plecat ca din puşcă, a lobat balonul peste Huszarik, alţi trei fundaşi au rămas uluiţi la cursa lui Hagi şi, din careu, acesta a trimis, tot cu stîngul, sub transversală: 2-0. (...) În minutul 63, Hagi este faultat la marginea careului. Execută, scurt, Lăcătuş la Hagi, acesta trimite puţin înapoi şi Bölöni, venit ca un bolid, înscrie în stilul său caracteristic: bombă cu stîngul, sub transversală. (...) Minutul 66: lovitură liberă de la 25 de metri, balonul şutat de Hagi «muşcă» transversala. (...) În minutul 83, Bölöni îl găseşte cu o pasă lungă pe Lăcătuş, acesta ţîşneşte, portarul Gaspar iese în întîmpinarea «vitezistului», care, cu viclenia-i cunoscută, trimite cu boltă: 4-0". (Stelian Trandafirescu - "Sportul", 17 septembrie 1987).

Steaua: Liliac - Iovan, BUMBESCU, BELODEDICI, Ungureanu - Majearu (46 Balint), STOICA, BÖLÖNI, HAGI - LĂCĂTUŞ (88 Rotariu), Piţurcă.

Alte rezultate: FC Malines (Belgia) - Dinamo 1-0, în Cupa Cupelor; Sportul Studenţesc - GKS Katowice (Polonia) 1-0 , U. Craiova - Chaves (Portugalia) 3-2, EPA Larnaca (Cipru) - Victoria 0-1, ultimele trei în Cupa UEFA.

"Stai cuminte, că ne împuşcă ăştia pe toţi!"

După prima salvă de tun în cupele europene, campionatul şi-a reintrat în drepturi.

... 20 septembrie: Steaua - FCM Braşov 3-1. Hagi (nota 8,5, cea mai mare din etapă) a înscris două goluri: unul din penalty (faultat Lăcătuş), altul printr-o "ghiulea" de la 20 de metri. După 5 etape, Steaua şi Dinamo erau cap la cap, cu punctaj maxim. Militarii aveau un golaveraj ceva mai bun: 18-2 faţă de 14-1.

... 23 septembrie: Sportul Studenţesc - Steaua 0-3! Cu cîteva ore înaintea partidei, vicepreşedintele clubului din Regie, Eugen Banciu, era hotărît: "Eu îl trec pe Hagi pe foaia de arbitraj!". Cei din jurul său au intrat în panică. Le era teamă că se va isca un scandal monstruos. Mircea Sandu revenise de la Buzău, Nu mai juca, era secretarul clubului. I-a spus lui Banciu: "Stai cuminte, că ne împuşcă ăştia pe toţi!". Lui Eugen Banciu parcă-i pare rău că nu şi-a dus planul pînă la capăt. "Dacă mă ţineam tare, le dădeam celor de la Steaua şah-mat. Păi, cum venea asta? Hagi era legitimat la noi, dar juca la ei! Ce circ ieşea dacă-l treceam pe foaie în echipa noastră... Apărea că joacă şi la ei, şi la noi! Era o bombă şi pentru UEFA. Mi s-a spus doar atît: «Să nu faci vreo prostie, că te cureţi!»". La acel meci gemeau tribunele de lume. Erau peste 15.000 de oameni, între care mulţi studenţi. Aşteptau să apară Hagi pe gazon. Dar Hagi a stat deoparte. Ca şi în primăvară, n-a fost trecut pe foaie nici rezervă. Trebuiau evitate orice complicaţii.

... 30 septembrie: MTK Budapesta - Steaua 2-0. În minutul 33, Hagi a trimis mingea la rădăcina barei. Echipa lui Iordănescu s-a calificat în turul II al Cupei Campionilor. Au mai depăşit primul tur Sportul Studenţesc (2-1 la Katowice) şi Victoria (3-0 cu EPA Larnaca), ambele în Cupa UEFA. În schimb, Dinamo (0-2 cu FC Malines) şi U. Craiova (1-2 la Chaves) au fost eliminate.

... 4 octombrie: Steaua - Flacăra Moreni 5-0. Trei goluri Hagi, unul Balint şi unul Lăcătuş. Nota 8 pentru machedon, cea mai mare din etapă. După 7 runde, Steaua şi Dinamo aveau cîte 7 victorii.

... 7 octombrie: România - Grecia 2-2, într-o partidă amicală. În minutul 66, oaspeţii conduceau cu 2-0. Apoi... "Min. 72: Hagi a şutat puternic de la 25 de metri, portarul Papadopoulos n-a putut reţine balonul şi Ţîrlea, pe fază, l-a expediat în plasă: 1-2. După trei minute, Hagi a fost faultat la «semicerc», Lăcătuş a trimis uşor lateral lui Bölöni şi bomba acestuia s-a oprit la vinclu: 2-2" ("Sportul", 8 octombrie 1987). Ţîrlea era fostul coleg al lui Hagi de la Luceafărul, ajuns între timp la Sportul Studenţesc.

... 11 octombrie: FC Argeş - Steaua 0-0. Hagi, fără zvîc. Dinamo, cu 8 victorii consecutive, trece pe primul loc, cu un punct avans faţă de Steaua.

... 14 octombrie: Steaua - Victoria 4-0. Hagi, un gol. După 8 etape, fosta echipă a lui Hagi, Sportul Studenţesc, ocupă ultimul loc, cu doar două puncte, golaveraj 5-18!

... 21 octombrie: Steaua - Omonia Nicosia (Cipru) 3-1, în turul II al CCE. Hagi a deschis scorul din penalty (faultat Lăcătuş), a centrat (la 1-1) pentru golul lui Iovan şi a mai înscris o dată, cu un şut din afara careului. În Cupa UEFA: Bröndby (Danemarca) - Sportul Studenţesc 3-0 şi Victoria - Dinamo Tbilisi (URSS) 1-2.

... 28 octombrie: Albania - România 0-1, în preliminariile Euro '88. Unicul gol a fost marcat de Klein, dintr-un unghi "imposibil", în minutul 62. Înaintea ultimei runde, România era în pole-position:

1. România	5	4	0	1	13-3	8
2. Spania	5	4	0	1	9-6	8
3. Austria	5	2	0	3	6-9	4
4. Albania	5	0	0	5	2-12	0

Mai erau de jucat două partide: Austria - România şi Spania - Albania. Victoria tricolorilor la Viena devenea obligatorie.

S-a mai spulberat un vis

Campionatul s-a reluat cu etapa a 10-a, în care Dinamo şi-a păstrat punctajul maxim: 20 din 20 posibile!

... 31 octombrie: ASA Tîrgu Mureş - Steaua 2-4. Hagi a fost rampa de lansare pentru Rotariu (două goluri), Balint şi Lăcătuş (cîte un gol). În ierarhia "tunarilor" conducea Hagi (cu 10 goluri), urmat de Piţurcă (9) şi Cămătaru (8).

... 4 noiembrie: Omonia Nicosia - Steaua 0-2 şi militarii s-au calificat în primele 8 echipe ale Europei. "În minutul 68 putea fi 3-0 pentru Steaua: Hagi a făcut o cursă spectaculoasă, în stilu-i caracteristic, a spulberat totul în cale, chiar şi pe portarul Haritou, dar balonul a lovit bara" (Eftimie Ionescu - "Sportul", 5 noiembrie 1987). În Cupa UEFA, Sportul Studenţesc - Bröndby 3-0, apoi, incredibil, la penaltyurile de departajare, tot 3-0, şi alb-negrii s-au calificat în turul 3! Victoria (0-0 la Tbilisi) a părăsit competiţia.

... 9 noiembrie: Steaua - SC Bacău 8-1. Patru goluri Piţurcă (unul din pasa lui Hagi), două Balint şi două Hagi (ambele din penalty). Dinamo este stopată la Timişoara (1-2), trecînd pe locul 2.

... 11 noiembrie: lotul naţional s-a reunit pentru meciul decisiv cu Austria, "ascunzîndu-se" pentru cîteva zile la Băile Felix.

... 18 noiembrie: Austria - România 0-0, uriaşă şansă irosită! Într-un meci dominat de tricolori, Hagi a şutat mult, spre final a prins chiar o "torpilă" formidabilă, dar portarul Lindenberger a scos tot. Ioan Chirilă, în revista "Sport": "Meciul de la Viena, dincolo de ocaziile ratate, a lăsat şi impresia unei improvizaţii tactice, din care nu se putea ieşi doar cu exploziile pe cont propriu ale lui Hagi".

România: Lung - IOVAN, BUMBESCU, BELODEDICI, UNGUREANU - Mateuţ (77 T. Stoica), Bölöni, Hagi, Klein - Lăcătuş, Cămătaru (65 Piţurcă).

În celălalt meci al grupei: Spania - Albania 5-0. Clasament final:

1. Spania	**6**	**5**	**0**	**1**	**14-6**	**10**
2. România	6	4	1	1	13-3	9
3. Austria	6	2	1	3	6-9	5
4. Albania	6	0	0	6	2-17	0

Din nou "number one"

... 24 noiembrie: U. Craiova - Steaua 4-6! Militarii au condus cu 3-0, 4-1 şi 6-2. Hagi a marcat un gol şi a fost coautor la alte două.

... 28 noiembrie: Steaua - CSM Suceava 5-0. Hagi, un gol.

... 2 decembrie: Dinamo - Steaua 0-0. În minutul 60, în urma unui schimb de pumni, arbitrul Ion Crăciunescu a eliminat patru jucători: Moraru, Varga, Belodedici şi Iovan. Nervos a fost şi Hagi, care s-a ales cu un cartonaş galben.

... 6 decembrie: Steaua - "U" Cluj 5-0. Scorul a fost deschis de un puşti de 19 ani: Dan Petrescu.

... 8 decembrie: Steaua - "Poli" Timişoara 4-1 (în devans, din etapa a 17-a). Două goluri Hagi, două Piţurcă.

... 13 decembrie: Rapid - Steaua 0-4. Hagi a înscris al doilea gol.

Situaţia la sfîrşitul turului:

1. Steaua	17	15	2	0	66-10	32
2. Dinamo	17	14	2	1	39-12	30
3. Victoria	17	10	1	6	28-20	21

Universitatea Craiova era pe locul 7 (avînd o "zestre" de 17 puncte), iar Sportul Studenţesc abia pe 13 (cu 13 puncte).

Podiumul "tunarilor": Piţurcă - 19 goluri; Hagi - 17; Cămătaru - 13.

Pe 23 decembrie s-au anunţat rezultatele anchetei ziarului "Sportul". Cel mai bun fotbalist român al anului 1987 - Gheorghe Hagi! Era un "bis", după triumful din 1985. "Top ten" arăta astfel: 1. Hagi; 2. Belodedici; 3. Cămătaru; 4. Bölöni; 5. Lăcătuş; 6. Lung; 7. Klein; 8. Bumbescu; 9. Piţurcă; 10. Iovan.

Cei trei mușchetari

Sfîrşitul anului 1987 nu l-a mai găsit pe Gică Hagi în căminul 303 din Grozăveşti. Văzînd că "împrumutul" său la Steaua se perpetua la infinit - ceea ce nu-i displăcea deloc -, el s-a mutat într-un bloc de pe strada Compozitorilor, în cartierul Drumul Taberei. Clubul Steaua i-a dat o garsonieră, vecină cu cea a lui Belodedici. Balint stătea într-un alt bloc, la cîteva sute de metri distanţă. Cei trei au format o trupă de nedespărţit. Împreună mergeau la chefuri, împreună ascultau muzică sau jucau cărţi, împreună stăteau în cantonamente (la Forban, dar şi în deplasări, la hoteluri, unde întotdeauna cereau o cameră cu trei paturi).

De regulă se adunau în garsoniera lui Gabi Balint, care-şi adusese dintr-un turneu o combină muzicală ultimul răcnet. Pe lîngă cei trei fotbalişti, din "gaşcă" mai făceau parte Amer Almouzayen, Gigi *Ţînţaru'* şi Darius Handrea. Sirianul renunţase să mai meargă la meciurile Sportului Studenţesc. Îl "urmase" pe Hagi la Steaua. Dar cine erau Gigi *Ţînţaru'* şi Darius Handrea?

Pe *Ţînţaru'* în chema, de fapt, Gigi Becali. Era văr primar cu Giovanni Becali, personajul misterios care dăduse tîrcoale echipei naţionale în Franţa, la Euro '84. *Ţînţaru'* locuia în Pipera, la margine de Bucureşti, unde creştea oi. Sute, mii de oi. Ducea mai departe tradiţia străbunilor săi machedoni, dar era şi un înfocat suporter stelist.

Pe Darius îl adusese Ilie Bărbulescu de la Piteşti, în 1985, să facă armata la Steaua. Le zisese comandanţilor din Ghencea că e verişorul lui. În realitate, îi era doar cunoscut. Cu timpul, Darius s-a apropiat mult de jucători, mai ales de Balint şi de Belodedici. Le făcea "mici servicii", iar ei îl recompensau. Cînd a venit vremea să se lase la vatră, cei doi i-au propus să rămînă în Ghencea, să le fie un fel de intendent. A rămas, iar din '87, de cînd la Steaua a venit Hagi, a intrat şi acesta în grupul său de apropiaţi. Darius, care avea carnet de şofer profesionist, le îngrijea maşinile, le spăla, le făcea reviziile, la nevoie le repara. Dar cea mai importantă misiune a sa era să facă rost de benzină. Avea relaţii "beton" la o staţie PECO: se îndrăgostise de el o fată, o vînzătoare care, pe lîngă

"argumentul" benzinei, era şi din cale-afară de frumoasă. Darius venea la ea cînd cu maşina lui Hagi, cînd cu a lui Belo ori a lui Balint... Odată l-a trimis Tudorel Stoica să-i facă plinul. Cum la benzinărie era coadă mare, iar Tudorel se grăbea, Darius s-a băgat în faţă. A ieşit scandal mare atunci, s-a înfuriat lumea şi era să-i răstoarne maşina.

Tot Darius se ocupa să facă rost de carne, zahăr, ulei, care altfel, pentru omul de rînd, nu se găseau sau erau la cartelă. Jucătorii nu aveau nevoie, dar le trimiteau părinţilor, la Constanţa, Sîngeorz-Băi sau Socol (de la Sîngeorz-Băi venea Balint, iar de la Socol - Belodedici).

Cînd cei şase, sau o parte dintre ei, se strîngeau în garsoniera lui Gabi Balint, să joace "o carte" sau să asculte muzică, Amer era responsabil cu cafeaua. El o aducea - arăbească, de cea mai bună calitate - şi tot el o prepara, turnînd-o apoi în ceşcuţe. Cîteodată, Gică Hagi dădea casetofonul mai încet şi începea să cînte melodii de-ale lui, machedoneşti. Ceilalţi nu înţelegeau versurile, dar ascultau şi din cînd în cînd îl tachinau pe *solist:* "Bravo, Dolănescule, mai zi-ne una de pahar!". Era un fel de a spune, pentru că nici unuia dintre ei nu-i făceau cu ochiul sticlele cu tărie.

Gică le vorbea des prietenilor săi, cu nostalgie, de satul Săcele, de copilăria sa, de casa în care a crescut. Pentru el, casa era foarte importantă, pentru că o construiseră părinţii săi.

Un spion numit Amer

Prietenia cu Amer i-a creat lui Hagi destule necazuri. De la o vreme se simţea urmărit. Şi la antrenamente, şi cînd se retrăgea în garsoniera de pe Compozitorilor ori se plimba prin oraş. Cînd mergea la discotecă (de obicei, la "Nord"), o masă vecină era ocupată imediat de "băieţii vigilenţi". Pe unii dintre ei deja începuse să-i cunoască. Îşi făceau veacul pe la Steaua, care avea un birou de contrainformaţii format din 8 ofiţeri. Într-o zi, Hagi, Balint şi Belodedici au fost chemaţi în acel misterios birou. Şef era un maior, Aposteanu, care i-a luat la puricat. *De unde îl cunoaşteţi pe arab? Dacă e spion? Ce puneţi la cale?...* I-a somat să nu se mai întîlnească niciodată cu Amer, pentru că e cetăţean străin. Hagi a ripostat: "E prietenul meu şi nu-mi poate interzice nimeni să mă întîlnesc cu el!". "Bine, tovarăşe Hagi, dar pe riscul dumitale!", l-a ameninţat maiorul. "Gică avea mare curaj să se contreze cu ei, cînd ştia că dreptatea e de partea lui", spune, admirativ, Gabi Balint.

Hagi a continuat să se vadă cu Amer, dar şi C.I.-ştii (ofiţerii de contrainformaţii) să-l urmărească pas cu pas. Situaţia a durat pînă în

ianuarie '89, cînd Amer a plecat în Siria. "Băieţii" lui Aposteanu erau conştiincioşi, nu lipseau de la nici un antrenament. Venea cîte unul, prin rotaţie, şi se aşeza în spatele porţii la care trăgeau steliştii. Ca să nu se plictisească, Puiu Iordănescu îl punea să dea mingile înapoi. Şi rîdea, împreună cu jucătorii: *uitaţi-l pe ăla, e bun de copil de mingi...*

Hagi, Balint şi Belodedici au petrecut multe vacanţe împreună. Odată, cînd au prins două zile libere, au plecat la mare, pe "teritoriul" lui Gică. La întoarcere, ghinion: ploua torenţial, iar ştergătoarele erau stricate! Cei trei nu-şi puteau permite să aştepte pînă la trecerea furtunii, pentru că era musai să ajungă la antrenament. Gică şi Gabi au găsit soluţia: l-au scos pe Belo cu mîna pe fereastră, să "activeze" unul dintre ştergătoare! Aşa au mers pînă la Bucureşti, tăind Bărăganul în două: cu Belo pe post de ştergător manual.

Revelionul care marca trecerea în anul 1988 i-a găsit pe "cei trei muşchetari" pe Valea Prahovei, la hotelul "Internaţional" din Sinaia. Au avut parte de distracţii cu duiumul, dar fără fotbal n-au rezistat. Miuţe pe zăpadă, cu *nea Puiu* Iordănescu (prezent şi el acolo), cu personalul hotelului, cu turiştii dornici să aibă şi un altfel de autograf de la idolii lor.

Capitolul 19

O finală de pomină

Pe 4 ianuarie 1988, înapoi la jug! Şi tot pe Valea Prahovei, la Forban, nu departe de ringul de dans al nopţii dintre ani... Apoi o săptămînă în Grecia (mereu Grecia), două meciuri amicale pe malul Dunării (1-1 cu Oţelul Galaţi, gol Hagi, şi 7-3 cu Progresul Brăila) şi o revenire pe meleaguri mai calde - la Follonica, pe "pîrtia" lui Gaţu. În avionul de Roma s-a aflat şi un pasager-surpriză: Gică Popescu, mijlocaşul de 20 de ani al Universităţii Craiova! Longilinul oltean fusese adus de urgenţă - sub pretextul "satisfacerii serviciului militar" - pentru a acoperi golul lăsat de plecarea lui Bölöni la Racing Jet Bruxelles. Transferul lui Bölöni a fost aprobat de Valentin Ceauşescu, iar cel al lui Gică Popescu - *ordonat* de acelaşi personaj.

S-au înmulţit jocurile: 1-1 cu Fiorentina (gol Piţurcă)... 1-1 cu Empoli (gol Hagi)... 7-1 cu Selecţionata insulei Elba...1-1 cu AC Milan, pe "San Siro". Hagi a deschis scorul în minutul 18, făcîndu-l pe magnatul Berlusconi să-şi mai muşte o dată buzele. După pauză, olandezul Gullit a egalat din penalty. Dar vedeta serii a fost, încă o dată, *numero dieci* de la *Estella* , Gheorghe Hagi.

Pe 27 februarie, două reprize de "încălzire" cu Voinţa Bucureşti, în "16"-imile Cupei României: 3-0, dar fără Hagi (suspendat). Apoi au venit scoţienii de la Glasgow Rangers, cu antrenorul-jucător Graeme Souness în frunte. Hagi a orchestrat jocul magistral. El a construit, tot el l-a făcut pe portarul Woods să zboare din bară în bară, iar Piţurcă şi Iovan au marcat. Un 2-0 care deschidea din nou uşa spre semifinalele CCE.

... 9 martie 1988: Steaua - Oţelul 3-0, în etapa a 19-a a Diviziei A. N-a jucat Hagi, a jucat Gică Popescu. Debutînd într-un meci oficial al formaţiei militare, olteanul (nota 8) a fost printre cei mai buni de pe teren.

... 16 martie: Glasgow Rangers - Steaua 2-1. Din nou în semifinalele Cupei Campionilor! Lăcătuş a reuşit un lob de aur în minutul 4, deschizînd scorul. Steaua: *Stîngaciu (58 Liliac) - Cireaşă, IOVAN, BELODEDICI,*

Ungureanu (84 Bălan) - T. STOICA, GH. POPESCU, HAGI, Rotariu - LĂCĂTUŞ, Piţurcă.

... 23 martie: Corvinul Hunedoara - Steaua 0-1. Golul? Tot Lăcătuş! Hagi a zguduit rădăcina barei.

... 27 martie: Steaua - Petrolul Ploieşti 2-0. Hagi, mai modest.

... 30 martie: FCM Braşov - Steaua 0-2. Goluri Piţurcă şi Hagi.

... 6 aprilie: Steaua - Benfica Lisabona 0-0, în semifinalele Cupei Campionilor. Meci cenuşiu. Steaua: *Liliac - Iovan, BUMBESCU, BELODEDICI, D. Petrescu (min. 76 Cojocaru) - Hagi, T. Stoica, GH. POPESCU, Balint (min. 63 BĂLAN) - Lăcătuş, Piţurcă.*

... 10 aprilie: FC Maramureş Baia Mare - Steaua 1-3, în optimile Cupei României. Pentru bucureşteni au marcat Majearu, Hagi şi Balint.

... 13 aprilie: Steaua - Sportul Studenţesc 3-0. A fost primul meci jucat de Hagi contra fostei sale echipe. Şi *decarul* stelist s-a dovedit providenţial, deschizînd scorul cînd mai erau doar 17 minute de joc! Apoi studenţii au coborît garda. Hagi i-a "servit" pe Gică Popescu şi pe Bumbescu pentru 3-0. Reduta Sportului ar fi putut fi îngenuncheată mai devreme, în minutul 33, cînd s-a petrecut o fază ciudată. Portarul Cristian a fost eliminat pentru lovitura aplicată, în propriul careu, lui Piţurcă. Hagi şi-a aşezat mingea la punctul cu var, să execute penaltyul, dar de pe margine Iordănescu a strigat să-l lase pe Iovan. L-a lăsat, iar Iovan a tras slab, permiţîndu-i noului intrat, Manu, să apere. Şi a început calvarul. Pînă la urmă tot meşterul Hagi a dres-o...

... 20 aprilie: Benfica - Steaua 2-0, adio finală! Şi ar fi fost o finală în RFG, la Stuttgart, cu PSV Eindhoven... Doar trei remarcaţi: Hagi, Belodedici şi Tudorel Stoica.

... 24 aprilie: Flacăra Moreni - Steaua 1-4. În minutul 73 era 1-0...

... 27 aprilie: Steaua - FC Argeş 2-0. Hagi, un gol din penalty.

... 1 mai: Victoria - Steaua 0-4. Hagi (cu o pasă de gol) a mai pus o pietricică la coroana de golgeter pregătită pentru Piţurcă.

... 8 mai: Steaua - ASA Tîrgu Mureş 4-1. Totul pentru front, totul pentru Piţurcă! Gică Popescu, Hagi şi Rotariu şi-au refuzat plăcerea golului pentru a-l servi pe "nouarul" stelist. Relevantă este faza golului 2: "Gică Popescu l-a lansat pe Hagi, care, în careu, l-a driblat şi pe portarul Vodă, dar i-a pasat lui Piţurcă şi acesta a îndeplinit o simplă formalitate" ("Sportul", 9 mai).

... 11 mai: FC Olt - Steaua 2-4. Hagi, suspendat, n-a jucat.

Licitaţie cu un cioban

Hagi aflase că la Arad urma să se ţină o licitaţie pentru un Mercedes 190, confiscat de la un contrabandist italian, care fusese prins la graniţă

încercînd să scoată din ţară nişte icoane vechi, obiecte de patrimoniu. Valentin Ceauşescu, care tocmai îşi schimbase Dacia cu un Ford, l-a îndemnat pe Gică să se înscrie la licitaţie, promiţîndu-i că îl va ajuta s-o cîştige. Şi Hagi s-a dus la Arad, pentru că avea bani şi voia o maşină bună. Schimbase două Dacii în patru ani. Era sătul să rămînă în pană cînd îi era lumea mai dragă ori să tremure de frig în propria maşină.

În afară de Hagi, la licitaţie s-au mai înscris un cioban din Sibiu şi un acordeonist din Bucureşti. Acordeonistul a renunţat repede, dar ciobanul se ţinea tare. La 800.000 de lei, ciobanul voia să meargă mai departe, însă organizatorul licitaţiei a anunţat: gata, maşina a fost adjudecată de tovarăşul Hagi Gheorghe. Omul primise un telefon de la Bucureşti, cu instrucţiunile de rigoare...

De la Arad, Gică l-a sunat pe prietenul său Zoli Iaşko. I-a propus să facă împreună rodajul maşinii. L-a luat din Cluj (Iaşko nu mai jucase de 6 luni, de cînd îi rupsese piciorul rapidistul Gică Cîrstea, fostul său coleg de la Luceafărul) şi au plecat împreună spre Braşov, unde fusese "detaşat", pentru scurtă vreme, Sandu Terheş. Un bolid negru, torcînd ca o pisică, gonea pe şoselele Ardealului...

Tot în '88, şi tot cu o intervenţie a lui Valentin Ceauşescu, Hagi şi-a schimbat şi locuinţa. A renunţat la garsoniera de pe Compozitorilor pentru un apartament situat mai în centru, pe lîngă Piaţa Galaţi. Apartamentul îi aparţinuse lui George Constantin Păunescu, mare mahăr în Centrala de comerţ exterior. Cînd s-a mutat, Gică l-a luat cu el şi pe Darius Handrea, a cărui misiune era să se ocupe de treburile administrative.

Ghetele lui Lucescu

... 14 mai: SC Bacău - Steaua 0-0, şi Dinamo s-a apropiat la un singur punct (52 faţă de 53 ale militarilor, după 28 de etape).

... 22 mai: Steaua - U. Craiova 3-0. Hagi a fost din nou "omul care aduce ploaia", deschizînd scorul în minutul 48.

... 25 mai: CSM Suceava - Steaua 1-3. Goluri marcate de "cei 3 B": Belodedici (din centrarea lui Hagi), Bumbescu şi Balint.

... 28 mai: România - Rapid 4-2, pe "23 August". A fost prima acţiune a echipei naţionale, în 1988, la care au participat şi internaţionalii stelişti. Golurile tricolorilor au fost marcate de Cămătaru, Andone, Geolgău şi Lăcătuş. Hagi s-a mulţumit cu rolul de regizor.

... 1 iunie: Olanda - România 2-0, într-un meci amical, la Amsterdam. În minutul 29, la 1-0, Hagi l-a lansat pe Cămătaru, care a fost faultat în

careu. Hagi a executat penaltyul, însă mingea a lovit bara. Din formaţia lui Rinus Michels n-au lipsit Ronald Koeman, Rijkaard şi Van Basten.

... 5 iunie: Steaua - U. Craiova 2-1, la Ploieşti, în sferturile de finală ale Cupei României. Hagi i-a pus mingea pe "bombeu" lui Belodedici, pentru 1-1 (min. 23), şi a zguduit bara porţii lui Lung (min. 89). Golul calificării în semifinale a fost marcat de Lăcătuş, în ultimul minut de joc.

... 8 iunie: Steaua - Dinamo 3-3! Palpitantă evoluţie a scorului: 1-0 Hagi (min. 15, din penalty); 1-1 Vaişcovici (min. 32, din penalty); 2-1 Lăcătuş (min. 49, la o şarjă Hagi - Rotariu); 3-1 Hagi (min. 57); 3-2 Cămătaru (min. 61); 3-3 Vaişcovici (min. 65).

Hagi era consecvent: pe unde îl prindea pe Lucescu, pe acolo îl "executa"! Iar cînd mingea se zbătea în plasa porţii dinamoviste, Gică îi striga fostului său antrenor: "Nea Mircea, uite, cu asta l-am dat!". Şi îi arăta gheata cu care lovise balonul. Ghetele acelea aveau o poveste a lor. Un fuior de amintiri pe care îl toarce Mircea Lucescu... "După ce am plecat de la echipa naţională, am păstrat legătura cu Hagi. El era la Steaua, eu la Dinamo, dar asta nu însemna că trebuia să ne duşmănim. Din contră, eu am căutat să-l ajut. Am văzut că nu prea avea ghete bune. Purta 38 la picior, un număr foarte mic pentru un fotbalist, şi avea mari dificultăţi în a-şi procura încălţămintea de joc, mai ales că el avea nevoie de ghete mulate pe picior, să simtă mingea, să o poată «mîngîia». Prin relaţiile mele din Italia, i-am făcut rost de ghete Rivera, şi asta de mai multe ori. Iar el, cu ghetele acelea, nu era meci în care să nu-mi dea gol!".

Dar Lucescu vorbeşte şi de alte consecinţe pe care le putea avea prietenia sa cu Hagi. Unele infinit mai grave decît primirea unui gol. "O dată am fost «convocat» la nivelul conducerii superioare de partid, iar de două ori m-a chemat Valentin Ceauşescu, acasă la Florentin Marinescu, în centru, pe lîngă Brezoianu. Valentin încerca să mă intimideze de fiecare dată înaintea meciurilor directe dintre Steaua şi Dinamo. Îmi reproşa că prea încerc să le fac lobby, în străinătate, unor jucători, în primul rînd lui Hagi. Eu dădusem un interviu la Tele Monte Carlo, în care spusesem că România are fotbalişti tineri extraordinari - şi îi dădusem exemplu pe Hagi, Mateuţ, Lăcătuş, Belodedici. Lui Valentin nu i-a picat bine una ca asta. Avea impresia că eu vreau să-i sucesc minţile lui Hagi. Mi-a spus: «Lasă-l în pace, să nu se întîmple cu el ce s-a întîmplat cu Marcel Răducanu!». Marcel rămăsese în RFG, la începutul anilor '80. Odată, în casă la Florentin Marinescu, Valentin m-a întrebat: «De fapt, tu ce vrei să demonstrezi? De ce nu te potoleşti?». Mă bănuia că sînt împotriva partidului, a *familiei*. Credea că lucrez subversiv. Iar tot ce făceam eu «subversiv» era să cresc jucători. Atunci i-am spus: «Bine, o să

mai cîştigaţi un an, doi, dar după aceea nu mai aveţi nici o şansă. Eu, la Dinamo, cresc o echipă care peste doi ani o să vă calce în picioare». Valentin mi-a dat de înţeles că aş face mai bine să mă dau deoparte. «Cum să mă dau deoparte? Unde să mă duc, să plec din ţară?», l-am întrebat eu. «Da, du-te, pleacă din ţară!», mi-a zis Valentin. Era clar, îi încurcam planurile. Dar eu nu voiam să plec, pentru că începusem o treabă şi voiam s-o duc la capăt".

... 12 iunie: "U" Cluj - Steaua 0-3. În faţa a 20.000 de spectatori, Hagi a deschis scorul chiar din start, în minutul 4, printr-un şut senzaţional, de la 25 de metri, împingînd Clujul spre retrogradare. Clujul foştilor săi colegi Laşko, Musznay, Meszaros...

... 15 iunie: Steaua - Sportul Studenţesc 3-1, într-una din semifinalele Cupei României. În prima repriză, Gică Popescu a perforat de două ori poarta lui Cristian. După pauză, Hagi, cu un şut din afara careului, a făcut inutil plonjonul înlocuitorului lui Cristian, Răzvan Lucescu - nimeni altul decît fiul antrenorului de la Dinamo. Într-o săptămînă, Hagi a "îngropat" toată familia Lucescu!

... 19 iunie: Steaua - Rapid 5-0. După ce l-a "asistat" pe Rotariu la deschiderea scorului, Hagi a înscris ultimul gol, cu o "bombă" din afara careului.

... 22 iunie: "Poli" Timişoara - Steaua 0-2. Lăcătuş şi Ungureanu au trimis Timişoara în "B", salvînd în schimb pe Sportul Studenţesc. "Poli" Timişoara a fost singura echipă care a reuşit să învingă pe Dinamo, ajutîndu-i astfel pe stelişti să cîştige campionatul.

Punctaje fără precedent pentru primele două clasate:

1. Steaua	34	30	4	0	114-18	64
2. Dinamo	34	30	3	1	107-25	63

Al doilea campionat consecutiv încheiat de stelişti fără înfrîngere!

Ierarhia "tunarilor": Piţurcă - 34 de goluri (cu care avea să cîştige "Gheata de Bronz"); Vaişcovici - 27; Hagi - 25; Mateuţ şi Cămătaru - cîte 15.

"Ieşiţi afară, eu răspund!"

Pierzînd titlul la mustaţă, Lucescu şi-a planificat revanşa pentru finala Cupei. Era şansa lui de a face într-un meci ce nu reuşise în 34: să depăşească pe Steaua.

Duminică, 26 iunie 1988, ora 19. Stadionul "23 August", 45.000 de spectatori. Începe cea de-a 50-a finală a Cupei României. Arbitri: Radu Petrescu (Braşov) - George Ionescu (Bucureşti), Gheorghe Constantin

(Rîmnicu Vîlcea). Încrîncenare totală. La fiecare duel sar scîntei. Minutul 27: Lăcătuş îl învinge pe Moraru, 1-0 pentru Steaua! *Şeptarul* stelist face un semn cu mîna către tribuna oficială, unde Valentin Ceauşescu îi răspunde cu un gest similar. Meciul se reia. Hagi îşi dirijează trupa ca un mare comandant de oşti. Dinamoviştii încearcă disperaţi să-l "închidă", dar Hagi îi transformă în jaloane. Lucescu turbează. Îl scoate pe Mihăescu şi-l bagă pe Movilă. Hagi îşi continuă dansul, trimite mingea pe culoar, dar Piţurcă e mereu în contratimp. Iordănescu îl aruncă-n luptă pe Balint, "omul fără plămîni". Şi Balint începe să "are" terenul advers... Cu 8 minute înainte de sfîrşit, Lucescu face o mutare disperată: înlocuieşte o extremă retrasă, Orac, cu un "vîrf", Răducioiu. Şi Răducioiu e un băiat subţirel, are doar 18 ani... Minutul 87 - lovitură de teatru: Răducioiu şerpuieşte în careu şi egalează! Sus, la *oficială,* Valentin se învineţeşte. În jurul său, generalii de Armată fac spume de furie, iar cei de la Interne nechează de bucurie. E clar, vor fi prelungiri. Dar... ce se întîmplă? Hagi centrează violent în faţa porţii, Moraru respinge şi Balint reia fulgerător. Arbitrul Radu Petrescu arată centrul terenului. Victorie Steaua, în ultimul minut de joc! Ba nu, fanionul tuşierului George Ionescu e în aer. Arbitrul de centru ezită o fracţiune de secundă, parcă nu i s-a părut ofsaid la Lăcătuş... Dar nu se complică: merge pe mîna tuşierului. Ridică mîna, scorul rămîne 1-1. Steliştii se reped ca hienele asupra lui. Golul a fost, într-adevăr, valabil, dar dacă tuşierul a văzut ofsaid... Radu Petrescu e ferm: jocul se reia de la 1-1. Lui Lăcătuş i se împăienjeneşte privirea. E gata să aplice "legea" lui, aşa cum ştie el - cu pumnul. Dar se aude vocea lui Tudorel Stoica: "Gata, bă, a zis Valentin să ieşim afară!". Toate privirile s-au îndreptat spre *oficială.* Valentin Ceauşescu făcea, într-adevăr, un semn cu mîna. Mesajul de retragere - "Ieşiţi afară, eu răspund!" - îl transmisese lui Tudorel Stoica printr-un aghiotant, care făcuse un sprint *á la Carl Lewis,* pînă la marginea gazonului...

După ce a cronometrat cele trei minute - care de fapt au fost cinci -, Radu Petrescu a fluierat sfîrşitul meciului. Peste ani, el avea să i se destăinuiască ziaristului Daniel Nanu, pentru Almanahul "Sportul românesc - 1997": "În prezenţa lui Mircea Angelescu, preşedintele federaţiei, am completat foaia de arbitraj şi am făcut un raport suplimentar, menţionînd că Steaua n-a mai vrut să reia jocul. Am consemnat rezultatul final de 1-1. La cabine am fost întîmpinaţi de Valentin Ceauşescu, care ne-a reproşat că am stricat meciul. Jucătorii stelişti au năvălit peste noi şi în acele momente Lăcătuş l-a lovit pe tuşierul George Ionescu, ameninţîndu-l că-l calcă cu maşina! Singurul care a venit la noi şi a cerut scuze pentru cele întîmplate a fost antrenorul Anghel Iordănescu".

În vestiarul Stelei, nebunie totală. Din toate gîtlejurile, mai înverşunat ca oricînd: "A-e, a-o, să moară Dinamo!". Apoi, jucătorii militari s-au

îmbrăcat de gală şi s-au dus în Parcul Trandafirilor din Piaţa Lahovary. Acolo, la Casa Oamenilor de Ştiinţă, era unul dintre restaurantele lor preferate (odată a venit dinamovistul Dănuţ Lupu, beat criţă, a pus pistolul pe masa steliştilor, a scos legitimaţia de ofiţer de Miliţie şi a strigat: «Bă, vă-mpuşc şi v-arestez pe toţi, ce mama dracu'?!"). Mai mergeau la Hanul lui Manuc sau, pentru ocazii festive, la Sala Bizantină de la Casa Centrală a Armatei. În seara aceea, Valentin Ceauşescu a venit îmbrăcat în alb, cum nu mai făcuse niciodată. Era *prinţul salvator*...

A urmat o noapte terifiantă. Prin intermediul lui Valentin şi al lui Ilie Ceauşescu, scandalul a ajuns la Comitetul Central al Partidului Comunist Român. Preşedintele ţării, Nicolae Ceauşescu, l-a "însărcinat" pe lacheul său, Emil Bobu, să conducă o comisie care "să se ocupe" de caz. Bobu era o cîrpă de care se foloseau cei din clanul dictatorial cînd aveau de şters pe jos. Era executantul perfect. Şi lingăul perfect. Cînd îi vedea pe Valentin sau pe Nicu, sărea să le pupe mîna. Dacă "interesele ţării" o cereau, era în stare să umble şi în patru labe. Pe Ceauşeasca, scena asta o amuza teribil: "Nicule, dă-i un şut în cur lu' căţeluşu' ăsta, să vedem dacă latră!".

A doua zi, în nici un ziar din România n-a apărut vreun cuvînt despre finala Cupei. Nici rezultatul, nimic, nimic, ca şi cum meciul n-ar fi existat. Dar îl văzuse o ţară întreagă la televizor...

Abia pe seară s-a dat un comunicat la radio. Comunicat pe care l-au publicat şi ziarele de marţi, fără nici un amănunt în plus. Dar să vedem cum a "rezolvat" problema comisia lui Bobu.

În legătură cu desfăşurarea finalei Cupei României la fotbal
Comunicat

Comisia stabilită pentru analizarea desfăşurării finalei Cupei României la fotbal dintre echipele "Steaua" şi "Dinamo" din ziua de 26 iunie 1988 a constatat că al doilea gol marcat de echipa "Steaua", validat iniţial de arbitru şi apoi anulat, a fost înscris în condiţii perfect regulamentare.

Anularea cu totul nejustificată a golului a creat confuzii în rîndul spectatorilor, aceştia manifestîndu-şi nemulţumirea faţă de calitatea arbitrajului şi neacordarea golului înscris regulamentar.

Biroul Comitetului Executiv al Consiliului Naţional pentru Educaţie Fizică şi Sport, constatînd că golul marcat de echipa "Steaua" a fost regulamentar şi iniţial corect acordat, a stabilit că echipa Steaua a cîştigat finala Cupei României cu scorul de 2-1 şi a hotărît să i se acorde, conform regulamentului de desfăşurare, titlul de cîştigătoare a Cupei României la fotbal, ediţia 1988.

Avînd în vedere gravele abateri de la regulament săvîrşite de arbitri,

Colegiul Central al Arbitrilor a hotărît suspendarea lor pe perioada de un an de zile.

Biroul Federaţiei Române de Fotbal va analiza în perioada imediat următoare gravele neajunsuri şi stările de indisciplină manifestate în desfăşurarea campionatului naţional de fotbal, ediţia 1987-1988, şi va stabili măsurile necesare pentru eliminarea cu desăvîrşire a oricăror abateri şi încălcări ale regulamentului, pentru întronarea în rîndul tuturor echipelor de fotbal a unui climat de înaltă ordine şi disciplină, pentru ridicarea continuă a calităţii fotbalului românesc.

Dictatura lui Valentin Ceauşescu în fotbal era totală. Aşa s-a ajuns la o situaţie demnă de triburile africane: rezultatul unui meci de fotbal a fost stabilit în afara terenului de joc, după bunul plac al stăpînirii. În acea finală de pomină, golul victoriei steliste a fost marcat, de fapt, de Valentin Ceauşescu.

Să-i amintim şi pe actori:

Steaua: Liliac - Iovan, Bumbescu, Belodedici, Rotariu - Bălan, T. Stoica, Gh. Popescu, Hagi - Lăcătuş, Piţurcă (52 Balint). Antrenor: Anghel Iordănescu.

Dinamo: Moraru - Mihăescu (45 Movilă), Rednic, Andone, Varga - Lupu, Lupescu, Mateuţ, Orac (82 Răducioiu) - Cămătaru, Vaişcovici. Antrenor: Mircea Lucescu.

A fost o aventură şi cu trofeul ce urma să stea în vitrina cîştigătoarei Cupei. Valentin a trimis pe cineva la federaţie să aducă tinicheaua cu două toarte. Dar Angelescu şi Pascu nu ştiau nimic de soarta ei! L-au chemat pe *Zimbru'*, care trebuia să aibă grijă de Cupă. Iar *Zimbru'* le-a spus că, la finalul meciului, în nebunia de pe gazon, i-o smulsese din mîini Ţeţe Moraru şi fugise cu ea în tabăra dinamovistă! Atunci Angelescu a sunat la Dinamo, iar Vasile Ianul, preşedintele, a adus Cupa la federaţie, de unde au luat-o steliştii.

Pacientul Puiu de la "9"

Asupra lui Anghel Iordănescu, evenimentele legate de finala Cupei României au avut un efect devastator. Tînărul antrenor era un produs sută la sută al Stelei, îl respecta pe Valentin Ceauşescu pentru calităţile lui de conducător, dar nu putea accepta aberaţiile unui sistem care o luase razna.

În prima parte a lunii iulie, cînd s-a întors dintr-un concediu petrecut în Grecia împreună cu jucătorii săi (totul - pe cheltuiala lui Vardinoiannis), Iordănescu l-a anunţat pe comandantul clubului militar, Nicolae Gavrilă,

că vrea să plece de la Steaua! Zicea că nu mai poate să suporte presiunea, că îl doare capul... Povesteşte Gavrilă: "Văzînd că nu-l pot convinge să se răzgîndească, n-am avut de ales: i-am înaintat dosarul către Ministerul Apărării Naţionale. Întîmplarea face că şi eu cerusem cu ceva timp în urmă să fiu eliberat din funcţia de comandant, din acelaşi motiv ca şi Puiu: nu mai suportam presiunea. Ne-a chemat Ilie Ceauşescu pe amîndoi. «Aha, v-aţi făcut plinul şi acum vreţi să plecaţi!», ne-a luat tare de la început. Apoi a ţipat la noi, ne-a făcut «mic burgheji», «îmbuibaţi». Am plecat de acolo buimăciţi, nu mai nimeream uşa. Mai încolo, Puiu mi-a zis: «Domnu' Gavrilă, eu mă internez în spital, că nu mai pot. Mă doare capul de simt că-mi crapă». S-a dus şi s-a internat la Spitalul 9. Eu lui Ilie nu i-am spus nimic de treaba asta. Într-o zi ne-a chemat pe mine şi pe Gaţu: «Vedeţi ce-i cu Puiu, de ce-a intrat în spital». Am mers amîndoi la «9». Puiu avea halucinaţii, băgaseră ăia medicamente în el. După un timp, doctorii l-au lăsat să plece. Cu două zile înainte ca echipa să urce la Forban pentru pregătirea de vară, l-am luat din nou pe Gaţu şi ne-am dus acasă la Puiu. O ţinea pe-a lui: «Înţelegeţi-mă, nu mai pot continua, vreau să renunţ la Steaua!». Cu greu a acceptat o variantă de compromis: el să facă planul de pregătire, iar la Forban să plece secundul său, Ţiţi Dumitriu".

Absenţa lui Iordănescu, cu unele intermitenţe, avea să dureze două luni. În acest răstimp, jucătorii stelişti au "bifat" 7 zile de galere la Forban, în drum spre Bucureşti au făcut un amical cu Poiana Cîmpina (3-1), apoi au cîştigat "Cupa Steaua": 1-0 cu Racing Jet Bruxelles (Hagi a zguduit bara de două ori, Dan Petrescu o dată, dar şi Bölöni şi Jansen au făcut acelaşi lucru la poarta lui Lung!) şi 4-0, în finală, cu Partizan Belgrad (două goluri Pena, unul Balint şi unul Ilie Dumitrescu; Hagi a pus două pase decisive şi a mai tras o dată în bară). Această a doua ediţie a turneului găzduit de clubul militar, la care au mai participat şi olandezii de la Den Bosch, a evidenţiat permutările importante din lotul Stelei: au plecat Gică Popescu (întors la Craiova) şi Majearu (la Inter Sibiu), au venit Lung (de la Craiova), Pena (FC Olt) şi Lasconi (Jiul Petroşani). De asemenea, au fost titularizaţi doi tineri crescuţi în Ghencea: Dan Petrescu şi Ilie Dumitrescu.

Codiţă

Spre sfîrşitul lunii iulie, Hagi a plecat cu echipa naţională în Belgia, acolo unde cîteva zile mai tîrziu a sosit şi lotul Stelei. Tricolorii lui Jenei au susţinut mai multe partide: 5-0 cu Poderle (un gol Hagi), 2-0 cu Waregem, 0-3 cu La Gantoise. Apoi, Hagi a "fandat" spre Steaua, cu

care, în turneul de la Bruges, a pierdut primul meci (1-2 cu Anderlecht Bruxelles) şi l-a cîştigat pe cel de-al doilea (3-2 cu formaţia spaniolă Athletic Bilbao - două goluri Hagi şi unul Pena). Steliştii au trecut apoi în Olanda, pentru o partidă cu Den Bosch (0-1), iar la revenirea în ţară au făcut două popasuri în Ardeal (2-1 cu Inter Sibiu şi 2-0 cu UTA, pe stadioane arhipline). Hagi n-a lipsit de la nici un joc.

În turneele din Occident, echipa naţională, ca şi formaţiile de club, aveau mereu o "codiţă". Un informator trimis de la Bucureşti să spioneze tot ce fac şi ce vorbesc fotbaliştii. Aşa s-a întîmplat şi în acea vară, la deplasarea în Belgia. Într-una din zile, Jenei şi-a dus jucătorii, cu autocarul, la Anvers, oraşul-port în care se face un comerţ nebun. Fiecare voia să-şi ia un video, un casetofon, o pereche de blugi... Selecţionerul le-a spus: "Din acest moment aveţi trei ore să faceţi ce cumpărături vreţi. La ora 19 fix ne vedem aici, la autocar". Între timp, Iovan şi Lăcătuş i-au cerut voie să se întoarcă la cantonament (situat la aproape 100 de kilometri depărtare) cu maşina unui prieten stabilit în Belgia. Jenei a acceptat, iar cu ceilalţi jucători a convenit să nu-i spună lui *Codiţă* de situaţia lui Iovan şi a lui Lăcătuş. S-a făcut ora 19, toată lumea prezentă la autocar, mai puţin Iovan şi Lăcătuş. *Codiţă* - disperat. Dacă nu-i aducea pe toţi acasă, era un om terminat. Jenei a anunţat: "Dacă într-un sfert de oră cei doi nu apar, nu-i mai aşteptăm, plecăm". S-a făcut 19:15 - Iovan şi Lăcătuş tot absenţi. *Codiţă* l-a implorat pe selecţioner să mai stea măcar zece minute, poate totuşi vor veni. Jenei - nimic. I-a dat instrucţiuni şoferului: "Gata, la drum!". *Codiţă* îşi smulgea părul din cap. După vreo doi kilometri, lui Jenei i s-a făcut milă şi i-a spus de ce lipseau Iovan şi Lăcătuş.

La înapoierea lotului în ţară (mai puţin a steliştilor, care-şi continuau turneul cu echipa lor de club), pe aeroportul din Bruxelles, *Codiţă* s-a plasat la ghişeul de frontieră şi număra. El a intrat ultimul, după ce i-au ieşit toţi la numărătoare. În avion a venit la Jenei cu o sticlă de "Chivas Regal": "Tovarăşu' Jenei, hai să bem, că sînt toţi!".

Emerich Jenei s-a mai amuzat şi cu alte ocazii pe seama "codiţelor" din delegaţie (de regulă, "metodişti" de la CNEFS). Pe unul, tot în Belgia, l-a pus să joace tenis cu piciorul, dar cu o minge tare, umflată rău de tot. I-a spus lui Rică Răducanu să-i ridice mingea numai la cap, şi Rică aşa a făcut. Iar *Codiţă* (mereu altul) a dat ca berbecul pînă cînd a căzut jos, de n-a mai fost bun o săptămînă! Se uita în oglindă şi zicea că i s-a îngroşat pielea de pe cap.

Altădată, în Italia, Jenei s-a dus să facă o baie în mare, împreună cu Gaţu şi cu doctorul Valentin Stănescu. *Codiţă* - după ei. Pe plajă, cei trei şi-au dat jos ţoalele. Cînd să-şi dea şi el pantalonii jos, *Codiţă* a constatat:

"Tovarăşu' Jenei, eu n-am slip!". "Atunci stai dumneata aici, pe plajă, şi ne păzeşti nouă hainele. Dar fii atent, că Stănescu ăsta înoată bine, să nu te pomeneşti cu el în Grecia!". Şi a făcut *Codiţă* pe santinela pînă spre apusul soarelui...

Toamna de la Praga

Gata cu poveştile, începe campionatul 1988-'89!

... 21 august: Steaua - FCM Braşov 3-2. Golul victoriei a fost marcat de Lasconi, în minutul 87. Pînă atunci, Ilie Dumitrescu punctase de două ori pentru militari, iar Barbu "Magiun" şi Terheş (salut, Sandule!) pentru echipa lui Costică Ştefănescu.

... 23 august. În turneul "Juan Gamper", pe "Nou Camp" din Barcelona, Steaua - PSV Eindhoven 1-1 după 90 de minute (gol Pena, şuturi în bară Hagi şi Ilie Dumitrescu), 4-3 la penaltyuri (au transformat Rotariu, Iovan, Hagi şi Ilie Dumitrescu, a ratat Balint). Formaţia olandeză (din care n-au lipsit Van Breukelen, Gerets, Kieft şi Ronald Koeman) era cîştigătoarea ediţiei din acel an a Cupei Campionilor.

... 24 august: FC Barcelona - Steaua 3-1, în finala turneului "Juan Gamper". Hagi a deschis scorul în minutul 16, din penalty (fault asupra lui Lăcătuş). Catalanii au punctat în ultima jumătate de oră, prin Beguiristain, Roberto (din penalty) şi Amor.

... 28 august: Flacăra Moreni - Steaua 1-3. Hagi a marcat toate cele 3 goluri ale oaspeţilor (primul din lovitură liberă, celelalte din acţiune), primind cea mai mare notă din întreaga etapă (8,5). "O victorie logică, a valorii şi a experienţei superioare, a unui jucător-cheie: Hagi" (Ovidiu Ioaniţoaia - "Sportul", 29 august 1988).

... 31 august: Farul Constanţa - Steaua 1-2. Pe litoral, 20.000 de oameni au luat cu asalt stadionul pentru a-şi vedea "fiul rătăcitor". Iar acesta a "lucrat" faza din care Dan Petrescu a deschis scorul. A egalat Tătăran, iar Steaua a tremurat pînă în minutul 87, cînd Belodedici a înscris golul victoriei. A fost prima descindere a lui Hagi la Constanţa în tricoul Stelei. Echipa locală, cu Emanoil Haşoti la cîrmă (acelaşi care, în '82, l-a aruncat pe Gică în focul Diviziei A), tocmai promovase după o "purificare" de 5 ani în "B". De asemenea, revenise la vechiul nume: Farul.

... 7 septembrie: Sparta Praga - Steaua 1-5, în primul tur al Cupei Campionilor! În absenţa lui Iordănescu (ale cărui probleme medicale deveniseră acute), adevăratul antrenor al Stelei a fost Gică Hagi. Antrenorul din teren. Machedonul şi-a dirijat coechipierii magistral, el însuşi făcînd un meci de vis. Merită să ne reamintim cele 5 goluri ce au

urmat celui prin care gazdele deschiseseră scorul. "În minutul 28, la o lovitură de colţ, executată de omniprezentul Hagi, de pe partea dreaptă, spre colţul lung al careului mic, Lăcătuş s-a înălţat şi a trimis balonul, cu capul, în poartă: 1-1. (...) În minutul 45, Lăcătuş, lansat în adîncime, scapă singur şi înscrie pe lîngă Stejkal: 2-1 pentru Steaua. (...) În minutul 78 Rotariu este oprit ca la rugby, se acordă lovitură liberă şi Hagi şutează direct, la coţul scurt, peste zid: 3-1. (...) În minutul 86, o combinaţie de mare efect, Hagi - Măstăcan - T. Stoica, şi neobositul căpitan al Stelei şutează jos, în bară, de unde mingea ricoşează în plasă: 4-1. Şi pentru ca finalul să fie şi mai strălucitor, în minutul 88 Hagi încheie într-o manieră de superjucător driblîndu-l şi pe portarul Stejkal, pentru a consfinţi o victorie categorică: 5-1!" (Gheorghe Nicolaescu - "Sportul", 8 septembrie 1988). Să notăm echipa care a cucerit Praga fără blindate: *LUNG - D. PETRESCU, IOVAN, BELODEDICI, UNGUREANU - T. STOICA, ROTARIU, HAGI, I. DUMITRESCU (71 BALINT) - LĂCĂTUŞ, PENA (85 MĂSTĂCAN).*

... 11 septembrie: Steaua - Oţelul Galaţi 5-0. La patru zile după Praga, Hagi a fost din nou cel mai bun, marcînd trei goluri şi grăbind debarcarea antrenorului Cornel Dinu după un mandat de numai cîteva etape. Ioan Chirilă a "cîntat" frumos noul recital Hagi. "Steaua, dincolo de jocul său în continuă mişcare, a avut în Hagi un dirijor de clasă şi care, mai mult decît atît, a lăsat deoparte bagheta şi a luat vioara, pentru a da nu numai ritmul, ci şi tonul golurilor. La primul (min. 30), el i-a trimis în adîncime lui Ilie Dumitrescu o pasă-laser care culcă fără să atingă. La cel de-al doilea (min. 35), Hagi a pătruns fentînd în aer, ca handbaliştii, şi a marcat fixîndu-l (tot ca la handbal) pe portarul Călugăru. A urmat golul lui Lăcătuş, cu capul (min. 40), la o frumoasă învăluire a lui Dan Petrescu, pentru ca după pauză, în timp ce gălăţenii încercau să ridice obstacole, acelaşi Hagi (min. 65) să pivoteze derutant, printre doi apărători, şi să şuteze de la 22 de metri, la vinclu, gol imparabil, de kinogramă, de... retrospectivă. În sfîrşit, în minutul 85, acelaşi Hagi avea să transforme în forţă un penalty euforic, după o serie de ratări ale Stelei ("Sportul", 12 septembrie 1988).

Vardinoiannis şi Tapie

E momentul să-i dăm din nou cuvîntul comandantului de atunci al clubului Steaua, colonelul Nicolae Gavrilă. "Într-o dimineaţă mă sună viceamiralul Ion Dinu - «*Canaris*» -, şeful Direcţiei de Informaţii a Armatei: «Bă, ai timp să treci pe la mine?». Mă duc. Îmi dă să citesc un raport. Era întocmit de ataşatul nostru militar la Atena. Ce scria acolo? Că în Grecia,

într-un ziar de mare tiraj, a apărut un articol în care se spunea: «Vardinoiannis s-a înţeles cu Valentin Ceauşescu ca Hagi să plece în două săptămîni la Panathinaikos». *Canaris* mă întreabă: «Bă, tu ştii ceva de treaba asta?». Eu: «Nimic, tovarăşu' amiral!». «Ilie ştie?». «Nu cred că ştie». «Valentin?». «El a discutat cu Vardinoiannis, dar nu cred că despre asta». De fapt, Vardinoiannis se întîlnea des cu Valentin, pentru că venea la multe meciuri ale Stelei. Venea cu avionul personal, după ce noi îl invitaserăm la finala de la Sevilla, în '86. La vreo două zile după discuţia cu *Canaris*, vine Valentin la mine. Zic: «Tovarăşu' Valentin, cu Vardinoiannis v-aţi mai văzut?». El rîde: «Vedeţi-vă, domn'e, de treabă, că nu e nimic cu Hagi». Şi pleacă. Nu trece mult şi mă cheamă Ilie Ceauşescu: «Ai fost la Dinu?». «Da, tovarăşe general!». «Şi Valentin ce spune?». «Să-mi văd de treabă». «Cum să-ţi vezi, mă, de treabă? Păi, noi îl pierdem pe Hagi şi tu îţi vezi de treabă?». A doua zi a venit ziaristul grec care scrisese articolul. I-am explicat că, în calitate de comandant al clubului, eu nu ştiu nimic de transferul lui Hagi. El, cu subînţeles: «Da, dar domnul Valentin...»".

Atunci, în '88, Hagi n-a plecat la Panathinaikos, după cum nici la Olympique Marseille n-a ajuns. Pe adresa Stelei a sosit o ofertă oficială de la Bernard Tapie. Şi, o dată cu oferta, a venit şi un impresar, unul Bal (maghiar plecat din Cluj), care a pus pe masa lui Gavrilă un cec: "Numărul de zerouri îl completaţi dumneavoastră, aşa a zis monsieur Tapie". Colonelul i-a răspuns că Hagi nu e transferabil. Aşa a ratat Gică şansa de a fi coleg cu Desailly, Deschamps, Basile Boli...

Inima lui Mateianu

... 14 septembrie: SC Bacău - Steaua 2-3. Hagi a zgîlţîit bara, Ilie Dumitrescu (de două ori) şi Belodedici au marcat.

... 17 septembrie: Steaua - Victoria 3-2. Meci încins, cu două cartonaşe roşii şi 5 galbene (unul pentru Hagi). *Decarul* Stelei a transformat un penalty şi a şutat o dată în transversală. Tot un gol a marcat şi fostul său coleg Marcel Coraş, dar pentru "miliţieni".

... 20 septembrie. Amical la Constanţa: România - Albania 3-0. Pentru a doua oară căpitan al echipei naţionale, Hagi a fost stăpînul partidei. El a marcat un gol (min. 35 - şut imparabil de la 22 de metri) şi le-a "fabricat" pe celelalte două (finalizate de Belodedici şi de Cămătaru).

... 25 septembrie: FC Bihor - Steaua 2-3. Un meci rămas în memoria neagră a fotbalului românesc. Belodedici a deschis scorul pentru militari în minutul 23, dar Zsolt Musznay (fost coleg cu Belo, Hagi şi Lăcătuş la Luceafărul, între timp plecat de la "U" Cluj) a întors rezultatul, înscriind

de două ori pînă la pauză (min. 36 şi 45). În repriza secundă a fost asediu la poarta lui Lăzăreanu, dar golul nu venea. Steaua se afla la un pas de prima înfrîngere după aproape 80 de partide. La centru - Gheorghe Constantin din Rîmnicu Vîlcea, care fusese tuşier la celebra finală a Cupei României, Steaua - Dinamo, încheiată la CC al PCR. *Costică-Vîlcea* a învăţat atunci că nu e bine să te pui rău cu Steaua. Şi a acţionat în consecinţă. La limita celor 90 de minute regulamentare a acordat penalty Stelei la un duel banal Lăzăreanu - Lasconi. A transformat Hagi şi 2-2. Dinspre Bucureşti sunau telefoanele în draci. *Costică-Vîlcea* a prelungit meciul cu un minut... două... trei... patru... cinci... şase... centrare Lasconi, gol Balint, 2-3! Dar în tribune 20.000 de oameni erau porniţi să facă prăpăd. Se simţeau înşelaţi, prăduiţi, violaţi. Sticlele zburau spre teren ca rachetele. Antrenorul gazdelor, Viorel Mateianu, era în pragul infarctului. Inima sa, greu încercată, dădea semne că nu mai rezistă. Jucătorii se înjurau şi se îmbrînceau. Ameninţările brăzdau văzduhul... În "Sportul", cele două goluri din final aveau să fie trecute în minutele 86 şi 90. În realitate, era vorba de 90 şi 96...

Plimbările de la Băneasa

... 28 septembrie: Steaua - Inter Sibiu 4-2. Hagi a transformat două penaltyuri.

... 5 octombrie: Steaua - Sparta Praga 2-2, goluri Hagi şi Lăcătuş. Bucureştenii, cu Iordănescu revenit definitiv pe bancă, s-au calificat în turul II al CCE. Au mai promovat Dinamo (3-0 acasă, 3-0 şi în deplasare cu finlandezii de la Kuusysi Lahti), în Cupa Cupelor, şi Victoria (2-0 şi 6-1 cu maltezii de la Sliema Wanderers), în Cupa UEFA. Oţelul Galaţi a fost eliminată de Juventus Torino (1-0 şi 0-5).

... 9 octombrie: FC Argeş - Steaua 0-1. Hagi a tras din toate poziţiile, dar fostul său coleg Speriatu a fost în zi mare. Tot Hagi a transformat, în minutul 85, penaltyul făcut cadou Stelei de arbitrul Constantin Gheorghe din Suceava, la un duel Iovan - Vlădoiu.

... 12 octombrie: Steaua - Rapid 2-0. Goluri Hagi (care a zguduit o dată şi transversala) şi Beodedici. Dinamo (locul 1, golaveraj 44-10) şi Steaua (locul 2, golaveraj 29-12) aveau punctaj maxim după 10 etape!

... 19 octombrie: Bulgaria - România 1-3, excelent debut al naţionalei noastre în preliminariile Campionatului Mondial! Pe "Vasil Levski" au marcat Mateuţ (o dată) şi Cămătaru (de două ori), ultimul gol fiind o capodoperă de creaţie a lui Hagi. Se mai poate pune şi bara lui Sabău, la capătul unui dribling tip Maradona... România: Lung - Iovan, Andone, Belodedici, Rotariu - Mateuţ (min. 86 Klein), Sabău, Gh. Popescu, Hagi - Lăcătuş (min.

58 Vaişcovici), Cămătaru. Incredibil de tînără linia de mijloc a echipei române: Mateuţ (23 de ani) - Sabău (20) - Gh. Popescu (21) - Hagi (23)!

Şeful *secţiei "Fotbal" a UTC*, pe clubul Steaua, era Gabi Balint. Fostul internaţional îşi aminteşte: "Noi luam peste picior toate prostiile astea. Trebuia să ţin şedinţe cu UTC-ul, dar nu le ţineam niciodată. La un moment dat, m-au făcut membru de partid. Aveam «misiunea» să-l conving şi pe Gică Hagi să intre în PCR, dar n-am reuşit. Aşa cum nu voia grade în Armată, nu voia nici membru de partid. În schimb, Belo avea carnet, intrase în partid, dar el era primul care zicea să rămînem în străinătate! La fiecare deplasare, trăgea de mine şi de Hagi să nu ne mai întoarcem. Gică era altfel: nu voia să audă de partid, dar nici de rămasul afară. Mereu zicea de părinţi, că de ce să sufere ei din cauza lui?".

În afara lui Hagi şi a lui Balint, despre intenţia lui Belodedici de a rămîne în străinătate mai ştia un singur om: antrenorul Iordănescu. Înainte de meciuri, acesta îşi ducea jucătorii să se plimbe prin pădurea Băneasa. Gabi Balint: "Nea Puiu se plimba cu noi trei, pe nişte alei mai izolate. Belo nu scăpa ocazia: «Zi-le, nea Puiu, să rămînă şi ei cu mine, că nu vor să înţeleagă!». Iar nea Puiu îi dădea apă la moară: «Eu, să fiu mai tînăr, aşa, ca voi, nu m-aş mai întoarce!». Belo atîta aştepta: «Vedeţi, mă, că şi nea Puiu zice? Treaba voastră, faceţi ce vreţi, dar să nu vă pară rău!». Belo tot ne «ameninţa» că rămîne şi fără noi, dar nu-l credeam". Belodedici nu vorbea însă doar aşa, ca să se afle în treabă...

Cadoul de la Adidas

... 26 octombrie: Steaua - Spartak Moscova 3-0, în turul II al Cupei Campionilor. Încă un meci de zile mari, Ilie Dumitrescu a deschis scorul în minutul 33, Hagi l-a majorat (min. 57) şi tot el a transformat penaltyul de 3-0 (min. 69). Portarul sovietic Rinat Dasaev a mai deturnat alte 4-5 torpile nimicitoare ale *decarului* român. Steaua: *Lung - D. PETRESCU, IOVAN, BELODEDICI, Ungureanu - T. STOICA, HAGI, Rotariu, I. DUMITRESCU - LĂCĂTUŞ (85 Bălan), Piţurcă (70 Balint).*

... 29 octombrie: lotul naţional, reunit pentru meciul cu Grecia, din preliminariile Campionatului Mondial, s-a deplasat la Galaţi, pentru cîteva antrenamente şi pentru un joc amical: 4-0 cu Oţelul.

... 2 noiembrie: România - Grecia 3-0, goluri Mateuţ, Hagi (din penalty) şi Sabău. Putea fi şi 7-0! Demonstraţia de forţă a lui Hagi şi a colegilor săi continuă. Iar România e liderul grupei preliminare, cu un excelent golaveraj după două partide: 6-1. Echipa de vis: *LUNG - IOVAN, ANDONE, BELODEDICI, ROTARIU - SABĂU (86 KLEIN), GH. POPESCU,*

MATEUȚ, HAGI - LĂCĂTUȘ (78 VAIȘCOVICI), CĂMĂTARU. O echipă incredibil de tînără!

... 5 noiembrie: Sportul Studențesc - Steaua 0-4, cu Hagi la serviciu. Tot ce-au putut face cei din Regie a fost să-l mai revendice o dată pe Hagi. Valentin Ceaușescu le-a rîs în nas.

... 9 noiembrie: Spartak Moscova - Steaua 1-2. A fost în primul rînd o probă de rezistență fizică a românilor, nevoiți să joace la minus 16 grade Celsius. Autorii golurilor: Lăcătuș (min. 25) și Balint (min. 90). În formula *LUNG - D. PETRESCU, IOVAN, BELODEDICI, UNGUREANU - T. STOICA, ROTARIU, HAGI (87 BĂLAN), I. DUMITRESCU - LĂCĂTUȘ, PIȚURCĂ (69 BALINT),* steliștii le-au stricat sovieticilor aniversarea a 71 de ani de la victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie (care, după calendarul nostru, s-a întîmplat pe 7 noiembrie). Și l-au făcut pe președintele clubului Spartak să regrete borcanul cu icre negre pe care i l-a dat omologului său de la Steaua, ca protocol, în schimbul unui set de echipament Adidas...

Pe un teren ca un patinoar, Hagi, Belodedici, Lăcătuș, Ilie Dumitrescu și colegii lor au dansat ca niște diavoli. Secretul? Ghetele speciale, cu crampoane de cauciuc, pe care le aveau în picioare elevii lui Iordănescu. Dar de unde apăruseră acele ghete?

În vara acelui an, comandantul clubului Steaua, Nicolae Gavrilă, fusese în Germania Federală, să negocieze un contract cu Adidas. Firma fondată de Adi Dassler s-a angajat să furnizeze clubului bucureștean 7 seturi a cîte 25 de perechi de ghete. Gavrilă dezvăluie: "Cînd să plec, directorul Adidas pe Europa de Est m-a oprit în prag: «Herr Gavrilă, haideți să vă dau și niște ghete de iarnă!». Eu, speriat: «Știți, dar pe la noi iernile nu sînt așa friguroase». Mi-era teamă că îmi scade un set din celelalte 7, or pentru mine alea erau importante. Neamțul nu s-a lăsat: a scos din frigider o placă metalică, înghețată, și mi-a făcut o demonstrație: ghetele lui, cu crampoane de cauciuc, nu alunecau, celelalte - da! Eu însă o țineam pe-a mea: «Danke schön, dar nu ne trebuie». Pînă la urmă, văzînd că nu am de gînd să cumpăr, neamțul a zis: «Herr Gavrilă, știi ceva? Îți dau 18 perechi gratis!». Și mi le-a pus în bagaj. Cu crampoanele lor scurte, nedemontabile, arătau a ghete de oraș".

La București, 5 perechi s-au "volatilizat". Una la Valentin, una la Ilie, una la ministru, una... În fine, au mai rămas 13, aruncate într-un dulap, la stadion. Gavrilă și-a amintit de ele cînd a ajuns la Moscova, cu două zile înainte de meciul cu Spartak. Rușii stropiseră terenul cu mașini speciale, în zona careurilor, să se facă ghețuș. Repede, telefon la București, la Dănilescu, șeful secției de fotbal din Ghencea. Ghetele au ajuns la Moscova cu avionul, chiar miercuri după-amiază, în ziua meciului. De la

aeroport au fost duse direct stadion. La început, jucătorii n-au vrut să le încalţe. Hagi era cel mai pornit: "Plecaţi cu prostiile alea, jucăm cu ghete normale". Pînă la urmă, Iordănescu i-a convins să le încerce. Atunci au văzut că sînt doar 13 perechi. Le-au luat titularii, plus Balint şi Bălan, primele rezerve. Cînd au ieşit pe teren, li se lipeau nările de nas, aşa era de frig. Sus, în tribună, ceilalţi membri ai delegaţiei beau vodcă, să se încălzească. Bine că aveau jucătorii stabilitate...

Şi celelalte două echipe româneşti au trecut de turul II: Dinamo - Dundee United 1-1 (după 1-0 în tur) în Cupa Cupelor, Victoria - Dinamo Minsk 1-0 (1-2 la Minsk) în Cupa UEFA.

Egal cu Van Basten

Scăpată, pînă în primăvară, de grija confruntărilor internaţionale, Steaua s-a năpustit peste adversarele din campionat.

... 13 noiembrie: Steaua - "U" Cluj 5-0. Prunea şi-a salvat echipa de alte 4-5 goluri ca şi făcute. Hagi, suspendat, s-a aflat în tribună.

... 19 noiembrie: U. Craiova - Steaua 1-5. Tonul la cîntec l-a dat Hagi, autorul primului gol, din lovitură liberă, în minutul 21.

... 23 noiembrie. Amical la Sibiu: România - Israel 3-0. Hagi a rămas la Bucureşti, pentru că avea de susţinut un examen important la ASE.

... 27 noiembrie: Steaua - FC Olt 3-1. Hagi, tot cu examenul de la ASE.

... 3 decembrie: Dinamo - Steaua 0-0. Ploaie, lapoviţă, ninsoare. Şi o luptă la sacrificiu, dar pe o arătură clisoasă. Hagi - printre cei mai buni de pe teren. Interesantă situaţia în clasament a celor două echipe, înaintea acestui derby:

1. Dinamo	14	14	0	0	59-13	28
2. Steaua	14	14	0	0	46-14	28

Bolnav campionat!

... 7 decembrie: Steaua - Corvinul 11-0! Un Hagi dezlănţuit, autor a 5 goluri şi prim-solist într-o demonstraţie de fotbal total. În "Sportul" - nota 9, cea mai mare din întregul campionat. În aceeaşi etapă: Farul - Dinamo 0-7!

... 11 decembrie: ASA Tîrgu Mureş - Steaua 1-5. Hagi a deschis scorul din penalty, apoi a dat două pase decisive. Peripeţii după meci: din cauza vremii nefavorabile, avionul steliştilor a primit interdicţie de zbor pînă a doua zi la prînz. Dar n-a fost tocmai rău, pentru că unul dintre arbitrii de tuşă, Ioan Danciu din Petroşani, le-a asigurat o seară folclorică, "producîndu-se" voluntar la restaurantul hotelului Continental.

Situaţia la finalul turului:

1. Dinamo	17	16	1	0	72-16	33
2. Steaua	17	16	1	0	62-15	33

Iar în topul "tunarilor": Mateuţ - 20 de goluri, Hagi - 19, Vaişcovici şi Coraş - cîte 16.

Dar atestarea lui Hagi a venit pe plan internaţional: după meciurile din toamnă - golgeter al Cupei Campionilor, la egalitate cu "Balonul de Aur" al Europei, olandezul Marco Van Basten! Amîndoi aveau la activ cîte 5 goluri.

Şi încă un semnal: ziarul praghez "Ceskoslovensky Sport" a găsit că "echipa ideală a anului 1988" ar trebui să arate astfel: *Preud'homme (Belgia) - Rijkaard (Olanda), Kuzneţov (URSS), Ronald Koeman (Olanda), Aloisio (Brazilia) - Mihailicenko (URSS), Gullit (Olanda), Maradona (Argentina), HAGI (ROMÂNIA) - Romario (Brazilia), Van Basten (Olanda).* În această formulă, Hagi era singurul european care n-a avut ocazia să "puncteze" şi la turneul final din R.F. Germania, cîştigat de Olanda (2-0 în meciul decisiv cu URSS). În schimb, confraţii de la Praga l-au văzut pe Hagi în meciurile Stelei cu Sparta. L-au văzut şi nu l-au mai putut uita...

Dezertorul Belo

În după-amiaza zilei de 17 decembrie 1988, în cazarma Steaua s-a dat alarma: locotenentul Belodedici Miodrag a dezertat! Aşadar, Belo se ţinuse de cuvînt. Panica a cuprins Ministerul Apărării Naţionale. Dar cel mai speriat era colonelul Gavrilă, comandantul clubului militar. Acesta tresare şi acum, cînd reconstituie filmul acelor zile. "Începînd de prin '86, Belo îşi petrecea mereu Crăciunul la rudele lui din Iugoslavia. La fel avea de gînd să facă şi atunci, în decembrie '88. La începutul lunii, eu i-am întocmit un raport şi l-am înaintat către Ilie Ceauşescu (aşa era procedura, trebuia făcut raport de fiecare dată cînd pleca un ofiţer peste graniţă). Ilie Ceauşescu a murmurat: «Şi dacă nu se mai întoarce?». Dar aşa zicea el de fiecare dată, era foarte suspicios. Eu i-am spus: «Tovarăşu' general, eu v-am înaintat raportul, dumneavoastră faceţi ce vreţi cu el». L-a aprobat. Eu pe 12 decembrie am plecat din nou în Germania Federală, la Adidas, împreună cu contabilul clubului, unul Fellner. M-am întors, pe 16, dar singur, pentru că Fellner a rămas acolo! Parcă-l aud şi acum pe generalul Milea, ministrul Apărării, cu vocea lui gîjîită: «Tovarăşi, a plecat o delegaţie şi s-a întors 50 la sută!». Ei, deja aveam probleme. A doua zi, pe 17, pe la ora cinci după-amiază, comandantul trupelor de grăniceri, generalul Teacă, îmi bagă un pumnal în inimă: «A dezertat

Belodedici, plus alţi cîţiva. Au forţat frontiera». Ilie Ceauşescu tot pe mine m-a luat: «Ţi-am spus, mă, că rămîne? Nu eşti bun de nimic!». Dar el, Ilie, semnase raportul. Am aflat amănunte: Belo ieşise din ţară cu o maşină în care se afla şi maică-sa. În acelaşi timp, soră-sa, care avea vreo 13-14 ani, a trecut graniţa ascunzîndu-se după o conductă, împreună cu familia unui miliţian. Pe 20 decembrie, la 72 de ore după eveniment, locotenentul Belodedici a fost declarat dezertor".

Cel mai şocat la aflarea veştii a fost Gabi Balint, care se afla la Poiana Braşov. Sacoul lui Belo se afla la el. Sacoul pe care liberoul Stelei îl cumpărase de la Monte Carlo, cînd cu Supercupa, şi în care zicea că o să se îmbrace la acel Revelion şi, imediat după aceea, la nunta lui Lăcătuş. Gabi Balint: "Am sunat în comuna lui, Socol - Timiş, dar nu răspundea nimeni. Era prima dată cînd acel telefon suna în pustiu. Atunci am realizat că l-am pierdut pe Belo".

Selecţionerul Emerich Jenei, care se baza pe Belo în campania de calificare la *Coppa del Mondo,* s-a întîlnit cu acesta pe 16 decembrie, înaintea *dezertării.* "Eram în Bucureşti şi rămăsesem în pană aproape de Podul Eroilor. Belo a oprit în dreptul meu: «Ce-ai păţit, nea Imi?». I-am spus că am probleme cu maşina. Crăpase capul de la delcou. M-au ajutat doi sîrbi de-ai lui, care aveau nişte mustăţi stufoase. La despărţire, l-am întrebat pe Belo: «Unde faci Revelionul?». «Cu Gabi Balint, la Poiana Braşov», a zis el. De-atunci nu l-am mai văzut pînă în martie '90. Un an şi trei luni".

Pe 3 ianuarie 1989, ministrul Milea a convocat o şedinţă în care au fost descoperiţi "vinovaţii": Constantin Dănilescu, şeful secţiei de fotbal a clubului Steaua, plus vreo trei ofiţeri de la Contrainformaţii. Pentru "slaba muncă de educaţie cu fotbaliştii", Dănilescu a fost schimbat din funcţie şi trimis la FC Olt. În locul lui a fost adus Cristian Gaţu, care timp de cîteva luni fusese "exilat" la FC Bihor. Se înţelege că, de fapt, vinovat pentru plecarea lui Belodedici era sistemul, care făcea ca un fotbalist de clasă mondială să fie plătit mai prost decît un strungar din Occident.

Capitolul 20

Prizonierul de pe "Nou Camp"

Pentru Gică Hagi, 1989 trebuia să fie anul exploziei pe plan internaţional. Voia o finală de cupă europeană, voia o calificare la Campionatul Mondial, voia să fie recunoscut ca unul dintre cei mai buni fotbalişti de pe continent. Simţea că toate astea îi sînt accesibile.

Pregătirea a început pe 7 ianuarie, dar asta nu prezenta interes pentru ziarele din România. Nici măcar pentru singurul cotidian de specialitate, "Sportul", ocupat cu odele aduse tovarăşei, de ziua ei. O strofă din poezia de pe prima pagină:

Elenei Ceauşescu, azi, îi aduce ţara
în zi aniversară cîte-o garoafă-n dar,
şi "La mulţi ani!" îi spune, spre fericirea ţării
pe care o slujeşte cu patos legendar.

Ţi se face greaţă.

Au fost două săptămîni grele de luptă cu muntele. Mai grele decît de obicei, pentru că atmosfera era apăsătoare. Jucătorii se uitau unii la alţii şi nu ziceau nimic. Doar cînd se răspîndeau pe la camerele lor, cîte doi, întorceau pe toate feţele plecarea lui Belo. Cei mai afectaţi erau Balint şi Hagi. Dintr-o dată, cel de-al treilea pat din cameră devenise inutil...

De la Buşteni, steliştii au revenit la şes. Şi a început seria partidelor amicale: 4-0 cu Prahova Ploieşti, 2-1 cu Petrolul Ploieşti, 9-1 cu CS Tîrgovişte în ţară, 5-1 cu Courtrai şi 2-0 cu Charleroi în Belgia, 0-0 cu VfB Stuttgart şi 1-0 cu Bayer Leverkusen în Germania Federală. Încă aproape o duzină de goluri în contul lui Hagi...

Startul oficial a fost pe 22 februarie, la Tîrgu-Jiu, în "16"-imile Cupei României. Antrenor la Pandurii - nimeni altul decît Ilie Balaci, idolul lui Hagi în urmă cu 6-7 ani. Dar Hagi nu bătuse atîta drum doar ca să-şi salute fostul coleg de naţională. A dat un gol din start, ca să fie lucrurile clare, apoi a făcut spectacol. În tribune erau 20.000 de gorjeni, înghesuiţi ca sardelele, iar în copaci - cîteva sute. Un copil a vrut să urce mai sus,

spre vîrful unui plop, dar creanga s-a rupt şi puştiul s-a zdrobit de caldarîm. A vrut şi el să-l vadă pe marele Hagi...

... 1 martie: IFK Göteborg - Steaua 1-0, în sferturile de finală ale Cupei Campionilor. În atacul suedez, un uriaş de peste doi metri: Kennet Andersson. Cu el ne vom mai întîlni...

... 5 martie. A început returul. Şi a început "pe dos", cu etapa a 34-a, urmată de a 33-a etc. FRF nu a dat o explicaţie pentru această decizie, dar se pare că a urmărit să aducă derbyul Steaua - Dinamo cît mai "în faţă", pentru a nu ţine tensionat tot campionatul. Federalii se temeau că pescaladare a adversităţii dintre cele două tabere risca să arunce în aer echipa naţională, într-un an decisiv pentru calificarea la *Coppa del Mondo*. Aşadar, returul a început cu Steaua - ASA Tîrgu Mureş 7-0, meci în care Hagi a punctat de două ori.

... 8 martie: Corvinul Hunedoara - Steaua 1-2. Golul victoriei a fost marcat de Dan Petrescu, în minutul 82, dintr-o centrare a lui Hagi.

... 15 martie: Steaua - IFK Göteborg 5-1! A fost ziua lui Lăcătuş. *Şeptarul* stelist a perforat poarta scandinavilor de 3 ori, iar Ilie Dumitrescu şi Balint (la o cursă de schior a lui Hagi, printre jaloanele suedeze) au întregit opera. În spatele lor, Hagi a fost dirijorul. Jucătorii care au calificat Steaua, pentru a treia oară în ultimii patru ani, în semifinalele Cupei Campionilor: *LUNG - D. PETRESCU, BUMBESCU, IOVAN, UNGUREANU - HAGI, T. STOICA, ROTARIU, I. DUMITRESCU (85 BALINT) - LĂCĂTUŞ, PIŢURCĂ (70 NEGRĂU).* Celelalte echipe româneşti au fost eliminate: Sampdoria - Dinamo 0-0 (după 1-1 la Bucureşti), Dynamo Dresda - Victoria 4-0 (în tur, 1-1).

Andone dizidentul

... 22 martie: Steaua - Dinamo 2-1, în etapa a 20-a. Hagi l-a învins pe Stelea dintr-o lovitură liberă, în minutul 14. Andone a egalat, cu capul, în minutul 75. Arbitrul Ion Crăciunescu i-a eliminat pe Vaişcovici (min. 78) şi pe Cămătaru (min. 84), iar Balint a profitat, înscriind cu 3 minute înainte de final. Balint - cel pentru care a marca goluri decisive, la "spartul tîrgului", devenise o tradiţie. Finala Cupei din '88, contra lui Dinamo... meciul de la Oradea, cu FC Bihor... cu Spartak, la Moscova... acum din nou cu Dinamo, în *finala* campionatului... Dar cel mai bun de pe teren tot Gică Hagi a fost: nota 8,5, fără egal în etapă.

Cînd arbitrul Ion Crăciunescu a fluierat sfîrşitul partidei, dinamovistul Ioan Andone s-a îndreptat spre tribuna oficială, făcînd gesturi obscene în direcţia lui Valentin Ceauşescu! Era o descărcare paralizantă, de om care

a adunat în el multă obidă. Vehemenţa lui Andone a fost preluată de majoritatea jucătorilor dinamovişti. Erau acolo, amestecate, curaj şi nebunie. Doar mişcînd un deget, fiul dictatorului putea să distrugă orice fotbalist, fie el şi de naţională, ca Andone. Iar o primă tentativă chiar a existat. CNEFS şi FRF au elaborat, în regim de urgenţă, un comunicat, din care spicuim:

"Biroul Comitetului Executiv al CNEFS şi Federaţia Română de Fotbal, cercetînd abaterile săvîrşite cu prilejul desfăşurării meciului de fotbal dintre echipele Steaua şi Dinamo, au constatat următoarele:

După terminarea partidei, mai mulţi jucători ai echipei Dinamo au înconjurat arbitrul, invocînd netemeinicia unor decizii ale acestuia, iar căpitanul echipei Dinamo - jucătorul Andone Ioan -, antrenînd şi alţi jucători, s-a îndreptat către public, recurgînd în mod cu totul nepermis la manifestări obscene, triviale, care pe drept cuvînt au indignat publicul spectator, ce s-a adresat organelor competente cerînd să se ia cele mai severe măsuri.

Avînd în vedere abaterile grave săvîrşite, Biroul Comitetului Executiv al CNEFS şi Federaţia Română de Fotbal au hotărît:

1. Suspendarea, pînă la sfîrşitul campionatului Diviziei A, ediţia 1988-1989, a jucătorului Andone Ioan şi interzicerea în această perioadă de a fi component al echipei naţionale de fotbal.

2. Sancţionarea antrenorului Lucescu Mircea cu ultimul avertisment, urmînd ca la prima abatere să fie scos din funcţia de antrenor al echipei Dinamo".

Urmau trăncăneli în limbaj de lemn, gen "vom acţiona cu fermitate pentru îmbunătăţirea muncii de educaţie a sportivilor". Dar suspendarea lui Andone şi punerea în pioneze a lui Lucescu erau fapte concrete. În spatele semnatarilor comunicatului, CNEFS şi FRF, se iţea figura de filfizon a lui Valentin Ceauşescu.

Iar ca execuţia publică să fie completă, au dat şi generalii din conducerea clubului Dinamo un comunicat, în care s-au desolidarizat de "comportamenul necorespunzător şi gesturile de neadmis, care sfidează bunul simţ, săvîrşite de jucătorul Andone Ioan, căpitanul echipei".

Să parcurgem împreună componenţa celor două formaţii în acel meci ce mirosea a praf de puşcă.

Steaua: Lung - D. Petrescu, Iovan, Bumbescu, Ungureanu (83 Negrău) - T. Stoica, Hagi, Rotariu, I. Dumitrescu (74 Balint) - Lăcătuş, Piţurcă.

Dinamo: Stelea - Varga (63 Mihăescu), Rednic, Andone, Klein - Sabău, Lupescu, Mateuţ, Lupu - Vaişcovici, Cămătaru.

Dintre jucătorii avertizaţi cu cartonaşe galbene n-au lipsit Hagi şi Lăcătuş, cărora, cînd auzeau de Dinamo, li se aprindea un "beculeţ". Cu Dinamo era marea răfuială!

... 24 martie: la două zile după tămbălăul din Ghencea, 6 stelişti (Lung, Dan Petrescu, Iovan, Ungureanu, Lăcătuş, Hagi) şi 8 dinamovişti (Stelea, Rednic, Klein, Sabău, Mateuţ, Lupescu, Cămătaru, Răducioiu) s-au reîntîlnit la Sibiu, unde s-a reunit lotul naţional pentru amicalul cu Italia. Inamicii de ieri erau prietenii de azi. Noroc cu talentul de diplomat al lui Emerich Jenei... A urmat "încălzirea", 3-2 cu Inter Sibiu, unul din golurile ardelenilor fiind marcat de Văsîi, fostul coleg al lui Hagi la Luceafărul.

... 29 martie: România - Italia 1-0, gol Sabău, în minutul 48. Şi Azeglio Vicini a venit cu Zenga, Bergomi, Baresi, Berti, Vialli, Donadoni, cu care se pregătea să atace titlul la *Coppa del Mondo*, chiar în "Cizmă".

... 1 aprilie: FC Olt - Steaua 1-3. Hagi, suspendat, n-a participat la cel de-al 100-lea meci consecutiv fără înfrîngere al formaţiei militare (socotind şi partidele din Cupa României). Pe cealaltă "parte a tabloului", Dinamo şi-a revizuit obiectivul. Pierzînd practic orice şansă la titlu (Steaua nu era echipa, sau *structura*, care să se împiedice), Lucescu a declanşat operaţiunea "Mateuţ - Gheata de Aur", după modelul Cămătaru, din urmă cu doi ani. Pentru început, Mateuţ a marcat de două ori în meciul cu FCM Braşov.

O lecţie pentru Tanju Çolak

... 5 aprilie: Steaua - Galatasaray Istanbul 4-0, într-una din semifinalele Cupei Campionilor. Vedeta turcilor, Tanju Çolak, ultima *Gheată de Aur* a Europei, marcase pînă în acel moment 5 goluri în cea mai importantă competiţie continentală, la fel ca Hagi, dar cu două mai puţin decît Lăcătuş. La Bucureşti au marcat, în ordine, Ilie Dumitrescu (min. 8), Hagi (min. 40 - din penalty), Dan Petrescu (min. 69) şi Balint (min. 73). Lăcătuş a tras în bară, Hagi l-a "îndoit" pe portarul Simovici, apoi i-a pus mingea pe tavă lui Gabi Balint... A fost ca în visele frumoase, cu zîne bune şi prinţi frumoşi, descălecînd de pe cai albi.

Steaua: LUNG - D. PETRESCU, IOVAN, BUMBESCU, Ungureanu (64 BALINT) - T. STOICA, HAGI, I. DUMITRESCU, ROTARIU - Lăcătuş (86 Bălan), Piţurcă.

Galatasaray: SIMOVICI - ISMAIL, Semih, ERHAN, Cuneyt - Yusuf, PREKAZI, D. Savaş (75 Mîrşat), B. Savaş (75 Arif) - UGUR, Tanju Çolak.

O declaraţie a antrenorului oaspeţilor, Mustafa Denizli: "Ştiam că Steaua este o echipă foarte puternică, dar nu mi-am imaginat că are o forţă ofensivă de nestăvilit. Mi-au plăcut în mod special Dan Petrescu şi Hagi, doi jucători de înaltă clasă internaţională".

✦

... 9 aprilie: Steaua - U. Craiova 2-1. Două goluri ale lui Hagi (cel mai bun de pe teren) au dus scorul la 2-0 după 48 de minute de joc. A marcat apoi un jucător căruia prin ziare, la radio sau la TV i se spunea C. Gheorghe, cînd pe el de fapt îl chema Gheorghe Ceauşilă. Dar *Ceauşilă* cam aducea a Ceauşescu la mişto, aşa că mai bine a fost interzis.

... 12 aprilie: Polonia - România 2-1, la Varşovia, în meci amical. Sabău a înscris un gol şi a şutat o dată în bară. Hagi a jucat vîrf de atac, fiind unul dintre puţinii jucători evidenţiaţi.

✦

... 19 aprilie: Galatasaray Istanbul - Steaua 1-1, la Izmir, şi campioana României s-a calificat pentru a doua oară în finala Cupei Campionilor Europeni! La adăpostul acelui 4-0 din tur, românii au transformat partida într-un fel de joacă de-a şoarecele cu pisica. Hagi s-a ales din start cu un crampon adînc în gambă, dar a strîns din dinţi şi a continuat. În minutul 28, la 0-0, s-a petrecut o fază ilară: la o degajare a portarului Simovici, mingea l-a lovit în ceafă pe Piţurcă (aflat cu spatele, la marginea careului de 16 metri, în retragere spre centrul terenului) şi a ricoşat în poarta aceluiaşi Simovici! Arbitrul englez Kevin Hackett n-a văzut ce s-a întîmplat, iar cînd s-a întors, năuc, a indicat repunerea balonului de la 6 metri, anulînd Stelei un gol perfect valabil. Turcii, cărora le-a lipsit golgeterul Tanju Çolak (suspendat), au condus cu 1-0 (gol Cuneyt, min. 37), dar Ilie Dumitrescu i-a potolit repede, egalînd două minute mai tîrziu. Jucătorii care au parafat calificarea în finală: *LUNG - D. PETRESCU, IOVAN, BUMBESCU, UNGUREANU - ROTARIU (85 NEGRĂU), T. STOICA (59 MINEA), HAGI, I. DUMITRESCU - BALINT, PIŢURCĂ.*

Declaraţie Hagi: "Prekazi e un jucător extraordinar, pentru care am toată admiraţia. Locul lui ar fi trebuit să fie într-o echipă mult mai mare decît Galatasaray". Îţi vei aminti peste ani declaraţia asta, Gică?

✦

Lăcătuş n-a jucat returul cu Galatasaray, pentru că era suspendat. Totuşi, el a făcut deplasarea la Izmir, fiind cazat în hotel cu ziariştii. Acolo l-a "şifonat" serios pe unul dintre aceştia: Corneliu Vadim Tudor, trimisul revistei "Săptămîna" - o cloacă de securişti. Lăcătuş nu-i putea trece cu vederea *informările* către Ilie Ceauşescu, majoritatea intoxicări. Din aceeaşi pricină, şi Bumbescu îi turtise un pic nasul lui Vadim, în decembrie '86, în avionul ce-i aducea pe stelişti de la Tokio, unde disputaseră Cupa Intercontinentală...

✦

Pentru calificarea în finala Cupei Campionilor, Steaua a primit de la UEFA 800.000 de dolari, cu 100.000 mai mult decît în 1986. Cea mai

mare parte din sumă a fost înghiţită de Ministerul Apărării Naţionale, dar s-a păstrat ceva şi pentru jucători. Atunci s-a consemnat cea mai mare primă plătită vreodată de Steaua, pe vremea lui Ceauşescu: 105.000 lei pentru fiecare jucător de bază. Prin asta, conducerea clubului militar a încercat să le astupe jucătorilor gura pentru cele 15 automobile Ford promise, dar niciodată date. Contractul cu Ford data din primăvara lui '88, dar fusese suspendat pentru că partea română nu-şi respectase obligaţiile. Putea fi însă numit compensaţie echivalentul a 1.200 de dolari, cînd Fordul promis valora de 10 ori mai mult?

Cele două penaltyuri de la Cluj

... 22 aprilie: la Constanţa, Naţionala României - Farul 5-3, cu Hagi marcînd de trei ori împotriva echipei sale de suflet. 18.000 de oameni au ţinut să fie prezenţi pe stadionul "1 Mai", la ultima verificare a tricolorilor înaintea confruntării cu Grecia, din preliminariile Campionatului Mondial.

... 26 aprilie: Grecia - România 0-0. A fost o luptă surdă, de rezultatul căreia au profitat danezii, învingători cu 2-0 la Sofia.

... 30 aprilie: Steaua - Sportul Studenţesc 2-1. Hagi n-a scăpat ocazia de a-şi mai "taxa" o dată fosta echipă, deschizînd scorul în minutul 3. La "tinichigeria Dinamo", meşterul Mateuţ mai adăuga 3 nituri la Gheata de Aur...

... 3 mai: Rapid - Steaua 2-8! Şi Hagi nici un gol... La Slatina, FC Olt - Dinamo 1-0! Ceauşeştii de la Olt le-au sărit în ajutor Ceauşeştilor din Ghencea.

... 7 mai: "U" Cluj - Steaua 2-2, iar Hagi a ratat două lovituri de la 11 metri! Cronologic: min. 27 - gol M. Stoica, 1-0; min. 34 - Prunea apără penaltyul executat de Hagi; min. 37 - gol Kadar, 2-0; min. 42 - gol Lăcătuş, 2-1; min. 59 - din nou penalty, Hagi trage pe lîngă poartă; min. 70 - gol Ilie Dumitrescu, 2-2. Atenţie, a obosit Hagi! Tocmai acum, înainte de Barcelona...

... 10 mai: Inter Sibiu - Steaua 0-3. Un nou penalty, de astă-dată transformat de Hagi.

... 11 mai: reunirea lotului naţional, în Bucureşti, urmată de o "evadare" la Bistriţa (5-1 cu Gloria, un gol Hagi) şi de revenirea în Capitală, pentru meciul cu Bulgaria, din cursa pentru Coppa del Mondo.

... 17 mai: România - Bulgaria 1-0, ne-a salvat Gică Popescu, care a sărit mai sus decît toată apărarea bulgară. Un trio de reţinut: Stoicikov - Balakov - Kostadinov. Şi un rezultat care ne dă fiori pe şira spinării: Danemarca - Grecia 7-1!

Clasamentul înaintea ultimelor două runde:

1. România	4	3	1	0	7-1	7
2. Danemarca	4	2	2	0	11-3	6
3. Grecia	4	0	2	2	2-11	2
4. Bulgaria	4	0	1	3	2-7	1

A mai rămas, pentru toamnă, *dubla* cu danezii, în care ne trebuiau două puncte. Acasă, în deplasare, n-avea importanţă. Puncte să fie.

Uraganul AC Milan

... 25 mai: AC Milan - Steaua 4-0, în cea mai dezechilibrată finală din istoria Cupei Campionilor. La Barcelona, pe malul Mediteranei, "tridentul" olandez Van Basten - Gullit - Rijkaard (în ordinea de pe podiumul ultimului *Balon de Aur*) a făcut ravagii. Gullit, mai ales, a fost ca un taifun. A jucat doar o oră, pentru că venise de la cuţit, dar cînd a părăsit terenul scorul era 4-0. De fapt, 4-0 era din minutul 47, după care echipa lui Sacchi a lăsat-o mai moale. Steaua a semănat cu o scoică pe care, în nisipul de pe plajă, o striveşte orice trecător. O scoică avînd cochilia spartă...

Pe "Nou Camp", mînat de la spate de suflul, dar mai ales de ostilitatea celor 100.000 de spectatori, Hagi a vrut să iasă la rampă. Pentru prima dată de cînd juca la Steaua, s-a simţit însă singur. Prizonier al neputinţei propriei echipe. Precum odinioară la Sportul Studenţesc, nu l-a ajutat nimeni. Cu timpul s-a stins şi el, pentru a răbufni spre final. În spatele lui, reduta căzuse fără luptă. Golurile curgeau în poarta lui Lung, curgeau şi nu se mai opreau... 1-0 Gullit (minutul 18)... 2-0 Van Basten (27)... 3-0 Gullit (39)... 4-0 Van Basten (47)... Unde era, oare, Belo? S-o mai fi ţinînd de fotbal? Ori şi-o fi cumpărat vreo fermă, prin Banatul sîrbesc, şi s-o fi apucat de oierit?...

Dar amintirea lui Belodedici a dispărut o dată cu pasul înapoi făcut de italo-olandezi. Sau olandezo-italieni, aşa e mai corect. La urma-urmei, şi Real Madrid a fost surclasată în semifinale, 0-5 pe "San Siro". E adevărat, dar în tur, pe "Santiago Bernabeu" a fost 1-1, ceea ce oricum înseamnă o medie mai bună...

Echipele, pentru istorie. (O finală de Cupa Campionilor va fi totdeauna istorie).

AC Milan: G. Galli - Tassotti, Costacurta (76 F. Galli), F. BARESI, Maldini - Colombo, RIJKAARD, ANCELOTTI, DONADONI - GULLIT (60 Virdis), VAN BASTEN. Antrenor: Arrigo Sacchi.

Steaua: Lung - D. Petrescu, Bumbescu, Iovan, UNGUREANU - T. Stoica, Minea, HAGI, Rotariu (min. 46 Balint) - Lăcătuş, Piţurcă. Antrenor: Anghel Iordănescu.

Lipseşte Ilie Dumitrescu. Dar Iliuţă era suspendat, după "galbenul" de la Izmir...

Premiul Bravo

... 28 mai: Steaua - FC Bihor 5-0. Hagi a jucat bine, dar numai o oră, cît Gullit pe "Nou Camp"... A dat şi un gol, apoi l-a lăsat pe Balint, care oricum era mai odihnit.

... 31 mai: Steaua - FC Argeş 6-0. Bilanţ Hagi: două goluri, două pase de gol. Şi cea mai mare notă a partidei: 8.

... 3 iunie: Victoria - Steaua 1-4. Coraş a deschis scorul pentru "miliţieni", Lăcătuş a egalat din centrarea lui Hagi şi la pauză era 1-1. Apoi, totul a fost o joacă pentru vicecampioana Europei.

... 6 iunie: Steaua - SC Bacău 3-0. Dintre trasoarele lui Hagi, unul, absolut senzaţional, a însemnat golul 2 pentru militari.

... 8 iunie: Steaua - FCM Braşov 6-3, la Piteşti, în optimile Cupei României. Oboseala pare să-l doboare pe Hagi, căruia nu-i mai iese aproape nimic. Dar joacă, joacă mereu, nu ia pauză deloc.

... 11 iunie: Oţelul - Steaua 0-2. Hagi, în revenire, a "fabricat" ambele goluri, servindu-i ideal pe Dan Petrescu şi pe Piţurcă.

... 14 iunie: Steaua - Farul Constanţa 2-0. Hagi a zguduit o dată bara.

... 17 iunie: Steaua - Flacăra Moreni 4-1. Hagi - un gol, o pasă de gol şi un şut la încheietura barelor.

... 20 iunie: FCM Braşov - Steaua 2-2 (ultima etapă). Hagi, Rotariu, Piţurcă şi Tudorel Stoica au fost odihniţi pentru Cupa României.

Clasament final, ediţia 1988-'89:

1. Steaua	34	31	3	0	121-28	65
2. Dinamo	34	30	2	2	130-30	62

Al treilea campionat consecutiv fără înfrîngere al Stelei. "Recordul" a atins deja cote grobiene.

Topul "tunarilor": Mateuţ - 43 de goluri (cu care va cîştiga, şi va desfiinţa, *Gheata de Aur*), Coraş - 36 (*Gheata de Argint*), Hagi - 31, Piţurcă - 24.

Se anunţă şi laureaţii în "Trofeul Bravo", acordat anual de revista "Guerin Sportivo" jucătorilor sub 23 de ani care s-au remarcat în cupele europene. Cei trei sînt Paolo Maldini (AC Milan), Gheorghe Hagi (Steaua Bucureşti) şi Cirro Ferrara (AC Napoli).

Finalul de sezon a aparţinut Cupei României. Şi totul pe fugă, pentru că se apropia 30 iunie, data limită pentru înscrierea în cupele europene.

... 22 iunie: Steaua - Unirea Slobozia (Divizia C) 3-1, la Constanţa, în sferturi de finală. Peste 20.000 de spectatori au venit să-l vadă pe Hagi, care însă n-a jucat, fiind menajat pentru fazele finale.

... 25 iunie: Steaua - Rapid 3-2, în semifinale. Nici în acest meci, disputat în Regie, Hagi n-a jucat.

... 29 iunie: Steaua - Dinamo 1-0, în ultimul act. Pentru a se evita repetarea incidentelor din ultimele meciuri directe, finala Cupei a fost dusă în provincie, la Braşov, unde patimile erau mai mici decît în Capitală. Hagi a revenit cu un gol fenomenal: trasor de la 30 de metri, direct în vinclul porţii lui Stelea. Era minutul 67, scorul devenea 1-0 şi atît avea să rămînă pînă la sfîrşit. Mircea Lucescu privea neputincios cum copilul lui, cu ghetele dăruite de el, îi spulbera încă o dată visul de a cîştiga un trofeu. Accidentat şi fără drept de înlocuire (Iordănescu operase deja două modificări), Hagi a privit ultimele minute de pe margine. În formaţia lui Lucescu a revenit Andone, după trei luni de suspendare, fără a mai fi însă la fel de nărăvaş ca în cazarma din Ghencea.

Giovanni

În vara anului 1989, Berlusconi a ieşit la atac: îl voia pe Hagi! Problema era că nu prea ştia cu cine să trateze, pentru că şefii clubului Steaua nici nu voiau să stea de vorbă. În acel moment a intrat din nou în scenă Giovanni Becali. Dar să-l lăsăm pe el să reconstituie întîmplările ce au urmat momentului Euro '84.

"După eşecul primei mele întîlniri cu Hagi, nu m-am dat bătut. Mă duceam după el, cu maşina, prin Belgia, prin Olanda, prin RFG, peste tot unde juca Sportul Studenţesc, iar din '87 - Steaua. Destul de des venea şi echipa naţională. I-am dat odată lui Gică 2.000 de mărci - nu-i venea să creadă, era o sumă foarte mare pentru cineva din România. Încet-încet, a început să accepte dialogul. Nu mai era aşa crispat, ca în '84. În ţară se împrietenise cu frate-miu Victor, cu văru-miu *Ţînţaru'*, cu neamurile mele. Ştia despre mine că sînt fugit, că nu mi-a mai plăcut cu Ceauşescu. Cînd urma să vină în Occident, Gică mă anunţa, îmi dădea telefon. Mergea la Palatul Telefoanelor, că acasă îl ascultau ăia de la «Ochiul şi timpanul».

Din '88, discuţiile mele cu Hagi, ca şi cu Mateuţ, se axau pe o temă: rămînerea lor în Occident. Lui Mateuţ, în vara lui '88, i-am organizat luna de miere din banii mei, la Nisa, pe Coasta de Azur. A fost la un pas să rămînă la Nisa, să nu se mai întoarcă în ţară. Dar eu am fost sincer şi cu el, şi cu Hagi. Le-am spus ce riscă: suspendare 11 luni, dar mai ales dorul de familie. Eu nu-mi văzusem părinţii de 20 de ani, ei poate nu şi-i vedea 30 de ani - de unde să ştiu că «dezgheţul» era aproape?

După finala de la Barcelona, cînd am văzut că barosanilor de la AC Milan le ardea buza după Hagi, m-am dus cu tupeu şi am discutat direct cu ei. Gullit era accidentat, nu se ştia cît şi cum o să mai joace. Italienii mi-au spus: dacă ni-l aduci pe Hagi, te îmbrăcăm în bani! Dar eu am discutat cu Gică şi mi-am dat seama că nu are rost să insist. În cazul lui, sentimentele faţă de părinţi erau prea puternice. Dacă pleca, îl distrugea şi pe ei, dar se distrugea şi pe el, pentru că nu putea să stea multă vreme departe de ei".

Aşa a zburat şansa lui Hagi de a juca la AC Milan, după ce la fel se întîmplase cu Juventus, Panathinaikos şi Olympique Marseille.

Capitolul 21

După 20 de ani

Din nou la drum. Jenei strînge 18 jucători, printre care şi Andone, *reabilitatul*, şi îi "ascunde" în Belgia (26 iulie - 6 august). La întoarcere, Hagi este preluat de Iordănescu, pentru un superturneu, "Cupa Teresa Herrera", găzduit de oraşul spaniol La Coruña. Noutăţi în lot: a fost adus Musznay, de la FC Bihor (pentru Hagi era o veche cunoştinţă, de la Luceafărul), au plecat Tudorel Stoica, Piţurcă (ambii în Franţa, la Lens) şi Lucian Bălan (în Belgia, la Beerschot).

În primul meci, senzaţie: Steaua - Real Madrid 2-1! Pentru campioana Spaniei, semifinalistă în acel an a Cupei Campionilor Europeni, a deschis scorul Michel (min. 15). Ilie Dumitrescu a egalat (min. 30), iar Hagi a punctat decisiv, în minutul 72, cu un şut imparabil de la marginea careului.

Steaua: Lung - D. Petrescu, Bumbescu, Iovan, Ungureanu - Minea, I. Dumitrescu (72 Balint), Musznay, Rotariu - Lăcătuş, Hagi.

Real Madrid: Buyo - Chendo, Schuster, Hierro, Gordillo - Solana, Michel, Martin Vazquez, Sanchis - Butragueño, Hugo Sanchez.

Finala "Cupei Teresa Herrera" şi-au disputat-o Steaua şi Bayern München (3-1, în prima zi, cu PSV Eindhoven). Echilibrul s-a menţinut aproape pînă la pauză (1-1, gol Lăcătuş), apoi nemţii s-au dezlănţuit: 4-1.

Diavolul Romario

Miercuri, 23 august 1989, a început campionatul. Dar despre asta nu puteai afla de pe prima pagină a ziarului "Sportul", ocupată de odele de rigoare, între care o poezie intitulată "Cinstim conducătorul". O strofă, întru aducere aminte:

În Nicolae Ceauşescu, Omul Drag,
Partidului slăvim Conducătorul
Ce-a dat nou chip acestui scump meleag,
Suind pe culmi de glorii Tricolorul.

Un medic cinstit ar fi pus diagnosticul: schizofrenie paranoidă în

ultima fază. Dar să revenim la fotbal. Aşadar, în prima etapă, Steaua - Flacăra Moreni 3-0, goluri Ilie Dumitrescu (după un şut al lui Hagi), Negrău şi Ungureanu.

... 27 august: "U" Cluj - Steaua 1-1! Intrat după pauză, Balint a marcat cînd cronometrul depăşise minutul 90, dar imediat a egalat ex-dinamovistul Dochia! Arbitrul piteştean Alexandru Mustăţea şi-a luat porţia de îmbrînceli pentru că n-a fluierat finalul imediat după golul lui Balint. Hagi a fost anihilat de Bacoş.

... 28 august: reunirea naţionalei, pentru două meciuri amicale.

... 31 august: Portugalia - România 0-0, la Setubal (40 de kilometri de Lisabona). În prima repriză, în urma unui *un-doi* cu Hagi, Ilie Dumitrescu a şutat în bară. *Decarul* echipei române nu s-a simţit în largul lui ca vîrf de atac.

... 5 septembrie: Cehoslovacia - România 2-0, la Nitra. La 0-0, Gică Popescu a şutat în bară, dar şi Chovanec a făcut la fel spre final, cînd scorul putea deveni 3-0. Din echipa noastră, doar trei remarcaţi: Lung, Rednic şi Hagi, ultimul folosit din nou vîrf de atac, alături de Lăcătuş. Ioan Chirilă a reţinut "acţiunile spectaculoase, dar mereu nefructificate ale lui Hagi, care s-a dovedit încă o dată un as al penultimului tronson". Însuşi Hagi bate şaua să priceapă iapa: "Mi-e foarte greu să joc rolul vîrfului de atac. Nu poţi deveni vîrf peste noapte. Pe teren propriu m-aş mai descurca, dar afară e mult mai greu, mai ales că nici linia de mijloc nu vine la sprijin".

... 9 septembrie: Steaua - Dinamo 0-3! Prima înfrîngere a militarilor, în campionat, după 104 meciuri! Lucescu s-a ţinut de cuvînt: a făcut o echipă care a călcat Steaua în picioare. Caseta acelui meci istoric:

Steaua: Lung - D. Petrescu, Minea, Iovan, Ungureanu - Musznay, Rotariu, Hagi, I. Dumitrescu (61 Balint) - Lăcătuş, Negrău.

Dinamo: Stelea (nota 9!) - Mihăescu, Rednic, Andone, Klein - Lupescu, Sabău, Mateuţ, Lupu - Vaişcovici (53 C. Zamfir), Răducioiu (75 Timofte I).

Goluri: Mateuţ (min. 15), Timofte I (min. 76), C. Zamfir (min. 84).

Arbitru: Dan Petrescu.

Eliminat: Hagi (min. 86).

Dar ce s-a întîmplat cu Hagi? Cu cîteva minute înainte de final, la o altercaţie între Lupescu şi Negrău, *decarul* din Ghencea a intervenit, îmbrîncindu-l violent pe dinamovist. Era începutul unei serii de "haiducisme" ale unui Hagi din ce în ce mai nervos.

... 13 septembrie: Steaua - Fram Reykjavik 4-0, în primul tur al Cupei Campionilor. Hagi a transformat un penalty la scorul de 1-0 (min. 41), dar a şi ratat unul la 2-0 (min. 82). Au mai marcat: Dan Petrescu (min. 30), Balint (min. 83) şi Musznay (min. 86).

... 17 septembrie: FC Argeş - Steaua 0-1. Hagi - suspendat.

... 20 septembrie: Steaua - Inter Sibiu 5-0. Hagi - suspendat.

... 27 septembrie: Fram Reykjavik - Steaua 0-1. Hagi face parte din delegaţie, dar nu joacă! (Se auzea că a fost pedepsit de club, pentru bruscarea lui Lupescu). S-a mai calificat în turul II doar Dinamo (2-0, după 0-1 în prima manşă cu Dinamo Tirana), în Cupa Cupelor. Au ieşit din cursă reprezentantele României în Cupa UEFA: Victoria (1-3 şi 1-1 cu Valencia) şi Flacăra Moreni (0-2 şi 1-2 cu FC Porto).

... 1 octombrie: Farul Constanţa - Steaua 0-1, gol Balint. Hagi - fără poftă de joc, pe gazonul pe care altădată zburda.

... 4 octombrie: Petrolul Ploieşti - Steaua 0-1. Un scor care a început să le placă militarilor. Revenire puternică a lui Hagi, cel mai bun de pe teren.

... 5 octombrie: reunirea lotului naţional pentru meciul-tur cu Danemarca, din preliminariile Campionatului Mondial. Minicantonament la Bistriţa.

... 9 octombrie: îmbarcarea, la Cluj, în avionul de Copenhaga.

... 11 octombrie: Danemarca - România 3-0, dar scorul putea fi mult mai mare! Noroc cu Lung şi cu ratările danezilor. Jenei s-a încăpăţînat să-l folosească pe Hagi vîrf de atac, formulă ce se dovedise falimentară în precedentele partide. După înfrîngerea de pe "Idraetspark", devenea obligatorie victoria în returul de la Bucureşti.

... 14 octombrie: Steaua - "Poli" Timişoara 3-0. Goluri Balint, Hagi şi Rotariu, ultimii doi din penalty.

... 18 octombrie: Steaua - PSV Eindhoven 1-0, în turul II al Cupei Campionilor. Echipa lui Guus Hiddink a scăpat ieftin, într-un meci dominat autoritar de români. Brazilianul Romario a fost anihilat complet de Bumbescu. Golului lui Lăcătuş (min. 16) i se putea adăuga un altul în minutul 64, cînd danezul Heintze (proaspăta cunoştinţă de la Copenhaga) l-a faultat în careu pe Hagi, însă arbitrul suedez Bo Karlsson n-a fluierat nimic.

Steaua: Lung - D. PETRESCU, BUMBESCU, IOVAN, UNGUREANU - MUSZNAY, ROTARIU, HAGI, I. Dumitrescu - LĂCĂTUŞ, Balint (58 Grigoraş).

PSV Eindhoven: VAN BREUKELEN - GERETS, NIELSEN, KOOT, Heintze - Ellerman (46 Linskens), Van Aerle, Lerby - Romario (78 Gilhaus), Kieft, POVLSEN.

"Hagi, după un start ezitant, şi-a atras frumoase aprecieri din partea antrenorului olandez, care miercuri n-a găsit în echipa sa un corespondent (la acelaşi diapazon) pentru mijlocaşul român" ("Sportul", 20 octombrie 1989).

În Cupa Cupelor: Panathinaikos Atena - Dinamo 0-2 (goluri Răducioiu şi Mateuţ).

... 22 octombrie: Corvinul Hunedoara - Steaua 0-4. Trei goluri Balint, asistat de prietenul său Hagi la partea de creaţie.

... 25 octombrie: Steaua - Jiul Petroşani 5-0. Din nou trei goluri Balint. După ce a zguduit transversala, Hagi a părăsit terenul accidentat, în minutul 40.

... 1 noiembrie: PSV Eindhoven - Steaua 5-1! Cînd Lăcătuş a deschis scorul în minutul 17 - "cap" la o centrare perfectă a lui Hagi -, se părea că Steaua va prinde din nou primăvara europeană. Dar totul s-a prăbuşit sub loviturile lui Romario (min. 47, 49 şi 86), bine susţinut de Ellerman (min. 28 şi 65). Brazilianul şi-a luat revanşa pentru figuraţia de la Bucureşti, ridiculizîndu-l pe Bumbescu. La ultimul gol, el şi-a pierdut pe drum *jandarmul,* apoi i-a *culcat* pe Ungureanu şi pe Lung şi a înscris în poarta goală. Trei remarcaţi în echipa română: Hagi, Lăcătuş şi Ungureanu. În aceeaşi zi, Dinamo - Panathinaikos Atena 6-1 în Cupa Cupelor (au punctat Mateuţ şi Sabău de cîte două ori, Rednic şi Klein cîte o dată - 4 goluri marcate de ex-hunedoreni!).

... 5 noiembrie: SC Bacău - Steaua 0-1. A înscris Ilie Dumitrescu, la o fază concepută de Hagi. La Craiova, liderul Dinamo pierdea cu 0-1 (gol Ciurea), permiţînd Stelei să se apropie la un singur punct.

Dolarii de la Tolstoi

În acel punct, campionatul s-a întrerupt pentru a permite echipei naţionale să pregătească meciul decisiv cu Danemarca. O scurtă "oxigenare" la Sinaia, un amical la Braşov (7-1 cu FCM), apoi cantonament la hotelul Tolstoi din Capitală.

În seara zilei de 14 noiembrie, la hotelul Tolstoi şi-a făcut apariţia, cu o geantă-diplomat, colonelul Nicolae Gavrilă. Nu mai era comandantul clubului Steaua, ci, de două luni, secretar al aceleiaşi grupări. În prezenţa lui Jenei, colonelul a deschis geanta, în care erau aşezaţi 19.000 de dolari, şi le-a spus jucătorilor: "Valentin m-a trimis cu ei. Dacă bateţi, sînt ai voştri!". Fiecărui titular i-au fost promişi cîte 1.200 de dolari în caz de victorie. Era o sumă considerabilă, chiar şi pentru stelişti sau dinamovişti, invidiaţi pentru cîştigurile lor.

Pe 15 noiembrie a fost marea confruntare. Una care a început dramatic: gol Povlsen în minutul 6! Dar românii şi-au reluat treaba ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Maşinăria funcţiona bine, poate şi pentru că Jenei a înţeles, în sfîrşit, că locul lui Hagi era la mijlocul terenului. Ce a urmat? Ne spune Ioan Chirilă: "Frenezia sprinturilor lui Hagi, cu slalomurile speciale care aveau să demonteze curînd «zidul de uriaşi» al

lui Piontek". Dar mai bine să urmărim, pe scurt, filmul meciului semnat în "Sportul" de Constantin Alexe.

"Min. 6: Brian Laudrup se angajează vijelios pe dreapta, driblează trei jucători de-ai noştri, pasează înapoi şi Povlsen înscrie nestingherit, din apropiere: 0-1.

Min. 25: centrează Rotariu, în luptă cu K. Nielsen, Lăcătuş trimite balonul înainte şi Balint înscrie din întoarcere: 1-1.

Min. 37: Dan Petrescu pătrunde în careul advers, este blocat, balonul îşi schimbă direcţia şi Sabău şutează fără speranţe pentru o apărare disperată: 2-1.

Min. 42: bară Iovan, de la 30 de metri!

Min. 60: Rotariu centrează, Sabău intră pe un culoar de gol, însă, faţă în faţă cu portarul, alunecă, dar Balint (din nou Balint!) se află la post şi marchează în poarta goală: 3-1 pentru România!"

Aşadar, 3-1 după o oră de joc. Numai că imediat după cel de-al treilea gol primit de Schmeichel, românii au rămas în 10 oameni. Era minutul 61 cînd Hagi a faultat din spate, la centrul terenului, fiind eliminat pentru că mai luase un cartonaş galben chiar în startul partidei. Dar echipa lui Jenei a rezistat eroic, susţinută şi de un stadion care vibra: "I-ta-lia! I-ta-lia!". Erau de-ajuns 20 de ani de aşteptare! România era din nou la Mondiale!

După meci, banii aduşi de colonelul Gavrilă, provenind de la Valentin Ceauşescu, au fost împărţiţi în vestiar, după grila prestabilită. Erau dolari adevăraţi, într-o ţară în care deţinerea de valută era considerată infracţiune şi pedepsită cu ani grei de puşcărie!

România: LUNG - D. PETRESCU, ANDONE, IOVAN, ROTARIU - SABăU, GH. POPESCU, LUPU, HAGI - LĂCĂTUŞ (76 MATEUŢ), BALINT (86 UNGUREANU). Antrenor: EMERICH JENEI.

Danemarca: Schmeichel - Sivebaek (73 Elstrup), L. Olsen, I. Nielsen, K. NIELSEN - M. Laudrup. Bartram, Jensen, LERBY - Povlsen, B. LAUDRUP. Antrenor: Sepp Piontek.

Clasament final:

1. România	**6**	**4**	**1**	**1**	**10-5**	**9**
2. Danemarca	6	3	2	1	15-6	8
3. Grecia	6	1	2	3	3-15	4
4. Bulgaria	6	1	1	4	6-8	3

Dar cum în acele vremuri exista obiceiul ca orice performanţă să fie pîngărită, zelului politrucilor din sport n-a scăpat nici superba calificare la *Coppa del Mondo*. A doua zi după meci, aceştia au mîzgălit pe hîrtie o telegramă pe care s-au grăbit să i-o trimită *celui mai iubit fiu al poporului*, în numele componenţilor echipei naţionale de fotbal! Cîteva fraze sînt

elocvente pentru limba de lemn, paranoia şi schizofrenia care atinseseră regimul Ceauşescu - reţineţi momentul! - în noiembrie 1989.

"Mult iubite şi stimate tovarăşe NICOLAE CEAUŞESCU,

Componenţii echipei naţionale de fotbal, dînd glas celor mai alese sentimente de neţărmurită dragoste, profundă stimă şi nemărginită recunoştinţă ce le nutresc faţă de Dumneavoastră, ilustru conducător de partid şi de ţară, ctitor de geniu al României socialiste moderne, militant strălucit al mişcării comuniste şi muncitoreşti internaţionale, vă raportează că, încadrîndu-se în efortul general al întregului partid şi popor, dedică marele succes al sportului românesc - calificarea la turneul final al Campionatului Mondial de fotbal din 1990 - Congresului al XIV-lea al Partidului Comunist Român.

Într-o deplină unitate de cuget şi simţire cu întreaga naţiune, cu toţi fiii patriei, componenţii echipei naţionale de fotbal îşi exprimă unanima şi entuziasta adeziune la Hotărîrea Plenarei C.C. al P.C.R. din iunie a. c. privind realegerea Dumneavoastră, la Congresul al XIV-lea, în suprema funcţie de secretar general al partidului.

Şi cu acest prilej, aducem un fierbinte omagiu tovarăşei academician doctor inginer Elena Ceauşescu, eminent om politic şi savant de renume mondial..."

Porcăria asta o ticluiseră cei de la CNEFS şi Angelescu de la federaţie. Cînd au văzut-o în ziarele de vineri, 17 noiembrie, jucătorii şi-au făcut cruci. Nu-i întrebase nimeni dacă vor să semneze aşa ceva!

Hăitaşii de la Scorniceşti

Campionatul s-a reluat cu aceeaşi pîndă între stelişti şi dinamovişti, cei care împreună reuşiseră calificarea la Mondiale.

... 22 noiembrie: Steaua - Victoria 4-2. Goluri Dan Petrescu şi Minea (cîte două), respectiv Costel Solomon şi Coraş. Hagi - şters, obosit.

... 26 noiembrie: FCM Braşov - Steaua 0-3. Hagi îşi trece în cont un şut în transversală.

... 29 noiembrie: Steaua - Universitatea Craiova 1-2! A fost protestul Olteniei faţă de monopolizarea locurilor din cupele europene de către echipele puterii. După 14 etape, oltenii lui Sorin Cîrţu, cu Gică Popescu *căpitan de plai*, se mîndreau cu victorii în faţa tuturor "europenelor" din acel an: Steaua şi Victoria (în deplasare), Dinamo şi Flacăra Moreni (în Bănie). Dar ce-a fost în Ghencea? Balint a deschis scorul (min. 47), tot el a ratat un penalty (min. 60, a apărat portarul Crişan), pentru ca Ştefan Stoica (min. 70) şi Bica (min. 75) să lovească necruţător. Dănuţ Bica, colegul de la Luceafărul, îl bătea pe Gică Hagi la el acasă...

Echipele din acel meci memorabil:

Steaua: Lung - D. Petrescu, IOVAN, Bumbescu (79 Grigoraş), Ungureanu - MUSZNAY, ROTARIU, Hagi, I. Dumitrescu - Negrău, BALINT.

U. Craiova: CRIŞAN - Mănăilă, SĂNDOI, GH. POPESCU, Ad. Popescu - ZAMFIR, Olaru, BICA, CIUREA (89 Neagoe) - ŞT. STOICA (85 Pigulea), Badea.

Arbitru: Adrian Moroianu (Ploieşti).

Dinamo avea din nou 3 puncte avans!

... 3 decembrie: Sportul Studenţesc - Steaua 0-5. Goluri unul mai frumos decît altul. Autori: Ilie Dumitrescu (min. 45 şi 58), Hagi (min. 69 - dribling prelungit şi şut violent, cu stîngul), Lăcătuş (min. 80) şi Dan Petrescu (min. 87). Steliştii au marcat ultimele 4 gouri în inferioritate numerică (eliminat Balint, în minutul 53, pentru lovirea unui adversar).

... 6 decembrie: Steaua - FC Bihor 6-4. Cel mai frumos gol, cel care a ridicat scorul la 5-1, l-a reuşit Hagi: şut la vinclu, de la 25 de metri. Printre oaspeţi, un prieten al machedonului: fostul "sportist" Sandu Terheş, ajuns la Oradea după o escală la Braşov.

... 9 decembrie: la Roma s-au tras la sorţi grupele pentru Coppa del Mondo. România a picat cu Argentina, URSS şi Camerun.

... 10 decembrie: FC Olt - Steaua 0-1. Meciul s-a disputat la Scorniceşti, pe un stadion de 25.000 de locuri construit într-un sat cu 7.000 de oameni. Dar nu orice sat, ci acela din care se trăgea clanul Ceauşescu. Antrenor la FC Olt era fostul dinamovist Cornel Dinu, iar conducător - fostul stelist Constantin Dănilescu, expulzat din Ghencea după fuga lui Belodedici. Cronicarul, Stelian Trandafirescu, a consemnat golul lui Hagi (min. 25 - "incursiune pe stînga, pătrundere spre marginea careului, şut cu dreptul, în colţul lung"), precum şi eliminarea a doi jucători, Mihali şi Lăcătuş, în minutul 89, "pentru lovirea reciprocă". Exact o lună mai tîrziu, după căderea Ceauşeştilor, ziaristul avea să revină. "A fost un joc «în familie», care părea să nu ridice probleme deosebite. Ajuns la faţa locului, cineva mi-a spus că la Scorniceşti va fi «pace», că unchiul (Ilie Ceauşescu) s-a înţeles cu nepotul (Valentin Ceauşescu) să nu agraveze situaţia lui FC Olt, echipa cumnatului Lică Bărbulescu, care avea deja minus 4 la «adevăr». S-a transmis să fie un meci *frumos*, fiindcă Steaua pierduse marea bătălie pe teren propriu în faţa Universităţii Craiova, dar iată că seara a venit de la Bucureşti, evident de la Valentin, altă dispoziţie: se va juca cinstit! Vestea a creat o stare de tensiune în tabăra gazdelor. «Auzi, dom'le - mi-a şoptit cineva la ureche - au uitat că anul trecut le-am deschis drumul spre titlu, învingîndu-i pe dinamovişti.

Asta-i răsplata?». În fine... În prima repriză, arbitrul piteştean Alexandru Mustăţea a trecut cu vederea două grave infracţiuni ale lui Hagi şi Ungureanu (lovirea fără balon a adversarului, cînd jocul era oprit pentru loviturile libere acordate echipei vizitatoare, în urma faultării celor doi jucători), care trebuiau să fie eliminaţi, dar Mustăţea ştia ce-au păţit alţi arbitri judecaţi de Valentin Ceauşescu. Jocul a luat foc însă la o fază în care Mihali l-a faultat destul de dur pe Musznay. S-a dictat lovitură iberă, dar Lăcătuş s-a repezit şi l-a tras de păr pe Mihali! Acesta a răspuns cu un pumn şi a început bătaia. Gherasim, portarul gazdelor, a vrut să-l tempereze pe stelist, dar s-a trezit cu un pumn în plină faţă. A început goana după Mihali. Medicul Valentin Stănescu a încercat să-l imobilizeze, dar degeaba. În acest circ al ruşinii a intrat şi Hagi, alergînd să lovească. Spectacol penibil, civili şi jucători de pe băncile de rezerve se alergau unii pe alţii". Ziaristul a concluzionat: "Cine ar fi îndrăznit să dicteze vreo sancţiune împotriva celor vinovaţi? Ba nu, Hagi a primit odată una severă: a fost scos din lot, de către club, dar imediat a apărut în formaţie, ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Sigur că într-un astfel de climat au apărut aroganţa, îngîmfarea, aerele de vedetism, ba chiar şi ameninţările adresate unor arbitri".

Această aroganţă nu-i era specifică lui Hagi, nu se regăsea în educaţia pe care acesta o primise de la părinţii săi. Ea provenea din mediul tensionat şi nociv în care Gică trăise în ultimii ani. E adevărat, Steaua asigura condiţii pentru performanţă, dar atotputernicia Ceauşeştilor crea un ecou distrugător în sufletele oamenilor. Gică Hagi făcuse o regulă din a da cu pumnul cînd un adversar îl faulta mai tare. Unde era Gică de odinioară? Cine-l transformase pe băiatul modest de la Constanţa într-un om mereu iritat, gata să sară la bătaie? Nu cumva sentimentul că, avîndu-l în spate pe Valentin Ceauşescu, îşi putea permite orice?

Fără să-şi dea seama, Gică Hagi era pîndit de un mare pericol. Acela de a fi contaminat de virusul fatal al grandomaniei. Trebuia să se întîmple ceva, pînă nu era prea tîrziu. Dar ce?

La jumătatea campionatului 1989-'90, clasamentul arăta astfel:

1. Dinamo	17	16	0	1	57-8	32
2. Steaua	17	14	1	2	45-12	29
3. U. Craiova	17	10	4	3	28-10	24

Golgeter era Balint, cu 14 reuşite.

Capitolul 22

"Olé, olé, olé, olé / Ceauşeeeeescu nu mai e!"

Pe 16 decembrie 1989, la nici o săptămînă de la cele întîmplate la Scorniceşti, Steaua trebuia să plece la San Diego, în California. Echipa fusese invitată de federaţia americană să participe la un turneu şi să petreacă Revelionul acolo. Şefii clubului militar rezervaseră bilete la avion şi luaseră toate vizele, mai puţin una - cea a unui oficial. Pe 14 decembrie, Ambasada Statelor Unite refuza să elibereze acea viză, fără a-şi motiva în vreun fel atitudinea! Ştia, oare, ceva ce altora le scăpa?

Apoi a izbucnit Revoluţia de la Timişoara şi graniţele au fost închise. Resemnaţi cu gîndul că vor face Revelionul în ţară, fotbaliştii de la Steaua s-au răspîndit pe la casele lor. Gică Hagi avea un aparat de radio care prindea - cu bruiaj, e drept - *Europa Liberă*. Asculta şi nu-i venea să creadă. Se vorbea de mii, apoi de zeci de mii de morţi, la Timişoara, Cluj, Sibiu, curînd şi în Bucureşti.

Pe 17 decembrie 1989, la Steaua s-a primit indicativul "Radu cel Frumos", adică alarmă de luptă. În aceeaşi zi, cei doi şefi ai clubului militar, Nicolae Gavrilă şi Cristian Gaţu, mergeau pe jos pe Calea Victoriei. Circulaţia era blocată. La un moment dat, aproape de Sala Palatului, Gaţu i-a spus lui Gavrilă: "Fii atent că ăsta pică! Pică şi vine Iliescu!". Scena se întîmpla pe 17 decembrie 1989.

Gabi Balint şi Dan Petrescu erau la munte, în Poiana Braşov. În cîteva zile urma să li se alăture şi Gică Hagi. Toate cadrele militare au primit însă ordin să se prezinte la unitatea de care aparţineau. Fotbaliştii au fost mobilizaţi la UM 2301, adică la Steaua. Balint îşi aminteşte: "Eram cu Dan Petrescu la Poiana Braşov cînd, la 5:00 dimineaţa, am primit telefon să ne prezentăm la stadion. Nu prea aveam benzină, noroc că ne-a dat o canistră directorul hotelului Ciucaş, care ne cunoştea. Am ajuns la

Bucureşti, ne-am dus la club - se împărţeau arme. Pe doctorul ehipei, pe masor i-au îmbrăcat în haină militară. Pe noi, jucătorii, ne-au ţinut vreo două ore, apoi ne-au dat drumul. Au zis să rămînă doar cei ce nu se simt în siguranţă acasă. Eu şi Dan Petrescu ne-am întors la Poiana Braşov, să ne continuăm vacanţa". Gică Hagi a scăpat de *convocare*, pentru că el era civil, nu avea angajament în armată. Ştia nea Iancu ce ştia cînd insista să nu-i fie luat băiatul militar!

Vineri, 22 decembrie 1989. La ora 9:10, Gică Hagi a urcat la volanul Mercedesului său, parcat în faţa casei. A lăsat în urmă Piaţa Galaţi, îndreptîndu-se către Piaţa Romană. La 10:00 avea examen, ultimul său examen din facultate. Ca sportiv de frunte, obţinuse de la minister acordul să-l susţină atunci, deşi, urmare a precipitării evenimentelor, toată studenţimea română fusese trimisă în vacanţă cu două zile mai devreme. Lui Ceauşescu îi era o teamă teribilă de studenţi...

Gică n-a putut ajunge pînă în Piaţa Romană. La tot pasul erau baraje de miliţieni, iar tancurile ieşiseră în stradă. Unul, cu turela ridicată şi cu ţeava tunului îndreptată înainte, s-a apropiat ameninţător de maşina lui Gică. Acesta a tras de volan spre trotuar, iar şenilele tancului au huruit la o palmă de portiera Mercedesului.

Cînd n-a mai putut înainta, Gică şi-a parcat maşina la un loc cît de cît adăpostit şi, cale de cîteva sute de metri, a luat-o pe jos. La ora aceea, strada era un amestec ciudat de linişte şi tensiune. Te aşteptai ca dintr-o clipă într-alta să se întîmple o grozăvie. Mirosea a praf de puşcă. Treceau coloane de muncitori, scoşi din fabrici să-l aplaude pe Ceauşescu la mitingul din Piaţa Palatului, dar totul se petrecea într-o tăcere suspectă. Doar comenzile activiştilor brăzdau, din cînd în cînd, văzduhul.

Tensiunea se resimţea şi în clădirea Academiei de Studii Economice. Profesorii erau cu ochii pe ferestre, să vadă ce se întîmplă în stradă. Examenul lui Gică a durat aproape trei ore, de la 10:00 pînă la 12:40. La un moment dat, spre sfîrşit - în jur de 12:30 - de afară s-a auzit un vuiet care a făcut să vibreze ferestrele sălii de clasă. Cutremur? Uragan? Studenţi şi profesori se uitau, nedumeriţi, unii la alţii. În scurt timp, din stradă s-a înălţat un refren izbăvitor: "Olé, olé, olé, olé / Ceauşeeeeescu nu mai e!"...

Cînd a ajuns acasă, în apropierea Pieţii Galaţi, Gică a dat drumul la televizor. Secvenţele se derulau halucinant. Televiziunea Română Liberă... Mircea Dinescu... elicopterul... dictatorii... genocid... apa otrăvită... Nicu Ceauşescu, luat la palme de Tatulici... generalul Militaru... generalul Guşe... generalul Vlad... o coloană de tancuri... Frontul Salvării Naţionale... Gelu, bărbosul... "şi cu voia dumneavoastră, ultimul pe listă,

Ion Iliescu"... "a întinat nobilele idealuri ale comunismului"... Caramitru... "Nu mai trageţi!"...

Ce-o face Valentin? Dar nea Puiu? Ce s-o întîmpla cu Steaua? În ziua ultimului său examen din facultate, Gică era hărţuit de întrebări. Trăia o zi istorică. Sub ochii lui apusese o lume şi se născuse alta.

În seara aceleiaşi zile, Merecedesul lui Hagi gonea spre Constanţa, înghiţind kilometrii cu o voluptate parcă atunci descoperită.

Telefon de la Roxana

Duminică, 24 decembrie, a apărut primul număr din noua serie a "Gazetei sporturilor", ridicată din cenuşa defunctului "Sportul". Cel mai înverşunat împotriva "foştilor" era Gheorghe Nertea, care cunoştea ca nimeni altul potecile către Scorniceşti şi Moreni. Iată cum îşi amintea acesta vizitele făcute de Valentin Ceauşescu la sediul CNEFS, situat în aceeaşi clădire cu redacţia ziarului: "Bătînd cu pumnul în masă, urlînd ca un bezmetic, gesticulînd ca un paranoic, Valentin Ceauşescu îi punea pe toţi cu botul pe labe. (...) Această canalie sădea teroare şi în tribuna oficială a stadionului Steaua, unde, mereu acompaniat de frumoasa lui cadînă, ridica ameninţător pumnul cînd nu-i convenea vreo decizie a arbitrului. (...) «Prinţişorul fotbalului» a dispărut, dar nu peste mult timp, e vorba probabil de numai cîteva ore, mica fiară a familiei Ceauşescu va fi scoasă din vizuina în care s-a ascuns (aşa cum s-a întîmplat şi cu Nicuşor şi cu Zoe), pentru a plăti în faţa poporului".

Exagerările şi tonul inflamat pot fi puse pe seama momentului în care a fost scris articolul...

Tot pe 24 decembrie, Roxana, amanta lui Valentin Ceauşescu, a dat telefon la Steaua, însă nimeni nu voia să stea de vorbă cu ea. Pînă cu două zile în urmă, toţi îi ziceau *"Săru' mîna"*, iar dintr-o dată fugeau de ea ca de ciumă. Doar două persoane, dintre cele aflate la club, au tratat-o ca şi înainte de *evenimente:* colonelul Gavrilă (îmbrăcat mereu militar) şi colonelul Iordănescu (îmbrăcat mereu civil). Au ascultat-o, răbdători. Femeia zicea că Valentin vrea să vină la Steaua, să se predea. Gavrilă i-a spus să-l îndrume pe Valentin spre o unitate militară apropiată de locul în care se ascundea, ca să nu-l linşeze lumea. Cîteva ore mai tîrziu, comandantul unităţii respective l-a sunat pe Gavrilă, asigurîndu-l că "obiectivul e în siguranţă". A doua zi, Valentin Ceauşescu a fost arătat la televizor, speriat, obosit şi nebărbierit.

Aventurile lui Gică Popescu

Pe 30 decembrie, "Gazeta sporturilor" a publicat rezultatele anchetei celor mai buni fotbalişti pe anul 1989: 1. Gică Popescu; 2. Sabău; 3. Hagi; 4. Lăcătuş; 5. Iovan; 6. Lung; 7. Rednic; 8. Lupu; 9. Mateuţ; 10. Rotariu. Autorul celor două goluri cu Danemarca, Gabi Balint, venea abia pe locul 11.

În interviul pe care l-a acordat în calitate de laureat, Gică Popescu a spus: "Mi-e sufletul plin, pentru că vestea cîştigării titlului de cel mai bun fotbalist al anului 1989 am primit-o chiar în zilele în care era înlăturată tirania clanului Ceauşescu, din cauza căreia am suferit foarte mult. În perioada satisfacerii stagiului militar ca student, am fost somat de mai multe ori să semnez pentru Steaua, să rămîn la acest club. Mai întîi am fost luat cu binişorul, apoi într-un mod din ce în ce mai agresiv. Ultima dată, Ilie Ceauşescu, cel ce se considera patronul clubului, a trimis trei soldaţi înarmaţi să mă ducă pe sus la el. Şi m-au dus. Eu le-am spus clar că orice intimidare e inutilă, că mă pot trimite chiar la Sighetu Marmaţiei, în orice cazarmă, la instrucţie zi de zi, dar la Steaua nu rămîn. Ilie şi Valentin Ceauşescu erau de o încăpăţînare feroce".

Episodul respectiv avea să-l detalieze Nicolae Zamfir, antrenorul care l-a impus pe Gică Popescu în fotbalul mare. *Nea Ţîcă*, aşa cum i se spune, avea să-i povestească ziaristului Daniel Nanu, în 1998, pentru ProSport: "La începutul lui '88, Steaua ne ia în armată trei jucători: pe Gică Popescu, pe Zamfir şi pe portarul Crişan. Ca să ne ameţească, ni-i lasă pe ultimii doi la Craiova, dar îl ia pe Gică. El joacă pînă în vară, cîştigă un campionat şi dispută o semifinală de Cupa Campionilor, cu Benfica Lisabona. Apoi începe războiul. Gică trebuia să se întoarcă la Craiova, dar şi Steaua şi Dinamo îl făcuseră sergent major. A fost ceva de coşmar. Ambele forţe se luptau pentru el. Steaua dădea ordin să-l aresteze, Dinamo nu-l îndeplinea. Am fost chemaţi la Bucureşti, direct la Ilie Ceauşescu. Era leit frate-su, tot mic, bîlbîit şi cu nişte mîini lungi pînă-n pămînt, ca de maimuţă. «Ce e, mă, nu vrei să semnezi? Te arestez! Imediat te arestez!». Noi am încercat să-l luăm cu binişorul, Gică nu voia nici în ruptul capului să semneze pentru Steaua. Ilie a chemat garda. L-au luat pe Gică pe sus şi l-au dus într-o unitate militară de lîngă stadion. Eram cu taică-su, am stat toată noaptea într-un birou de acolo şi am jucat cărţi. Nea Costică se tot uita pe sub paturi, să nu fie microfoane. Într-un tîrziu a apărut Gică. Îi dăduseră un bilet de voie de 48 de ore, iar el a zis că merge la Craiova să-şi ia nişte lucruri. Cînd a ieşit, a rupt biletul şi ne-a zis: «Hai la Craiova!». Acasă, am fost chemaţi la partid. Mahării de acolo mi-au dat 5.000 de lei şi mi-au şoptit: «Îl iei pe Gică şi vă ascundeţi unde vă taie capul!». Am luat-o spre Govora, că ştiam locurile bine, mergeam

des la băi. N-am spus nimănui, nici măcar soţiei mele. Am ajuns acolo şi am tras la singura familie care avea apă caldă, Oneaţă îi chema pe oameni. Am stat 12 zile acolo, îl antrenam pe Gică prin păduri. Era înalt, longilin, trebuia să mai lucrăm la musculatură, aşa că-l puneam toată ziua să joace miuţe cu puştii de pe acolo. Mai rău era că nu găseam deloc carne. Eu aş fi mîncat şi vreascuri, dar lui trebuia să-i dau cîte o friptură în sînge. Acasă era stare de alertă. De frică să nu ne dea de urmă, după Govora am plecat în Bulgaria, aveam nişte prieteni la Vidin. Cînd ne îndreptam spre graniţă, Gică mi-a zis: «Nea Ţîcă, ne urmăreşte maşina primului-secretar!». Am oprit, Ion Traian Ştefănescu l-a luat pe Gică deoparte şi au vorbit cam un sfert de oră. A avut un curaj nebun. «Să nu semnezi pentru Steaua!», i-a zis, apoi am trecut Dunărea, spre Vidin. Şi acolo am stat ascunşi 7 zile. În vremea asta, cei de la Craiova l-au convins pe Ilie Ceauşescu de pericolul pe care-l reprezenta plecarea lui Gică. I s-a spus că la meciul direct de pe «Central» vor fi 50.000 de oameni, iar dacă el apare în tricoul Stelei va ieşi război civil. Asta i-a speriat. De mulţime aveau o frică de moarte".

Povestea este completată de Costică Popescu, tatăl lui Gică: "I-am spus clar: «Bă, băiatule, dacă te duci la ei, te omor cu mîna mea! Te rup cu bătaia, te desfiez!». Ei îi mai dăduseră nişte bani, după ce au luat campionatul, în '88, i-au dat o Dacie. Ilie Ceauşescu mi-a oferit două Aro, două videocasetofoane şi două milioane de lei. Cu două milioane, pe atunci erai rege. Cînd Gică a fugit cu Ţîcă Zamfir, trei soldaţi de la unitatea de grăniceri din Calafat îmi păzeau casa zi şi noapte. Ieşeam şi le spuneam: «Păziţi-mă, fraţii mei, că aşa mare ca acum nu m-am simţit niciodată!»".

Locul 7 pe planetă

Exilat pe poziţia a treia la *intern,* Gică Hagi s-a revanşat pe plan internaţional. În ancheta realizată de revista vest-germană "Kicker" (deşi căzuse Zidul Berlinului, continuau să existe două Germanii), ordinea primilor 10 fotbalişti ai lumii a fost următoarea:

1. Marco van Basten (Olanda)
2. Franco Baresi (Italia)
3. Frank Rijkaard (Olanda)
4. Lothar Matthäus (R.F. Germania)
5. Gianluca Vialli (Italia)
6. Peter Shilton (Anglia)

7-8. Gheorghe Hagi (România)
Jürgen Klinsmann (R.F. Germania)
9-10. Dragan Stojkovici (Iugoslavia)
Aleksei Mihailicenko (URSS)

De la locul 11 în jos apăreau nume mari, precum spaniolii Michel şi Butragueño, vest-germanii Möller şi Völler, portughezii Futre şi Rui Barros, belgienii Preud'homme şi Gerets, argentinianul Maradona (marele Maradona!), brazilianul Careca, mexicanul Hugo Sanchez, olandezul Ronald Koeman, italianul Roberto Baggio, francezul Papin, danezul Michael Laudrup şi bulgarul Stoicikov.

Ierarhia a fost întocmită pe baza opţiunilor a 20 de selecţioneri din Europa, printre care Franz Beckenbauer (R.F. Germania), Michel Platini (Franţa), Azeglio Vicini (Italia) şi Valeri Lobanovski (URSS).

Revelion sub ameninţarea băii de sînge

Revelionul care marca trecerea în anul 1990 i-a găsit pe Hagi şi pe Balint împreună. Petrecerea, de la care n-au lipsit Darius Handrea şi alţi cîţiva prieteni, a fost organizată în apartamentul lui Gică, din apropierea Pieţii Galaţi. Stăruia o teamă teribilă. Toată lumea vorbea de o *baie de sînge*, ce urma să fie provocată, la miezul nopţii, de forţele fidele regimului Ceauşescu. Clubul Steaua îşi avertizase jucătorii să stea cît mai ascunşi, pentru că *teroriştilor* - termen la modă în acele zile - le-ar putea trece prin cap să-i ia ostatici, ca să aibă monedă de schimb pentru eliberarea altor *terorişti*. Mai muriseră şi doi rugbyşti, tot de la Steaua, Radu Durbacă şi Florică Murariu...

Gabi Balint: "La ora 12:00 ne uitam unii la alţii, fără să ştim ce ne aşteaptă. Gică a spart tăcerea, care devenise apăsătoare: «Acum ce facem, ne băgăm sub masă?». Am rîs toţi, dar cam forţat. Pe fiecare ne-a trecut un fior. Însă odată depăşit acel moment, ne-am distrat bine pînă dimineaţa".

Deţinutul Iordănescu de la subsol

Pe 2 ianuarie 1990, la ora 9:30, colonelul Gavrilă a primit ordin să se prezinte la ministrul Apărării, Nicolae Militaru (reactivat de Iliescu, după ce Ceauşescu îl trecuse pe linie moartă cînd aflase că generalul lucra pentru KGB). Gavrilă n-a mai ajuns însă la Militaru, pentru că la intrarea în clădirea Ministerului Apărării Naţionale a fost arestat. Zvîrlit într-o celulă din subsolul cădirii, colonelul a stat cîteva ore singur în încăpere. După-amiază, pe la 15:00, uşa celulei s-a deschis şi cîţiva inşi au aruncat un om ca pe un sac de cartofi. Omul, îmbrăcat civil, s-a prăbuşit lîngă perete. Cînd uşa a fost zăvorîtă din nou, Gavrilă s-a apropiat de noul

venit. Cînd i-a văzut faţa, a înlemnit: era Iordănescu, antrenorul echipei Steaua! Gavrilă şi-a descleştat cu greu fălcile: "Puiule, tu eşti?". Dar Puiu a izbucnit în plîns...

După o vreme s-a mai liniştit. Atunci i-a povestit lui Gavrilă de ce a fost arestat de "gărzile revoluţionare". De fapt, pentru amîndoi motivele erau aceleaşi: "relaţii strînse cu familia dictatorului" ("Aţi executat orbeşte ordinele tiranilor!") şi "deţinerea unor materiale de contrabandă" (un echipament Adidas, un cartuş de ţigări străine, două sticle de Muscat Otonel...).

Celor doi deţinuţi din celula situată la subsolul clădirii MApN, în Drumul Taberei, le-au fost luate şireturile de la pantofi şi centura de la pantaloni. Au mîncat la gamelă - un terci împuţit -, iar noaptea au stat întinşi pe duşumea. N-au putut să închidă un ochi, pentru că soldaţii şi *revoluţionarii* de la uşă - borfaşi, oportunişti de ultima speţă - manevrau întruna armele, lăsînd să se audă zgomotul lugubru în celula întunecată. Băgau glonţ pe ţeavă şi apoi îl scoteau. Se făceau că gata, vin să-i împuşte pe cei doi deţinuţi, apoi amînau execuţia... Cînd zgomotele s-au mai rărit, Gavrilă şi-a luat inima în dinţi şi l-a rugat pe un soldat: "Caporale, dă-ne drumul, tu ştii cine sîntem noi?". Dar caporalul, singurul ce părea civilizat dintre cei ce mişunau pe la uşă, s-a scuzat: "Îmi pare rău, trebuie să respect ordinul".

A fost o noapte de teroare. Iar asta li se întîmpla antrenorului şi *administratorului* echipei care triumfase la Sevilla, la Monte Carlo... care jucase încă o finală şi o semifinală de Cupa Campionilor... care, cu doar o lună şi jumătate în urmă, dăduse 8 jucători echipei naţionale în istoricul meci cu Danemarca...

Pe 3 ianuarie, la ora 9:00 dimineţa, uşa celulei s-a deschis din nou şi Iordănescu a fost eliberat. Un locotenent i-a cerut scuze antrenorului - "ştiţi, a fost o neînţelegere" -, dar pe Gavrilă a continuat să-l ţină ostatic. Pe seară i-a dat drumul şi lui, după 32 de ore de detenţie. Puiu scăpase uşor, cu *numai* 18 ore...

Capitolul 23

Frămîntări

Începutul anului 1990 a fost bulversant pentru Gică Hagi. La cîteva zile după Revelion, se confrunta cu un val de atacuri, unele isterice, la adresa sa şi a clubului Steaua. Într-o dimineaţă sportivii clubului militar chiar se încolonaseră să meargă la sediul Ministerului Tineretului şi Sporturilor (urmaşul CNEFS), pentru a manifesta sub ferestrele ministrului Mircea Angelescu, fostul preşedinte al FRF. Angelescu anunţase o cruciadă avînd ca scop demilitarizarea cluburilor Steaua şi Dinamo, ceea ce, în acel moment, îi speria pe sportivii legitimaţi la acestea.

A ieşit apoi la rampă Sportul Studenţesc, redeschizînd *dosarul Hagi.* Miza nu mai era *unde va juca Hagi* - pentru că devenise clar că acesta se va transfera la un club din străinătate -, noua miză era *cine va lua banii pe Hagi.* Şi se anunţau bani mulţi, de ordinul milioanelor de dolari...

Pe 6 ianuarie a ieşit la atac Paul Cazan, ajuns între timp vicepreşedinte la gruparea din Regie, în vreme ce un alt fost coechipier al lui Hagi, Mircea Sandu, fusese promovat secretar la federaţie. Cazan a punctat: "Bomba zilei sperăm să fie revenirea lui Hagi, cu care în aceste zile se poartă tratative avansate. El şi-a exprimat, într-un prim dialog, intenţia de a se întoarce în Regie". Hagi era însă de cu totul altă părere: "Sînt legat sufleteşte de foştii mei colegi de la Sportul Studenţesc, dar în acest moment, avînd în faţă un Campionat Mondial, este mult mai bine să mă pregătesc la Steaua".

Hagi voia, într-adevăr, să continue în Ghencea. După plecarea sa la formaţia militară, Sportul Studenţesc coborîse mult, devenise o echipă de pluton. De cupele europene nici măcar nu se mai apropia. Or, Hagi privea înainte. Ştia că nu va mai zăbovi mult nici la Steaua, că va pleca în străinătate. Şi-atunci, ce rost mai avea un pelerinaj de cîteva luni prin Regie? Totuşi, cînd a optat pentru a rămînerea în Ghencea, Gică le-a cerut conducătorilor săi promisiuni ferme că o parte însemnată din banii pe care-i vor încasa la transfer vor fi cedaţi Farului Constanţa şi Sportului Studenţesc. Gavrilă şi Gaţu s-au grăbit să-l asigure că aşa vor proceda.

Pe 26 februarie 1990, la exact 4 ani de la data cînd Hagi trebuia să revină la Sportul Studenţesc, clubul Steaua a elaborat adresa cu numărul

300, pe care a expediat-o atît la FRF, cît şi la gruparea din Regie. În acel document, semnat de colonelul Nicolae Gavrilă (revenit la comanda clubului militar), numele persoanelor şi instituţiilor considerate "de tristă amintire" erau dactilografiate cu literă mică! Iată conţinutul adresei:

"În urma analizei profunde a situaţiei create prin transferarea jucătorului Hagi Gheorghe la clubul nostru, biroul consiliului de conducere al CSA Steaua a constatat următoarele:

1. Transferul a fost efectuat în mod abuziv, Federaţia Română de Fotbal, c.n.e.f.s., c.c. al p.c.r. *şi clubul Steaua (prin* valentin ceauşescu*) fiind participanţi activi la acesta, dar existînd acordul jucătorului şi un interes naţional de creştere a competitivităţii internaţionale a echipei Steaua.*

2. Pînă în prezent, Steaua şi Sportul nu au căzut de acord în rezolvarea pe cale amiabilă a acestui caz, jucătorii propuşi de Steaua în schimbul lui Hagi fiind refuzaţi justificat de Sportul Studenţesc, din lipsă de valoare comparativă în prima perioadă, Sportul Studenţesc refuzînd să mai discute cazul în ultima perioadă (iulie-august 1989). Menţionăm totuşi că Steaua a transferat în contul lui Hagi pe Bucico la Sportul Studenţesc (în 1987) şi pe Dorobanţu, Ivan şi Tătăran la Farul (în 1988).

3. În dezvoltare, cazul Hagi mai implică analizarea unor alte abuzuri comise:

- modul în care a fost transferat jucătorul de la Farul (în recenta declaraţie televizată, Hagi menţionează că nu semnase pentru Sportul Studenţesc în momentul cînd a aflat din presă de validarea acestui transfer);

- modul în care a fost transferat pe linie şcolară de la Universitatea Craiova la ASE Bucureşti, la intervenţia decisivă a lui nicu ceauşescu.

4. Opinia publică trebuie informată corect că, aşa cum valentin *şi* ilie ceauşescu *«se ocupau» de echipa de fotbal Steaua (fapt recunoscut public de clubul nostru), tot aşa* nicu ceauşescu *«patrona» clubul Sportul Studenţesc, iar întregul clan «dirija» Federaţia Română de Fotbal. Nu este de neglijat în acest sens abuzul comis prin modificarea structurii campionatului de fotbal în 1972, cînd* nicu ceauşescu *şi alţii au mărit numărul de echipe de la 16 la 18 pentru salvarea Sportului Studenţesc de la retrogradare.*

În biroul federal s-a analizat memoriul clubului Sportul Studenţesc şi a fost audiat jucătorul Hagi, care a declarat cu fermitate decizia de a rămîne la Steaua. În final s-a recomandat celor două cluburi ca pînă la data de 1 martie 1990 să găsească împreună o soluţie de rezolvare a cazului Hagi.

Plecînd de la noile condiţii democratice dobîndite prin revoluţie de

întregul nostru popor şi ţinînd cont de:

- dreptul fiecărui cetăţean de a-şi hotărî singur poziţia în noua societate;

- decizia lui Hagi;

- faptul că reîntoarcerea lui Hagi la Sportul Studenţesc cu acordul nostru, dar contrar voinţei lui, ar fi un nou abuz, printr-o nouă hotărîre precum cea care l-a generat pe primul;

- nu există un argument de interes naţional (cum ar fi pregătirea în bune condiţiuni a jucătorului Hagi pentru participarea la Campionatul Mondial),

Biroul consiliului de conducere vă promovează următoarele propuneri:

1. Pentru stingerea litigiului dintre cele două cluburi, Steaua va ceda la alegere Sportului Studenţesc unul sau mai mulţi jucători din actualul lot disponibil, cu condiţia ca, în mod democratic, aceştia să fie de acord, semnînd în acest sens un cotract cu Sportul Studenţesc.

2. Dacă nu se soluţionează cazul prin punctul 1, Steaua este dispusă să suporte pretenţiile financiare în lei exprimate de clubul Sportul Studenţesc.

3. În situaţia în care nici punctul 2 nu rezolvă acest caz, Steaua va ceda integral cotravaloarea valutară a eventualului transfer internaţional al lui Hagi. Federaţia Română de Fotbal va repartiza judicios această sumă, ţinînd cont de cluburile care-l revendică pe drept, perioada în care care a activat la cluburi şi contribuţia pe care acestea au avut-o la creşterea cotei valorice a jucătorului Hagi".

Această iniţiativă a clubului Steaua nu a dus la nici un rezultat. Cazul Hagi s-a judecat ani mulţi, la toate nivelurile Federaţiei Române de Fotbal şi apoi, urmare a iniţiativei Sportului Studenţesc, la FIFA. Dosarul a fost închis abia în iunie 1997, cînd forul mondial şi FRF au decis: din cele 4 milioane de dolari încasate de Steaua de la Real Madrid, 65% (2,6 milioane) revin Stelei, iar 35 % (1,4 milioane) se împart între Sportul Studenţesc şi Farul Constanţa. Pronunţînd numele clubului Real Madrid, am anticipat însă încotro au mers lucrurile. Să revenim la firul poveştii...

Steaua şi-a reluat pregătirile pe 11 ianuarie 1990. În aceeaşi zi, Hagi, Lăcătuş şi Ungureanu s-au prezentat în faţa Comisiei de disciplină a FRF, să dea socoteală pentru hăituiala de la Scorniceşti, din urmă cu o lună. Pe holurile FRF, cei trei s-au întîlnit cu Gică Mihali, *inamicul* lor din meciul cu pricina. Comisia a stabilit: Mihali şi Lăcătuş - cîte 3 etape de suspendare, Hagi - două, iar Ungureanu - o etapă.

Pe 17 ianuarie, Comitetul Frontului Salvării Naţionale din FRF (a existat şi aşa ceva!) a hotărît dezafilierea a două grupări de primă divizie, Victoria Bucureşti şi FC Olt, considerate "cluburi create şi susţinute artificial". Jucătorii celor două echipe urmau să revină fie la ultima lor formaţie dinainte de Victoria sau FC Olt, fie la echipele-fanion din judeţele în care ei, jucătorii, îşi aveau domiciliul. Campionatul a continuat cu 16 participante, din care retrograda una singură.

"Ei sînt speranţa că fotbalul nu va muri niciodată"

Pentru Hagi a început un pelerinaj lung şi obositor. Mai întîi cu Steaua, care a făcut un turneu în Franţa, cu secundul Ţiţi Dumitriu la comandă. Aflat în stare de şoc după cele ce i se întîmplaseră în săptămînile din urmă, Puiu Iordănescu n-a făcut deplasarea, preferînd să rămînă acasă.

... 17 ianuarie 1990: Montpellier - Steaua 1-2. Echipa gazdă, condusă de franco-polonezul Kasperczak de pe bancă şi de columbianul Valderrama din teren, a condus cu 1-0, prin golul lui Ferhaoui. Hagi a luat însă meciul pe cont propriu şi a înscris de două ori în ultimul sfert de oră.

... 19 ianuarie: Nisa - Steaua 1-3. Goluri Hagi, Dan Petrescu şi Grigoraş. La ambele partide, încasările au fost virate de francezi în contul Libertatea, pentru ajutorarea victimelor Revoluţiei române. De asemenea, de la Montpellier şi de la Nisa a plecat spre România un convoi de camioane încărcate cu alimente şi îmbrăcăminte.

... 20 ianuarie: Jenei a anunţat de la Belgrad că Belodedici, legitimat la Steaua Roşie Belgrad, şi-a dat acceptul să joace la Mondiale pentru România.

... 22 ianuarie: s-a reunit lotul naţional, la hotelul Tolstoi. Urma o nouă vînzoleală peste graniţe, cu scopul de a se strînge nişte bani. Dacă Europa tot era largă la pungă... Din păcate, o bună parte din acei bani au încăput în buzunarele unor escroci cu funcţii oficiale.

... 24 ianuarie. Înainte de plecare, o dezmorţire la Ploieşti: Petrolul - Naţionala României 1-5. Două goluri Hagi, cîte unul Gică Popescu (din pasa lui Hagi), Andone şi Mateuţ.

... 25 ianuarie: deplasarea echipei naţionale în Franţa. Şeful delegaţiei: Cornel Dinu, nimeni altul decît cel care în urmă cu o lună şi jumătate era antrenorul echipei FC Olt, în celebrul meci cu Steaua. Şi pe care, se înţelege, l-a prins Revoluţia la Scorniceşti. Între timp, Ion Iliescu, succesorul lui Nicolae Ceauşescu, l-a numit pe Dinu şef al Departamentului Sport din MTS, cu rang de ministru secretar de stat.

... 28 ianuarie: Olympique Marseille - România 2-1. Goluri: Vercruysse (min. 14), Mozer (min. 51), Iovan (min. 63). La 1-0, Hagi a şutat în bară. Date fiind numele mari din echipa franceză, merită să-i amintim pe combatanţii de pe "Stade Velodrome".

Olympique Marseille: *Huard (min. 80 Castaneda) - Sauzée, Mozer, Di Meco, Amoros (min. 56 Germain) - Deschamps, Tigana, Vercruysse, Waddle - Francescoli, Papin.*

România: *Lung - D. Petrescu, Iovan, Andone, Rotariu - Sabău (min. 64 Mateuţ), Gh. Popescu, Hagi, Lupu - Lăcătuş (min. 58 Şt. Stoica), Balint (min. 64 M. Popa).*

... 29 ianuarie: deplasarea, cu autocarul, pe traseul Marsilia-Cannes-Nisa-Monte Carlo-Genova-Livorno-Pisa. A fost un drum lung, de 500 de kilometri, care i-a obligat pe tricolori la 7 ore de captivitate. Fotbaliştii români au fost cazaţi la "Gran Hotel Duomo", situat la doi paşi de celebrul turn înclinat din Pisa.

... 1 februarie: Pisa - România 3-0, pe "Arena Garibaldi"! Neliniştit din pricina scorului înregistrat la pauză, 0-0, Emerich Jenei i-a trimis în teren pe Hagi, Mateuţ, Balint şi Lăcătuş, în locul mai slab cotaţilor Cheregi, Săndoi, Ştefan Stoica şi Marian Popa. Rezultatul a fost dezastruos: pe o ploaie cu spume, italienii au marcat 3 goluri fără să primească vreunul.

... 2 februarie: deplasare cu autocarul la Roma, apoi zbor, peste Mediterana, spre Alger.

... 4 februarie: Algeria - România 0-0. Hagi a ratat 3 mari ocazii de gol. În minutul 50, el a luat un cartonaş galben pentru proteste, a continuat să vocifereze şi a fost eliminat. Antrenorul echipei africane, Abdelhamit Kermali, a intervenit pe lîngă arbitru - un localnic - să-l reprimească pe Hagi, dar n-a avut succes. Kermali avea să-i mărturisească lui Ovidiu Ioaniţoaia, trimisul "Gazetei": "Talente ca Hagi se nasc şi cresc la soare. Un jucător ca el sau ca Madjer al nostru n-au forţa altora, a unor «maşini» numite Mihailicenko, Brehme, Butcher etc., dar au acea virtuozitate şi imaginaţie în stare să ispitească şi să cucerească publicul. Ei sînt boemii care cîntă fotbalul şi îl luminează. În definitiv, ei sînt speranţa că fotbalul nu va muri niciodată".

... 5 februarie: din nou în avion, cu destinaţia München, via Frankfurt. Pentru cei 25 de ani împliniţi în acea zi, Hagi este sărbătorit deasupra norilor.

... 7 februarie: Bayern München - România 2-1. Hagi a marcat, în minutul 34, golul egalizator. În tribună, Franz Beckenbauer, selecţionerul Germaniei Federale, a remarcat: "Acestui Hagi i-ar sta bine la Bayern"...

Lotul a revenit în ţară. Jucătorii s-au răspîndit pe la cluburi, pentru

ultimele meciuri amicale înaintea returului. Steaua, cu Hagi cap de coloană, a *descălecat*, în decurs de o săptămînă, la Brăila (1-2 cu Progresul), la Buzău (3-0 cu Gloria, goluri Lăcătuş, Hagi şi Rotariu) şi la Bournemouth, în Anglia (3-1 cu echipa locală, în poarta căreia Lăcătuş a înscris de două ori, iar Hagi o dată).

Ştirea din "La Gazzetta dello Sport"

Pe 15 februarie 1990, în cotidianul italian "La Gazzetta dello Sport" a apărut următoarea ştire: "Luni, 19 februarie, directorul sportiv Braida va ajunge la Bucureşti cu Dotti, procuratorul unor români. Trimisul lui AC Milan îi va prezenta lui Gaţu, şeful Stelei, un proiect al lui Berlusconi care prevede sponsorizarea «Mediolanum» pentru sectorul de tineret al clubului român. Apoi se va vorbi despre Hagi. Braida va încerca să-l blocheze pe jucător cel puţin pentru o lună. Gaţu a spus deja că Steaua ar prefera să-i vîndă pe Hagi şi Lăcătuş împreună, pentru 10 milioane de dolari. Negociabili. Angajamentele sînt fixate: Hagi cere 700.000 de dolari pe an (contract pe 3 ani), iar Lăcătuş 340.000 (angajament pe doi ani). Cifre care i-au speriat pe cei de la Fiorentina (contrapropunere: 6,2 milioane de dolari), dar nu şi pe AC Milan, care ar putea să-i cumpere pe cei doi şi să-i «fixeze» la vreun club italian. Călătoria lui Braida a fost hotărîtă şi spre a o lua înaintea Juventusului, care caută să ajungă la Hagi prin intermediul lui Anconetani, cel ce a garantat controlul procurilor jucătorilor români". Aşadar, pe Hagi se băteau, în acel moment, şi Juventus, şi AC Milan, care se adăugau astfel altor cluburi interesate să-l transfere pe român: Bayern München, Real Madrid, Oympique Marseille. Iar în toată această poveste apărea preşedintele clubului Pisa, Romeo Anconetani, semn că nu degeaba zăbovise naţionala României cîteva zile lîngă vestitul turn înclinat...

Nota 9 pentru magistru

A început sezonul de primăvară! În primele două jocuri ale Stelei (2-0 la Moreni, în etapa a 18-a, şi 8-1 cu Dermata Cluj în Cupa României), Hagi şi-a ispăşit suspendarea. Apoi...

... 4 martie: Steaua - "U" Cluj 6-0. Hagi marcat un gol cu capul. În aceeaşi etapă, Dinamo pierdea la Sibiu, 0-1 cu Inter, şi diferenţa dintre primele două clasate se reducea la un singur punct.

... 10 martie: Farul - Steaua 1-2, la Constanţa, în optimile Cupei. Hagi n-a jucat.

... 15 martie: Dinamo - Steaua 2-2, şi militarii au ratat şansa de a trece pe primul loc. Hagi a fost cel mai bun de pe teren. Cronicarul "Gazetei",

Constantin Alexe, i-a acordat nota 9, notînd: "În minutul 14, Steaua a beneficiat de o lovitură liberă, de la distanţă, aproape de linia de aut. A executat Hagi. Toată lumea se aştepta (inclusiv Stelea) la o centrare înaltă. Şi poate că aşa ar fi executat 99 de jucători dintr-o sută. Numai Hagi a procedat altfel: a lovit balonul fantastic, puternic şi cu efect, şi a înscris un gol cum rar se vede, la vinclu, Stelea fiind învins fără drept de apel. Aşa a început «festivalul Hagi», pe care ar fi meritat să-l vadă toată Europa. Driblinguri în cascadă, pase în diagonală, centrări periculoase, totul în stil de mare maestru". Răducioiu a egalat în minutul 58, la o mare greşeală a lui Negrău, apoi... "Minutul 79: pasă Hagi, centrare Lăcătuş de pe dreapta şi Balint a înscris de pe partea opusă, gol splendid, cu capul". Cu 7 minute înainte de final, Dinamo a egalat din nou, printr-un penalty transformat de Lupu. Steaua putea cîştiga totuşi în ultimele secunde, cînd Stelea s-a arcuit şi a respins o torpilă a lui *Maradona din Carpaţi.* Avea să fie ultimul derby Dinamo - Steaua jucat de Hagi.

Dinamo: Stelea 7 - Mihăescu 6, Andone 6, Rednic 7, Klein 7 - Sabău 6, Lupescu 6, Mateuţ 5 (61 Vaişcovici 7), Lupu 7,5 - Timofte 6, Răducioiu 8 (84 C. Zamfir). Antrenor: Mircea Lucescu.

Steaua: Stîngaciu 6 - D. Petrescu 7, Iovan 8, Artimon 7,5, Negrău 4 - Musznay 7, Rotariu 7, Minea 6, I. Dumitrescu 5 (70 Balint 7) - Lăcătuş 6, Hagi 9. Antrenor: Anghel Iordănescu.

Arbitri: Adrian Porumboiu (Vaslui) - Gheorghe Constantin (Rîmnicu Vîlcea), Otto Ştreng (Oradea).

... 21 martie: Ţara Bascilor - România 2-2, la Bilbao (goluri Goicoechea, Urrutia, respectiv Rotariu şi Balint), cu Hagi 90 de minute pe teren. În Spania, unde naţionalismul basc este problemă mereu sensibilă, meciul avea să işte multe discuţii. Cam la fel de multe cîte ar fi generat la noi o partidă Spania - Transilvania. În aceeaşi zi, Dinamo învingea pe Partizan cu 2-0, la Belgrad (după 2-1 în tur) şi se califica în semifinalele Cupei Cupelor.

... 25 martie: Steaua - FC Argeş 2-1, goluri Hagi (cu capul), Ilie Stan, respectiv Vlădoiu. La Ploieşti, Petrolul - Dinamo 1-1, şi egalitate de puncte între primele două clasate!

... 28 martie: Egipt - România 1-3, la Cairo, într-un amical în urma căruia antrenorul El-Gohary şi-a dat demisia.

... 3 aprilie: Elveţia - România 2-1, la Lucerna. Hagi a deschis scorul din penalty, apoi a ratat două mari ocazii. Pe banca tehnică a elveţienilor - Ulli Stielike, vechea cunoştinţă a lui Gică, de la dubla cu Neuchatel...

... 8 aprilie: Inter Sibiu - Steaua 0-1. Hagi şi Lăcătuş, nervoşi, s-au ales cu cartonaşe galbene.

... 11 aprilie: Steaua - Farul Constanţa 5-3. Două goluri Hagi, trei Balint. Jucînd împotriva echipei sale de suflet chiar în Sîmbăta Paştelui, Gică a fost cel mai bun de pe teren (nota 9).

... 18 aprilie: U. Craiova - Steaua 2-0. Formidabil, în acel campionat echipa lui Cîrţu învingea Steaua pentru a doua oară! Golurile au fost marcate de Pavel Badea (min. 6 şi 38), dar eroul meciului a fost Gică Popescu, liberoul oltenilor. Aşa, în amintirea lui Ilie Ceauşescu... Dan Petrescu s-a accidentat în minutul 11 şi va pierde Mondialul italian. Enervat de marcajul cîinesc al lui Bica (vi-l mai amintiţi? "Cărămidarul" din Slatina, ajuns la Luceafărul), Hagi l-a bruscat şi l-a lovit cu piciorul pe fostul său coleg. Era minutul 42 cînd Gică şi-a lăsat echipa în 10 oameni. A urmat suspendarea: 3 etape. În aceeaşi zi, Dinamo - Anderlecht 0-1 (după 0-1 şi la Bruxelles), în semifinalele Cupei Cupelor.

... 25 aprilie: Israel - România 1-4, la Haifa, într-un amical. Încercînd să se revanşeze la echipa naţională pentru necazurile din campionat, Hagi a fost omul meciului, transformînd un penalty (faultat Răducioiu, lansat de acelaşi Hagi), centrîndu-i perfect lui Sabău pentru un alt gol şi presînd un adversar să-şi înscrie în propria poartă. Toate astea, într-o repriză. Apoi, la pauză, cînd scorul era 3-0 pentru tricolori, Gică a fost schimbat, pentru că trebuia testată o formulă şi fără el (dat fiind că în primul meci de la Mondiale, cel cu URSS, era suspendat).

... 2 mai: Dinamo - Steaua 6-4 în finala Cupei României. Au marcat: Răducioiu (3 goluri), Mateuţ, Sabău, Lupu, respectiv Ilie Dumitrescu, Lăcătuş, Rotariu şi Ungureanu. De la Steaua au lipsit nume grele: Hagi, Lung, Iovan, Dan Petrescu. Pentru Hagi s-au purtat bătălii dure, în culise. Federaţia a oscilat, dîndu-i mai întîi drept de joc (argumentînd că suspendarea se aplică doar în campionat), apoi schimbîndu-şi poziţia la 180 de grade, la presiunile clubului Dinamo şi mai ales ale lui Mircea Lucescu. Era şi asta o ironie a sorţii: Lucescu, omul care l-a promovat pe Hagi în echipa naţională la 18 ani, era acum împotriva propriului său "copil"!

... 6 mai: Steaua - Corvinul 4-0. A revenit Hagi. Şi nu oricum, ci fiind cel mai bun de pe teren. Avea să fie ultimul său meci oficial jucat pentru Steaua. Să ni-l reamintim.

Steaua: Niţu 7,5 - Ciocan 7, Bumbescu 8, Minea 7, Cireaşă 7 - I. Stan 8, Hagi 8,5, I. Dumitrescu 8 (73 Sima 6), Musznay 7 (73 Abăluţă 6) - Pena 8, Negrău 6.

Corvinul: Ioniţă 7 - Bardac 6, Haidiner 7, Stroia 7, Cocan 7 - I. Petcu 6, Tîrnoveanu 5 (46 Băjenaru 7), Bănică 6 - E. Marian 5, Uleşan 6 (46 Cojocaru 7), Hanganu 7.

Au marcat: Negrău (min. 1), Musznay (min. 26), Hagi (min. 30 - din

penalty), I. Dumitrescu (min. 58).

Arbitru: Radu Petrescu din Braşov (cel de la finala Cupei din '88...).

S-a mai jucat o etapă în formula "cu tricolori" (pe 9 mai, Jiul Petroşani - Steaua 2-2, Hagi a lipsit; FCM Braşov - Dinamo 2-2), apoi, printr-o decizie a federaţiei, campionatul a continuat fără jucătorii convocaţi la echipa naţională (printre care 7 stelişti şi 8 dinamovişti). Situaţia, în acel moment, era următoarea:

1. Dinamo	26	21	3	2	78-17	45
2. Steaua	27	21	3	3	71-22	45

Duelul avea să continue pînă în ultima etapă, însă cu Dinamo şi Steaua devenite echipe de duzină. Dovadă, cîteva rezultate: Sportul Studenţesc - Dinamo 1-1 (celebrul meci în care, disperat, Mircea Lucescu a intrat în teren, în minutul 76, în locul lui Fulga. Şi Lucescu avea 45 de ani!); Steaua - FCM Braşov 1-1; Corvinul - Dinamo 1-0; "Poli" Timişoara - Steaua 4-2; SC Bacău - Dinamo 1-1. Clasament final:

1. Dinamo	34	26	5	3	96-23	57
2. Steaua	34	26	4	4	89-30	56

Era primul campionat pierdut de Steaua din 1984 încoace!

Capitolul 24

Tricoul lui Diego

Emerich Jenei le-a dat jucătorilor săi o săptămînă de vacanţă (10 -16 mai). Apoi i-a strîns la Bucureşti, la hotelul Tolstoi, "deschizînd" cu un amical în compania Egiptului, pe 21 mai (1-0, gol Cămătaru la o centrare perfectă a lui Hagi). A doua zi, tricolorii au plecat în Belgia, pentru un cantonament de o săptămînă. "Cartierul general" a fost fixat la Kasterlee, o localitate din apropierea graniţei cu Olanda. Acolo s-a hotărît soarta lui Hagi. Fostul internaţional Mircea Petescu, stabilit de mulţi ani în "Ţara Lalelelor" şi avînd ca ocupaţie tranzacţiile cu jucători, l-a convins pe Gică să semneze pentru Real Madrid. Contractul a fost parafat vineri, 25 mai 1990, la Bruxelles, în prezenţa preşedintelui marelui club spaniol, Ramon Mendoza. În ziua următoare, Hagi a jucat o repriză în amicalul cu Belgia (2-2), dar gîndul îi era la definitivarea transferului său, care urma să se facă la Bucureşti, între Steaua şi Real. Dacă Gaţu şi Gavrilă se "întorceau" şi nu mai voiau să-i dea drumul? Dacă federaţia îi punea beţe în roate? În acea perioadă, procedurile de transfer erau neclare, totul se făcea pe bîjbîite. Amatorismul nostru nu se prea pupa cu profesionismul celor *de dincolo*.

Luni, 28 mai, Mendoza a tras la hotelul Intercontinental din Bucureşti. În vreme ce Gaţu îl ţinea de vorbă, Gavrilă era la federaţie, să obţină "cartea verde". S-a convocat de urgenţă Biroul federal. Toţi membrii acestuia erau de acord, cu o excepţie: Angelo Niculescu, antrenorul României la Mondialul din Mexic '70. Stelei îi era suficientă o majoritate, însă colonelul Gavrilă, pentru a evita discuţii ulterioare, voia unanimitatea. A obţinut-o, la o nouă rundă de votare. Apoi a fugit la Intercontinental, unde Mendoza, grăbit, se pregătea să plece. Avea avion spre Madrid peste mai puţin de două ore. Contractul a fost bătut în cuie. El prevedea ca Realul să plătească Stelei 4 milioane de dolari, să-i dea un autocar de 250.000 de dolari, iar în contul altor 250.000 să invite formaţia militară la un turneu la Madrid şi să aducă Realul la Bucureşti, pentru un amical cu Steaua. Aşadar, valoarea totală a contractului de

transfer al lui Hagi la campioana Spaniei a fost de 4 milioane şi jumătate de dolari.

Luna mai a anului 1990 a fost efervescentă în planul negocierilor de transfer. Practic, toţi jucătorii de valoare voiau să plece. Între cele cîteva sute de dolari oferiţi ca salariu lunar de Steaua sau Dinamo şi zecile de mii de dolari pe care-i puteau cîştiga în străinătate era o prăpastie pe care numai un nebun ar fi putut s-o accepte. Majoritatea tricolorilor o apucau spre Occident, dar pentru unii a fost tentantă şi varianta Turcia. Iosif Rotariu, de exemplu, avea o ofertă de la Galatasaray Istanbul, dar cei de la Steaua se cam codeau să-i dea drumul. Disperat, *Roti* şi-a luat nevasta şi copilul de cîteva luni, i-a adus în holul hotelului Intercontinental, unde se aflau başkanii de la Galata, şi le-a spus conducătorilor stelişti: "Dacă nu-mi daţi drumul, vi-l las aici, să-l creşteţi dumneavoastră!". Metoda lui Rotariu a dat roade: în scurt timp, contractul de transfer a fost semnat.

Tot atunci, turcii şi-au arătat admiraţia faţă de Hagi, dar n-au îndrăzit mai mult, precizînd că "e un jucător mult prea mare pentru noi". Ca să aibă acces la un fotbalist de talia lui Hagi, Galata trebuia să mai crească...

În acele zile agitate, naţionala intra în linie dreaptă. Pe 28 mai, Jenei a anunţat lotul de 22 pentru Coppa del Mondo: Lung, Liliac, Stelea (portari); Rednic, Adrian Popescu, Andone, Săndoi, Gică Popescu, Rotariu, Klein (fundaşi); Hagi, Sabău, Mateuţ, Lupu, Musznay, Ilie Dumitrescu, Timofte I, Lupescu (mijlocaşi); Lăcătuş, Cămătaru, Răducioiu, Balint (atacanţi). Ultimii doi incluşi pe listă erau Lupescu şi Adrian Popescu, care le-au luat locul lui Iovan şi Dan Petrescu, accidentaţi.

Formidabil! Dintre jucătorii cu care Jenei ataca Mondialul, 5 fuseseră colegi de echipă la Luceafărul, cu 7-8 ani în urmă: Hagi, Mateuţ, Lăcătuş, Musznay şi Săndoi. Pe la Luceafărul au mai trecut (dar pe la alte grupe) alţi cîţiva tricolori: Rednic, Balint, Lupu, Gică Popescu. Între timp, prin '86, Luceafărul se desfiinţase...

Lăcătuş, prietenul lui Dasaev

Pe 29 mai, după o vizită la Cotroceni, lotul a plecat în Italia. Prima gazdă: "Grand Hotel" din Telese Terme, nu departe de Napoli. Terasă, piscină, teren de fotbal. Ar fi putut fi şi linişte dacă nu roiau impresarii ca bondarii pe lîngă stupul de miere. De Lăcătuş trăgea Fiorentina, de Răducioiu - Bari, de Sabău - Feyenoord Rotterdam, pentru Gică Popescu îşi trimiseseră iscoade PSV Eindhoven, dar şi cîteva cluburi engleze...

Cam toţi jucătorii erau curtaţi. Sau, unii dintre ei, măcar tatonaţi...

De pe 3 iunie, cantonament la Bisceglie, pe malul Mării Adriatice. Era mai aproape de Bari. Iar la Bari debutam, pe 9 iunie, contra Uniunii Sovietice. Fără Hagi, suspendat. Deci...

România - URSS 2-0

9 iunie 1990, stadion "San Nicola" - Bari.

A marcat: Lăcătuş (min. 42 şi 57, ultimul din penalty).

România: LUNG - Rednic, Andone, GH. POPESCU, KLEIN - SABĂU, ROTARIU, LUPESCU, Timofte I - LĂCĂTUŞ (87 I. Dumitrescu), Răducioiu (79 Balint).

URSS: Dasaev - GORLUKOVICI, Kuzneţov, HIDIATULIN, Raţ - Litovcenko (66 Iaremciuk), Zavarov, Aleinikov, DOBROVOLSKI (71 Borodiuk) - Protasov, Besonov.

A fost meciul lui Lăcătuş. Un gol fulgerător, pe colţul scurt, şi altul din penalty, după ce tot el îl păcălise pe arbitru să mute henţul lui Hidiatulin, de la 17 metri, în careu...

În tribună se afla nu numai Gică Hagi, ci şi Iancu Hagi. În vreme ce majoritatea jucătorilor îşi luaseră cu ei soţiile sau prietenele, *decarul* echipei naţionale prefera să-i ofere o vacanţă de vis tatălui său. Ar fi luat-o şi pe *mana* Chiraţa, dar ea nu voia, prefera să rămînă acasă...

Milla şi lămpaşele din Piaţa Universităţii

Al doilea meci - tot la Bari - a însemnat debutul lui Gică Hagi pe scena Campionatului Mondial. Tabăra noastră era însă bulversată de veştile ce veneau din ţară. În dimineaţa aceleiaşi zile, minerii din Valea Jiului, chemaţi de preşedintele Ion Iliescu, au făcut prăpăd în Bucureşti. Posturile occidentale de televiziune transmiteau non-stop dintr-o capitală devastată.

Pentru Hagi avea să fie un debut trist. Veniţi după un formidabil 1-0 cu Argentina, camerunezii îşi chemaseră în ajutor toate zeităţile pentru a-i ajuta să scoată un egal cu România. Şi meciul se îndrepta către un 0-0 - ai noştri nu se puteau concentra, erau cu gîndul la lămpaşele din Piaţa Universităţii - cînd, în minutul 55, lui Emerich Jenei i-a venit o idee trăsnită: l-a scos din teren pe Hagi! Imediat, sovieticul Valeri Nepomniaci, antrenorul Camerunului, l-a aruncat în luptă pe bătrînul Roger Milla, care împlinise 38 de ani. Şi Milla ne-a "executat", cu sînge rece, de două ori, chiar dacă la primul gol l-a faultat în săritură pe Andone. Spre final a înscris şi Gabi Balint, dintr-un ofsaid care le-a scăpat arbitrilor, dar era prea tîrziu pentru a mai încerca o egalare.

România - Camerun 1-2
14 iunie 1990, stadion "San Nicola" - Bari.
Au marcat: Balint (min. 88), respectiv Milla (min. 76 şi 86).
România: Lung - Rednic, Andone, GH. POPESCU, Klein - Sabău, ROTARIU, Hagi (55 I. Dumitrescu), Timofte I - Lăcătuş, Răducioiu (63 Balint).
Camerun: N'KONO - Tataw, Onana, N'Dip, Kunde (68 Pagal), Ebwelle M'Bouh M'Bouh, MAKANAKY, M'Fede - Omam Biyik, Maboang (58 MILLA).

După meci, antrenorul Camerunului a declarat: "Victoria echipei mele a fost înlesnită de faptul că Hagi a fost scos de pe teren. După cum aţi observat, eu am avut permanent doi oameni la Hagi. Cînd a ieşit Hagi, am putut să-l scot pe unul dintre paznicii săi şi să-l trimit pe teren pe Milla. Şi Milla mi-a cîştigat meciul". Nepomniaci îl *dezbrăca* fără menajamente pe omologul său Jenei. Dar ce spune Jenei?

"Înaintea partidei cu Camerunul m-am frămîntat o noapte întreagă: ce să fac, să-l bg sau să nu-l bag pe Gică Hagi în echipă? Lupescu jucase foarte bine cu URSS, mai era şi principiul că echipa învingătore nu se schimbă... Totuşi, ţinînd cont de valoarea lui Hagi, am început cu el. Ghinionul lui - şi al meu - a fost căldura infernală din acea zi. Gică n-a suportat-o, jucînd mult sub valoarea lui. După pauză l-am schimbat. Şi acum mă mai gîndesc: oare am făcut bine schimbîndu-l?".

Un răspuns l-a dat, prompt, Ioan Chirilă: "Hagi e un jucător pe care nu-l poţi scoate din teren. Aşa cum - păstrînd proporţiile - Maradona nu poate fi scos nici el. Dar aşa e fotbalul nostru. Avem deseori antrenori lipsiţi de nuanţe, care îi cer lui Dobrin ceea ce făcea Dumitru, iar lui Hagi ceea ce face Rotariu. Adică să joace sau, mai bine zis, să alerge 90 de minute".

După meciul pierdut în faţa africanilor, Hagi era un pachet de nervi. Iată cum a descris momentul Ion Cupen, în "Gazeta sporturilor": "Nu îndrăznesc să mă apropii de Hagi ca să-l descos, mai ales că el este un gladiator rănit. Balonul lui de oxigen poate fi meciul cu Argentina. Maradonel lîngă Maradona. Sau - de ce nu? - Hagi lîngă Hagiuţă. Ar fi superb!". Cornel Dinu a pus sare pe o rană sîngerîndă: "Hagi a fost apatic şi greoi la toate antrenamentele dinaintea jocurilor oficiale. În coada grupului, el n-a făcut altceva decît să-şi tîrşîie picioarele". Erau vorbe pe cît de grele, pe atît de nedrepte. Şi, în orice caz, deosebit de riscante. Căci numai cine nu-l cunoştea pe Hagi putea ignora faptul că acesta nu face niciodată două meciuri slabe unul după altul.

Acolo, la vestiar, Hagi i-a zis cîteva vorbe grele lui Jenei. Nu l-a jignit, dar nici nu l-a menajat. Furia lui Gică a continuat să se reverse şi în autocar, şi la Bisceglie, în cantonament. Emerich Jenei, după zece ani:

"Fiind un jucător cu o personalitate puternică, Hagi mi-a cerut explicaţii pentru că l-am schimbat. Văzîndu-l atît de iritat, eu i-am răspuns: «O să stăm de vorbă, dar acum linişteşte-te! Vom vorbi mîine». A doua zi, la 12 ore după incident, amîndoi eram mai calmi. L-am chemat în camera mea şi, între patru ochi, am avut o discuţie de mare profunzime. I-am explicat de ce l-am schimbat. I-am spus: «Peste trei zile jucăm cu argentinienii, cu Maradona. O să fii titular şi vreau din tot sufletul să-l îngenunchezi tu pe Maradona, nu el pe tine! Prin jocul tău, să mă contrazici pe mine, să-mi arăţi că am greşit scoţîndu-te cu Camerunul!». După cum a jucat cu Argentina, mă gîndesc că vorbele mele şi-au atins scopul. La Napoli am văzut un Hagi magistral".

"Hagi e Popescu, i romeni piu bravi"

Iată-ne ajunşi, aşadar, la meciul cu Argentina lui Carlos Bilardo. Maradonel contra lui Maradona. Sau Hagi contra lui Hagiuţă?! Dar să vedem de la ce se pornea.

1. Camerun	2	2	0	0	3-1	4
2. România	2	1	0	1	3-2	2
3. Argentina	2	1	0	1	2-1	2
4. URSS	2	0	0	2	0-4	0

Înaintea ultimei runde, toate cele patru formaţii păstrau şanse de calificare. Cu o precizare: Camerunul era deja în optimi. Teoretic, România putea promova în faza următoare, de pe locul 3, chiar şi dacă pierdea cu un scor strîns (cu o condiţie: africanii să nu fie învinşi de sovietici cu 4-0 sau mai mult). Ca să fie siguri că vor merge mai departe, tricolorii aveau nevoie cel puţin de o remiză, prin care îi ţineau pe locul 3 pe argentinieni.

Şi a început meciul. Maradona era la el acasă. Sub bagheta lui, AC Napoli devenise campioana Italiei. Tribuna era cu *decarul* Argentinei. Dar jos, pe gazon, mai sprinţar părea *decarul* României. L-a căutat pe rivalul său şi l-a driblat, făcînd tribuna să murmure. Era ziua în care se înfruntau titanii.

Pe la jumătatea primei reprize, arbitrul portughez Silva Valente s-a făcut că nu vede prăbuşirea fundaşului Simon peste Lăcătuş, în careul sud-americanilor. Normal, trebuia penalty. La pauză, egalitate. Apoi, Hagi a accelerat. În minutul 52, el a pătruns viclean în careu şi i-a pasat ideal lui Balint, dar Goycoechea s-a arcuit şi a respins în corner. Puţin mai tîrziu, acelaşi Hagi i-a pus o minge pe frunte aceluiaşi Balint - peste poartă! Totul părea să se năruie în minutul 61: corner executat înalt de Maradona, de pe dreapta, reluare cu capul Monzon şi 1-0 pentru

Argentina! În acelaşi minut 61, sovieticii ridicau scorul la 4-0, în meciul cu Camerunul. Doar nu era să-l încurce Valeri Nepomniaci pe celălalt Valeri, Lobanovski... În acel moment, clasamentul grupei arăta astfel:

1. Argentina	3	2	0	1	3-1	4
2. Camerun	3	2	0	1	3-5	4
3. URSS	3	1	0	2	4-4	2
4. România	3	1	0	2	3-3	2

Aşadar, România era eliminată, celelalte trei echipe mergeau mai departe! Această situaţie a durat însă numai 7 minute. E drept, 7 minute care păreau o eternitate. Apoi...

Centrare lungă Lăcătuş, de pe dreapta, minge întoarsă de Sabău, cu capul, în faţa porţii, şi Balint, tot cu capul, a trimis sub bară, peste un Goycoechea condamnat! Un gol de aur, care răsturna clasamentul în favoarea noastră:

1. Camerun	3	2	0	1	3-5	4
2. România	3	1	1	1	4-3	3
3. Argentina	3	1	1	1	3-2	3
4. URSS	3	1	0	2	4-4	2

Printr-un singur gol, nu numai că părăseam locul 4, dar săream direct pe 2, evitînd poziţia a treia, care însemna evitarea Braziliei în faza următoare. Or, cu Brazilia nu poţi avea niciodată şanse mai mari de 20 la sută...

Chiar dacă Argentinei nu-i convenea - cui i-ar surîde să dea piept cu favorita numărul 1 a tuturor Cupelor Mondiale? -, situaţia a rămas neschimbată pînă în final. În ultima jumătate de repriză, Hagi a îmblînzit mingea ca un dresor. A ţinut-o minute în şir, iar pentru a o proteja a stat aplecat peste ea ca o cloşcă deasupra puilor. Prin el, prin Balint şi prin ceilalţi băieţi, România depăşea faza grupelor pentru prima dată în istoria turneelor finale.

Tradiţionalul schimb de tricouri. Rotariu, *umbra* lui Maradona, s-a dus la acesta, gîndind că va obţine cel mai de preţ trofeu al carierei sale. Dar Diego l-a refuzat. *El Pibe d'Oro* avea alte planuri. L-a căutat din priviri pe Hagi, s-a îndreptat spre el şi i-a întins tricoul alb-albastru cu numărul 10. Era omagiul suprem pe care cel mai bun fotbalist al planetei i-l putea aduce celui care în ziua aceea îl pusese în umbră.

România - Argentina 1-1

18 iunie 1990, stadion "San Paulo" - Napoli.

Au marcat: Balint (min. 68), respectiv Monzon (min. 61).

România: LUNG - REDNIC, ANDONE, GH. POPESCU, KLEIN - SABĂU (82 MATEUŢ), ROTARIU, LUPESCU, HAGI - LĂCĂTUŞ, BALINT (72 LUPU).

Argentina: GOYCOECHEA - SERRIZUELA, Monzon, Simon, Olarticoechea - Burruchaga (60 Dezotti), Basualdo, BATISTA, MARADONA - CANIGGIA, Troglio (52 Giusti).

Titluri din presa italiană: "Hagi învinge în duelul cu Dieguito" ("Tuttosport"), *"Hagi e Popescu i romeni piu bravi"* ("Corriere dello Sport - Stadio").

Dar toate astea nu le-a văzut şi antrenorul Emerich Jenei, care, invocînd "motive familiale", a plecat în ţară, la Oradea. Se pare că fiica sa dădea examen de admitere la liceu... Jenei, care a lăsat totul în mîinile secundului Cornel Drăguşin, avea să revină în Italia cu puţin timp înainte de meciul din optimi...

Timp de trei zile, românii n-au ştiut cu cine vor juca în optimi. În dreptul adversarului lor era trecut "F2", ceea ce însemna că vor întîlni formaţia clasată pe locul 2 în grupa F. Iar aceasta putea fi oricare dintre Anglia, Olanda, Irlanda şi Egipt, care în primele două runde încheiaseră toate meciurile la egalitate!

În seara zilei de 21, Hagi şi colegii săi, aflaţi încă la Telese Terme, s-au aşezat în faţa televizorului. Pronosticuri. Pariuri. Hagi: "Mi-ar plăcea să jucăm cu Olanda". Îi voia pe Gullit şi pe Van Basten. Avea de luat o revanşă...

Olanda - Irlanda 1-1; Anglia - Egipt 1-0. Dacă Egiptul ar fi marcat un gol, scoţînd o remiză în faţa Angliei, toate cele 4 formaţii s-ar fi aflat la egalitate perfectă (3 puncte şi golaveraj 2-2), ceea ar fi însemnat că degeaba s-au jucat 6 meciuri! Ierarhia, de la locul 1 la locul 4, ar fi fost stabilită doar prin tragere la sorţi. Aşa, au mai rămas de departajat doar Irlanda şi Olanda. Clasamentul:

1. Anglia	3	1	2	0	2-1	4
2-3. Irlanda	3	0	3	0	2-2	3
Olanda	3	0	3	0	2-2	3
4. Egipt	3	0	2	1	1-2	2

Aşadar, se încheiaseră partidele grupei G, dar tricolorii tot nu-şi cunoşteau adversarul. Să fie Olanda? Să fie Irlanda? La Telese Terme tensiunea a crescut. Trecuse de miezul nopţii cînd televiziunea italiană a dat legătura în Centrul de presă din Roma. Acolo s-a tras la sorţi. Şi a ieşit...

Locul 3 - Olanda! Va juca în optimi cu R.F. Germania.

Locul 2 - Irlanda! Va întîlni în optimi România.

Gică Hagi s-a culcat cu un of: *n-a fost să fie Gullit şi Van Basten...*

Ah, Timofte...

A doua zi, pe 22 iunie, după un amical cu o selecţionată a provinciei Campagna (11-2, dar Hagi, uşor accidentat, a jucat mai puţin de o repriză), românii şi-au luat adio de la Telese Terme. Au plecat mai spre nord, la Genova, pe ţărmul Mării Ligurice.

25 iunie: România - Irlanda 0-0, la capătul unui meci în care insularii *"Girafei"* Jackie Charlton au jucat ce ştiu de peste o sută de ani - adică *înainte şi după ea* -, iar noi (fără Lăcătuş, suspendat) am aşteptat parcă scurgerea celor 90 de minute, apoi a prelungirilor, pentru a ajunge la 11 metri. Cîtă diferenţă între echipa care-l punea la respect pe Maradona şi cea care se chinuia pe terenul din Genova...

Şi s-a ajuns la loviturile de departajare. Primul a executat Hagi: 1-0. Au urmat Sheedy (1-1), Lupu (2-1), Houghton (2-2), Rotariu (3-2), Townsend (3-3), Lupescu (4-3), Cascarino (4-4). Apoi, dezastru: Daniel Timofte - cunoscut ca Timofte I, pentru că apăruse şi Timofte II, timişoreanul - a tras slab şi portarul Bonner a apărat! La ultima lovitură, Lung a fost spectator la şutul lui O'Leary, iar românii se vedeau nevoiţi să-şi facă bagajele. Pentru ei, Mondialul se terminase. Pe cît de brutal, pe atît de absurd. O lovitură a lui Timofte I... Dar de ce Timofte I? Emerich Jenei: "L-am întrebat pe Andone: «Baţi?». «Nu pot, nea Imi», a răspuns Ando. Atunci a venit Timofte la mine: «Bat eu, nea Imi!»". Aşa se scrie istoria...

România - Irlanda 0-0, 4-5 la penaltyuri

25 iunie 1990, stadion "Luigi Ferraris" - Genova.

România: LUNG - Rednic, GH. POPESCU, ANDONE, Klein - Sabău (98 Timofte I), LUPESCU, ROTARIU, HAGI - Balint, Răducioiu (76 Lupu).

Irlanda: BONNER - Morris, McCARTHY, MORAN, Staunton (94 O'Leary) - Townsend, McGrath, HOUGHTON, Sheedy - Aldridge (22 CASCARINO), QUINN.

Bobby Moore, prezent la meci: "Hagi a manevrat cum a vrut şi cînd a vrut, însă prea retras şi prea individualist". Iar Bobby Moore era campion mondial cu Anglia, în '66...

Hagi era necăjit. Şi nu din cauza pometelui umflat şi învineţit de cotul lui Aldridge. "Dacă ne-ar fi scos o echipă tare, mai ziceam, dar aşa? Cu ce-au fost irlandezii mai buni ca noi? Am pierdut ca fraierii! Acum trebuia să ne facem bagajele pentru Roma, nu pentru Bucureşti!".

Pentru Hagi, oricum, Mondialul se terminase. În meciul cu Irlanda el a primit un cartonaş galben, care, adăugat celui din partida cu Argentina, îl ţinea pe tuşă în eventuala confruntare din sferturi. Numai că ar fi urmat Italia lui Azeglio Vicini. Or, Italia, la ea acasă...

Capitolul 25

Doi ani pe "Bernabeu"

Revenit din Italia, Gică Hagi s-a însurat cu Leni Celnicu, o machidoancă de-a lui, studentă la ASE. Şi pentru că tot se afla acasă, la Constanţa, în ziua de 21 iulie 1990 a jucat un ultim meci în România înainte de a pleca la Real Madrid. A fost un amical Farul - Steaua, în care Hagi a evoluat o repriză în formaţia constănţeană şi un sfert de oră în cea bucureşteană. În plină vară, la stadion au venit peste 10.000 de oameni, pe care Gică i-a încîntat încă o dadă cu driblingurile, pasele şi şuturile sale. A fost o după-amiază de poveste: Hagi dansa pe gazon, iar spectatorii în tribună. Merită să-i amintim pe actorii acelei piese de adio.

Farul: Anton - M. Dinu, S. Moraru (46 M. Dumitru), Popovici, Cămui - Mustacă, Bîrboră (46 Mangri), Stere (57 B. Oprea), Hagi (46 Butoiu) - Vintilă (46 Funda), Zahiu.

Steaua: Stîngaciu (46 Gherasim) - D. Petrescu, Bumbescu, Artimon, Ungureanu - I. Stan, Minea I (60 Răchită), Minea II (46 Hagi; 61 Beca), I. Dumitrescu - Balint (46 Săvoiu), Negrău.

A cîştigat Farul cu 2-1, golurile fiind marcate de Butoiu (min. 63), Zahiu (min. 84), respectiv Săvoiu (min. 47).

Arbitru: Gheorghe Constantin din Rîmnicu Vîlcea. Ne tot întîlnim cu el...

Apoi Hagi şi-a luat soţia şi a plecat la Madrid. Realul i-a pus la dispoziţie un apartament spaţios, într-o vilă de lux. Clădirea, dotată cu piscină şi cufundată într-o oază de verdeaţă, se afla în apropierea cantonamentului. Gică îi avea vecini, printre alţii, pe colegii săi Hierro şi Chendo, care curînd aveau să-i devină prieteni.

Presa iberică nu mai prididea cu articole şi fotografii ale starului venit din răsăritul Europei. Toţi voiau interviuri, iar Gică stătea de vorbă cu ei, pentru că intrînd într-o astfel de lume trebuia să-i respecte şi regulile. Una dintre acestea spunea că trebuie să fii atent la imagine, să menţii o bună relaţie cu presa.

Încă de la început, antrenorul campioanei Spaniei, galezul John Benjamin Toshack, i-a pus în vedere lui Hagi că trebuie să facă *normă dublă*. Să *mături* partea stîngă a terenului, nu să se ţină de arabescuri. Asta însemna participare la atac şi repliere în apărare. Toshack era omul care prefera maratoniştii.

În primul meci, la Alicante, cu formaţia locală Hercules, Hagi a jucat magistral, făcîndu-i pe cei de la cotidianul "Marca" să titreze: "Hagi, bomba verii!". Debutul oficial a fost consemnat chiar în prima etapă a campionatului spaniol: Real Madrid - Castellon 1-0, pe 2 septembrie 1990. Deşi n-a strălucit, Gică a iniţiat faza unicului gol al partidei. A urmat o înfrîngere în deplasare, 0-2 cu FC Sevilla.

Profesorul

Pe 12 septembrie, România a jucat primul său meci în preliminariile Euro '92: 1-2 cu Scoţia, la Glasgow. Pentru prima dată, grosul tricolorilor se strîngeau de prin străinătate. Dintre cei 13 jucători care au evoluat pe "Hampden Park", 9 erau *stranieri* (Lung, Gh. Popescu, Rotariu, Lupescu, Hagi, Lăcătuş, Cămătaru, Sabău, Răducioiu) şi numai 4 (încă) *autohtoni* (Dan Petrescu, Săndoi, Klein, Mateuţ). La naţională, Hagi s-a întîlnit cu noul selecţioner: Gheorghe Constantin, *Profesorul*, înlocuitorul lui Jenei. În tinereţe, Constantin făcuse parte din marea echipă a CCA din anii '50-'60, fiind coleg cu alte trei personaje care aveau să însemne ceva pentru Gică Hagi: Iosif Büközssi, Costică Toma şi Ion Alexandrescu. *Profesorul* nu-i era necunoscut mijlocaşului de la Real Madrid. Înainte de '90 drumurile lor se intersectaseră de cîteva ori prin campionat - unul ca jucător, celălalt ca antrenor -, iar în vara lui '89 luaseră masa împreună pe litoral (un admirator al celor doi a tăiat un miel şi l-a pregătit special pentru ei, la restaurantul Continental din Mamaia).

Secundul lui Constantin era şi el o veche cunoştinţă a lui Hagi: Gino Iorgulescu. Ce surprize îţi oferă viaţa! Dintre foştii colegi din Regie ai lui Gică Hagi, unul, *Naşu'*, ajunsese preşedintele federaţiei, iar altul, Gino, antrenor secund la naţională...

Eşecul de la Glasgow a fost urmat de o catastrofă: 0-3, la Bucureşti, cu Bulgaria! Pe 17 octombrie, la nici patru luni de la egalul cu Maradona, tricolorii erau huiduiţi copios în Ghencea. Toţi au părăsit terenul cu capetele plecate. Grijile lor, legate de adaptarea la noua lume în care plonjaseră de curînd, le minase, pentru moment, puterea de concentrare. În plus, federaţia era minată de lupte pentru putere. Înlăturat de tandemul Mircea Sandu - Mircea Angelescu, Mircea Pascu căuta revanşa. Pe acest fond, jucătorii nu răspundeau la comenzile

Profesorului. Înaintea meciului cu Bulgaria, Lăcătuş a preferat să stea acasă, la Braşov, decît în cantonament, la Snagov. Badea şi Ilie Dumitrescu au dezertat şi ei, de nu mai ştia bietul Constantin cum să-i mai adune. Pentru *stranieri*, un meci al echipei naţionale era un bun prilej de a-şi vizita rudele. Jucătorii din ţară au sărit la gîtul lui Constantin: "Ce faci, dom'ne, pe noi ne omori la antrenamente şi ăia vin şi joacă?!". *(ăia fiind stranierii).* Aşa a fost posibil ca Stoicikov să cîştige cu 3-0 în bîrlogul lui Hagi!

Echipa României în acea zi tristă: *Stelea - D. Petrescu, Andone, Gh. Popescu, Klein (min. 46 Săndoi) - Sabău, Lupescu, Hagi, Rotariu - Lăcătuş, Răducioiu (min. 46 Balint).* Dintre aceştia, în acel moment, doar Stelea, Dan Petrescu şi Săndoi nu apucaseră să se transfere în străinătate.

Profesorul îşi aminteşte: "Hagi era un om aparte. El a venit la cantonamentul echipei naţionale exact cînd i-au dat drumul cei de la Real Madrid. N-a încercat, ca alţii, să trişeze. Unii, cum aterizau la Otopeni, îşi trăgeau gulerul şi o coteau după colţ, să nu-i vadă cel pe care-l trimiteam eu să-i aştepte la aeroport".

După acel meci, Constantin a făcut federaţiei o propunere hazardată: "Trebuie făcută o echipă nouă! De peste hotare vom aduce doar jucătorii în formă, trei-patru, dar scheletul naţionalei trebuie să-l constituie jucătorii din ţară". *Profesorul* se înşela amarnic. Valorile certe erau, totuşi, în străinătate, iar cele din ţară nu aveau să mai facă mulţi purici pe aici. Aşa că tot spre Occident trebuia să ne îndreptăm privirea.

La scurt timp după aceea, federaţia l-a înlocuit pe Gheorghe Constantin cu Mircea Rădulescu, fostul secund al lui Lucescu în perioada 1981-'86.

Aproape singur printre străini

Primul gol marcat de Hagi în *Primera Division* a fost consemnat în etapa a 4-a: Zaragoza - Real Madrid 1-3. Era minutul 85 şi, la 1-2 gazdele presau, presau, căutînd egalarea. Gică a primit o minge pe la 25 de metri de poartă, a făcut o fentă scurtă şi a trimis o rachetă sol-aer, aducînd liniştea în tabăra formaţiei sale.

Meciurile au început să se înlănţuie: 2-2 la San Sebastian (cu Real Sociedad), 0-0, acasă, cu Logroñes (Toshack, nervos că nu-i este respectată dispoziţia cu *norma dublă*, l-a schimbat pe Hagi în minutul 40), 0-0 la Oviedo (tot Toshack a aruncat vorba că în locul lui Hagi ar putea fi adus bulgarul Iordanov), 1-2 la Burgos (Hagi şi Balint, adversari!). Galezul n-a mai apucat să-şi pună monstruozitatea în practică: după doar 10 etape a fost schimbat, într-un moment cînd Realul naviga pe la mijlocul

clasamentului. Întrebat dacă-i pare rău pentru plecarea lui Toshack, Hagi a răspuns: "Să-mi pară rău? Nu, de ce să-mi pară rău? Doar nu mi-a fost tată!".

În locul lui Toshack a venit Di Stefano, marele Alfredo Di Stefano. Mare ca jucător, pentru că în calitate de antrenor n-a demonstrat nimic. Din păcate, şi Di Stefano avea idei *puţine, dar fixe*. Şi el le dădea notă mare jucătorilor cu plămîni de oţel, nu celor cu picioare de aur. Cineva zicea că Di Stefano ar fi fost un bun antrenor de atletism. Şi mai circula o vorbă: dacă ar fi fost contemporani, primul exmatriculat din echipă, de către Di Stefano-antrenorul, ar fi fost Di Stefano-jucătorul! Cel din urmă fiind, se ştie, un artist desăvîrşit.

Interesant ce spunea Andone, pe atunci jucător la Elche, în *Segunda Division*. Zicea Ando aşa: "Din ce ştiu eu, antrenorul Toshack i-a spus lui Gică să ţină mingea numai pe partea stîngă, din careul propriu pînă în cel advers. Dacă Gică, mai inventiv, încerca să mai schimbe o minge cu cei din dreapta, era pus la zid. Cu Di Stefano a fost la fel. Înainte şi înainte. Totul direct".

Aşadar, pentru Hagi nu era nici un gheşeft: a plecat dracu' şi a venit frac'su. Vedeta română juca pe sărite, iar uneori intra doar pe final. De aceea şi acomodarea cu capitala Spaniei i se părea un calvar. Gică avea, totuşi, noroc că în Spania juca şi cel mai bun prieten al său: Gabi Balint. "Găboajă" se transferase la Burgos, o echipă micuţă şi un orăşel aşijderea, situat la 250 de kilometri de Madrid. Balint urca de multe ori în maşină şi îi făcea cîte o vizită lui Gică. Le plăcea să se întreacă la bucătărie: Gică pregătea spaghete şi brînză cu roşii, iar Gabi omletă ţărănească, în care amesteca ouă, cartofi prăjiţi şi cîrnăciori. Seara mergeau la o discotecă vestită din Madrid, unde mereu erau cozi interminabile, dar patronul, care-i cunoşte de la televizor, îi lua mereu de braţ şi îi băga înăuntru: "Poftiţi, *amigos!*". Îi punea la cea mai bună masă.

Dintre colegii de echipă, Gică era prieten la cataramă cu Hugo Sanchez, mexicanul, dar relaţii foarte bune avea şi cu Buyo, cu Chendo, cu Hierro. Ieşeau deseori împreună, luau masa la restaurant. În schimb, Butragueño - *El Buitre* ("Vulturul") - îl privea pe Hagi cu răceală. Avea senzaţia că românul fusese adus să-i ia locul de primadonă...

În Spania, Gică Hagi şi Gabi Balint au scăpat de povara cantonamentelor. Pentru nişte fotbalişti care de zece ani stăteau numai prin cantonamente, asta a fost o mare uşurare. Fiecare stătea la el acasă şi se ducea zilnic la antrenamente, iar echipa se strîngea cu cel mult o zi înainte de meci. Asta crea şi o responsabilitate în plus, care făcea diferenţa între profesionişti şi amatori. Jucînd pe bani, şi încă pe bani

mulţi, un adevărat profesionist nu-şi permitea să întîrzie nici un minut la antrenament, după cum ştia cînd să se culce şi ce să facă în timpul liber.

Pe 1 noiembrie 1990, Hagi a revenit pe "San Siro" din Milano, pentru un meci organizat în cinstea lui Pelé, care împlinea 50 de ani. O echipă a Braziliei a înfruntat două selecţionate mondiale: una în prima repriză, cealaltă după pauză. Să le trecem în revistă.

Brazilia: Arcuero - Bahiano, Paulao, Adilson, Leonardo - Cafu, Cesar Sampaio, Donizete, Pelé (42 Neto) - Rinaldo, Valdeir.

Restul lumii I (prima repriză): Goycoechea (23 Higuita) - Clijsters, Julio Cesar, Ruggeri, De Leon - Michel, Alemao, Martin Vazquez, Ancelotti - Van Basten, Milla.

Restul lumii II (repriza secundă): Preud'homme (69 N' Kono) - Kunde, Aleinikov, Julio Cesar, Basualdo - Hagi, Detari, Stoicikov, Francescoli - Joao Paulo, Calderon.

La pauză, *Restul lumii* conducea cu 1-0, prin golul marcat de Michel, colegul lui Hagi de la Real Madrid. Apoi, cînd trecuseră doar patru minute din repriza secundă, un trasor a proiectat mingea în vinclul porţii braziliene: era 2-0, dar cine a tras? Privirile celor 50.000 de spectatori s-au îndreptat spre jucătorul care primea felicitările colegilor: era românul Hagi, pe care însuşi Pelé îl aplauda în picioare!

Scorul final avea să fie 2-1 (a redus diferenţa Neto, în minutul 60), golul lui Hagi dovedindu-se decisiv. Şi tot acolo, sub ochii lui Berlusconi...

Din nou la Real Madrid, cu care a început din nou să cutreiere Peninsula Iberică. 1-2 la Valencia... 3-0 cu Betis Sevilla... 1-0 la Valladolid... 1-0 cu FC Barcelona în Cupa Spaniei! (trofeul este adus pe "Santiago Bernabeu")... 3-0 cu Tenerife... Anul 1990 se încheie cu o catastrofă: Real Madrid - Osasuna Pamplona 0-4, pe "Santiago Bernabeu"!

În ţară, ancheta "Gazetei sporturilor" pentru desemnarea celor mai buni fotbalişti români ai anului 1990 a indicat următoarea ordine: 1. Gică Popescu; 2. Rotariu; 3. Dan Petrescu; 4. Lupescu; 5. Lăcătuş; 6. Rednic; 7. Sabău; 8. Hagi; 9. Lung; 10. Timofte I. Ei, mai era un pic şi trecea şi Maica Tereza înaintea lui Hagi! Acest loc 8 ocupat de liderul echipei naţionale nu făcea altceva decît să demonstreze cît de relative sînt anchetele uneori. Cum să-l pui pe Hagi pe 8? Pe Hagi nici dacă-i în cîrje nu poţi să-l cobori pe locul 8! Măcar pentru că, pînă una-alta, tricoul lui Maradona se afla la el...

Ilie Balaci a zîmbit cînd a văzut ancheta. "Pentru mine, Hagi rămîne

Hagi. A fost cel mai bun om al nostru cu Argentina şi chiar cu Irlanda. Merita un loc mai în faţă. Hagi nu poate lipsi din primii 5". *Quod erat demonstrandum.*

Pentru primul său Revelion în Spania, Gică Hagi s-a dus la Burgos, la Gabi Balint. Următorul aveau să-l facă tot împreună, dar la Madrid, avîndu-i alături şi pe doi dintre *fraţii lor de cruce:* Darius Handrea şi Amer Almouzayen. În fine, ajungem şi acolo...

Anul 1991 a început în forţă: 2-0 la Gijon, pe 6 ianuarie. Dar au urmat alte eşecuri: 0-3 cu Atletico Madrid... 1-2 la Barcelona, cu echipa lui Cruyff... Într-un interviu acordat lui Ioan Chirilă, Hagi îşi trăda tristeţea. "Îmi pare rău că joc meciuri incomplete. M-am chinuit, în schimb, cu Osasuna, la acel 0-4... Am nevoie de un suflet pe banca antrenorilor. Toshack era un dur. Di Stefano ne-a cerut tuturor *un-doi*-uri. Nu zic, e frumos, e şi modern, dar nu poţi juca doar din *un-doi*-uri, mai trebuie să şi *gîdili* un pic mingea... Acum aud că vine Aragones. Om vedea ce-om face... Nu prea am timp de nimic. Fotbalul înghite totul. A plecat şi nevastă-mea în ţară, pentru examene... Adaptarea nu e o glumă. Scifo era să se îngroape la Inter. Rush era şi el gata la Juventus. L-a salvat Liverpool-ul... Eu trebuie să mă bat. Şi o să mă bat! O să-mi vină şi mie rîndul".

Şi Hagi continuă, dar cu numărul 14 pe spate... Înstrăinarea îl macină. Cu timpul, poate, se va obişnui...

Începe returul. 3-0 în deplasare, cu Castellon. 7-0 cu FC Sevilla, dar Hagi părăseşte terenul accidentat. Întindere de ligamente. Va sta pe tuşă 7 săptămîni. Pierde locul de titular, în favoarea lui Aragon. Februarie 1991. Prin intermediul uni reportaj realizat de TVR, românii văd un Hagi dezamăgit, cu voce tremurîndă. "E greu departe de casă. Nici părinţii şi nici prietenii nu-i vezi"... Măcar există o mîngîiere: cei 25.000 de dolari pe care Real îi virează lunar în contul său din bancă. Asta, ca salariu. Dar mai sînt şi primele, care uneori dublează sau chiar triplează venitul unui jucător...

Realul navighează fără busolă. 1-1 şi 0-1 cu Atletico Madrid, în *Copa del Rey.* 0-0 şi 1-3 cu Spartak Moscova în sferturile Cupei Campionilor... Mai rămîne campionatul. Dar şi acolo... 0-1 la Cadiz... 2-3, acasă, cu Real Sociedad... 0-1 la Logroñes... Hagi revine pe teren, iar după un meci îl întreabă pe Di Stefano de ce l-a schimbat, deşi pînă atunci jucase bine. Di Stefano se enervează şi data viitoare nu-l mai bagă deloc. Se zvoneşte că Hagi va fi împrumutat un an în Elveţia, la Neuchatel Xamax...

Dar pleacă Di Stefano şi vine Radomir Antici. Dintr-o dată iese soarele

şi pe strada lui Hagi! Iugoslavul vede fotbalul altfel decît predecesorii săi. Nu concepe echipa fără Hagi. Începutul e greoi: 1-1, acasă, cu Oviedo. Românul zboară apoi spre România, pentru meciul din San Marino. Face joncţiunea cu lotul la Otopeni, între cursa de Viena şi cea de Forli. E cu noul antrenor, Mircea Rădulescu. Mai mult decît oricînd, naţionala are nevoie de Hagi, iar Hagi are nevoie de naţională. Şi, pe 27 martie '91, Hagi deschide scorul pe micuţul stadion din Serravalle, apoi îi face lui Răducioiu mingea pentru golul doi. Meciul se încheie cu 3-1 pentru ai noştri. Sînt primele puncte din preliminariile Euro '92...

Hagi rămîne la echipa naţională şi pentru meciul de la Neuchatel, cu Elveţia. Ecuaţia e simplă: dacă luăm bătaie, zboară şi ultima şansă. Altfel, mai stăm de vorbă... Cantonament la Burago di Molgora, în Lombardia (nordul Italiei). Hagi are o dublă motivaţie: calificarea la Euro '92 şi revanşa împotriva lui Stielike, ajuns antrenorul Elveţiei. În '85 mai juca încă la Neuchatel, pe "La Maladiere"... Acolo unde acum, în '91, Elveţia şi România încheie la egalitate: 0-0. "După fazele încîlcite din San Marino, a existat la Neuchatel şi un pic de caligrafie. Tonul l-a dat Hagi, a cărui clasă se simte, chiar dacă nu mai «izbucneşte». El a «şerpuit» de cîteva ori prin apărarea elveţiană, şi-a încercat şi tirul, amintind de Genova, a găsit şi unele soluţii de joc colectiv, dar, ca şi altădată, n-a reuşit pătrunderea în careu, echivalentă cu voleul cu care jucătorul de tenis încheie punctul. Or, dacă eşti Hagi, cine altul ar fi mai îndreptăţit să puncteze decisiv?" (Ioan Chirilă în "Gazeta sporturilor" din 5 aprilie 1991). Iată şi un citat din ziarul elveţian "Le Matin": "Viteza de execuţie şi, mai ales, calităţile tehnice ale oaspeţilor, din rîndul cărora a strălucit madrilenul Hagi, au constituit un permanent handicap pentru elevii lui Stielike".

Asta nu însemna că România se afla mai sus de locul 4. Înfrîngerile din start, cu Scoţia şi Bulgaria, atîrnau greu, ca două pietre de moară.

Din nou în Spania. Real Madrid pierde la Barcelona, 1-3 cu Español, şi, cu 7 etape înainte de final, ocupă locul 9, la 18 puncte de liderul FC Barcelona. S-a dus titlul, dar s-a dus şi participarea în cupele europene?

Nu, pentru că noul Real, cu Antici pe bancă şi cu Hagi în teren, renaşte precum pasărea Phoenix din propria-i cenuşă. 4-0 cu Valencia, cu Hagi cel mai bun de pe teren (un gol de la 30 de metri şi două pase decisive). 1-0 cu Valladolid... 1-0 cu Tenerife, în deplasare... 4-1 cu Athletic Bilbao... 3-3 cu Osasuna, la Pamplona... 3-0 cu Atletico Madrid... şi, în ultima etapă, 1-0 cu FC Barcelona, pe "Santiago Bernabeu". Realul prinde Cupa UEFA pe ultima sută, încheind campionatul pe locul 3, după Barcelona şi Atletico.

Păzea, tăticu',
aici ordine face Ricu!

Au fost săptămîni de vis, cu Hagi ovaţionat de 100.000 de spectatori la meciurile de acasă. Atît el, cît şi Balint s-au regăsit în echipa ideală a lunii aprilie '91, întocmită de revista "Don Balon" pe baza notelor primite de jucători meci de meci. Pe postul lui, de mijlocaş coordonator, Hagi, cu media 7,2, l-a devansat net pe Michael Laudrup (6,7), danezul de la Barcelona.

Fascinat de arabescurile lui Hagi, un ziarist spaniol, Miguel Tasso, care scria pentru "Les Sports", i-a făcut o caracterizare superbă: "Tehnica românului îi permite să dribleze un apărător chiar şi într-o cabină telefonică. Pe Hagi trebuie să-l păzeşti cum păzeşti laptele care stă să dea în foc!". Inspirat, don Tasso...

Iar pentru ca demonstraţia în faţa publicului iberic să fie totală, Hagi a condus România spre o victorie clară, 2-0 cu Spania, pe 17 aprilie, în amicalul de la Caceres. Au marcat Timofte II (min. 46) şi Balint (min. 57). Din formaţia lui Luis Suarez n-au lipsit Michel şi Butragueño, colegii lui Gică la Real. Acolo, la Caceres, tricolorii au avut probleme mai mult la hotel decît pe gazon. Cazaţi la "Melinas", ei au constatat, în preziua meciului, că nu se pot odihni din cauza unor muncitori care tot reparau ceva prin hotel Ai noştri i-au luat mai întîi cu binişorul, dar n-au găsit înţelegere. Atunci a intrat în rol Rică Răducanu, antrenorul portarilor. *Tamango* le-a zis: "Băi, tăticu', aici nu e cum vreţi voi, aici e cum vrea Ricu!". Şi harşt, le-a confiscat sculele! Le-a dat înapoi mai tîrziu, cînd s-au jurat ăia că se potolesc pînă pleacă echipa României din hotel.

Tot referitor la echipa naţională, Hagi are o premoniţie. "Dacă ar fi să nu ne calificăm pentru Europenele din Suedia, nu trebuie să facem din asta o tragedie. Avem încă o echipă tînără, care peste 3 ani, în America, s-ar afla la nivelul maxim al potenţialului ei". America... America... Dar mai e mult pînă acolo.

Realul mătură tot

Al doilea an al lui Hagi la Real Madrid a început cu o noutate: l-a luat ca impresar pe Giovanni Becali. Căpătase încredere în el şi, în plus, era machedon de-al lui. Petescu, care-l transferase pe Gică în Spania, era mereu ocupat, avea treburi prin Belgia şi Olanda...

Giovanni (care între timp devenise un nume, îi transferase pe Sirakov la Zaragoza, pe Stoicikov la Barcelona, pe Răducioiu la Bari, pe Dan Petrescu la Foggia, pe Klein la Uerdingen...) i-a fost mai mult decît

impresar. I-a fost, la nevoie, şofer, bucătar şi, peste toate, confident. Gică trecea prin momente delicate, mai ales că se hotărîse să divorţeze de Leni. Se pare că aceasta nu ştia să-i respecte părinţii, pe Iancu şi Chiraţa. Or, pentru Gică ei erau totul...

Prezentarea lotului pentru sezonul 1991-'92 a avut loc pe 22 iulie, în plină vară. Pe "Santiago Bernabeu", cei 35.000 de spectatori au asistat la o miuţă, de la care n-au lipsit cei trei *extranjeros* ai Realului: românul Gheorghe Hagi, mexicanul Hugo Sanchez şi iugoslavul Robert Prosinecki, ultimul venit de la Steaua Roşie Belgrad. A urmat un stagiu de pregătire la Magnano, în Italia, apoi Gică şi colegii săi s-au întors în Italia, pentru o serie de meciuri amicale: 2-0 cu Hercules Alicante, în deplasare (Hagi şi Prosinecki - încîntători)... 1-3 cu Sporting Lisabona... 6-1 cu chilienii de la Colo Colo, cîştigătorii Copei Libertadores.

Pentru noul campionat, la Real este adus şi olandezul Leo Beenhakker, ca director tehnic. O funcţie mai degrabă onorifică, întrucît atribuţiile de antrenor îi rămîn lui Antici.

Debutul este fulminant: 1-0 la Cadiz... 1-0 cu Valladolid... 4-1 la Bilbao, cu Athletic!... 3-1 cu FC Sevilla... 4-1 la Gijon. Punctaj maxim după 5 etape, dublat şi de calificarea în turul 2 al Cupei UEFA (după 2-1 şi 1-1 cu Slovan Bratislava, returul, pe "Santiago Bernabeu", consemnînd un şut de vis al lui Hagi, de la 25 de metri, la încheietura barelor). Lui Hagi îi merge extraordinar. Colegul său Michel constată: "Acum îşi arată cu adevărat clasa. Este un coechipier ideal".

Acesta este contextul în care Hagi a venit la Bucureşti pentru meciul cu Scoţia. De la Otopeni, direct la Săftica - noul loc de cantonament al echipei naţionale. Cînd Gică a intrat pe poarta cazărmii, ceasul arăta 1:15, după miezul nopţii... A doua zi, surpriză: printre tricolori se afla şi Mihali, cel pe care-l fugărise el, împreună cu Lăcătuş, pe *pajiştea* din Scorniceşti... Acolo, la Săftica, a venit şi nea Iancu Hagi, dar nu l-au lăsat soldaţii să intre. A fost nevoie să vină Gică la poartă ca să-şi vadă tatăl. Echipa naţională se baricadase într-o bază militară a Serviciului Român de Informaţii.

16 octombrie: România - Scoţia 1-0, prin golul marcat de Hagi, din penalty, în minutul 75! A fost un henţ al lui Durie, la o lovitură liberă executată în forţă de Hagi. Mingea se îndrepta spre fruntea lui Timofte II, în poziţie iminentă de gol, dar mîna lui Durie i-a schimbat traiectoria.

România continua să ocupe locul 4 în grupă, cu 7 puncte din 6 partide, dar ceva şanse teoretice parcă-parcă începeau să se iţească.

Din nou în Spania, sub comanda lui Radomir Antici. 1-1 cu FC Barcelona, în derbyul de pe "Bernabeu"... 3-0 cu Logroñes... 3-0, în

deplasare, cu Deportivo La Coruña... 3-1 şi 1-0 cu olandezii de la FC Utrecht, în turul II al Cupei UEFA (în cel de-al doilea meci, la Madrid, unicul gol a fost marcat de Hagi). Apoi Gică revine la naţională, pentru două partide cruciale.

Penaltyul de la Sofia

13 noiembrie: România - Elveţia 1-0, gol Mateuţ (min. 71), căruia Hagi i-a trimis mingea pe culoar şi i-a zis: "Du-te!". *Matteo* s-a dus şi a şutat precis de la 20 de metri. Clasamentul grupei a 2-a, înaintea ultimei salve de tun:

1. Scoţia	8	4	3	1	14-7	11
2. Elveţia	8	4	2	2	19-7	10
3. România	7	4	1	2	12-6	9
4. Bulgaria	7	3	2	2	14-7	8
5. San Marino	8	0	0	8	1-33	0

Socotelile erau simple: în cărţile calificării se mai aflau doar două echipe, Scoţia şi România. Ca să se califice, ai noştri trebuiau să bată la Sofia cu orice scor, mai puţin 1-0 (favorabil scoţienilor). În rest, 2-1, 3-2, 4-3, ca să nu mai vorbim de diferenţe mai mari, ne duceau la turneul final din Suedia.

20 noiembrie. Românii au început vijelios: gol Sabău, în minutul 17, anulat aiurea de arbitrul danez Peter Mikkelsen, pe motiv de ofsaid la Răducioiu (dar acesta se afla departe de fază, era simplu spectator). Un minut mai tîrziu, Răducioiu a fost faultat în careu, dar Hagi - incredibil - a tras previzibil, în stînga lui Mihailov, şi portarul bulgar a respins! Pînă la urmă a picat şi golul, autor Adrian Popescu, însă ratarea lui Hagi încă mai stăruia...

După o primă repriză dominată autoritar de români, a urmat o alta cu bulgarii la cîrmă. Ce s-a întîmplat la pauză nu se ştie, dar de la cabine a revenit o altă echipă a Bulgariei. Una care, după 45 de minute în care făcuse figuraţie, dintr-o dată murea pe teren. E limpede că nu pentru ea, ci pentru Scoţia... A egalat Sirakov, jucătorul lui Becali, în minutul 55, iar ai noştri n-au mai avut forţa să înscrie un gol. Atît, un singur gol ne-a despărţit de Suedia '92.

Bulgaria: MIHAILOV - Hubcev, Rakov, N. Iliev (56 Mladenov), KIRIAKOV - Iankov, SIRAKOV, STOICIKOV, Balakov - Kostadinov (68 I. Iordanov), Penev.

România: LUNG - AD. POPESCU, Săndoi (67 Timofte II), Gh. Popescu, D. MUNTEANU - SABĂU, Lupescu, Mateuţ, Hagi - Lăcătuş (60 I. Dumitrescu), Răducioiu.

Clasamentul grupei a 2-a preliminare, la final:

1. Scoţia	**8**	**4**	**3**	**1**	**14-7**	**11**
2. Elveţia	8	4	2	2	19-7	10
3. România	8	4	2	2	13-7	10
4. Bulgaria	8	3	3	2	15-8	9
5. San Marino	8	0	0	8	1-33	0

Între meciul cu Elveţia şi cel din Bulgaria, Hagi a dat o fugă în Spania, pentru că aşa fusese înţelegerea dintre FRF şi Real Madrid: cei de la Bucureşti să-l trimită pe Gică la meciul Burgos - Real, cîştigat în cele din urmă de oaspeţi cu 2-0.

După tristul episod Sofia, Hagi şi-a reluat periplul iberic. 2-0 cu Mallorca (un gol Hagi)... 5-1 la Barcelona, cu Español... 4-1 cu Real Sociedad. Formidabil parcurs al echipei lui Antici! După 13 etape, clasamentul, în partea sa superioară, arăta astfel:

1. Real Madrid	13	12	1	0	35-7	25
2. Atletico Madrid	13	9	1	3	22-9	19
3. FC Barcelona	13	7	3	3	24-17	17

Numai un nebun îşi putea închipui că Realul ar mai putea pierde campionatul! Hagi se înţelegea de minune cu antrenorul său. "În afara faptului că ştie fotbal cu carul, Antici s-a priceput de minune să intre repede în sufletul jucătorilor, deci şi într-al meu. Dacă pînă nu demult îmbrăţişările, la un gol, mergeau cu precădere spre jucătorii spanioli, spre un Michel sau Butragueño, acum şi noi, puţinii *extranjeros*, ne bucurăm de aceeaşi atenţie". Un copil, acest monument numit Hagi!

Parcursul bun continuă şi în turul III al Cupei UEFA: 0-1 (pe "La Maladiere") şi 4-0 (pe "Santiago Bernabeu") cu Neuchatel Xamax. Pentru Hagi a fost o răzbunare, la 6 ani de la eşecul cu Sportul Studenţesc. Şi ce răzbunare... În returul de la Madrid, la pauză era 0-0, deci în acel moment calificată era Xamax. În minutul 47, egipteanul Ibrahim Hassan (autorul golului din partida tur) a înscris spectaculos, cu capul, în propria poartă! Cinci minute mai tîrziu, Hagi a alungat şi spectrul prelungirilor, marcînd al doilea gol. Apoi, Michel şi Sachis au desăvîrşit opera. Dar eroul serii era Gică Hagi.

Pe 8 decembrie 1991, o veste dinspre Tokio: Belodedici cîştigă Cupa Intercontinentală, cu Steaua Roşie Belgrad (3-0 cu Colo Colo). Printre cîştigători se mai numărau Savicevici, Mihajlovici, Pancev, Jugovici.

Ancheta "Gazetei sporturilor" pentru desemnarea celor mai buni fotbalişti ai anului 1991: 1. Gică Popescu; 2. Hagi; 3. Lupescu; 4. Lung; 5. Dorinel Munteanu; 6. Dan Petrescu; 7. Ungureanu; 8. Ilie Dumitrescu; 9. Gerstenmajer; 10. Lăcătuş.

Real Madrid mai pierde din viteză spre sfîrşitul anului: 1-1 la Zaragoza... 0-0, acasă, cu Oviedo!... Iar în etapa a 16-a, prima înfrîngere: 0-2 pe terenul lui Atletico Madrid. Pentru Gică a urmat acel Revelion, la Madrid, cu Gabi, Darius şi Amer (mai lipsea doar Belo).

Un gol cosmic

Pe 12 ianuarie 1992, în primul meci din noul an, Real Madrid - Osasuna Pamplona 5-2. Hagi a marcat atunci două goluri, la 1-0 şi la 2-1, cel din urmă fiind o capodoperă: şut de la jumătatea terenului, sub bară, peste portarul ieşit cîţiva metri în faţa liniei porţii! În acel minut 59, toţi cei 70.000 de spectatori s-au ridicat în picioare, aplaudînd minute în şir inegalabila demonstraţie de virtuozitate. Imediat, Ioan Chirilă a aşternut pe hîrtie următorul articol:

"Auzisem despre golul lui Hagi încă de duminică seara. Dar mi-am spus că e un entuziasm de suporteri. Acum însă îl vedem în faţa ochilor. Dacă aş căuta un superlativ, aş spune că marele gol al lui Hagi, care face din Pelé (cel de la Guadalajara) o vioară a doua, seamănă cu aria lui señor Domingo din preludiul «Orei de muzică» a lui Herr Brambach.

Şi totuşi, acest gol formidabil are un mare defect: pune în umbră pasa lui Gică spre Butragueño şi golul doi, euforicul, dintr-un unghi care e doar la îndemîna marilor maeştri.

Pentru că am amintit de Placido Domingo, am putea spune că Hagi nu a jucat, de fapt, pe «Bernabeu», ci la «Scala». Iar cel mai convingător argument în acest sens este gestul lui Antici, care a privit triumfător tribuna, rotindu-se pentru toţi. Era în această rotire a privirilor mai mult decît exuberanţa unui antrenor care a crezut în Hagi, în pofida tuturor obiecţiilor. În ochii lui Hagi se simţea victoria dirijorului: «Nu m-aţi crezut, îl aşteptaţi pe Beenhakker. Eu nu sînt, pentru voi, decît un om din ţara lui Prosinecki, dar iată că am mizat totul pe acest decar. Şi niciodată, de la Maradona la Platini, decarul nu şi-a meritat mai mult cifra».

Am scris cîndva o poveste cu Dobrin, care, împreună cu Eusebio, au vrăjit «Scala», adică «Bernabeu»-ul, la Festivalul Gento. Acum, Hagi a făcut-o singur. De ce? - veţi întreba. Răspunsul e destul de simplu: a făcut-o pentru Antici!".

Mazilirea lui Antici

Dar cum viaţa e făcută din suişuri şi coborîşuri, după golul cosmic al lui Hagi au început necazurile. 1-2 la Valencia (şi Barcelona s-a apropiat

la 3 puncte), tot 1-2 la Burgos în *Copa del Rey* (dar Realul s-a calificat pentru că bătuse cu 4-0 în tur). Apoi, pe 27 ianuarie 1992, 2-1 cu Tenerife (greu, cu portarul Buyo eliminat). A doua zi, pe 28 ianuarie, lovitură de teatru: reunit într-o şedinţă de urgenţă, Comitetul Director al clubului Real Madrid a hotărît demiterea lui Radomir Antici din funcţia de antreor şi numirea în locul lui a olandezului Leo Beenhakker! Hagi a reacţionat prompt: "Sînt trist. E regretabil ce se întîmplă". Mazilirea lui Antici venea într-un moment în care Realul se afla pe primul loc în campionat, cu un avans de 3 puncte, era calificată în sferturile de finală ale Cupei UEFA şi în aceeaşi fază a *Cupei Regelui.* Dar preşedintele Ramon Mendoza declarase cu cîteva zile înaintea şedinţei: "Dacă Antici nu va fi schimbat, Realul va pierde zece meciuri la rînd!". Comitetul Director s-a conformat şi l-a trimis la plimbare pe iugoslav. Iar o dată cu el a concediat şi speranţele lui Gică Hagi de a fi *tenor* la Real Madrid.

2 februarie: la primul meci cu Beenhakker pe bancă, 1-1 cu modesta Cadiz, pe "Bernabeu"! 90.000 de *socios* au fluierat îndelung, ca la o arie falsă, amendînd astfel nu numai jocul încîlcit şi scorul, ci şi lucrătura prin care Beenhakker i-a luat locul lui Antici.

Traseul Realului a început să fie din ce în ce mai şovăielnic. 1-2 la Valladolid (Barcelona se apropie la două puncte!)... 5-0 cu Athletic Bilbao (Hagi a luat jocul pe cont propriu, marcînd primele 3 goluri, în minutele 23, 50 şi 53! Avea să fie singura sa triplă în *Primera Division*)... 0-1 la Sevilla (Barcelona se apropie la un singur punct)... 1-0, chinuit, cu Sporting Gijon... Emoţii şi în sferturile Cupei UEFA, 1-1 şi 1-0 cu cehii de la Sigma Olomouc...

Caseta lui Dinu

Între timp, la Bucureşti se derula o mică *lovitură de palat.* Totul a pornit de la amicalul pierdut cu 0-1 la Ioannina, în faţa Greciei, de o reprezentativă română fără *stranieri.* Pe 13 februarie 1992, în avionul ce-i aducea acasă pe tricolori, antrenorul Mircea Rădulescu a anunţat brusc că, urmare a presiunilor la care este supus, îşi dă demisia din funcţia de selecţioner! Intenţia sa nu era nici pe departe de a părăsi comanda echipei naţionale. Dimpotrivă, el a fost sfătuit să-şi scrie demisia "pentru a-şi întări poziţia", sugerîndu-i-se că Mircea Sandu i-o va respinge fără să stea pe gînduri. Numai că, ajuns la Bucureşti, Mircea Sandu a convocat de urgenţă Biroul federal, care a votat acceptarea demisiei lui Mircea Rădulescu! Degeaba a încercat acesta să-l convingă pe *Naşu'* că s-a răzgîndit şi că vrea să continue la cîrma echipei naţionale! Degeaba a tot

repetat că-şi retrage demisia, pe care a scris-o "într-un moment de rătăcire"! Mircea Sandu a ferecat hîrtia în seiful său, ca pe un lingou de aur, apoi a votat-o în Biroul federal.

Pe 22 februarie a fost anunţat noul selecţioner: Cornel Dinu. Chiar dacă acesta nu mai antrenase nici o echipă din decembrie '89, de la Scorniceşti, numirea lui nu a reprezentat nici o surpriză, pentru că lucrătura devenise străvezie. În prealabil, Dinu ameninţase cu dezvăluiri incendiare la adresa conducerii FRF, prin intermediul unei casete ce urma să fie difuzată la televiziune. Matrapazlîcuri, afaceri dubioase, alegeri trucate în august '90, cînd a venit Mircea Sandu la putere... Sub presiunea şantajului, dar şi a unor interese politice, a fost declanşată acea mazilire originală a lui Mircea Rădulescu.

Aşadar, la scurt timp după ce îi fusese schimbat antrenorul la Real Madrid, Gică Hagi se trezea cu unul nou şi la echipa naţională. Venise cel care în '90, la Telese Terme, înaintea meciului România - Argentina, constatase că Hagi nu aleargă, *"îşi tîrşîie picioarele"*...

Şi tu, Lăcătuş?

Sîmbătă, 7 martie 1992: FC Barcelona - Real Madrid 1-1, pe "Nou Camp", în faţa a 120.000 de spectatori. Goluri: Ronald Koeman (min. 35), respectiv Hierro (min. 66).

FC Barcelona: Zubizarreta - Nando, Guardiola, R. Koeman, Juan Carlos (48 Cristobal) - Eusebio, Nadal, M. Laudrup (72 Goicoechea), Amor - Beguiristain, Stoicikov. Antrenor: Johan Cruyff.

Real Madrid: Buyo - Chendo, Rocha, Villaroya, Sanchis - Milla (85 Maqueda), Hierro, Michel, Hagi - Butragueño (90 Luis Enrique), Llorente. Antrenor Leo Beenhakker.

Faţă în faţă, doi antrenori olandezi: Cruyff şi Beenhakker. Dar şi doi foarte buni prieteni: Hagi şi Stoicikov, amîndoi avîndu-l ca impresar pe Giovanni Becali. Remizînd pe "Nou Camp", echipa lui Hagi se menţinea lider, cu un avans de două puncte. Cruyff a pus atunci ochii pe un jucător despre care a zis că i-ar sta bine în echipa Barcelonei: Gheorghe Hagi. Imaginea artistului care dansa uluitor la mijlocul terenului avea să-i stăruie în minte multă vreme...

Campionatul a intrat în ultima sa treime. 0-1 la Logroñes (pentru prima dată, Barcelona a egalat Realul la puncte: 37)... 1-0 cu Deportivo La Coruña... 3-1 la Albacete (Hagi a marcat al doilea gol al formaţiei sale, apoi a fost eliminat)... 2-0 cu Burgos... 0-0 la Mallorca... Tragedie însă în semifinalele Cupei UEFA: după 2-1 şi 0-2 cu AC Torino, Realul a ratat

calificarea în finala cu Ajax Amsterdam! N-a mai folosit la nimic golul marcat de Hagi în meciul-tur, pe "Santiago Bernabeu", la 3 minute după ce oaspeţii deschiseseră scorul prin brazilianul Casagrande...

Pe 8 aprilie 1992, într-un amical cu Letonia (2-0, la Bucureşti), Belodedici a redebutat în naţionala României, după o absenţă de peste 3 ani. Hagi n-a fost însă acolo, pentru că avea de tras pentru Real Madrid, unde căuta să-şi menţină statutul de titular. Beenhakker a intrat în conflict cu Hugo Sanchez, mexicanul fiind suspendat pe 70 de zile şi amendat cu 10.000 de dolari. Un dur acest Beenhakker...

... 7-0 cu Español Barcelona! (4 goluri Hierro, două Butragueño, unul Hagi). 2-2, în deplasare, cu Real Sociedad (goluri Butragueño şi Hagi)... 2-0 cu Zaragoza (Hagi, adus de la Bucureşti cu un avion particular, a *forjat* faza de 2-0, pentru Butragueño)... În acel moment, cu 5 etape înainte de finalul campionatului, situaţia era următoarea: 1. Real Madrid - 49 de puncte; 2. Atletico Madrid - 46 p; 3. Barcelona - 45 p. Aşadar, echipa lui Beenhakker avea 4 puncte avans faţă de cea a lui Cruyff, ceea ce însemna enorm, dat fiind că pe vremea aceea se acordau doar două puncte la victorie.

După meciul cu Zaragoza, Hagi a zburat înapoi, spre Bucureşti, cu un avion care l-a lăsat la Otopeni după miezul nopţii. Gică a intrat pe porta cazărmii Săftica la ora 3:00... Dar dimineaţa era pe teren, la antrenament! Urma, oare, vreun meci cu Brazilia sau Argentina? Nici vorbă - cu Insulele Feroe, care abia apăruseră pe harta fotbalului. Atîta doar că Hagi, la Real Madrid, devenise un profesionist desăvîrşit.

Debut distractiv în campania de calificare la World Cup '94: 7-0 cu Feroe, pe 6 mai. Hagi pronosticase "de la 6 în sus"... El a avut, totuşi, un motiv să fie necăjit: nu l-a reîntîlnit pe Belodedici, care nu mai reuşise să ajungă la Bucureşti. Era plecat prin Spania, să-şi negocieze transferul la Valencia...

Duminică, 10 mai 1992. Meciul de la Oviedo se apropie de sfîrşit. Cei de la Real încearcă să conserve scorul de 0-0, care îi apropie de titlu. Minutul 85: în formaţia gazdă intră Lăcătuş. O schimbare, acolo, să fie... Minutele se scurg în favoarea madrilenilor. 86... 87... 88... 89... 90... Arbitrul arată un minut de prelungiri. O centrare în careul Realului, probabil ultima. Cineva respinge cu capul. Mingea ajunge, în preajma careului, la Hagi. Vrea s-o preia, dar îi sare greşit. Ricoşează spre careu, acum e la Lăcătuş... şut, gol, Oviedo - Real Madrid 1-0! Gică e distrus. Chiar aşa, să-i scoată Marius titlul din buzunar? Marius, cel cu care a

împărţit atîtea bucurii şi necazuri la Steaua?

Mai sînt 4 etape. Real - Atletico 3-2, cu Hagi 90 de minute pe teren. Dar gata, pauză pentru echipa naţională!

5-0 în minutul 35!

20 mai 1992. La Bucureşti, pe stadionul Steaua, România - Ţara Galilor 5-1! Iar la pauză, reţineţi, era 5-0!! Dar ce la pauză, în minutul 35!!! A fost o primă repriză de vis, în care României nu i-ar fi rezistat nici echipa galaxiei. Hagi, cu gleznele-i forjate în *Primera Division*, a luat meciul în mîinile sale. Iar Lupescu, Balint, Sabău, Dorinel Munteanu şi ceilalţi băieţi s-au prins în horă. În hora nebună declanşată de machedonul cu picioare de aur. Acea primă repriză trebuie rememorată, minut cu minut.

Min. 5: diagonală Lăcătuş, Balint *culcă* mingea cu capul şi Hagi o izbeşte violent: 1-0!

Min. 7: lovitură liberă de la 20 de metri, Lăcătuş aruncă mingea cu boltă, peste toată apărarea galeză, Lupescu ţîşneşte şi şutează din voleu: 2-0!

Min. 24: acţiune-şnur Belodedici-Lăcătuş-Lupescu, şut pe jos al "neamţului", 3-0!

Min. 32: pasă de 40 de metri a lui Dorinel Munteanu, preluare de kamikaze a lui Balint, şut plasat, 4-0!

Min. 35: torpilă a lui Hagi, de la 30 de metri, mingea şerpuieşte ameţitor în aer şi se duce, teleghidată, la vinclu, 5-0!

Parcă făcîndu-li-se milă de adversari, ai noştri reduc turaţia motoarelor. Făcuseră o demonstraţie de virtuozitate cum rar se poate vedea pe un teren de fotbal. La pauză, observatorul FIFA, belgianul Alexis Ponnet, îi şopteşte compatriotului său Paul van Himst, selecţionerul "dracilor roşii": "Paul, ăştia în galben, românii, sînt dracii, nu noi!".

În minutul 52, Ian Rush, celebrul vîrf de atac de la FC Liverpool, înscrie golul de onoare al trupei lui Terry Yorath, dar nu mai are nici o importanţă. Meciul se terminase în minutul 35.

După meci, portarul Southall nu-şi revenea din şoc: "Am trăit un coşmar! Ce meci au putut să facă românii, nu mi-a fost dat să văd în întreaga mea carieră! Iar şutul lui Hagi a venit ca o rachetă!". Hagi, lansatorul de rachete, e în al nouălea cer. "Avem o echipă formidabilă! Se leagă totul, ne merge jocul. Eu, de pildă, am ajuns să ştiu cu ochii închişi pe unde demarează Lăcătuş, la cîţi metri în spatele meu se află Balint ori Sabău, înaintea unei pătrunderi frontale... Jucăm de mult timp împreună şi ne cunoaştem perfect, acesta-i adevărul!".

La masa presei, trimisul ziarului belgian "La Derniere Heure" îşi plimbă degetele pe tastele laptopului: "Cu un Hagi sclipitor, imposibil de stopat în tot ceea ce a întreprins, românii au spulberat încă din primele 7 minute orice iluzie a galezilor".

Echipa care l-a făcut pe rotofeiul Southall să trăiască un coşmar: *STELEA - D. PETRESCU, MIHALI, BELODEDICI, D. MUNTEANU - SABĂU (79 Timofte II), Gh. POPESCU, LUPESCU, HAGI (70 Gerstenmajer) - LĂCĂTUŞ, BALINT.*

Examenul de diplomă

Prin telefon, cei de la Real i-au ordonat lui Hagi să se întoarcă la Madrid imediat după meci, "cu avionul cel mic". Avionul trimis de spanioli se afla deja la Otopeni. Dar Gică le-a spus că aşa ceva nu se poate, pentru că a doua zi era aşteptat la ASE, să-şi susţină examenul de diplomă. Oamenii lui Mendoza au insistat: "Lasă, că examenul îl dai la vară, acum trebuie să cîştigăm campionatul, avem meci la Pamplona". Hagi a fost însă ferm: "Campionatul nu depinde de o zi în plus sau în minus pe care o stau eu la Bucureşti. Mie însă abia mi s-a aprobat comisia de examinare, nu pot să nu mă prezint".

Şi aşa a rămas. La 16 ore de la marele meci cu Ţara Galilor, în care încîntase o ţară întreagă, Gică Hagi se afla la ASE, într-o sală de clasă. Cei din comisie, ditamai profesorii universitari, cu doctorate şi paradoctorate, se uitau la studentul din faţa lor ca la o statuetă de cristal. Gică o tot dădea pe *profit* şi *managerizarea unităţilor economice*, dar profesorii nu-l lăsau să-şi termine ideea: "Bun, ajunge, de astea am tot auzit. Mai bine povesteşte-ne cum a fost a golul ăla de la 30 de metri... dacă ne calificăm la Mondiale... cum îţi merge la Madrid"... La ora 12:00, examenul era gata. Gică îşi lua, în sfîrşit, diploma de absolvire, la doi ani şi ceva de la ultimul examen... cel din 22 decembrie '89...

Cu toţii, profesori şi studenţi, au trecut alături, la Casa Oamenilor de Ştiinţă, unde Gică a dat o masă de adio. Acolo, în Piaţa Lahovari, locul în care obişnuia să vină, pe vremuri, cu colegii săi de la Steaua...

Puţin după ora 14:00, Gică era deja acasă, pe Luca Stroici numărul 35, aproape de Piaţa Galaţi. Şi-a luat *la revedere* de la părinţi (care veniseră de la Constanţa pentru că li se făcuse dor de el), apoi a demarat spre Otopeni. Undeva spre marginea pistei îl aştepta *"avionul cel mic"*...

Lacrimi în Canare

Final dramatic în *Primera Division.*

Etapa a 36-a (antepenultima): Osasuna Pamplona - Real Madrid 1-1.

Clasament: 1. Real - 52 de puncte; 2. Barcelona - 51 p; 3. Atletico - 50 p.

Etapa a 37-a (penultima): Real Madrid - Valencia 2-1. În frunte: 1. Real - 54 p (golaveraj 76-29); 2. Barcelona - 53 p (85-37). Atletico ieşise din cursă.

Şi a venit ultima etapă. Duminică, 7 iunie 1992 - o zi pe care Gică Hagi n-o va uita niciodată. Realul s-a deplasat la Tenerife, în Insulele Canare, un paradis turistic pierdut undeva prin Oceanul Atlantic, în largul coastelor Marocului. Echipa locală, clasată în acel moment pe locul 13, îl avea ca antrenor pe argentinianul Jorge Valdano, campion mondial în 1986, pe platourile mexicane, şi fostă glorie în atacul Realului. Dar să-l lăsăm pe Hagi să povestească: "Am avut victoria în mînă. Am început excelent. La centrarea mea, Hierro a deschis scorul în minutul 8. Apoi am înscris eu, sub bară, din lovitură liberă de la 25 de metri. Era minutul 30 şi conduceam cu 2-0. În acel moment eram campionii Spaniei. Apoi am primit un gol pe o neatenţie a apărării noastre (Estebarranz, min. 35), dar nu ne făceam probleme, ne aflam la cîrma jocului. După pauză am dominat sufocant, forţînd desprinderea. A venit însă minutul 65 şi arbitrul l-a eliminat cu multă uşurinţă pe Villaroya. Atunci, Beenhakker s-a gîndit să apere rezultatul. M-a sacrificat pe mine, scoţîndu-mă în minutul 68 şi băgînd un fundaş, Lasa. A urmat un coşmar. A venit autogolul lui Rocha (min. 76), iar uralele la al treilea gol al lor, din minutul următor, le-am auzit din vestiar. Mă dusesem să mă schimb. De fapt, nu mai suportam tensiunea".

Cînd s-a mai liniştit, Gică a completat: "După meciul România - Ţara Galilor, cei de la Televiziunea spaniolă au dat rezumatul de trei ori. Comentatorul a spus că sîntem o echipă fabuloasă, pentru anul 2000. Dar fotbalul este un joc în stare să te aducă foarte repede de la agonie la extaz şi invers. Atunci plîngeam în vestiar de bucurie, pentru ca la Tenerife să plîng, împreună cu colegii, pentru titlul făcut cadou Barcelonei".

În aceeaşi seară, FC Barcelona - Athletic Bilbao 2-0, pe "Nou Camp", ambele goluri fiind marcate de bulgarul Stoicikov, prietenul lui Hagi. Prietenii i-au scos lui Gică titlul din buzunar: mai întîi Lăcătuş, apoi Stoicikov...

Teribilă lovitură a sorţii! Să conduci din prima şi pînă în ultima etapă, pentru a vedea cum într-un sfert de oră se dărîmă tot ce-ai construit în 9 luni...

Clasament final în ediţia 1991-92:

1. FC Barcelona	38	23	9	6	87-37	55
2. Real Madrid	38	23	8	7	78-32	54
3. Atletico Madrid	38	24	5	9	67-35	53

Capitolul 26

Mirajul Italiei

La scurt timp după tragedia din Canare, în "Corriere della Sera" a apărut o notiţă cu titlul "Hagi la Brescia". Gică a reacţionat prompt: "Tot respectul pentru nea Mircea, dar eu vreau să-mi termin contractul la Madrid. Dacă însă clubul va decide altfel, voi pleca". Hagi mai avea doi de contract cu Real. Fără acordul lui, spaniolii nu-l puteau transfera la nici un alt club. Şi nici nu dădeau semne că asta ar vrea. În ultima ediţie de campionat, Gică jucase 35 de meciuri şi marcase 12 goluri. Totuşi, preşedintele Mendoza, furios, anunţa mari schimbări. Şi ca să arate că nu glumeşte, a început cu antrenorul Beenhakker, în locul căruia l-a adus pe Benito Floro.

O declaraţie interesantă a lui Ioan Becali: "Toate echipele mari au cîte un jucător care face ce vrea în teren, nu intră în calculator. Există însă antrenori care nu fac nici o concesie, punînd pe picior de egalitate «baronul» cu «iobagul». La Real, singurul care a văzut altfel a fost Antici. Ceilalţi, în frunte cu Beenhakker, au fost cu «Hei, rup!»".

Pe acest fond a atacat Mircea Lucescu! Antrenorul Bresciei începuse încă din primăvară să-l *încerce* pe Gică. Îl suna tot mai des, îl întreba cum îi mai merge... Tip viclean, Lucescu a strîns relaţiile cu Becali, impresarul jucătorului. Ştia că Gică pune preţ pe părerea lui Giovanni. Impresarul îşi aminteşte: "În primăvara lui '92, Lucescu mi-a zis că face pe dracu'-n patru să-l ia pe Hagi la Brescia. Voia să facă acolo o echipă cu mulţi români, cu care să reziste în Serie A. Atunci am stat la Madrid o lună şi jumătate. Am avut zeci de discuţii cu preşedintele Ramon Mendoza (care, în paranteză fie spus, ne mai datorează şi acum 50.000 de dolari, mie şi lui Gică. Probabil că s-au pierdut în spaţiu). Pînă la urmă ne-am înţeles. Gică a stat pe gînduri, o vreme, dacă să plece de la Real Madrid. Pînă la urmă a semnat un contract pe 3 ani cu Brescia, poate şi pentru că acolo era Mircea Lucescu, care tocmai îi adusese pe Răducioiu de la Verona şi pe Sabău de la Eindhoven. Pentru Gică conta enorm să aibă alături cîţiva români de-ai lui".

Contractul a fost semnat pe 8 iulie 1992, la Bucureşti. Mircea Lucescu a venit cu Gino Corioni, preşedintele Bresciei, pe care în prealabil îl convinsese să plătească 7 milioane de dolari pentru a-l avea pe Hagi în

echipă 3 ani. Salariul jucătorului a crescut cu 200.000 de dolari anual faţă de cel de la Real. Cînd a făcut pasul spre *Il Calcio*, Hagi a declarat: "Am o stimă deosebită pentru nea Mircea Lucescu. Dacă am ajuns astăzi ceea ce sînt, mult i se datorează şi lui. Nu pot uita că m-a adus la naţională cînd încă eram un puşti".

Lucescu îşi explică strategia: "Eu promovasem cu Brescia în «A» şi aveam o idee fixă: să aduc trei jucători români! Să fac acolo o *Brescia romena,* aşa cum în *Il Calcio* existau un Milan olandez, un Inter german, un Cagliari uruguayan, o Roma braziliană, un Lecce rusesc... Toate acestea aveau cîte o tripletă din aceeaşi ţară, eu voiam să am una din România!".

Au apărut şi unele speculaţii: că, strîngînd atîţia tricolori în jurul lui, Lucescu punea la cale un complot anti-Dinu, pentru a-i lua acestuia locul. Lucescu a ripostat ferm: "E o mare porcărie! Echipa naţională va avea de cîştigat enorm din existenţa *Bresciei romena"*. Cîtă dreptate era în aceste vorbe avea să se dovedească în scurtă vreme.

Aşadar, la Brescia! Trecuseră exact zece ani de cînd Hagi era reţinut de antrenorul Emanoil Haşoti în lotul Farului, pentru a-l arunca în vîltoarea Diviziei A. Zece ani plini, cu FC Constanţa şi Luceafărul, cu Sportul Studenţesc şi Steaua, apoi cei doi ani la Real Madrid... Unde şi mai ales cînd avea să se oprească acest drum? Atunci, în '92, Hagi avea numai 27 de ani, dar parcă juca de-o viaţă. Şi juca de-o viaţă...

Pe 18 iulie 1992, Hagi a fost prezentat presei italiene. Aşa a făcut el cunoştinţă cu Italia: înconjurat de ziarişti şi sufocat de microfoane. "Macaronarii" îl ştiau de la *Coppa del Mondo,* dar şi de pe vremea cînd trăgeau Juventus şi AC Milan de el.

Apoi, antrenamente, antrenamente, antrenamente... În Italia nu poţi să păcăleşti fotbalul. Dacă trişezi la flotări şi genuflexiuni, se vede la meci, tribuna te simte. Şi nu te iartă niciodată.

Primul amical: 0-5 cu Torino! Hmm... Pe 6 septembrie începe campionatul. În prima etapă, Napoli - Brescia, pe "San Paulo", la doi paşi de Vezuviu. În urmă cu doi ani, Hagi l-a înfruntat acolo pe Maradona... Iar Napoli continuă să fie *la squadra di Maradona,* chiar dacă între timp argentinianul a plecat. Au venit în schimb Careca, brazilianul, şi Fonseca, uruguayanul. Mai e şi Zola, tot din categoria artiştilor... Meciul se apropie de final şi e 0-0. Minutul 81: Hagi îl atacă dur pe Careca şi este eliminat! E şi acesta un mod de a intra în fotbalul italian, mai ales că ziarele nu-l trec cu vederea niciodată pe jucătorul care a primit cartonaşul roşu. Plus secvenţa reluată la televiziune de zeci de ori...

Brescia rezistă şi pleacă de pe "San Paulo" cu un punct mare. Hagi, suspendat o etapă, nu joacă în primul meci de acasă, contra celor de la Torino. Tot 0-0. Poate cu Hagi... Dar Hagi reintră în etapa a 3-a, Brescia - Pescara 1-0, gol Răducioiu dintr-un penalty scos tot de el (ziarele adaugă: la pasa genială a lui Hagi). Primul meci în care Lucescu nu e pe bancă. Pe *nea Mircea* l-au dus la spital, direct de la antrenament - criză de cardiopatie ischemică. Stresul e de vină. La sfîrşit, Hagi declară ziariştilor italieni: *"Abbiamo giocato per Lucescu"*.

Pe 23 septembrie, naţionala României joacă un meci, în "Cizmă", cu Vis Pesaro, o formaţie modestă. Scor: 2-0. Hagi e acolo, pe teren, 90 de minute. Cînd e vorba de România, ar juca şi cu echipa bucătarilor...

0-2 la Parma... 4-1 cu Foggia! (un gol Hagi, unul Răducioiu). Lucescu, trimis în tribună, îi transmite indicaţii secundului Moro printr-o staţie radio.

Trioul Hagi - Sabău - Răducioiu zboară apoi spre Bucureşti, pentru a pregăti meciul cu Belgia, de la Bruxelles. Hagi: "Mergem la cîştig. Acum e momentul! Trebuie să ne facem jocul. Dacă nu-l vom face acum, cînd sîntem la vîrf, cînd o să-l mai facem? Mai ales că, după Mondialul american - unde nici nu concep să nu fim -, va veni, poate, declinul". Antrenorul Belgiei, fostul mare jucător Paul van Himst, strînge rîndurile: "Trebuie să fim atenţi, vine cea mai puternică echipă din Est!".

14 octombrie 1992: Belgia - România 1-0, în preliminariile *World Cup '94*. În "catalogul" din "Gazetă", Ioan Chirilă a mers pe următoarele note: *Stelea 5 - D. Petrescu 6, Mihali 6,5, Belodedici 6, Selymes 6 - Sabău 6,5, Lupescu 5,5, Hagi 6,5, D. Munteanu 7 - Lăcătuş 6,5, I. Dumitrescu 6 (80 Badea).* Hagi a jucat mai retras decît de obicei, încercînd pasa "tip Bölöni", pentru Lăcătuş. Spre final, exasperat, s-a lansat în careul advers, a fost trîntit la pămînt, dar arbitrul n-a fluierat nimic. Un 1-1 însemna altceva în ecuaţia calificării. Aşa, Belgia a pornit ca din puşcă: 4 victorii din 4 partide.

Din nou în *Il Calcio*. Juventus - Brescia 0-0, chiar pe "Delle Alpi"! Cei trei *copii* ai lui Lucescu sînt la datorie. Au trecut 6 etape şi *Brescia romena* ocupă locul 6, într-un campionat dominat de AC Milan... 0-2 cu Cagliari, acasă, pe "Rigamonti". În minutul 27, cînd scorul era deja 0-2, Hagi a ratat un penalty, trimiţînd mingea în bară... 3-2 la Roma, pe "Olimpico"! Senzaţional: în minutul 32, echipa lui Vujadin Boşkov era condusă la ea acasă cu 3-0, iar 9 minute mai tîrziu putea fi chiar 4-0, dar mingea trimisă de Hagi, din lovitură liberă, a zguduit bara... Agenţia France Presse dădea de veste lumii: "Mijlocaşul român Gheorghe Hagi a fost marele artizan al victoriei Bresciei la Roma. Remarcabil strateg, fostul jucător al lui Real Madrid şi-a pus în valoare toate faţetele talentului său, în faţa unei defensive romane depăşite".

Hagi n-a putut evita însă o înfrîngere usturătoare la Ancona, 1-5, chiar

dacă el, printr-un gol de generic TV, făcuse ca la un moment dat scorul să fie 1-2.

La 20 de ore după meciul de la Ancona, Hagi era din nou la Bucureşti, pentru confruntarea cu echipa unită a Cehiei şi Slovaciei (pentru fosta Cehoslovacie, divizată între timp în două state, era ultima campanie în această formulă; în locul unei echipe naţionale, pe harta fotbalului european aveau să apară două).

14 noiembrie 1992: România - Cehia/Slovacia 1-1! Pe o vreme plumburie, cu frig, umezeală, vînt şi teren alunecos, Ilie Dumitrescu a deschis scorul în minutul 48, dar Nemecek a egalat dintr-un penalty, cu zece minute înainte de final. Totul a pornit de la o pasă greşită a lui Timofte I, *omul de la Genova*... În bătălia pentru calificare, România pierde teren, chiar dacă, înainte de a intra în "hibernare", avea să cîştige cu 4-1 în Cipru, prin golurile lui Gică Popescu, Răducioiu, Hagi şi Hanganu...

Lucescu aduce la Brescia şi un al patrulea român: pe Dorin Mateuţ. Fostul coleg al lui Hagi, de la Luceafărul... Dar Mateuţ nu poate juca, pentru că regulamentul permite prezenţa pe teren a doar trei jucători străini.

Lupta în *Il Calcio* se înăspreşte. 1-1 cu Fiorentina, Hagi a deschis scorul în minutul 47, şutînd violent dintr-o lovitură liberă de la 25 de metri. Elogii în "Corriere dello Sport": "Ce s-ar face Brescia fără Hagi? Jandarmul românului a fost «Hercule»-le german Effenberg, căruia nu i-a prins deloc rău, pentru că a mai învăţat şi el ceva la capitolul tehnică"... 1-2 la Milano, cu Inter (fără cei trei români, aflaţi în Cipru)... 2-2 cu Genoa (două goluri Răducioiu, Hagi strălucitor)... 1-1 cu Atalanta, la Bergamo (gol Sabău, la capătul unei acţiuni a lui Hagi; trei ratări monumentale ale lui Răducioiu). Declaraţie Lucescu: "L-am tras de urechi pe Hagi, pentru că iar ne-am deconcertat cînd am luat conducerea. Trebuia să cîştigăm".

Ancheta "Gazetei sporturilor" pe 1992: 1. Gică Popescu; 2. Hagi; 3. Dorinel Munteanu; 4. Lupescu; 5. Ilie Dumitrescu. Mereu Gică Popescu...

Caracterizare făcută de Gianni Gianluppi" în "Il Giornale": "Hagi este un *furioclasse*. Cu ambele picioare face absolut orice vrea, chiar dacă stîngul este cel preferat. Foarte abil în fixarea adversarului, printr-o fentă teribilă. Nu poţi să-i intuieşti mişcările, pentru că te derutează prin fantezie. Şutul e fără reproş, ceea ce poate confirma şi portarul Mareggini de la Fiorentina. La capitolul minusuri, reţinem că Hagi nu se pune întotdeauna în slujba echipei. Fluctuaţii de randament. Dispare din joc. Nu are încă suportul fizic pentru cele 90 de minute ale partidei".

Accident la Valu lui Traian

Primul meci din 1993, pe 3 ianuarie, cînd nici nu s-a potolit şampania din cupa de Revelion. Dar Italia merge înainte, nu are timp de revelioane... 2-1 cu Udinese. Mai întîi a înscris argentinianul Balbo, 0-1. Hagi (din lovitură liberă) şi Răducioiu (pe pasa lui Hagi) au întors rezultatul. Ziariştii italieni îl întreabă pe Lucescu ce părere are de golul lui Hagi. *"Verramente stupendo"* (absolut extraordinar), răspunde antrenorul. "La Gazetta dello Sport" îl completează: Hagi - 7,5, notă rarisimă în Italia.

... 0-2 cu Lazio, la Roma. Două goluri Signori, doi eliminaţi din echipa Bresciei: Sabău şi Bonometti. Furat ca-n codru, Lucescu pleacă de pe bancă. Inima sa nu mai suportă... 0-1 cu AC Milan, care a venit pe "Rigamonti" cu Gullit, Rijkaard, Papin. Răducioiu este eliminat pentru injurii la adresa arbitrului... 0-1 la Genova, cu Sampdoria... 2-1 cu Napoli. Hagi dă ambele pase de gol, pentru Schenardi şi pentru Răducioiu. Dincolo, omul cu golul e Gianfranco Zola.

2 februarie 1993. O veste cutremurătoare vine dinspre Germania: a murit Mişa Klein! Pur şi simplu, a căzut jos şi a murit, la un banal antrenament. Mişa, cel cu două inimi şi trei perechi de plămîni...

Brescia continuă să se agite în cel mai puternic campionat din lume. Într-o duminică moare, în alta învie. Îţi trebuie inimă tare pentru a rezista în *Il Calcio*... 0-1 la Torino. Hagi nu joacă, iar Răducioiu este trimis în cîrje de fundaşul Bruno... 0-2 la Pescara, într-o zi de duminică, 14 februarie. A doua zi, luni, Hagi zboară spre Bucureşti, iar marţi dimineaţa urcă în maşina lui Darius, un Mitsubishi, pentru a ajunge la Constanţa. N-avea de unde să ştie că se afla în faţa unei cumpene a vieţii.

... Darius e la volan, Gică pe bancheta din spate. Bolidul goneşte cu 70 de kilometri la oră. În alte condiţii, Darius apăsa zdravăn pedala de acceleraţie, depăşea lejer suta, dar aşa, pe o şosea alunecoasă, o lasă mai moale. Darius e un şofer de nota 10, cunoaşte maşinile ca nimeni altul. Urziceni... Slobozia... Feteşti... podul de la Cernavodă... Medgidia... Castelu... Basarabi... Se apropie Constanţa. Mai sînt vreo 6 kilometri. Gică abia aşteaptă să ajungă acasă, să-şi vadă părinţii. Indiferent că vine de la Bucureşti, de la Brescia sau de la Madrid, mereu e nerăbdător să intre pe poarta casei de pe strada Rîndunelelor... Şoseaua despică în două satul Valu lui Traian. E un fel de poartă a Constanţei. Ai ajuns aici, mai e puţin şi se văd blocurile. Se face o curbă uşoară, pe care Darius o ştie cu ochii închişi. A făcut drumul ăsta de sute de ori. Trage de volan, dar simte că roţile nu-l mai ascultă. Au prins o pojghiţă de gheaţă. Maşina pivotează

nefiresc, trecînd pe celălalt sens. Gică apucă să întrebe, îngrozit: "Ce faci?". Se ghemuieşte, instinctiv, cu mîinile încleştate pe scaun. Darius e transpirat tot. Trage de volan spre dreapta cît poate de tare, apasă frîna... apoi nu mai ştie nimic... Gică simte că zboară prin aer... izbeşte uşa cu corpul... se loveşte cu capul de plafon... Doamne...

Apoi se face linişte. Totul a durat cîteva secunde, dar lui Gică i s-a părut o veşnicie. Îşi trece mîna peste faţă, pentru a se convinge că trăieşte. Trăieşte! Aude vocea lui Darius: "Gică!". Nu are forţa să-i răspundă. Încă o dată: "Gică!". "Sînt aici", îngaimă în cele din urmă. Întinde mîna, pentru a i-o întîlni pe cea a lui Darius. Cei doi încep să se limpezească: nu stau ei pe scaune, ci scaunele sînt deasupra lor. Înseamnă că s-au răsturnat... Maşina e cu roţile în sus. Uşile s-or deschide? Doamne... cam greu, dar se deschid! Gică se tîrăşte afară, Darius după el. Se ridică în picioare, iar picioarele îi ţin. Înseamnă că nu s-a rupt nimic. Doar cîteva zgîrieturi... La un pas de ei, maşina stă, hidos, cu roţile spre cer. O roată chiar se mai învîrteşte, în gol...

Mai trece un timp pînă ce Gică se hotărăşte: el va merge la Constanţa, după ajutoare, iar Darius va rămîne acolo, lîngă Mitsubishi. Cei doi ies la marginea şoselei. Se apropie o Dacie. Gică face cu mîna. Dacia opreşte. "Mă luaţi, vă rog, pînă la Constanţa?". "Poftiţi", răspunde şoferul. Apasă acceleraţia, apoi îşi ia inima în dinţi: "Nu sînteţi fotbalistul Hagi?". "Ba da, eu sînt..."

A doua zi, Gică era în avionul de Milano, pentru a prinde antrenamentul de după-amiază al Bresciei. Dar mintea îi era răvăşită de gîndul că marţi, 16 februarie 1993, la 28 de ani şi 11 zile, şi-a văzut moartea cu ochii.

"Al lavoro!"

20 februarie. La 4 zile după accidentul de la Valu lui Traian, Hagi joacă la Parma, contra echipei lui Asprilla. Plouă mărunt, o ploaie rece, care-ţi pătrunde în pase. Parma deschide lacătul Bresciei tîrziu, în minutul 76, printr-un gol stupid: Minotti execută o lovitură liberă, mingea îl loveşte în şold pe Hagi, aflat în zid, şi ricoşează în poartă. "La Gazzetta dello Sport": "Hagi a început bine, dar s-a stins pe parcurs, *ca de obicei"*. Lucescu declară despre Hagi: "Nu se concentrează suficient pentru Serie A". În ziar apare altfel: "Nu are cap pentru Serie A". Hagi se supără, dar Lucescu îl convinge că presa, în căutare de senzaţional...

Brescia a ajuns pe locul 15, retrogradabil. Corioni îi bagă pe toţi în şedinţă. Îi săpuneşte zdravăn, pe unii îi ameninţă că-i dă afară. Rău la mînie, *signor Gino*... Urmează un 0-0 la Foggia. Apoi 2-0 cu Juventusul lui Trapattoni! Pentru acest meci, în mod special, Lucescu l-a pus căpitan pe

Hagi. Şi Hagi e magistral. Lucescu pluseazǎ: "Dacǎ Brescia rǎmîne în Serie A, Hagi va fi, la anul, unul dintre cei mai mari jucǎtori din *Il Calcio*". Dar se va salva? Pînǎ una-alta, i-a luat 3 puncte din 4 marelui Juventus. Şi tot 3 puncte în confruntǎrile cu Napoli, adicǎ Zola - Careca - Fonseca...

1-3 la Cagliari (Hagi, o umbrǎ)... 0-2, acasǎ, cu Roma. Goluri Caniggia, argentinianul, şi Mihajlovici, sîrbul. "Brescia Oggi": *"Caduta verticale, Brescia con un piede in B"*. Iar "La Gazzetta dello Sport": "Hagi a fǎcut din nou figuraţie. E doar umbra celui care a evoluat la Real Madrid". Schimbat la pauzǎ, Hagi s-a supǎrat, s-a îmbrǎcat şi a plecat acasǎ. N-a mai stat sǎ vadǎ repriza a doua. La sfîrşitul partidei, sorţii l-au ales tocmai pe el pentru controlul antidoping. L-au sunat cei de la club, dar el nu voia sǎ se ducǎ. A fost nevoie de insistenţe prelungite... Lucescu, Corioni... pentru ca Gicǎ sǎ accepte totuşi sǎ meargǎ la stadion. Acolo unde poliţia lupta din greu cu suporterii furioşi: 3 *tifosi* arestaţi, 20 de poliţişti rǎniţi...

Calvarul continuǎ. 1-1, tot pe "Rigamonti", cu Ancona. Rossi deschide scorul din centrarea lui Hagi, dar oaspeţii egaleazǎ cu zece minute înainte de final. Tribuna ia foc. *Tifosi* rǎcnesc: *"Al lavoro!"* ("La muncǎ!"). Lucescu, Hagi, Sabǎu sînt scoşi din teren de carabinieri. Corioni e contestat pentru opţiunea sa românǎ...

Sîmbǎtǎ, 10 aprilie 1993, un meci capital pentru evitarea retrogradǎrii: Fiorentina - Brescia. Danezul Brian Laudrup deschide scorul în prima reprizǎ, argentinianul Batistuta îl majoreazǎ în minutul 54, totul pare pierdut. Batistuta ia cartonaş galben pentru un fault dur asupra lui Hagi. Cum mai luase unul pentru cǎ şi-a scos tricoul la gol, este eliminat. Hagi sunǎ goarna. Brescia începe o formidabilǎ cursǎ de recuperare. Minutul 64: gol Hagi, 2-1. Minutul 65: şut violent Hagi, respins de portarul Mareggini pînǎ la Rǎducioiu, care reia în plasǎ: 2-2. Brescia a egalat în douǎ minute! Dar Hagi nu se potoleşte. Trimite un şut viclean, însǎ mingea loveşte bara. Corioni exultǎ: "Dacǎ Hagi ar juca aşa în fiecare meci, am fi campionii Italiei!". Cu o medie de 7,2 conform ziarelor italiene, Hagi este considerat cel mai bun *regista* (conducǎtor de joc) al etapei. În urma sa, Orlando (Fiorentina) - 6,8, Gullit, marele Ruud Gullit (AC Milan) - 6,7, şi un alt olandez, Aron Winter (Lazio) - 6,3.

A doua zi dupǎ meciul de la Florenţa, Hagi se aflǎ deja la Bucureşti, pentru meciul cu Cipru, din preliminariile Campionatului Mondial. Participǎ şi la o festivitate organizatǎ, la Sala Polivalentǎ, de "Gazeta sporturilor", cea care în urma unei anchete printre cititori i-a desemnat pe cei mai buni fotbalişti români ai ultimilor 25 de ani. Deci... 1. Dobrin; 2. Hagi; 3. Gicǎ Popescu; 4. Balaci; 5. Bölöni. Şi în spate sînt destui monştri sacri. Lucescu e pe 9, Liţǎ Dumitru pe 11, Duckadam pe 12,

Iordănescu pe 13... Apar şi prietenii lui Gică: Belodedici pe locul 21, Balint pe 22. Hagi priveşte clasamentul cu ochi nostalgici: Iordănescu şi Dumitru, idolii copilăriei sale, se aflau mult sub el... Gică are parte şi de un premiu: un aparat video. Dar marele fotbalist se furişează în spatele lui Ioan Chirilă, amfitrionul manifestării: "Nea Ioane, premiul meu, aparatul video, aş vrea să-l dăruiesc lui Dumitrache. Dacă vreţi, este darul pe care cei care au avut mai mult noroc îl oferă unei generaţii care ne-a deschis nouă drumul... Dar vă rog un lucru: nu anunţaţi la microfon. E mai bine aşa, în linişte". Dumitrache, *Mopsu'*, ieşise pe locul 7...

14 aprilie 1993: România - Cipru 2-1. Ne-a salvat Ilie Dumitrescu, cu două goluri. Au cam obosit *stranierii*...

Jucătorul etapei în "Il Calcio"

Brescia atacă ultimele 7 etape. Şansele sînt minuscule, dar există. Bătălia se dă pentru evitarea locurilor 15 şi 16, Ancona (17) şi Pescara (18) sînt deja căzute. 1-3 cu Inter Milano, pe "Rigamonti". O primă repriză fantastică, în care putea fi 4-0 pentru *Brescia romena*. Dar e 0-0. Zenga a apărat ca un înger. Sau ca un diavol... Minutul 53: gol Sabău, 1-0! Totul se prăbuşeşte însă sub loviturile uruguayanului Ruben Sosa (min. 56 şi 60). Apoi, spre final, Toto Schillacci, eroul italian al *Coppei del Mondo*, răsuceşte cuţitul în rană. *Tifosi* bresciani fac din nou ravagii. Poliţia e nevoită să tragă focuri de avertisment în aer...

1-1 la Genoa, pe terenul unei contracandidate la retrogradare. Sabău înscrie în minutul 5, dar Skuhravy egalează înainte de pauză. Uriaşul ceh trebuia să se opereze înaintea meciului cu Brescia, dar a amînat o săptămînă...

2-0 cu Atalanta, goluri Răducioiu, spre final. Primul dintr-un penalty scos de Hagi, celălalt la o pasă a aceluiaşi Hagi. La pauză, cînd scorul era 0-0, *tifosi* erau gata-gata să invadeze terenul. Repriza a doua a început cu 10 minute întîrziere. Zburau pietrele pe la urechile jucătorilor ca rachetele.

Clasamentul începe să le facă "rîndunelelor" cu ochiul: 13. Fiorentina - 26 de puncte; 14. Genoa - 26 p; 15. Udinese - 25 p; 16. Brescia - 24 p. Se poate! Dar stadionul "Rigamonti" este suspendat pe termen nelimitat...

16 mai (etapa a 31-a): 2-2 la Udine! Gazdele au condus cu 2-0, apoi Răducioiu a punctat de două ori, în minutele 44 şi 88. Şi tot Răducioiu, în prelungiri, a avut golul victoriei în bocanc. A vrut să transforme el un penalty, dar a tras peste poartă...

23 mai: 2-0 cu Lazio, pe teren neutru, la Trieste ("Rigamonti" e în

carantină). Au punctat ai noştri, Sabău (min. 52) şi Hagi (min. 73). Şi Lazio venea cu Signori, cu Winter, cu Riedle, cu Gascoigne... "La Gazzetta dello Sport": "Hagi a fost magnific. A pasat inteligent, a realizat un *un-doi* fulgerător cu Rossi şi a înscris cu capul". Cu nota 8,5 (rarisimă în Italia), Gică este declarat jucătorul etapei.

Clasamentul, înaintea ultimelor două etape:

13. Genoa	28 (37-52)
14. Fiorentina	27 (46-53)
15. Udinese	27 (39-47)
16. Brescia	27 (32-42)

Avionul cu bucluc

Luni, 24 mai. Lucescu şi Corioni vin la Bucureşti pentru cîteva ore, să discute cu Mircea Sandu situaţia trioului Hagi - Răducioiu - Sabău în următoarele zece zile. Lucescu are nevoie de ei în meciul Milan - Brescia, programat duminică, 30 mai, cu numai trei zile înaintea altei confruntări cruciale, Cehia/Slovacia - România. Antrenorul Bresciei dă asigurări că jucătorii se vor prezenta la naţională în cea mai bună stare, dar federalii se opun. Vor ca jucătorii să fie prezenţi joi la Săftica, în cantonament. Cel mai vehement e Mircea Angelescu, vicepreşedintele FRF.

Joi, 27 mai. Pe seară, acelaşi avion al lui Corioni, micuţ cît o libelulă, îi aduce la Bucureşti pe Hagi, Răducioiu şi Sabău, însoţiţi de Lucescu şi de Tomei, directorul sportiv al Bresciei. Jucătorii merg la Săftica, în cantonamentul echipei naţionale, unde stau mai puţin de 24 de ore. Între timp, Lucescu îl convinge pe Mircea Sandu să accepte varianta sa. Vineri seara, "comandoul brescian" e din nou la Otopeni, pentru a se întoarce în Italia. Numai că, pe aeroport, probleme. Mircea Lucescu: "În ziua cînd trebuia să plecăm spre Milano, s-a constatat că avionul nostru, acela micuţ, avea nevoie de o piesă. Am telefonat în Italia. Ni s-a procurat piesa. Au adus-o piloţii noştri, cei de la Tarom, cu cursa obişnuită de Milano. Mecanicii români au lucrat formidabil, italienii i-au admirat. Dar a trebuit să mai facem probe pe pistă. Multe probe... În aer, piloţii noştrii şi-au dat seama că nu ne mai ajunge benzina pînă la Milano. Ne-am speriat cu toţii. Eu, Gică, Radu, Neluţu... Eram în aer şi nu ne mai ajungea benzina! Ce era de făcut? Am aterizat la Graz, în Austria. Alimentarea a durat mult. Austriacul era foarte calm. Dar ăsta a fost norocul nostru. Am constatat că una din roţi se desumflă. Cînd să decolăm, s-a desumflat de tot. Am dormit la Graz. A fost cu peripeţii. Dacă nu am fi avut acest du-te-vino cu băieţii, am fi jucat la cîştig cu Milan. Am fi forţat, nu ne mulţumea un punct. Ce dacă Milan tocmai jucase finala Cupei Campionilor..."

Duminică, 30 mai: Milan - Brescia 1-1. Pentru echipa lui Berlusconi a deschis scorul Albertini, în minutul 82, pentru oaspeţi a egalat Brunetti, două minute mai tîrziu. S-a vorbit mult despre o înţelegere, atunci. Cu acel punct, Milan şi-a asigurat titlul de campioană cu o etapă înainte de final, iar Brescia a rămas în cărţile salvării de la retrogradare.

Biciul lui Dubovsky

Miercuri, 2 iunie 1993. La Kosice se dă o bătălie crucială pentru calificare. Hagi, Răducioiu şi Sabău sînt acolo. Noroc cu *libelula* lui Corioni...

Începe meciul. Oamenii lui Jezek sînt pe noi. Iar noi jucăm cu Belodedici la marcaj, ceea ce nu s-a mai întîmplat niciodată...

Minutul 13: gol Vrabec, din lovitură liberă. Silviu Lung nu prea e în apele sale. E drept, are 37 de ani...

Minutul 26: Hagi face o minge pentru Răducioiu şi blondul cu zulufi nu iartă: 1-1. Schema de la Brescia...

Minutul 38: Latal pătrunde pe dreapta şi e 2-1. Gata prima repriză. Poate după pauză...

Minutul 56: Hagi jonglează cu mingea în jumătatea gazdelor, îl simte pe Răducioiu gata de *explozie*, îi strecoară mingea pe culoar, printre doi fundaşi înmărmuriţi, Radu e singur cu Kouba... şut... 2-2! Aceeaşi schemă lucrată cu Lucescu, la Brescia. Dinu dă indicaţii tactice: *"Pe ei, băieţi, să-i facem avioane!"*...

Minutul 59: Dubovsky, de la 8 metri, îl *execută* pe Lung: 3-2.

Minutul 70: arbitrul danez Kim Milton Nielsen îl elimină pe Nemecek. Poate acum...

Minutul 75: Nielsen îl dă afară şi pe Vrabec! Dacă nici acum...

Minutul 82: Dubovsky trage înşelător dee la 20 de metri: 4-2!

Minutul 88: acelaşi Dubovsky transformă o lovitură liberă de la 25 de metri: 5-2!!! Incredibilă prăbuşire a unei formaţii ce musteşte de valori, dar lipsită de orice idee tactică! Să-i amintim componenţa: *Lung - Sabău, Prodan (80 Hanganu), Gh. Popescu, Belodedici, D. Munteanu - Hagi, Lupescu, I. Dumitrescu - Lăcătuş (70 Panduru), Răducioiu.*

Asupra lui Dinu se revarsă o ploaie de pietre şi de cutii de conserve. Iar văzduhul din Kosice e biciuit de refrenul favorit al celor o mie de suporteri români: "Dinu, huidu-hu, ia-ţi valiza şi te du!". Dar Dinu, la conferinţa de presă, găseşte explicaţia înfrîngerii: "Toată vina aparţine presei, care a făcut din acest meci un capăt de lume. Şansele de calificare rămîn intacte".

Intacte? Ia să vedem cît de intacte. Clasamentul:

1. Belgia	8	7	0	1	15-3	14
2. România	7	4	1	2	21-10	9
3. Cehia/Slovacia	6	2	3	1	13-7	7
4. Ţara Galilor	6	3	1	2	11-8	7

(Cipru şi Feroe nu ne interesează.)

Aşadar, pentru a se califica, România are nevoie de cel puţin 5 puncte din 6 posibile, în ultimele 3 partide! Şi ce partide: cu Belgia la Bucureşti, cu Ţara Galilor la Cardiff... Teoretic, calificarea se mai poate obţine, dar nu în ritmul de pînă la Kosice!

Epilog: pe 7 iunie, într-o şedinţă de urgenţă a Comitetului Executiv al FRF, Cornel Dinu este demis. Nu mai ţine cu argumente de genul *"în minutul 87 al meciului cu Belgia am avut viziunea calificării"* sau *"în momentul în care Lung a primit golul patru, soţia mea a pus mîna pe celular, cerîndu-mi să-l schimb pe Silviu"*...

Barajul blestemat

Pentru Hagi este un moment greu. După Mexico '86, ar fi al doilea Mondial ratat la mustaţă. Plus Europenele din '88 şi '92...

Dar nu e timp pentru astfel de socoteli. Interesul se mută spre campionatul italian, care frige. În ultima etapă, Brescia joacă acasă (vorba vine, pentru că meciul se dispută la Trieste) cu Sampdoria Genova. *Doria,* echipa care i-a barat lui Lucescu drumul spre semifinalele Cupei Cupelor în '89, pe cînd era la Dinamo... Acum, echipa lui Eriksson are nevoie de un singur punct pentru a prinde un loc în Cupa UEFA. Iar cea a lui Lucescu - de două puncte pentru a păstra şanse de salvare. Orice înţelegere este exclusă.

6 iunie: Brescia - Sampdoria 3-1! La 1-0, în minutul 36, arbitrul l-a eliminat pe Bonometti. Lucescu a luat foc. A intrat pe teren, a ameninţat cu retragerea echipei. "Cînd mi l-a scos pe Bonometti, am sărit ca ars. Era momentul. Trebuia să joc tare. Să ameninţ cu retragerea echipei. Am ţîşnit pe gazon. Corioni s-a speriat şi trăgea de mine. M-am smuls. Arbitrul s-a apropiat de mine. M-a ameninţat că mă urcă în tribună. Am scos asul: «Urcă-mă, dacă ai curaj!». S-a speriat şi el"... Apoi a egalat Lombardo. Lucescu era în pragul infarctului. Dar în acel moment a ieşit la rampă Gică Hagi. Pînă în final a fost regele terenului. Brescia a învins cu 3-1. Ultimul gol, înscris de Răducioiu, din penalty, în minutul 89...

Clasamentul final, în zona fierbinte:

13. Genoa	31 de puncte
14. Fiorentina	30 (53-56)
15. Udinese	30 (42-48)
16. Brescia	30 (36-44)

Dintre cele trei echipe aflate la egalitate de puncte (30) urmau să pice două. Dar criteriul nu mai era golaverajul total, ci situaţia confruntărilor directe. S-a făcut un miniclasament, în trei. 1. Brescia - 5 puncte; 2. Udinese - 4 puncte; 3. Fiorentina - 3 puncte. Ultima dintre ele, Fiorentina (cu Batistuta, Effenberg şi Brian Laudrup!), a luat direct calea Diviziei B, în vreme ce Brescia şi Udinese urmau să susţină un meci de baraj, pe teren neutru, pentru desemnarea celei de-a patra retrogradate (primele două erau Ancona şi Pescara, ocupantele locurilor 17 şi 18).

... 12 iunie 1993. Barajul se dispută la Bologna, pe "Dall'Ara", deşi Lucescu propusese "San Siro" din Milano. Au obiectat cei de la Udinese că e prea departe... Brescia e o echipă obosită. Finalul de campionat a stors-o ca pe o lămîie. Jucătorii nu mai au forţă şi pentru acest meci suplimentar. Sînt conduşi cu 1-0 (a marcat argentinianul Balbo în minutul 13). Reuşesc, totuşi, să egaleze (Domini - min. 27). Se merge spre loviturile de la 11 metri, unde şansele sînt 50 la sută. Dar, tragedie: Cusin, portarul Bresciei, se plasează prost, pe colţul scurt, şi Orlando înscrie direct din corner! E minutul 58 şi Udinese conduce cu 2-1. Spre final, din penalty, Dell Anno îl ridică la 3-1, dar zarurile fuseseră aruncate. Greşeala lui Cusin fusese fatală...

Iată echipa care a retrogradat în Serie B: *Cusin - Paganin, Giunta, Rossi, Brunetti (39 Marangon) - Sabău, Domini, De Paola, Hagi - Saurini (66 Schenardi), Răducioiu.* Arbitrul jocului de baraj: genovezul Graziano Cesari.

Încotro?

După meciul de la Bologna, Gică Hagi a venit în ţară cu un Mercedes nou-nouţ. S-a dus vremea licitaţiilor pe la Arad... Cînd a părăsit Brescia, el nu şi-a luat la revedere de la Corioni, ci i-a spus adio. Era hotărît să se transfere la altă echipă. Nu era jucător de Serie B...

Se aude ceva de AC Milan, dar Berlusconi îl ia pe Răducioiu. Apoi, de Hagi se interesează Napoli, Udinese (cea care l-a trimis în Serie B!), Eindhoven şi campioana Angliei, Manchester United. Cu Napoli, Corioni chiar demarează tratativele, dar condiţia venirii lui Hagi e să plece Zola, care e tot un *regista*... Potenţialii cumpărători se sperie cînd aud condiţia lui Corioni: împrumut pe un an. *Signor Gino* speră să promoveze, iar în Serie A să-l aibă din nou în formaţie pe Hagi.

22 iunie - este desemnat noul selecţioner al naţionalei române: Puiu Iordănescu, idolul copilăriei lui Hagi. E şi un act de dreptate pe care soarta i-l face lui Iordănescu, care în ianuarie '90, după trei semifinale şi două finale

de Cupa Campionilor, s-a trezit aruncat într-un beci din subsolul MApN...

Pe 7-8 august, Brescia face un turneu la Cluj, în oraşul lui Zoli Iaşko. Nu lipsesc Hagi, Sabău şi Mateuţ. *Matteo* e în aşteptare. Cînd va pleca Hagi, va putea juca şi el la Brescia. În Serie B sînt admişi doar doi stranieri.

În primul meci, Brescia - Sportul Studenţesc 2-1. Hagi a intrat după pauză, la 0-1, iar golurile le-a dat Sabău. Apoi, în finală, Brescia - "U" Cluj 2-2 (la pauză 0-2!). Pentru echipa lui Lucescu au marcat Sabău şi Mateuţ. Trofeul a luat calea Italiei, graţie penaltyurilor de departajare (4-3). Hagi a jucat 85 de minute, dar gîndul îi era în altă parte. La viitoarea sa destinaţie, care continua să fie învăluită în ceaţă...

Ioan Chirilă, prezent la Cluj, a constatat: "Hagi? Cîteva momente bune, urmate de pauze lungi pentru «refacere». Dacă în cele cîteva momente bune iese un gol sau o pasă de gol, atunci acest element de culoare poate face uitate momentele de «şomaj». Am impresia că acest raţionament a făcut ca marile cluburi să nu ofere mai nimic celui care este considerat în continuare cel mai bun jucător român".

Se apropie startul unui nou sezon, dar Hagi tot nu ştie unde va juca. Se duce acasă, la Constanţa, să uite de tot balamucul, dar nu-şi găseşte liniştea. Îl pistonează pe Giovanni Becali să rezolve ceva. Giovanni se agită, dar nu se leagă nimic. În "La Gazzetta dello Sport" apare un articol care-l vizează pe internaţionalul român. "Gheorghe Hagi era o vedetă. Înainte de escala Brescia, a evoluat sub culorile a două echipe renumite: Steaua Bucureşti şi Real Madrid. Din păcate pentru el, speranţele cu care a venit în Italia s-au transformat într-o imensă deziluzie. Un adevărat naufragiu: «rîndunelele» au retrogradat în Serie B. Acum, lucrurile stau şi mai rău. Nimeni nu îl vrea. Nici la noi, nici prin alte părţi. Preşedintele Corioni, nemaiştiind ce să facă, îl ţine în tribună. Iar steaua lui Hagi se stinge, încet-încet, chiar şi în B. *Coraggio, Gica,* o vom reaprinde! Împreună".

Italienilor începea să le fie dor de Hagi. Dar lui Hagi nu-i era dor de Serie B!

Vineri, 3 septembrie: neavînd încotro, Hagi acceptă: va continua cu Brescia. Ca să joace, pierde şi la salariu. Rămîne cu ceva mai mult de o treime din cel pe care-l avea în Serie A. Corioni, totuşi, nu e Berlusconi...

6 septembrie: "italienii", Hagi, Sabău, Răducioiu şi Dan Petrescu, se alătură lotului naţional, la Copenhaga. În ziua următoare, zbor spre nord, cu destinaţia Insulele Feroe. E prima acţiune cu nou selecţioner, Puiu Iordănescu.

8 septembrie: Feroe - România 0-4. Răducioiu, "milanistul", marchează toate golurile. Două - din pasele lui Hagi, după *schema de la Brescia*. Situaţia rămîne neschimbată: avem nevoie de 3 puncte din 4, în ultimele partide din grupă. Şi nu vom mai întîlni *pescarii* din Feroe...

Hello, Cardiff!

Hagi a debutat în Serie B pe 12 septembrie 1993, la Pescara. Pînă să se hotărască el încotro s-o apuce, campionatul ajunsese la etapa a 4-a. Dar ce debut! Gol de la 25 de metri, din lovitură liberă, în minutul 24. Execuţie de *furioclasse*. Gazdele au egalat spre final, în minutul 85.

Apoi... 2-1 cu Lucchese. Cînd Brescia era condusă cu 1-0, Hagi a egalat şi apoi a provocat autogolul unui fundaş al formaţiei din Lucca. "La Gazzetta dello Sport": "Hagi, mîndria Bresciei, a făcut şi a desfăcut după cum a vrut, bătînd aproape de unul singur echipa lui Fascetti"... 1-2 la Fiorentina... 2-2 la Acireale... 5-0 cu Monza (este meciul în care, în etapa a 8-a, Brescia a revenit pe "Rigamonti", după exilul la Reggio Emilia).

Stop, e rîndul echipei naţionale! Pe 13 octombrie, România - Belgia 2-1. În minutul 67, la 0-0, Ilie Dumitrescu este faultat în careu. Penalty! Pentru astfel de execuţii, Iordănescu îi desemnase pe Hagi şi pe Răducioiu. Gică vrea să se consulte cu Radu, dar acesta plecase glonţ spre minge. Şut, gol, 1-0 pentru România! America e tot mai aproape. Iar Statuia Libertăţii se vede şi mai clar în minutul 84, cînd Ilie Dumitrescu ridică scorul la 2-0. Golul lui Scifo, din penalty, în penultimul minut de joc, nici nu mai contează...

Fuga la clasament: 1. Belgia - 14 puncte (golaveraj 16-5); 2. România - 13 p (27-11); 3. Cehia/Slovacia - 12 p (21-9); 4. Ţara Galior - 12 p (18-10). Ne trebuie un egal la Cardiff pentru a prinde unul din cele două bilete pentru America!

Drumul Bresciei e unul împleticit. 4-4 la Ascoli (ultimul gol, cel al egalării la 4, e opera lui Hagi)... 1-0 cu Palermo... 2-0 cu Cremonese, în Cupa Italiei, după 1-3 în tur. Fericit pentru calificare, Lucescu exultă: "Eu îi sărut foarte rar pe fotbaliştii mei. Dar după meciul cu Cremonese am simţit nevoia să-l sărut pe Hagi, atît de bine a jucat!"... 3-1 cu Ancona. Două goluri Sabău, unul Lerda - toate trei create de Hagi. Neluţu Sabău: "Hagi e într-o formă de zile mari. Joacă dumnezeieşte"... 0-4 la Bari (fără români, plecaţi la echipa naţională).

Pe 11 noiembrie, tricolorii lui Iordănescu "se ascund" la Knokke, în Olanda, pentru un cantonament de cîteva zile. 15 noiembrie: zbor spre

Cardiff. 17 noiembrie: ziua cea mare a sosit. Echipele la centru: Prunea, Dan Petrescu, Prodan... Brrr, Prodan n-a împlinit 22 de ani şi trebuie să-l ţină pe Ian Rush... Bate un vînt rece, tăios. Nu sînt decît două grade peste zero. Începe tornada. Tremur din ce în ce mai tare. Să fie de vină frigul? Nu cred, m-am echipat ca pentru o expediţie în Alaska...

Dar ce se-ntîmplă? Un trăsnet loveşte mortal bătrînul "Arms Park"! Belodedici dansează cu mingea în apărare şi deodată i-o aruncă pe tuşă lui Hagi. Gică semnalizează dreapta şi face stînga, culcă doi galezi în iarba brumărie, apoi lansează o torpilă nimicitoare. Durduliul Southall face o tumbă de măscărici. Vede ca prin ceaţă cum Hagi, *asasinul,* dansează din buric... 0-1. Adică, 1-0 for Romania! Şi este minutul 33. Pînă la pauză, galezii năduşesc să nu mai ia vreun gol.

De America ne mai despart o repriză şi-un ocean. Ilie Dumitrescu ratează iar, şi iar... Apoi începe coşmarul. Mingea se plimbă prin faţa porţii lui Prunea ca la biliard - galezii sar mereu mai sus -, iar Saunders, din apropiere, nu iartă. Minutul 60, 1-1. Încă sîntem calificaţi. Nu trece un minut şi galezii sînt iar în careul nostru. Rush, *vulpoiul,* pivotează, Dan Petrescu pune piciorul şi elveţianul Rothlisberger arată punctul cu var. *Adio, America! Adio, vis frumos! Adio...* Prunea, săracu', e cît un ghemotoc. Mi se face milă de el... de ei, jucătorii... de noi, românii... Ce şansă poţi avea, cînd eşti cu gîtul pe butuc? Bodin are o privire de *killer.* La viaţa lui n-a ratat nici un penalty. E *omul-transformă-tot.* Îşi potriveşte mingea. Doamne, va fi 2-1... Bodin, călăul, îi aruncă o ultimă privire lui Prunea. O privire tăioasă ca briciul. Un pas, doi, trei... bară!!! Din transversală, mingea ricoşează *la mama dracu'.* Pe tabelă scrie tot 1-1. Asta înseamnă *1-1 pentru noi.*

De aici, Hagi şi Ilie sînt prinţii terenului. Ratăm cu nemiluita. Incredibil. Obsedant. Halucinant.

Gata, s-a terminat cu obsesiile! S-a terminat cu infernul! Este minutul 81 şi România conduce cu 2-1! Sprint Ilie, pasă la Răducioiu, care strecoară mingea pe sub nefericitul Southall.

Sărutăm pămîntul, sărutăm iarba, sărutăm cerul plin de stele... Aşteaptă-ne, America, sîntem pe drum!

La Bruxelles, Belgia - Cehia/Slovacia 0-0. Asta înseamnă că nu ne-am calificat oricum, ci de pe primul loc. *Group 4 table, please!*

1. România	**10**	**7**	**1**	**2**	**29-12**	**15**
2. Belgia	**10**	**7**	**1**	**2**	**16-5**	**15**
3. Cehia/Slovacia	10	4	5	1	21-9	13
4. Ţara Galilor	10	5	2	3	19-12	12
5. Cipru	10	2	1	7	8-18	5
6. Feroe	10	0	0	10	1-38	0

Eroii de la Cardiff şi învinşii lor:

România: *PRUNEA - D. PETRESCU, PRODAN, BELODEDICI, SELYMES (74 D. MUNTEANU) - SABĂU, GH. POPESCU, LUPESCU, HAGI - RĂDUCIOIU. I. DUMITRESCU (89 MIHALI).* Antrenor: *ANGHEL IORDĂNESCU.*

Ţara Galilor: *Southall - Phillips, Young, Melville, Simons (53 Goss) - Speed, Horne, Bodin (69 M. Allen) - Saunders, Rush, Giggs.* Antrenor: *Terry Yorath.*

O frază din "The Daily Telegraph": "Românii s-au impus mai ales la mijlocul terenului, unde Hagi - blestemul Ţării Galilor - a fost din nou suveran".

Dar Hagi nu are timp să-şi tragă sufletul. După ce vine la Bucureşti, cu avionul tricolorilor, ca să facă o *baie de bucurie,* el pleacă din nou în "Cizmă", unde Brescia îl aşteaptă ca pe un Mesia... 1-2 la Padova (gol Hagi, la patru zile după cel de la Cardiff)... 1-1 cu Verona... 1-1 la Parma, în optimile Cupei Italiei (scorul este deschis de Sabău, în minutul 6, din penalty. Hagi - eliminat în minutul 65, pentru proteste)... 2-4 la Pisa... 1-0 cu Vicenza... 2-3 cu Parma, partidă retur, în optimile Cupei (Lucescu este trimis în tribună. La 0-2, suporterii invadează terenul, fiind scoşi cu gaze lacrimogene). Brescia ratează dramatic intrarea în sferturi... 0-2 la Venezia, pe 19 decembrie, înainte de Crăciun. Brescia e pe locul 11 în Serie B. *Tifosi* nu-l iartă pe Lucescu: "Ia-ţi valea, cu gaşca ta cu tot!".

În România, toate anchetele îl indică pe Hagi drept cel mai bun fotbalist român al anului 1993. Gică e la al treilea triumf, după cele din 1985 şi 1987. Bine plasaţi mai sînt Ilie Dumitrescu, Răducioiu, Gică Popescu, Sabău. Lucescu face o declaraţie surprinzătoare: "Pentru mine, primii doi jucători români sînt Răducioiu şi Lupescu. «Copiii» mei". Hagi e mai la vale...

Dar pe Hagi nu-l uită agenţia Associated Press, care încearcă să anticipeze echipa vedetelor la *World Cup '94: Campos (Mexic) - McGrath (Irlanda), R. Koeman (Olanda), Baresi (Italia), Ziege (Germania) - Matttäus (Germania), Maradona (Argentina), Hagi (România) - Asprilla (Columbia), Bergkamp (Olanda), Romario (Brazilia).* Sînt nominalizate şi cîteva rezerve, printre care Răducioiu. Dar cîţi dintre aceştia vor confirma?

Sărbătorile de fotbalist sînt mereu bulversate, mai ales atunci cînd joci în Italia. Sfîrşitul anului 1993 şi începutul lui '94, în ceea ce-l priveşte pe Hagi, este elocvent. *24 decembrie:* pe Gică îl găsim la Gala fotbalului românesc, organizată de federaţie la Teatrul Naţional din Bucureşti. Hagi

e pe scenă, vedetă. Undeva sus, la balcon, se află Iancu şi Chiraţa, mîndri de fiul lor. *25 decembrie:* la Constanţa. *27 decembrie:* la Brescia, pe terenul de antrenament. *3 ianuarie:* la Bucureşti, pe masa de operaţie, pentru eliminarea unui chist sub genunchiul piciorului stîng. *4 ianuarie:* din nou la Brescia...

Cupa anglo-italiană

La începutul anului 1994, echipa lui Lucescu atacă ultimele meciuri ale turului. 1-1 cu Cosenza (fără Hagi şi Sabău)... 2-2 la Ravenna... 1-2 cu Modena. La jumătatea campionatului, Brescia ocupă locul 11 (din 20 de participante), cu 18 puncte obţinute în 19 partide. Suporterii dau în clocot.

Începe returul. Şi o dată cu el, începe urcuşul. 2-0 cu Fidelis Andria... 5-2 la Cesena... 3-1 cu Pescara (oaspeţii au condus pînă în minutul 57, cînd Hagi a transformat o lovitură liberă de la marginea careului, dînd semnalul deşteptării)... 1-1, în deplasare, cu Lucchese (gol Sabău). La Lucca, Hagi a jucat încîntător. A şutat de la 25 de metri în transversală, i-a dat pasa de gol lui Sabău... 2-3 la Pescara, în semifinala Cupei anglo-italiene (la care participă, în mod tradiţional, divizionarele B din cele două ţări, finala disputîndu-se întotdeauna pe "Wembley"). La Pescara, Hagi a marcat golul prin care Brescia a egalat la 1... 3-1 cu Fiorentina, din 4 penaltyuri! (primul pentru oaspeţi). Pe Hagi l-a avut în pază Bruno, cel care, pe cînd juca la Torino, îl trimisese în cîrje pe Răducioiu. Gică Hagi: "Cred că la fel a vrut să-mi facă şi mie. Bruno a căutat tot timpul să mă scoată din joc. M-am ferit cît am putut, dar pînă la urmă tot m-a lovit la genunchi"... 2-1 cu Acireale (golul victoriei: Sabău, în minutul 88).

Luni, 28 februarie, Hagi a dat o fugă pînă la Bucureşti, să filmeze o reclamă pentru Coca-Cola. A doua zi dimineaţa, cînd s-a trezit, şi-a găsit maşina spartă. Hoţii i-au furat din Mercedes doar un casetofon "Majestic", atîta au găsit. Dar ideea că poţi fi prăduit la tine acasă i-a lăsat un gust amar.

Înapoi în Italia. 2-0 la Monza... 1-1 cu Ascoli (pentru oaspeţi a deschis un neamţ cam deşirat, pe nume Bierhoff). Apoi, Brescia zboară spre Londra, unde pe 20 martie 1994 cîştigă Cupa anglo-italiană, învingînd în finală, pe "Wembley", formaţia engleză Notts County (gol Ambrosetti, la o combinaţie Sabău - Hagi, urmată de o centrare perfectă a lui *numero dieci*). Cei doi români nu revin în Italia alături de colegii lor, ci urcă în avionul de Belfast. În capitala Irlandei de Nord, ei fac joncţiunea cu

grosul echipei naţionale, venită de la Bucureşti, pentru un meci amical.

23 martie: Irlanda de Nord - România 2-0. Hagi se remarcă prin faptul că în minutul 66 a scuipat un adversar, fiind eliminat. Gestul căpitanului român este reluat de sute de ori la posturile de televiziune din Marea Britanie. Suspendat de FIFA pe două etape, Hagi pierde amicalele cu Bolivia (3-0) şi Nigeria (2-0), ambele la Bucureşti. El recunoaşte: "Da, mi-am pierdut controlul. Am comis un gest necugetat, nedemn de un sportiv, de un căpitan de echipă. Am avut noroc cu Mircea Lucescu, cu colegii de echipă, cu preşedintele Corioni, care m-au ajutat să depăşesc zilele cumplite care au urmat eliminării de la Belfast".

Salt spre Serie A

În Serie B, se intră în ultimul sfert al cursei. Brescia adulmecă locul 4, ultimul care asigură promovarea în Serie A, dar ezită să facă pasul decisiv. 2-2 la Palermo, în Sicilia (un gol Sabău)... 2-3 la Ancona (ultimul gol - Hagi)... 1-1 cu Bari... 1-0 cu Padova... 0-0 la Verona. În oraşul lui Romeo şi al Julietei, Hagi nu se regăseşte în formaţia "rîndunelelor". Lucescu îl lasă pe tuşă! Antrenorul explică: "Gică a jucat slab cu Padova, i-am spus-o, au fost şi mîrîieli în tribună. Am considerat că e mai bine să nu joace în partida următoare". Hagi e la un pas să cedeze psihic. Ideea că a naufragiat în Serie B îl înnebuneşte. Nu o dată, i-o aruncă în faţă lui Lucescu: "Trebuia să rămîn la Madrid, nu să vin în fundătura asta!". Îl cheamă pe Giovanni Becali şi îi spune să-i găsească echipă. Nici pe el nu-l menajează: "Mi-ai zis să am încredere în nea Mircea şi nea Mircea uite ce-mi face!". Becali simte că Gică e cu nervii la pămînt. Se mută, practic, cu el, la Brescia, să-l ajute să depăşească momentul. Impresarul îşi aminteşte: "Pe Gică îl omora singurătatea. Avea un apartament superluxos în centrul Bresciei, dar atît de întunecat, că trebuia să aprind toate luminile ca să nu mă simt ca în peşteră! Era un palat vechi, în stil medieval. Stăteam acolo săptămîni întregi, discutînd cu Gică de una, de alta... Făceam şi pe bucătarul, îi făceam salată de conopidă, ca să-i mai treacă tristeţea asta. Dintre toţi jucătorii mei, cu el am stat cel mai mult. Pentru el, acel al doilea an a fost cel mai slab din punct de vedere moral, dar cel mai bun din punctul de vedere al pregătirii. Iar asta s-a văzut în ultima parte a campionatului, cînd Gică s-a dezlănţuit".

Spre final, Hagi, într-adevăr, a făcut ravagii. Mai erau de jucat 6 etape şi Brescia dădea tîrcoale locului 4. Promovarea în Serie A era un pariu care neapărat trebuia cîştigat... 4-1 cu Pisa! Gol Hagi la 1-0, cînd meciul era în cumpănă. Momentul era greu, mai ales că Sabău părăsise terenul, accidentat, chiar în primul minut de joc... 2-2 la Vicenza... 4-2 cu Venezia,

recital Hagi: două goluri, o pasă de gol, plus două şuturi în bară... (Între timp vine naţionala României, care, într-un meci amical, învinge Brescia cu 1-0, prin golul lui Ilie Dumitrescu. Hagi a jucat în formaţia tricoloră)... 1-2 la Cosenza. Înaintea ultimelor două etape, Brescia ocupă locul 3, avînd un punct avans faţă de Padova şi două faţă de Cesena, principalele contracandidate la promovare.

29 mai, etapa a 37-a: Brescia - Ravenna 2-1, şi echipa lui Corioni e din nou în Serie A, indiferent de rezultatele ultimei etape! Lucescu vorbeşte ca un oracol: "Hagi a avut un final de mare clasă. Acum e la valoarea psiho-fizică de vîrf. Cred că o să facă un mare Campionat Mondial. Iar echipa României o văd calificată în sferturi". Adică în primele 8 din lume! Să fie, oare, posibil aşa ceva?

Pe 30 mai, la nici 24 de ore după meciul cu Ravenna, Hagi e deja la Săftica. A ratat cantonamentul de la Borno (Italia) şi nu vrea să mai piardă nici o zi. America îl aşteaptă, iar el trebuie să fie în formă maximă la întîlnirea cu *America*.

Capitolul 27

Triumf în America

Pe 2 iunie 1994, de pe aeroportul Otopeni îşi ia zborul avionul care-i are la bord pe cei 22 de jucători reţinuţi de Puiu Iordănescu pentru Campionatul Mondial din Statele Unite ale Americii. Înainte de plecare, Hagi încearcă un pronostic: "Cred că vom juca în sferturi". La fel a zis şi *nea Mircea*...

Cei 22 de tricolori din *avionul pentru America* sînt: Stelea, Prunea; Preda (portari); Dan Petrescu, Belodedici, Prodan, Gică Popescu, Mihali, Selymes (fundaşi); Hagi, Lupescu, Dorinel Munteanu, Ilie Dumitrescu, Panduru, Gâlcă, Stîngă, Papură, Chiriţă (mijlocaşi); Răducioiu, Vlădoiu, Viorel Moldovan, Marian Ivan (atacanţi).

În avion se află şi Gabi Balint, dar în calitate de director sportiv al FRF. De un an a agăţat ghetele în cui, accidentările nu-i mai dădeau pace...

Ca să străbată jumătate de glob, pînă în California, pe malul Oceanului Pacific, avionul are nevoie, cu escale cu tot, de mai puţin de 24 de ore. În 1930, pentru a fi prezenţi la prima ediţie a Campionatului Mondial, găzduită de Uruguay, tricolorii lui Octav Luchide călătoreau două zile cu trenul, pînă la Genoa, urmate de 14 zile cu vaporul, celebrul *Conte Verde*...

Pe Pămîntul Făgăduinţei, românii îşi fixează tabăra la "Hyatt Hotel" din Newport Beach. O zonă liniştită, situată la o distanţă rezonabilă de stadionul "Rose Bowl" din Pasadena - una dintre entităţile uriaşei metropole Los Angeles. Mai încolo, cînd se vor apropia meciurile, tricolorii se vor muta în Arcadia, la "Embassy Suites", şi mai aproape de stadion.

Gică Hagi îşi aduce aminte că s-a mai scăldat o dată în apele Pacificului. În ianuarie 1984, cînd l-a luat Mircea Lucescu în turneul din Ecuador. De atunci au trecut 10 ani...

Duminică, 12 iunie 1994. Pe terenul unei renumite şcoli californiene *(Trabuco Hills High School* din Mission Viejo), românii dispută ultimul

meci amical înainte de a intra în focuri. Adversari: suedezii lui Tommy Svensson, cu care s-ar putea întîlni abia în sferturi. Dar să ajungem noi în sferturi...

În prima repriză, *ţaca-paca.* Jucătorii ambelor echipe au grijă să nu se accidenteze. După pauză, unul dintre blonzii lui Svensson, Klas Ingesson, ne dă un gol ameţit. Asta îl scoate din pepeni pe Hagi. Chiar dacă-i vorba de un amical, nu-i place să piardă. Ia mingea de la centru şi întoarce trei suedezi, cum îi întorcea la salcîmi pe alde Babaşcu, Gârbă şi Stere Paris. Rînd pe rînd, Blomqvist, Rehn şi Thern sînt uitaţi pe traseu. Apare însă Bjorklund, care-l trînteşte de pămînt. Lovitură liberă, specialitatea lui Gică. Să tot fie vreo 20 de metri. O privire scurtă, un şut viclean şi coţofana se zbate în năvodul porţii scandinave. Asta aşa, de încălzire, ca să se ştie că în America a debarcat Gică Hagi, care e pus pe cuceriri.

Luni, 13 iunie. Vizită la Disneyland. Grota piraţilor, cu o prinţesă răpită, pocnete de pistoale şi bubuituri de tun... Vestul Sălbatic, cu cowboys, indieni şi bandiţi... Tunelul groazei şi casa cu fantome... Ţara urşilor... Mickey Mouse...

Astea, toate, sînt născociri. Dar Asprilla şi Valderrama sînt personaje reale, care abia aşteaptă să dea iama în *banda lui Hagi!*

Adios, compañeros!

18 iunie - ziua marii confruntări cu Columbia. Sud-americanii se năpustesc din start spre careul nostru, în urletele guturale ale zecilor de mii de fani. Tuturor le-a luat minţile o declaraţie a lui Pelé: "Columbia este marea favorită la titlul mondial". Asprilla, Valencia, Rincon şi Valderrama l-au luat pe *rege* în serios. Doar Pacho Maturana - antrenorul -, pe margine, e mereu cu ochii pe numărul 10 din echipa noastră. Strigă la fundaşii săi: *"Atencion, numero diez! Atencion..."*

E minutul 16 şi apărarea română dă semne de sufocare. Hagi simte impasul. Cere balonul. Neîmplinirile trăite sub cerul Madridului, dramatica retrogradare din primul eşalon italian şi purgatoriul îndurat în Serie B au umplut paharul. Inconfundabil cu tunsoarea sa de licean ştrengar, Gică freamătă. A sosit momentul ca uriaşul său talent să rupă zăgazurile. *Numero diez* primeşte mingea. Depăşeşte centrul terenului, îi rîde în nas lui Gomez - cerberul său - şi îl deschide cu o pasă magistrală pe Răducioiu. Atacantul cu zulufi n-a uitat *schema de la Brescia.* Ţîşneşte ca un ţipar, îi răsuceşte pe Herrera şi Perea şi fulgeră colţul lung al porţii lui Cordoba: *uno a cero para Rumania!*

Dar nu e timp pentru bezele. Valencia şi Rincon se aruncă spre careul nostru cu şi mai multă furie, obligîndu-l pe Stelea să zboare ca Superman. Hagi simte pericolul din nou. Se repliază. Ia mingea, rupe ritmul, demarează într-o cursă explozivă, schimbă vitezele şi, ajuns la 35 de metri de poarta lui Cordoba, aprinde fitilul unei ghiulele. Goal-keeper-ul din Cali respinge greu, printr-un plonjon disperat. Tribunele au amuţit. *De unde a mai apărut şi acest tip care începe să ne enerveze? N-a auzit ce-a spus Pelé, că sîntem favoriţi la titlu?*

Minutul 34. Dorinel Munteanu - *Piticul atomic* - face un sprint scurt şi întoarce mingea spre Hagi, aflat la pîndă pe partea stîngă a terenului. De la 30 de metri de ţinta columbiană, Gică îl zăreşte pe Cordoba rătăcit prin careul mic. Fără să stea pe gînduri, desenează o diagonală măiastră. Mingea pluteşte imponderabil, sfidînd gravitaţia. Întregul stadion înmărmureşte. Columbieni şi români, mexicani şi *yankei,* gazetari şi poliţişti privesc fără să respire, într-o linişte selenară... Şi inevitabilul se produce. Sfera de piele se aşază cuminte în vinclul din stînga nefericitului Oscar Cordoba. *Goooooooooooooooooool!* Cel mai mare gol al acestui Mondial! Şi unul dintre cele mai teribile consemnate în istoria turneelor finale! Gol Hagi, România conduce Columbia cu 2-0!

Dar meciul nu s-a terminat. Oamenii lui Maturana parcă au turbat. Gomez caută să strivească stîngul de aur al lui Gică Hagi. E nevoie de leacurile doctorului Pompiliu Popescu. Hagi e pe margine, cu faţa încă schimonosită de durere. Coumbienii profită de omul în plus şi se aruncă peste careul nostru. Cap Valencia, gol! E minutul 43 şi scorul devine 2-1. Imposibil de apărat o diferenţă atît de fragilă timp de o repriză!

... Ba se poate, pentru că, încet-încet, şi columbienii se sting. Elanul lor din prima parte a avut în el şi ceva teatral. Au vrut să izbească în plin, dar să şi impresioneze. Atîta doar că nu şi-au găsit oamenii. În planurile lor nu figura, printre adversari, un *diavol* de talia lui Hagi.

Meciul se apropie de sfîrşit. E minutul 88 şi ai noştri sînt stăpînii terenului. Plimbă mingea ca la biliard. Gheata e doar vîrful tacului... Deodată, Hagi accelerează. Ce l-o fi apucat? Consemnul era să ţinem mingea cît mai mult. Dar machedonul e deasupra consemnelor. Proiectează o pasă fenomenală, de 40 de metri, spre zvîrluga cu numărul 9. Răducioiu vine la întîlnire, preia elegant şi trimite cu sînge rece în poarta lui Cordoba. România - Columbia 3-1, cine şi-ar fi închipuit?

În vestiar, Hagi, căpitanul, strigă la oştenii săi: "V-am spus că n-aveţi de ce vă teme, aţi fost mai buni ca ei!". Aşa o fi, Gică, dar dacă nu aterizai tu, extraterestru printre pămînteni, cine ştie în care vestiar se cînta acum *Marşul Triumfal* din "Aida"...

✦

În graba sa către autocar, Adolfo Valencia, singurul columbian care l-a învins pe Stelea, aruncă peste umăr: "Pe noi ne-a învins Hagi. Mare jucător!". Cam în acelaşi timp, străzile Bucureştiului şi ale altor mari oraşe ale României se află în carnaval. La ora 4:30, dimineaţa, oamenii se aruncă în fîntîni arteziene... Lozincile nu întîrzie să apară. "N-avem bani, n-avem păpică / dar l-avem pe Hagi Gică!"... "Iliescu minte / Hagi preşedinte!"... "Jos Văcăroiu / Prim-ministru Răducioiu!"...

✦

Agenţia France Presse dă de veste lumii: "Realismul românilor, minunat orchestraţi de Gheorghe Hagi, a dominat stilul strălucitor al columbienilor. Jucînd în permanenţă pe cartea contraatacului, românii au reuşit să plaseze trei contre asasine. Hagi este o bombă pregătită să explodeze în orice moment". Alţi francezi, cei de la cotidianul "L'Equipe", sînt de părere că, în curînd, "lui Hagi nu i se va mai spune *Maradona din Carpaţi*, ci argentinianul va fi botezat *Hagi din pampas*". Antrenorul Braziliei, Carlos Alberto Parreira, ne-a cam luat frica: "România are o echipă extraordinar de bună. Trebuie să fim foarte atenţi, Hagi şi ai lui sînt un real pericol la acest Campionat Mondial".

Să parcurgem caseta meciului, cu precizarea că notele alor noştri sînt cele pe care le-am acordat atunci, la cald, în "Evenimentul zilei".

România - Columbia 3-1

18 iunie, stadion "Rose Bowl" - Pasadena (Los Angeles).

Au marcat: Răducioiu (min. 16 şi 88), Hagi (min. 34) / Valencia (min. 43).

România: Stelea 8,5 - D. Petrescu 7, Mihali 7, Belodedici 8,5, Prodan 7, D. Munteanu 7 - Hagi 9, Lupescu 7,5, Gh. Popescu 6,5, I. Dumitrescu 6 (67 Selymes 7) - Răducioiu 8,5 (90 Papură).

Columbia: Cordoba - Herrera, Perea, Escobar, Perez - Gomez, Valderrama, Alvarez, Rincon - Valencia, Asprilla.

Accidentul elveţian

Din păcate, patru zile nu sînt suficiente pentru a topi euforia din tabăra tricolorilor. Elveţienii au debutat economicos, 1-1 cu formaţia Statelor Unite, păstrîndu-şi energie şi pentru meciul cu noi. Meciul curge echilibrat pînă la pauză, şi asta graţie lui Gică Hagi, care egalează cu un şut ucigaş, de la 25 de metri, acoperind de unul singur haosul din jocul echipei noastre. În repriza a doua, însă, totul se prăbuşeşte. Parcă şi tavanul de deasupra stadionului - premieră la un Campionat Mondial - îi împiedică pe ai noştri să respire...

România - Elveţia 1-4
22 iunie, stadion "Pontiac Silverdome" - Detroit.
Au marcat: Hagi (min. 36) / Sutter (min. 16), Chapuisat (min. 53), Knup (min. 66 şi 72)
România: Stelea - D. Petrescu, Mihali, Belodedici, Prodan, D. Munteanu - Hagi, Lupescu (90 Panduru), Gh. Popescu, I. Dumitrescu (70 Vlădoiu) - Răducioiu.
Elveţia: Pascolo - Hottiger, Herr, Geiger, Quentin - Ohrel (82 Sylvestre), Sforza, Bregy, Sutter (70 Bickel) - Knup, Chapuisat.
Eliminat: Vlădoiu (min. 74 - pentru atac violent).

Mare surpriză în celălalt meci al grupei: SUA - Columbia 2-1! Americanii au deschis scorul printr-un autogol al lui Andres Escobar, care pentru asta, cîteva zile mai tîrziu, la întoarcerea în Columbia, avea să fie împuşcat de un fanatic...

Clasamentul grupei A, înaintea ultimelor partide (deja se aplică noul sistem, cu 3 puncte la victorie):

1. Elveţia	2	1	1	0	5-2	4
2. SUA	2	1	1	0	3-2	4
3. România	2	1	0	1	4-5	3
4. Columbia	2	0	0	2	2-5	0

Ca să păstrăm şanse de calificare, avem nevoie de cel puţin un punct în meciul cu americanii. La ei acasă, în vulcanul "Rose Bowl"...

Autograf pentru Cobi Jones

Sîmbătă, 25 iunie. Cerul Californiei se sparge sub răcnetele a 90.000 de *american fans: "U-S-A! U-S-A!"*. Crainicul stadionului anunţă, sadic, temperatura: 125 de grade Fahrenheit - asta înseamnă 41 de grade Celsius. Dar acolo, jos, pe gazon, sînt peste 50. Pe fundul *ligheanului*, pămîntul încins amplifică dogoarea. Cum or rezista jucătorii?

Jucătorii aleargă economicos. Cît să aibă meciul în mînă, avînd grijă să nu se sufoce. Ar fi o tragedie să facă pe maratoniştii şi în scurt timp să-şi scuipe plămînii... Harkes trimite mingea în bară şi tribunele încep să fiarbă. Hagi simte momentul greu. Obrăznicia *yankeului* trebuie pedepsită. Gică îşi leagă mingea de picior, cu un fir invizibil. Instantaneu, oamenii lui Bora Milutinovici fac pasul înapoi. Le e teamă de Hagi ca de dracu'. Ca la comandă, jocul se mută departe de poarta lui Prunea...

Minutul 17. Pornind de pe stînga, românii se deschid în evantai. Selymes îi aruncă mingea lui Ilie Dumitrescu. Acesta, dintr-o bucată, lui Răducioiu. Pasă pe dreapta spre Dan Petrescu, strecurat hoţeşte pe flancul drept. Unghiul e aproape mort. Centrare? Aşa crede Tony Meola,

care bate aerul cu palmele prin careul mic. Dar Dănuţ strecoară mingea, din unghiul acela *aproape mort*, printre portarul american şi bară. *Thank you, Tony! 1-0 for Romania!*

Oamenii lui Bora se reped spre poarta lui Prunea. Ei cred că e ca la fotbal american, unde trebuie să fugi mult, să mănînci pămîntul. Nu, *brothers*, aici trebuie să alerge mingea! Şi mai trebuie să ştii cu *coţofana*. Ia uitaţi-l pe Hagi! Îl are în faţă pe Cobi Jones. *Yankeul* se aruncă energic, cu forţa noului intrat. Hagi îl întoarce o dată, de două ori, de trei ori. Tribunele murmură. Cobi se înfurie. Tribunele gustă reprezentaţia. Americanul cu părul pe moaţe se repede decis să-i plătească machidonului umilinţa îndurată. Dar, pînă să se dezmeticească, sfera cea buclucaşă i se strecoară printre picioare. Tribunele ard de-a binelea. Bezmetic, jucătorul ridiculizat pune capăt numărului de magie faultîndu-l pe vrăjitorul român. Minute în şir, Pasadena răsună de aplauze... Jose Coto, comentatorul de la *Radio Nacional España*, pune sare pe rana suporterilor lui Real Madrid: "Amintiţi-vă, Hagi a fost cîndva al nostru..."

Fluier final! La conferinţa de presă, Bora Milutinovici, sîrbul globe-trotter, reaminteşte ce a spus Pelé cu cîteva zile în urmă: "Hagi e, de departe, cel mai bun fotbalist prezent la acest Campionat Mondial!".

CNN, celebrul post de televiziune al magnatului Ted Turner, transmite prompt mesajul adresat de Hagi compatrioţilor săi: "Am ţinut foarte mult să obţinem acest rezultat pentru toţi oamenii din România, care ne iubesc şi ţin la noi. Am reuşit să facem o ţară fericită".

România - SUA 1-0

25 iunie, stadion "Rose Bowl" - Pasadena (Los Angeles).

A marcat: D. Petrescu (min. 17)

România: Prunea - D. Petrescu, Prodan, Belodedici (88 Mihali), Selymes - D. Munteanu, Gh. Popescu, Hagi, Lupescu, I. Dumitrescu - Răducioiu (84 Gâlcă).

SUA: Meola - Clavijo, Balboa, Lalas, Caligiuri - Ramos (63 Cobi Jones), Sorber (58 Wegerle), Dooley, Harkes - Stewart, Wynalda.

La San Francisco, Columbia - Elveţia 2-0. Asta ne ajută pe noi. Clasamentul:

1. România	**3**	**2**	**0**	**1**	**5-5**	**6**
2. Elveţia	**3**	**1**	**1**	**1**	**5-4**	**4**
3. SUA	**3**	**1**	**1**	**1**	**3-3**	**4**
4. Columbia	3	1	0	2	4-5	3

Din această grupă, doar Columbia nu merge mai departe. Punctajul bun le asigură şi *yankeilor* accesul în optimi. Numai că acolo vor întîlni Brazilia...

Dar cu cine vom juca noi? Tabela FIFA spune clar: cu "D3", ceea ce înseamnă cu echipa clasată pe locul 3 în grupa D. Dar care să fie aceasta?

Joi, 30 iunie. Pe terasa hotelului "Embassy Suites" din Arcadia, băieţii lui Iordănescu stau tolăniţi în faţa televizorului. Se joacă, în paralel, ultimele meciuri din grupa D. Nigeria - Grecia şi Argentina - Bulgaria. În mod normal, bulgarii vin pe locul 3, cu ei avem cele mai mari şanse să jucăm duminică, la Pasadena... În mod normal. Dar adversarii lor, argentinienii, nu se află într-o situaţie normală. Tocmai au rămas fără *El Pibe d'Oro*, Diego Maradona. Suspendat pe termen nelimitat, pentru consum de efedrină, o substanţă interzisă. Lui Hagi i-ar fi plăcut o nouă confruntare cu *butoiaşul cosmic*...

Mai sînt vreo două minute. Nigeria conduce cu 1-0, Bulgaria la fel. Clasament: 1. Argentina - 6 puncte (golaveraj 6-2); 2. Nigeria - 6 p (5-2); 3. Bulgaria - 6 p (5-3). E clar, ne vom întîlni cu *gospodin* Stoicikov...

Gol Sirakov, în al treilea minut de prelungiri, Bulgaria - Argentina 2-0! Ce înseamnă asta? 1. Bulgaria - 6 p (6-3); 2. Argentina - 6 p (6-3); 3. Nigeria - 6 p (5-2). Formidabil! Adversari ne vor fi africanii!...

Cum? Gol Amokachi? În minutul 94? Staţi aşa: 1. Nigeria - 6 p (6-2); 2. Bulgaria - 6 p (6-3); 3. Argentina - 6 p (golaveraj tot 6-3, ca bulgarii, dar înfrîngere în meciul direct)... Nu vom juca, deci, nici cu Bulgaria, nici cu Nigeria, ci cu Argentina! Cine-ar fi crezut?...

Alba-neagra s-a încheiat. Gică Hagi se poate duce la culcare. Dar somnul nu va veni decît tîrziu, după miezul nopţii. Prin memorie îi defilau Stoicikov, Balakov... Amokachi, Yekini... Batistuta, Maradona... Dar nu, Maradona a ieşit din scenă... Batistuta, Ortega, Balbo, Simeone...

Aaar-heeen-tina!

Duminică, 3 iulie. Crainicul stadionului "Rose Bowl" anunţă numărul spectatorilor, conform biletelor vîndute: 90.469. Dar în tribune sînt peste 100.000 de oameni. Majoritatea, vorbitori de limbă spaniolă.

Echipele ies la încălzire. Noi, fără Răducioiu, care a colecţionat două cartonaşe galbene. La prima atingere a mingii, galeria sud-americană îl aplaudă pe Hagi. Românul declarase că "fără Maradona, fotbalul va fi mai puţin frumos". În replică, *El Pibe d'Oro* scăpase o vorbă mare: "Hagi e cel mai bun jucător de la acest Campionat Mondial". A spus-o Pelé, a repetat-o Maradona...

Începe *tornada!* Balbo, romanul, trage din toate poziţiile. Batistuta, florentinul, se înşurubează periculos. Prunea îşi lungeşte mîinile de 5 metri şi prinde tot. În sfîrşit, ajungem şi noi la careul argentinienilor!

Undeva pe stînga, Dorinel este agăţat de Caceres. Islas, portarul, strigă ca un apucat: *"Hagi! Hagi!"*. Îl linişteşte Ruggeri, care i-l arată pe Hagi pe undeva prin careu. Islas răsuflă uşurat. Nu vrea să treacă prin ce-a trecut Cordoba, columbianul. Se aşază cuminte pe colţul scurt şi aşteaptă, aşteaptă... Mingea şi-o potriveşte un băiat firav, tuns scurt, bruneţel... *"Hei, muchachos, ochii pe numero diez! Si, si, Gica Hagi!"*... Dar ce-a fost asta? Cu ochii pe Hagi, Islas n-a fost atent la ce face *bruneţelul*, Ilie Dumitrescu. Cînd a văzut mingea coborînd spre colţul lung, era deja prea tîrziu. Comentatorul televiziunii argentiniene anunţă, gîfîind: *uno a cero para Rumania, una seleccion muy peligrosa* (foarte periculoasă).

Uf, e abia minutul 11! Nu trece mult şi Batistuta - care, şi el, vine tot din Serie B - cade în careu, la un duel cu Prodan. 11 metri, Batistuta nu iartă: 1-1. Argentina se prăvăleşte peste noi, *să terminăm odată cu românii ăştia obraznici!* Mingea ajunge la Hagi. *Numero diez* schimbă viteza. Îi pasează lui Ionuţ Lupescu. Trece linia de centru. Reprimeşte mingea pe dreapta. Face două fente. Chamot i-a luat frica. Hagi a ajuns în poziţie de şut. Îşi pregăteşte proiectilul. Dar, nu... strecoară mingea printre doi argentinieni, spre careul mic. O nălucă se desprinde din spatele gealaţilor şi ajunge la timp la întîlnire. Mîngîie mingea tandru, ca pe o ibovnică. Argentinienii privesc paralizaţi. Plecată din gheata lui Ilie Dumitrescu, mingea se rostogoleşte sprinţară în plasa porţii lui Islas...

E 2-1 şi românii nu dau semne că ar avea de gînd să se oprească. Hîrjoana asta le place. Gică Popescu trage violent, o dată, de două ori, Hagi vine şi el cu o torpilă, dar de fiecare dată Islas întinde o mînă salvatoare.

Au trecut 25 de minute. Un asemenea *forcing* n-am mai văzut încă la acest Mondial. Puteam să marcăm de cinci-şase ori! Dar mai e mult pînă departe...

În sfîrşit, vine pauza! Începe repriza a doua. Trecem prin minute de foc. Batistuta şi Balbo ratează ocazii mari. *Romanul* îl scoate din poartă pe Prunea şi aruncă mingea în careul mic. Cine va ajunge primul, cine, cine?... Belodedici! Imperialul Belo, căruia în '88 i s-a pus eticheta *trădător*...

Acţiunile argentinienilor se înmulţesc. Hagi intră din nou în alertă. Trebuie să ţină mingea departe de poarta lui Prunea. *Gicanul* are mişcări de fachir. Se plimbă cu mingea pe la mijlocul terenului, timp în care Belo şi ceilalţi băieţi din spate îşi mai trag puţin sufletul. *Il capitano* e magistral. Sud-americanii nu prea au curaj să-l atace. Cînd o fac, mingea dispare. Apare, în schimb, cartonaşul galben. Mai întîi pentru Redondo, apoi pentru Chamot... În tabăra lui Alfio Basile e fierbere mare. *Drace, ăstuia n-avem ce-i face!*...

Minutul 56. Ilie Dumitrescu mai are ceva de spus. Porneşte din jumătatea noastră, cu mingea la picior. Fentă stînga, dribling dreapta, Sensini e scos din joc. Vijelia s-a pornit din nou. Islas simte un fior rece, care-l fulgeră din creştet pînă-n călcîie. *Numero once! Numero once!* Ilie se opreşte în faţa careului. Îl cîntăreşte pe Islas: tremură de frică. *Numero once* îl are în faţă pe Chamot. Se întoarce, gîfîind, şi Sensini. Ilie simulează o pătrundere frontală. Cei doi se reped ca berbecii. Dar mingea... unde e mingea? A plecat undeva spre dreapta, unde... unde vine ca o rachetă Gică Hagi! *Numero diez, señor Islas! Poate-ţi era dor de el...* Sprijin pe stîngul, şut cu dreptul, *gooooooo...oool! Gica Hagi, Rumania - Aaarhentina tres a uno!* Mingea s-a dus glonţ pe colţul scurt. *Unde erai dumneata, señor Islas? Unde eşti dumneata, señor Maradona?*

... Diego s-a cuibărit în spatele unui monitor TV, la masa presei. Abia i se mai vede fruntea, încadrată de două căşti ce-i acoperă urechile. *El Pibe d'Oro* plînge. Lacrimi amare se rostogolesc peste circuitele sofisticate...

Îl privesc pe Hagi - nu e om, e zeu. Mişcările lui îi paralizează pe adversari. Uneori se dă retras din joc, n-are treabă, nici că-i pasă... şi deodată, *zbang!*, loveşte fără milă.

... Meciul se încheie cu scorul de 3-2. A mai înscris şi Balbo, în minutul 75. Dar atît. Pentru români, "Rose Bowl" devine loc sfînt. Acolo, pentru prima dată în istoria de 64 de ani a Cupei Mondiale, naţionala ţării noastre s-a calificat între primele 8 echipe ale lumii!

România -Argentina 3-2

3 iulie, stadion "Rose Bowl" - Pasadena (Los Angeles).

Au marcat: I. Dumitrescu (min. 11 şi 18), Hagi (min. 56) / Batistuta (min. 16 - din penalty), Balbo (min. 75).

România: Prunea - D. Petrescu, Mihali, Belodedici, Prodan, Selymes - Hagi (86 Gâlcă), Lupescu, Gh. Popescu, D. Munteanu - I. Dumitrescu (88 Papură).

Argentina: Islas - Sensini (63 Medina Bello), Caceres, Ruggeri, Chamot - Simeone, Redondo, Basualdo, Ortega - Batistuta, Balbo.

Niciodată, nici măcar la Revoluţia din '89, n-a ieşit atîta lume în stradă ca după meciul cu Argentina! Marea performanţă a tricolorilor, conduşi în teren de căpitanul Hagi, i-a făcut pe români să uite de necazuri. Iar elogiile se îngrămădesc, de pe toate meridianele.

Pelé, marele Pelé: "Mi-a plăcut enorm meciul România - Argentina, pe care îl consider cel mai frumos de la acest turneu final. Iar Hagi, repet, e de departe cel mai bun jucător al Mondialului american".

La Buenos Aires, ziarele plîng pe umărul echipei lui Alfio Basile.

"Argentina a jucat bine şi nu merita să piardă, însă a făcut cale-ntoarsă acasă pentru că Hagi este cel mai bun jucător al Mundialului. Hagi, stăpînul miracolelor, e vinovat de eliminarea Argentinei!" ("Clarin")... "Prin contraatacuri fulgerătoare, Hagi şi Dumitrescu ne-au supt sîngele şi viaţa!" (La Nacion")... "Hagi, cu abilitatea sa teribilă, a ştiut să manevreze pe spaţii înguste şi să dea pase acolo unde trebuie. Hagi, motorul echipei, este un mare maestru. Acesta a fost secretul echipei României!" ("Ambito Financiero").

Italienii nu mai găsesc metafore. "Adio Maradona, adio Argentina! Hagi e un gigant, iar Dumitrescu a renăscut" ("La Gazzetta dello Sport")... "Magnifică prestaţie a lui Hagi" ("Corriere dello Sport - Stadio")... "România e mare, iar Hagi e profetul" ("La Stampa")... "Ar mai fi fost România aceeaşi dacă juca Maradona? După ce l-am văzut la rampă pe vrăjitorul Hagi, probabil că da" ("La Repubblica").

Absenţi din America, englezii îşi dau ochii peste cap. "Geniul lui Hagi s-a dovedit decisiv. Stîngul de maestru al *decarului* român este, probabil, cel mai valoros la acest Mondial. România pune capăt suferinţei argentiniene la World Cup '94" ("The Times")... "Argentina cade în faţa unui Hagi magnific. România este cea mai mare surpriză a turneului final, iar Hagi - valoarea ei supremă" ("The Guardian").

Şi elogiile continuă... "Cine vrea să înveţe fotbalul-spectacol să se uite la Hagi şi la ceilalţi 9 români!" (TF 1 - Franţa)... "Diabolic acest Hagi, Maradona din Carpaţi!" ("24 Heures" - Elveţia)... "Al doilea show total al lui Hagi" ("Der Bund" - Elveţia)...

Întrebat, la conferinţa de presă, ce ar prefera să fie, rege sau preşedinte, Hagi a răspuns: "Fotbalist". Dar el avea deja pe cap coroana de rege, iar la Bucureşti zeci de mii de oameni scandau "Hagi preşedinte!"...

Uriaşul Andersson

Miercuri, 6 iulie. Tot în California, dar la San Francisco, România întîlneşte Suedia, pentru a stabili adversara Braziliei din semifinalele Campionatului Mondial. Au trecut 40 de zile de cînd trupa lui Iordănescu a pus piciorul pe pămînt american...

Gol Brolin în minutul 79! S-a dus totul pe apa sîmbetei... Minutul 89. Lovitură liberă de la 30 de metri. Gică Hagi îşi mai încearcă o dată şansa. Şut... mingea muşcă zidul şi ricoşează la Răducioiu, *gooooo...oool*, 1-1!

Prelungiri. Românii sînt extenuaţi, suedezii la fel. Minutul 101: *gooooo...oool* Răducioiu, 2-1, sîntem la 19 minute de semifinală! Imediat,

Schwarz primeşte cartonaşul galben. Al doilea. Este eliminat. Pentru ultimele 18 minute, suedezii rămîn în 10 oameni...

Începe numărătoarea inversă. Minutele trec greu. 17... 16... 15... 14... 13... 12... 11... 10... 9... 8... 7... 6... 5... Dar ce se întîmplă? Fundaşul Nilsson aruncă mingea în înaltul cerului. Uriaşul Kennet Andersson îi urmăreşte coborîrea. Se înalţă peste careu, peste Prunea, peste tot... cap... gol... 2-2... Doamne, şi mai erau 5 minute!

Cel mai dramatic sfert de finală se decide la penaltyuri. Suedezii trag primii. Hakan Mild - peste poartă!... Răducioiu - gol, conducem cu 1-0... ba nu, 3-2... Kennet Andersson, 3-3... Gică Hagi... Doamne, să nu fie ca la Sofia!... Nu, Hagi acum e rege, e - vorba lui Pelé şi a lui Maradona - cel mai bun jucător al acestui Campionat Mondial. Gol, fără probleme, conducem cu 4-3... Brolin, 4-4... Lupescu, 5-4... Ingesson, 5-5... Dan Petrescu - şut slab, apără Ravelli!... Gol Nilsson, 6-5 pentru suedezi... Gol şi Ilie Dumitrescu, 6-6. S-a terminat seria de 5 lovituri. De-acum, cîte una pentru fiecare. Cine ratează pleacă acasă. Henrik Larsson, cu moaţele lui... gol, 7-6. Cine vine? Belodedici, încă un fundaş, după Dan Petrescu... Şi Belo trage tot ca Dan, în stînga lui Ravelli, iar *vikingul* plonjează tot acolo...

Românii se prăbuşesc în iarbă. Am pierdut! Am pierdut un meci pe care n-aveam voie să-l pierdem niciodată! Am avut 2-1 în prelungiri... am avut şi om în plus... am fost în avantaj la *unşpe metri*... Doamne, cît de nedrept e fotbalul uneori!

România -Suedia 2-2 după prelungiri, 4-5 la penaltyuri

6 iulie, stadion "Stanford" - San Francisco.

Au marcat: Răducioiu (min. 89 şi 101) / Brolin (min. 79), K. Andersson (min. 115).

România: Prunea - D. Petrescu, Belodedici, Prodan, Selymes - Hagi, Lupescu, Gh. Popescu, D. Munteanu (84 Panduru) - Răducioiu, I. Dumitrescu.

Suedia: Ravelli - Nilsson, P. Andersson, Bjorklund (84 Kaamark), Ljung - Brolin, Mild, Ingesson, Schwarz - Dahlin (107 Larsson), K. Andersson.

Printre cei 37 de jucători selecţionaţi de FIFA pentru echipa ideală a Campionatului Mondial se numără şi 4 români: Hagi, Răducioiu, Belodedici şi Dan Petrescu. Juriul, format din 8 celebrităţi ale fotbalului, printre care Pelé şi Bobby Charlton, anunţă în cele din urmă "11"-le ideal: *Preud'homme (Belgia) - Jorginho (Brazilia), Marcio Santos (Brazilia), Maldini (Italia) - Brolin (Suedia), Dunga (Brazilia), Hagi (România), Balakov (Bulgaria) - Roberto Baggio (Italia), Romario (Brazilia), Stoicikov (Bulgaria).*

Acelaşi juriu mai acordă şi 8 menţiuni de onoare: suedezului Ravelli,

românului Belodedici, americanului Lalas, spaniolului Goikoetxea, olandezului Bergkamp, germanului Klinsmann, brazilianului Bebeto şi nigerianului Yekini. Unde au ajuns Hagi şi Belodedici, colegi cîndva la Luceafărul...

Sir Bobby Charlton îi face lui Hagi următoarea caracterizare: "Este un mare jucător, care vede perfect jocul, pasează extraordinar şi, mai mult, se dovedeşte un marcator de temut. La acest Campionat Mondial, mulţi jucători au venit cu un renume stabilit. La fel şi Hagi. Dar, în timp ce alţii nu şi-au confirmat reputaţia de care s-au bucurat, Hagi şi-a confirmat-o pe deplin".

Agenţia France Presse întocmeşte propriul "11". Hagi nu lipseşte nici din acesta: *Ravelli - Jorginho, Marcio Santos, Maldini, Leonardo - Brolin, Dino Baggio, Redondo, Hagi - Romario, Roberto Baggio.* Noutăţi faţă de opţiunea FIFA ar fi portarul suedez Ravelli, italianul Dino Baggio, argentinianul Redondo şi brazilianul Leonardo.

La Otopeni, mii de români îi primesc pe tricolori ca pe nişte eroi. *"Hagi este regele / Maradona unde e?"*. Gică este chemat la microfon. "Mai întîi, vreau să vă spun bine v-am găsit!", tună vocea machedonului, stîrnind delirul mulţimii. "Cît despre noi... Cred că am făcut un lucru bun în America. Sigur că se putea şi mai mult. Am fost la un pas de semifinale. Dar asta e, viaţa merge înainte". Din modestie, Hagi omite să spună un lucru: că acolo, în America, s-a scris cel mai frumos episod din istoria echipei naţionale de fotbal a României: calificare în sferturi de finală, locul 5 în ierarhia *World Cup '94.*

Capitolul 28

Barça lui Cruyff

Chiar în ziua revenirii tricolorilor din America, Becali anunţă: "Cele mai bune oferte pe care le are Hagi sînt cele de la Tottenham Hotspur şi de la FC Barcelona". Englezii sînt dispuşi să plătească Bresciei 4 milioane de dolari, iar spaniolii cu unul mai puţin. Avantajul celei de-a doua variante ar fi salariul mult mai mare pe care l-ar primi Gică. Plus prestigiul evident superior al clubului catalan. Una e să joci la Barça şi alta la Tottenham...

Becali insistă pe pista Barcelona. Vrea să-l ducă pe Hagi la o mare echipă, aşa cum merită o vedetă a Campionatului Mondial. Tratativele sînt dificile, pentru că Gică mai este legat de Brescia încă un an, iar Corioni, dacă tot renunţă la briliantul său, măcar vrea să-şi scoată banii plătiţi Realului în '92.

Giovanni Becali reface filmul acelei veri agitate. "Cînd a văzut minunăţiile lui Gică în America, Johan Cruyff a pus mîna pe telefon şi m-a sunat. «Îţi aduci aminte cum am făcut, în '90, cu Stoicikov? Aşa vreau să facem şi cu Hagi!». Eu i-am spus: «Johan, stai puţin, că aici e o problemă. Hagi e jucătorul Bresciei, nu ştiu dacă mă înţeleg cu Lucescu, cu Corioni». «Tu trebuie să te cerţi cu ai mei, cu Nuñez, cu Gaspart, să te înţelegi cu ei, pentru că eu îl vreau pe Hagi!». Eu vorbeam cu Nuñez, preşedintele Barcelonei, cu Gaspart, vicepreşedintele, apoi mă întreba Cruyff: «Ce-ai făcut?». Pentru că ăsta era necazul lui: şmecherii ăştia doi nu-l ajutau cu bani. Fixau o sumă şi ziceau: «Asta e, mai mult nu dăm nici un dolar!».

Pe 21 iulie, într-o zi de joi, cînd erau totuşi semne că ne vom înţelege, i-am spus lui Gaspart: «Joan, trimite un avion la Bucureşti, să-l aducă pe Hagi!». Eu l-am sunat pe Gică, el a urcat în avion, a venit la Barcelona, a trecut testul medical, apoi am trecut la discuţii. Au urmat tratativele cele mai lungi ale carierei mele de impresar şi ale lui Hagi de jucător. Corioni a cerut 4 milioane de dolari, cît dădea şi Tottenham. Acest domn Joan Gaspart, unul dintre cei mai bogaţi din Catalunya, o ţinea pe-a lui, că peste 3 milioane nu dă nimic în plus. I-am spus şi eu ce aveam pe suflet, mai întîi de toate că Hagi nu e un oarecare, că-l văzuse o lume întreagă ce poate. Dar Gaspart, nimic! Atunci m-am ridicat furios, m-am repezit la el şi am rupt toate hîrtiile, după care m-am ridicat şi am plecat la hotel.

Pe la 9 seara m-au căutat, m-au chemat şi iar am început să discutăm. Pînă la 6 dimineaţa, dar tot degeaba!

A doua zi am dat şi o declaraţie în presă - «Să nu creadă domnii Gaspart şi Nuñez că au de-a face cu africanii!». Chestia asta, cu africanii, i-a plăcut lui Nuñez, care a ţinut neapărat să mă cunoască. Lui Nuñez i-am spus că eu am trăit 20 de ani în Occident, că nu pot să mă fac de rîs în faţa a sute de mii de oameni care-l adulează pe Hagi. Şi i-am mai spus că Hagi mai are experienţa a doi ani la Madrid, iar ca dovadă că vrea să joace la Barcelona i-am arătat semnătura lui pe un contract în alb. Pînă la urmă a decis Cruyff, care a insistat aproape o oră să ne spună, mie şi lui Nuñez, că îl vrea pe Hagi. El a mers pînă acolo încît le-a spus celor de la Barcelona că dacă nu-l obţin pe român, îşi va da demisia!".

Gică Hagi n-a acceptat un asemenea tratament din partea spaniolilor. A trîntit uşa, a urcat în primul avion şi a plecat la Bucureşti. Becali a rămas însă pe baricade. Contractul care consfinţea trecerea lui Hagi de la Brescia la Barcelona a fost semnat luni, 25 iulie, la capătul a zece zile de tratative. Becali a obţinut pentru Brescia o sumă de 3,2 milioane dolari, dintre care 200.000 convertiţi într-o invitaţie făcută italienilor să participe la "Trofeul Juan Gamper", în capitala Catalunyei. Corioni şi Lucescu şi-au dat acordul, chiar dacă plecarea lui Hagi lăsa un mare gol în echipa "rîndunelelor".

Între Koeman şi Stoicikov

Pentru a-l aduce pe Hagi, Barcelona, cîştigătoarea ultimelor 4 ediţii de campionat, a renunţat la danezul Michael Laudrup, cedat rivalei Real Madrid. În lotul catalanilor mai erau 3 străini: brazilianul Romario, bulgarul Stoicikov şi olandezul Ronald Koeman. Cu ei trebuia să se bată Hagi pentru a prinde un loc în echipă, dat fiind că regulamentul permitea prezenţa a maximum 3 *extranjeros,* simultan, pe gazon.

Romario l-a primit cu bucurie pe Hagi: "Este un mare jucător, care la Mondiale a reuşit lucruri fantastice". La fel, Stoicikov, prietenul de peste Dunăre. Ca să nu mai spunem de Johan Cruyff: "Vînzîndu-l pe Hagi, Real l-a pierdut pe cel mai bun jucător al său". În schimb, Ronald Koeman, compatriotul lui Cruyff, a avut un dinte încă de la început: "Hagi este un jucător talentat, dar prea individualist". N-am auzit ca *altruistul* Koeman să fi făcut vreo ispravă prin America...

Luni, 1 august, pe "Nou Camp", Barcelona îşi prezintă lotul pentru noul campionat. Gică măsoară gazonul cu pasul, răvăşit de amintirile acelei finale cu AC Milan, pierdută cu 0-4, în '89...

Urmează un cantonament în Olanda, presărat cu meciuri amicale.

... 2 august: 5-5 cu Gröningen - Hagi şi Stoicikov au intrat la pauză, cînd gazdele conduceau cu 4-0! Pentru Barça au marcat Jordi Cruyff (3 goluri), Hagi şi Stoicikov (cîte unul). Tot Gică i-a pus şi două mingi pe tavă lui Jordi, fiul antrenorului.

... 4 august: deplasare peste graniţă, în Germania, şi 0-1 cu Bayer Leverkusen (Hagi contra Lupescu).

... 6 august: 1-0 cu PSV Eindhoven (gol Amor, din pasa lui Hagi). Machedonul se duelează, timp de 90 de minute, cu Gică Popescu.

... 8 august: 2-2 cu FC Utrecht. Intrat la pauză, Hagi aduce egalarea, în minutul 87, transformînd senzaţional o lovitură liberă de la 30 de metri.

... 10 august: în turneul de la Stuttgart, Bayern München - Barcelona 3-0! Cruyff a trimis în teren prima echipă, cu excepţia lui Romario, care şi-a prelungit vacanţa în Brazilia.

... 11 august: tot la Stuttgart, PSV Eindhoven - Barcelona 3-1. Ca vîrf avansat, Hagi s-a izbit din nou de "stînca" Gică Popescu.

Echipa catalană revine în Spania, continuîndu-şi însă şirul turneelor.

... 19 august: la Valencia, în "Trofeul Naranja", Barcelona - Valladolid 1-0. *"Hola, Gică!" / "Hola, Belo!".*

... 20 august: în finala "Trofeului Naranja", Valencia - Barcelona 1-0.

... 23 august: pe "Nou Camp" începe "Trofeul Juan Gamper". Barcelona - Brescia 4-0, cu Hagi într-o formă de zile mari. Gică (un gol şi o pasă de gol) defilează în faţa fostei sale formaţii. Altădată, pe 23 august defila altfel...

... 24 august: în finala turneului, Barcelona - Valencia 1-4! Hagi e în atac, cu Stoicikov, deşi lui i-ar conveni la mijloc. A luat-o şi Cruyff pe urmele lui Jenei... Prezent în capitala Catalunyei, Puiu Iordănescu observă: "După meciul cu Brescia, Hagi a fost printre puţinii jucători ai lui Cruyff care au plecat acasă, să se odihnească". Restul? La chef, să sărbătorească.

Începe sezonul oficial. La distanţă de trei zile, 2-0 (în deplasare) şi 4-5 (pe "Nou Camp") cu Zaragoza, în Supercupa Spaniei. Accidentat în primele minute ale returului cu Zaragoza (întindere la muşchii adductori), Hagi ratează primele partide din campionat (1-2 la Gijon, 2-1 cu Santander, 0-0 în derbyul local cu Español), startul în Liga Campionilor (2-1 cu Galatasaray Istanbul), precum şi meciul de debut al României în preliminariile Euro '96 (3-0 cu Azerbaidjan).

Internaţionalul român revine pe 24 septembrie, după aproape o lună de absenţă: Barcelona - Compostela 4-0. Iar evoluţia lui face să vuiască Spania: două goluri şi două pase de gol (pentru Stoicikov). Ovaţii pe

"Nou Camp". Barça urcă de pe locul 10 pe 5, aflîndu-se la doar două puncte de liderul Real Madrid.

Urmează o escală pe stadionul "Ullevi" din Göteborg, pentru un meci în Liga Campionilor. În minutul 69, cînd iese Hagi, catalanii conduc cu 1-0. În final, suedezii cîştigă cu 2-1. Apoi, în campionat, 1-2 la Zaragoza, meci cu o bună evoluţie a lui Hagi, dar şi cu permanente ciondăneli între el şi Stoicikov (la capitolul scandal, bulgarul este neîntrecut).

Pe 3 octombrie, Hagi s-a alăturat lotului României, care se pregătea la Nyon, în Elveţia. Au urmat un meci important în cursa calificării la Europene (0-0, la Saint-Etienne, cu Franţa lui Jacquet, de la care nu lipsesc Desailly, Cantona, Karembeu, Blanc, Lizarazu) şi altul amical, dar important pentru prestigiu (1-1, pe "Wembley", cu Anglia lui Terry Venables). Era a doua oară în acel an cînd Hagi pleca neînvins de pe "Wembley", după finala Cupei anglo-italiene, cu Brescia...

Problemele de sănătate ale lui Hagi îl fac să piardă echipa Barcelonei pentru cîteva meciuri, în campionat şi în Liga Campionilor. 4-3 cu Atletico Madrid... 2-1 la Valencia... 2-2, în deplasare, cu Manchester United... Românul reintră la Tenerife, în ultimele 20 de minute, în locul lui Stoicikov, şi joacă foarte bine (1-0). Cu cei din Insulele Canare are o răfuială de pe vremea cînd evolua la Real Madrid... 1-1 în Ţara Bascilor, cu Real Sociedad (tripletă Romario - Stoicikov - Hagi în atac).... 4-0 cu Manchester United! Stoicikov şi Romario fac furori, în vreme ce Hagi lustruieşte banca de rezerve... 1-0 cu Oviedo, Hagi intră doar spre final. "A fi rezervă e o situaţie nouă pentru mine şi nu ştiu dacă o voi suporta", zice machedonul. Situaţia lui e, într-adevăr, ingrată. Teoretic, trebuie să lupte pentru un loc dintre cele trei permise străinilor. Dar, de fapt, e vorba de doar două locuri disponibile, întrucît olandezul Koeman e indispensabil apărării... şi mai e şi olandez... În fine, în faţă, Stoicikov şi Romario sînt campioni ai orgoliului, dacă-l laşi pe vreunul rezervă te trezeşti cu zarvă la echipă...

Noroc cu naţionala României, unde echipa începe cu Hagi. Pe 12 noiembrie, tricolorii înving Slovacia cu 3-2 la Bucureşti şi se instalează în fruntea grupei. Hagi marchează golul de 2-0, pe care îl dedică memoriei lui Mişa Klein, "cel dispărut nedrept dintre noi". Hagi tocmai egalase numărul de selecţii, 90, cu care Mişa a coborît în mormînt.

Barcelona se fîstîceşte, dar Hagi (aproape tot timpul accidentat) e mai mult spectator. 3-1 la Valladolid... 1-2 la Istanbul, cu Galatasaray (fără Hagi)... 0-1 cu FC Sevilla! (gol marcat de croatul Davor Suker. Romario şi Stoicikov sînt gata-gata să se ia la bătaie)... 1-1, tot acasă, cu Deportivo

La Coruña... 1-1, şi tot pe "Nou Camp", cu IFK Göteborg. Clasamentul final al grupei din Liga Campionilor:

1. IFK Göteborg	**6**	**4**	**1**	**1**	**10-7**	**9**
2. FC Barcelona	**6**	**2**	**2**	**2**	**11-8**	**6**
3. Manchester United	6	2	2	2	11-11	6
4. Galatasaray	6	1	1	4	3-9	3

Campioana Angliei, cu Cantona, Beckham şi Roy Keane în formaţie, ratează calificarea în sferturi.

Al doilea gol de la centrul terenului

Se apropie finalul sezonului. Unul dezamăgitor pentru Hagi. Iordănescu insistă pe lîngă Cruyff să-l lase pe Gică să ajungă la cantonamentul din Cipru al echipei naţionale, care pregăteşte meciul cu Israelul. Mesajul proaspătului general către olandez e clar: *dacă tu n-ai nevoie de el, dă-mi-l mie!* Dar Cruyff se încăpăţînează: Hagi nu pleacă. Duminică, 11 decembrie, machedonul e trimis în teren spre finalul partidei de la Vigo. Barcelona conduce cu 3-2, dar Celta presează, presează. Minutul 89: mingea ajunge la Hagi, în cercul de la centrul terenului. Un elan scurt şi sfera de piele se înscrie pe o curbă la capătul căreia se află poarta echipei-gazdă. Formidabil, e al doilea gol marcat de Hagi de la centrul terenului, Primera Division! Primul a fost în poarta Osasunei, cu aproape 3 ani în urmă.

A doua zi, căpitanul tricolorilor zboară spre Tel Aviv, unde miercuri, 14 decembrie, România şi Israel termină la egalitate: 1-1. Hagi e cel mai bun de pe teren, dar asta nu e suficient pentru victorie. După meci, Gică se întoarce în ţară, împreună cu cei mai înfocaţi suporteri ai săi - părinţii. Merg cu toţii la Constanţa, pentru cîteva zile liniştite. Au multe să-şi povestească...

Decembrie e luna anchetelor. În toate cele realizate în România, Hagi ocupă autoritar primul loc. Este declarat nu numai cel mai bun fotbalist, ci şi cel mai bun sportiv al anului 1994. Pentru prima dată un fotbalist reuşeşte să devină cel mai bun sportiv al ţării! O ţară, pînă atunci, a Iolandei Balaş, a Nadiei Comăneci, a lui Ivan Patzaichin, Ilie Năstase ori Cristian Gaţu...

La extern, tot Hagi e marfa cea mai de preţ. Revista "France Football", bazîndu-se pe votul ziariştilor din 49 de ţări de pe *bătrînul continent*, acordă "Balonul de Aur" bulgarului Hristo Stoicikov. Clasamentul primilor 10 jucători europeni ai anului 1994 arată astfel:

1.	Hristo Stoicikov (Bulgaria)	210 puncte
2.	Roberto Baggio (Italia)	136
3.	Paolo Maldini (Italia)	109
4-5.	**Gheorghe Hagi (România)**	**68**
	Tomas Brolin (Suedia)	68
6.	Jürgen Klinsmann (Germania)	43
7.	Thomas Ravelli (Suedia)	21
8.	Jari Litmanen (Finlanda)	12
9-10.	Marcel Desailly (Franţa)	8
	Dejan Savicevici (Iugoslavia)	8

Au mai punctat, însă firav, nume mari precum italienii Baresi şi Signori, francezii Papin şi Cantona, suedezii Dahlin şi Kennet Andersson, germanii Matthäus şi Möller, bulgarii Balakov şi Lecikov, belgianul Preud'homme, croatul Boban, danezul Michael Laudrup...

Clasarea lui Hagi pe locul 4 în Europa reprezintă cea mai bună performanţă individuală a unui fotbalist român, de-a lungul timpurilor!

Italienii de la "Guerin Sportivo" alcătuiesc topul pe compartimente al celor mai buni trei fotbalişti europeni. La *centrocampisti* (mijlocaşi), ordinea este următoarea: 1. Hagi; 2. Brolin; 3. Ilie Dumitrescu. La celelalte secţiuni, podiumul este ocupat de: Ravelli, Vitor Baia, Lama - portari; Maldini, Trifon Ivanov (Bugaria), Jerkan (Croaţia) - fundaşi; Stoicikov, Klinsmann, Suker - atacanţi.

În fine, francezii de la "Onze Mondial" extind ancheta la scară planetară. Deci... 1. Romario; 2. Stoicikov; 3. Roberto Baggio; 4. Cantona; 5. Desailly; 6. Maldini; 7. Hagi; 8. Bebeto; 9. Ginola; 10. Ronald Koeman. Aceeaşi revistă indică şi antrenorul anului: Johan Cruyff. Barcelona e peste tot...

Asta nu-i împiedică pe catalani să dea din groapă în groapă. 1-1, pe "Nou Camp", cu Betis Sevilla. Hagi a jucat 90 de minute. Koeman a ratat un penalty, iar Abelardo a egalat tîrziu, în minutul 88... Trecem în 1995. Pe 7 ianuarie, Barcelona este umilită pe "Santiago Bernabeu", în faţa a 115.000 de spectatori: 0-5 cu Real Madrid! Chilianul Zamorano face furori: înscrie trei goluri şi le "lucrează" pe celelalte două. Dintre catalani, doar Hagi îi pune ceva probleme lui Buyo. Barça trebuie să suporte şi eliminarea lui Stoicikov, de la finele primei reprize.

Real Madrid: Buyo - Lasa, Sanchis, Hierro, Quique - Milla, Luis Enrique, M. Laudrup, Amavisca - Raul (65 Martin Vazquez), Zamorano (80 Alfonso). Antrenor: Jorge Valdano.

FC Barcelona: Busquets - Ferrer, Abelardo, R. Koeman, Sergi - Amor, Guardiola (46 Nadal), Eskurza, Hagi - Bakero (46 Romario), Stoicikov. Antrenor: Johan Cruyff.

Drumul spre infirmerie

În Spania, iarna fotbalul nu are pauză. Barcelona şi, o dată cu ea, Gheorghe Hagi îşi continuă periplul iberic. 3-0 cu Logroñes... 2-2 la Albacete... 1-0 cu Athletic Bilbao (gol Bakero în minutul 84, din pasa lui Hagi, chiar cînd comentatorii televiziunii spaniole spuneau despre el că "e prea individualist pentru un sport atît de colectiv")... 2-2 cu Werder Bremen, într-un amical, la Malaga (în minutul 29, la 1-1, Hagi înscrie "un gol de lux").

Romario se transferă în Brazilia, la Flamengo Rio de Janeiro. Cruyff îi arată pisica neagră şi lui Stoicikov: "Dacă Hristo nu se poate integra disciplinei mele, e liber să închidă uşa pe dinafară! Oricum, îl am pe Hagi". De-acum, românul pare să nu mai aibă probleme cu locul de titular.

5 februarie: Barcelona - Sporting Gijon 3-1. Hagi deschide scorul, chiar în ziua în care împlineşte 30 de ani.

Necazurile însă abia acum încep. 1-4, pe "Nou Camp", cu Atletico Madrid, în *Copa del Rey!* În minutul 2 era 1-0 pentru Barcelona, dar oaspeţii au lovit apoi năucitor prin vechile cunoştinţe ale lui Gică Hagi, columbianul Valencia şi argentinianul Simeone... 0-5 la Santander! Echipa lui Cruyff a terminat în 9 oameni... 3-1 cu Atletico, la Madrid, pe 14 februarie, în *Copa del Rey*, meci retur din optimi. Hagi a deschis scorul în minutul 8 (şut violent, de la 30 de metri), Caminero a egalat, Stoicikov a transformat apoi două penaltyuri. Insuficient pentru calificare. Cruyff recunoaşte: "În partidele disputate în '95, cel mai bun jucător al nostru a fost Hagi". Românul a devenit liderul echipei. Cruyff se felicită pentru inspiraţia de a-l fi adus în Catalunya.

Nenorocire, însă, pe 16 februarie: la antrenament, Hagi suferă o întindere musculară care-l va ţine pe tuşă o lună! La o săptămînă după accident, el este operat într-o clinică din Barcelona. Tocmai cînd începuse să-i meargă şi lui mai bine, a reînvăţat drumul spre infirmerie...

Hagi urmăreşte de la distanţă evoluţia echipei sale. 3-0 cu Español... 2-1 la Compostela... 1-1 cu Paris Saint-Germain, în sferturile Ligii Campionilor... 3-0 cu Zaragoza... 0-2 la Madrid, cu Atletico... Machedonul reintră într-un meci crucial: returul cu PSG, pe "Parc des Princes". Inventează două pase de mare maestru pentru Bakero şi Jose Mari, dar aceştia ratează, singuri cu portarul Lama. În minutul 72, cînd Hagi - resimţindu-se după operaţie - părăseşte terenul, scorul este 1-0 pentru

Barcelona, suficient pentru calificarea în semifinale. Dar imediat Rai şi Guerin lovesc decisiv, scoţînd echipa lui Cruyff din Liga Campionilor.

Necazurile nu se opresc aici. În campionat, Barça - Valencia 0-0 şi Real Madrid se distanţează la 5 puncte. Hagi face o *voltă* la echipa naţională (România - Polonia 2-1, în preliminariile Euro '96), apoi îşi reia periplul iberic. 2 aprilie 1995: 1-2 la Tenerife. Expediţia în Canare îi aduce românului o nouă nenorocire. Atacat dur, el părăseşte terenul accidentat. Alte 4 săptămîni departe de gazon...

Barça gîfîie. 1-1, acasă, cu Real Sociedad (Koeman - autogol în minutul 90!)... 0-0 la Oviedo... tot 0-0 la Gijon... Cu 8 etape înainte de final, Real Madrid are 9 puncte avans. Ziarele vorbesc de o iminentă sosire a portughezului Figo şi a bosniacului Kodro, în locul tandemului Hagi - Koeman. Olandezul a îmbătrînit, românul e mereu accidentat...

30 aprilie: Hagi reintră în ultimele 13 minute ale partidei FC Sevilla - Barcelona 4-2 şi este atacat criminal de Monchu. A apucat să joace doar 7 minute. Fluierul final îl găseşte în drum spre spital. Ruptură a ligamentului interior de la genunchiul stîng...

Pentru Gică urmează 3 săptămîni în ghips. Face gimnastică zilnic, cu ajutorul unor greutăţi, pentru a nu se atrofia musculatura piciorului bolnav. Totuşi, cînd Gică Popescu vine la Barcelona pentru a semna cu clubul catalan, Hagi poate deja să se deplaseze. Merg împreună la un restaurant pescăresc din port, să-şi mai spună ce au pe suflet...

Barcelona încheie campionatul pe brînci. 0-1, în deplasare, cu Deportivo La Coruña... 1-1, acasă, cu Celta Vigo... 1-1 la Sevilla, cu Betis... 1-0 cu Real Madrid (prea tîrziu)... 4-1, afară, cu Logroñes... 0-1 cu Albacete, pe "Nou Camp"! Echipa lui Cruyff e la un pas de a rata şi participarea în Cupa UEFA... 2-0 la Bilbao. Gata şi campionatul! 1. Real Madrid - 55 de puncte; 2. Deportivo La Coruña - 51 p; 3. Betis Sevilla - 46 p (golaveraj 46-25); 4. FC Barcelona - 46 p (60-45)...

În vara anului 1995, Barcelona aduce noi străini. După Gică Popescu, chemat să-l înlocuiască pe Koeman (ca şi la Eindhoven, în '90), sînt legitimaţi Figo, Kodro şi croatul Prosinecki, ultimul de la Real Madrid. Mai sînt şi Hagi, şi Stoicikov...

Giovanni Becali aruncă o bombă: "La Barça e posibil să vină şi Roberto Baggio. Ce-aţi zice de un cuplu Hagi - Stoicikov la PSG? Au nevoie de atacanţi care să le umple tribunele. Mai ales că pleacă şi Weah, şi Valdo"... Dar nu iese nimic. Francezii sînt cam strînşi la pungă. Stoicikov pleacă totuşi, dar în *Il Calcio*, la Parma. Nu se mai înţelege cu Cruyff, aşa cum nici Romario nu s-a mai înţeles...

Aflat la Constanţa, în vacanţă, Gică Hagi se însoară cu o machedoancă de-a lui, Marilena Vlahbei. Cununia religioasă e oficiată de părintele Galeriu, la Biserica Sfîntul Silvestru din Bucureşti. Părintele le face mirilor o urare originală: "Fie ca Gică Hagi să-şi iubească soţia aşa cum iubeşte fotbalul". Biserica e plină de invitaţi şi curioşi. Într-un colţ, discret, stă Valentin Ceauşescu, a cărui prietenie Gică Hagi n-a renegat-o niciodată.

În aceeaşi zi de duminică, 9 iulie 1995, dar mai pe seară, la "Calul Bălan" din Neptun se porneşte petrecerea. Vine şi Hristo Stoicikov, direct de pe plajă, de la Varna... Vine şi nea Ioji Bükössi, primul antrenor al lui Gică... Vin şi cîţiva ziarişti de la "El Mundo Deportivo", din Barcelona... Mirele trece şi testul cu furatul miresei, pe care Stoicikov şi Gabi Balint o dosiseră în speranţa unei răscumpărări consistente...

În fine, trece şi vacanţa - scurtă, ca de obicei. Hagi nu lipseşte, pe 26 iulie, de la prezentarea Barcelonei pentru noul sezon. Cruyff e fluierat de 45.000 de spectatori, care nu-l pot ierta că l-a îndepărtat pe idolul lor, Hristo Stoicikov.

Urmează tradiţionalul turneu de pregătire în Olanda. Meciuri amicale. 2-2 cu Gröningen (Hagi intră în repriza a doua, redebutînd după patru luni de inactivitate)... 3-3 cu FC Utrecht (Hagi nu joacă, se resimte după repriza cu "osarii" din Gröningen)... Barça revine în Spania. 3-2 cu FC Sevilla, la Palma de Mallorca, în Baleare. De ce nu joacă Hagi? Cruyff vorbeşte de o accidentare, presa zice că e o gogoriţă a olandezului, căruia nu-i mai plac ochii lui Hagi. Parcă pentru a le da peste nas ziariştilor, Cruyff îl desemnează pe machedon căpitan pentru următorul meci amical, cel cu francezii de la Lyon (3-2).

Turneele de vară continuă. La Florenţa (cîte o repriză a 45 de minute), 0-2 cu Fiorentina şi 2-1 cu Vicenza. În "Trofeul Juan Gamper", 4-0 cu ŢSKA Sofia (Hagi este schimbat la pauză, iarăşi accidentat) şi 5-1 cu San Lorenzo (Argentina). Hagi nu poate juca nici în amicalul cu FC Sevilla (3-3), nici în Cupa Catalunyei (4-0 cu Tarega, 0-0 cu Leria). Preşedintele Lluis Nuñez este iritat de nesfîrşitele accidentări ale românului: "Hagi nu a fost schimbul ideal cu Michael Laudrup. Sînt dezamăgit".

Încă un start ratat

Pentru al doilea an consecutiv, Hagi ratează startul în campionat (2-0 la Valladolid). Dă o fugă la Bucureşti, să-şi inaugureze o policlinică stomatologică, "Dentosan", la care îl pune director pe vechiul lui prieten Amer Almouzayen, revenit în România. Gică reintră în echipa lui Cruyff în

etapa a doua (9 septembrie), Barcelona - Merida 2-2, meci în care Kodro egalează din penalty, în minutul 90!

Pe 26 septembrie, Hagi marchează primul său gol într-un meci oficial după 7 luni şi jumătate, în partida Barcelona - Hapoel Beer Sheva 5-0, din primul tur al Cupei UEFA (precedentul fusese consemnat pe 14 februarie, în poarta celor de la Atletico Madrid).

Apariţiile lui Hagi în echipa lui Cruyff continuă să fie sporadice. 3-0 la Zaragoza (fără Hagi)... 2-0 cu Rayo Vallecano (Hagi - mai puţin de o repriză)... 1-1 cu Real Madrid, pe "Bernabeu" (introdus în minutul 64)... 4-1 cu Oviedo (Hagi îl înlocuieşte pe Figo în minutul 55 şi marchează, spre final, al patrulea gol al formaţiei sale).

Hagi şi Gică Popescu zboară apoi spre Bucureşti, pentru confruntarea cu Franţa, care ar putea lămuri soarta calificării la Europene. Cu o remiză am rezolvat treaba...

Dar situaţia se complică, pentru că francezii lui Jacquet ne bat cu 3-1. Prima înfrîngere pe teren propriu, într-un meci oficial, de la acel 0-3 cu Bulgaria, din toamna lui '90. De atunci au trecut 5 ani...

România - Franţa 1-3

11 octombrie 1995, stadionul "Steaua".

Au marcat: Lăcătuş (min. 52) / Karembeu (min. 29), Djorkaeff (min. 41), Zidane (min. 74).

România: Stelea - D. Petrescu, Mihali (46 Lupu), Gh. Popescu, Prodan, Selymes - Hagi (63 Panduru), Lupescu, D. Munteanu - Lăcătuş, I. Dumitrescu (46 Vlădoiu).

Franţa: Barthez - Anglôma, Desailly, Leboeuf, Di Meco - Karembeu, Deschamps, Zidane (85 Thuram), Guerin - Dugarry (63 Madar), Djorkaeff (75 Lizarazu).

Echipa pe care Aimé Jacquet şi-o face pentru Mondialul din 1998, găzduit chiar de Franţa, începe să ia viteză.

Clasamentul, înaintea ultimei etape: 1. România - 18 puncte; 2. Franţa - 17 p; 3. Slovacia - 14 p. Singurele echipe rămase în cursă sînt România şi Franţa. Pentru a evita clasarea pe locul 2 şi, implicit, purgatoriul a două meciuri de baraj, trebuie să cîştigăm ultimul meci, la Kosice. Uff... iar la Kosice?

Revenit la Barcelona, Hagi îşi continuă coşmarul. Titular cu Athletic Bilbao (4-1), dar Cruyff îl schimbă după pauză... Apoi, nici măcar rezervă la meciurile cu Valencia (1-0), Compostela (1-2, în deplasare) şi Salamanca (4-1). La fel cu Vitoria Guimaraes (3-0), în Cupa UEFA, cînd stă în tribună. Iar pentru returul din Portugalia (4-0 pentru catalani), Hagi nici nu face

deplasarea! Într-un interviu la radio, el se revoltă faţă de politica lui Cruyff: "Fotbalul este un sport, nu o loterie. Joc un meci titular, dau o pasă proastă şi apoi stau şase partide! Evident, prestaţia după o asemenea pauză nu poate fi strălucită. Nici măcar nu sînt lăsat să joc două meciuri consecutiv!". Hagi vrea să aibă "o discuţie serioasă" cu antrenorul său. Dar Cruyff nu are timp să-l asculte. E ocupat să trateze cu Alan Ball, managerul lui Manchester City (ultimul loc în Anglia!), un eventual transfer al românului în Premier League. Se mai arată interesaţii şi cei de la Everton din Liverpool. Hagi află şi îi spune lui Carlos Rexach, secundul lui Cruyff: "Eu de aici nu mă mişc. Am contract şi vreau să-l respect pînă la capăt". Olandezul pare însă hotărît să scape de jucătorul pentru care, cu un an în urmă, era în stare să-şi dea demisia...

Un altfel de Kosice

Vine meciul de la Kosice şi, o dată cu el, salvarea lui Hagi. De astă dată, adversari nu ne mai sînt cehii şi slovacii, ci doar slovacii. E adevărat, din fosta echipă a lui Vaclav Jezek a rămas Dubovsky, "prietenul lui Lung", dar nici acesta nu mai reuşeşte mare lucru.

Pauză. Lîngă mine, la masa presei, nea Iancu Hagi s-a învineţit de frig. Masa presei - vorba vine, de fapt e un ţarc în aer liber. Iar Kosice, la mijloc de noiembrie, parcă s-a mutat la Polul Nord... "Nea Iancule, merge un ceai fierbinte?". "Cum să nu meargă? Ca focu'! Da' de unde, că de la ăştia n-ai ce să cumperi?!". Îi spun să meargă cu mine. Coborîm din tribună, traversăm o curte interioară şi dăm să intrăm într-o clădire cu două etaje, pe care scrie "Press". La uşă, un cerber ne cere legitimaţiile de ziarişti. I-o arăt pe-a mea, iar despre nea Iancu îi spun *lasă-l, nene, în pace, he's Hagi's father*. Ăla - nimic. *N-are legitimaţie, nu intră.* Ce-i de făcut? Îl zăresc pe George Stanca. Îi cer legitimaţia lui, i-o dau lui nea Iancu, care o arată malacului de la uşă. *No, no, no gut*, se scălîmbăie slovacul, amestecînd limbile. Hopa, am dat-o în bară! Dar nea Iancu are un moment de inspiraţie: "Ce, mă, n-am barbă ca ăla din poză? Păi, da, că m-am bărbierit azi dimineaţă!", zice el pe româneşte, trecînd prin faţa cerberului rămas fără replică.

Cîteva minute mai tîrziu, cu cîte-un pahar de ceai în mînă, dăm să ne întoarcem în tribună. Iar prin curtea interioară... "Uite-i pe ai noştri!". Nea Iancu are dreptate: dinspre stînga se apropie jucătorii echipaţi în galben, tropăind ca nişte cai de rasă înaintea unei curse de trap. Ne intersectăm cu ei. Primul e Gică Hagi, căpitanul. Nea Iancu îl întreabă, ridicînd din sprîncene: "Păi? Golul cînd îl dăm?". Gică se opreşte din alergare, dar continuă să tropăie pe loc: "Stai, tată, liniştit. Batem cu 2-0".

Nea Iancu nu e mulţumit pe de-a-ntregul. "Gică, dar dai şi tu un gol!". "Dau şi eu, stai liniştit". Apoi Hagi-junior accelerează, să-i prindă pe ceilalţi. El e căpitanul şi trebuie să apară primul pe gazon.

... Minutul 68: minge aruncată în faţa porţii, Hagi e acolo, 1-0 pentru România!... Minutul 82: centrare perfectă Hagi, cap Dorinel Munteanu, 2-0! Gata, ne putem face geamantanele pentru Anglia.

"Batem cu 2-0... Dau şi eu unul..." Formidabil! Exact cum i-a spus Gică lui nea Iancu, la pauză, în curtea interioară...

Presa slovacă e uluită de superevoluţia lui Hagi. "El a pavat drumul românilor spre Anglia"... "Loviturile lui Hagi au spulberat mitul Kosice"... "Un mare regizor, Hagi, a manevrat genial pentru o trupă aproape perfectă"...

România: Stelea - D. Petrescu, Prodan, Doboş, Selymes - Lupescu, Gh. Popescu, Hagi (85 Panduru), D. Munteanu - Lăcătuş (73 I. Dumitrescu), Moldovan (88 Timofte II).

Clasament final:

1. România	**10**	**6**	**3**	**1**	**18-9**	**21**
2. Franţa	**10**	**5**	**5**	**0**	**22-2**	**20**
3. Slovacia	10	4	2	4	14-18	14
4. Polonia	10	3	4	3	14-12	13
5. Israel	10	3	3	4	13-13	12
6. Azerbaidjan	10	0	1	9	2-29	1

De la agonie la extaz. Şi retur

La Barcelona s-a întors un alt Hagi decît cel care plecase înainte de Kosice. Hagi cel trist i-a lăsat locul unui Hagi biruitor. 90 de minute au fost de ajuns pentru ca românul să-l convingă şi pe Cruyff că locul lui nu e pe bancă sau în tribună, ci pe teren. De fapt, în cele 90 de minute de la Kosice Hagi şi-a jucat nu numai prezentul, ci şi viitorul.

... 18 noiembrie: Barcelona - Albacete 3-0. La trei zile după Kosice, Hagi e titular. Nu mai jucase în echipa lui Cruyff de exact 33 de zile... În minutul 14, Hagi deschide scorul, declanşînd fiesta pe "Nou Camp". Se mai înscriu la gol Gică Popescu şi Prosinecki. Estul poartă Barça pe valuri. Necazurile nu-l părăsesc însă pe Gică. Spre sfîrşitul primei reprize, el primeşte o lovitură puternică în cap. Dintr-o dată, totul se întunecă. Timp de cîteva secunde nu mai vede, nu mai aude nimic... Barça revine de la cabine fără Hagi. Tribuna murmură. Se potoleşte abia cînd la staţie este anunţat motivul schimbării lui Hagi. Au trecut 13 etape şi echipa lui Cruyff e în fruntea clasamentului, la egalitate de puncte (30) cu Atletico Madrid şi cu Español.

... 21 noiembrie: FC Sevilla - Barcelona 1-1, în turul III al Cupei UEFA.

A deschis scorul Suker (min. 45), a egalat Hagi (min. 65). Un gol fabulos, din lovitură liberă de la 35 de metri, lateral dreapta. Mingea s-a dus ca un bolid în colţul din stînga, sus.

... 25 noiembrie: Real Sociedad - Barcelona 1-1, cu un Hagi excepţional. Cruyff se dezmeticeşte: "Tehnica şi pasele lui Hagi sînt fantastice. Este în mare formă. Cum să plece unul ca el?". Dar Gică, înlocuit cînd echipa sa conducea cu 1-0 (gol creat de el, în minutul 45, pentru Oscar), face un gest a lehamite la adresa olandezului. *Ceva de genul: "Dacă nici acum nu eşti mulţumit..."*

1-1 cu Santander (Hagi, înlocuit în minutul 72 cu Gică Popescu)... 3-1 în returul cu FC Sevilla, din Cupa UEFA (Bakero deschide scorul tîrziu, în minutul 62, din centrarea lui Hagi)... 1-3 la Madrid, în derbyul cu Atletico (intrat la 0-3, Hagi pune pasa pentru golul de onoare al catalanilor)... 1-0 cu Gijon (minutul 6: centrare Hagi, gol Gică Popescu)... 0-1, în deplasare, cu FC Sevilla (Hagi ratează de două ori singur cu portarul şi Atletico Madrid, cu Radomir Antici la cîrmă, se distanţează la 7 puncte)...

Anul se încheie trist, cu o întindere musculară, pe 30 decembrie, la antrenament. Din nou trei săptămîni departe de gazon... De altfel, privind în urmă, Hagi constată cu tristeţe că 1995 a fost cel mai slab an al său. Inclusiv la echipa naţională, pentru care a jucat, în total, trei partide, şi acelea incomplete: 87 de minute cu Polonia, 63 cu Franţa şi 85 la Kosice, cu Slovacia...

Chira

Ianuarie 1996. Fără Hagi, Barcelona se împleticeşte. 2-1 cu Español... 0-1 la Vigo (Atletico îşi măreşte avansul la 10 puncte)... 0-0 cu o divizionară B, Hercules Alicante, în *Copa del Rey*... 1-1 Numancia, echipă de liga a treia, aduce ruptura definitivă între Hagi şi Cruyff. Olandezul îi reproşează românului, pe un ton vehement, că a jucat slab. Dar Hagi vine după o lună de pauză forţată. Nu contează. De aici înainte va mai prinde echipa cînd şi cînd.

... 1-1 cu Rayo Vallecano, în deplasare... 3-0 cu Real Madrid... 3-1 cu Numancia, meci retur în Copa del Rey... 2-1 la Oviedo... 1-0 cu Español, în semifinalele Cupei Regelui (reintră Hagi; atacat dur de Pochettino, ripostează, ia un cartonaş galben, iar la pauză este schimbat)... 1-0 cu Betis Sevilla (Gică Popescu e pe cai mari, a ajuns căpitan)... 3-2 în returul cu Español... 0-0 la Bilbao... 2-2 cu PSV Eindhoven, în sferturile Cupei UEFA... 1-4 la Valencia (Hagi intră din minutul 50)... 1-5 cu Español, în finala Cupei Catalunyei (Hagi titular, dar într-o echipă de rezerve)... 1-0 cu Compostela...

19 martie: 3-2 la Eindhoven! Într-un meci decisiv pentru calificarea în

semifinalele Cupei UEFA, Cruyff apelează la Hagi, care joacă foarte bine, inclusiv pasîndu-i ideal lui Figo la al doilea gol.

Tot cu Hagi în formaţie, Barcelona cîştigă la Salamanca (3-1) şi se apropie la 6 puncte de Atletico Madrid, cu 6 etape înainte de final.

Gică pleacă apoi la Belgrad, pentru o partidă amicală cu Iugoslavia. Are emoţii, pentru că soţia sa e însărcinată în 9 luni. Medicii spun că în cîteva zile trebuie să nască. Gică o lasă pe Marilena în grija *manei* Chiraţa, venită de la Constanţa, împreună cu nea Iancu, să-şi vadă primul nepot care va purta numele Hagi.

În noaptea dinaintea meciului, telefon de la Barcelona: Marilena a născut o fetiţă frumoasă şi sănătoasă! Gică explodează: e tătic! Ar vrea să lase baltă meciul, să zboare spre Catalunya, dar nu se poate. Şi-aşa, *nea Puiu* Iordănescu n-a venit cu echipa, în semn de protest faţă de meciurile aranjate din campionat. Gică ştie şi ce nume îi va pune fetiţei: Chira, în semn de respect pentru *mana* Chiraţa.

27 martie: Iugoslavia - România 1-0, gol Stojkovici (min. 52), din lovitură liberă. Gică Hagi are o prestaţie modestă. Nu reuşeşte să se concentreze. După o oră de joc, căpitanul echipei române îi cedează locul lui Adrian Ilie. Gîndul îi zboară la Barcelona, la puiul de om care îl aşteaptă acolo...

Cînd alergi după trei iepuri...

În absenţa lui Hagi, echipa lui Cruyff a mai făcut o boacănă: 2-2, pe "Nou Camp", cu Tenerife! Atletico s-a distanţal la 8 puncte. Şi mai sînt 9 etape...

Etapa a 34-a: Barcelona învinge cu 1-0 la Albacete, reducînd diferenţa la 5 puncte.

Etapa a 35-a: 1-0 cu Real Sociedad. Ierarhia înaintea ultimelor 7 runde: 1. Atletico - 73 de puncte; 2. FC Barcelona - 70 p; 3. Valencia - 67 p. Între echipa lui Antici şi cea a lui Cruyff au mai rămas doar trei puncte, care pot fi spulberate în meciul direct, care se va disputa pe "Nou Camp"!

Din acest moment începe dezastrul pentru catalani. Alergînd după 3 trofee, ei le vor rata pe toate. Să le luăm pe rînd.

1. Copa del Rey

Ultimul act al Cupei Regelui, echivalentul spaniol al Cupei României, este găzduit, pe 10 aprilie, de stadionul "La Romareda" din Zaragoza. Se întîlnesc echipele care-şi dispută şi titlul: Atletico Madrid şi FC Barcelona. Din nou, faţă în faţă, Antici şi Cruyff. Sau Hagi contra fostului său antrenor, care l-a apreciat atît de mult.

Pentru desemnarea cîştigătoarei e nevoie de prelungiri. În minutul 102, sîrbul Pantici înscrie şi duce *Copa* la Madrid! Antrenorul Antici declară: "Dacă Hagi juca la noi, nu mai era nevoie de prelungiri. Cîştigam în 90 de minute".

Atletico Madrid: Molina - Geli, Solozabal, Santi, Toni - Vizcaino (82 Biaggini), Simeone, Pantici, Caminero - Penev (61 Lopez), Kiko (85 Roberto).

FC Barcelona: Busquets - Celades (17 Ferrer), Gh. Popescu, Nadal, Sergi - Amor, Guardiola, Bakero (61 Roger) - Figo, Jordi Cruyff, Hagi.

2. Cupa UEFA

Pe 2 aprilie, în semifinalele Cupei UEFA, Bayern München - Barcelona 2-2. Pe o vreme cîinoasă, Hagi face un meci mare. Mai întîi îi serveşte ideal pe Bakero şi pe Jordi Cruyff (care "reuşesc" să rateze singuri cu portarul), apoi îi fură o minge lui Babbel şi nu se mai opreşte pînă în poartă. Atît presa spaniolă, cît şi cea germană îl indică drept cel mai bun jucător de pe teren. "El Mundo Deportivo" le acordă calificativul maxim, 4 stele, ambilor români ai Barcelonei. Hagi îşi demonstrează încă o dată marea putere de a renaşte mereu. Cînd începe să se vorbească de el ca de un om *terminat*, atunci loveşte mai tare.

Bayern München: Kahn - Babbel, Kreuzer (46 Sforza), Matthäus, Helmer, Ziege - Nerlinger, Herzog (46 Witeczek), Scholl - Papin, Klinsmann.

FC Barcelona: Busquets - Ferrer, Guardiola, Gh. Popescu, Celades - Amor, Oscar (52 Jordi Cruyff), Roger, Figo - Hagi (78 Carreras), Bakero (75 De La Peña).

Au marcat: Witeczek (min. 51), Scholl (min. 56) / Oscar (14), Hagi (75).

Peste două săptămîni, Barcelona - Bayern 1-2! În absenţa lui Hagi, accidentat, nemţii fac instrucţie cu catalanii pe "Nou Camp". Visul de a juca finala Cupei UEFA (cu Bordeaux) se topeşte ca un fum.

3. Campionatul

Etapa a 36-a (13 aprilie): Santander - Barcelona 1-1 (fără Hagi). Dar şi Atletico face remiză, aşa că diferenţa rămîne de 3 puncte.

Etapa a 37-a (20 aprilie): Barcelona - Atletico Madrid 1-3! O mare şansă ratată! Hagi îi pune cîteva mingi foarte bune lui Jordi Cruyff, dar fiul antrenorului ratează copilăreşte. După pauză, la 1-2, în loc să-şi trimită la vestiare odrasla, Johan Cruyff îl schimbă pe Hagi...

Etapa a 38-a (28 aprilie): Sporting Gijon - Barcelona 0-3 (al doilea gol e marcat de Hagi). În alt meci, Atletico Madrid - Valencia 2-3! Campionatul se relansează: 1. Atletico - 77 de puncte; 2. Barcelona - 74 p; 3. Valencia - 73 p.

Etapa a 39-a (4 mai): Barcelona - FC Sevilla 1-1! În minutul 65, cînd iese

Bakero, Hagi preia banderola de căpitan. Atletico se distanţează la 5 puncte. Tensiune mare în tabăra catalană. Supărat pe criticile lui Johan Cruyff, portarul Busquets îl bate măr, la un antrenament, pe Jordi Cruyff! Busquets e nemulţumit şi de "concurenţa neloială" pe care i-o face Mariano Angoy, ginerele antrenorului.

Etapa a 40-a (11 mai): Español - FC Barcelona se joacă doar 9 minute, apoi arbitrul trimite echipele la cabine şi fuge şi el cît îl ţin picioarele, pentru că peste stadionul "Sarria" s-a năpustit o ploaie cu spume. Meciul este reluat 4 zile mai tîrziu. În minutul 52, la o lovitură liberă, Hagi centrează perfect pentru Figo, care deschide scorul. Barça se îndreaptă spre o victorie care i-ar mai da unele şanse, măcar teoretice. Dar vine minutul 89 şi Español egalează! Adio speranţe, adio titlu!

Avea să fie ultimul meci jucat de Hagi în tricoul Barcelonei. Un meci început sîmbătă, 11 mai, şi încheiat miercuri, 15 mai 1996. Două zile mai tîrziu, Johan Cruyff este dat afară. În locul lui e anunţat englezul Bobby Robson, care se grăbeşte să declare: "Hagi şi Prosinecki nu intră în vederile mele. Popescu - da, de el am nevoie".

Gică Popescu mai joacă şi în penultima etapă (3-2 cu Celta Vigo, pe 19 mai), apoi cei doi români iau cap-compas Bucureştiul. Campionatul European bate la uşă.

Barcelona încheie cu un 2-2, în deplasare, cu Deportivo La Coruña. Clasament final în *Primera Division:*

1. Atletico Madrid	42	26	9	7	75-32	87
2. Valencia	42	26	5	11	77-51	83
3. FC Barcelona	42	23	12	7	72-39	81

Real Madrid, campioana *en titre,* s-a situat abia pe locul 6!

Capitolul 29

A obosit "generaţia de aur"?

După patimile de la Barcelona, Hagi şi Gică Popescu primesc acceptul lui Iordănescu de a sta o săptămînă în vacanţă. Dar zilele trec repede şi iată-i pe cei doi alăturîndu-se lotului care se întoarce de la Seefeld, din Austria, unde s-a pregătit timp de 10 zile.

Cei 22 de jucători care, după un ultim amical în familie (3-1 cu Republica Moldova), se regăsesc pe 3 iunie în avionul cu destinaţia Newcastle: Stelea, Prunea, Tene (portari); Dan Petrescu, Belodedici, Mihali, Prodan, Doboş, Filipescu, Selymes (fundaşi); Hagi, Sabău, Lupescu, Gică Popescu, Gâlcă, Stîngă, Dorinel Munteanu (mijlocaşi); Lăcătuş, Răducioiu, Moldovan, Vlădoiu, Adrian Ilie.

Neluţu Sabău va fi însă doar turist. Blestemul accidentărilor, care l-a făcut să rateze şi *World Cup '94*, l-a lovit din nou. Degeaba s-a dus la medicii englezi, nici ei n-au putut să-l pună pe picioare...

Hagi este prezentat de presa engleză drept "un Maradona fără droguri şi arme". N-au uitat cele două bare de pe "Wembley", din 1985, deşi, iată, au trecut 11 ani...

Dar Hagi a venit obosit la acest turneu final. Obosit fizic (după un an de luptă cu accidentările), dar mai ales psihic (urmare a veşnicei lupte pentru titularizare la care l-a supus Johan Cruyff). Altfel stătea situaţia în '94, cînd Lucescu, cu micuţa sa Brescia, a fost trambulina de pe care Hagi şi-a luat zborul spre înălţimi ameţitoare.

Totuşi, chiar şi aşa obosit, Hagi a fost printre cei mai buni tricolori în Anglia. *A mai mişcat*, cum se pune. Sigur, una e să te remarci într-o echipă *care vine* şi alta într-una resemnată.

România a "deschis" cu Franţa, colega de grupă din preliminarii. Unui fotbal complex - chiar dacă destul de steril -, Iordănescu i-a opus unul zgîrcit, meschin, lipsit de orizont. Nu numai Hagi era obosit, ci şi majoritatea colegilor săi. Şi totuşi, un 0-0 ne era accesibil dacă, în minutul 25, Stelea nu ieşea anapoda la o centrare care-l căuta pe Dugarry. A fost un gol stupid, la care am îndurat şi supliciul de a vedea cum mingea se

scurge în poarta goală.

România - Franţa 0-1

10 iunie 1996, stadion "St. James Park" - Newcastle.

A marcat: Dugarry (min. 25).

România: Stelea - D. Petrescu (77 Filipescu), Mihali, Belodedici, Selymes - Lupescu, Gh. Popescu, Hagi, D. Munteanu - Lăcătuş (56 Ad. Ilie), Răducioiu (46 Moldovan).

Franţa: Lama - Thuram, Blanc, Desailly, Di Meco (68 Lizarazu) - Karembeu, Deschamps, Zidane (80 Roche), Guérin - Dugarry (68 Loko), Djorkaeff.

În celălalt meci din grupă: Spania - Bulgaria 1-1.

În caz de victorie în cea de-a doua partidă, cea cu bulgarii, eşecul tricolorilor în faţa Franţei putea fi şters cu buretele. Dar România a pierdut încă o dată, şi tot cu 0-1, iar prin jocul rezultatelor a devenit prima formaţie eliminată, dintre cele 16 prezente în Anglia. Golul a fost marcat de *prietenul* Stoicikov, care în minutul 3 s-a furişat printre Belodedici şi Prodan şi a trimis plasat pe lîngă Stelea.

La eşecul echipei lui Iordănescu a pus umărul, hotărîtor, şi arbitrul Peter Mikkelsen. Danezul i-a anulat lui Dorinel Munteanu un gol perfect valabil. Era minutul 31 cînd Hagi, dintr-un corner, i-a scos mingea pe şut lui Dorinel, acesta a lovit năprasnic, mingea s-a dus ca săgeata sub transversală, de unde a ricoşat în poartă şi apoi a revenit în teren. Un gol pe care l-a văzut tot stadionul, numai Mikkelsen nu! Dar cine este acest dolofan care abia îşi duce excesul de kilograme? Parcă ne-am mai întîlnit cu el... A, da: tot el ne-a arbitrat şi la Sofia (tot cu bulgarii!), în noiembrie '91, cînd a anulat un gol perfect regulamentar al lui Sabău! Atunci ne-a scos din buzunar calificarea la Euro '92, acum ne elimină din cursa spre semifinale...

România - Bulgaria 0-1

13 iunie 1996, stadion "St. James Park" - Newcastle.

A marcat: Stoicikov (min. 3).

România: Stelea - D. Petrescu, Belodedici, Prodan, Selymes - Hagi, Lupescu (46 Gâlcă), Gh. Popescu (78 Ad. Ilie), D. Munteanu - Lăcătuş (29 Moldovan), Răducioiu.

Bulgaria: Mihailov - Kişişev, Iankov, Ivanov, Ţvetanov - Lecikov (90 Ghencev), Balakov, Iordanov, Stoicikov - Penev (71 Sirakov), Kostadinov (32 Borimirov).

În celălalt meci: Franţa - Spania 1-1.

Clasamentul înaintea ultimei etape, care arată de ce nu mai aveam nici măcar şanse teoretice:

1-2. Bulgaria	2	1	1	0	2-1	4
Franţa	2	1	1	0	2-1	4
3. Spania	2	0	2	0	2-2	2
4. România	2	0	0	2	0-2	0

*

Deplasarea la Leeds a fost mai mult necesitate decît plăcere. Iordănescu a umblat la formaţie: Prunea în locul lui Stelea, Doboş într-al lui Belodedici, Gâlcă l-a lăsat pe tuşă pe Lupescu, Stîngă pe Dorinel Munteanu... (deşi Dorinel a fost unul dintre puţinii care şi-au făcut treaba).

A treia înfrîngere la limită. Şi un gol în dreptul lui Răducioiu. Un Răducioiu care nu mai sprintează ca la Pasadena...

România - Spania 1-2

18 iunie 1996, stadion "Elland Road" - Leeds.

Au marcat: Răducioiu (min. 29) / Manjarin (min. 10), Amor (min. 85)

România: Prunea - D. Petrescu, Prodan (86 Lupescu), Doboş, Selymes - Hagi, Gâlcă, Gh. Popescu, Stîngă - Răducioiu (78 Vlădoiu), Ad. Ilie (66 D. Munteanu).

Spania: Zubizarreta - Lopez, Alkorta, Abelardo (64 Amor), Sergi - Manjarin, Hierro, Nadal, Amavisca (72 Guerrero) - Kiko, Pizzi (57 Alfonso).

În celălalt meci: Franţa - Bulgaria 3-1.

Clasament final:

1. Franţa	**3**	**2**	**1**	**0**	**5-2**	**7**
2. Spania	**3**	**1**	**2**	**0**	**4-3**	**5**
3. Bulgaria	3	1	1	1	3-4	4
4. România	3	0	0	3	1-4	0

A fost un turneu trist, în care totul s-a decis pe două greşeli. Una de portar (Stelea), cealaltă de arbitru (Mikkelsen). Dacă scoteam măcar un punct în cele două confruntări, probabil că altfel se juca ultima partidă, cea cu Spania lui Clemente...

Capitolul 30

Sultanul

Cînd s-a întors din Anglia, Gică Hagi avea un singur gînd: să-şi ia cîteva săptămîni de vacanţă, în care să nu mai audă de fotbal. Dar gîndul că nu ştie la ce echipă va juca mai departe nu-i dădea pace. Multe echipe cochetau - măcar aşa, să se alinte - cu aducerea internaţionalului român: Newcastle, Chelsea, Mallorca, Olympique Marseille... Erau ceva mişcări şi peste Ocean, în Brazilia (Flamengo Rio de Janeiro) şi Argentina (Boca Juniors, ai cărui diriguitori se lăudau că lîngă Maradona îi vor aduce pe Hagi şi pe Stoicikov)... Se vorbea chiar şi de Statele Unite, şi de Japonia...

Pînă una-alta, pe 6 iulie, Gabi Balint a hotărît să se însoare, iar Gică i-a fost naş. Naşul lui "nea Balint", cum îi spunea odinioară la Luceafărul...

Pe la jumătatea lunii iulie, Giovanni Becali l-a întrebat pe Hagi: "Ai merge să joci în Mexic?". La început, Gică a fost dezamăgit. Chiar aşa, nu mai era loc pentru el la o echipă importantă din Europa? Apoi, detaliile oferite de Becali, inclusiv cele financiare, l-au făcut să fie mai îngăduitor cu o asemenea variantă. Avea, totuşi, 31 de ani şi jumătate, vîrstă la care fotbaliştii se cam gîndesc că nu mai e mult pînă la retragere. Iar un contract bun, într-un campionat mai puţin pretenţios decît cel spaniol ori italian, nu strică niciodată.

Gică avea totuşi o îndoială: dacă va juca în Mexic, va mai putea el să vină la echipa naţională? Îşi pusese în gînd să se califice la al treilea Campionat Mondial consecutiv şi nu voia să renunţe la acest obiectiv. "Gică, Mexicul nu e pe altă planetă, juma' de zi cu avionul", a căutat să-l convingă Becali. Impresarul avea o propunere fermă de la clubul Atlante din Ciudad de Mexico, care se arăta dispus să aprecieze cum se cuvine (în dolari, se înţelege) valoarea lui Hagi.

Şi totuşi, dacă s-ar putea mai aproape de Constanţa...

Biletul pentru Mexic

Ce-şi aminteşte Giovanni Becali? "Contractul lui Gică Hagi cu Barcelona era pe doi ani, cu opţiune din partea clubului pentru încă doi. Dar spaniolii, pînă la 15 mai, n-au făcut opţiune. Atunci eu ajung cu

Gaspart la un acord. El zice: «Găseşte-i lui Hagi o echipă cu un contract bun - noi sîntem mulţumiţi de el, e un om extraordinar, nu ne-a făcut probleme - şi eu îi semnez transferul pentru 600.000 de dolari». Era o sumă onorifică, pentru că valoarea lui Hagi se cîntărea în milioane de dolari. Ghinionul meu - şi lipsa mea de intuiţie - că nu l-am pus să semneze o hîrtie, atunci, pe loc, că la 600.000 de dolari Gică e liber. Mai tîrziu, asta avea să ne coste.

În fine, a venit vremea să plecăm în Mexic, să discutăm ultimele amănunte cu cei de la Atlante, care nu uitaseră ce făcuse Gică la Mondialul american. Aveam biletele în buzunar, trebuia doar să urcăm în avion şi să plecăm. Gică urma să ia un salariu la aproape jumătate faţă de cît lua la Barcelona, dar în acel moment n-aveam pentru el altă ofertă mai bună. Ei, aici intervine soarta! O pură întîmplare face ca tocmai atunci să mă sune cineva din Turcia. Zice: «Giovanni, cu Hagi care-i situaţia?». Eu îi spun: «Hagi e liber cu 600.000 de dolari, dar noi ne pregătim să plecăm în Mexic». Asta era pe la ora două după-amiază. El zice: «Eşti de acord să stai de vorbă diseară, pe la opt, cu vicepreşedintele clubului Galatasaray şi cu doi başkani din Consiliul de Administraţie?». Zic: «Dom'le, să vină, care-i problema?». La ora 20:30 eram pe la hotelul Lido. Mă sună turcii: «Sîntem la aeroport, am coborît!». «Foarte bine, luaţi un taxi şi veniţi la mine!». Au venit. Au urmat nişte discuţii pînă pe la 4 dimineaţa. L-am sunat pe Hagi, ne-am pus de acord pentru un contract pe 3 ani. Turcii - gata, să-l luăm pe Hagi şi să mergem la Istanbul, să semnăm contractul. Eu zic: «Staţi cuminţi, Hagi nu vine. Hagi stă aici! Mergeţi dumneavoastră cu mine, semnăm nişte acte, că eu ştiu ce înseamnă Turcia. După aia vine Hagi, cînd avem semnate toate actele. Îl chem eu şi vine imediat». Asta se întîmpla pe 29 iulie.

A doua zi de dimineaţă urc în avionul turcilor - un avion particular - şi plecăm spre Istanbul, aterizăm. Prin geamurile aeroportului se vedeau vreo două-trei sute de ziarişti, cu camere de luat vederi, tot... La ei se zvonise că vine şi Hagi, că doar nu veneau să mă vadă pe mine! Apare imediat un elicopter, ne mutăm în el, zburăm peste mare şi aterizăm pe una din cele trei insule de lîngă Istanbul. Acolo, pe insulă, ce să vezi? Nu existau decît căruţe trase de cai, n-aveau taxiuri, n-aveau nimic. Urcăm într-o căruţă, ne duce în faţa unei vile, intrăm, începem să discutăm. Eu zic: «Dom'le, pot să-mi pun bermudele, să fac şi eu o baie aici, în piscină? Că nu mai sînt jurnalişti». «Nu mai sînt, dom'le, aici poţi să stai cum vrei». Cînd colo, a doua zi m-am trezit cu ziarele pline de poze cu mine ud, în bermude! Zic: «Aţi văzut de ce nu l-am adus pe Hagi? Că ştiam ce se întîmplă la Istanbul, de-aia!».

Deci, în prima seară am stat acolo, pe insulă. A doua zi ne-am trezit

de dimineaţă, ne-am dus la preşedintele Faruk Suren, să semnăm actele. Nu ne-am pus de acord! Ei voiau ceva, eu voiam altceva. După vreo 4-5 ore am plecat fără să fi rezolvat nimic. Am luat-o spre aeroport, ăia mi-au găsit paşaportul, că mi-l rătăciseră la venire... În drum spre aeroport, vicepreşedintele Ergun Gürsöy zice: «Hai să trecem şi pe la Florya, pe la cantonament, că tot e în drum spre aeroport». «Păi, ce să facem la Florya?». «Să vorbim cu Fatih Terim, antrenorul». «Bine, dom'le, hai să mergem», zic eu.

Ajungem acolo, intrăm - bază, nu glumă! Vine Fatih Terim, discutăm vreo două ore. Zice: «Domnu' Becali, eu îl vreau pe Hagi. Pentru mine, el ar fi cheia cîştigării campionatului. Ştiu că nu se antrenează, ştiu că e mofturos, dar eu îl vreau pe Hagi la Galatasaray! Am vorbit şi cu Iordănescu...». «Bine, dom'le, foarte bine. Dar ca să-l ai pe Hagi trebuie *asta, asta, asta, asta!*». «Rezolv eu toate astea», zice el. «Cum să rezolvi, dom'le, că dumneata nu eşti preşedintele clubului?!». Zice: «Vrei să-ţi amîni plecarea pentru mîine?». «Bine, dom'le, pentru mine nu-i o problemă». «În seara asta vei avea semnat contractul. Semnat de preşedintele clubului!», promite Fatih Terim.

Seara s-a strîns Consiliul de Administraţie. Au semnat contractul, s-a rezolvat. Am rămas peste noapte la Istanbul, iar a doua zi, pe 31 iulie, am urcat în avionul lor şi am ajuns la Bucureşti. Turcii au venit cu alai mare - başkani, televiziune, fotoreporteri. L-au luat pe Gică de acasă, era cu fetiţa, care avea cîteva luni. Am urcat din nou în avion, de astă-dată şi cu Gică, şi ne-am dus la Istanbul. Acolo - puhoi de lume, aeroportul era paralizat. A fost cea mai fastuoasă primire din istoria fotbalului turcesc!

Mare problemă a fost apoi cu Barcelona! În ziare a apărut salariul lui Hagi, cum dau turcii imediat. Mă duc la Barcelona: «Dom'le, daţi-mi şi mie numărul de cont, să vă bag banii, cei 600.000 de dolari pentru Hagi». Dar Gaspart zice: «Don Giovanni, nu se poate! Hagi cîştigă la Galatasaray de trei ori mai mult decît cîştiga la noi, nu se poate să-i dăm drumul pe 600.000». A apărut Antonio Perez, contabilul lor, care mi-a făcut calculul: 2.400.000 de dolari era preţul lui Hagi la grilă! Or, eu îi scosesem lui Gică salariu mare la Galatasaray tocmai pentru că turcii trebuiau să plătească doar 600.000 de dolari Barcelonei. În contractul cu Galata am şi precizat, sub semnătură, şi eu, şi Hagi că jucătorul costă 600.000 de dolari, noi garantam pentru asta. Practic, ne-am asumat obligaţia să asigurăm acest preţ, altfel contractul sărea în aer.

Dar să revenim la Gaspart. Dacă văd că nu merge, îl iau altfel: «Joan, dar cuvîntul unde e? Ţi-ai dat un cuvînt, de ce nu ţi-l respecţi?». El: «Da, cuvîntul e cuvînt, dar acum asta-i situaţia». «Ei, bine... Ţine minte, Joan, că n-o să iei nici un ban pe Hagi! Nici pe ăştia 600.000!»".

Legea Hagi

Becali îşi continuă povestea. "Am plecat la Bruxelles, l-am luat pe Jean-Louis Dupont, prietenul şi avocatul meu, care mă asistă la toate transferurile pe care le fac în străinătate. El era celebru, a scos Legea Bosman şi a pierdut 75.000 de dolari. Atît a cheltuit din buzunarul lui pentru a scoate această Lege Bosman (prin care un jucător comunitar aflat la sfîrşit de contract poate să se transfere la oricare alt club din Comunitatea Europeană fără ca gruparea de la care a plecat să poată pretinde vreun ban). Eu l-am ajutat pe Jean-Louis să facă un meci demonstrativ, cu Hagi, cu Stoicikov, cu alţi jucători, ca să-şi recupereze cei 75.000 de dolari.

M-am dus, deci, la avocatul Dupont. I-am spus: «Îţi bag în cont 600.000 de dolari. Îmi mai laşi şi mie unul în cont - sînt mulţumit. Îţi mai trebuie unul în plus - iarăşi sînt mulţumit. Dar eu vreau să-mi cîştigi acest proces!». El s-a uitat la mine şi mi-a spus: «Giovanni, Hagi e liber!». A rămas să-i aduc fotocopiile contractelor lui Gică din ultimii 6 ani. Mi-am zis: nu se poate ca un fotbalist care a jucat 6 ani în Comunitate şi care a plătit 6 milioane de dolari taxe către Comunitate să nu poată beneficia de legile valabile în aceeaşi Comunitate! Asta înseamnă discriminare. Am zis: dacă Hagi nu devine jucător liber, atunci dă-o dracu' de Europă, înseamnă că nu mai există Europa!

Am intentat proces clubului FC Barcelona la Bruxelles, la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, cu încadrarea la «Drepturile muncitorului». Deschizînd acest proces, Barcelona a fost obligată de FIFA să-i dea lui Hagi transferul temporar la Galatasaray, cu drept imediat de joc, pînă la pronunţarea unei sentinţe.

Gică a început să joace la Galatasaray, în vreme ce, la Bruxelles, procesul mergea mai departe. Primul verdict: deşi provine dintr-o ţară extracomunitară, Hagi e liber, dar numai pentru Comunitate! Cum Turcia nu făcea parte din Comunitate, rezulta că Hagi nu e liber şi pentru Turcia. Deci, că Galatasaray trebuie să plătească Barcelonei cei 2.400.000 de dolari!

Disperat, mă întîlnesc cu Dupont la Roma. A căutat el prin Dreptul Internaţional şi a găsit că singura ţară extracomunitară care are un tratat special cu Piaţa Comună este Turcia! Am mers la FIFA, pentru că în hotărîrea Tribunalului scria clar că ea devine operabilă doar dacă are şi acordul FIFA. Blatter a reacţionat extraordinar atunci. A stat cu mine şi cu Hagi pînă la ora 3 noaptea, să lămurim cazul. I-a plăcut mult de Gică, de atunci vorbeşte numai la superlativ de el. L-a cooptat şi în Comisia celor 20 de celebrităţi...

În fine, FIFA a dat dispoziţie ca Legea Hagi, ca o extensie a Legii Bosman şi pentru extracomunitari, să intre în vigoare de la 30 iunie 1999. A făcut excepţie pentru un singur jucător: Gheorghe Hagi! În cazul acestuia, legea devenea aplicabilă pe loc. Cînd toată treaba era rezolvată, m-am dus la Gaspart şi i-am spus: «Joan, *puta madre*, ai vrut milioane? Acum ia...»". Şi Becali i-a făcut vicepreşedintelui marelui club FC Barcelona un semn obscen, cu trimitere la sexualitate.

Magnificul

A doua zi după ce a semnat contractul cu Galatasaray - de departe cel mai avantajos din cariera sa de jucător -, Hagi a făcut vizita medicală, apoi a intrat în pîine. Fatih Terim, antrenorul care calificase Turcia în premieră la un turneu final de Campionat European (unde, e drept, se clasase pe ultimul loc), îl aştepta cu nerăbdare.

Clubul i-a pus la dispoziţie lui Gică o vilă somptuoasă, într-un cartier de lux - Florya -, de pe malul european al Mării Marmara. Vila era plasată în apropierea cantonamentului Galatei, "Metin Oktay Tesileri", şi a aeroportului internaţional "Mustafa Kemal Atatürk". Erau amănunte importante pentru un Hagi hotărît să vină des în România.

În fotbalul turcesc, bătălia s-a dat întotdeauna între 4 mari cluburi: 3 din Istanbul (Galatasaray, Fenerbahce şi Beşiktaş) şi unul din Trabzon, oraş de pe ţărmul asiatic al Mării Negre (Trabzonspor). Galata are un aer aristocratic, în vreme ce Fener reprezintă plebea. Pînă în vara anului 1996, Fenerbahce a cîştigat 13 titluri de campioană, Galatasaray 10, iar Beşiktaş 8. Aşadar, *aristocraţii* roş-galbeni aveau de recuperat.

Pe 10 august a început campionatul. Galata s-a deplasat la Van, pentru meciul cu Vanspor (în Turcia, majoritatea echipelor poartă numele oraşelor pe care le reprezintă, la care se adaugă terminaţia *spor*). Victorie cu 2-1 a echipei lui Fatih Terim, ambele goluri fiind marcate de Hagi! Primul din penalty (min. 43), iar cel de-al doilea spre final (min. 81), cu un şut din careu, după ce gazdele izbutiseră să egaleze. Presa turcă îşi începe recitalul: "Hagi a bombardat!" (titlu din "Hürriyet").

...17 august: Galata - Trabzonspor 1-0, gol Hagi dintr-o lovitură liberă de la 22 de metri, executată magistral! Este prima partidă jucată de mijlocaşul român pe "Ali Sami Yen". După meci, peste 30.000 de spectatori rămîn în tribune minute în şir pentru a-l ovaţiona pe noul "Sultan". Mai tîrziu, cînd să iasă din stadion, Gică are parte de o scenă şocantă: cîţiva fani îngenunchează şi îi sărută picioarele! Aşa ceva nu i se mai întîmplase niciodată. Gică descoperă că în Turcia iubirea este dusă pînă la fanatism.

"Cu trei goluri în primele două etape, i-am lăsat pe toţi cu gura căscată. Poate unii mă considerau ca fiind un *pensionar*, un fost campion aflat la vînătoare de bani. Le-am arătat din start că nu e deloc aşa", avea să se *spovedească* Gică Hagi.

Urmează un 1-1 la Koçaeli (cu un Hagi mai puţin inspirat) şi o înfrîngere umilitoare: 0-4, pe "Ali Sami Yen", cu marea rivală Fenerbahce, campioana *en titre*! Accidentat, Hagi nu joacă în acest derby al Istanbulului şi nici la debutul Galatei în Cupa Cupelor (1-0 cu Constructorul Chişinău, în deplasare). Revine însă cu Sariyerspor (4-0), apoi dă o fugă la Bucureşti pentru amicalul România - Emiratele Arabe Unite. Rezultatul? Oaspeţii cîştigă cu 2-1, după ce, la 1-1, Hagi a ratat un penalty!

... 26 septembrie: Galata - Constructorul Chişinău 4-0, al treilea gol fiind marcat de Hagi, cu un şut violent de la 25 de metri.

În campionat, Galata încearcă să se plaseze cît mai bine. 1-0 cu Dardanel (gol Hagi în minutul 2)... 2-0 la Ankara, cu Genclerbirligi... 2-0 cu Denizli (pasă de gol, de 40 de metri, pentru Hakan Şükür).

Adrian Ilie şi Filipescu semnează şi ei pentru Galatasaray! Imediat, elveţianul Knup (vi-l mai amintiţi? Cel care ne-a dat două goluri la *World Cup '94*) şi olandezul Van Gobbel îşi fac bagajele şi pleacă. E clar că nu mai au loc.

... 9 octombrie: Islanda - România 0-4, la Reykjavik, în preliminariile Campionatului Mondial. Hagi înscrie al doilea gol, cu capul, sărind mai sus decît uriaşul său adversar.

... 17 octombrie: Galata - Paris Saint-Germain 4-2, în turul II al Cupei Cupelor. Un meci istoric pentru clubul din Istanbul. Au marcat: Hakan Şükür (min. 5 şi 31), Tugay (min. 13), Hakan Ünsal (min. 49), respectiv Le Guen (min. 18) şi Dely Valdes (min. 19). Dar cel mai bun de pe teren a fost românul Hagi, autorul a trei pase de gol (mai puţin la cel al lui Tugay). Gică şi-a găsit, în sfîrşit, un atacant care să-i înţeleagă şi să-i fructifice genialele pase: Hakan Şükür. Turcul a devenit pentru Hagi un al doilea Răducioiu.

Nebunie pe străzile Istanbulului! Circulaţie blocată, claxoane, ode înălţate Galatei şi *Sultanului* Hagi... Preşedintele Turciei, Suleyman Demirel, se grăbeşte să-l felicite personal pe *noul Allah* căruia i se închină mulţimea. Presa explodează. Agenţia "France Presse" îl numeşte "maestrul Hagi", iar cotidianul "Le Monde" îi dedică un articol. "PSG - victima lui Hagi! Cu pasele sale imprevizibile, românul i-a ameţit pe jucătorii parizieni. Fanii *Cim-Bom* n-au vrut să-l lase să părăsească stadionul ca un jucător oarecare, deoarece în seara aceea el redevenise Hagi Magnificul, geniul plin de fantezie supranumit Maradona din Carpaţi. În acest Gheorghe Hagi există mult Diego. (...) În frumoasele

cartiere ale oraşului situat pe două continente, Hagi îşi trăieşte a doua tinereţe. Antrenorul Fatih Terim îl dă exemplu celorlalţi jucători ca model de seriozitate. Se consultă întotdeauna cu el, nu uită niciodată să-i ceară părerea. Hagi a devenit sfetnicul său de taină". Fatih Terim îi propune chiar postul de antrenor secund, atunci cînd nu va mai juca.

Plecat din Constanţa, Hagi şi-a regăsit matca la Istanbul, tot pe malul Mării Negre. Ce departe sînt acum şi Real, şi Brescia, şi Barcelona...

Galata îşi continuă marşul triumfal în campionat. 6-1 cu Gaziantepspor (Hagi - un gol din penalty şi o pasă de gol pentru Hakan Şükür)... 8-1, în deplasare, cu Altay Izmir (Hagi - un gol şi două pase decisive pentru acelaşi Hakan Şükür). Debutează Filipescu... 6-1 cu Istanbulspor (alte două pase de gol *marca Hagi*). Turcii sînt entuziasmaţi. Chiar şi suporterii Fenerului recunosc că Hagi este cel mai mare jucător văzut vreodată pe malurile Bosforului.

Brusc, vine un accident neaşteptat: 0-4 la Paris, cu PSG, în Cupa Cupelor! Hagi îşi trece în cont alte două pase ideale, de astă-dată nefructificate. Golurile parizienilor poartă semnături celebre: brazilienii Rai şi Leonardo, panamezul Dely Valdes, francezul Loko.

... 2-2 în derbyul cu Beşiktaş... 5-2 la Zeytinburnu... 1-1, la Ankara, cu Genclerbirligi, în optimile Cupei Turciei. Galata se califică, după o infinită tensiune, cîştigînd cu 17-16 seria penaltyurilor de departajare, dintre care Hagi transformă două, iar Filipescu unul... 3-1 cu Antalya... 1-0, în deplasare, cu Ankaragüçü. În capitala Turciei, Hagi părăseşte terenul în minutul 9, accidentat. Ratează, astfel, partida Macedonia - România 0-3, de la Skopje, dar reintră pe "Ali Sami Yen", Galata - Bursaspor 4-1 (21 decembrie). Gata turul! Clasament: 1. Galatasaray - 44 de puncte; 2. Fenerbahce - 39 p; 3. Trabzonspor - 38 p; 4. Beşiktaş - 34 p.

Suferinţele manei Chiraţa

Campionatul se reia pe 17 ianuarie 1997. Mare surpriză pe "Ali Sami Yen": Galata - Vanspor 1-1! Hagi deschide scorul imediat după pauză, oaspeţii egalează în minutul 90! Seria meciurilor fără victorie continuă. 0-0 la Trabzon... 0-0, acasă, cu Koçaelispor. Portarul oaspeţilor, Stîngaciu, e fantastic, apără tot. În formaţia lui Fatih Terim apare şi Adrian Ilie, alături de Hagi şi de Filipescu.

Pe Gică îl macină alte griji decît golurile sau punctele Galatei. Mama sa are probleme cu inima. După meciul cu Koçaelispor, Gică ia avionul şi vine la Bucureşti. Îşi găseşte mama suferind pe patul de spital. I se rupe inima cînd o vede aşa...

Doctorii îl încurajează că totul va fi bine. Gică îi roagă să facă tot ce e omeneşte posibil, indiferent de costuri, apoi se întoarce la Istanbul. Are de onorat un contract.

9 februarie: Fenerbahce - Galatasaray 3-2. Hagi, tot timpul nervos, este eliminat în minutul 79, cînd primeşte al doilea cartonaş galben. Pentru echipa sa, situaţia se complică: 1. Galata - 47 p; 2. Fener - 47 p; 3. Trabzon - 45 p; 4. Beşiktaş - 43 p.

... 4-0 cu Sariyerspor, o altă echipă din Istanbul... 3-0 cu Dardanel, la Çanakkale (goluri Hagi, Adrian Ilie şi Hakan Şükür). E duminică, 23 februarie. Gică primeşte un telefon din ţară, că situaţia mamei sale s-a înrăutăţit. Ce să facă? Prima cursă de avion e abia a doua zi dimineaţă. Le spune başkanilor că trebuie să ajungă urgent la Bucureşti. Başkanii îi pun la dispoziţie imediat un elicopter. Pe patul de spital, *mana* Chiraţa îi zice fiului său: "Gică, eu n-am să mai trăiesc mult". Pe Gică îl podidesc lacrimile. "Nu, *mana*, ai să trăieşti! Ai să te faci bine, o să vezi..."

... 1-1 cu Genclerbirligi (oaspeţii egalează în minutul 90)... 3-2, în deplasare, cu Denizlispor... 3-1 cu Samsunspor (golurile Galatei îl au ca autor pe Hakan Şükür, cel al oaspeţilor pe Daniel Timofte, cel cu penaltyul ratat în '90, la Genova)... 3-0 la Gaziantep...

Trioul românesc al Galatei zboară spre Bucureşti, pentru două meciuri din preliminariile Campionatului Mondial. 8-0 cu Liechtenstein (Hagi - un gol din lovitură liberă şi 3 pase de gol), apoi 1-0 cu Lituania, la Vilnius.

Din nou la Istanbul. 2-1 cu Altay Izmir (goluri Adrian Ilie, Hakan Şükür)... 1-1 pe terenul lui Beşiktaş, într-un meci decisiv pentru soarta titlului. A deschis scorul nigerianul Amokachi, a egalat Hagi din penalty, cu 5 minute înainte de final. După 30 de etape, situaţia la vîrf e următoarea: 1. Galatasaray - 70 de puncte; 2. Beşiktaş - 65 p; 3. Fenerbahce - 64 p; 4. Trabzonspor - 62 p.

Hagi nu uită însă de echipa naţională. Pe 30 aprilie se dispută la Bucureşti un meci care ne poate netezi drumul spre Franţa: cel cu Irlanda. Adrian Ilie deschide scorul, dar în minutul 50 Roy Keane beneficiază de un penalty. Apără Stelea şi România îşi trece în cont a şasea victorie consecutivă!

Trioul Hagi - Filipescu - Adrian Ilie revine pe "Ali Sami Yen". În Turcia se joacă ultimele 4 etape. 4-0 cu Zeytinburnu... 2-0 la Antalya (în minutul 88, Hagi, cu un şut senzaţional de la 40 de metri, reuşeşte *golul campionatului*)... 5-1 cu Ankaragücü, *Galata şampiyon!* Urmează o noapte albă pe străzile Istanbulului. Toţi jucătorii, inclusiv Hagi, Filipescu şi Adrian Ilie, trec pe la frizer, să se tundă zero. Aşa au promis cu cîteva etape în urmă: *dacă luăm titlul, ne tundem á la Ronaldo.* Şi s-au ţinut de cuvînt.

În ultima etapă, noua campioană îşi respectă blazonul: 3-2 la Bursa. Clasament final:

1. Galatasaray	34	25	7	2	90-31	82
2. Beşiktaş	34	22	8	4	88-26	74
3. Fenerbahce	34	22	7	5	80-25	73
4. Trabzonspor	34	22	6	6	73-33	72

*

Sezonul se închide cu Supercupa Turciei, numită şi "Cupa Preşedintelui": Galata - Koçaelispor 2-1, după prelungiri. Golul victoriei este marcat de Hakan Şükür, în minutul 118, din penalty. Un penalty îndelung contestat de portarul celor din Izmit, Stîngaciu. Nimeni altul decît fostul coleg al lui Hagi la naţionala de juniori, în urmă cu mulţi, mulţi ani...

Revenit în ţară, Gică îşi ia soţia şi pleacă două săptămîni în Grecia. O vacanţă la care tînjea de mult. Pe Chira, o fetiţă frumoasă şi năzdrăvană, o lasă în seama *manei* Chiraţa, care pare să-şi fi învins boala. Sau poate doar şi-a păcălit-o o vreme...

Recordul lui Bodola

Fericiţi că în primul an al "epocii Fatih Terim - Gheorghe Hagi" au înhăţat două trofee, campionatul şi Supercupa Turciei, başkanii Galatei au dus echipa peste Ocean, să se pregătească în Statele Unite ale Americii. În lot se aflau şi Hagi, şi Adrian Ilie, şi Filipescu, nu însă şi Gică Popescu, achiziţia de ultimă oră a Galatei. "Baciul" urma să se alăture noilor săi coechipieri la revenirea acestora în Istanbul.

Pe 16 iulie 1987, Galatasaray a întîlnit, pe "Giants Stadium" din cea mai mare metropolă americană, formaţia New York/New Jersey MetroStars. Turcii au cîştigat cu 3-1, prin două goluri marcate de Adrian Ilie şi unul de Hagi - ultimul, cu un şut nimicitor, de la 30 de metri. Un fel de recurs la parabolele de la *World Cup '94*...

În clasamentul FIFA dat publicităţii la jumătatea lunii iulie, România ocupă locul 4, cel mai bun din istoria de 75 de ani a echipei noastre naţionale. Tricolorii sînt depăşiţi doar de Brazilia, Spania şi (surprinzător) Danemarca, iar în urma lor se clasează mari puteri ale fotbalului mondial, precum Germania, Olanda, Anglia, Italia, Franţa şi Argentina.

Pe malurile Bosforului, sezonul este deschis de "Cupa Asociaţiei Presei Sportive din Turcia", triunghiular care reuneşte cele trei mari echipe din Istanbul. În primul meci, pe 18 iulie, Galata - Beşiktaş 6-0, mare umilinţă pentru antrenorul John Benjamin Toshack! L-aţi recunoscut pe galezul care îl ţinea rezervă pe Hagi la Real Madrid. Acum Hagi nu joacă. Echipat în pantaloni scurţi, el priveşte jocul din tribună, alături de Gică Popescu. N-a trecut nici o oră de cînd machedonul a sosit de la Constanţa, unde a dat o fugă după revenirea din America, pentru că nea Iancu tocmai fusese operat. Hemoragie digestivă... Hagi priveşte la recitalul colegilor săi, aplaudă cele trei goluri ale lui Adrian Ilie, dar privirea nu i se opreşte pe gazon, ci bate mult mai departe. Peste valurile Mării Negre... la Constanţa natală...

20 iulie: Galata - Fener 2-2. Echipa lui Fatih Terim cîştigă trofeul. Autorul primului gol: Gică Hagi, din penalty. În atacul oaspeţilor îşi face apariţia Sabin Ilie, fratele "bombardierului" de la Galatasaray.

Începe campionatul. 0-0, în deplasare, cu Ankaragüçü (fără Hagi)... 4-0 cu Bursaspor (3 goluri Adrian Ilie; Hagi - excelent)... 4-1 la Sion (Elveţia), în turul preliminar al Ligii Campionilor.

Gică vine apoi în ţară. Din cauza cartonaşelor galbene, nu poate pune umărul la a 7-a victorie consecutivă a naţionalei lui Iordănescu: 4-2 cu Macedonia, pe 20 august, ceea ce face ca România (21 de puncte, cu 10 mai multe decît Irlanda) să fie calificată la *Coupe du Monde '98* cu trei etape înainte de finalul preliminariilor.

Dar Gică nu are timp să se bucure. La o lună după operaţie, nea Iancu face o nouă criză digestivă. Este internat la Spitalul Judeţean Constanţa, secţia Reanimare, pusă sub pază severă, la rugămintea lui Gică Hagi, care a cerut ca tatăl său să fie ferit de curiozitatea publicului şi a presei.

... 24 august: Koçaelispor - Galatasaray 1-1, gol Filipescu în poarta lui Stîngaciu. Hagi joacă 90 de minute, iar imediat după meci zboară din nou spre Constanţa, cu un avion particular, pus la dispoziţie de conducerea Galatei. Se asigură că nea Iancu are parte de cea mai bună îngrijire şi se întoarce la Istanbul, cu acelaşi avion.

... 27 august: Galata - FC Sion 4-1 (trei goluri Adrian Ilie). În tribună, o pancartă uriaşă: "Murim pentru voi, ucidem pentru voi!". Asta lui Gică nu-i place. Are oroare de violenţă, de război, de moarte.

... 6-2 cu Vanspor... apoi 1-3 în derbyul cu Fenerbahce, pe terenul echipei lui Sabin Ilie. Pe teren sînt 5 români: Sabin plus cei 4 ai Galatei. E nevoie de intervenţia energică a Poliţiei, cu bastoane de cauciuc, pentru

ca Hagi şi ai săi să poată pătrunde în stadionul "Inönü". În învălmăşeala creată, Gică nimereşte în vestiarul Fenerului! Tribunele iau foc. Galeria gazdelor creează o atmosferă infernală: urale pentru Fener, blesteme pentru Galata. În echipa croatului Otto Barici, cîteva nume cunoscute: nigerienii Okocha şi Okechukwu, bosniacul Bolici. A doua zi, "Fanatik" dezvăluie că, la ieşirea din teren, Hagi a avut un schimb dur de replici cu Hakan Şükür, căruia i-a reproşat numeroasele ocazii de gol ratate. În "Fotomaç" apare o poză cu fraţii Ilie, în care Sabin îi spune lui Adrian: "Să nu mă spui mamei!". Başkanul Galatei, Irfan Kürtoglu, e necăjit că a pierdut pariul cu omologul său de la Fener, Abdullah Acar. Miza: o vacanţă de două săptămîni în Hawaii, cu transport la *business class* şi cazare de 5 stele. Totul duce la vreo 50.000 de dolari.

Hagi nu face deplasarea în Liechtenstein (8-1 pentru naţionala României), dar pe 10 septembrie e prezent la Bucureşti, pe stadionul "Steaua", pentru meciul cu Islanda. Scor relaxat, 4-0, cu două goluri marcate de Hagi. Primul din lovitură liberă (min. 8), celălalt dintr-un penalty scos de piteşteanul Jean Barbu, lansat de acelaşi Hagi (min. 81). *Decarul* tricolor ajunge la 31 de goluri înscrise pentru echipa naţională, doborînd recordul deţinut de Iuliu Bodola din 1939! De asemenea, Hagi devine jucătorul care a purtat de cele mai multe ori banderola de căpitan al reprezentativei române: 46, depăşindu-i pe Costică Ştefănescu şi pe Cornel Dinu (45).

Ziua cînd nea Iancu s-a ridicat la Ceruri

Galata trage pe două fronturi: campionatul Turciei şi Liga Campionilor. Meciurile se succed într-un ritm ameţitor... 2-1 cu Antalyaspor... 0-1 cu Borussia Dortmund (două şuturi în bară: Hagi şi Hakan Şükür)... 1-2 pe terenul lui Beşiktaş... 4-1 cu Şekerspor (Hagi şi Gică Popescu - cîte un gol).

Această ultimă partidă s-a disputat sîmbătă, 27 septembrie 1997. A doua zi, duminică, Gică Hagi primeşte o veste zguduitoare: a murit nea Iancu! Gică simte că se învîrteşte pămîntul cu el. Se agaţă de un scaun, să nu cadă. Caută un punct de sprijin, dar nu-l găseşte. Nu-l va mai găsi niciodată...

Bietul nea Iancu... Pînă la urmă, problemele digestive l-au doborît. Multe o fi îndurat, de-a lungul vremurilor, acest om atît de bun... pribegie... necazuri... foamete... Gică îşi aminteşte momente din propria-i copilărie... Săcele... Constanţa... tatăl său luîndu-şi de la gură ca să-i dea lui... "Mănîncă, mă, copile, să te faci mare!"... "Eu mă satur să te văd pe

tine mîncînd"... Doamne, Dumnezeule!... Gică izbucneşte în hohote de plîns...

Marţi, 30 septembrie, peste 1.000 de oameni îl petrec pe ultimul drum pe Iancu Hagi. Gabi Balint, Costică Ştefănescu, fraţii Becali, Jean Garabet cu toţi jucătorii Farului... A venit şi Irfan Kürtoglu, cu un elicopter, de la Istanbul. Başkanul îi spune lui Gică Hagi să rămînă la Constanţa cît simte el că e bine, să nu se grăbească pentru partida cu Parma. "Meciuri vor fi întotdeauna, dar decesul unui părinte este unul singur", încearcă să-l consoleze Kürtoglu.

Cînd cortegiul funerar porneşte din faţa casei de pe strada Rîndunelelor 59 A, parcă se crapă cerul. Un bocet prelung zguduie cartierul Coiciu. Gică scapă un ţipăt sfîşietor, care se alătură celor ale mamei şi soţiei sale, ale surorilor sale, ale unchilor, mătuşilor, verişorilor, nepoţilor...

La biserică, în timpul slujbei, acelaşi bocet neîncetat. Gică îşi strînge mama de braţ, susţinînd-o să nu se prăbuşească. Dar el însuşi ar avea nevoie de ajutor.

În drumul spre Cimitirul Central, Gică nu se desparte de tatăl său. Cuibărit lîngă sicriu, într-o maşină mortuară, plînge întruna, privindu-şi părintele care nu mai poate să-i vorbească... Unde sînt poveţele sale?... glumele sale?... dojenile sale?...

După ce sicriul este înghiţit de pămînt, Gică priveşte fix acel loc. Acolo va fi primul său drum, cu braţul încărcat de flori, ori de cîte ori va pune piciorul în Constanţa.

Fulgerul de la Dublin

Gică nu joacă la Parma, în Liga Campionilor (0-2), dar reintră în campionat (3-2 cu Genclerbirligi), pe 5 octombrie, la 5 zile de la înmormîntarea tatălui său. Nu dă nici un gol, nu face nici o fază care să fie reluată toată noaptea la TV. Dar nu pentru asta a intrat pe teren, ci pentru a lupta cu amintirile, cu el însuşi, cu durerea din suflet. Se mişcă de colo-colo ca un roboţel lipsit de viaţă.

A doua zi e la Săftica, printre tricolori. Partida cu Irlanda, una doar de palmares, se dispută pe 11 octombrie, la Dublin. Sîntem calificaţi de mult, iar irlandezii şi-au asigurat participarea la meciul de baraj. Pentru noi ar mai fi totuşi o miză: să încheiem grupa cu un procentaj maxim, 30 de puncte din 30 posibile.

Minutul 54: un fulger loveşte poarta irlandeză! Mingea şutată de Hagi de la mare depărtare, dintr-o lovitură liberă de pe partea dreaptă, coboară în picaj, amuţind un stadion întreg. E 1-0 pentru România, care

se apropie de un record absolut. În minutul 83, Hagi părăseşte terenul, lăsîndu-i locul lui Ilie Dumitrescu. Un minut mai tîrziu, la o neatenţie a lui Ciobotariu, *bătrînul* Cascarino egalează. Şi 1-1 va rămîne pînă în final.

Pentru a doua oară consecutiv, Hagi cîştigă premiul "Gillette" pentru cel mai bun jucător român al meciului. Pe deasupra, firma Opel îi oferă o cupă de cristal, apreciind că românul a fost cel mai bun de pe teren.

Antrenorul irlandezilor, Mick McCarthy, îi face un compliment deosebit *decarului* tricolor: "Arbitrul a ţinut meciul în mînă foarte bine. Totuşi, ar fi trebuit să-l elimine pe Hagi pentru îndrăzneala de a şuta de la peste 30 de metri!".

Clasamentul final al grupei a 8-a:

1. România	**10**	**9**	**1**	**0**	**37-4**	**28**
2. Irlanda	*10*	*5*	*3*	*2*	*22-8*	*18*
3. Lituania	10	5	2	3	11-8	17
4. Macedonia	10	4	1	5	22-18	13
5. Islanda	10	2	3	5	11-16	9
6. Liechtenstein	10	0	0	10	3-52	0

De la Dublin, Hagi şi Gică Popescu zboară direct la Madrid, invitaţi fiind la "Ziua împotriva rasismului". Din nou pe "Santiago Bernabeu"... În seara zilei de 12 octombrie, 85.000 de spectatori aplaudă legendele prezente: Di Stefano, Eusebio, Gento, Blohin, Puskas, Fontaine, Iribar... Apoi aplauzele se îndreaptă spre gazon, unde se înfruntă, în meciuri-fulger a cîte 45 de minute, 3 echipe: *"Roşiii"* (antrenori: Jose Antonio Camacho şi Luis Fernandez; printre jucători: Brehme, Karembeu, Hagi, Naybet, Hugo Sanchez), *"Albii"* (antrenori: Jupp Heynckes şi Mircea Lucescu; printre jucători: Lama, Mutiu Adepoju, Gică Popescu, Davids, Futre, Hakan Şükür) şi *"Negrii"* (antrenori: Fabio Capello şi Osvaldo Ardiles; printre jucători: Higuita, Blanc, Song, Redondo, Michel, Rai, Revivo, Cantona).

"Roşiii" lui Hagi au pierdut cu 2-3 repriza cu *"Albii"* lui Gică Popescu, apoi i-au învins cu 3-1 pe *"Negrii"* lui Cantona (două pase de gol *marca Hagi*, pentru Radcenko şi pentru Del Solar). În cea de-a treia confruntare, *"Albii"* - *"Negrii"* 1-1. Dar nu rezultatele au fost pe primul plan, ci atmosfera de pe "Bernabeu" şi mesajul întregii acţiuni.

Atenţia se mută iarăşi pe frontul campionatul Turciei - Champions League... 1-0 cu Gaziantepspor (gol Hagi, de la 18 metri)... 0-3, la Praga, cu Sparta (Galata joacă o repriză cu doi oameni eliminaţi)... 2-0 la Samsun... 2-2, acasă, cu Trabzonspor... 2-0 cu Sparta Praga (antrenorul cehilor e Chovanec, căpitanul echipei umilite de Steaua, 5-1 la Praga, în

toamna lui '88)... 5-4 la Izmir, cu Altay... 1-0 cu Dardanel (gol Hagi în minutul 63, Galata urcă pe locul 3)... 1-4 la Dortmund (Hagi, suspendat, nu joacă)... 2-1 cu Vanspor, în optimile Cupei Turciei... 2-1, la Adana, cu Kayserispor (Hagi - cel mai bun)... 1-1 cu AC Parma. Grupele Ligii Campionilor au ajuns la final. Clasamentul grupei A:

1. Borussia Dortmund	**6**	**5**	**0**	**1**	**14-3**	**15**
2. AC Parma	6	2	3	1	6-5	9
3. Sparta Praga	6	1	2	3	6-11	5
4. Galatasaray Istanbul	6	1	1	4	4-11	4

Borussia se califică în sferturi, iar Galata îl pierde pe Adrian Ilie, transferat la Valencia.

Hagi îşi face timp pentru un amical al echipei naţionale: 1-1 cu Spania, la Palma de Mallorca, meci în care egalează recordul de selecţii (108) deţinut de Bölöni. Înainte de a părăsi hotelul "Melia Palace Athenea", Gică primeşte un cadou inedit: o carpetă persană foarte valoroasă, din partea patronului unui magazin de antichităţi, plasat la parterul hotelului. Omul zice că s-a îndrăgostit de Hagi de pe vremea cînd juca la Real Madrid...

Ultimele meciuri ale anului pentru Galata: 1-2 pe terenul celor de la Istanbulspor (Hagi - centrare perfectă la golul lui Okan)... 0-0 la Vanspor, partidă retur din optimile Cupei Turciei... 3-0 cu Karabükspor.

Cînd Hagi şi Popescu revin în ţară, ei par a fi mai mult decît coechipieri. Ceva-ceva pare să-i lege mai mult. Să fie vorba de o încuscrire între cei mai buni fotbalişti români ai ultimului deceniu? Deocamdată "Baciul" neagă o asemenea variantă, dar ochi indiscreţi îl văd tot mai des în compania Luminiţei Vlahbei, nimeni alta decît sora Marilenei Hagi, fostă Vlahbei!

22 decembrie e ziua unui maraton. Componenţii echipei naţionale trec mai întîi pe la federaţie, să-şi ridice primele pentru calificarea la *Coupe du Monde*. Participă apoi la Gala fotbalului românesc, la Teatrul Naţional. După-amiază sînt primiţi la Palatul Cotroceni, unde, special pentru ei, preşedintele Emil Constantinescu întrerupe o şedinţă a Consiliului Suprem de Apărare a Ţării. După ce ciocneşte o cană de vin fiert cu fotbaliştii, şeful statului bate o minge de cîteva ori de parchetul sălii, dar se limitează la atît, să nu mai păţească precum cu cîteva luni în urmă, cînd, la Săftica, un dribling prezidenţial s-a încheiat cu o căzătură în ţărîna strămoşească... În fine, seara, cocktail la Casa Vernescu. Prilej pentru Hagi să le facă o propunere soţilor Iordănescu: "Daţi-ne un băiat

pentru fetiţa mea, să ne încuscrim!". "Juniorii" Andrei şi Alexandru Iordănescu, prezenţi la discuţie, s-au războit toată seara pe tema: *"cine o să se însoare cu fetiţa lui nenea Hagi"*.

În ancheta ziarului "ProSport", cititorii i-au desemnat pe cei mai buni fotbalişti români ai anului 1997.

La capitolul *stranieri:* 1. Dan Petrescu; 2. Hagi; 3. Adrian Ilie; 4. Gică Popescu; 5. Gâlcă; 6. Viorel Moldovan; 7. Dorinel Munteanu; 8. Răducioiu; 9. Craioveanu; 10. Prodan.

Ierarhia jucătorior din ţară: 1. Lăcătuş; 2. Dennis Şerban; 3. Cătălin Munteanu; 4. Lobonţ; 5. Lupu.

"Nea Mircea a dat-o în bară!"

Returul demarează pe 18 ianuarie '98: Galata - Ankaragüçü 2-1 (Hagi zguduie transversala, înainte de golul 2). Echipa lui Fatih Terim se încălzeşte mai greu... 2-3 la Bursa... 2-0 (în minutul 84, Hagi îi lasă locul lui Luţu, adus să-l înlocuiască pe Adrian Ilie; dar Luţu nu va face mulţi purici la Istanbul) şi 0-1 cu Gaziantepspor, în sferturile de finală ale Cupei Turciei... 2-0 cu Koçaelispor... 3-0 la Van... 2-2 cu Fenerbahce (Hagi îşi trece în cont un penalty transformat şi o pasă de gol).

Debyul cu Fener a fost duminică seara. Luni dimineaţa, pe 16 februarie, Gică Hagi soseşte pe neaşteptate la Bucureşti. Un Hagi îmbrăcat tot în negru şi nebărbierit. Se află, încă, în doliu. Îi convoacă pe ziarişti la restaurantul "Pescăruş" din Herăstrău, pentru o conferinţă de presă. "Sînt aici ca să spun adevărul, pentru că nu e posibil ca amintirea Stelei să fie mîzgălită". Ce-o fi asta? "Am venit special de la Istanbul pentru că am citit în revista ProSport Magazin o anchetă despre Valentin Ceauşescu şi Steaua. Am rămas total surprins de declaraţiile lui nea Mircea Lucescu şi ale lui nea Costică Anghelache. Îmi pare rău, dar am să vorbesc contra lor". Dar ce afirmaseră cei doi? Anghelache (fost consilier în Ministerul de Interne): "Deciziile luate de Valentin Ceauşescu au fost dictatoriale. A răsucit cum a vrut federaţia. Dacă s-ar judeca drept lucrurile, Steaua ar trebui să piardă toate campionatele de atunci". Lucescu: "Sînt prea multe lucruri rele de spus şi de aceea prefer să mă abţin de la orice declaraţie. Deocamdată!". Pentru aceste fraze a venit Gică Hagi de la Istanbul să ţină o conferinţă de presă... "Ei au atacat Steaua şi pe domnul Valentin Ceauşescu. Se încearcă pătarea performanţelor Stelei. Şi nu e prima oară. Regret că o spun, dar Lucescu a dat-o în bară!". Nu mai e *nea Mircea* de la Brescia. Şi nici *nea Mircea*

care l-a promovat pe Hagi în naţională la 18 ani. Rechizitoriul continuă. "Aşa au fost vremurile, ce voiaţi să facă?! Şi el, ca orice preşedinte de club, i-a vrut pe cei mai buni jucători. Şi Steaua a devenit cea mai bună echipă din Europa". Gică îşi trage sufletul. Mai are multe de spus. "Citesc cu surprindere că Ando a declarat că domnul Valentin a fost un demon. Ando trebuia să-i mulţumească lui Valentin, care, dacă nu voia, nu mai juca Ando fotbal niciodată. Gîndiţi-vă că Ando ar fi făcut ce-a făcut în faţa regelui Spaniei... Aşa, a putut şi Ando să joace în străinătate, să cîştige dolari. Doi conducători - am dat un exemplu". Dar nu Ando e ţinta. Hagi îl ia din nou în vizor pe Lucescu. "Îmi pare rău că trebuie să vorbesc contra unei persoane pe care o respect aşa mult, dar nea Mircea a dat-o în bară". A doua *bară*... Şi iar: "Noi, la Steaua, n-am făcut blaturi. Ei au făcut blaturi. Au creat echipe împotriva noastră, dar şi acelora le dădeam 11-0, cum a fost Hunedoara, «copilul» lor. O sută şi ceva de goluri dădeam, la 15 puncte terminam în faţă. Ce să mai conteşti, în cazul ăsta?! Vă spun, nea Mircea a dat-o în bară!". A treia *bară* într-un sfert de oră. Mereu şi mereu *în bară*.

E clar, Lucescu îşi poate lua adio de la naţională. Dacă Hagi zice de trei ori la rînd că *a dat-o în bară*, înseamnă că succesiunea lui Iordănescu îi este interzisă.

Ioan Andone reacţionează în "ProSport": "N-am cum să-i fiu recunoscător lui Valentin Ceauşescu, pentru că nu era el Dumnezeu în România, ca să mă ierte. Dacă nu era Valentin, eu n-aş fi fost suspendat. La indicaţiile lui am fost sancţionat de federaţie, care-i îndeplinea orice dorinţă. Gică, dacă ar fi fost în locul meu, să nu joace trei luni de zile, n-ar mai fi vorbit acum. În acea perioadă eu am pierdut echipa naţională, ca să nu mai spun că n-aveam voie să joc nici în meciurile amicale. Gestul pe care l-am făcut în '89, la acel meci, a fost de fapt un răspuns, unul identic cu cel pe care-l arăta Valentin din tribuna oficială. După acea partidă, mă aflam într-un restaurant împreună cu soţia mea şi cu cîţiva prieteni cînd am fost ridicat de Miliţie şi dus la clubul Dinamo. Acolo mă aşteptau 7 generali, care primiseră un telex de la cabinetul 2, în care se menţiona că eu şi Mircea Lucescu am incitat echipa Dinamo împotriva familiei Ceauşescu... Dacă nu cădea regimul Ceauşescu, Hagi juca şi acum pe lei, în România. N-ajungea la Real Madrid sau la Barcelona şi nici nu era privit din tribună de regele Spaniei".

Lucescu găseşte un răspuns dezarmant: "Vreau să uit că acea conferinţă de presă a lui Hagi a existat. Ţin prea mult la foştii mei jucători ca să-i judec după declaraţii de moment. Cînd eram la Dinamo, aproape că nu era meci în care Gică să nu-mi dea gol. Pe urmă venea la mine acasă şi stăteam de vorbă seri întregi. Eram ca tată şi fiu. Cum m-aş putea supăra acum pe el?".

Aşa se încheie episodul "restaurantul Pescăruş". Dar efectele lui sînt devastatoare: la două zile după descinderea lui Hagi, Lucescu se retrage din cursa pentru ocuparea postului de selecţioner. În locul lui Iordănescu (care semnase deja un contract cu federaţia greacă, aplicabil după *Coupe du Monde*) este înscăunat Victor Piţurcă. O alegere care se va dovedi catastrofală. Şi pe care aveau s-o regrete inclusiv cei care, cu sau fără voie, au pus umărul la realizarea ei. Inclusiv Gică Hagi. Între atîtea goluri, îşi făcea loc şi o bară...

Din nou campioni

Gata cu *barele*, înapoi la fotbal! Turcii nu mai au răbdare. Şi Galata merge ceas... 3-1 la Antalya (cu un Hagi de 4 stele: gol şi pasă de gol)... 0-0 la Trabzon, în semifinalele Turciei, partidă tur (în minutul 11, Hagi ratează un penalty)... 3-2 cu Beşiktaş. Prezenţa galezului Toshack pe banca echipei adverse îi înzeceşte ambiţia lui Hagi. Gol din lovitură liberă, pasă lui Hakan Ünsal pentru golul 2, joc sclipitor. Pentru prima dată în acest campionat, Galata trece pe locul 1. Şi s-a ajuns la etapa a 24-a... 4-2, în deplasare, cu Şekerspor. În minutul 42, Hagi părăseşte terenul, accidentat... 4-2 cu Trabzonspor (fără Hagi), în semifinalele Cupei Turciei, manşa a doua. Galata e în finală... 3-1 cu Genclerbirligi (fără Hagi)... 1-1 la Gaziantep (Hagi intră la pauză)... 1-1 pe terenul lui Beşiktaş, în finala Cupei Turciei, partidă tur... 2-1 cu Samsunspor... 1-1 la Trabzon. Oaspeţii deschid scorul prin Okan (min. 32), la o diagonală perfectă a lui Hagi. Gazdele egalează trei minute mai tîrziu. Pe stadionul "Avni Aker", atmosferă de război. Lansat din tribună, băţul unui toboşar trece la o palmă de capul lui Hagi. La final, oaspeţii sînt bombardaţi cu pietre. Dacă bătea, Trabzonspor se apropia la un punct de lider, cu 5 etape înainte de final... 1-1 cu Beşiktaş şi în cea de-a doua manşă a finalei Cupei. Învingătoarea este desemnată la penaltyuri. Hagi execută primul. Şi ratează! Îl imită Osman. Înscriu Gică Popescu şi Arif, dar cei de la Beşiktaş transformă tot şi cîştigă cu 4-2.

S-a dus Cupa, Galatei îi rămîne campionatul. 6-1 cu Altay Izmir (Hagi deschide scorul, apoi îl ajută pe Hakan Şükür să devină golgeter)... 2-1 la Çanakkale, cu Dardanel. Galben-roşiii joacă fără Hagi, care, chiar de Paşti, se află în avionul de Bruxelles.

Pe 22 aprilie, într-un meci amical, Belgia - România 1-1. "Le Soir": "Diavolul de Hagi a uitat că are 33 de ani şi, accelerînd teribil, a centrat la milimetru pentru Moldovan, care punînd latul, a înscris lejer".

Campionatul Turciei e pe ultima sută.

Etapa a 32-a: Galata - Kayserispor 5-1. Hagi meşteşugeşte primele două goluri.

Etapa a 33-a: Galata - Istanbulspor 4-1. Cu o etapă înainte de final, echipa lui Fatih Terim e din nou campioană! Dar prin ce chinuri a trecut... La pauză, oaspeţii conduceau cu 1-0. În acel moment, pe primul loc era Fenerbahce. Dar galben-roşiii s-au dezlănţuit în repriza a doua, marcînd gol după gol. Cum Fener, în cele din urmă, n-a scos mai mult de o remiză (1-1) pe terenul modestei Şekerspor, distanţa între primele două clasate s-a mărit la 4 puncte. Ultima etapă (Karabükspor - Galatasaray 2-3) nici n-a mai contat.

Hagi profită de situaţie şi vine pentru 4 zile la Constanţa. Aduce trei rînduri de echipament pentru juniorii Farului. Îl spune lui *nea Ioji* BüKössi să se pregătească de o călătorie în Franţa, pe care i-o sponsorizează el (la fel ca în Anglia, la Euro '96). Pentru a nu-şi pierde forma fizică, Gică se antrenează zilnic cu prima echipă a Farului. Joacă şi într-un meci de *old-boys*, Farul - Tomis 4-1, marcînd ultimul gol. Dar cînd a îmbătrînit Hagi, de a ajuns să joace la old-boys?...

Cele 4 zile se termină şi Hagi o ia iar din loc. Pe 12 mai îl găsim în Franţa, în localitatea Villenneuve d'Ascq, unde se dispută un meci între două selecţionate mondiale. *"Bătrînii"* (cu un super-Hagi, autor a două goluri) îi înving pe *"Tineri"* (Nwanko Kanu, Alin Stoica etc.) cu 3-1. Toate încasările îi sînt cedate fotbalistului belgian Jean-Marc Bosman, cel care a obţinut drepturi pentru toţi fotbaliştii Comunităţii Europene prin legea care-i poartă numele.

O ultimă *voltă* în Turcia, înainte de Mondiale. Echipa lui Fatih Terim mai are un singur obiectiv: Supercupa cu Beşiktaş. Dar revanşa, după pierderea finalei Cupei, nu vine. Pe 16 mai, trupa lui Toshack se impune cu 2-1. O zi mai tîrziu, Hagi, Gică Popescu şi Filipescu urcă la Poiana Braşov, alături de ceilalţi tricolori care se pregătesc pentru turneul final din Franţa.

Capitolul 31

Ultimul cartuş?

Înainte de a pleca în Franţa, tricolorii *se încălzesc* prin cîteva partide amicale. 3-0 cu Tractorul Braşov (sub Tîmpa)... 2-1 cu Cimentul Fieni (la Cîmpina)... 5-0 cu Poiana Cîmpina (în cazarma Săftica)... 3-1 cu Petrolul (la Ploieşti, în prezenţa a 15.000 de spectatori!). Penultimul meci, înainte de Mondiale, este unul internaţional şi se dispută în Capitală, pe stadionul Steaua: România - Paraguay 3-2. Adrian Ilie transformă în gol două pase ale lui Hagi. Sud-americanii egalează, dar tot Hagi rezolvă problema: cu 5 minute înainte de final, el transformă un penalty, după ce în prealabil zguduise şi transversala porţii lui Chilavert. Pentru evoluţia sa, Gică Hagi primeşte 4 stele în "ProSport", ceea ce înseamnă *foarte bine*.

Dar meciul nu e ceea ce se voia: o sărbătoare. Huiduit de public pentru primirea unui gol parabil, Bogdan Stelea are un moment de rătăcire şi se răzbună făcînd un gest obscen. Inutil de precizat tratamentul de care are parte Stelică după aceea...

La conferinţa de presă, Iordănescu e însoţit de Hagi. În calitatea sa de căpitan de echipă, Hagi îl apără pe Stelea. El însuşi nervos, Gică se dezlănţuie împotriva ziariştilor, pe care-i găseşte vinovaţi de atitudinea publicului. În tirada sa, Hagi scapă şi o frază care avea să devină celebră: "Voi ar trebui să ne ridicaţi statui pentru ce am făcut pentru România!". Nu, Gică, ţie nu-ţi trebuie nici o statuie! Tu însuţi eşti un monument al fotbalului. Iar monumentele n-au nevoie de statui.

Pentru a evita un public evident ostil, Iordănescu duce naţionala la Ploieşti pentru meciul de *la revedere*. Adversarul, Republica Moldova, e tocmai bun pentru a mai drege moralul printr-o victorie la scor: 5-1.

Cei 22 de jucători care, pe 7 iulie, zboară spre Toulouse sînt: Stelea, Prunea, Stîngaciu (portari); Dan Petrescu, Ciobotariu, Filipescu, Gică Popescu, Doboş, Dulca, Selymes (fundaşi); Hagi, Gâlcă, Dorinel Munteanu, Marinescu, Gabi Popescu, Stîngă, Ilie Dumitrescu (mijlocaşi); Lăcătuş, Moldovan, Adrian Ilie, Radu Niculescu, Craioveanu (atacanţi).

Cantonamentul tricolorilor este fixat la Albi, un orăşel situat în sud-vestul Franţei, la 70 de kilometri de Toulouse.

Într-un ghid al Cupei Mondiale, scos pe piaţă de revista franceză "Onze Mondial", apare următoarea caracterizare: "La 33 de ani, Hagi rămîne omul numărul 1 al echipei române. Picior stîng formidabil, ochi fantastic, Hagi e încă *acolo*. Tehnică ireproşabilă, viziune deosebită în teren, Maradona din Carpaţi este încă sufletul unei echipe pe care a dus-o la trei Cupe Mondiale. Peregrinările sale prin patru colţuri ale Europei au forjat o experienţă care se dovedeşte utilă pentru puştii de lîngă el".

Hagi e optimist. El vede România pe locul 1 în grupă, apoi trecînd de Croaţia în optimi, de Iugoslavia în sferturi şi oprindu-se în semifinale, în confruntarea cu Franţa. Gică indică şi adversarul din finala mică: Olanda, pe care ar urma să-l batem. "Va fi o finală Franţa - Brazilia, cîştigată de sud-americani", îşi încheie Hagi predicţia.

Amuzantă o incursiune în "vieţile anterioare" ale tricolorilor lui Iordănescu, realizată de "ProSport" pe baza unui studiu englezesc de ultimă oră. Cică Hagi "s-a născut la Polul Nord, în anul 750, şi a fost femeie. Trăia într-un iglu şi prepara carne de focă şi peşte ca să-şi hrănească soţul şi cei 5 copii". Despre Stelea se zice că a fost gropar, Prunea - preot budist în Borneo, iar Stîngaciu - calif în Egipt. Continuînd jocul, să vedem şi ce au fost ceilalţi într-o viaţă anterioară: Gică Popescu - cititor în stele; Doboş - femeie din harem; Craioveanu - oier turc; Gâlcă - gheişă; Ciobotariu - măcelar; Filipescu - slugă; Lăcătuş - marinar; Adrian Ilie - călău; Selymes - cîntăreaţă; Niculescu - constructor de temple; Gabi Popescu - femeie vraci; Moldovan - împletitor de năvoade; Dorinel Munteanu - şef de trib; Marinescu - negru din Zair; Dan Petrescu - colonist britanic; Ilie Dumitrescu - negustor. Atenţie la Dulca însă, care, conform studiului, a fost canibal în Noua Zeelandă!

Dar antrenorii? Iordănescu - cultivator de trestie de zahăr, Balint - călugăr, Ştefănescu - eschimos, iar Ţeţe Moraru - casnică. În fine, doctorul Pompiliu Popescu pare să fi descoperit America înaintea lui Columb, pentru că a fost indiancă apaşă în jurul anului 1300!

"Blondinele" de la Bordeaux

Gata cu joaca, începe ultimul Mondial al mileniului! În "deschidere", ca şi în urmă cu 4 ani - Columbia cafelei şi a drogurilor. Pentru noi este însă este Columbia lui Valderrama şi a lui Asprilla. Cu ei ne războim pe gazon, nu cu cartelul din Medellin.

... Minutul 45: pasă genială Hagi, Adi Ilie rămîne singur, şpiţ pe colţul lung - 1-0 pentru România! În America tot Hagi era cu pasa, dar la primire se aflau Răducioiu şi Ilie Dumitrescu. Iar mai în spate, în Italia, Hagi îi căuta pe Lăcătuş şi pe Balint. Mergînd şi mai în spate, pe tunelul timpului... Doamne, de cînd joacă Hagi! Generaţiile se mai schimbă, dispar unii jucători, apar alţii, numai el, Gică Hagi, e acolo dintotdeauna.

Meciul de la Lyon se încheie, practic, în minutul 45. Valderrama a mai pierdut din vitează, iar Asprilla e nervos. Are ceva de împărţit cu camarazii săi, cu antrenorul Gomez, cu arbitrul, cu toată lumea. Mult trîmbiţata revanşă rămîne un vis înecat în Oceanul ce desparte Columbia de Franţa.

România - Columbia 1-0

15 iunie 1998, stadion "Gerland" - Lyon

A marcat: Ad. Ilie (min. 45).

România: Stelea - Ciobotariu, Gh. Popescu, Filipescu - D. Petrescu, Hagi (76 Marinescu), Gabi Popescu (67 Stîngă), Gâlcă, D. Munteanu - Moldovan (85 R. Niculescu), Ad. Ilie.

Columbia: Mondragon - Cabrera, Bermudez, Palacios, Santa - Serna, Lozano, Valderrama, Rincon - Aristizabal (46 Valencia), Asprilla (85 Preciado).

În celălalt meci din grupă: Anglia - Tunisia 2-0.

22 iunie. Pe stadionul "Municipal" din Toulouse, supranumit şi "micul Wembley", englezii nu mai au răbdare. Mai nărăvaşi ca oricînd, armăsarii lui Glenn Hoddle par să rupă căpăstrul. Au de răzbunat o istorie care înseamnă 4 meciuri fără victorie în faţa României, pe adevăratul "Wembley". Dar au de răzbunat mai ales umilinţa de a fi fost aruncaţi, la tragerea la sorţi, în urna a doua valorică. Ei, cei obişnuiţi să fie mereu cap de serie...

... Minutul 47: mingea curge de pe dreapta, doi fundaşi englezi se reped s-o degajeze, Hagi e mai iute, o "înţeapă" cu vîrful bocancului, spre interiorul careului, Viorel Moldovan vine prompt la întîlnire, preluare pe piept, şut, *1-0 for Romania!*

... Se apropie finalul. Hoddle îl trimite în teren pe un adolescent din Liverpool, Michael Owen. Puştiul n-are stare. Se înşurubează în careu şi trage fără speranţe pentru Stelea: 1-1. Pe margine, Gică Hagi, care pentru final îi lăsase locul lui Stîngă, se ia cu mîinile de cap. Ar vrea să fie din nou în teren, să mai caute o pasă, ceva...

Arbitrul se uită la ceas. În scurt timp va fluiera finalul. Ai noştri par mulţumiţi. 1-1 nu-i un scor rău, mai ales că în ultima etapă avem cu Tunisia. Dar ce-i asta? O minge aruncată în faţă ajunge în careul englez.

Le Saux, fundaşul stînga, o protejează să ajungă în braţele lui Seaman. Dan Petrescu îi suflă-n ceafă colegului său de la Chelsea. Deodată întinde piciorul şi ciupeşte mingea, care se scurge pe lîngă Seaman, în poarta goală... 2-1, victorie cu Anglia! Sîntem calificaţi, iar pentru a cîştiga grupa ne mai trebuie un singur punct! Iar după ce ai bătut Columbia şi Anglia nu-ţi faci probleme pentru un punct cu Tunisia. O Tunisie care, pierzînd şi cel de-al doilea joc (0-1 cu Columbia), îşi demite antrenorul înaintea ultimului meci din grupă.

România - Anglia 2-1

22 iunie, stadion "Municipal" - Toulouse

Au marcat: V. Moldovan (min. 47), D. Petrescu (min. 90) / Owen (min. 83)

România: Stelea - Ciobotariu, Gh. Popescu, Filipescu - D. Petrescu, Hagi (73 Stîngă; 84 Marinescu), Gabi Popescu, Gâlcă, D. Munteanu - Moldovan (86 Lăcătuş), Ad. Ilie.

Anglia: Seaman - G. Neville, Adams, Campbell - Anderton, Batty, Ince (34 Beckham), Scholes, Le Saux - Shearer, Sheringham (73 Owen).

Tricolorii se mută de la Albi la Saint-Germain-en-Laye, în apropierea Parisului. Iar în noul lor hotel, "Ermitage des Loges", cheamă un frizer şi o coafeză. Frizerul - ca să-l tundă zero pe Iordănescu, iar coafeza - să-i facă blonzi pe toţi jucătorii, cu ajutorul unei vopsele de păr! Aşa a fost înţelegerea încă de la Bucureşti, pentru situaţia că România s-ar fi calificat înaintea ultimului meci. Şi s-a calificat. "De vină" a fost golul lui Dan Petrescu, din minutul 90...

La intrarea în "Stade de France", Marilena Hagi este oprită de un poliţist: "Staţi aşa, ce aveţi acolo?". Soţia lui Gică îi răspunde: "Baby, baby! Hagi-junior!". Poliţistul se întoarce spre colegul său şi se miră ca de a opta minune a lumii: "O, Hagi, o-la-la!".

Iordănescu caută să odihnească vreo cîţiva titulari. Pe Gică Popescu, pe Adrian Ilie, pe Moldovan... Dar jocul nu merge. Dulca face un fault prostesc în careu şi tunisienii conduc cu 1-0. Ne paşte locul 2. Iar dacă terminăm pe 2, vom da piept din nou cu Argentina, care mărşăluieşte prin grupa H. Cu Croaţia ar fi, parcă, mai uşor. Trebuie făcut ceva, să scoatem măcar un egal. Generalul se agită pe bancă. Hagi încearcă să pună ordine în teren. Dar pasele tot nu se leagă. Rezervele sînt departe de titulari. Sau vopseaua o fi de vină?

Iese Dulca, intră Gică Popescu. Este schimbată şi linia de atac, Lăcătuş - Ilie Dumitrescu făcîndu-le loc lui Adrian Ilie - Moldovan. Pe acest traseu vine şi golul egalizator, cu 18 minute înainte de final.

Cîştigăm grupa. Dar presa franceză nu e interesată de asta. Alt

subiect îi atrage pe ziarişti: "blondinele" lui Iordănescu. E un termen care confraţilor din Hexagon le place la nebunie. Nu e ziar fără măcar o poză cu coafurile blonde ale jucătorilor români...

România - Tunisia 1-1

26 iunie, "Stade de France" - St. Denis (Paris)

Au marcat: V. Moldovan (min. 72) / Souayah (min. 10 - penalty)

România: Stelea - Ciobotariu, Doboş, Dulca (31 Gh. Popescu) - D. Petrescu, Marinescu, Hagi, Gâlcă, D. Munteanu - Lăcătuş (46 Ad. Ilie), I. Dumitrescu (67 Moldovan).

Tunisia: El Ouaer - Boukadida, Chouchane, S. Trabelsi, Bouazizi - Chihi, Ghodbane (83 Thabet), Baya, Souayah (90 Ben Younes) - Sellimi, Ben Slimane (55 Jelassi).

Dincolo, la Lens, Anglia - Columbia 2-0. Clasamentul grupei G:

1. România	**3**	**2**	**1**	**0**	**4-2**	**7**
2. Anglia	**3**	**2**	**0**	**1**	**5-2**	**6**
3. Columbia	3	1	0	2	1-3	3
4. Tunisia	3	0	1	2	1-4	1

Retragerea căpitanului

Am vrut Croaţia, dar ne-am păcălit. Pentru că, în *"optimea"* de la Bordeaux, echipa lui Blazevici nu ne dă nici o şansă. Asanovici intră în careu, Gabi Popescu e şi el prin preajmă, iar arbitrul, un argentinian, arată punctul de la 11 metri. Penalty inventat! Transformă de două ori Suker, pentru că prima dată a intrat cineva în careu, determinînd repetarea loviturii.

Croaţii atacă întruna, în vreme ce noi ne apărăm. De fapt, nici nu ne prea apărăm, pentru că tot greul cade pe umerii lui Stelea. O oboseală ca un vagon de plumb s-a lăsat în picioarele jucătorilor noştri. Hagi încearcă să-şi scuture colegii, dar de astă-dată nu are nici o şansă. Şi, atunci, se retrage. Cronometrul arată minutul 56 cînd *Il Capitano* îi lasă locul lui Craioveanu. Aşa se încheie un Mondial care putea fi glorios, dar care a fost doar onorabil. Şi asta, cu rezerva părului vopsit...

Croaţia - România 1-0

30 iunie, stadion "Parc Lescure" - Bordeaux

A marcat: Suker (min. 45 - din penalty)

Croaţia: Ladici - Bilici, Stimac, Simici - Stanici (82 Tudor), Jurcici, Asanovici, Boban, Jarni - Vlaovici (76 Krpan), Suker.

România: Stelea - Ciobotariu, Gh. Popescu, Filipescu - D. Petrescu (76 Marinescu), Gabi Popescu (61 R. Niculescu), Hagi (56 Craioveanu), Gâlcă, D. Munteanu - Moldovan, Ad. Ilie.

"Am jucat aici ultimul meu meci sub culorile României!". Declaraţia lui Hagi, la sfîrşitul meciului de la Bordeaux, îi electrocutează pe ziarişti. Or fi vorbe spuse la supărare... Dar nu, Hagi le vorbise despre retragere, unor colegi mai apropiaţi - Gică Popescu, Ilie Dumitrescu, Dan Petrescu -, încă dinainte de Mondiale.

Confirmarea vine la Bucureşti, puţin după miezul nopţii de 1 spre 2 iulie, cînd tricolorii vin de la aeroportul Otopeni direct pe stadionul "Lia Manoliu" (fostul "23 August"). În faţa a 5.000 de oameni care scandează "Nu ne părăsi! Nu ne părăsi!", Gică se emoţionează. Îşi şterge, discret, o lacrimă. În privinţa retragerii e însă de neclintit: "Vă mulţumesc, sînteţi minunaţi, dar hotărîrea mea e luată de mult. Cu sau fără mine, important e să cîştige România".

Zece ore mai tîrziu, Hagi îi convoacă pe ziarişti la o conferinţă de presă. Gata cu *silenzio stampa* de pe timpul Mondialelor... "Cu durere în inimă vă anunţ că mă retrag din echipa naţională. Hotărîrea mea e definitivă, mă gîndesc la ea de un an şi jumătate. Din păcate, tot ce are un început are şi un sfîrşit".

E un Hagi tuns aproape zero. Părul blond a rezistat doar cîteva zile. Cît va rezista însă hotărîrea lui Gică de a sta departe de tricolori?

Capitolul 32

Se mai răzgîndesc şi zeii

2 august 1998. Galatasaray cîştigă din nou Cupa Asociaţiei Presei Sportive din Turcia, după 4-1 cu Fenerbahce şi 0-0 cu Beşiktaş. Al doilea astfel de succes în palmaresul lui Hagi.

Pe 8 august începe campionatul. Galata - Altay Izmir 3-1, partidă pe care Hagi o cîştigă de unul singur. El deschide scorul cu un şut din afara careului, oaspeţii egalează, dar Gică mai trimite o torpilă nimicitoare, după pauză, pentru 2-1. "E seara lui Hagi" (Show TV). "Recital Hagi" ("Fotomaç"). "Lecţie de măiestrie a lui Hagi" ("Fanatik").

Pentru a pătrunde în grupele Ligii Campionilor, Galata are de trecut prin filtrul unui tur preliminar. Adversari: elveţienii de la Grasshopper Zürich. Calificare fără dubii: 2-1 la Istanbul (Hagi deschide scorul din penalty, apoi îi pasează lui Hakan Şükür pentru 2-0) şi 3-2 în deplasare (românul transformă o nouă lovitură de la 11 metri).

Pe 16 august, prezent la Istanbul, specialistul "ProSport" în probleme turceşti, Beniamin Osman, transmite la redacţia din Bucureşti: "Magie Hagi!". Argumentele şi epitetele se învălmăşesc. În partida Galata - Bursaspor, baricada oaspeţilor rezistă pînă în minutul 59. Atunci, Hagi lansează o rachetă intercontinentală (tot e aşezat Istanbulul pe două continente) care explodează în poarta bulgarului Gancev, care se grăbeşte să declare: "Nici n-am văzut mingea. Am auzit doar fîlfîitul plasei". Turcii dau fuga la calculator şi anunţă: Hagi a şutat de la 31 de metri, iar mingea a atins o viteză de 95 de kilometri pe oră! Iar pentru ca demonstraţia să fie totală, Gică găseşte şi o pasă de 40 de metri pentru Hakan Şükür, la unul din golurile ce curg apoi în poarta unui Gancev şocat. Ziarele ies cu titluri de-o şchioapă: "Un gol extraterestru" ("Milliyet"), "Formidabilă ghiulea" ("Fanatik"), "Radar pentru Hagi!" ("ProSport")...

O săptămînă mai tîrziu, Galata - Koçaelispor 3-1. Hagi apucă să-i dea un gol, din penalty, lui Stîngaciu, dar în minutul 35 este eliminat. Două cartonaşe galbene în 40 de secunde! Revoltat, Gică nu vrea să

părăsească terenul. Convins de Hakan Şükür şi de Stîngaciu, el se conformează totuşi deciziei arbitrului. Suspendat, va pierde meciurile cu Istanbulspor (4-1 în deplasare) şi cu Erzurumspor (5-0).

Infernul de pe "Inönü"

Pe 9 septembrie 1998, cu ocazia aniversării a 75 de ani de la înfiinţarea Federaţiei Turce de Fotbal, la Istanbul se înfruntă o selecţionată mondială cu una a campionatului Semilunei. Scor final: 4-4. Marea vedetă a serii e românul Gheorghe Hagi, care înscrie 3 goluri în poarta echipei conduse chiar de antrenorul său de la Galatasaray, Fatih Terim!

Selecţionata mondială: *Taffarel - Njanka, Gh. Popescu, Hogh (46 Ilir) - Dunga, Hagi, Stojkovici (46 Mosheou), Lambert, Pashazadeh - Guerrero, Papin.* Antrenor: Carlos Alberto Parreira, cel care a condus Brazilia la al patrulea titlu mondial, în 1994.

Autorii gourilor: Hagi (min. 26, 69 şi 90 - ultimul din penalty), Papin (min. 74), respectiv Balici (min. 24), Bolici (min. 44 - din penalty), Abdulkadir (min. 67) şi Umit (min. 87).

16 septembrie: Juventus - Galata 2-2! La Torino, deschizînd seria jocurilor din Liga Campionilor (faza grupelor), turcii conduc cu 2-1, ba chiar sînt la un pas de a se detaşa, dar în cele din urmă sînt egalaţi de finalista ultimelor trei ediţii ale Ligii Campionilor. Deschamps, campionul mondial, lasă baltă orice tentativă de construcţie pentru a încerca să oprească năvălirea lui Hagi spre poarta "Bătrînei Doamne". Zadarnic însă, căci românul face tot jocul Galatei. "La Gazzetta dello Sport": "Factorul «H», Hagi - Hakan Şükür, a fost bomba pentru apărarea *bianconera"*.

Juventus: *Peruzzi - Birindelli, Tudor, Tacchinardi, Pessotto (68 Blanchard) - Di Livio, Deschamps, Davids - Fonseca (32 Rampulla), F. Inzaghi (62 Zidane), Del Piero.*

Galatasaray: Taffarel - Filipescu, Vedat, Gh. Popescu, Hakan Ünsal - Umit, Hagi, Tugay (78 Arif), Okan - Hasan Saş (82 Ergun), Hakan Şükür.

Turcii îl iubesc pe Hagi nu doar pentru ce face cu mingea, ci şi pentru că pune suflet în ceea ce face. El s-a ocupat de creşterea tînărului Emre Belözoglu, marea speranţă a fotbalului turc. În presa de la Istanbul a făcut vîlvă următoarea întîmplare. Spre finalul unei partide, văzînd că Emre are probleme cu ghetele, Hagi a luat de la banca de rezerve o cheie specială şi s-a aplecat să-i strîngă crampoanele, într-un moment

cînd jocul era întrerupt. Tînărul a izbucnit în plîns. După joc, el avea să explice: "Cum să nu te emoţionezi cînd marele Hagi face un asemenea gest faţă de un necunoscut ca mine?".

20 septembrie: marele derby cu Fenerbahce, în infernul numit stadionul "Inönü". Moldovan deschide scorul repede (min. 12), iar bosniacul Balici îl majorează imediat (min. 15). Pentru Galata se anunţă un dezastru. Fatih Terim îşi frînge mîinile. Se agită pe margine, dar jucătorii nu au cum să-l audă. Nebunia e prea mare. Hagi n-are însă nevoie de sfaturi. El ştie singur ce are de făcut. În trei minute toarnă un jet de apă rece peste vulcanul "Inönü". Mai întîi transformă un penalty (min. 18), apoi zgîlţîie bara (min. 20). Momentul critic a fost depăşit. Galata îşi poate face din nou jocul. Iar spre final dă lovitura, printr-un contraatac la capătul căruia se află Hakan Şükür (min. 86). Fener - Galata 2-2, cine-ar fi crezut în minutul 15?... Furioşi pentru întoarcerea de scor, fanii Fenerului scandează ameninţător, la adresa lui Hagi şi a colegilor săi: "De aici nu mai ieşiţi vii!". Şi sînt la un pas de a se ţine de cuvînt, pentru că autocarul Galatei părăseşte stadionul cu greu, sub un potop de pietre.

Ianis

Galata îşi continuă cursa pe două fronturi: campionat şi *Champions League*. 0-2 cu Genclerbirligi!... Imediat, 2-1 cu Athletic Bilbao! Hagi îi "face" mingea lui Okan pentru 1-0 (min. 15), dar imediat Urzaiz egalează. Şi meciul curge către 1-1, numai că, în minutul 90, Hagi prinde un şut senzaţional din colţul careului mare şi bascii se întorc acasă cu traista goală! Toată Turcia vorbeşte numai de *sultanul Hagi*, de *vizirul Hagi*, de *padişahul Hagi*... Iar în celălalt capăt al Europei, la Porto, înaintea meciului cu România, Humberto Coelho îi încredinţează trimisului "ProSport", Cătălin Tolontan, o declaraţie care face cît zece goluri: "Ca antrenor al echipei Portugaliei, mă bucur că nu joacă Hagi. Ca spectator, îmi va lipsi mult acest artist". *Gracias, señor Coelho!*

... 2-2 la Adana (Hagi, accidentat, e doar spectator)... 0-3 la Trondheim, în Norvegia, cu Rosenborg (un duş rece, chiar dacă *decarul* român face o partidă bună). A doua zi, pe 22 octombrie 1998, la "International Hospital" din Istanbul vine pe lume Ianis, al doilea copil al familiei Hagi. Şi primul băiat... Ianis e varianta machedonească a lui Iancu. Se putea altfel? Chiraţa şi Iancu... Chira şi Ianis...

... 3-1 cu Samsunspor... 3-0 la Karabük, unde Hagi înscrie două goluri de generic TV. Primul - din lovitură liberă de la marginea careului, celălalt - printr-un lob peste portarul Ţevki, la capătul unei curse de 65 de metri, în care a driblat tot ce a întîlnit în cale. "Fotomaç": "Cît e Hagi în teren, *no problem!*".

... 3-0 cu norvegienii de la Rosenborg. Editorialul din "Hürriyet" poartă titlul "Domnul Hagi", iar în text se specifică: "Românul a dat ritmul jocului, fiind cel mai bun de pe teren". După 4 etape, turcii sînt lideri în Liga Campionilor: 1. Galata - 7 puncte (7-6); 2. Rosenborg - 5 p (5-5); 3. Juventus - 4 p (4-4); 4. Athletic Bilbao - 3 p (3-4).

... 5-0 la Çanakkale, cu Dardanelspor. Hagi deschide scorul din penalty, apoi face spectacol... 3-5 cu Trabzonspor! Situaţia în clasament, după 12 etape: 1. Beşiktaş - 30 de puncte; 2. Galata - 26 p; 3. Trabzonspor - 24 p.

... 2-0 la Adana, în optimile Cupei. Revenit la Istanbul, Hagi primeşte cadou, pe 20 noiembrie, un autoturism Seat Ibiza, ultimul model, din partea reprezentanţei firmei iberice în Turcia. Popularitatea românului e o garanţie sigură pentru creşterea vînzărilor.

... 0-0 la Sakarya, pe stadionul unde Gică a jucat printre nămeţi, în februarie '83, cînd s-a întors în ţară cu vagonul de poştă...

Idolul lui Oçalan

Pe 25 noiembrie 1998 ar fi trebuit să se joace meciul cu Juventus, din Liga Campionilor. UEFA l-a amînat însă cu o săptămînă, la cererea clubului italian, care a susţinut că securitatea jucătorilor săi nu poate fi asigurată. Între Turcia şi Italia relaţiile s-au răcit brusc, după ce autorităţile de la Roma au refuzat, într-o primă fază, să-l extrădeze pe Abdullah Oçalan, liderul Partidului Muncitorilor din Kurdistan, considerat de guvernul de la Ankara "grupare teroristă". Ironia sorţii face ca Oçalan să fie un simpatizant fanatic al Galatei şi al lui Hagi...

Meciul se joacă pe 2 decembrie, într-un Istanbul mobilizat ca pentru război. Italienilor nu le convine remiza. Deschid scorul tîrziu, în minutul 77, prin Amoroso. Galata pare condamnată. Vine însă minutul 90 şi Hagi are din nou o sclipire de geniu. Declanşează un ultim atac. Mingea ajunge la Suat, care egalează: 1-1! Înaintea ultimei etape, echipa lui Fatih Terim se află în frunte: 1. Galata - 8 puncte (8-7); 2. Rosenborg - 8 p (7-6); 3. Juventus - 5 p (5-5); 4. Bilbao - 3 p (4-6). Incredibil, Juventus a încheiat la egalitate toate cele 5 partide susţinute în grupă!

Pentru a se califica între cele mai bune 8 echipe ale continentului,

Galata are nevoie de un punct la Bilbao. Atît, un singur punct. Cu toată zbaterea lui Hagi, bascii cîştigă însă cu 1-0 (gol Guerrero - min. 44). Un nou vis frumos se spulberă ca un puf de păpădie.

Clasamentul final al grupei:

1. Juventus Torino	**6**	**1**	**5**	**0**	**7-5**	**8**
2. Galatasaray Istanbul	6	2	2	2	8-8	8
3. Rosenborg Trondheim	6	2	2	2	7-8	8
4. Athletic Bilbao	6	1	3	2	5-6	6

Sfîrşitul anului 1998 este dedicat campionatului. Prinsă cu Liga Campionilor, Galata avea deja două restanţe, iar Beşiktaş se distanţase la 7 puncte. Începe cursa de urmărire.

... 3-1 cu Antalyaspor. Hagi pune două pase de gol, dar ratează şi un penalty, scos tot de el.

... 2-0 în marele derby cu Beşiktaş. Tensiunea e formidabilă. În minutul 87, cînd Emre înscrie al doilea gol, Hagi şi Filipescu se duc glonţ la banca tehnică a oaspeţilor. Prin vorbe şi prin gesturi, îi fac o "dedicaţie" antrenorului John Toshack. După meciul pierdut de galben-roşii la Bilbao, galezul declarase: "Aceasta e Galata!". Acum, Hagi şi Filipescu îi dau răspunsul: "Aceasta e Galata!". Gică mai are de răzbunat şi unele amintiri de la Real Madrid...

Echipa lui Fatih Terim se apropie la 4 puncte de lider. Şi marşul victorios continuă pe 22 decembrie: 2-1 la Gaziantep. Pierdere mare, însă: Hagi părăseşte terenul în minutul 80, cu fisură la femurul stîng, plus leziune la genunchi. Medicul zice: repaus cel puţin o lună!

Ancheta "ProSport" pe 1998: 1. Adrian Ilie; 2. Hagi; 3. Stelea; 4. Gică Popescu; 5. Craioveanu; 6. Timofte II; 7. Dan Petrescu; 8. Filipescu; 9. Moldovan; 10. Gabi Popescu. Aceasta este secţiunea *stranieri.* La *autohtoni,* cititorii îi votează pe: 1. Lupescu; 2. Jean Barbu; 3. Ciobotariu; 4. Ionel Ganea; 5. Lăcătuş.

Trăsnetul de la Izmir

Pe lîngă accidentarea care-l face să piardă turneul de pregătire din Spania (2-4 cu Rosenborg, 3-0 cu Bröndby, 2-2 cu Barcelona), în ianuarie '99 Hagi mai are un necaz: Galata nu-i plăteşte ratele contractuale la timp. Cum restanţele se tot adună, pe malul Bosforului soseşte Giovanni Becali, care-i strînge cu uşa pe başkani. Aceştia hotărăsc să-l vîndă pe Filipescu la Betis Sevilla cu aproape 6 milioane de dolari. Cel puţin pentru moment, situaţia se calmează. Galata începe returul cu motoarele în plin.

Pe 1 februarie, 2-0 la Izmir, cu Altay. După 6 săptămîni de absenţă, Hagi reintră şi transformă în gol o lovitură liberă... 0-0 şi 3-2 cu Istanbulspor, în sferturile Cupei Turciei. În jocul retur, la 1-1 (scor la care Galata era eliminată), *decarul* român înscrie un gol formidabil, de la 35 de metri, în poarta internaţionalului bulgar Zdravkov! Comentatorul de la Show TV e entuziasmat: "Un trăsnet a lovit din senin... Prin frumuseţea golurilor sale, Hagi ne duce cu gîndul la un Campionat Mondial perpetuu"... Apoi, 2-1 la Koçaeli (Hagi e la un pas de a-l "executa" din nou pe Stîngaciu, dar trimite în bară)...

A doua zi, Gică dă o fugă la Bucureşti. Trece pe la Gabi Balint, s-o vadă pe micuţa Ana Denisa, născută de trei zile, apoi îşi scoate mama din spital şi o duce la Constanţa. De cînd s-a stins nea Iancu, biata femeie se usucă văzînd cu ochii. Respiră greu. Ceva cu plămînii...

Gică se întoarce pe malul Bosforului. Văzîndu-l afectat de suferinţa mamei sale, Fatih Terim încearcă să-l menajeze în meciul cu Istanbulspor. În minutul 55 îl aruncă însă în luptă, pentru că echipa sa e condusă, iar jocul nu merge. Hagi mai salvează ce se poate salva: o remiză, 3-3, şi numai ghinionul îl împiedică să aducă victoria (bară în minutul 90, din lovitură liberă).

Moartea unui înger

Joi, 25 februarie 1999. Ceasul arată ora 19:05. Gică se află în cantonamentul de la Florya. Se pregăteşte pentru meciul de la Erzurum, oraşul din estul muntos al Turciei, la 1.200 de kilometri de Istanbul. Sună telefonul. De cînd îşi ştie mama bolnavă, lui Gică parcă îi e frică să şi răspundă. Se teme de o nenorocire. "Alo, da...". Brusc, faţa i se învineţeşte. Gura i se încleştează. Ochii îi sînt inundaţi de lacrimi...

Fatih Terim îi sună pe başkani. O maşină îl duce pe Hagi acasă, unde îşi pregăteşte în grabă soţia şi cei doi copii pentru drum. La reşedinţa familiei Hagi se strîng cîţiva başkani, care ţin să-l consoleze pe cel mai bun jucător pe care l-a avut clubul lor vreodată. În faţa morţii însă, zeul Hagi e la fel de neputincios ca orice muritor.

Maşina goneşte spre aeroport. Pe cei patru Hagi îi aşteaptă un avion micuţ, de 5 persoane. După o voltă deasupra Mării Marmara, pilotul îndreaptă aparatul spre Constanţa...

La 1:40, după miezul nopţii, avionul aterizează pe aeroportul Mihail Kogălniceanu. Puţin după 2:00, Gică e lîngă mama sa. Cînd intră pe uşa casei de pe strada Rîndunelelor, se cutremură. Nu credea că un om atît de bun ca *mana* Chiraţa ar putea muri vreodată...

La 68 de ani neîmpliniţi, pe biata femeie a răpus-o o

bronhopneumonie, pe fondul unor mai vechi afecţiuni cardiace. Ca şi pe nea Iancu, au ajuns-o, poate, şi suferinţele tinereţii... S-a născut la Kavala... Cînd avea un an, părinţii săi au pus-o în trocul căruţei şi s-au mutat la Cainargeaua Mare... La 9 ani a ajuns în nord, la Hagilarea... apoi la Săcele... Doamne, şi cît a muncit pe cîmpurile cu floarea-soarelui, să-şi poată creşte copiii...

Înmormîntarea e sîmbătă, 27 februarie. Au venit şi Gică Popescu, şi Belodedici, şi Ilie Dumitrescu, şi Lăcătuş... A venit şi *nea Ioji* Bükössi... Gabi Balint a trimis o coroană, pentru că e plecat departe, cu echipa lui, FC Bihor, în cantonament... Sicriul Chiraţei e depus lîngă cel al lui Iancu, să fie veşnic împreună, dincolo, pe cîmpul plin de flori... Aşa cum au fost şi în această lume plină de nedreptăţi...

Gică e zdrobit. Marilena suferă alături de el, în vreme ce Chira îi pune o întrebare inocentă, de copil: "Tati, de ce ţine bunica ochii închişi?". De-ar şti că e ultima oară cînd o vede pe *bunica*...

În aceeaşi zi de 27 februarie 1999, Galata învingea cu 1-0 la Erzurum şi trecea pe primul loc. "Pentru Gică Hagi", au spus jucătorii lui Fatih Terim.

... Sîmbătă, 6 martie: la o săptămînă de cînd şi-a condus mama pe ultimul drum, Hagi intră pe teren la derbyul cu Fener. E leacul lui pentru durerea care-i mistuie sufletul. Minutul 54: centrare Hagi, "cap" Hakan Şükür în transversală, reluare Okan în poartă, 1-0 pentru Galata! Spre final, Hakan Şükür, pe contraatac, face 2-0. Trupa lui Terim se distanţează la 4 puncte de ocupanta locului 2.

... 1-2 şi 2-0 cu Sakaryaspor, în semifinalele Cupei Turciei... 2-1 la Ankara, cu Genclerbirligi (Hagi - gol cu capul, apoi pasă de gol) ... 1-1 cu Adanaspor! (la 0-1, în minutul 45, Hagi ratează un penalty; tot el îi centrează ideal lui Hakan Şükür, pentru golul egalizator, cu 6 minute înainte de final).

Cum prinde o săptămînă liberă, Gică se întoarce la Constanţa. Are o barbă neagră, bogată. N-a mai dat-o jos de o lună. Paşii îl poartă, mai întîi, la Cimitirul Central, cu braţul plin de flori... Le face parastas părinţilor săi. Moartea lor l-a schimbat mult pe Gică. L-a făcut parcă mai înţelept. Sau mai îngăduitor. A contat enorm că i-a avut alături pe Marilena, o femeie bună şi înţelegătoare, şi pe cei doi copii, Chira şi Ianis. Cu ajutorul lor, rănile au început să se cicatrizeze. Dar de închis nu s-au închis niciodată.

Cît stă la Constanţa, Gică nu uită de pregătire în nici una din zile. Se antrenează la stadion, cot la cot cu băieţii de la Farul, unii dintre ei copii

de 19-20 de ani. În seara zilei de 27 martie, vede la televizor cum se năruieşte calificarea la Europene. România - Slovacia 0-0, la Bucureşti... Şi echipa nu joacă nimic... Simte un regret imens. După atîtea calificări în serie, să urmeze un eşec? N-ar fi păcat? În mintea lui încolţeşte un gînd, dar îl alungă repede, aproape speriat.

Al doilea debut în naţională

Se reia campionatul Turciei. Galata defilează spre titlu... 3-0 la Samsun (Hagi centrează la primele două goluri, pentru Gică Popescu şi Arif)... 2-0 cu Karabükspor... 0-0 cu Beşiktaş în prima manşă a finalei Cupei (Hagi primeşte un cartonaş galben şi nu va juca în retur)... 5-2 cu Dardanelspor (alte două centrări de gol)... 3-0 la Trabzon! (Hagi şutează în bară şi îi "face" un gol lui Arif)... 3-0 cu Sakaryaspor ("Maestrul Hagi", trecîndu-şi în cont un gol, primeşte 4 stele - calificativ maxim - în toate ziarele)... 2-0 pe terenul lui Beşiktaş, în finala Cupei Turciei, partidă retur! Trofeul este adus în vitrina Galatei... Şi tot în "bîrlogul" celor de la Beşiktaş, 1-1 în campionat. Dacă învingeau, gazdele se apropiau la două puncte de Galata, cu 3 etape înainte de final... 2-1 cu Ankaragüçü... 1-1 la Antalya... 0-0 cu Gaziantepspor, în ultima etapă, dar Galata era deja campioană. Pentru a treia oară consecutiv!

Pînă la meciul cu Ungaria mai sînt trei săptămîni. Ţara începe să fiarbă. Pe Puskas şi Torocsik nu i-am bătut niciodată. Dacă pe urmaşii lor nu-i batem acum, ne putem lua adio de la calificare. Clasamentul nu e deloc încurajator: pe primul loc Portugalia, pe 2 - România, dar Ungaria şi Slovacia vin puternic din urmă. Toate au şanse de calificare. Totuşi, senzaţia e că, după un start bun, Piţurcă i-a dus pe tricolori într-o fundătură. Echipa are nevoie de un şoc. Sau de un salvator providenţial. De un Superman. Dar Superman e doar în filme...

Bucureşti, 16 mai 1999. La postul de televiziune Antena 1, invitatul special se numeşte Gheorghe Hagi. Ceilalţi invitaţi ai lui Adrian Păunescu încep să tatoneze: "Gică, ai spus că vrei un meci de retragere din echipa naţională. Acesta, cu Ungaria, este cel mai nimerit!". Timp de o oră, Hagi se menţine pe poziţie: "În 15 ani am dat tot ce-am avut mai bun în mine, nu văd ce-aş mai putea da. Dacă mă întorc, fac mai mult rău". Stop! La telefon se află *nea Ioji* Bükössi. Îl roagă şi el să revină în echipa naţională. Hotărîrea lui Gică dă primele semne să se zdruncine: "Staţi puţin, că Piţurcă nu m-a convocat!". E un prim semn că *machedonul de aur* ia în calcul revenirea printre tricolori. Fanii aflaţi în zonă, inclusiv taximetriştii de la aeroportul Băneasa şi de la Casa Presei Libere, îl sesizează imediat.

Se adună în miez de noapte la sediul Antenei 1. Sînt o sută, poate două... Scandările lor îl conving pe Hagi să iasă în stradă şi să li se adreseze: "Am hotărît să joc în meciul cu Ungaria! Vă aştept pe toţi la stadion şi sper să sărbătorim împreună victoria". Cînd Gică vrea să plece spre casă, ceasurile arată ora 3:34. Se apropie primul cîntat al cocoşilor. Iar "cocoşul" echipei naţionale dispare spre centrul oraşului, lăsînd în urmă lozinca favorită a fanilor nocturni: "Hagi, te-am ruga / Să batem Ungaria!".

A doua zi după-amiază, Mercedesul alb cu numărul B-10-HGH pătrunde din nou pe poarta cazărmii Săftica. Acolo se strînsese, pentru *o dezmorţire,* jumătatea *autohtonă* a echipei naţionale, plus viitorul cumnat al lui Hagi, Gică Popescu. *Stranierii* nu fuseseră convocaţi, dar cei doi "turci" nu puteau pierde ocazia de a face cîteva mişcări. Adresîndu-li-se mai tinerilor colegi, "Baciul" se ţine de glume: "Purtaţi-vă şi voi frumos cu debutantul ăsta, să nu se sperie!". Hagi zîmbeşte, amintindu-şi că şi el a fost cîndva puşti şi privea celebrităţile din jur ca pe nişte icoane.

La ieşirea din cazarma Săftica, un cetăţean îl întreabă ce l-a determinat să revină printre tricolori. "De-aţi şti cît m-a bătut la cap Gică Popescu!... La Istanbul, cum mă vedea, îmi spunea: «Hai, vino! O să ai parte de o retragere pe cinste!»". Deşi se face că nu aude, pe faţa "Baciului" se înfiripă un zîmbet larg, de om care tocmai şi-a încheiat o misiune importantă.

Reacţiile vin în cascadă. Toată lumea simte nevoia să-i mulţumească lui Hagi. Nici n-a apucat să joace şi cadourile curg din toate părţile... O instalaţie de bere de la Bergenbier... un cal de la Dulugeac... o sticlă de doi litri de şampanie de la MTS... o statuetă de la "ProSport Magazin"... apare prăjitura "Hagi"... se fac postere, tricouri, vederi...

Presa face foc de artificii. "Uneori se mai răzgîndesc şi zeii" ("ProSport")... "S-a întors!" ("Gazeta sporturilor")... "Gică Hagi ne va ajuta să-i batem pe unguri" ("Cotidianul")... "Naţional" deschide cu o declaraţie a lui Gică: "Stăteam aşa şi mă gîndeam: «Băi, Hagi, cine eşti tu să se roage atîta lume de tine?»".

Pe tricolorii mai tineri, revenirea *căpitanului* îi face să redevină copii. Portarul Rapidului, Bogdan Lobonţ: "Nu numai că m-aş simţi onorat să stau în cantonament cu Regele, dar cred că i-aş face şi patul!". *"Piticul motorizat"* de la Dinamo, Florentin Petre, îi ţine isonul: "De mic copil mi-am dorit să joc în aceeaşi echipă cu el. Nu mai vreau decît să intru un pic pe teren, să-mi dea o pasă şi să cîştigăm meciul împreună!". Hagi repetă ce a spus şi cu o seară înainte: "Voi fi în teren contra Ungariei, dar acesta va fi ultimul meu meci în echipa naţională. Ultimul am zis, ultimul rămîne!".

În euforia generală, nimeni nu are timp să-l contrazică.

Pe unguri, vestea îi paralizează. Selecţionerul Bertalan Bicskei o află de la corespondentul "ProSport" la Budapesta, Csinta Samu. Bicskei întreabă de mai multe ori dacă nu e o farsă. Cînd se lămureşte că totul e cît se poate de adevărat, Bicskei se încruntă brusc, semn că deja l-au cotropit grijile. "E clar că Hagi ne va pune probleme în plus. Prin jocul său, dar mai ales prin plusul psihic pe care îl va aduce coechipierilor. Echipa va deveni mai unită, mai coerentă, iar pentru noi acesta este cel mai periculos lucru". Cum vorbeşti dumneata ca din cărţi, *uram* Bicskei! Dar nici nu-ţi trece prin cap cît vei pătimi la Bucureşti!

Clonaţi-l pe Hagi!

Bucureşti, 5 iunie 1999. Imnul Ungariei este fluierat birjăreşte. Oamenii nu mai disting între adversari şi duşmani. Emanuel Terzian avea să scrie în "ProSport": "Ne luase valul de parcă ne înfruntam cu hunii. Voiam să înfruntăm întreaga istorie. Prinşi între Posada şi Diktatul de la Viena, am uitat, pentru cîteva momente, că de fapt e meciul de retragere al lui Hagi. Eram atît de preocupaţi să fluierăm imnul maghiar că era cît pe-aci să nu-l observăm pe Gică ascultîndu-l pe al nostru cu mîna la inimă".

Apoi începe piesa. Pe covorul verde al stadionului Steaua, Hagi ne oferă 45 de minute de magie. Intră în puzderia de unguri ca batoza în lanul de grîu, la seceriş. Odată plecată din picorul lui, mingea descrie trasee extrapămîntene. Neputincioasă, însăşi gravitaţia se recuză. Dar mai există gravitaţie? Driblinguri în cascadă, pase de 30 de metri *la milimetru,* şuturi teleghidate - toate se înlănţuiesc într-un dans nebun. Golurile vin şi ele - unul, două... deşi ar putea fi de trei ori pe-atîtea. Este repriza în care Hagi arată de ce nu se poate fără el. Şi de ce *România fără Hagi* nu va semăna niciodată cu *România cu Hagi.*

Vraja se rupe la pauză, cînd braţul drept al căpitanului este imobilizat într-o faşă. Tocmai căzuse peste el unul Hrutka, o matahală de vreo 90 de kilograme. Cînd revin pe gazon, dintre ai noştri lipseşte magicianul... pardon, Hagicianul. Sensibilă, tabela rămîne încremenită la 2-0. Prima victorie a României asupra Ungariei, în 63 de ani de confruntări directe!

O casetă pentru istorie:

România: Lobonţ - Dan Petrescu, Filipescu, Gh. Popescu, Nanu - Fl. Petre, Hagi (46 Lupescu), Gâlcă, D. Munteanu - Moldovan (61 Ganea), Ad. Ilie (87 Craioveanu).

Ungaria: Kiraly - Körsös, Hrutka, V. Sebök, Matyus - J. Sebök (76 Herczeg), Dardai, Halmai, Illes (82 Preisinger), Egressy - Feher (46 Pisont).

Au marcat: Ad. Ilie (min. 2), D. Munteanu (min. 15).

Ziarele scot flăcări. Titlurile ies din pagină. "Hagi de România", "Hagi - Ungaria 2-0, România - Ungaria 0-0". ("ProSport").. "Hagi e mag iar" ("Gazeta sporturilor")... "Le-am dat cu tradiţia în cap" ("Sportul românesc")... "Hagi a învins Ungaria" ("Ziua")... "Dacă Hagi nu e, nimic nu e" ("Naţional")... "Hagi 2 - Ungaria 0" ("Evenimentul zilei")... Pentru prima oară în cei doi ani trecuţi de la înfiinţare, "ProSport" acordă calificativul maxim: 5 stele, adică "excelent". Evident, lui Gheorghe Hagi. Dar parcă nici acest *excelent* nu e de ajuns pentru prestaţia *Hagicianului*.

Concluzia? Clonaţi-l pe Hagi!

Cînd a părăsit stadionul "Steaua", Hagi părea de neclintit: "Am mai spus-o şi-o repet: acesta a fost ultimul meu meci în echipa naţională". Gică Popescu l-a auzit şi a punctat dibaci: "A zis că e meciul lui de retragere, dar a jucat numai o repriză. E clar, mai are de jucat una!". Şi "Baciul" se gîndeşte la Portugalia.

Începe o campanie furibundă. Ai senzaţia că totul face parte dintr-o mişcare dirijată, dar nu este deloc aşa. Pur şi simplu, lumea îl vrea pe Hagi etern la echipa naţională! Un sondaj telefonic realizat pe ProTV, la "Procesul Etapei", indică un scor zdrobitor: 96 la sută dintre telespectatori cred că nu se poate fără Hagi în meciul cu Portugalia.

Hagi nu cedează: "Gata, m-am retras definitiv din naţională!". Dar presiunea asupra machedonului creşte. Devine infernală. "ProSport" lansează o întrebare-rugăminte: "Cui ne laşi, Gică?". Şi tot "ProSport" decretează: "Locul Regelui e pe gazon!". În acest timp, "Libertatea" iniţiază o acţiune de strîngere de semnături, în Piaţa Universităţii. Hotărîrea lui Hagi începe să se clatine. Contează enorm faptul că românul este pe cale de a-şi prelungi contractul cu Galatasaray pe încă un an. Mai intervine şi Giovanni Becali, tot în favoarea continuării mariajului cu echipa naţională. Apoi...

... Apoi, luni seara, pe 7 iunie, răzbate vestea că Hagi merge mai departe! Totul urma să fie lămurit a doua zi, la barul "Melody", într-o conferinţă de presă.

Cînd soseşte la "Melody", Gică are mîna dreaptă legată de gît, pe sub tricou. Amintire de la Hrutka. "Am venit aici să vă anunţ că aş vrea să mai joc în echipa naţională şi în meciurile următoare, cu Slovacia, cu Portugalia... De-acum contaţi pe mine! Mă simt foarte bine şi fizic, şi mental. Corpul şi sufletul meu îmi spun că trebuie să continuu... În zilele astea m-aţi chemat cu toţii. Revin din tot sufletul, pentru că e ceva în mine care îmi spune «Nu te opri!»... Publicul, atmosfera din stadion şi de pe străzi, victoria cu Ungaria, sprijinul presei, toate astea au contribuit enorm în decizia mea...

Mi-e greu să mă opresc aici. Ne aşteaptă meciuri grele. În joc sînt numele şi prestigiul României. Abia aştept să ne calificăm la Euro 2000!".

În ceea ce spune machedonul nu e demagogie. El nu se află în campanie electorală, la vînătoare de voturi. Pentru el votează jocul său, golurile sale, cariera sa.

Cutremur în Turcia

Vara anului 1999 e una fierbinte. În zilele de 11 şi 12 iunie, Hagi nu poate lipsi de la nunta lui Gică Popescu cu sora soţiei sale, Luminiţa Vlahbei. Cumpără apoi complexul hotelier "Bucureşti" din Mamaia şi închiriază porţiunea de plajă din dreptul acestuia. Urmăreşte finalizarea lucrărilor la noua sa casă din Constanţa, ridicată nu departe de ţărmul mării. În fine, pleacă la Istanbul pentru a negocia termenii noului său contract cu Galatasaray. Obţine clauze financiare sensibil îmbunătăţite faţă de cele din precedenta înţelegere. Îşi permite să pună condiţii, pentru că a devenit indispensabil pentru echipa lui Fatih Terim.

Cel de-al patrulea sezon al lui Hagi la Galatasaray începe cu un cantonament în Austria, presărat cu cîteva partide amicale: 1-1 cu Banik Ostrava (în care *decarul* român ratează un penalty), 0-0 cu Sparta Praga, 4-2 cu Bregenz. Pe 7 iulie, Gică pleacă de la Salzburg cu avionul personal al preşedintelui Galatei, Faruk Suren, pentru a participa, la Istanbul, la întîlnirea dintre preşedintele României, Emil Constantinescu, şi omologul său turc, Suleyman Demirel. Faima lui Hagi face din acesta un om extrem de curtat, chiar şi la nivelul şefilor de stat.

Între 22 şi 24 iulie 1999, Galata cîştigă pentru a treia oară consecutiv Cupa Asociaţiei Presei Sportive din Turcia, după 1-0 cu Beşiktaş şi 1-1 cu Fenerbahce (gol Hagi).

... 6 august: începe campionatul. Mare surpriză în prima etapă: Galatasaray - Gaziantepspor 1-2! (golul gazdelor e marcat de Hagi).

... 11 august: începe şi Liga Campionilor, cu un tur preliminar. Rapid Viena - Galata 0-3, cu un Hagi magnific. Evoluţia lui e încununată cu un gol superb, în ultimul minut de joc. "Şutul românului nu l-ar fi putut opri nici trei de Meyer!", exclamă comentatorul postului de radio care transmite meciul în Austria. Iar ziarul turcesc "Milliyet" titrează: "Einstein Hagi".

... 2-1 la Trabzon. "Hagi a fost iarăşi formidabil. El s-a remarcat prin obişnuitele driblinguri şi prin pase inimitabile, ce conferă trupei lui Terim o strălucire aparte" ("Fanatik"). Românul înscrie şi un gol. Spre final, cînd

este schimbat, fanii gazdelor îl aplaudă ridicîndu-se în picioare. Aceiaşi fani care, puţin mai devreme, îi aruncaseră lui Arif o sticlă de plastic în cap.

Luni, 16 august, Hagi şi Gică Popescu vin la Bucureşti, de unde zboară spre Larnaca, pentru amicalul cu Cipru. În Insula Afroditei, la un antrenament, are o gleznă învelită într-o pungă cu gheaţă. "La vîrsta şi antecedentele mele, cred că e vorba de a 50-a recidivă". Mai poţi, Gică? "Mai pot. Cînd n-oi mai putea, mă las".

La primele ore ale zilei de marţi, 17 august, Turcia e zguduită de un cutremur devastator. Se vorbeşte de mii de morţi. Hagi e cu inima cît puricele. El e în Cipru, dar soţia şi copiii săi sînt la Istanbul... Lui Gică îi tremură mîna pe telefon. "Sîntem bine, dar aici e nebunie. Zidurile casei au crăpat", aude în receptor. "Plecaţi în ţară cu primul avion!", îi zice Gică soţiei sale, care îi ia pe Chira şi pe Ianis şi se duc la Constanţa. După meciul cu Cipru (2-2), în care nu intră pe gazon, Gică revine la Istanbul, dar timp de două zile locuieşte la club. Tristeţe mare în Turcia! Campionatul se întrerupe pentru 3 săptămîni. Totuşi, se joacă returul cu Rapid Viena. Încă o victorie, 1-0, şi Galata pătrunde pentru a treia oară consecutiv în grupele Ligii Campionilor. Dar nu e loc pentru bucurie. Turcia se află în doliu.

Se anunţă că părinţii lui Hakan Şükür au murit sub dărîmăturile casei lor, la Sakarya, dar ştirea se dovedeşte falsă. Casa, într-adevăr, s-a făcut praf, dar domnul şi doamna Şükür se aflau departe, în vacanţă. Taffarel, în schimb, a trăit clipe de groază. Vila sa, situată în apropierea aeroportului din Istanbul, s-a crăpat, stînd să cadă. Brazilianul şi-a luat soţia şi cei doi copii şi, pentru cîteva zile, s-au mutat cu toţii la club.

Incomplet refăcut, Hagi nu evoluează contra Ciprului (2-2). Revine acasă împreună cu tricolorii. Ce să facă la Istanbul? Acolo e tristeţe mare. Iar campionatul a fost întrerupt timp de 3 săptămîni.

Totuşi, dă o fugă pentru returul cu Rapid Viena. Încă o victorie, 1-0, şi Galata pătrunde pentru a treia oară consecutiv în grupele Ligii Campionilor.

A şasea calificare

Naţionala trece pe primul plan. La Săftica, dar şi la Bratislava, Hagi, veteranul lotului, stă în cameră cu Cristi Chivu, mezinul. Are 19 ani şi joacă deja la Ajax Amsterdam. "Voi, generaţia actuală, aveţi multă şansă. Nu vă opreşte nimeni să mergeţi la echipe mari. Totul e să fiţi serioşi, să nu daţi cu piciorul acestei şanse". Chivu, un băiat cuminte, ascultă fiecare

cuvînt. Nu e de colea să-ţi vorbească marele Hagi...

4 septembrie: Slovacia - România 1-5! Hagi e omul-orchestră. Îi trimite o boltă lui Adrian Ilie pentru 1-0. După ce sîntem egalaţi, ne aduce din nou în avantaj, transformînd o lovitură liberă de la 25 de metri. Tot el zguduie bara, la 2-1, anunţînd forcingul de final de la poarta echipei lui Adamec. Consideraţi oamenii meciului, Hagi şi Adrian Ilie sînt notaţi de "ProSport" cu 4 stele.

Bombă la Baku: Portugalia a scos doar o remiză, 1-1, şi asta mulţumită lui Figo, care a egalat în minutul 90... Socotelile se schimbă. Nu mai trebuie să-i batem pe portughezi pentru a cîştiga grupa, ne e suficient şi un rezultat de egalitate. Această variantă le conferă şanse bune şi portughezilor, al căror punctaj i-ar putea califica direct de pe locul 2, fără meci de baraj.

8 septembrie: România - Portugalia 1-1. Ne-am calificat pentru Euro 2000! Şi tot graţie harului lui Hagi, care a şters cu capul mingea centrată de Adrian Ilie, în minutul 36! Golul lui Figo, din minutul 45, n-a făcut decît să contureze varianta benefică ambelor echipe.

Emoţiile s-au dus, pentru că deplasarea în Liechtenstein este o formalitate: 3-0. Clasamentul grupei a 7-a:

1. România	**10**	**7**	**3**	**0**	**25-3**	**24**
2. Portugalia	**10**	**7**	**2**	**1**	**32-4**	**23**
3. Slovacia	10	5	2	3	12-9	17
4. Ungaria	10	3	3	4	14-10	12
5. Azerbaidjan	10	1	1	8	6-26	4
4. Liechtenstein	10	1	1	8	2-39	4

Este a 6-a calificare din cariera lui Hagi. Trei la Mondiale, trei la Europene. A început tot la Bratislava, în noiembrie 1983, cînd s-a încălzit o repriză şi jumătate şi n-a jucat nici un minut. De atunci au trecut 16 ani...

Balastul Piţurcă

Contribuţia hotărîtoare a lui Hagi la calificare a fost apreciată de toată lumea, cu o excepţie: antrenorul Victor Piţurcă. Acesta a început un război absurd cu căpitanul echipei naţionale, război din care nu putea ieşi decît învins. Răceala a fost evidentă chiar din Liechtenstein. Dar Hagi şi-a văzut de treabă, pentru a nu afecta în vreun fel calificarea.

Imediat după meciul cu Portugalia, Piţurcă a început să arunce în stînga şi-n dreapta cu declaraţii deplasate. S-a văzut cu sacii în căruţă şi a declanşat un atac murdar. "Hagi nu poate să ia aceeaşi primă ca restul jucătorilor. În timp ce unii se aflau în teren la Porto sau la Budapesta, el

stătea în faţa televizorului"... "Naţionala se califica la Europene şi fără Hagi"... "Dacă s-ar întîmpla să nu ne înţelegem, ori eu, ori ei ar trebui să-şi facă bagajele. Mai degrabă ei" (în ecuaţie intra şi Gică Popescu)... "Dan Petrescu s-a dus la Becali să-l roage să-l pun căpitan la meciul cu Norvegia"... "Mircea Sandu a venit cu lacrimi în ochi la mine să-şi ceară scuze că nu m-a votat cînd s-a ales selecţionerul". Iar şirul declaraţiilor halucinante nu se opreşte aici.

De la Istanbul, Hagi a trimis presei, pe 14 octombrie, următorul comunicat:

"În calitate de căpitan al echipei naţionale de fotbal a României (pînă în prezent), consider necesar să mă adresez Dvs., mass-media din toată ţara, pentru a face unele precizări referitoare la o serie de interviuri negative acordate de către antrenorul nostru, dl. Victor Piţurcă, după meciul disputat acasă cu Portugalia.

Aşa cum ştiţi şi Dvs., în aceste interviuri dl. Piţurcă a făcut referiri la evoluţia şi comportamentul jucătorilor componenţi ai echipei naţionale, precum şi la relaţiile pe care aceştia le au cu oamenii de fotbal din România.

Această atitudine a creat o tensiune nejustificată în sînul echipei, tensiune care după părerea mea nu este binevenită, în condiţiile în care naţionala de fotbal a României va participa la turneul final Euro 2000.

Doresc să precizez că încordarea existentă în relaţiile antrenor - jucători, sesizată şi de presă, este urmarea comportamentului domnului Piţurcă, cît şi a faptului că dînsul a făcut poemică cu o parte a presei, situaţie pe care jucătorii nu au dorit-o şi nici nu au provocat-o.

Ca purtător al banderolei de căpitan am simţit nevoia de a spune tuturor iubitorilor de fotbal din România adevărul despre această situaţie pe care toţi jucătorii o regretă, dar care, din păcate, a fost creată chiar de către antrenorul nostru".

Comunicatul a fost completat de Hagi cu o declaraţie în "ProSport": "Piţurcă, prin ce a spus, ne-a lovit efectiv. Ne simţim jenaţi".

Lucrurile se precipită. Duminică, 31 octombrie, Hagi anunţă că "nu mai există cale de întoarcere". Marţi, Piţurcă organizează o conferinţă de presă, în care spune nonşalant: "Nu mai vor să lucreze cu mine? Nici o problemă, la echipa naţională se poate şi fără Hagi, şi fără Gică Popescu, şi fără Dan Petrescu, se poate fără oricine". Joi, 4 noiembrie 1999, Comitetul Executiv al FRF votează destituirea lui Piţurcă din funcţia de selecţioner (în locul lui avea să fie numit Emerich Jenei, aflat la al doilea mandat, după cel din perioada 1986-1990). Pentru corabia numită echipa naţională, Piţurcă devenise un balast. Iar pentru ca nava să meargă mai departe, balastul trebuia aruncat peste bord. Şi a fost aruncat.

Este momentul cînd o căpuşă de la federaţie, unul, Valentin Alexandru,

propulsat pe căi oculte din noroiul unui şantier direct în fotoliul de vicepreşedinte al FRF, face o gafă de proporţii. Tovarăş de zaruri al selecţionerului demis, el compară situaţia acestuia cu cea dintr-o celebră baladă românească: "S-a întîmplat ca în «Mioriţa». Pentru mine, «Mioriţa» este o odă adusă tîlhăriei nepedepsite, în care doi tîlhari omoară un om cinstit". În viziunea tupeistului cu buletin de Ploieşti, Hagi şi Gică Popescu ar fi "cei doi tîlhari", iar Piţurcă - "omul cinstit". *Pentru mine, declaraţia lui Valentin Alexandru este o odă adusă mîrlăniei nepedepsite, în care un mîrlan jigneşte doi oameni cinstiţi.* Ce zici, dom' inginer, nu sună mai bine aşa?

Viraj spre Cupa UEFA

Campionatul Turciei se reia pe 10 septembrie, cînd rănile cutremurului au fost cît de cît pansate. Galatasaray, "moara" lui Fatih Terim, macină tot mai spornic, inclusiv în Liga Campionilor.

... 5-0 cu Ankaragüçü. Deşi joacă doar o repriză, Hagi înscrie primele două goluri, dintre care unul din lovitură liberă, de la 40 de metri, direct la vinclu! Aproape toate ziarele publică fotografia românului pe pagina 1. Aprecierile tind spre absolut: nota 9 în "Fanatik", 4 stele în "Hürriyet". "Özkan trebuie să se considere unul dintre cei mai fericiţi portari din lume. Să primeşti un gol de o asemenea frumuseţe, foarte rar întîlnit pe stadioane, nu e o ruşine" ("Sabah"). "În prima repriză a fost Hagi. Apoi n-a mai contat nimic" ("Fotomaç").

... 2-2 cu Hertha Berlin (Hagi egalează din penalty, în minutul 86)... 4-3 la Adana... 1-2 pe "San Siro", cu AC Milan... 1-0 la Samsun (gol Hagi, în minutul 65)... 0-1 la Londra, cu Chelsea (înfrîngerea e parafată de golul lui Dan Petrescu)... 2-0 cu Antalyaspor... 0-5 cu Chelsea, dezastru pe "Ali Sami Yen"! Schimbat la pauză, Hagi îşi face un control la "International Hospital" din Istanbul, unde îi este depistat un cheag de sînge intercostal, în partea dreaptă a bazinului. I se aplică un corset peste mijloc, fiind nevoit să stea în pat 10 zile. Ratează partidele de la Bursa (0-0), de la Berlin (4-1 cu Hertha) şi Göztepe Izmir (2-0).

Pe 3 noiembrie 1999, Galata întîlneşte AC Milan într-un meci al disperării. Turcii au nevoie de victorie pentru a prinde locul 3 în grupă, cel ce nu i-ar scoate de tot de pe tablou, ci i-ar trimite în Cupa UEFA. Italienii pot ocupa orice loc de la 2 (calificare în faza următoare a Ligii Campionilor) la 4 (eliminare din cupele europene).

Jocul e dramatic. Pînă cu cîteva minute înainte de final, AC Milan conduce cu 2-1, deci continuă în *Champions League,* în vreme ce Galata

e *out*... Minutul 87: gol Hakan Sukur, 2-2, campioana Italiei coboară pe locul 3, ceea ce înseamnă, mai departe, Cupa UEFA... Minutul 90: Umit transformă un penalty, Galata urcă pe 3 - fereastră spre Cupa UEFA -, iar AC Milan e scoasă din toate cărţile!

Aşadar, echipa lui Fatih Terim îi "fură" lui AC Milan locul în Cupa UEFA chiar în ultimul minut de joc! Dacă n-ar fi fost acel minut, cu penaltyul lui Umit...

Galatasaray: Taffarel - Capone, Gh. Popescu (70 Ergun), Ahmet, Hakan Ünsal - Umit, Okan, Hagi (66 Hasan Saş), Emre - Arif (77 Marcio), Hakan Şükür.

AC Milan: Abbiati - N'Gotty, Ayala, Maldini - Helveg, Gattuso, Albertini, Giunti (88 Bierhoff), Giuly (56 Serginho) - Weah (82 Boban), Şevcenko.

Au marcat: Capone (min. 27), Hakan Şükür (min. 87), Umit (min. 90 - din penalty) / Weah (min. 20), Giunti (min. 51).

Comentariu în "Fanatik": "Hagi a prestat un joc inteligent, cu pase deosebite, cea pentru Hakan Şükür, din prima repriză, fiind o capodoperă. A avut însă şi momente moarte".

Clasament final:

1. Chelsea Londra	**6**	**3**	**2**	**1**	**10-3**	**11**
2. Hertha Berlin	**6**	**2**	**2**	**2**	**7-10**	**8**
3. Galatasaray Istanbul	***6***	***2***	***1***	***3***	***10-13***	***7***
4. AC Milan	6	1	3	2	6-7	6

Chelsea şi Hertha se califică în faza a doua a Ligii Campionilor, Galatasaray o virează spre Cupa UEFA, iar AC Milan părăseşte scena continentală.

Primul adversar din Cupa UEFA: formaţia italiană Bologna, în "16"-imi. Pe 23 noiembrie, în minutul 56 al partidei tur (1-1 la Bologna), Hagi suferă o ruptură musculară la coapsa stîngă, care-l ţine departe de gazon pînă la sfîrşitul anului. Ratează, astfel, returul cu echipa lui Ventola şi a lui Signori (2-1), precum şi cîteva meciuri din campionat: 4-1 cu Erzurumspor, 1-1 la Ankara cu Genclerbirligi, 1-0 cu Beşiktaş, 2-1 cu Vanspor.

Intrarea în legendă

În decembrie '99, Federaţia Română de Fotbal îl desemnează pe Gheorghe Hagi drept cel mai bun fotbalist român al tuturor timpurilor! E, într-un fel, oficializarea a ceea ce majoritatea microbiştilor ştiau deja. Dintre antrenori, *the best* este ales generalul fotbalului românesc,

Anghel Iordănescu.

Pe plan internaţional, celebra revistă britanică "World Soccer" face publică ierarhia primilor 100 de fotbalişti ai tuturor timpurilor, din întreaga lume. Pe tabela de onoare apare şi numele unui român: Gheorghe Hagi, situat pe poziţia a 25-a! Fantastic: al 25-lea jucător dintre cei ce au existat vreodată pe planeta Pămînt!

Pentru a judeca la justa valoare această excepţională performanţă, vom reda integral acest top al topurilor, păstrînd o rezervă asupra promovării unor jucători britanici prea puţin cunoscuţi (Edwards, Finney, Southall). Dar asta intră în nelipsita doză de subiectivism a oricărei anchete.

Cei mai buni 100 de fotbalişti ai tuturor timpurilor

1. Pelé	(Brazilia)
2. Diego Armando Maradona	(Argentina)
3. Johan Cruyff	(Olanda)
4. Franz Beckenbauer	(Germania - fostă RFG)
5. Michel Platini	(Franţa)
6. Alfredo Di Stefano	(Argentina/Spania)
7. Ferenc Puskas	(Ungaria)
8. George Best	(Irlanda de Nord)
9. Marco Van Basten	(Olanda)
10. Eusebio	(Portugalia)
11. Lev Iaşin	(Rusia - fostă URSS)
12. Bobby Charlton	(Anglia)
13. Ronaldo	(Brazilia)
14. Bobby Moore	(Anglia)
15. Gerd Müller	(Germania - fostă RFG)
16. Roberto Baggio	(Italia)
17. Stanley Matthews	(Anglia)
18. Zico	(Brazilia)
19. Franco Baresi	(Italia)
20. Garrincha	(Brazilia)
21. Paolo Maldini	(Italia)
22. Kenny Dalglish	(Scoţia)
23. Gabriel Batistuta	(Argentina)
24. Eric Cantona	(Franţa)
25. Gheorghe Hagi	***(România)***
26. Romario	(Brazilia)
27. Jairzinho	(Brazilia)
28. Zinedine Zidane	(Franţa)
29. Ruud Gullit	(Olanda)

30. John Charles	(Ţara Galilor)
31. Lothar Matthäus	(Germania)
32. Gordon Banks	(Anglia)
33. Jürgen Klinsmann	(Germania)
34. Dennis Bergkamp	(Olanda)
35. Karl-Heinz Rummenigge	(Germania - fostă RFG)
36. Gary Lineker	(Anglia)
37. Giuseppe Meazza	(Italia)
38. Rivelino	(Brazilia)
39. Didi	(Brazilia)
40. Ian Rush	(Ţara Galilor)
41. Paolo Rossi	(Italia)
42. Peter Schmeichel	(Danemarca)
43. George Weah	(Liberia)
44. Michael Owen	(Anglia)
45. Just Fontaine	(Franţa)
46. Duncan Edwards	(Anglia)
47. Dino Zoff	(Italia)
48. Hristo Stoicikov	(Bulgaria)
49. David Beckham	(Anglia)
50. Tom Finney	(Anglia)
51. Rivaldo	(Brazilia)
52. Claudio Caniggia	(Argentina)
53. Tostao	(Brazilia)
54. Frank Rijkaard	(Olanda)
55. Jose Luis Chilavert	(Paraguay)
56. Kevin Keegan	(Anglia)
57. Paul Gascoigne	(Anglia)
58. Roger Milla	(Camerun)
59. Michael Laudrup	(Danemarca)
60. Andrei Şevcenko	(Ucraina)
61. David Ginola	(Franţa)
62. Glenn Hoddle	(Anglia)
63. Socrates	(Brazilia)
64. Roberto Carlos	(Brazilia)
65. Alan Shearer	(Anglia)
66. Daniel Passarella	(Argentina)
67. Davor Suker	(Croaţia)
68. Dixie Dean	(Anglia)
69. Sandor Kocsis	(Ungaria)
70. Juan Alberto Schiaffino	(Uruguay)

71. Christian Vieri	(Italia)
72. Mario Kempes	(Argentina)
73. Johan Neeskens	(Olanda)
74. Luigi Riva	(Italia)
75. Jose Nasazzi	(Uruguay)
76 Günter Netzer	(Germania - fostă RFG)
77. Alessandro Del Piero	(Italia)
78. Carlos Valderrama	(Columbia)
79. Ricardo Zamora	(Spania)
80. Enzo Francescoli	(Uruguay)
81. Edgar Davids	(Olanda)
82. Francisco Gento	(Spania)
83. Jim Baxter	(Scoţia)
84. Falcao	(Brazilia)
85. Ryan Giggs	(Ţara Galilor)
86. Sepp Maier	(Germania - fostă RFG)
87. Zbigniew Boniek	(Polonia)
88. Pat Jennings	(Irlanda de Nord)
89. Gyorgy Sarosi	(Ungaria)
90. Giacinto Facchetti	(Italia)
91. Alan Hansen	(Scoţia)
92. Raymond Kopa	(Franţa)
93. Bryan Robson	(Anglia)
94. Matthias Sammer	(Germania)
95. Ladislav Kubala	(Cehoslovacia/Ungaria/Spania)
96. Neville Southall	(Ţara Galilor)
97. Gerson	(Brazilia)
98. Paulo Futre	(Portugalia)
99. Preben Elkjaer-Larsen	(Danemarca)
100. Bebeto	(Brazilia)

Stadionul "Gheorghe Hagi"

Anul 2000. Va fi el ultimul din activitatea de jucător a lui Hagi? Niciodată nu se ştie...

Din nou probleme cu banii. Galata întîrzie achitarea cîtorva rate din contract, dar, ca şi în urmă cu un an, pînă la urmă găseşte bani şi plăteşte. Dar iarăşi e nevoie să intervină Giovanni Becali...

Începe un nou sezon. Ultimul din cariera lui Hagi?

... 2-1 la Koçaeli. *Decarul* Galatei nu-l iartă nici acum pe Stîngaciu: gol spre finalul primei reprize, pasă decisivă pentru Okan după pauză.

... 3-1 cu Altay Izmir. *Terminator* Hagi! Gol din start (min. 4), de la 30 de metri, la vinclu. Apoi, 4 pase luminate pentru Hakan Şükür, care se joacă de-a ratările. În minutul 77, cînd Hagi părăseşte terenul, 22.000 de spectatori îl aplaudă în picioare. Mulţi îngenunchează ca la rugăciune, în moschee...

Pe 20 ianuarie, presa din Istanbul declanşează o campanie cu scopul de a-l convinge pe Hagi să mai rămînă măcar un an. Caracterizare în "Milliyet": "Hagi este ca vinul bun. Pe măsură ce trec anii, devine tot mai valoros". După care urmează o rugăminte: "Hagi, nu ne lăsa!". Românul răspunde: "Visez să-mi închei cariera cîştigînd Cupa UEFA cu Galatasaray şi Campionatul European cu România". Nu baţi prea departe, Gică?

În etapa a 17-a (ultima a turului), Istanbulspor - Galata 0-0. Nervos, Hagi îl loveşte cu cotul în gură pe "paznicul" său, Emre (altul decît cel de la echipa lui Terim), spărgîndu-i buza. Arbitrul nu vede incidentul, dar observatorul înaintează un raport Comisiei de disciplină. Emre atacă în "Hürriyet": "Gestul incalificabil al românului nu este singular. Şi alţii s-au plîns de Hagi în teren. El face toate astea pentru că are tupeu de vedetă. Ştie că, indiferent de ieşirile sale, nu i se poate întîmpla nimic. Pur şi simplu îi intimidează pe arbitri". Preşedintele Faruk Suren îşi apără jucătorul: "Adversarii îl provoacă tot timpul. I-au prins slăbiciunea, înjurîndu-l de mamă". După o săptămînă de tăcere, Hagi se apără: "Joc de aproape 4 ani în Turcia, dar nu mi s-a întîmplat să fiu înjurat de mama mea - care a murit - cum a făcut-o Emre. Pentru asta n-o să-l iert niciodată". Pînă una-alta, cel pedepsit e Hagi, care primeşte 3 etape de suspendare.

Gică reintră în semifinalele Cupei Turciei: Galata - Ankaragüçü 2-0. Iese accidentat, pe la jumătatea primei reprize. Ratează meciurile cu Adanaspor (4-0) şi Samsunspor (3-1). Nu lipseşte, însă, de la partida tur din optimile Cupei UEFA: 2-0 la Dortmund! Hagi face furori: îi pasează lui Hakan Şükür la primul gol (min. 33) şi îl înscrie spectaculos pe cel de-al doilea (min. 45). "Super Hagi! Românul a garantat un loc în sferturi pentru Galata, experienţa şi talentul lui fiind determinante pentru victoria de la Dortmund. El a fost creierul echipei" ("Fanatik")... "Super-show-ul Hagi a fost total. Românul are acum fani şi în rîndul nemţilor" ("Hürriyet").

... 3-1 la Antalya... 0-0 în returul cu Borussia Dortmund (Fatih Terim: "Am nevoie de Hagi în teren. El ne dă siguranţa unui joc echilibrat. Fanii nu se satură de plăcerea de a-l vedea jucînd")... 6-0 cu Bursaspor (fără Hagi, lăsat să se odihnească pentru marile bătălii din Cupa UEFA). După 24 de etape, Galata are 11 puncte avans faţă de Beşiktaş şi 20 faţă de Fenerbahce.

... 16 martie: Mallorca - Galatasaray 1-4, în sferturile de finală ale Cupei UEFA! La un moment dat, turcii conduceau chiar cu 4-0... 2-0 la Izmir, cu Göztepe (Hagi - gol şi pasă de gol)... 2-1 în returul cu Mallorca... 0-1 cu Fenerbahce... Zbor la Atena, pentru amicalul Grecia - România (2-0). La 35 de ani, machedonul se zbate mai mult decît jucători cu 10-15 ani mai tineri... Din nou în Turcia. 0-0 la Erzurum. Între Galata şi Beşiktaş au mai rămas doar 6 puncte.

Şi vine semifinala Cupei UEFA, cu Leeds United! Pe 5 aprilie, cu o zi înaintea meciului de la Istanbul, fanii englezi, provocatori ca de obicei, sînt bătuţi cu bîtele şi tăiaţi cu cuţitele, în Piaţa Taksim. Trei dintre ei îşi pierd viaţa. A doua zi, Galata învinge cu 2-0 şi e la un pas de finală. Hakan Şükür deschide scorul în minutul 12. Hagi îşi dirijează magistral mai tinerii coechipieri şi centrează perfect pentru Capone, autorul celui de-al doilea gol (min. 44). "Hagi, cheia succesului Galatei, a arătat din nou în faţa Europei că este un fotbalist extraordinar. A jucat mai mult pentru echipă şi mai puţin pentru el. Hagi e precum un comandant de elită, care direcţionează atacurile în funcţie de necesităţi. Meticulos, a redus şi accelerat atacul aşa cum a dorit" ("Fotomaç"). "Hagi a desenat pe gazon scheme de care nu te poţi sătura privindu-le. Fără a se uita la vîrsta din buletin, a alergat ca un puşti" ("Fanatik"). Amintindu-şi că Hagi, în 1989, pe cînd juca la Steaua, a eliminat pe Galatasaray în semifinalele Cupei Campionilor Europeni, acelaşi "Fanatik" titrează: "Prima dată ne-a răpus, acum ne duce în finală!".

Returul de la Leeds e marcat de ameninţările fanilor englezi: "Nu veniţi în Anglia, că vă omorîm!". Cineva vine cu ideea ca, în afara gazonului, jucătorii să poarte veste antiglonţ, dar ideea e abandonată. Rămîne ca fiecare să fie păzit de un luptător antitero.

Pe "Elland Road" - acolo unde, la Euro '96, România a pierdut meciul cu Spania -, Hagi reduce publicul la tăcere. Deschide scorul din penalty (min. 5), accelerează de cîteva ori înşirîndu-şi adversarii pe drum, iar înainte de pauză preia ca pe Copacabana şi îl deschide pe Hakan Şükür pentru golul care spulberă orice speranţă a englezilor (min. 42). Tot ce reuşesc insularii este să scoată o remiză, 2-2.

Galata e în finală! Prima echipă din Turcia care va juca în ultimul act al unei cupe europene!

La sosirea pe aeroportul "Atatürk" din Istanbul, jucătorii lui Fatih Terim sînt întîmpinaţi de suporteri cu o pancartă uriaşă: *"Aferim Galata! Aferim Hagi!".*

Pe 26 aprilie 2000, Gheorghe Hagi joacă pe stadionul "Gheorghe Hagi"! E vorba de arena din Constanţa, care cu ocazia meciului amical

România - Cipru (2-0) îşi schimbă vechiul nume, "Farul", cu cel al căpitanului echipei naţionale. Constănţenii se înghesuie să-l vadă pe Gică *al lor*. Mulţi şi-l amintesc pe adolescentul firav care trăgea să salveze Farul de la retrogradare, cu 17 ani în urmă...

De la Hagi porneşte primul gol, marcat de Mutu. Şi tot maestrul Hagi este cerut de public să execute penaltyul pentru 2-0. Dar Gică e generos: îl lasă pe Ganea să-şi treacă un gol în cont...

Galata intră în istorie

În decurs de o lună, Galatasaray atacă 3 trofee: campionatul, Cupa Turciei şi Cupa UEFA. Meciurile se înlănţuiesc ameţitor... 6-0 cu Genclerbirligi. Hagi, intrat în ultima jumătate de oră, înscrie un gol antologic - lob de la 35 de metri... 1-1 pe terenul rivalei Beşiktaş (se păstrează diferenţa de 6 puncte)... 2-2 cu Denizlispor. Activitate intensă pentru Hagi: şut în bară în primul minut de joc, penalty scos şi ratat tot de el (min. 42), golul care "dezgheaţă" tabela (min. 47)... 3-1 la Van, în ajun de Paşti. Hagi zguduie bara, apoi deschide scorul din lovitură liberă, pentru ca tot el să iniţieze faza de 2-0...

2 mai: Galatasaray - Antalyaspor 5-3, după prelungiri, în finala Cupei Turciei! Meciul e dramatic: 2-2 la sfîrşitul celor 90 de minute, Hagi se accidentează şi este înlocuit înainte de prelungiri, Antalya preia conducerea în minutul 95, apoi Galata punctează de 3 ori. Primul trofeu a fost cucerit! Mai sînt două...

Etapa a 32-a (6 mai): 5-0 cu Koçaelispor (fără Hagi, nerefăcut). Înaintea ultimelor două runde, Galata are 6 puncte avans faţă de Beşiktaş.

Etapa a 33-a (13 mai): 0-1, în deplasare, cu Altay Izmir (iarăşi fără Hagi). Dar cum şi Beşiktaş pierde (1-3 cu Fenerbahce), Galatasaray devine campioană cu o etapă înainte de final. Al patrulea triumf consecutiv - performanţă pe care nu a mai reuşit-o nici o echipă în istoria fotbalului turcesc! După ce în 1996, cînd Hagi a venit la Istanbul, raportul titlurilor cîştigate era de 13-10 pentru Fenerbahce, ultimii patru ani au întors acest raport la 14-13 în favoarea Galatei.

Cupa Turciei e în vitrina Galatei, campionatul la fel, mai rămîne Cupa UEFA. Dar e oare posibil? Arsenal Londra e o selecţionată multinaţională, cu fotbalişti strînşi de pe 3 continente. Francezul Arséne Wenger îi are la dispoziţie pe conaţionalii săi Petit, Henry şi Vieira, pe olandezii Bergkamp şi Overmars, pe croatul Suker, brazilianul Silvinho şi nigerianul Kanu. Mai sînt şi internaţionalii englezi - Seaman, Adams, Parlour...

Copenhaga, 17 mai 2000. În tribunele stadionului "Parken", fanii vopsiţi în galben şi roşu cîntă ca un cor gigantic: "En buyuk Cim Bom!" (Cei mai buni sînt Cim Bom!"). Galata începe crispat, parcă speriindu-se de performanţa pe care e pe cale să o atingă. Dar se scutură repede de trac şi începe să plimbe mingea dintr-o atingere, ca la biliard. "Morişca" îl are în centru pe Hagi. Românul e imprevizibil, o apucă pe scurtătură cînd nu te aştepţi. Îl răsuceşte pe Adams pînă-i scutură rugina de pe balamalele învechite. Trece mingea printre picioarele interminabile ale lui Vieira. Îl răstigneşte pe Keown cu un "călcîi" pe care bietul Martin nu-l înţelege... Arif se blochează singur la 10 metri, Hakan Şükür trimite în bară. Iar Hagi construieşte, construieşte...

Prelungiri. Hagi cere mingea pe dreapta. Duel cu Adams. Englezul îi ia faţa. Gică se agaţă de el, îl plachează. Nu-l poate lăsa să declanşeze contraatacul. Adams loveşte cu cotul - o dată, de două ori... Lui Hagi i se urcă sîngele în cap. Îi propteşte o palmă în cocoaşă, mai mult ca să-l împingă. Englezul se prăbuşeşte. Arbitrul sprintează spre locul duelului. Mîna îi fuge spre buzunarul cu cartonaşe... Adams - galben... Hagi - roşu!...

Fatih Terim face două schimbări. Mai sînt 27 de minute şi trebuie să ridice baricade. Ştie că, scăpaţi de Hagi, se vor năpusti în atac şi Vieira, şi Petit, şi Adams... Gică Popescu e ca un zid. Parcă are patru picioare. Două ale lui şi două ale cumnatului Hagi... Capone îşi tîrăşte piciorul făcut zdrenţe, dar nu se predă. Cînd reduta pare îngenuncheată, intervine Taffarel, la sacrificiu. Capone şi Taffarel vin, totuşi, din Brazilia...

Gata şi prelungirile! Se face lista cu cei 5 pentru penaltyuri. Fatih Terim se consultă cu Hagi. Sigur, ar fi preferat ca Gică să fie printre cei 5...

Gol Ergun, 1-0... Bară Suker, scorul rămîne 1-0! Davor Suker, golgeterul Mondialului din '98... Gol Hakan Şükür, 2-0... Gol Parlour, 2-1... Gol Umit, 3-1... E rîndul lui Vieira, "lăcusta neagră". Şut în transversală, scorul rămîne 3-1!... Dacă următorul turc transformă, Galata e cîştigătoare. Dar cine e următorul "turc"? Gică Popescu! "Baciul" strînge mingea în mîini de o face ovală. O aşază la 11 metri. Şut plasat, gol! Cupa UEFA merge pe malul Bosforului! Pentru prima dată, o echipă din Turcia...

Dar ce nu e premieră sau record în cariera lui Hagi? Nu în primul meci oficial jucat pentru Steaua a marcat golul victoriei în Supercupa Europei? Nu a bătut toate recordurile la Galatasaray şi la echipa naţională?...

O casetă istorică:

Galatasaray Istanbul - Arsenal Londra 0-0 (4-1 la penaltyuri)

Galatasaray: Taffarel - Capone, Gică Popescu, Bulent - Ümit, Okan (83 Hakan Ünsal), Suat (94 Ahmet), Hagi, Ergun - Hakan Şükür, Arif (94

Hasan Saş). Antrenor: Fatih Terim.

Arsenal: Seaman - Dixon, Keown, Adams, Silvinho - Parlour, Vieira, Petit, Overmars (115 Suker) - Bergkamp (74 Kanu), Henry. Antrenor: Arséne Wenger.

Cartonaş roşu: Hagi (min. 93).

Arbitru: Antonio Lopez Nieto (Spania).

Uşor de imaginat primirea de care au avut parte Hagi, Popescu şi colegii lor la Istanbul. O ţară li se întindea la picioare. Primarul oraşului situat pe două continente a anunţat că un cartier va primi numele Galatasaray, iar un bulevard va fi botezat Fatih Terim. Fatih Terim, omul care cu 4 ani în urmă, în cantonamentul de la Florya, îi spunea lui Giovanni Becali: "Domnu' Becali, eu îl vreau pe Hagi! Pentru mine, el ar fi cheia cîştigării campionatului"...

Capitolul 33

În marile catedrale ale fotbalului

Lung e drumul parcurs de Gică Hagi pe meridianele fotbalului! Atît de lung, că autorul a obosit scriind, iar dumneavoastră, cititorii, probabil aţi obosit citind. Dar Hagi, oare, n-o fi obosit jucînd?...

A pornit din praful şi noroiul unei uliţe de machedoni. Primele mingi i le-au "fabricat" bunicii, din cîrpe sau din păr de cal. Juca pînă nu-şi mai simţea picioarele, înţepate de *colţii-babii...*

Ajuns la oraş, visa ca într-o zi să joace pe stadionul cel mare al Constanţei. L-a întîlnit pe Iosif Bükössi, care i-a pregătit aripile pentru zbor. Un zbor lung, la înălţimi ameţitoare...

Primii bani i-a cîştigat la 14 ani - 60 de franci francezi, în Franţa, la Montaigu...

După Medgidia, Negru Vodă şi Cogealac au urmat Roşiori, Moreni şi Mediaş... apoi Timişoara, Craiova şi Bacău... Dubai, Taşkent şi Guayaquil...

A jucat în 47 de ţări din Europa, Africa, Asia, America de Nord şi de Sud.

A luat masa, la Stuttgart, cu cea mai rîvnită femeie din lume: Claudia Schiffer.

A jucat în marile catedrale ale fotbalului: "Wembley", "San Siro", "Nou Camp", "Santiago Bernabeu"...

I-a îngenuncheat pe Blohin şi pe Batistuta, pe Stielike şi pe Chovanec, pe Shearer şi pe Butragueno, pe Chilavert şi pe Valderrama, pe Scifo şi pe Rush...

În vara lui '98 a răscumpărat casa părintească din Săcele, cu gîndul de a face din ea muzeu.

A făcut o avere de aproape 20 de milioane de dolari. Este, probabil, cel mai bogat român dintre cei care au transpirat pentru fiecare dolar.

Pe lîngă română şi aromână, vorbeşte cursiv spaniola, italiana, turca.

A fost preferatul lui Pelé şi al lui Maradona.

L-au curtat regii şi preşedinţii.

L-au disputat primii-secretari.
L-au confiscat Ceauşeştii.
Şi pentru că toate acestea trebuiau să poarte un nume, li s-a spus simplu: Gheorghe Hagi.

"Criscui tu unâ fumealji di Armânj..."

"Criscui tu unâ fumealji di Armânj cari avea tinjii andicra di zboarâli, cântitsli shi adetsli armâneshtsâ. Earam ca tuts alantsâ ficiurits. Părintsâlj a melj, Chiratsa shi Iancu, mi ânvitsarâ că tu bana tutâ lipseashti s-nu agârsheshtsâ atsea tsi eshtsâ. Sh zânatea a mea di fotbalistu, ca tuti zânătsli, fu lungâ sh-multu greauâ. Dit ahurhitâ câftai s-gioc nai ma ghini, cafi oară cu vrearea nai ma marea ta sâ-nj ântrec catorhosili dit dzua tsi avea tricutâ. Tora, cându mutrescu dinâpoi, minduiescu că am rezultati, amiantaticuri cu cari pot s-mi mârescu".

Nu, nu aţi greşit cartea, sînteţi tot cu "Hagi" în mîini. Aţi citit doar un fragment dintr-un interviu acordat de Hagi, în 1998, revistei "Bana armânească" ("Viaţa aromânească"), pe care o scoate doctorul Dumitru Piciava la Bucureşti. Aşa sună limba pe care o vorbeşte Gică în familie! Iată şi traducerea paragrafului citat (pentru că efectiv este nevoie de o traducere): "Am crescut într-o familie obişnuită de aromâni, cu respect faţă de cuvintele, cîntecele şi obiceiurile aromâneşti. Am fost un copil ca toţi copiii. Părinţii mei, Chiraţa şi Iancu, m-au învăţat că în viaţă e bine să nu uiţi cine eşti şi de unde ai plecat. Şi meseria mea de fotbalist, ca orice meserie, a fost lungă şi foarte grea. De la început am încercat să joc cel mai bine, de fiecare dată cu dorinţa cea mai mare de a-mi depăşi rezultatele din ziua precedentă. Acum, cînd privesc înapoi, cred că am rezultate, succese cu care pot să mă mîndresc".

Recunoştinţă

Dincolo de viaţa sa tumultuoasă, de vedetă mondială, Gică Hagi nu i-a uitat pe oamenii care l-au ajutat în carieră. Iar cel dintîi care poate confirma este primul lui antrenor, Iosif Bükössi. "Gică m-a luat şi la Europenele din '96, în Anglia, şi la Mondialele din Franţa, în '98. Mi-a plătit toate cheltuielile - transport, viză, cazare, bilete de meci -, mi-a mai dat şi cîte 1.500 de dolari bani de buzunar". În Franţa, *nea Ioji* a stat mai mult cu Costică Popescu, tatăl "Baciului". Acesta l-a învăţat cum se bea whisky-ul: "Nea Ioji, vezi că asta-i băutura naibii, nu ţuică de-a noastră. Ia-o numai *dum-dum!*".

După Mondiale, în septembrie '98, Hagi a invitat la Istanbul, pe banii

lui, două grupe de juniori ale Farului, care au jucat cu formaţiile similare ale clubului Galatasaray. O grupă era cea antrenată de Iosif Bükössi, iar din cealaltă făcea parte Costel Fulina, fiul Elenei, sora cea mică a lui Hagi. Gică i-a dus pe copiii Constanţei la un hotel de 4 stele şi le-a zis: "Consumaţi tot ce vreţi, nu vă costă nici un ban". Timp de o săptămînă, el a stat mereu în preajma micuţilor fotbalişti. Le-a depănat poveşti pînă după miezul nopţii şi au mîncat împreună o formidabilă saramură de peşte...

În vara anului 1999, după meciul cu Ungaria, Hagi l-a întrebat pe Bükössi: "Nea Ioji, matale ai nevoie de ceva?". "Gică, tată, eu n-am loc de veci". Gică i-a dat 2.500 de dolari. Nea Ioji a cheltuit 20 de milioane de lei pentru locul de veci, într-un cimitir din cartierul Baba Novac, iar de restul banilor şi-a schimbat caloriferele în apartament şi a mai pus ceva bani şi la CEC...

Ce-ar mai fi de spus?

Dar cîte n-ar mai fi de spus?

Să-i dăm ultimul cuvînt lui Gică Hagi, nu doar cel mai bun, ci şi cel mai intervievat fotbalist român al tuturor timpurilor.

... "Prea deştept era tata! Nu ştiu de unde avea atîta minte, că venea de la ţară. De la el am luat ambiţia şi caracterul. Cu talentul m-am născut de la mama".

... "Calul este animalul care îmi place cel mai mult. M-am «îndrăgostit» de el în copilărie. Ştiţi cum era la sat pe vremea aceea: aratul şi semănatul se făceau mai mult cu caii".

... "Cînd eram tînăr, şi mie mi-au tremurat picioarele sau am avut cîrcei, din cauza emoţiilor, la meciurile importante".

... "În Divizia A, cei mai «răi» fundaşi pe care i-am întîlnit au fost Negrilă şi Ungureanu. De cîte ori jucam în Bănie, îmi arătau crampoanele: «Cu astea te primim!». N-am rămas nici eu dator, cînd veneau ei la Bucureşti. Eram aspri unii cu ceilalţi, dar nu ne rupeam picioarele".

... "Unul dintre cumnaţii mei e fan Dinamo şi îşi face pantofii cu tricoul meu de la Steaua".

... "Mie nu-mi era teamă să mă duc la Craiova, chiar dacă acolo Balaci era regele. Dar soarta a vrut să ajung în Regie".

... "La Real, primul cuvînt a fost singurătate. Mă mai scoteau Buyo şi Chendo în oraş, la o plimbare. Acolo am învăţat însă ce înseamnă cu adevărat să fii fotbalist... să fii profesionist... Pe vremea lui Ceauşescu jucam din talent, din plăcere".

... "Cel mai greu mi-a fost în anul în care a retrogradat Brescia. Nu ştiam încotro s-o iau. Am rămas la Brescia pentru echipa naţională".

... "După promovarea cu Brescia şi Mondialul american, speram la o ofertă importantă din Italia, dar n-a venit. M-a contactat doar Barcelona şi astfel am revenit în Spania".

... "Eu peste tot am pus suflet. Şi am plîns după meciuri. Cine nu plînge cînd echipa sa e înfrîntă, acela nu va ajunge niciodată mare fotbalist".

... "La Galata, suporterii mă iubesc cu patimă. În '98, cînd am ratat un penalty în finala Cupei Turciei, cu Beşiktaş, mi-a aruncat unul cu o sticlă de plastic în cap. Dar nu poţi să te superi, aşa e acolo. Vor să cîştige în fiecare zi".

... "În Istanbul nu pot ieşi la plimbare cu soţia, cu copiii, prin centrul oraşului, pentru că imediat zeci de fani dau năvală peste mine. Mă sărută, mă îmbrăţişează, îmi cer autografe".

... "După 11 luni în care stai *afară* şi munceşti, de-abia aştepţi să fii din nou la tine acasă. Pentru mine, casa părintească e sfîntă".

... "La noi, la machedoni, familia este foarte mare: fraţi, surori, părinţi, nepoţi, veri, verişoare, unchi, mătuşi... Vreo 30 de inşi. Sîntem împreună tot neamul, ţinem unul la altul, ne vizităm, ne ajutăm. La cele mai importante sărbători ne strîngem cu toţii".

... "În februarie '99, după moartea mamei mele, i-am spus soţiei că vreau să mă las de fotbal. Că nu mă mai pot întoarce pe gazon. Dar ea m-a încurajat, ajutîndu-mă să merg mai departe".

... "După antrenamente sau după meciuri, simt nevoia să vin acasă, să-mi iau copiii şi să mă joc cu ei".

... "Eu mi-am dorit foarte mult un băiat şi o fetiţă. Deşi se spune că fotbaliştii devin, în general, taţi de fete, eu am contrazis această prejudecată".

... "Mi-ar plăcea ca şi copiii mei să facă sport. Chira tenis, iar Ianis fotbal. Dacă nu o vrea să meargă pe urmele mele, atunci tot spre tenis o să-l îndrum şi pe el".

... "Vine o vreme cînd trebuie să te laşi. Şi cînd mai importantă e familia decît fotbalul. Vreau să-mi cresc copiii liniştit".

... "Din '75, de cînd am început să joc la prichindeii Farului, au trecut 25 de ani. Se poate spune deci că la sfîrşit de mileniu am făcut nunta de argint cu fotbalul".

... "Dacă mă gîndesc că la 35 de ani încă mai joc, pot spune că acolo, sus, cineva a avut grijă de mine".

... "Mi-ar fi plăcut să cînt la acordeon, dar n-a fost să fie".

... "Din toate locurile unde am stat, mie cel mai mult mi-a plăcut Barcelona. A fost oraşul cel mai apropiat de sufletul meu. Seamănă foarte mult cu Constanţa. Are ieşire la mare, muntele e aproape, clima -

plăcută. În cea mai mare parte a anului e cald".

... "Cîteodată stau şi mă întreb dacă tot ce-a fost e adevărat. Ce mi-aş mai fi putut dori? Poate să batem pe Milan în finala Cupei Campionilor şi să scoatem Suedia la Mondialul american".

... "Clipele de la World Cup '94 sînt inegalabile. Peste America nu e nimic. Golul pe care l-am marcat Columbiei ori cel din partida cu Argentina reprezintă cele mai importante trofee ale carierei mele".

... "Nu voi accepta să intru sau să fiu tîrît în politică. Am ales fotbalul şi rămîn la fotbal".

... "Dragomir e mai rău ca Postelnicu. Îl slujea pe Postelnicu înainte de '90 şi acum conduce fotbalul. El şi cei ca el - de asta s-a ales praful!".

... "Dacă în România se continuă cu murdăria, e posibil să nu mă mai întorc într-un fotbal trucat. Ce să fac, să mor de nervi sau de inimă? Eu mi-am cîştigat un nume trudind atîţia ani pe gazon şi nu vreau să mi-l terfelesc. Se ştie că dacă intri în troacă, te mănîncă porcii".

Spicuiri dintr-o perpetuă spovedanie. Spovedania unui învingător.

Hagi la echipele naţionale

Naţionalele de juniori

Juniori III (sub 16 ani)

Nr.	Data	Locul disputării	Meciul	Competiţia	Minute jucate	Goluri marcate	Observaţii
1	13 apr. 1979	Montaigu (Franţa)	România - Grecia 2-0	turneu amical	80		l-a înlocuit pe Varga
2	14 apr. 1979	Montaigu (Franţa)	România - Israel 1-1	turneu amical	80		înlocuit de Hodină
3	15 apr. 1979	Montaigu (Franţa)	Scoţia - România 3-0	turneu amical	17		l-a înlocuit pe Ţîrlea
4	16 apr. 1979	Montaigu (Franţa)	România - Portugalia 1-1	turneu amical	80		la penaltyuri, 4-3 pentru România (un gol Hagi)

Juniori II (sub 17 ani)

Nr.	Data	Locul disputării	Meciul	Competiţia	Minute jucate	Goluri marcate	Observaţii
5	2 aug. 1980	Balaton (Ungaria)	România - Austria 2-2	turneu amical	40	-	a intrat la pauză
6	3 aug. 1980	Balaton (Ungaria)	Ungaria - România 3-2	turneu amical	76	1	-
7	5 aug. 1980	Balaton (Ungaria)	Polonia - România 3-0	turneu amical	80	-	-
8	7 aug. 1980	Balaton (Ungaria)	România - R.F. Germania (Bayern München) 3-1	turneu amical	80	-	-
9	11 mar. 1981	Ruse	Bulgaria - România 0-0	amical	80		
10	26 iun. 1981	Bucureşti	România - Polonia (U 18) 2-2	amical	80		
11	18 oct. 1981	Bucureşti	România - URSS 0-1	prel. CE	80		
12	28 oct. 1981	Erevan	URSS - România 7-2	prel. CE	80		
13	11 nov. 1981	Budapesta	Ungaria - România 3-0	prel. CE	80		
14	25 nov. 1981	Bucureşti	România - Ungaria 0-1	prel. CE	80		
15	27 dec. 1981	Tel Aviv	Portugalia - România 2-1	turneu amical	80		
16	28 dec. 1981	Tel Aviv	România - Elveţia 1-1	turneu amical	80		
17	30 dec. 1981	Tel Aviv	Israel - România 5-2	turneu amical	80		

Juniori I (sub 18 ani)

Nr.	Data	Locul disputării	Meciul	Competiţia	Minute jucate	Goluri marcate	Observaţii
18	14 feb. 1982	Turnu Severin	România - Turcia 0-0	amical	80	-	-
19	16 feb. 1982	Orşova	România - Turcia 0-0	amical	40	-	l-a înlocuit pe Mirea
20	22 feb. 1982	Salonic	Grecia - România 1-1	amical	80	-	-
21	24 feb. 1982	Katerini	Grecia - România 1-4	amical	80	1	-
22	5 mar. 1982	Taşkent (URSS)	RSS Gruzină - România 1-0	turneu amical	62	-	înlocuit de Burchel
23	7 mar. 1982	Taşkent (URSS)	Finlanda - România 2-0	turneu amical	23	-	l-a înlocuit pe O. Popescu
24	9 mar. 1982	Taşkent (URSS)	Polonia - România 3-1	turneu amical	65	-	înlocuit de Lăcătuş
25	10 mar. 1982	Taşkent (URSS)	URSS - România 1-0	turneu amical	80	-	-
26	12 mar. 1982	Taşkent (URSS)	RSS Uzbekă - România 2-0	turneu amical	15	-	l-a înlocuit pe O. Popescu
27	24 mar. 1982	Hunedoara	România - Bulgaria 2-2	prel. CE	80	-	-
28	7 apr. 1982	Samokov	Bulgaria - România 2-0	prel. CE	40	-	l-a înlocuit pe Hambaraş
29	13 iun. 1982	Varşovia	Polonia - România 0-2	amical	80	1	-
30	16 iun. 1982	Varşovia	Polonia - România 1-1	amical	80	1	-
31	22 iun. 1982	Opatija (Iugoslavia)	Japonia - România 1-0	turneu amical	80	-	-
32	14 aug. 1982	Phenian	Ungaria - România 2-0	Turneul Prietenia	80	-	-
33	15 aug. 1982	Phenian	România - RPD Coreeană 1-0	Turneul Prietenia	80	-	-
34	17 aug. 1982	Phenian	România - Polonia 1-0	Turneul Prietenia	80	-	-
35	19 aug. 1982	Phenian	România - Bulgaria 3-0	Turneul Prietenia	80	1	-
36	22 aug. 1982	Phenian	URSS - România 2-1	Turneul Prietenia	80	-	-
37	2 sep. 1982	Bucureşti	România - Libia 0-0	amical	80	-	-
38	16 sep. 1982	Sharjah	Emiratele Arabe Unite - România 1-1	amical	80	-	-
39	18 sep. 1982	Sharjah	Emiratele Arabe Unite (t) - România 4-1	amical	80	1	-
40	27 oct. 1982	Moreni	România - Bulgaria 1-3	amical	80	-	-
41	2 nov. 1982	Plau-am-See	R.D. Germană - România 0-0	amical	80	-	-
42	4 nov. 1982	Ludwigslust	R.D. Germană - România 1-1	amical	80	1	-
43	8 dec. 1982	Larnaca	Cipru - România 1-1	prel. CE	80	-	-

44	23 feb. 1983	Sakarya	Turcia - România 1-0	amical	80	-	-
45	16 mar. 1983	Rîmnicu Vîlcea	România - Cipru 5-0	prel. CE	80	1	-
46	17 mar. 1983	Rîmnicu Sărat	România - R.D. Germană 3-1	amical	40	2	l-a înlocuit pe Musznay
47	13 mai 1983	Londra	Iugoslavia - România 2-0	CE	80	-	-
48	15 mai 1983	Londra	România - Turcia 6-0	CE	40	-	înlocuit de Văsîi
49	17 mai 1983	Londra	Italia - România 2-0	CE	50	-	înlocuit de Bica

Naţionala olimpică

1	5 oct. 1983	Utrecht	Olanda - România 0-0	prel. JO	74	-	înlocuit de Balint
2	26 oct. 1983	Braşov	România - Italia 0-0	prel. JO	45	-	l-a înlocuit pe Văetuş
3	28 mar. 1984	Bologna	Italia - România 1-2	prel. JO	90	-	-
4	18 apr. 1984	Brăila	România - Iugoslavia 1-0	prel. JO	90	-	-

Prima reprezentativă

Nr.	Data	Locul disputării	Meciul	Competiţia	Minute jucate	Goluri marcate	Căpitan	Observaţii
1	10 aug. 1983	Oslo	Norvegia - România 0-0	amical	90	-	-	-
2	24 aug. 1983	Bucureşti	România - R.D. Germană 1-0	amical	80	-	-	înlocuit de Balaci
3	7 sep. 1983	Cracovia	Polonia - România 2-2	amical	67	-	-	înlocuit de C. Pană
4	8 nov. 1983	Tel Aviv	Israel - România 1-1	amical	45	-	-	înlocuit de Coraş
5	12 nov. 1983	Limassol	Cipru - România 0-1	prel. CE	45	-	-	l-a înlocuit pe Mulţescu
6	22 ian. 1984	Guayaquil	Ecuador - România 1-3	amical	27	-	-	l-a înlocuit pe Klein
7	7 feb. 1984	Alger	Algeria - România 1-1	amical	80	-	-	înlocuit de Gabor
8	7 mar. 1984	Craiova	România - Grecia 2-0	amical	90	-	-	-
9	11 apr. 1984	Oradea	România - Israel 0-0	amical	90	-	-	-
10	14 iun. 1984	Saint-Etienne	Spania - România 1-1	CE	15	-	-	l-a înlocuit pe Gabor
11	17 iun. 1984	Lens	R.F. Germania - România 2-1	CE	45	-	-	înlocuit de Zare
12	31 iul. 1984	Buzău	România - China 1-0	amical	90	-	-	-
13	29 aug. 1984	Gera	R.D. Germană - România 2-1	amical	76	-	-	înlocuit de Mateuţ
14	12 sep. 1984	Belfast	Irlanda de Nord - România 3-2	prel. CM	90	1	-	-
15	5 dec. 1984	Atena	Grecia - România 2-1	amical	90	-	-	-
16	30 ian. 1985	Lisabona	Portugalia - România 2-3	amical	8	1	-	l-a înlocuit pe Coraş
17	27 mar. 1985	Sibiu	România - Polonia 0-0	amical	90	-	-	-
18	3 apr. 1985	Craiova	România - Turcia 3-0	prel. CM	90	1	-	-
19	1 mai 1985	Bucureşti	România - Anglia 0-0	prel. CM	90	-	-	-
20	6 iun. 1985	Helsinki	Finlanda - România 1-1	prel. CM	90	1	-	-
21	7 aug. 1985	Moscova	URSS - România 2-0	amical	90	-	-	-
22	28 aug. 1985	Timişoara	România - Finlanda 2-0	prel. CM	90	1	-	-
23	11 sep. 1985	Londra	Anglia - România 1-1	prel. CM	90	-	-	a şutat de două ori în bară
24	16 oct. 1985	Bucureşti	România - Irlanda de Nord 0-1	prel. CM	90	-	●	-
25	13 nov. 1985	Izmir	Turcia - România 1-3	prel. CM	90	-	-	-
26	28 feb. 1986	Alexandria	Egipt - România 2-2	amical	90	-	-	-
27	2 mar. 1986	Alexandria	Egipt - România 0-1	amical	41	-	-	eliminat în min. 41
28	26 mar. 1986	Glasgow	Scoţia - România 3-0	amical	90	-	-	-
29	23 apr. 1986	Timişoara	România - URSS 2-0	amical	90	1	-	-
30	20 aug. 1986	Oslo	Norvegia - România 2-2	amical	90	1	-	-
31	10 sep. 1986	Bucureşti	România - Austria 4-0	prel CE	90	1	-	-
32	8 oct. 1986	Tel Aviv	Israel - România 2-4	amical	80	-	-	înlocuit de Iorgulescu
33	12 nov. 1986	Sevilla	Spania - România 1-0	prel CE	90	-	-	-
34	4 mar. 1987	Ankara	Turcia - România 1-3	amical	61	-	-	înlocuit de Mateuţ
35	11 mar. 1987	Atena	Grecia - România 1-1	amical	90	1 (penalty)	-	-
36	25 mar. 1987	Bucureşti	România - Albania 5-1	prel. CE	67	1 (penalty)	-	înlocuit de Rednic
37	29 apr. 1987	Bucureşti	România - Spania 3-1	prel. CE	90	-	-	-
38	2 sep. 1987	Bydgoszcz	Polonia - România 3-1	amical	45	-	-	înlocuit de Negrilă
39	7 oct. 1987	Bucureşti	România - Grecia 2-2	amical	90	-	-	-
40	28 oct. 1987	Vlora	Albania - România 0-1	prel. CE	84	-	-	înlocuit de Rednic
41	18 nov. 1987	Viena	Austria - România 0-0	prel. CE	90	-	-	-
42	1 iun. 1988	Amsterdam	Olanda - România 2-0	amical	76	-	-	înlocuit de Geolgău
43	20 sep. 1988	Constanţa	România - Albania 3-0	amical	90	1	●	-
44	19 oct. 1988	Sofia	Bulgaria - România 1-3	prel. CM	90	-	-	-
45	2 nov. 1988	Bucureşti	România - Grecia 3-0	prel. CM	90	1	-	-
46	29 mar. 1989	Sibiu	România - Italia 1-0	amical	86	-	-	înlocuit de Lupescu
47	12 apr. 1989	Varşovia	Polonia - România 2-1	amical	90	-	-	-

48	26 apr. 1989	Atena	Grecia - România 0-0	prel. CM	90	-	-	-
49	17 mai 1989	București	România - Bulgaria 1-0	prel. CM	90	-	-	-
50	31 aug. 1989	Setubal	Portugalia - România 0-0	amical	76	-	-	înlocuit de Vaișcovici
51	5 sep. 1989	Nitra	Cehoslovacia - România 2-0	amical	90	-	-	-
52	11 oct. 1989	Copenhaga	Danemarca - România 3-0	prel. CM	90	-	-	-
53	15 nov. 1989	București	România - Danemarca 3-1	prel. CM	61	-	-	eliminat în min. 61
54	4 feb. 1990	Alger	Algeria - România 0-0	amical	50	-	-	eliminat în min. 50
55	28 mar. 1990	Cairo	Egipt - România 1-3	amical	71	-	●	înlocuit de Mateuț
56	3 apr. 1990	Lucerna	Elveția - România 2-1	amical	90	1 (penalty)	●	-
57	25 apr. 1990	Haifa	Israel - România 1-4	amical	45	1 (penalty)	●	înlocuit de I. Dumitrescu
58	21 mai 1990	București	România - Egipt 1-0	amical	45	-		înlocuit de Timofte I
59	26 mai 1990	Bruxelles	Belgia - România 2-2	amical	45	-		înlocuit de Timofte I
60	14 iun. 1990	Bari	Camerun - România 2-1	CM	55	-		înlocuit de I. Dumitrescu
61	18 iun. 1990	Napoli	România - Argentina 1-1	CM	90	-		-
62	25 iun. 1990	Genova	România - Irlanda 0-0	CM	120	-		la penaltyuri, 5-4 pentru Irlanda (un gol Hagi)
63	12 sep. 1990	Glasgow	Scoția - România 2-1	prel. CE	90	-	-	-
64	17 oct. 1990	București	România - Bulgaria 0-3	prel. CE	90	-	●	-
65	27 mar. 1991	Serravalle	San Marino - România 1-3	prel. CE	90	1 (penalty)	-	-
66	3 apr. 1991	Neuchatel	Elveția - România 0-0	prel. CE	83	-	-	înlocuit de Mateuț
67	17 apr. 1991	Caceres	Spania - România 0-2	amical	61	-	●	înlocuit de Vlaicu
68	16 oct. 1991	București	România - Scoția 1-0	prel. CE	90	1 (penalty)	●	-
69	13 nov. 1991	București	România - Elveția 1-0	prel. CE	90	-	●	-
70	20 nov. 1991	Sofia	Bulgaria - România 1-1	prel. CE	90	-	●	a ratat un penalty
71	6 mai 1992	București	România - Feroe 7-0	prel. CM	90	1	●	-
72	20 mai 1992	București	România - Țara Galilor 5-1	prel. CM	70	2	●	înlocuit de Gerstenmajer
73	14 oct. 1992	Bruxelles	Belgia - România 1-0	prel. CM	90	-	●	-
74	14 nov. 1992	București	România - Cehia/Slovacia 1-1	prel. CM	90	-	●	-
75	29 nov. 1992	Larnaca	Cipru - România 1-4	prel. CM	90	1	●	-
76	14 apr. 1993	București	România - Cipru 2-1	prel. CM	90	-	●	-
77	2 iun. 1993	Kosice	Cehia/Slovacia - România 5-2	prel. CM	90	-	●	-
78	8 sep. 1993	Toftir	Feroe - România 0-4	prel. CM	90	-	●	-
79	13 oct. 1993	București	România - Belgia 2-1	prel. CM	87	-	●	înlocuit de Vlădoiu
80	17 nov. 1993	Cardiff	Țara Galilor - România 1-2	prel. CM	90	1	●	-
81	23 mar. 1994	Belfast	Irlanda de Nord - România 2-0	amical	66	-	●	eliminat în min. 66
82	12 iun. 1994	Mission Viejo	România - Suedia 1-1	amical	84	1	●	înlocuit de Papură
83	18 iun. 1994	Pasadena	România - Columbia 3-1	CM	90	1	●	-
84	22 iun. 1994	Detroit	Elveția - România 4-1	CM	90	1	●	-
85	25 iun. 1994	Pasadena	SUA - România 0-1	CM	90	-	●	-
86	3 iul. 1994	Pasadena	România - Argentina 3-2	CM	85	1	●	înlocuit de Gâlcă
87	6 iul. 1994	San Francisco	România - Suedia 2-2	CM	120	-	●	la penaltyuri, 5-4 pentru Suedia (un gol Hagi)
88	8 oct. 1994	Saint-Etienne	Franța - România 0-0	prel. CE	90	-	●	-
89	12 oct. 1994	Londra	Anglia - România 1-1	amical	45	-	●	înlocuit de Selymes
90	12 nov. 1994	București	România - Slovacia 3-2	prel. CE	90	1	●	-
91	14 dec. 1994	Tel Aviv	Israel - România 1-1	prel. CE	90	-	●	-
92	29 mar. 1995	București	România - Polonia 2-1	prel. CE	87	-	●	înlocuit de Vlădoiu
93	11 oct. 1995	București	România - Franța 1-3	prel. CE	63	-	●	înlocuit de Panduru
94	15 nov. 1995	Kosice	Slovacia - România 0-2	prel. CE	85	1	●	înlocuit de Panduru
95	27 mar. 1996	Belgrad	Iugoslavia - România 1-0	amical	61	-	●	înlocuit de Ad. Ilie
96	24 apr. 1996	București	România - Georgia 5-0	amical	66	-	●	înlocuit de Contra
97	1 iun. 1996	București	România - Moldova 3-1	amical	62	-	●	înlocuit de Stingă
98	10 iun. 1996	Newcastle	Franța - România 1-0	CE	90	-	●	-
99	13 iun. 1996	Newcastle	Bulgaria - România 1-0	CE	90	-	●	-
100	18 iun. 1996	Leeds	Spania - România 2-1	CE	90	-	●	-
101	19 sep. 1996	București	România - Emiratele Arabe Unite 1-2	amical	90	-	●	-
102	9 oct. 1996	Reykjavik	Islanda - România 0-4	prel. CM	81	1	●	înlocuit de I. Dumitrescu
103	29 mar. 1997	București	România - Liechtenstein 8-0	prel. CM	90	1	●	-
104	2 apr. 1997	Vilnius	Lituania - România 0-1	prel. CM	86	-	●	înlocuit de Lupescu
105	30 apr. 1997	București	România - Irlanda 1-0	prel. CM	87	-	●	înlocuit de Craioveanu
106	10 sep. 1997	București	România - Islanda 4-0	prel. CM	90	2 (1 penalty)	●	-
107	11 oct. 1997	Dublin	Irlanda - România 1-1	prel. CM	83	1	●	înlocuit de I. Dumitrescu
108	21 nov. 1997	Palma de Mallorca	Spania - România 1-1	amical	90	-	●	-
109	22 apr. 1998	Bruxelles	Belgia - România 1-1	amical	74	-	●	înlocuit de D. Șerban
110	3 iun. 1998	București	România - Paraguay 3-2	amical	89	1 (penalty)	●	înlocuit de Ciobotariu
111	6 iun. 1998	Ploiești	România - Moldova 5-1	amical	45	-	●	înlocuit de Stingă
112	15 iun. 1998	Lyon	România - Columbia 1-0	CM	76	-	●	înlocuit de Marinescu
113	22 iun. 1998	Toulouse	România - Anglia 2-1	CM	73	-	●	înlocuit de Stingă
114	26 iun. 1998	Paris - St. Denis	România - Tunisia 1-1	CM	90	-	●	-
115	30 iun. 1998	Bordeaux	Croația - România 1-0	CM	56	-	●	înlocuit de Craioveanu

116	5 iun. 1999	Bucureşti	România - Ungaria 2-0	prel. CE	45	-	●	înlocuit de Lupescu
117	4 sept. 1999	Bratislava	Slovacia - România 1-5	prel. CE	76	1	●	înlocuit de Lupescu
118	8 sep. 1999	Bucureşti	România - Portugalia 1-1	prel. CE	90	1	●	-
119	9 oct. 1999	Vaduz	Liechtenstein - România 0-3	prel. CE	76	-	●	înlocuit de Stingă
120	29 mar. 2000	Atena	Grecia - România 2-0	amical	90	-	●	-
121	26 apr. 2000	Constanţa	România - Cipru 2-0	amical	90	-	●	-
122	27 mai 2000	Amsterdam	Olanda - România 2-1	amical	90	-	●	-

Hagi în cupele europene

Nr.	Data	Meciul	Cupa	Minute jucate	Goluri marcate	Observaţii
1	14 sep. 1983	Sportul Studenţesc - Sturm Graz 1-2	Cupa UEFA	90	-	-
2	28 sep. 1983	Sturm Graz - Sportul Studenţesc 0-0	Cupa UEFA	20	-	înlocuit de Chihaia
3	20 sep. 1984	Sportul Studenţesc - Inter Milano 1-0	Cupa UEFA	90	-	-
4	3 oct. 1984	Inter Milano - Sportul Studenţesc 2-0	Cupa UEFA	90	-	-
5	18 sep. 1985	Neuchatel Xamax - Sportul Studenţesc 3-0	Cupa UEFA	90	-	-
6	3 oct. 1985	Sportul Studenţesc - Neuchatel Xamax 4-4	Cupa UEFA	90	3 (2 din penalty)	-
7	17 sep. 1986	Sportul Studenţesc - Omonia Nicosia 1-0	Cupa UEFA	90	1	-
8	1 oct. 1986	Omonia Nicosia - Sportul Studenţesc 1-1	Cupa UEFA	90	-	-
9	23 oct. 1986	Sportul Studenţesc - La Gantoise 0-3	Cupa UEFA	90	-	-
10	5 nov. 1986	La Gantoise - Sportul Studenţesc 1-1	Cupa UEFA	90	-	-
11	24 feb. 1987	Steaua - Dinamo Kiev 1-0	Supercupa Europei	84	1	înlocuit de Balint; meci disputat la Monte Carlo
12	16 sep. 1987	Steaua - MTK Budapesta 4-0	CCE	90	2	-
13	30 sep. 1987	MTK Budapesta - Steaua 2-0	CCE	90	-	-
14	21 oct. 1987	Steaua - Omonia Nicosia 3-1	CCE	90	2 (1 penalty)	-
15	4 nov. 1987	Omonia Nicosia - Steaua 0-2	CCE	90	-	-
16	2 mar. 1988	Steaua - Glasgow Rangers 2-0	CCE	90	-	-
17	16 mar. 1988	Glasgow Rangers - Steaua 2-1	CCE	90	-	-
18	6 apr. 1988	Steaua - Benfica Lisabona 0-0	CCE (semifinale)	90	-	-
19	20 apr. 1988	Benfica Lisabona - Steaua 2-0	CCE (semifinale)	90	-	-
20	7 sep. 1988	Sparta Praga - Steaua 1-5	CCE	90	2	-
21	5 oct. 1988	Steaua - Sparta Praga 2-2	CCE	90	1	-
22	26 oct. 1988	Steaua - Spartak Moscova 3-0	CCE	90	2 (1 penalty)	-
23	9 nov. 1988	Spartak Moscova - Steaua 1-2	CCE	87	-	înlocuit de Bălan
24	1 mar. 1989	IFK Göteborg - Steaua 1-0	CCE	90	-	-
25	15 mar. 1989	Steaua - IFK Göteborg 5-1	CCE	90	-	-
26	5 apr. 1989	Steaua - Galatasaray Istanbul 4-0	CCE (semifinale)	90	1	-
27	19 apr. 1989	Galatasaray Istanbul - Steaua 1-1	CCE (semifinale)	90	-	meci disputat la Izmir
28	25 mai 1989	AC Milan - Steaua 4-0	CCE (finală)	90	-	meci disputat la Barcelona
29	13 sep. 1989	Steaua - Fram Reykjavik 4-0	CCE	90	1 (penalty)	-
30	18 oct. 1989	Steaua - PSV Eindhoven 1-0	CCE	90	-	-
31	1 nov. 1989	PSV Eindhoven - Steaua 5-1	CCE	90	-	-
32	18 sep. 1990	Odense BK - Real Madrid 1-4	CCE	80	-	înlocuit de Losada
33	2 oct. 1990	Real Madrid - Odense BK 6-0	CCE	68	-	înlocuit de Aldana
34	24 oct. 1990	Real Madrid - Tirol Innsbruck 9-1	CCE	90	-	-
35	18 sep. 1991	Slovan Bratislava - Real Madrid 1-2	Cupa UEFA	72	-	înlocuit de Maqueda
36	1 oct. 1991	Real Madrid - Slovan Bratislava 1-1	Cupa UEFA	90	-	-
37	23 oct. 1991	FC Utrecht - Real Madrid 1-3	Cupa UEFA	80	-	înlocuit de Luis Enrique
38	6 nov. 1991	Real Madrid - FC Utrecht 1-0	Cupa UEFA	70	1	înlocuit de Paco Llorente
39	27 nov. 1991	Neuchatel Xamax - Real Madrid 1-0	Cupa UEFA	90	-	-
40	12 dec. 1991	Real Madrid - Neuchatel Xamax 4-0	Cupa UEFA	80	1	înlocuit de Alfonso
41	4 mar. 1992	Sigma Olomouc - Real Madrid 1-1	Cupa UEFA	20	-	l-a înlocuit pe Hierro
42	18 mar. 1992	Real Madrid - Sigma Olomouc 1-0	Cupa UEFA	24	-	l-a înlocuit pe Gordillo
43	1 apr. 1992	Real Madrid - AC Torino 2-1	Cupa UEFA (semifinale)	90	1	-
44	15 apr. 1992	AC Torino - Real Madrid 2-0	Cupa UEFA (semifinale)	90		
45	28 sep. 1994	IFK Göteborg - FC Barcelona 2-1	Liga Campionilor	69	-	înlocuit de Ivan
46	15 mar. 1995	Paris Saint-Germain - FC Barcelona 2-1	Liga Campionilor	72	-	înlocuit de Abelardo
47	26 sep. 1995	FC Barcelona - Hapoel Beer Sheva 5-0	Cupa UEFA	90	1	-
48	21 nov. 1995	FC Sevilla - FC Barcelona 1-1	Cupa UEFA	87	1	înlocuit de De La Peña
49	5 dec. 1995	FC Barcelona - FC Sevilla 3-1	Cupa UEFA	90	-	-
50	19 mar. 1996	PSV Eindhoven - FC Barcelona 2-3	Cupa UEFA	85	-	înlocuit de Cuellar
51	2 apr. 1996	Bayern München - FC Barcelona 2-2	Cupa UEFA (semifinale)	78	1	înlocuit de Carreras
52	26 sep. 1996	Galatasaray Istanbul - Constructorul Chişinău 4-0	Cupa Cupelor	90	1	-
53	17 oct. 1996	Galatasaray - Paris Saint-Germain 4-2	Cupa Cupelor	87	1	înlocuit de Mert
54	31 oct. 1996	Paris Saint-Germain - Galatasaray 4-0	Cupa Cupelor	90	-	-

55	13 aug. 1997	FC Sion - Galatasaray 1-4	Liga Campionilor (tur preliminar)	79		înlocuit de Osman
56	27 aug. 1997	Galatasaray - FC Sion 4-1	Liga Campionilor (tur preliminar)	90		
57	17 sep. 1997	Galatasaray - Borussia Dortmund 0-1	Liga Campionilor	90	-	-
58	22 oct. 1997	Sparta Praga - Galatasaray 3-0	Liga Campionilor	45	-	înlocuit de Ergün
59	5 nov. 1997	Galatasaray - Sparta Praga 2-0	Liga Campionilor	89	-	înlocuit de Embe
60	10 dec. 1997	Galatasaray - AC Parma 1-1	Liga Campionilor	90	-	-
61	12 aug. 1998	Galatasaray - Grasshopper Zürich 2-1	Liga Campionilor (tur preliminar)	90	1 (penalty)	-
62	26 aug. 1998	Grasshopper Zürich - Galatasaray 2-3	Liga Campionilor (tur preliminar)	81	1 (penalty)	înlocuit de Bülent
63	16 sep. 1998	Juventus Torino - Galatasaray 2-2	Liga Campionilor	90	-	-
64	30 sep. 1998	Galatasaray - Athletic Bilbao 2-1	Liga Campionilor	90	1	-
65	21 oct. 1998	Rosenborg - Galatasaray 3-0	Liga Campionilor	90	-	-
66	4 nov. 1998	Galatasaray - Rosenborg 3-0	Liga Campionilor	78	-	înlocuit de Ümit
67	2 dec. 1998	Galatasaray - Juventus Torino 1-1	Liga Campionilor	90	-	-
68	9 dec. 1998	Athletic Bilbao - Galatasaray 1-0	Liga Campionilor	90	-	-
69	11 aug. 1999	Rapid Viena - Galatasaray 0-3	Liga Campionilor (tur preliminar)	90	1	-
70	25 aug. 1999	Galatasaray - Rapid Viena 1-0	Liga Campionilor (tur preliminar)	90		
71	15 sep. 1999	Galatasaray - Hertha Berlin 2-2	Liga Campionilor	90	1 (penalty)	-
72	21 sep. 1999	AC Milan - Galatasaray 2-1	Liga Campionilor	45	-	înlocuit de Okan
73	28 sep. 1999	Chelsea - Galatasaray 1-0	Liga Campionilor	73	-	înlocuit de Hasan Saş
74	20 oct. 1999	Galatasaray - Chelsea 0-5	Liga Campionilor	45	-	înlocuit de Hasan Saş
75	3 nov. 1999	Galatasaray - AC Milan 3-2	Liga Campionilor	66	-	înlocuit de Hasan Saş
76	23 nov. 1999	Bologna - Galatasaray 1-1	Cupa UEFA	56	-	înlocuit de Ergun
77	2 mar. 2000	Borussia Dortmund - Galatasaray 0-2	Cupa UEFA	86	1	înlocuit de Ahmet
78	9 mar. 2000	Galatasaray - Borussia Dortmund 0-0	Cupa UEFA	88	-	înlocuit de Marcio
79	16 mar. 2000	Mallorca - Galatasaray 1-4	Cupa UEFA	60	-	înlocuit de Hasan Saş
80	24 mar. 2000	Galatasaray - Mallorca 2-1	Cupa UEFA	90	-	-
81	6 apr. 2000	Galatasaray - Leeds United 2-0	Cupa UEFA (semifinale)	88	-	înlocuit de Ahmet
82	20 apr. 2000	Leeds United - Galatasaray 2-2	Cupa UEFA (semifinale)	90	1 (penalty)	-
83	17 mai 2000	Galatasaray - Arsenal Londra 0-0	Cupa UEFA (finala)	93		la penaltyuri, 4-1 pentru Galata; meci disputat la Copenhaga; Hagi - eliminat în min. 93

Palmaresul lui Hagi

1. Cu echipa naţională

* A participat la 6 turnee finale: 3 de Campionat Mondial (1990, 1994, 1998) şi 3 de Campionat European (1984, 1996, 2000).
* S-a calificat în sferturile de finală la CM 1994, în optimile de finală la CM 1990 şi 1998.
* Deţine recordul numărului de selecţii (121), al numărului de goluri marcate (35), al numărului de meciuri în care a purtat banderola de căpitan (61) şi al longevităţii printre tricolori (16 ani şi 10 luni).

2. Cu echipele de club

a. Pe plan european

* cîştigător al Supercupei Europei (cu Steaua - în 1987)
* cîştigător al Cupei UEFA (Galatasaray - 2000)
* finalist al Cupei Campionilor Europeni (Steaua - 1989)
* semifinalist al Cupei Campionilor Europeni (Steaua - 1988)
* dublu semifinalist al Cupei UEFA (Real Madrid - 1992; FC Barcelona - 1996)
* cîştigător al Cupei anglo-italiene (Brescia - 1994)

b. Pe plan naţional

* de 3 ori campion al României (Steaua - 1987, 1988, 1989)
* de 4 ori campion al Turciei (Galatasaray - 1997, 1998, 1999, 2000)
* de două ori cîştigător al Cupei României (Steaua - 1987, 1989)
* de două ori cîştigător al Cupei Turciei (Galatasaray - 1999, 2000)
* cîştigător al Supercupei Turciei (Galatasaray - 1987)
* finalist al Cupei Spaniei - *Copa del Rey* (FC Barcelona - 1996)

Hagi în cifre

	Meciuri	**Goluri**
Naţionala României	122	35
Naţionala olimpică a României	4	0
Naţionalele de juniori ale României	49	10
Cupe europene	83	31
Campionate naţionale	490	225
Total	**748**	**301**

Sezon cu sezon

Sezonul	Echipa	Divizia	Meciuri jucate	Goluri marcate
1982-83	Farul Constanţa	A	18	7
1983-84	Sportul Studenţesc	A	31	2
1984-85	Sportul Studenţesc	A	30	20
1985-86	Sportul Studenţesc	A	31	31
1986-87	Sportul Studenţesc	A	16	5
	Steaua Bucureşti	A	14	10
1987-88	Steaua Bucureşti	A	31	25
1988-89	Steaua Bucureşti	A	30	31
1989-90	Steaua Bucureşti	A	22	10
1990-91	Real Madrid	A	29	3
1991-92	Real Madrid	A	35	12
1992-93	Brescia	A	31	5
1993-94	Brescia	B	30	9
1994-95	FC Barcelona	A	16	4
1995-96	FC Barcelona	A	19	3
1996-97	Galatasaray Istanbul	A	30	14
1997-98	Galatasaray Istanbul	A	30	8
1998-99	Galatasaray Istanbul	A	28	14
1999-2000	Galatasaray Istanbul	A	19	12
Total 1982-2000		**18 ani (17 în Divizia A, unul în B)**	**490**	**225**

În campionat

Campionat	**Meciuri**	**Goluri**
România	223	141
Spania	99	22
Italia	61	14
Turcia	107	48
Total	**490**	**225**

Precizare: au fost luate în calcul partidele disputate pînă la 5 iunie 2000, data la care această ediţie a cărţii a fost trimisă la tipar.

Cuprins

Bun de tipar 6 iunie 2000
ISBN 973-99708-1-8

Tipar
Imprimeriile MediaPro
Distribuţie
NDC şi **ProSport** (tel. 303.39.95)